

Giới thiệu Long Kiếm Truy Hồn

Vạn Tượng Cung là nơi từng nắm giữ địa vị Võ Lâm Minh Chủ trong suốt 100 năm qua. Hầu hết các nhân vật thành danh trên chốn giang hồ, phe Hắc đạo hoặc Bạch đạo đều hết lòng tuân phục Vạn Tượng Cung, bảo sao làm nấy không một chút phản kháng. Các phái võ nổi tiếng thời bấy giờ như Thiếu Lâm, Võ Đang,... vẫn xem Vạn Tượng Cung là Minh Chủ của võ lâm Trung Nguyên.

Vạn Tượng Cung đã bắt Hoàng Hậu và Công Chúa của Quy Phụng Quốc và bắt quốc vương hàng năm phải triều cống cho toàn thể các môn phái ở Trung Nguyên.

Xin mời các bạn đọc giả tìm hiểu tại sao Vạn Tượng Cung lại bắt giữ hoàng hậu và công chúa của Quy Phụng Quốc? Tại sao các nhân vật của hai phe Bạch đạo và Hắc đạo thần phục Vạn Tượng Cung? Và nguyên nhân như thế nào? Tại sao không có ai dám đứng ra chống lại Vạn Tượng Cung?

Bạn đang đọc truyện *Long Kiếm Truy Hồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Lời tựa - Quận chúa Quy Phụng

Núi cao chót vót, xuyên thủng mây xanh.

Rừng bát ngát xum xuê.

Tuyết phủ khắp vòm cây đỉnh núi, phóng mắt nhìn quanh chỉ thấy một màu trắng xóa.

Trời rét, đất lạnh, chim thú tuyệt tích, yên ắng không một tiếng động, nơi đây chính là Thiên Sơn.

Nhưng Thiên Sơn không phải là không có một bóng người. Một già, một trẻ đứng đối diện nhau, cách nhau ba thước. Người già là một lão nhân râu tóc bạc phơ, mặt như táo chín, đôi mắt sáng quắc nhưng sắt lạnh, không có vẻ hiền từ như những người già khác.

Người trẻ là một thiếu niên mười bảy, mười tám mảy thanh mục tú hệt như Kim Đồng.

Lúc này hai người đang từ biệt nhau, chỉ nghe lão nhân nói rằng :

- Lân nhi! Sư phụ xưa nay giết người vô số, ngươi là đệ tử của ta, sư phụ cũng không khuyên ngươi tự nhân tích đức, nhưng kẻ bị giết phải thực sự có tội lớn mới được. Thanh Bạch Long kiếm và món ám khí Thanh Bình sư phụ đã có được sau khi quy ẩn, ngươi hãy cạy vào hai món vật ấy mà báo ân phục thù xống xáo thiên hạ.

Thiếu niên cười ngậy thơ :

- Sư phụ, đồ nhi đâu có ân thù gì với người đời.

Lão nhân cười cười :

- Có chứ, ngươi từng chịu ơn cứu mạng của người khác và mang một mối thù rất to tát.

Thiếu niên ngạc nhiên trở mặt :

- Vậy cứu mạng đồ nhi không phải là sư phụ sao?

Lão nhân lắc đầu :

- Không, người đã nuôi dưỡng ngươi là sư đệ kết bái của phụ thân ngươi và cũng là thúc thúc của ngươi.

Đoạn chậm rãi từ trong lòng lấy ra một mảnh lụa trắng đã ố vàng, trao cho thiếu niên và nói tiếp :

- Sư phụ đã cứu ngươi trong lúc cả nhà thúc thúc ngươi ngộ nạn, mảnh lụa máu này chính là do thâm mầu (thím) ngươi đã cắn vỡ đầu ngón tay viết vào, khi ấy sư phụ tình cờ đi ngang qua, bởi chướng mắt nên đã cứu ngươi mang đi, nhưng sư phụ không hề giết một người nào bởi muốn để lại cho ngươi sau này tự tay báo phục thân thù.

Thiếu niên bàng hoàng :

- Sư phụ, kẻ thù của đồ nhi là ai vậy?

- Cảm đầu là Vạn Tượng cung, nơi đã giữ địa vị Minh chủ võ lâm trong hơn trăm năm qua, còn những kẻ khác sư phụ không nhớ rõ có bao nhiêu. Nhưng đó là một sự kiện trọng đại nhất trong hai mươi năm qua, sau khi người hạ sơn, chẳng khó tìm ra manh mối.

- Thân thể đồ nhi ra sao?

- Chỉ cần xem mảnh lụa máu này là sẽ rõ ngay.

Thiếu niên cúi xuống xem một hồi, mặt dần lộ vẻ bi phẫn và đau xót, lẩm bầm :

- Thì ra mình là một cô nhi.

Lão nhân lắc đầu thở dài :

- Đầu phải, người có phụ thân ở Quy Phụng quốc miền Đại Mạc, vì việc của Quy Phụng quốc mà hai sư huynh đệ một người toàn gia táng mạng và một người thề quyết không bao giờ rời khỏi Đại Mạc trở về Trung Nguyên khi chưa cứu được Công chúa, sao người bảo là cô nhi được.

Thiếu niên giọng đau xót :

- Nhưng đồ nhi đã sống nhờ ở nơi thúc thúc ngay từ thuở bé, phụ thân chẳng những không cần đến đồ nhi mà còn bỏ mặc mẫu thân chẳng màng đến.

Lão nhân ánh mắt cũng vút qua một tia sắc lạnh, bỗng lại buông tiếng thở dài nói :

- Lân nhi, đành rằng như vậy, nhưng người nên hiểu trên cõi đời không bao giờ có bậc cha mẹ không phải, người phải giải cứu cho phụ thân mới đúng, mặc dù sau đó người có thể không nhìn ông ấy.

Thiếu niên buồn bã gật đầu giọng kiên quyết :

- Sư phụ nói rất phải, đồ nhi xin bái biệt, Mai Dao Lân mà không chết ắt sẽ trở về Thiên Sơn, còn như chẳng may chết đi, hồn phách cũng vượt quan sơn về gặp sư phụ.

Dứt lời liền quỳ sụp xuống, đập đầu vãi chín lạy, đoạn đứng lên sải bước xuống núi

Lão nhân gật đầu cười to :

- Tốt lắm người không nên nói vậy, chỉ cần nhớ đến sư phụ là đủ rồi, thôi đi đi!

Tuy miệng cười nhưng mặt vẫn không che dấu được nỗi buồn.

Một tháng sau trong võ lâm đã xuất hiện Bạch Long kiếm và Thanh Bình (Lục bình xanh), mọi người chỉ biết ai nhận được Thanh Bình chắc chắn chết, nhưng rất hiếm người được trông thấy chủ nhân của món ám khí bá đạo ấy, mãi cho đến khi...

Trời mưa vốn đã âm u, hướng hồ là đêm khuya ở chốn hoang sơn yên ắng này. Nơi đây là núi Võ Đang, vùng thánh địa đạo giáo bao đời nay. Những ngọn cỏ từng cao to thét gào trong mưa gió, chẳng những không xua tan được bầu không khí dị thường mà trái lại còn tăng thêm vẻ kinh khiếp ghê rợn. Những ngôi đạo quán nối tiếp nhau hết như một con thú khổng lồ trong mưa gió, và gian đại điện sáng choang là mắt của quái thú.

Lúc này đã là canh ba, vậy mà đại điện vẫn sáng rực ánh đèn. Hôm nay chẳng phải ngày lễ gì của phái Võ Đang nhưng lại thay trong đại điện lại tụ tập ba người trong Võ Đang tứ lão.

Ba người ngồi quanh một chiếc bàn, còn chiếc ghế đối diện với cổng thì bỏ trống, cái ghế đó dường như không phải để ngồi mà là sợ che cản tầm nhìn của họ, bởi mắt ba người đều không chớp nhìn ra cổng. Ba người tuy tướng mạo khác nhau, nhưng thần thái lúc này hoàn toàn giống nhau, thờ thần nhưng nghiêm nghị, và trong vẻ nghiêm nghị có phần lo sợ bồn chồn. Ba người không một ai lên tiếng, hết như ba pho tượng đã có từ thời khai thiên lập địa.

Đột nhiên một tia chớp lóe lên, theo sau là một tiếng sấm rền, khiến ba người giật mình, cơ hồ đứng bật dậy, có lẽ do tiếng sấm quá đột ngột. Tuy nhiên dẫu sao họ cũng là nhân vật lừng danh trong võ lâm, chả lẽ lại khiếp sợ tiếng sấm thật ư? Và lại tiếng sấm cũng chẳng to lắm. Nhưng dù thế nào đi nữa, sau tiếng sấm ấy đã khiến họ hồi phục sinh khí.

Lão đạo sĩ mặt đỏ có năm chòm râu dài và mái tóc bạc phơ ngồi đối diện với cửa cổng trước, phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng với giọng nặng nề nói :

- Đã canh ba, lẽ ra đại ca đã phải về đến rồi!

Lão đạo râu xồm và mặt xám trắng ngồi bên trái với giọng trách móc tiếp lời :

- Đại ca xưa nay lời ra như núi, sao lần này y lại thất tín thế nhỉ? Nếu không về thì phải báo trước với chúng ta chứ! Để chúng ta lo lắng chờ đợi thế này

đến bao giờ?

Lão đạo sĩ mũi ó mắt điều hâu ngồi đối diện lão đạo sĩ râu xồm khề thờ dài :

- Từ đệ, sự thể có lẽ không đơn giản...

Lão đạo râu xồm đánh mặt ngắt lời :

- Có gì không đơn giản chứ? Hừ thử hỏi trong giang hồ hiện nay có mấy ai dám trêu vào Võ Đang tứ lão chúng ta, đệ không tin có người như vậy!

Tiếng nói mỗi lúc càng to hơn, nhưng không hề có chút lòng tin, rõ ràng là muốn củng cố lòng can đảm cho mình. Lão đạo mặt đỏ lắc đầu :

- Mọi sự hãy đợi đại ca về sẽ rõ, bây giờ cũng khó có thể khẳng định.

Lão đạo râu xồm thấy không ai phụ họa ý kiến của mình, bực tức nói :

- Sao? Nhị ca cũng tin là tên tặc nhân kia dám chĩa mũi dao vào chúng ta ư?

Lão đạo mặt đỏ chau mày :

- Từ đệ, chúng ta là kẻ xuất gia, không nên nóng nảy như vậy!

- Ai nóng nảy chứ? Chúng ta đâu có thể đề cao chí khí của người mà triệt hạ oai phong của mình được.

Lão đạo mặt đỏ trầm giọng :

- Tam đệ, tứ đệ! Sự thể đã đến mức này, chúng ta cũng không nên mang tiếng tằm ra mà dọa thiên hạ, hãy bình tâm tĩnh khí mà suy nghĩ cho kỹ, hầu bàn kế hoạch ứng phó là hơn.

Lão đạo mặt điều hâu gật đầu :

- Nhị ca nói rất phải.

Lão đạo râu xồm vẫn chưa phục, hậm hực nói :

- Cần gì phải bàn nữa, đệ chẳng tin là tên súc sanh đó cả gan dám vuốt râu hùm.

Lão đạo mặt đỏ sầm mặt :

- Từ đệ, bây giờ nên nghe người hay nghe ta đây?

Lão đạo râu xồm vậy mới chịu im miệng, xong mặt vẫn có vẻ bất bình.

Lão đạo mặt điều hâu đưa mắt nhìn ra ngoài nói :

- Theo ý nhị ca thì sao?

Lão đạo mặt đỏ ngẫm nghĩ một hồi :

- Không phải mãnh long không qua sông, người ấy đã dám buông tha cho Nhị công tử Âm Sơn Kỳ Môn rồi ba hôm sau lại bắt giết đi, tha cho đệ tử của Quân Sơn tam tam hữu trở về núi rồi mới ra tay hạ sát, chuyên nhắm đệ tử của các danh nhân trên giang hồ mà hạ thủ, nếu không có bản lĩnh, sao dám cả gan đến vậy?

Lão đạo mặt điều hâu lấy làm lạ :

- Trên chốn giang hồ xưa nay, phạm người có võ công cao vẫn hay gửi vật biểu trưng và cho biết trước ba ngày sau sẽ lấy mạng thì chưa từng nghe nói bao giờ, vì sao người ấy lại làm như vậy?

Lão đạo mặt đỏ lắc đầu :

- Ta cũng không hiểu, có lẽ y muốn mượn vào miệng nạn nhân giúp y dương danh võ lâm, khiến mọi người kinh hoàng lo âu, nhằm mục đích khủng bố tinh thần cũng nên.

Lão đạo râu xồm từ nãy giờ im lặng, bỗng xen lời :

- Nhị ca, vậy thì y có dụng ý gì?

Lão đạo mặt điều hâu đáp thay :

- Có lẽ y chỉ cậy vào võ công hiếp người thôi!

Lão đạo mặt đỏ lắc đầu :

- E chẳng đơn giản vậy đâu! Hai người có nhận thấy những kẻ bị giết trong mấy ngày qua thấy đều có liên quan đến sự kiện về Vạn Phương Kiếm Phương Thiên Long, người đã hộ vệ cho tiểu công chúa Quy Phụng quốc ở Quân Sơn khi xưa hay sao?

Hai lão đạo kia giật mình sửng sốt :

- Phương Thiên Long cả nhà mười tám người thấy đều bị sát hại, sao lại có người báo thù cho họ chứ?

- Có lẽ là cao thủ do Quy Phụng quốc phái đi tìm tiểu công chúa của họ cũng nên!

Lão đạo mặt đỏ hâu lắc đầu :

- Không thể như vậy được, tiểu công chúa khi còn trong tá áp đã bị giam cầm tại Trung Nguyên, nay đã trải qua mười tám năm dài, mỗi năm Quy Phụng quốc đều tiến cống cho các môn phái trong võ lâm Trung Nguyên chính là để giữ gìn tính mạng của tiểu công chúa, đâu còn dám dùng đến sức mạnh nữa.

Lão đạo mặt đỏ gật đầu thờ dài :

- Tam đệ nói vậy cũng đúng! Ôi Quốc vương Quy Phụng cũng thật chung tình, vì vợ con mà bỏ mặc cả giang san và không hề cưới vợ khác.

Lão đạo râu xồm giọng lạnh lùng :

- Một hai năm nữa, khi nào Vạn Tượng công tử đã đủ sức thống trị toàn quốc, lúc ấy Quốc vương Quy Phụng sẽ có thể đoàn tụ với vợ con trong cổ động mãi mãi rồi.

Lão đạo mặt đỏ giọng cảm thán :

- E rằng chúng ta không thể trông thấy được cảnh tượng ấy nữa rồi.

Hai người kia cùng tái mặt, vội hỏi :

- Nhị ca nói vậy là sao?

Lão đạo mặt đỏ trầm giọng :

- Đừng quên là sự kiện Quân Sơn khi xưa, chúng ta cũng thuộc phần tử cầm đầu.

Lão đạo mặt đỏ hâu cười khẩy :

- Nhị ca tin thật những người kia đều chỉ vì sự kiện đó ư?

Ngay khi ấy bỗng thấy bóng người nhấp nhóang, ba lão đạo cùng đứng phắt dậy, phản ứng quả là nhanh lẹ. Chỉ nghe một giọng nặng nề nói :

- Hãy khoan, ta đây.

Khi nhìn rõ người vừa xuất hiện, ba lão đạo cùng sửng sốt kêu lên :

-Ồ, đại ca!

Người ấy chính là lão đại trong Võ Đang tứ lão, chỉ thấy y lưng giắt cổ kiếm, râu tóc bạc phơ, đôi mắt sâu hoắm ngập vẻ sợ hãi và mệt mỏi. Lão hướng về ba người gật đầu thay cho câu trả lời, với bước chân trĩu nặng đi đến ngồi xuống bên bàn, ngược mắt nhìn pho tượng thần lớn, thờ thần xuất thần.

Ba người kia lần lượt ngồi xuống, cùng đưa mắt nhìn vào lão đại, nhất thời không biết nên nói thế nào. Sự yên lặng ngột ngạt kéo dài, khiến bầu không khí trong đại điện càng thêm ghê rợn hơn. Sau cùng, lão đạo râu xồm không nén được nữa với giọng như sấm rền nói :

- Đại ca ra đi trong năm ngày qua có dò la được gì không?

Lão đạo mặt đỏ chăm chăm thu ánh mắt về, chăm chăm quét nhìn ba người, chăm chăm xòe bàn tay phải đặt trên bàn ra, nhưng không nói một lời.

Ánh mắt của ba người cũng chăm chăm di chuyển từ trên mặt bàn xuống bàn tay của lão đạo mặt đỏ, bỗng cùng sửng sốt kêu lên :

-Ồ! Thanh Bình...

Một cánh lục bình bằng ngọc xanh bé cỡ đồng tiền nằm trong lòng bàn tay thoáng run rẩy của lão đạo mặt đỏ, chum rể là những chiếc móc bạc li ti rất

tin xảo. Trong điện lại trở nên chết lặng, nhưng lần này càng thêm ghê rợn hơn. Bỗng lão đạo mắt đỏ trầm giọng nói :

- Đại ca, vậy là chúng ta đã đoán đúng rồi.

Lão đạo mắt sâu giọng trầm nặng :

- Có lẽ!

Lão đạo mắt điều hâu kinh hãi :

- Sao? Đại ca chưa gặp người ấy ư?

Lão đạo mắt sâu lác đầu, cười tự mỉa :

- Phải, ngu huynh chưa gặp người ấy bao giờ, nhưng cánh Lục bình xanh này đã ở trên tóc ngu huynh cả ngày trời, đến khi chải tóc trong khách điểm mới phát hiện ra. Trên đường ngu huynh luôn chú ý kẻ theo dõi, nhưng chẳng thấy gì cả, vì vậy bây giờ mới về đến.

Lão đạo râu xồm vẻ không phục :

- Ngay cả có người để vật lại trên đầu mà đại ca cũng không biết hay sao?

Lão đạo mắt sâu cười chua chát :

- Vậy cũng chẳng có gì lạ, Quân Sơn tam hữu mất mở chòng chọc canh chừng đệ tử của mình, vậy mà vẫn không cứu được họ.

Lão đạo mắt đỏ như sực nhớ, hơ hải nói :

- Đại ca, Lục bình xanh này đã ở trong tay đại ca bao lâu rồi?

Lão đạo mắt sâu giọng trầm nặng :

- Hôm nay là ngày thứ ba!

“Choang” một tiếng, ba đạo sĩ đã rút trường kiếm trên lưng xuống, rời khỏi chỗ ngồi chia ra canh giữ ba nơi cửa đại điện, ra chiều căng thẳng tột độ.

Lão đạo mắt sâu lác đầu, trầm giọng nói :

- Khỏi phải như vậy, người ấy không ám toán đâu.

Ba người sững sờ, ra chiều không dám tin. Lão đạo mắt sâu bỏ Lục bình xanh lên bàn giọng kiên định nói :

- Quân Sơn tam hữu mà y còn không xem vào đâu, đã ung dung sát hại đệ tử của họ trước mắt họ, danh vọng của Võ Đang từ lão chúng ta cũng đâu có cao hơn Quân Sơn tam hữu là bao.

Lão đạo mặt đỏ chầm chậm giắt trường kiếm trở vào lưng, quay vào nói :

- Quân Sơn tam hữu có trông thấy người đó không?

- Y đâu có biết thuật ẩn thân, đương nhiên là phải trông thấy rồi!

Lão đạo râu xồm và lão đạo mắt điều hâu cũng đã trở vào đến, nghe vậy đồng thanh hỏi :

- Chừng bao nhiêu tuổi?

- Theo lời Quân Sơn tam hữu thì chỉ chừng mười bảy, mười tám.

Ba người kia sững sờ đưa mắt nhìn nhau, họ đều như nghi ngờ vào tai mình, nhưng qua vẻ mặt giống như nhau họ biết mình đã không nghe lầm.

Một hồi thật lâu, ba người đồng thanh hỏi :

- Sao chỉ mới mười bảy, mười tám tuổi ư?

Lão đạo mắt sâu lác đầu thở dài :

- Phải, một người trẻ tuổi!

Lão đạo râu xồm ngẫm nghĩ một hồi, bỗng nói :

- Có lẽ Quân Sơn tam hữu không hề trông thấy rõ mặt thật của người ấy, vì sợ võ lâm chê cười nên mới nói là chỉ 17, 18 tuổi để chứng tỏ người ấy đã luyện được dị học nên họ mới không được cự nãi hầu khóa lấp sự thất bại của họ.

Lập luận ấy chẳng phải không có lý, bởi luận về võ công, nếu đúng đường lối thì luyện tập chẳng khó, còn như không am tường mà luyện bừa, rất khó có được thành tựu to lớn, thế cho nên môn phái khác nhau, thành tựu của đệ tử cũng cao thấp khác nhau. Ba người kia đều nhận thấy có lý, tuy nhiên cũng chẳng thể không phòng vạn nhất. Lão đạo mắt sâu cũng trở nên phân chí hơn, đảo mắt nhìn quanh nói :

- Giờ đã gần canh tư, nếu canh năm mà y không đến thì tín dự của y kể như tiêu tan, có lẽ y đã sắp đến rồi.

Y vừa dứt lời, bỗng nghe một giọng nói đầy mai mỉa từ ngoài cổng vọng vào :

- Thiên Huyền Tử, tại hạ đã đến lâu rồi, dường như tôn giá cũng vừa về đến phải không.

Tiếng nói tuy không lạnh lùng, song gây cảm giác ghê rợn.

Bốn người đều giật mình kinh hãi, họ không ngờ với võ công của mình mà đối phương đã đến trước cửa đại điện lại không hề hay biết. Bốn người cùng quay phắt lại, và trong khoảnh khắc ấy, bốn người đã cầm trong tay thanh trường kiếm sáng loáng. Chỉ thấy một thiếu niên anh tuấn tuyệt luân, lưng đeo thanh trường kiếm bao chạm hình bạch long, với chiếc áo nho sinh trắng trên mình đứng đĩnh đạc bước vào.

Chàng nhếch môi cười lạnh lùng và khinh miệt, đôi mày kiếm động đậy toát ra một vẻ uy nghi khiếp người, hệt như một vị đế vương duy ngã độc tôn. Thiếu niên bước vào cổng, dừng lại cách Võ Đang tứ lão chừng một trượng, với giọng bình thản và lạnh lùng nói :

- Bốn vị bất tất căng thẳng như vậy, khi tại hạ muốn lấy mạng người nào, bao giờ cũng thông báo trước.

Võ Đang tứ lão đều đỏ mặt. Lão đạo râu xồm tức giận gầm to :

- Tiểu tử báo danh đi!

Thiếu niên thản nhiên cười :

- Huyền Linh Tử, tôn giá là hết gì vậy hả? Thiếu gia đã đến đây bái sơn, chả lẽ ngay cả danh tánh cũng không báo hay sao? Tuy nhiên trước khi báo ra danh tánh, tại hạ muốn hỏi bốn vị một điều, chẳng hay có thể cho biết chăng.

Lão đạo mặt đỏ giọng lạnh lùng :

- Các hạ có vẻ đe dọa...

Thiếu niên bỗng đánh giọng ngắt lời :

- Hãy trả lời câu hỏi!

Lão đạo mặt đỏ buột miệng :

- Các hạ nói gì?

Thiếu niên hé môi cười :

- Chiếc chìa khóa vàng đã xích giữ Hoàng hậu và Công chúa Quy Phụng quốc ở tại quý quán phải không?

Từ Lão biến sắc mặt, lão đại Thiên Huyền Tử cười khẩy nói :

- Không sai, các hạ hỏi chi vậy?

Thiếu niên áo trắng chính là Mai Dao Lân từ trong lòng lấy ra một chìa khóa vàng giơ lên nói :

- Phải chiếc này không?

Võ Đang tứ lão đều tái mặt, vung kiếm hộ thân bao vây Mai Dao Lân vào giữa đại điện, ra chiều căng thẳng tột độ. Mai Dao Lân quét mắt nhìn bốn người, ung dung bỏ chìa khóa trở vào trong lòng, vẫn giọng bình thản nói :

- Bây giờ tới lượt tại hạ trả lời ba vị, tại hạ là Mai Dao Lân.

Thiên Huyền Tử giọng sắc lạnh :

- Mai Dao Lân, hãy để lại chiếc chìa khóa vàng, không thì núi Võ Đang sẽ là nơi táng thân của ngươi.

Mai Dao Lân lắc đầu thản nhiên cười, bước đến bên chiếc bàn Bát Tiên, cầm lấy Lục bình xanh bỏ vào lòng, đoạn quay sang Thiên Huyền Tử nói :

- Thiên Huyền Tử, Thanh Bình tại hạ đã thu hồi, chỉ còn sinh mạng của tôn giá là chưa, bây giờ hãy trao cho tại hạ.

Lão đạo râu xồm cười hắc hắc :

- Mai Dao Lân, ngươi dám cả gan lấy trộm chiếc chìa khóa do bốn phái cất giữ là đã có tội muôn thác rồi, lại còn dám buông lời cao ngạo thế kia. Hừ núi Võ Đang e rằng lên thì dễ nhưng xuống thì rất khó.

Mai Dao Lân mỉm cười :

- Huyền Linh Tử, chữ trộm tại hạ không bao giờ dùng đến, nói là cướp thì có phần đúng hơn. Còn đối với núi Võ Đang, tại hạ đến hay đi cũng sẽ không có gì rắc rối cả. Bây giờ đã là canh tư, tại hạ ra tay đây.

Đoạn chậm chậm đi về phía Thiên Huyền Tử, thái độ hết sức ung dung, nhưng ngập đầy sát khí ghê rợn. Bỗng Võ Đang tứ lão cùng buông tiếng quát vang, kiếm khí sắc lạnh lập tức từ bốn phương tám hướng ập đến, hết như thiên la địa võng. Mai Dao Lân mặt hiện vệt sát cơ, chỉ thấy bóng người nhấp nhোáng, chàng đã mất dạng.

Võ Đang tứ lão đều là người giàu kinh nghiệm chiến đấu, thấy vậy biết ngay đã gặp cao thủ tuyệt thế, cơ hồ chưa kịp suy nghĩ, bốn thanh trường kiếm đã cùng thi triển chiêu Đảo Hoàn Kim Chung quét ngược ra sau, mỗi người chỉ cầu mong có thể tự bảo là đủ rồi.

Ngay khi bốn thanh trường kiếm quét ngược ra sau. Tứ lão chưa kịp quay người, chợt thấy bóng người nhấp nhোáng, Mai Dao Lân đã xuất hiện trở lại, những thấy chàng tay phải vung lên, một luồng sáng xanh biếc bay thẳng về phía Huyền Linh Tử, Địa Huyền Tử và Huyền Huyền Tử, đồng thời người lại nhanh như quỷ nị lao về phía Thiên Huyền Tử.

Một tiếng rú thảm khốc, ba tiếng hự khô khan, kiếm khí loang loáng liền tức tan biến. Trong đại điện lại trở nên tĩnh lặng.

Diễn biến nhanh đến mức không thể tưởng tượng được, Thiên Huyền Tử đã nằm ngửa trên mặt đất, thất khiếu máu tuôn xối xả, trên đỉnh đầu in rõ bốn dấu ngón tay như hình cánh mai, hiển nhiên đã tắt thở tuyệt mạng rồi.

Ba người kia trên ngực đều có một đóa Lục bình xanh, chòm rễ móc câu cắm vào huyệt Kiên Tĩnh, khiến họ chỉ có thể nhìn chứ không thể động đậy.

Mai Dao Lân cười mai mỉa nói :

- Cuộc chiến tại Quân Sơn khi xưa các vị đã toàn thắng, nhưng là ám toán. Cuộc chiến này các vị đã toàn bại, nhưng rất là công bằng đúng chẳng? Mai mỗ chẳng phải không muốn giết quý vị, mà là cảm thù tác phong thiếu quang minh chính đại, không cho kẻ khác có thời gian chuẩn bị chẳng khác nào ám toán. Sau nửa giờ huyệt đạo của ba vị sẽ tự giải khai. Ba hôm sau chúng ta sẽ gặp lại nhau, lúc ấy Mai mỗ sẽ đọi ba vị ở Quân Sơn.

Dứt lời liền cất bước bỏ đi. Địa Huyền Tử lạnh lùng nói :

- Ngươi đừng quên là trong giới võ lâm còn rất nhiều người võ công cao hơn Võ Đang tứ lão này!

Mai Dao Lân cười :

- Mai mỗ rất mong là quý vị có thể đi tìm họ đến gặp Mai mỗ.

Huyền Huyền Tử bỗng gắt giọng hỏi :

- Mai Dao Lân ngươi quan hệ thế nào với họ Phương ở Quân Sơn?

- Mọi quan hệ các vị đều biết cả, nhưng chẳng qua các vị không muốn nhọc công mà nghĩ đến một kẻ làm nạn đó thôi. Tuy nhiên trong vòng ba hôm chắc chắn các vị sẽ biết rõ, ha ha...

Tiếng cười chưa dứt thì người đã mất dạng ngoài đại điện. Trong điện chỉ còn lại bốn đạo sĩ, ba đứng một nằm với sắc mặt khác hẳn nhau. Tiếng cười của Mai Dao Lân cao vút tận mây xanh, mặc dù gió núi thét gào, tiếng cười vẫn lan khắp núi Võ Đang, nên khi chàng vừa phi thân ra khỏi đại điện đã thấy vô số đạo sĩ từ bốn phía lao đến.

Mai Dao Lân buông tiếng cười khinh miệt, tung mình hóa thành một làn khói nhạt, biến mất trong bóng đêm tối mịt.

Rẽ qua mấy khúc quanh núi, đã đến Giải Kiếm Nhai, Mai Dao Lân liếc mắt nhìn ra sau, tung mình đến khoảng sân trống bên phải Giải Kiếm Nhai và cách chừng năm trượng, đứng cười lạnh lùng nói :

- Các hạ đừng bước được rồi, đã tiến chân xa thế này, tại hạ thật là áy náy.

Mai Dao Lân vừa dứt lời, trong khu rừng trước mặt liền vang lên một chuỗi cười to :

- Ha ha... thỉnh lực khá lắm, lão ăn mày này cách tôn giá đến hai mươi trượng và lại gió to thế này, vậy mà cũng không thoát khỏi thỉnh giác của tôn giá, lão ăn mày này thấy hết sức bội phục, giá như...

Bỗng ngưng lời bỏ dở câu nói. Mai Dao Lân đưa mắt nhìn, chỉ thấy một lão khất cái tóc bạc lông bông, mặt tròn như trăng rằm, mày ngắn mắt to, áo

quần và chẳng vá đụp và tay cầm Tử Ngọc trượng đang đứng cách một trượng. Mai Dao Lân thầm cười khẩy, nhủ :

- Hừ, thì ra là Hải Thiên Nhất Cái Viên Thế Dật, thảo nào có thể bám sát mình thế này.

Nghĩ đoạn, Mai Dao Lân thản nhiên cười nói :

- Thì ra là Hải Thiên Nhất Cái Viên tiền bối, tiền bối muốn nói giá như tại hạ không trông thấy tiền bối chứ gì?

Hải Thiên Nhất Cái Viên Thế Dật thấy đối phương biết rõ danh hiệu mình mà vẫn thản nhiên thế này, bất giác thầm nhủ :

- Chàng trai này còn trẻ mà hành sự lại lão luyện và tàn bạo đến kinh người, hôm nay e rằng mình đã gặp phải đối đầu tuyệt thế rồi.

Hải Thiên Nhất Cái là người từng trải giang hồ và giàu kinh nghiệm xử thế, tuy trong lòng kinh hãi, song ngoài mặt vẫn thản nhiên cười nói :

- Mai thiếu gia quả thật là cao minh!

Mai Dao Lân cười :

- Tại hạ có thể trông thấy tiền bối ở ngoài hai mươi trượng, điều này thì có lẽ tiền bối cũng khó thể tin được.

Hải Thiên Nhất Cái giật mình, trở mắt nhìn Mai Dao Lân cười to nói :

- Lão ăn mày này hôm nay quả thật không đánh mà tự khai rồi!

- Khi này tiền bối sao không vào trang viện?

- Vì đã quá muộn.

- Tiền bối trước đó vốn có ý định vào phải không?

- Phải, nhưng vì một cuộc giao dịch cần thương lượng với công tử, nên đành phải đuổi theo...

Mai Dao Lân lắc đầu :

- Không phải vậy, mà là tiền bối không dám vào.

- Không dám vào ư? Ha ha... công tử xem thường lão ăn mày này quá!

- Bởi tiền bối mà vào, lúc ấy đệ tử Võ Đang cũng vừa đến, trước khi Tam lão ngăn cản, e rằng tiền bối bất buộc phải ra tay, mà hễ động thủ là khó tránh khỏi thương vong, như vậy sẽ tổn thương hòa khí đôi bên, đúng không nào?

Hải Thiên Nhất Cái nghe vậy, vẻ cười cợt trên mặt liền tan biến, hai mắt chăm chăm nhìn vào mặt Mai Dao Lân, hồi lâu không nói một lời. Mai Dao Lân cười nói :

- Vì tại hạ muốn nói chuyện với tiền bối, nên mới cười to như vậy.

Hải Thiên Nhất Cái lại giật mình kinh hãi lắc đầu nói :

- Mai công tử tuổi trẻ mà lại hành sự luôn khiến người phải kinh tâm động phách, chả lẽ vừa sinh ra công tử đã có thiên tài như vậy hay sao?

Mai Dao Lân nhếch môi cười theo thói quen :

- Theo lời đồn đại trên giang hồ, tiền bối là người khinh đời miệt thế, sao đối với tại hạ lại khác biệt thế này?

- Vì công tử khiến người kinh tâm, khiến người căm thù, khiến người...

Mai Dao Lân mắt bỗng rực lên sắc lạnh ngắt lời :

- Tiền bối hãy về ghi hết tất cả cái khiến người đó lên trên giấy, sau đó phái người mang đến cho tại hạ. Bây giờ tại hạ phải nói chuyện nghiêm túc với tiền bối.

Hải Thiên Nhất Cái ngớ người, bỗng cười nói :

- Có lý, sự bắt đầu giữa chúng ta kể như là từ đêm nay đi.

Mai Dao Lân gọng sắc lạnh :

- Nếu tiền bối tự tin là Cái bang có đủ khả năng đối địch với tại hạ, tại hạ sẵn sàng hầu tiếp. Nghĩ xưa kia Cái bang không có người tham dự cuộc thăm

sát ở Quần Sơn nên tại hạ cần phải báo trước với tiền bối là không nên đối địch với tại hạ.

Hải Thiên Nhất Cái ngẫm nghĩ một hồi :

- Đó chính là điều công tử định nói ư?

- Đúng vậy!

Hải Thiên Nhất Cái là người đứng đầu bang phái, tuy biết rõ Mai Dao Lân võ công cao khủng khiếp, song cũng chẳng thể chùn bước bởi lời đe dọa của đối phương, huống hồ mình lại có hậu thuẫn, bèn cười khẩy nói :

- Mai công tử, điều ấy e rằng lão ăn mày này chẳng thể thực hiện được, bởi vì cuộc giao dịch mà lão ô định thương lượng với công tử có giá trị không thấp kém hơn lời khuyến cáo của công tử.

Mai Dao Lân mắt lơ đãng, cười khẩy nói :

- Tại hạ lắng tai nghe đây.

- Hai cái đầu người.

- Của Hoàng hậu với Công chúa Quy Phụng quốc phải không?

Hải Thiên Nhất Cái gật đầu :

- Lão ô sớm biết lai lịch của công tử rồi.

- Tại hạ vừa bắt đầu hành động là đã biết trên cõi đời hẳn phải có một người thông minh cái thế như vậy rồi.

Hải Thiên Nhất Cái tăng lò trước những lời mai mỉa của Mai Dao Lân, cười nhạt nói :

- Nhưng công tử không phủ nhận là vì việc ấy!

- Không sai, tại hạ quả đúng là vì hai người ấy.

- Vậy là cuộc giao dịch này đã thỏa thuận xong phải không?

Mai Dao Lân nhún vai :

- Không mà còn trái ngược lại!

Hải Thiên Nhất Cái sững sốt, bỗng như chợt hiểu ra, cười to nói :

- Lão ô quên mất là công tử vốn là người đầy mưu trí. Thế nhưng lão ô vẫn tự tin có hy vọng thành công.

Mai Dao Lân cười khẩy :

- Tính mạng hai người ấy hiện đã nằm trong tay Mai Dao Lân này, Viên Thế Dật tôn giá đã mượn mất rồi.

Hải Thiên Nhất Cái lắc đầu :

- Chưa mượn đâu! Hai người mà Mai công tử đã phái đến canh giữ cửa động. Về võ công quả rất cao, có thể duy trì đến lúc công tử có mặt, nhưng vấn đề là công tử có đến nơi đúng lúc hay không?

Mai Dao Lân cười lạnh lùng :

- Trong đời Mai mỗ không hề biết đến hai chữ nhân đạo.

- Nhưng theo lão ô biết, có những người trước mặt bảo công tử giết, công tử cũng không dám.

Mai Dao Lân nhướn mày :

- Không dám ư?

- Đúng vậy!

- Những người nào?

- Con gái của Hữu thừa tướng Quy Phụng quốc!

Mai Dao Lân biến sắc mặt, một chút ưu sầu lại hiện lên trong đáy mắt, ánh mắt căm thù quét nhìn Hải Thiên Nhất Cái, gằn giọng nói :

- Viên Thế Dật, giới Trung Nguyên võ lâm quả là hiểm độc, lại dùng người mình bảo đảm cho người bị mình giam giữ, thật là độc đáo.
- Hẳn là công tử đã không ngờ đến!

Mai Dao Lân mắt rục sát cơ, giọng kiên quyết :

- Viên Thế Dật, cuộc giao dịch này miễn bàn, tại hạ vẫn phải đến đó thử xem!
- E rằng công tử sẽ hoài công thôi!
- Trong đời tại hạ không bao giờ thay đổi ý định.

Hải Thiên Nhất Cái cười :

- Công tử muốn tìm nàng e rằng chẳng dễ, nhưng lão ô có hẹn với nàng nơi gặp gỡ.

Mai Dao Lân lúc này rất rối rắm, không muốn nói nhiều, cười lạnh lùng nói :

- Chúng ta đi nào!
- Đi!

Hải Thiên Nhất Cái trong tiếng quát đã tung mình phóng đi xuống núi, thân pháp nhanh như tia chớp.

Mai Dao Lân phi thân theo sau, cách nhau chỉ chừng ba thước.

Lúc này đã hết canh năm, trời vẫn còn lất phất mưa.

Hải Thiên Nhất Cái không rõ công lực của Mai Dao Lân cao thâm đến mức độ nào, muốn thử chàng một phen, chân dần tăng kinh, phóng đi mỗi lúc một nhanh hơn, thoáng chốc đã vượt qua mười mấy dặm đường.

Mai Dao Lân bối lòng đầy phiền não, không ngờ Hải Thiên Nhất Cái lại vậy, khi ngẩng lên nhìn, vừa lúc Hải Thiên Nhất Cái quay đầu lại nhìn chàng cách ngoài năm mươi trượng.

Mai Dao Lân tức giận, trong tiếng cười khẩy đã tung mình lên cao bảy tám trượng, lao vút đi như tên bắn, chớp mắt đã vượt qua ba mươi trượng. Hải Thiên Nhất Cái thấy vậy thâm kinh hãi, vội vận hết toàn lực phóng đi, quyết không để Mai Dao Lân rút ngắn khoảng cách. Chỉ thấy hai bóng người một trước một sau lướt đi như sao sẹt, đến khi trời hừng sáng thì hai người đã vượt qua hơn năm mươi dặm đường. Mai Dao Lân chỉ còn cách Hải Thiên Nhất Cái chừng ba thước, mặc cho Hải Thiên Nhất Cái đã gở hết công lực bình sanh mà vẫn không sao bỏ xa hơn thêm bước nào nữa.

Lúc này hai người đã đến một ngọn núi đầy những tảng đá bừa bộn, Hải Thiên Nhất Cái ngước lên nhìn, thấy đã sắp đến nơi, bất giác nhẹ người. Ngay khi ấy bỗng ở trước mặt có tiếng quát vang :

- Hai người kia đứng lại!

Liền sau đó hai lão nhân áo xám từ sau một tảng đá to phóng ra, người bên trái mặt đen râu đen, người bên phải mặt vàng râu trắng. Hải Thiên Nhất Cái sững sốt, vội chừng bước dừng lại, thần thái ra chiều rất lo lắng.

Mai Dao Lân tiến tới hai bước giọng chế nhạo hỏi :

- Đồng Thiết nhị tẩu chẳng hay giữ vai trò gì trong Quy Phụng quốc vậy?

Hải Thiên Nhất Cái biết trước thế nào Mai Dao Lân cũng hiểu lầm là do lão mai phục, song lão cũng không muốn dùng lời giải thích, bèn cười khẩy nói :

- Vai trò rất là trọng yếu!

Đoạn quay sang Đồng Thiết nhị tẩu nói tiếp :

- Hai vị đã đợi ở đây bao lâu rồi?

Đồng Thiết nhị tẩu là người rất nham hiểm, nghe vậy cười nói :

- Viên huynh, chúng ta chẳng đã hẹn gặp nhau tại đây sao?

Hải Thiên Nhất Cái thoáng chau mày, cười to nói :

- Viên mã trí nhớ rất kém, hai vị lượng thứ cho, bây giờ đã không nhớ rõ nữa.

Thiết Tẩu liếc nhìn Mai Dao Lân, thấy chàng chóe hèn bận tâm đến cuộc đối thoại của ba người, bất giác thảm nhủ :

- Qua khinh công của hai người vừa rồi, võ công của thiếu niên này còn cao hơn Hải Thiên Nhất Cái, có lẽ y chính là Mai Dao Lân, mình không nên bỏ qua công trạng này.

Bèn cười ha hả nói :

- Viên huynh tài tình thật, công tử bọn này đã phái xuất rất nhiều người mà cũng vẫn chưa gặp được Mai công tử...

Hải Thiên Nhất Cái ngắt ngang :

- Viên mã và Mai công tử đang bận việc, không có thời gian hàn huyên với hai vị.

Đồng Tẩu sững sốt như không ngờ Hải Thiên Nhất Cái lại dám không màng đến hai vị hộ pháp dưới trướng Vạn Tượng công tử bèn cười khẩy nói :

- Chẳng lẽ Viên huynh đã quên mối quan hoài của công tử bọn này rồi ư?

Hải Thiên Nhất Cái chau mày dịu giọng :

- Viên mã cũng là lo nghĩ cho toàn thể võ lâm.

Thiết Tẩu cười :

- Vậy thì Viên huynh hãy sang đây!

Mai Dao Lân cười nhạt :

- Chỉ ba vị thôi ư?

Đồng Tẩu nhướn mày cười nham hiểm :

- Mai công tử chê ít phải không?

- Phải quá ít.

Đồng Tẩu cười vang :

- Giới võ lâm Trung Nguyên không để cho Mai công tử phải thất vọng đâu. Mọi người hãy ra hết đây đi! Ha ha... Mai công tử hãy nhìn quanh xem đã đủ chưa?

Lúc này xung quanh đã xuất hiện bảy tám mươi đại hán áo đen, người nào cũng côn đao lấp lăm lăm trong tay như lâm đại địch. Mai Dao Lân chẳng thèm nhìn, cười lạt nói :

- Nếu như bọn họ thấy đều giống như hai vị, vậy thì đủ.

Thiết Tẩu thấy đối phương quá khinh khi mình, tức giận gầm to :

- Hãy tiếp đại gia một chiêu trước rồi hẵng khoác lác.

Dứt lời song chưởng đã vung lên, với chiêu Hàn Đàm Án Nguyệt tống thẳng vào ngực Mai Dao Lân, chưởng kinh như cuồng phong bão táp. Mai Dao Lân đứng yên, sát cơ trong mắt càng thêm dày đặc.

Thốt nhiên, Hải Thiên Nhất Cái quát to :

- Để xem ai nhường ai cho biết.

Dứt lời đã với chiêu Thiết Chưởng Xuyên Vân đẩy nhanh ra, chỉ thấy bóng đen lấp lánh hệt như là đôi bàn tay sắt.

Hải Thiên Nhất Cái sớm đã nghe nói về võ công của Đồng Thiết nhị tẩu, biết lúc này đối phương đã dốc hết công lực binh sanh, song chưởng rắn như sắt thép, không thể ngạnh tiếp, chỉ lách người tránh và xuất chưởng du đấu.

Hai người vừa xuất thủ đã như long tranh hổ đấu, thoáng chốc đã qua hai mươi mấy chiêu. Thiết Tẩu thấy Hải Thiên Nhất Cái không dám chính diện nghênh kích, lòng càng thêm đắc ý, phóng tay ráo riết tấn công.

Đồng Tẩu khoái trá đưa mắt nhìn Thiết Tẩu đoạn lại liếc nhìn Mai Dao Lân, theo ý nghĩ hèn là Mai Dao Lân hết sức kinh hãi, nào ngờ lại trái ngược, chỉ thấy chàng nhếch môi cười, thái độ hết sức bình thản.

Đồng Tẩu bất giác tức giận, cười lạnh lùng nói :

- Mai Dao Lân lão phu cùng ngươi trao đổi vài chiêu, thế nào?

Mai Dao Lân cười khẩy :

- Tại hạ nhận thấy tôn giá chưa đủ trình độ.

- Sao?

Mai Dao Lân mắt nhìn vào cuộc chiến :

- Tôn giá chưa đủ trình độ.

Đồng Tẩu vốn tính cuồng ngạo, nghe đối phương khinh miệt mình đến vậy, tức giận gầm to :

- Ngươi tiếp lão phu một chương thử xem!

Vừa dứt lời tay phải đã vung lên, với chiêu Thôi Sơn Điện Hải, chỉ thấy màu chương như đồng cổ, kinh lực như vũ bão hết sức khiếp người. Mai Dao Lân có ý làm nhục hai người, buông tiếng cười khẩy, chẳng tránh né và tay phải phát nhẹ, lạnh lùng nói :

- Lui ra!

Chỉ thấy Đồng Tẩu tay trái ôm lấy tay phải sắc mặt trắng bệch, trong lòng bàn tay phải đã có một đóa Lục bình xanh rất tinh xảo. Mai Dao Lân cười lạnh nhạt nói :

- Đồng Tẩu, tính mạng của tôn giá kể như đã thuộc về Mai mỗ rồi.

Đồng Tẩu cảm thấy nơi lòng bàn tay tê dại, kinh hãi quát :

- Mai Dao Lân, thì ra ngươi là phùng bại hoại giang hồ, lại sử dụng ám khí tẩm độc.

- Chất độc này ba hôm sau sẽ phát tác không có thuốc chữa. Tuy nhiên có lẽ Vạn Trọng công tử chữa được, nhưng nếu y mà không đến gặp Mai mỗ, từ nay e rằng y sẽ phải đổi sang nghề y đấy.

Đồng Tẩu về mặt đã bớt căng thẳng hơn, tay phải giơ lên khoát và nói :

- Các ngươi hãy chuẩn bị!

Bọn đại hán áo đen vây quanh bởi thấy Mai Dao Lân bề ngoài yếu đuối, vốn có ý xem thường và từ nãy giờ đã háo hức muốn xáp vào, nghe vậy liền đổ xô ùa tới. Đồng Tẩu lạnh lùng nhìn Mai Dao Lân gần giọng nói :

- Mai Dao Lân theo lão phu thì không cần làm phiền đến Vạn Trọng công tử.

Mai Dao Lân khinh miệt quét mắt nhìn quanh, cười to nói :

- Theo Mai mỗ thì bắt buộc phải làm phiền tới y thôi!

Đồng Tẩu biết không dọa nổi chàng, bèn thăm nhủ :

- Đẳng nào những mạng người này cũng chẳng phải của mình, sao không thử xem.

Nghĩ đoạn bỗng quát to :

- Hãy giết tên tiểu tử này đi, trừ hại cho võ lâm!

Liền tức bọn đại hán áo đen cùng buông tiếng gầm vang, từ bốn phương tám hướng lao đến, cơn thương đao kiếm hệt như thiên la địa võng giáng xuống.

Mai Dao Lân tuy ngoài mặt tỏ ra xem thường bọn đại hán áo đen, nhưng trong lòng sớm đã phòng bị, bởi những người này không cùng một môn phái, các môn các phái đều có, họ đã được Vạn Trọng công tử chọn phái đến đây đối phó với chàng, võ công hẳn chẳng phải tầm thường.

Trong chớp mắt binh khí của đối phương đã ập đến, Mai Dao Lân không dám chậm trễ, buông tiếng quát vang :

- Các ngươi muốn chết!

Chỉ thấy một luồng sáng bạc như tia chớp quét ra tứ phía.

Bọn người áo đen biết trước là Mai Dao Lân sẽ đột vây, nên chiêu thức công ra tuy hung hiểm, song vẫn thể thủ là chính. Thế nhưng họ đâu ngờ võ công của Mai Dao Lân khủng khiếp đến vậy, chỉ nghe tiếng binh khí chạm nhau chất chúa và tiếng rú thảm liên hồi, kèm theo là máu tươi bắn tung tóe.

Liền tức bóng đao ánh kiếm vụt tắt, bọn người áo đen đã như làn sóng lui ra xa. Mai Dao Lân quét mắt nhìn bảy tám tử thi nằm quanh trên mặt đất, thần sắc vẫn bình thản như chẳng có việc gì xảy ra cả.

Bỗng có người kinh hãi hét to :

- Ô! Bạch Long kiếm!

- Bạch Long kiếm..

Đồng Tẩu giật nảy mình, vội đưa mắt nhìn, chỉ thấy thanh trường kiếm trong tay Mai Dao Lân thoáng màu hồng nhạt, thân kiếm có chạm một con rồng trắng, miệng rồng nằm ở phần mũi. Lưỡi rồng thè ra là mũi kiếm, theo độ sáng yếu mạnh khiến cho rồng trắng khi ẩn khi hiện, vô cùng sinh động.

Đồng Tẩu kinh hoàng lắm bầm :

- Nếu Mai Dao Lân này mà được hết chân truyền của người ấy thì trong giới võ lâm chẳng còn mấy ai là địch thủ nữa.

Mai Dao Lân vừa nghe đối phương nhận ra được Bạch Long kiếm trong tay, sát cơ trong lòng lại bùng dậy, buông tiếng cười dài nói :

- Chư vị đã nhận ra đây là Bạch Long kiếm, vậy thì hẳn cũng phải biết luật lệ của nó, ha ha...

Trong tiếng cười dài, người đã hóa thành một luồng sáng trắng, lẳng không lao vào bọn người áo đen.

Trong tiếng la hét kinh hoàng và tiếng quát tháo giận dữ, các loại binh khí khác nhau đã vung lên nghênh đón, phản ứng nhanh còn hơn cả ý thức. Tiếng binh khí gây vang lên liên hồi, kèm theo những tiếng rú thảm khốc và tiếng la hét hãi hùng, cảnh tượng vô cùng hỗn loạn. Rồi thì tất cả lại trở nên yên lặng, nhưng trên mặt đất đã có thêm mười mấy thi thể nữa. Bọn người áo đen đã lần lượt biến mất sau những tảng đá bừa bộn.

Mai Dao Lân thần sắc vẫn bình thản, chàng ơ hờ quét mắt nhìn quanh, dừng lại trên mặt Đồng Tẩu, cười nói :

- Đồng Tẩu, tôn giá cũng nên rút đi rồi đấy!

Đồng Tẩu biến sắc mặt liên hồi, cố nén nổi kinh khiếp trong lòng, lạnh lùng nói :

- Mai Dao Lân, chắc chắn có một ngày nào ngươi sẽ hối hận!

Mai Dao Lân thần nhiên cười :

- Không, tại hạ không bao giờ hối hận!

Ngay khi ấy, bỗng nghe Hải Thiên Nhất Cái quát to :

- Hãy xem đây!

Rồi thì hai tiếng “soạt, bình” vang lên. Đồng Tẩu ngoảnh lại nhìn, thấy hai người đã tách ra. Thì ra Thiết Tẩu bởi nghe tiếng gào thét của bọn người áo đen nên tâm thần phân tán, bị Hải Thiên Nhất Cái đánh trúng một chưởng vào vai trái, may nhờ nội công thâm hậu, không thì táng mạng đương trường rồi. Chỉ thấy y môi rỉ máu tươi, sắc mặt trắng bệch, chứng tỏ thọ thương chẳng nhẹ.

Còn Hải Thiên Nhất Cái thì bị chưởng lực của Thiết Tẩu rạch toác một đường nơi ngực, dài năm tấc và sâu đến mấy phân, thọ thương cũng khá nặng.

Mai Dao Lân không ngoảnh lại, chỉ ơ hờ nói :

- Đồng Thiết nhị tẩu xưa nay không bao giờ rời xa nhau, bây giờ tại hạ bỗng muốn nhìn thấy cảnh sinh ly tử biệt của hai vị vào ba hôm sau, thôi hai vị đi đi.

Thiết Tẩu tuy chưa chứng kiến võ công của Mai Dao Lân, nhưng qua sắc mặt của Đồng Tẩu, cùng với những tử thi trên mặt đất, y biết cục diện hôm nay mình bại chắc rồi.

Đồng Tẩu lạnh lùng quét mắt nhìn Mai Dao Lân nói :

- Mai Dao Lân, hôm nay huynh đệ lão phu nhận thua, nhưng nhất định sẽ có ngày ngươi trả lại hận này, hãy chờ mà xem.

Mai Dao Lân thần nhiên cười :

- Tốt hơn là ba hôm sau hãy tới Quân Sơn gặp Mai mỗ, bằng không tôn giá sẽ ân hận suốt đời và không nhìn thấy tại hạ phân thân.

Đồng Tẩu buông tiếng cười khẩy, quay sang Hải Thiên Nhất Cái nói :

- Viên huynh, trước mặt Vạn Tượng công tử, huynh đệ bọn này nhất định sẽ nói tốt cho Viên huynh.

Hải Thiên Nhất Cái biến sắc mặt cười nói :

- Viên mỗ sẽ tự bảm rõ với Vạn Tượng công tử định đoạt, không cần hai vị nhọc tâm, xin đa tạ thịnh tình của hai vị.

Mai Dao Lân thoáng nghe, lòng rung động, thầm nhủ :

- Xem ra Vạn Tượng công tử quả đã trở thành Minh chủ võ lâm Trung Nguyên rồi, ngay như Cái bang mà còn tuân mạng thì cũng đủ rõ các môn phái khác ra sao, vậy thì Mai Dao Lân này, quả là kẻ địch khắp thiên hạ rồi!

Đồng Tẩu nháy mắt với Thiết Tẩu, trong tiếng cười lạnh lùng hai người đã biến mất trong đá núi ngồn ngang.

Hải Thiên Nhất Cái băng bó vết thương xong, quét mắt nhìn những tử thi trên mặt đất, cười to nói :

- Mai công tử thủ đoạn khá thật.

Lời lẽ ra chiều hết sức bất mãn.

Mai Dao Lân cười nhạt :

- Tôn giá quá khen, nhưng tại hạ cũng còn cảm thấy ra tay quá nhẹ!

Hải Thiên Nhất Cái cười khẩy :

- Nên biết là họ không cùng một môn phái.

Mai Dao Lân cười vang :

- Tại hạ đang muốn xem thử môn phái có những kỳ nhân dị sĩ nào lại có quyền bắt giữ vợ con người ta để ngồi hưởng công phụng, những đại hiệp tự hạ mình nghe theo sự sai khiến của kẻ khác.

Hải Thiên Nhất Cái tái mặt, khích động cười vang :

- Mai công tử mắng không sai, nhưng khẳng định lúc này e còn quá sớm, hãy đợi đến khi nào công tử thật sự có thể không nghe theo sự sai khiến của người đó rồi hãy mắng cũng không muộn.

Mai Dao Lân ngược mắt nhìn trời cười nói :

- Tại hạ mong là tôn giá đừng chết, chờ xem cái ngày ấy!

- Lão ăn mày này nghèo xơ xác, mười tám tầng địa ngục cũng không chịu thu nhận, công tử khỏi lo.

- Vậy thì tốt!

Mai Dao Lân bỗng ánh mắt lại rực lên, trầm giọng nói :

- Tôn giá quả thật không có mai phục tại đây?

Hải Thiên Nhất Cái tức giận thầm nhủ :

- Để chứng minh lòng này, mình đã thọ thương mà còn đắc tội với hai hộ vệ của Vạn Tượng công tử, vậy mà chỉ đổi lại một câu nói lạnh nhạt thế này. Hừ, người thật hiếm lời tốt đẹp.

Nghĩ đoạn cười khẩy nói :

- Công tử tin được lão ô thật là điều đáng mừng!

Mai Dao Lân đổi giọng nghiêm túc :

- Uy tín của tôn giá khiến Mai mỗ hết sức bội phục, chúng ta đi thôi!

- Hãy đi theo lão ô!

Hải Thiên Nhất Cái dứt lời liền dẫn trước phi thân lên đồi.

Mai Dao Lân tra kiếm vào bao tung mình theo sau. Phen này Hải Thiên Nhất Cái không dám tí thí khinh công với Mai Dao Lân nữa. Vượt qua đồi, phía

trước là một sơn cốc cỏ non xanh mượt, từ trên nhìn xuống, chỉ thấy sơn cốc này rộng chừng trăm trượng, cây đá rải rác, kỳ hoa dị thảo mọc đầy sơn cốc. Trong cốc có một con sông nhỏ chảy qua, nước sông trong vắt, chia đôi sơn cốc.

Bên trái có rất nhiều nhà lá, chỉ thấy toàn những khiêu hóa áo quần rách rưới đi lại. Bên phải là những túp lều dựng theo hình tròn, những người qua lại toàn mặc áo vàng, hết sức tề chỉnh.

Hải Thiên Nhất Cái dừng lại trên đỉnh đồi, trở tay về phía trái nói :

- Đó là sào huyết tạm thời của lão ô!

Mai Dao Lân chỉ tay về phía phải nói :

- Kia là đại bản doanh của Quy Phụng quốc phải không?

Hải Thiên Nhất Cái lắc đầu :

- Không phải, đại bản doanh ở ngoài Phong Lôi động trên Ma Thiên Lãnh, đây chỉ là doanh trại tạm thời đã dựng vì công tử, chúng ta xuống đi.

Dứt lời đã tung mình phóng xuống. Mai Dao Lân mặt bỗng lướt qua vẻ đau khổ, lẩm bẩm :

- Mai Dao Lân này oai phong thật!

Giọng điệu đầy mai mỉa, dứt lời cũng tung mình theo sau.

Hai người vừa chạm chân xuống đất, bỗng từ sau lùm cây bên phải phóng ra một khiêu hóa tuổi trạc tứ tuần, mũi ó mắt chồn cản đường, hướng về Hải Thiên Nhất Cái khom mình thi lễ nói :

- Nghênh tiếp đại giá Bang chủ, còn người này là ai?

Hải Thiên Nhất Cái mắt thoáng lộ vẻ giận dữ song tan biến ngay, cười ha hả nói :

- Mai Dao Lân!

Khiêu hóa mắt chồn giật mình lùi ra sau ba bước, cười khẩy nói :

- Sao Bang chủ lại đưa tiểu cẩu này đến đây?

Mai Dao Lân mặt lộ sát cơ, lạnh lùng cười nói :

- Huynh đài năm nay bao nhiêu tuổi rồi?

Khiêu hóa mặt chồn ngó người, buột miệng đáp :

- Bốn mươi lăm!

Mai Dao Lân gật đầu :

- Sống dai quá!

Hải Thiên Nhất Cái cả kinh :

- Mai công tử lão ô...

Mai Dao Lân cười sắc lạnh :

- Tôn giá hãy để lại danh tánh!

- Ngươi muốn gì?

Mai Dao Lân nhếch môi cười, phi thân lướt qua và nói :

- Tặng cho tôn giá một món vật!

Khiêu hóa mắt chồn chỉ thấy bóng người nhấp nháy, chợt cảm thấy trên trán đau nhói, vội đưa tay lên chụp, lấy xuống một đóa Lục bình xanh dính cả thịt máu, sắc mặt tái ngắt. Mai Dao Lân lạnh lùng cười nói :

- Lẽ ra ngươi chưa xứng đáng, nhưng sơn cốc này dường như không có đất chôn ngươi, hãy đi tìm Vạn Tượng công tử mau!

Hải Thiên Nhất Cái tiếp lời :

- Chỉ Vạn Tượng công tử mới giải được chất độc Lục bình xanh này thôi.

Khiếu hóa mắt chồn kinh hoàng đến thót chằng nên lời, vội phóng nhanh ra ngoài sơn cốc. Hải Thiên Nhất Cái cười nặng nề nói :

- Mai công tử thật tinh mắt!

- Xem ra Vạn Tượng công tử đặt niềm tin rất ít đối với quý bang, nên đâu đâu cũng có người của y. Thế nhưng theo tại hạ thì đó là phúc đức cho quý bang.

- Là phúc thì không phải là họa đúng không?

- Có thể tại hạ nói trong lúc này quá sớm, ta đi thôi!

Hai người đi đến bên bờ sông, Hải Thiên Nhất Cái cao giọng nói :

- Có người cần gặp Quận chúa!

Hồi lâu từ trong túp lều chính giữa mới có một lão bà tóc bạc đi ra nói :

- Ai vậy?

Hải Thiên Nhất Cái tay chỉ Mai Dao Lân nói :

- Chính người này.

- Y là ai? Báo ra danh tánh!

Mai Dao Lân cười nhạt đáp :

- Tại hạ là Mai Dao Lân.

Lão bà tóc bạc giật mình kinh hãi, liền cao giọng nói :

- Mai Dao Lân cần gặp Quận chúa!

Hiển nhiên là bà ta báo cho người bên trong chuẩn bị, đoạn lại lạnh lùng nói :

- Sang đây!

Hải Thiên Nhất Cái cười :

- Công tử sẽ được tiếp đãi tử tế đấy.

Mai Dao Lân mắt thoáng qua một chút lo âu hiểm có, giọng nhạt nhẽo nói :

- Mong là Mai Dao Lân này chịu đựng nổi.

Đoạn cùng Hải Thiên Nhất Cái phi thân qua mặt sông rộng chừng một trượng, cất bước đi về phía lều.

Khi đến gần cửa lều, bỗng bóng người nhấp nhóang, hai lưỡi kiếm sắc đã gí vào tử huyệt sau tim Mai Dao Lân. Mai Dao Lân không ngoảnh lại, chỉ cười nhạt :

- Phiền hai vị đã phải chờ quá lâu.

Chỉ thấy mười mấy lão bà đứng quanh, người nào mặt cũng lạnh như băng sương, mắt rực tinh quang ghê rợn, hiển nhiên đã vận hết công lực sẵn sàng ứng biến.

Sau một chiếc bàn vuông giữa lều là một thiếu nữ đẹp tuyệt trần đang ngồi ngay ngắn, đứng sau lưng là hai lão bà tóc bạc. Mai Dao Lân trịnh trọng khom mình thi lễ nói :

- Mai Dao Lân tham kiến Quận chúa.

Quận chúa mắt ánh lên vẻ kinh ngạc, như không ngờ Mai Dao Lân lại cung kính với mình thế này, ánh mắt nàng lướt qua khuôn mặt anh tuấn của Mai Dao Lân, vội cup mắt xuống, lạnh lùng nói :

- Mai Dao Lân các hạ đã lấy trộm chiếc chìa khóa vàng ở núi Võ Đương phải không?

Mai Dao Lân trầm giọng :

- Cướp chứ không phải trộm!

Lão bà tóc bạc bên phải sau lưng Quận chúa cất giọng sắc lạnh :

- Trao ra đây!

Mai Dao Lân cười khẩy :

- Bà đâu phải người của Quy Phụng quốc.

Quận chúa biến sắc mặt :

- Đó là ý của bốn Quận chúa.

- Nếu tại hạ cự tuyệt thì sao?

Bỗng tiếng “choang choang” vang lên liên tiếp, mười mấy lão bà đứng quanh đều tuốt binh khí cầm tay. Lão bà áo đen đứng bên trái buông tiếng cười sắc lạnh :

- Mai Dao Lân giới võ lâm đồn đại nguoi rất lợi hại và xảo quyệt, nghe danh táng đờm, thật không ngờ nguoi lại vô dụng thế này ha ha...

Mai Dao Lân thân nhiên cười :

- Nơi đây dường như hoàn toàn là do hai vị chủ trì đại cục.

Quận chúa đỏ mặt cười gằn :

- Mai Dao Lân các hạ chớ lời thôi, hãy trao chiếc chìa khóa vàng ra để khỏi chuốc họa vào thân.

Mai Dao Lân ơ hờ quét mắt nhìn quanh :

- Quận chúa bảo vệ cho Hoàng hậu và Công chúa hay là giam giữ họ vậy?

- Đương nhiên là bảo vệ!

- Vậy thì để Mai mỗ giải cứu cho rồi trao cho Quận chúa bảo vệ được chăng?

Quận chúa kinh ngạc :

- Các hạ là ai? Vì sao lại muốn cứu họ.

Mai Dao Lân nghiêm giọng :

- Quận chúa không cần hỏi những điều ấy, khi nào tại hạ giải cứu được họ hẳn sẽ cho Quận chúa biết rõ mọi sự. Bây giờ yêu cầu duy nhất của tại hạ là Quận chúa hãy chủ trì đại cuộc không cho người của Quy Phụng quốc ngăn cản. Mai Dao Lân này tự tin có thể cứu thoát được họ.

Quận chúa thoáng vẻ do dự, nàng không dám tiếp xúc với ánh mắt của Mai Dao Lân, bởi ánh mắt ấy khiến nàng không sao nhìn tâm được. Hai lão bà đứng sau lưng nàng nghe vậy hết sức lo lắng, lão bà bên phải cười khẩy nói :

- Toàn là những lời láo xược! Quận chúa đừng tin hấn. Người này một là lai lịch bất minh, hai nữa những hành vi tàn bạo trên giang hồ trong thời gian qua, đủ thấy hấn nhất định là có mưu đồ bất chính.

Mai Dao Lân chau mày, mặt thoáng lộ vẻ sát cơ, cười sắc lạnh nói :

- Bà quả quyết như vậy ư?

Quận chúa khẽ cười khẩy :

- Mai Dao Lân, nếu các hạ chịu nói ra lai lịch, hoặc giả bốn Quận chúa có thể suy nghĩ lại.

Mai Dao Lân đảo mắt nhìn quanh, lắc đầu :

- Quận chúa nếu muốn biết lai lịch tại hạ, sao không tìm một nơi nào khác!

Lão bà áo đen bên trái vội nói :

- Quận chúa đừng để mắc lừa hân.

Quận chúa chậm rãi đứng lên :

- Bốn quận chúa cũng muốn nghe thử y nói những gì?

Dứt lời liền cất bước toan đi.

Lão bà áo đen bên phải với giọng sắc lạnh như ra lệnh nói :

- Quận chúa, vì sự an toàn của Hoàng hậu và Công chúa, lão thân nghĩ là Quận chúa nên bảo trọng là hơn!

Quận chúa nghe vậy bất giác rợn người, mặt thoáng qua vẻ lo âu, lạnh lùng nói :

- Hai vị sao cũng quan tâm đến sự an nguy của Hoàng hậu và Công chúa thế này?

Lão bà bên phải cười :

- Đó là vì lợi ích chung của võ lâm Trung Nguyên mà!

Mai Dao Lân cười mai mỉa :

- Hai vị lòng dạ quảng đại quá nhỉ!

Lão bà áo đen bên phải cười khẩy :

- Mai Dao Lân lẽ ra người không nên nhắm vào Hoàng hậu với Công chúa, bằng vào thân thủ của người, muốn phát tài thành danh đâu có gì là khó, hà tất nhất định nhắm vào họ chứ?

- Hai vị tự tin là không nghĩ sai ư?

- Mục Nữ song vệ rất ít khi suy nghĩ sai lầm.

- Nhưng lần này thì hai vị đã nghĩ sai lầm, nếu không tin thì hãy đi hỏi vị chúa tể biết hết mọi sự thử xem.

Hai lão bà áo đen ngó người, buột miệng hỏi :

- Đó là ai?

Mai Dao Lân mắt rực sát cơ, cười sắc lạnh nói :

- Diêm Vương!

Liền tức, tiếng quát giận dữ vang lên quanh khắp, vô số đao kiếm cùng lúc bổ vào Mai Dao Lân, đồng thời hai lưỡi kiếm dí vào tử huyệt sau tim Mai Dao Lân cũng cùng lúc đâm tới.

Mai Dao Lân sớm đã ngờ trước có vậy, vừa dứt lời đã nhào tới trước, tay phải tuốt kiếm nhanh như chớp, “choang” một tiếng, một luồng trắng bạc bay quanh, tiếng binh khí chạm nhau chói chói, nhưng không có tiếng rú thâm, rồi thì bốn bề lại trở nên tĩnh lặng.

Hải Thiên Nhất Cái thấy vậy cảm khái than thầm :

- Quả đúng là núi này cao còn có núi khác cao hơn, võ công của mình thật kém xa chàng thiếu niên này. Ôi mình đã già rồi!

Quận chúa quét mắt nhìn quanh, vẻ căng thẳng trên mặt lập tức trở thành kinh ngạc, ngơ ngẩn nhìn những binh khí gãy dưới đất, đoạn lại đưa mắt nhìn mười mấy lão bà đang kinh hãi đứng thừ ra.

Sau cùng mới nhìn vào mặt Mai Dao Lân nói :

- Bạch Long kiếm! Mai Dao Lân võ công của các hạ thật đáng khâm phục.

Mai Dao Lân không nhìn nàng, ánh mắt sắc lạnh nhìn chột vào hai lão bà áo đen đứng sau lưng Quận chúa nói :

- Hai vị đã chuẩn bị xong chưa?

Quận chúa kinh hãi, tay phải vung lên, một ngọn Kim Cốt nhuyễn tiên đã cầm trong tay, lạnh lùng nói :

- Mai Dao Lân, Điều Đài Mục Nữ này xin tiếp các hạ vài chiêu!

Hai lão bà áo đen vừa thấy Diêu Đài Mục Nữ tuốt binh khí, liền cảm thấy vững dạ, cùng cười khẩy nói :

- Mai Dao Lân, hôm nay kẻ xuống Âm tào e rằng chính là ngươi!

Mai Dao Lân chậm chậm đưa trường kiếm lên, nhìn Diêu Đài Mục Nữ nói :

- Quận chúa đã buộc tại hạ phải ra tay!

Dứt lời trường kiếm đã phóng ra, với chiêu Trường Hồng Quán Nhật nhanh như chớp đâm vào yết hầu Diêu Đài Mục Nữ. Hai lão bà áo đen thấy vậy vội tách sang hai bên, tránh đường cho Diêu Đài Mục Nữ thoái lui.

Mai Dao Lân thấy vậy mừng rỡ thầm nhủ :

- Mai mỗ chính là muốn hai người như thế!

Ngay khi ấy, Diêu Đài Mục Nữ thấy trường tiên không thi triển được, vội trở tay với chiêu Phản Khẩu Sơn Môn dùng trường kiếm nơi cán đâm vào ngực Mai Dao Lân. Mai Dao Lân bỗng rút kiếm về, nghiêng người sang trái như không sao đón đỡ được, toan lách sang trái.

Lão bà áo đen bên phải thầm cười khẩy nhủ :

- Bản lĩnh của ngươi thế này...

Chưa nghĩ dứt, bỗng thấy trường kiếm thu về của Mai Dao Lân nhanh như chớp đâm tới ngực mình, trường kiếm trong tay vội thi triển chiêu Cự Khách Thiên Lý tạo thành một bức tường kiếm bảo vệ toàn thân. Song đã muộn, chỉ nghe “keng” một tiếng giòn giã, tiếp theo là một tiếng rú thảm. Diêu Đài Mục Nữ một chiêu đẩy lui Mai Dao Lân, không hề dừng tay, ngay khi lão bà áo đen bên phải thầm tử, chiêu Mục Nữ Độ Hình đã công tới.

Mai Dao Lân một chiêu đắc thủ, liền với thế Ngọa Long Phiến Vân tung mình lên cao rồi lộn ngược trên không, vừa vận tránh khỏi thế công của Diêu Đài Mục Nữ. Người đang lơ lửng trên không, Mai Dao Lân trường kiếm trong tay đã thi triển chiêu Bạch Long Hận Thiên chớp nhoáng công về phía lão bà áo đen bên trái.

Một tiếng rú thảm khốc đã khiến lão bà áo đen bên trái hồn phi phách tán, trong khi chưa hoàn hồn chợt thấy ánh kiếm bay vút tới, khiến bà ta chưa kịp nghĩ ra cách ứng phó đã rú lên thảm khốc, một thi thể không đầu với máu phun xối xả bay ra xa hơn năm thước, va mạnh vào vách lều rồi ngã xuống đất.

Mai Dao Lân một kiếm hạ sát lão bà bên trái, liền tức tung người ngược ra sau, tay phải chớp ra đã nắm chặt cổ tay phải Diêu Đài Mục Nữ vừa quay người định tấn công Mai Dao Lân cười nhạt nói :

- Quận chúa đừng tay đi thôi!

Mọi diễn biến chỉ xảy ra trong khoảnh khắc, sau khi mọi người định thần lại thì Quận chúa đã bị Mai Dao Lân khống chế. Diêu Đài Mục Nữ lần đầu tiên xuất thủ bị đàn ông chế ngự, đỏ mặt tức giận quát :

- Buông tay ra mau!

Mai Dao Lân quét mắt nhìn quanh lạnh lùng nói :

- Người nào dám xông vào!

Trong khi nói, bàn tay phải đã giơ lên đỉnh đầu Diêu Đài Mục Nữ. Mười mấy lão bà chỉ còn biết trừng mắt giận dữ nhìn, không một ai dám vọng động.

Diêu Đài Mục Nữ hậm hực nói :

- Ngươi hãy giết ta đi!

Mai Dao Lân lắc đầu :

- Tại hạ không bao giờ dám mạo phạm đến Quận chúa, chẳng qua vì hoàn cảnh bắt buộc phải như vậy, vạ mong Quận chúa lượng thứ cho!

Xung quanh có người quát :

- Mai Dao Lân, chỉ cần ngươi thả Quận chúa ra, việc hôm nay kẻ như bỏ qua hết, bọn ta buông tha cho ngươi một con đường sống.

Mai Dao Lân lắc đầu thản nhiên cười :

- Tại hạ mang theo Quận chúa để làm vật hộ thân giải cứu Hoàng hậu và Công chúa.

- Mai Dao Lân ngươi dám!

- Mai Dao Lân này rất ghét hứa hẹn nhưng lần này Mai mỗ xin cam đoan với các vị, chỉ cần tại hạ không chết, quyết không để cho bất kỳ ai động đến một sợi tóc của Quận chúa.

Điều Đài Mục Nữ nghe lòng vui sướng lạ, song tức giận nói :

- Mai Dao Lân, các hạ dám bắt giữ bốn Quận chúa hả?

- Xin Quận chúa lượng thứ cho, tại hạ quả không muốn như vậy.

Mai Dao Lân dứt lời, bỗng vung chỉ điểm vào huyệt Nhuyễn Ma của Điều Đài Mục Nữ, đoạn lại cười to nói :

- Tại hạ xin cáo từ!

Dứt lời đã tung mình ra khỏi lều. Hải Thiên Nhất Cái buồm tiếng hét vang, liền tiếp tung ra mười hai chưởng và quát :

- Mai Dao Lân thả Quận chúa ra ngay!

Dứt lời đã đứng chắn ngang trước cửa lều. Chỉ nghe bên trong hỗn loạn và có tiếng quát :

- Lão ăn mày sao lại cản đường người mình thế này!

Hải Thiên Nhất Cái cười thầm, vội tránh ra nói :

- Ô! Ô! Đi xa rồi!

Khi người trong lều đuổi ra đến thì chẳng còn thấy bóng dáng Mai Dao Lân đâu nữa. Hải Thiên Nhất Cái lắc đầu nói :

- Mọi người hãy lo thu xếp ngay, chúng ta đành phải đến Quân Sơn tìm y thôi!

Mọi người chẳng còn cách nào hơn, đành đi vào thu xếp.

* * * * *

Đèn đóm đã tắt, vầng trăng treo cao trong bầu trời xanh, đã đến lúc mọi người yên nghỉ. Bên bờ hồ Động Đình, trong một gian phòng của Nghinh Tân quán quay mặt ra hồ, lúc này vẫn còn ánh sáng đèn.

Trên một chiếc giường trang nhã trong phòng, một thiếu nữ nằm nghiêng quay mặt vào trong, và một thiếu niên anh tuấn đang chăm chú xem sách bên đèn. Một cơn gió lạnh thổi qua, khiến ngọn lửa đèn trên bàn lay động suýt tắt.

Thiếu niên giật mình, chậm chậm đứng lên, đến đóng cửa sổ lại. Khi quay người, bỗng thấy thiếu nữ trên giường nằm co ro, hiển nhiên nàng rất lạnh. Thiếu niên trầm ngâm một hồi, sau cùng đi đến bên giường, nhẹ nhẹ mở chăn ra, thận trọng đắp lên mình thiếu nữ.

Khi thiếu niên cúi người kéo chăn, đôi mắt nhắm nghiền của thiếu nữ bỗng hé mở, mãi đến khi nhìn rõ hành động của thiếu niên nàng mới nhắm mắt trở lại. Nàng nghe lòng vô cùng ấm áp, dần dần nhớ lại mọi sự đã xảy ra trong ba ngày qua, nàng mơ màng thăm thẳm :

- Trong ba ngày qua, ban ngày y khuyên mình ăn uống, ban đêm đắp chăn cho mình, ngoại trừ không chịu thả mình ra, việc gì y cũng chiều chuộng mình, vì sao vậy? Chả lẽ y đã...

- Không không thể vậy được! Trong mắt y...

(Thiếu 2 trang)

Nàng quét mắt nhìn thiếu niên nói :

- Mai Dao Lân, các hạ định đi đâu?

- Quân Sơn!

Điều Đài Mục Nữ giật mình, buột miệng nói :

- Các hạ không sợ bốn Quận chúa bỏ trốn ư?

Mai Dao Lân nhún vai thản nhiên cười nói :

- Trong ba ngày qua quả thật có ý định đưa Quận chúa theo cùng đến Phong Lôi động ở Ma Thiên Lãnh, nhưng bây giờ đã trở thành quá khứ rồi!

- Vì trên Quân Sơn đã có mặt nhân vật mà các hạ khiếp sợ phải không?

Mai Dao Lân cười :

- Có lẽ vậy!
- Trên cõi đời cũng có người khiến các hạ khiếp sợ sao?
- Tùy Quận chúa nói sao cũng được, tại hạ không bận tâm, kể từ bây giờ, Quận chúa hoàn toàn tự do.

Bạn đang đọc truyện *Long Kiếm Truy Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Đắm máu hồ Động Đình

Miêu Đài Mục Nữ mất thoáng qua một chút lo toan, khẽ nói :

- Trước kia bốn Quận chúa cũng rất tự do!
- Ba hôm về trước ư?
- Không bất kỳ lúc nào.
- Đa tạ Quận chúa đã không chấp hành động sổ sàng của tại hạ.

Diêu Đài Mục Nữ chậm chậm thòng chân xuống giường, ngược mắt nói :

- Công tử không bao giờ kính trọng kẻ khác, vì sao lại đối với bốn Quận chúa như thế này?

Mai Dao Lân nghiêm giọng :

- Vì là Quận chúa của Quy Phụng quốc!
- Có liên quan đến Quy Phụng quốc ư?
- Vâng nếu Quận chúa nghĩ đến nỗi khổ tâm của tại hạ, sau khi trở về nước hãy lưu tâm xem xét sẽ rõ.

Diêu Đài Mục Nữ giọng nặng nề :

- Có công tử ở Trung Nguyên, bốn Quận chúa không về nước đâu!

Mai Dao Lân biến sắc mặt, khích động cười dài nói :

- Quận chúa cuộc chiến đêm nay có lẽ sẽ giải trừ được nỗi lo ấy cho Quận chúa, nếu Quận chúa không yên tâm, có thể đích thân đến đó xem.

Dứt lời đã tung mình lướt đi, biến mất trong màn đêm mịt mùng. Diêu Đài Mục Nữ vốn là một lời hai nghĩa không ngờ Mai Dao Lân lại nghĩ khác đi, hoảng quá đến phát khóc lớn tiếng gọi :

- Mai công tử đã hiểu lầm rồi!

Dứt lời đã chớp lấy ngọn Kim Cốt nhuyễn tiên trên giường, phi thân qua cửa sổ đuổi theo. Mai Dao Lân nghe tiếng gọi của Diêu Đài Mục Nữ ở phía sau bèn thẳm nhủ :

- Nếu nàng đi theo thì sự việc càng dễ giải quyết hơn.

Trong khi suy nghĩ thì chàng đã đến một bãi đá bờ sông, ngoảnh lại nhìn, thấy không ai đuổi theo sau, vọt phi thân vào trong bãi đá ẩn nấp.

Chàng vừa ẩn thân xong đã thấy một bóng người nhỏ nhắn phi thân đến, thân pháp rất nhanh nhẹn chính là Diêu Đài Mục Nữ, và theo sau cách chừng hai mươi trượng còn có hai bóng người một cao một thấp nữa. Thoáng chốc Diêu Đài Mục Nữ đã đến cạnh chỗ ẩn nấp của Mai Dao Lân không đầy ba mươi trượng, chỉ thấy mặt nàng đầy hột mồ hôi và ai oán, trông thật tội nghiệp.

Lúc này hai người theo sau cũng đã đến nơi. Người cao mặt mày đen đúa, mình mặc áo đen, mày rậm mắt tròn, tướng mạo rất uy vũ. Người thấp có vóc dáng tầm thước, bởi đi cùng với người cao nên thoát nhìn mới thấy thấp hơn nhiều. Người này diện mạo rất anh tuấn mình mặc áo xanh nho sinh, nghi biểu xuất chúng.

Lúc này Diêu Đài Mục Nữ đã đến gần bãi đá, quét mắt nhìn quanh, bốn bề trống vắng chẳng thấy bóng dáng Mai Dao Lân đâu cả, bất giác niềm chua xót dâng lên ngập lòng, cơ hồ rơi nước mắt, không biết đi theo hướng nào mà tìm. Ngay khi ấy, bỗng nghe một giọng thanh trong nói :

- Mạc Dã song long bái kiến Quận chúa!

Người lên tiếng là thư sinh áo xanh, lúc này hai người đứng cách Diêu Đài Mục Nữ ngoài năm thước. Diêu Đài Mục Nữ như không ngờ có người theo sau, nghe tiếng không khỏi giật mình, quét mắt nhìn giọng ơ hồ nói :

- Chào Chu huynh và Văn huynh!

Thư sinh áo xanh thoáng chau mày :

- Quận chúa dường như có điều chi buồn bực, chẳng hay tại hạ có tư cách giải quyết hộ Quận chúa không?

Diêu Đài Mục Nữ cười lạnh nhạt :

- Đừng nói bốn Quận chúa chẳng có điều gì buồn bực, mà dù có thì cũng chẳng bao giờ phải phiền đến Văn huynh!

Thư sinh họ Văn không chút tức giận, nhỏ nhẹ nói :

- Tại hạ đây là thành tâm thật ý!

Diêu Đài Mục Nữ lúc này lòng đang rối rắm, nghe vậy liền chau mày nói :

- Văn huynh giữa chúng ta không nên nói đến điều ấy hay hơn!

Thư sinh họ Văn chau mày :

- Quận chúa lúc này hay cáu kỉnh quá, trước kia ở Quy Phụng quốc đâu có như vậy!

Diêu Đài Mục Nữ nhướn mày tức giận, ra chiều định phát tác. Người mặt đen thấy vậy vội nói :

- Quận chúa, nghe đâu Quận chúa đã bị Mai Dao Lân bắt giữ, có thật vậy chăng?

Diêu Đài Mục Nữ đỏ mặt, vẻ tức giận tan biến, giọng nhạt nhẽo nói :

- Bốn Quận chúa chẳng yên lành đây là chi?

Người mặt đen cười cười :

- Vậy là lời đồn đại sai lầm ư?

- Không phải mấy hôm nay quả đúng là bốn Quận chúa đã bị y khống chế.

Thư sinh họ Văn nghe vậy mặt liền hiện sát cơ, giọng sắc lạnh nói :

- Tên họ Mai ấy thật to gan, từ nay về sau mà gặp hần, nhất định phải cho hần ném thử thủ đoạn của Lăng Vân Ngọc Long Văn Thiên Phong này!

Diêu Đài Mục Nữ cười khẩy, giọng khinh miệt :

- Văn huynh chưa dám đối chọi với y đâu!

Lăng Vân Ngọc Long Văn Thiên Phong đã thầm yêu Diêu Đài Mục Nữ từ lâu, bản năng thúc giục, khiến y luôn muốn ra về tài ba ở trước mặt Diêu Đài Mục Nữ hầu giành lấy trái tim của giai nhân. Mọi khi dù Diêu Đài Mục Nữ khinh khi y đến mấy, y cũng không tức giận, nhưng giờ đây lại khác bởi Diêu Đài Mục Nữ đã đề cao một người đàn ông, nên khiến y không khỏi sôi sục lửa hờn ghen. Thế nhưng, Văn Thiên Phong không dám trở mặt với Diêu Đài Mục Nữ, cố nén giận nói :

- Quận chúa chưa chứng kiến hai người giao đấu, sao lại buông tiếng quả quyết như vậy?

Diêu Đài Mục Nữ cười khẩy :

- Nếu Văn huynh mà biết quý tính mạng mình, bốn Quận chúa mong là Văn huynh đừng gặp Mai Dao Lân thì hơn.

Văn Thiên Phong nghe lòng ngọt lịm, đôi giận làm vui nói :

- Quận chúa lo cho tại hạ phải không?

Diêu Đài Mục Nữ biết y đã hiểu lầm, vội nói :

- Bởi chúng ta đều là người của Quy Phụng quốc, lệnh tôn với gia phụ đều là thần trong một triều.

- Chỉ vậy thôi ư?

- Văn huynh đâu phải là người ngu xuẩn, chả lẽ còn cần bổn Quận chúa giải thích nữa sao?

Văn Thiên Phong vô cùng thất vọng, gằn giọng nói :

- Văn mỗ thật ước gì gặp hấn ngay bây giờ!

Người mặt đen nghiêm giọng xen lời :

- Văn đệ có lẽ Quận chúa nói không ngoa, không thì hai vị sư phụ lão nhân gia đâu cần đích thân ra mặt.

Mai Dao Lân chợt động tâm thầm nhủ :

- Thì ra hai người này là đệ tử của họ, vậy thì mình cũng chẳng cần ra tay.

Văn Thiên Phong không đồng ý nói :

- Đó chỉ là lời đồn thất thiệt thôi, bằng không lúc hai ta nấp trên mái nhà rình hấn lâu thế kia, hấn đứng bên cửa sổ mà không hề hay biết, chả lẽ vô công lại cao hơn hai ta sao?

Người mặt đen nhất thời không sao phản bác được, ngẫm nghĩ một hồi rồi nói :

- Bây giờ nói nhiều vô ích, hãy lên Quân Sơn rồi sẽ biết hư thực, hiện có lẽ y đã đến nơi rồi.

- Hừ, Văn mỗ thật muốn gặp hấn trước khi hấn đến đó.

Văn Thiên Phong vừa dứt lời, bỗng nghe một giọng lạnh lùng nói :

- Tại hạ không để cho huynh đài phải thất vọng đâu!

Ba người giật mình quay phắt lại, chỉ thấy một thiếu niên áo trắng anh tuấn tuyệt luân đang đứng trên một tảng đá cao to. Văn Thiên Phong trước nay vẫn tự phụ mình anh tuấn thoát tục, giờ đây cũng không khỏi tự thẹn thua kém. Điều Đài Mục Nữ sững sốt reo lên :

- Mai Dao Lân!

Mai Dao Lân cười lạnh nhạt :

- Tại hạ khiến Quận chúa giật mình phải không?

Người mặt đen cười khẩy :

- Mai Dao Lân, các hạ muốn bọn này đi cùng lên Quân Sơn phải không?

Mai Dao Lân cười vang :

- Không sai, Chu Ứng Long các hạ đã nghĩ đúng!

Người mặt đen chính là Mạc Dã Kim Long Chu Ứng Long, nhưng y chưa từng gặp mặt Mai Dao Lân bao giờ, chẳng ngờ đối phương vừa gặp mặt đã gọi ra danh tánh của mình, kinh ngạc buột miệng hỏi :

- Sao các hạ biết danh tánh tại hạ?

Mai Dao Lân nhếch môi cười :

- Chính hai vị đã tự báo ra trên mái nhà kia mà!

Mạc Dã Kim Long giật mình thầm nhủ :

- Vậy thì lời nói của Quận chúa quả không ngoa rồi.

Văn Thiên Phong lúc này lửa hòn ghen đã lấn át lý trí, trong khi Chu Ứng Long đang suy nghĩ, y bỗng quát to :

- Mai Dao Lân thử tiếp một chương thử xem!

Mai Dao Lân cười thâm trầm :

- Các hạ không phải là địch thủ của tại hạ đâu.

Dứt lời người đã như làn khói nhạt lướt xuống tầng đá, lách người ra xa năm trượng bên trái Văn Thiên Phong, hành động của chàng tuy sau Văn Thiên Phong, song lại nhanh hơn y nhiều.

“Bùng” một tiếng vang rền, đưa mắt nhìn Văn Thiên Phong đang đứng thừ ra lạnh lùng nói :

- Văn Thiên Phong các hạ có biết tại sao Mai mỗ không hoàn thủ không?

Văn Thiên Phong đỏ mặt bất giác đưa mắt nhìn Điều Đài Mục Nữ lúc này đang nhìn Mai Dao Lân với ánh mắt vô cùng quan tâm. Văn Thiên Phong cảm hôn buông tiếng cười gằn nói :

- Vì các hạ tự biết không phải địch thủ của Văn mỗ chứ gì!

Mai Dao Lân nhếch môi cười :

- Lời nói của các hạ e không phải thật lòng, đúng chẳng?

Mạc Dã Kim Long Chu Úng Long bàng quan sáng suốt, qua thân pháp vừa rồi của Mai Dao Lân, y biết cho dù là hai sư huynh đệ hợp sức cũng chẳng phải đối thủ của Mai Dao Lân, nghe vậy sợ sư đệ vọng động, vội nói :

- Mai Dao Lân theo lời đồn đại trên giang hồ, các hạ dường như không phải một người chẳng dễ bỏ qua cho kẻ xúc phạm đến mình, các hạ e cũng chẳng phải nói thật lòng, đúng chẳng?

Mai Dao Lân cười cười :

- Đúng vậy nhưng chúng ta là người cùng đường.

Điều Đài Mục Nữ và Mạc Dã Kim Long nghe vậy hết sức kinh ngạc, hai người với ánh mắt đầy thắc mắc nhìn vào mặt Mai Dao Lân như muốn tìm câu giải đáp trên ấy. Văn Thiên Phong cười khinh miệt :

- Người cùng đường ư? Hừ ai là người cùng đường với tên ác ma sát nhân như ngươi? Chớ mà tự đề cao giá trị của mình.

Mai Dao Lân ánh mắt lướt qua vẻ sắc lạnh, đánh giọng nói :

- Văn Thiên Phong, Mai mỗ khuyên các hạ nên thận trọng lời nói một chút, phải biết là sức nhẫn nhịn của Mai mỗ có giới hạn.

Văn Thiên Phong đã quá ghen hờn, đâu chịu im miệng, cười vang nói :

- Chẳng lẽ giá trị của ngươi lại ngang bằng với bọn ta hay sao? Hừ rõ là không biết xấu hổ!

Mai Dao Lân mắt dần hiện sát cơ :

- Giá trị của Mai mỗ hơn các hạ nhiều, cùng đường đây có nghĩa là chúng ta có cùng một mục đích chứ không phải cùng một thân phận, các hạ hiểu chưa?

Mạc Dã Kim Long thấy Mai Dao Lân mặt lộ sát khí, bất giác rợn người, sợ sư đệ không biết khinh trọng buông lời xúc phạm, vội tiếp lời :

- Mai Dao Lân các hạ bảo chúng ta cùng một mục đích, chẳng hay mục đích đó là gì?

Mai Dao Lân nghiêm mặt :

- Chúng ta cùng là vì Hoàng hậu và Công chúa, các vị không đủ sức cứu họ chỉ có thể bảo vệ họ, còn Mai mỗ thì...

Văn Thiên Phong cười khẩy ngắt lời :

- Còn ngươi thì định cứu họ chứ gì?

- Các hạ nghĩ rất đúng!

- Ha ha, khẩu khí to quá, trên cõi đời này chưa từng nghe người nào có bản lĩnh lên được Ma Thiên Lãnh chứ đừng nói là Phong Lôi động ha ha... chỉ có kẻ không biết xấu hổ như ngươi mới dám buông lời khạc lác như vậy thôi.

Mai Dao Lân sát cơ trên mặt càng đậm thêm, buông tiếng cười sắc lạnh nói :

- Các hạ đã nói hết chưa?

- Chưa đâu, Văn mẫu còn muốn thử sức với người nữa.

Mai Dao Lân bỗng buông tiếng cười ghê rợn :

- Nếu các hạ nghĩ rằng Mai mẫu khoác lác, vậy thì Mai mẫu xin tặng cho các hạ một đóa Lục bình xanh.

Chu Ứng Long nghe vậy cả kinh, bởi y từng nghe đồn Lục bình xanh chính là đoạt mệnh phù, vừa định ngăn cản sư đệ thì Văn Thiên Phong đã cười to :

- Ha ha... có lẽ đây là đóa sau cùng của người rồi!

- Nếu các hạ tiếp được Mai mẫu ba chiêu, thì kẻ như đây là đóa sau cùng vậy.

- Sao? Ba chiêu ư?

Ba người cơ hồ kêu lên cùng một lúc, Diêu Đài Mục Nữ ra chiều hết sức hồi hộp lo lắng. Mai Dao Lân lạnh lùng gạt đầu :

- Không sai, chỉ ba chiêu!

- Đó là người tự nói đấy nhé!

Chu Ứng Long vội ngăn cản :

- Sư đệ...

Song Văn Thiên Phong đã cười vang ngắt lời :

- Sư huynh, đối với hạng người như vậy, không nên nhân từ.

Đoạn quay sang Diêu Đài Mục Nữ nói tiếp :

- Quận chúa tại hạ có thể giết hấn hay không?

Diêu Đài Mục Nữ đành mặt, giọng buông thõng :

- Nếu Văn huynh tự tin có đủ khả năng!

- Quận chúa không đau lòng ư?

Diêu Đài Mục Nữ tức giận quát :

- Văn Thiên Phong, niệm tình chúng ta là người cùng một nước, bốn Quận chúa thu xác cho tôn giá!

Văn Thiên Phong lòng ngập cảm hận, lúc này y chỉ có một ý niệm giết chết Mai Dao Lân. Y quay sang Mai Dao Lân nói :

- Người động thủ đi!

Mai Dao Lân cười khinh bỉ :

- Các hạ chưa xứng đáng để Mai mẫu động thủ trước.

Văn Thiên Phong điên tiết quát to :

- Tiểu tử tiếp chiêu đây!

Dứt lời đã từ trên tảng đá tung mình lên không song chưởng sớm đã vận đầy công lực giáng xuống đầu Mai Dao Lân. Mai Dao Lân đã động sát niệm, buông tiếng cười sắc lạnh nói :

- Công lực của người còn kém cỏi quá!

Đồng thời hữu chưởng ung dung vung lên thẳng thừng đón tiếp. Chu Ứng Long thấy thần thái Mai Dao Lân ung dung như vậy kinh hãi vội hét to :

- Sư đệ không được vọng động!

Nhưng chưởng lực hai người đã va chạm “bùng” một tiếng vang dội, chỉ thấy một bóng trắng bay đi, Văn Thiên Phong đã bị văng xa hơn năm trượng.

Văn Thiên Phong rơi xuống đất, loạng choạng lùi sau thêm ba bước mới đứng vững lại được, đưa mắt nhìn Mai Dao Lân, thấy chàng vẫn đứng tại chỗ như chẳng việc gì xảy ra. Chu Ứng Long hai tay ôm quyền trầm giọng nói :

- Mai Dao Lân, các hạ không phải tàn nhẫn như lời đồn đại.

Văn Thiên Phong bị hạ nhục thế này trước mặt Diêu Đài Mục Nữ, tuy hiểu rõ mình không phải địch thủ của đối phương, song vẫn không chịu thôi, tung mình đến cách Mai Dao Lân chừng một trượng, trò tay hung hãn nói :

- Tiểu tử, chúng ta còn mấy chiêu nữa?

Chu Ứng Long quát to :

- Sư đệ, hãy lui ra!

Văn Thiên Phong đưa mắt nhìn Diêu Đài Mục Nữ hỏi :

- Theo Quận chúa thì tại hạ phải như thế nào đây!

Diêu Đài Mục Nữ đưa mắt nhìn Mai Dao Lân vẻ như khẩn cầu nói :

- Tôn giá nên hỏi Mai công tử là hơn!

Chu Ứng Long trầm thờ dài nghĩ :

- Chuyện tình yêu hoàn toàn là do duyên tiền định, chẳng thể cưỡng cầu, Quận chúa tuy tính tình ương ngạnh, không chịu phục người, nhưng phen này xem ra Mai Dao Lân đã chiếm được trái tim nàng, nếu sư đệ biết thức thời rút lui mới mong bảo toàn tính mạng.

Tuy y nghĩ không sai, song ngặt nỗi Văn Thiên Phong lại trong cuộc u mê, lúc này đã quẫn trí, Diêu Đài Mục Nữ vừa dứt lời, y đã cười như điên dại nói :

- Tại sao không bảo hấn hỏi Văn mỗ?

Đồng thời đã liên tiếp tung ra tám chiêu nhanh như chớp, thoát nhìn như thể tám chiêu cùng lúc đến nơi, nhưng thật ra sát chiêu lại là ở chiêu sau cùng. Đó chính là tuyệt chiêu tâm đắc của Mạc Hải song kiệt khi xưa trước nay rất ít khi gặp địch thủ.

Diêu Đài Mục Nữ hiểu rất rõ võ công của hai người, thấy vậy trái tim cơ hồ vọt ra khỏi lồng ngực, nhưng với lập trường của nàng trong lúc này lại chẳng thể lên tiếng can ngăn, huống hồ cũng không còn kịp nữa.

Mai Dao Lân thấy chiêu chương của đối phương kỳ ảo như vậy, lòng cũng thâm kinh hãi, một cảm giác bản năng sai lầm đã khiến chàng lách về phía chiêu sau cùng của Văn Thiên Phong. Thế là đúng ý muốn của Văn Thiên Phong, y chẳng bỏ lỡ cơ hội, tay phải nhanh như chớp tổng thẳng vào ngực Mai Dao Lân, đến khi Mai Dao Lân phát giác thì chiêu kinh đã cách ngực không đầy nửa tấc.

Quá bất ngờ, lúc này Mai Dao Lân bất luận tránh né hay xuất chiêu đón đỡ cũng đều không còn kịp nữa, vội dồn công lực vào tay phải với tốc độ nhanh khôn ta chớp vào cổ tay phải Văn Thiên Phong.

“Bộp” một tiếng khê, Diêu Đài Mục Nữ kinh hãi kêu lên thành tiếng. Chu Ứng Long lòng bất giác dâng lên một chút vui mừng, mặc dù hiểu rõ sư đệ mình sai trái, song dẫu sao Mai Dao Lân cũng là người ngoài mà. Thế nhưng khi nhìn rõ, tâm trạng vốn có của y liền tức đổi ngược hẳn, bởi cổ tay phải của Văn Thiên Phong đã lọt vào trong tay Mai Dao Lân rồi.

Mai Dao Lân chậm chậm giơ tay trái lên giọng sắc lạnh nói :

- Các hạ còn gì để nói nữa không?

Gương mặt trắng bệch của Văn Thiên Phong liền tức toát mồ hôi to như hạt đậu, song vẫn cắn răng, ương ngạnh nói :

- Văn mỗ tài nghệ kém cỏi, hôm nay lọt vào tay người, chẳng có gì để nói cả, nhưng người đừng mong làm nhục Văn mỗ. Hừ, Văn mỗ tuy không động đậy được, nhưng miệng thì vẫn còn sống.

Lời lẽ y tuy cứng rắn, nhưng tiếng nói thì lại run run :

- Các hạ cũng đáng kể được là một trang hảo hớn đây!

Mai Dao Lân vừa dứt lời, hữu chiêu vừa định giáng xuống. Bỗng nghe Chu Ứng Long quát to :

- Mai Dao Lân, hãy dừng tay!

Mai Dao Lân vốn đã không muốn giết Văn Thiên Phong, đó chẳng phải chàng sợ sự phụ của Mạc Dã song long, mà là bởi chàng có mối liên quan rất mật thiết với Quý Phụng quốc. Chàng chậm chậm thu tay về, cười nhạt nói :

- Chẳng hay các hạ có cao kiến gì?

Chu Ứng Long nóng mặt, ngần ngừ một hồi mới nói :

- Mai Dao Lân, Mạc Dã song long này hôm nay xin nhận thua, các hạ còn muốn tại hạ nói gì nữa chứ?

Mai Dao Lân dịu giọng :

- Một ngày nào đó hai vị sẽ biết giữa chúng ta vốn cùng chung giới tuyến.

Đoạn từ từ buông tay phải ra, song chàng đã quên nhìn sắc mặt của Văn Thiên Phong. Ngay khi năm ngón tay chàng vừa rời khỏi mạch môn của Văn Thiên Phong, bỗng nghe Diêu Đài Mục Nữ hét hoảng hét lên :

- Mai...

Đồng thời đã tung mình lao về phía Mai Dao Lân.

Mai Dao Lân vốn phản ứng nhanh nhạy, vừa nghe tiếng Diêu Đài Mục Nữ, liền tức vận chân lực xuống hai chân, ngay khi ấy một luồng kinh phong uy mãnh đã ập đến, với võ công của chàng, lúc này chẳng khó gì tránh khỏi.

Song ngay trong khoảnh khắc ấy, khoe mắt chàng chợt trông thấy bóng Diêu Đài Mục Nữ đang lao đến, vị trí vừa ngay giữa hai người, nếu chàng lách tránh, chắc chắn Diêu Đài Mục Nữ sẽ trúng chưởng.

Chẳng còn kịp suy nghĩ nữa, Mai Dao Lân mất rục sát cơ, hữu chưởng chớp nhoáng vung ra với chiêu Thương Hải Quy Long đồng thời lao nhanh về phía Diêu Đài Mục Nữ. Động tác nhanh như tia chớp, đến nỗi không sao phân biệt rõ chưởng lực của người nào trúng đích trước, nhưng trong diễn biến hỗn loạn ấy chắc hẳn phải có một người ngã xuống.

Chỉ nghe một tiếng “hự” vang lên, kèm theo là một tiếng e thẹn reo khẽ, rồi thì hoàn toàn yên lặng. Chu Ứng Long đảo mắt nhìn, chỉ thấy Diêu Đài Mục Nữ đang áp má vào cổ Mai Dao Lân và đằng kia, Văn Thiên Phong nằm im lìm trên mặt đất như đã chết, bất giác kinh hãi tột cùng, bất chấp tất cả phi thân đến bên Văn Thiên Phong, cúi xuống gọi :

- Văn sư đệ! Văn sư đệ...

Một tiếng rên nặng nề thoát ra từ trong miệng Văn Thiên Phong đang chảy máu ròng ròng, cổ mở mắt ra, ánh mắt đờ đẫn, bỗng gom hết sức tàn lực ngồi bật dậy, đưa lưng bàn tay lên chùi máu nơi khoe miệng gào to :

- Mai Dao Lân, ngươi... ngươi phải tự hiểu đây là chiêu thứ mấy rồi!

Diêu Đài Mục Nữ nghe vậy giật nảy mình, túm chặt lấy Mai Dao Lân, giọng run run nói :

- Mai... Mai công tử không giết y sao?

Mai Dao Lân đưa mắt nhìn vào mặt thiếu nữ đa tình này, vẻ chân thành trên gương mặt đẹp tuyệt trần kia khiến chàng thật chẳng nỡ rời xa nàng.

Chàng nhẹ nhàng vỗ lên vai Diêu Đài Mục Nữ, mỉm cười nói :

- Lẽ ra Quận chúa mong Mai mỗ chết dưới tay y mới phải chứ?

Diêu Đài Mục Nữ nghe vậy không khỏi áy náy bởi những lời phũ phàng của Mai Dao Lân, mắt chợt đỏ hoe rồi hai dòng nước mắt chảy dài. Mai Dao Lân rùng động cõi lòng, vội nghiêm mặt nói :

- Không được khóc!

Diêu Đài Mục Nữ giận dỗi :

- Công tử hiếp đáp người ta!

Hai người âu yếm nói chuyện với nhau, khiến Văn Thiên Phong tức giận đến cơ hồ vỡ lồng ngực, lại gào to :

- Mai Dao Lân, ngươi điếc hả?

Chu Ứng Long vội khuyên :

- Sư đệ hãy bình tĩnh, vận công đề nén nội thương rồi chúng ta bàn tính kế hoạch, bất tất nóng giận nhất thời!

Văn Thiên Phong lúc này đã quên mất sự sống chết của bản thân, cười vang nói :

- Sư huynh sai rồi, đệ không chết được đâu mà còn có thể trông thấy hấn chết tại đây ngay.

Trong khi nói máu từ miệng phun ra xối xả khiến Chu Ứng Long lo đến quỳnh quáng, mồ hôi đầm đìa. Mai Dao Lân bỗng quay mặt qua, giọng sắc lạnh

nói :

- Sao các hạ không nhìn xuống ngực mình thử xem?

Hai người cúi xuống nhìn, chỉ thấy năm ngón tay in quanh huyết Toàn Cơ nơi ngực Văn Thiên Phong, y phục rách burom, thấy rõ trước ngực tím bầm.

Chu Ứng Long thăm thò dài, khẽ nói :

- Sư đệ, chúng ta kém hơn y xa lắm, quên đi thôi!

Văn Thiên Phong đỏ mặt, bỗng lại cười vang nói :

- Mai Dao Lân, nhưng công lực của ngươi chưa đủ giết chết Văn mỗ, ngươi hãy thực hiện lời hứa đi!

Mai Dao Lân cười khẩy :

- Mai mỗ biết trước các hạ sẽ vậy rồi. Nhưng chúng ta đều cùng một mục tiêu, nên Mai mỗ đã liên tiếp nhượng nhịn, các hạ nên biết điều là hơn!

Chu Ứng Long lạnh lùng xen lời :

- Các hạ chỉ bằng vào những lời này thôi ư?

Mai Dao Lân cười to :

- Tốt hơn hết là các hạ hãy đưa y lên Quân Sơn ngay để cho lệnh sư chữa trị, sau canh ba lời hứa chắc chắn sẽ được thực hiện, lúc ấy đừng trách Mai mỗ thủ đoạn tàn ác.

Chu Ứng Long rung động cõi lòng, song vẫn rắn giọng nói :

- Nếu qua khỏi canh ba mà tậ sư đệ không chết, các hạ lại không lên Quân Sơn thì món nợ này chúng ta tính vào đâu?

- Thú thật với hai vị, lời nói trong khách điểm của Mai mỗ chính là cố ý để cho hai vị nghe đấy! Mạc Dã song long tuy võ công chấn động biên thù, nhưng Mai mỗ chẳng xem vào đâu, chả lẽ chỉ bằng Văn Thiên Phong mà có thể khiến Mai Dao Lân này hủy bỏ lời hứa sao? Ha ha... các hạ tự đánh giá mình cao quá!

Đoạn không thèm đếm xỉa đến hai người nữa, cúi nhìn Diêu Đài Mục Nữ trong lòng khẽ nói :

- Quận chúa hãy cùng họ lên Quân Sơn đi!

Diêu Đài Mục Nữ nhẹ lắc đầu nũng nịu nói :

- Không, tôi đi với công tử!

Mai Dao Lân khẽ cười :

- Tại hạ đã bắt giữ Quận chúa kia mà!

Diêu Đài Mục Nữ dẫu môi :

- Nên người ta mới bắt công tử phải đưa người ta về!

- Ha ha... Thôi được! Hai vị chúng tôi đi đây!

Văn Thiên Phong nghe hai tiếng chúng tôi, biết là Diêu Đài Mục Nữ sẽ đi với Mai Dao Lân, vội quay sang Chu Ứng Long nói :

- Sư huynh nếu sư huynh niệm tình sư huynh đệ thì đừng để cho họ đi.

Mai Dao Lân không màng đến hai người, nắm lấy tay Diêu Đài Mục Nữ, chậm bước đi về phía bên phải. Văn Thiên Phong cuồng lên gào to :

- Sư huynh... sư huynh sợ chết hả?

Chu Ứng Long gạt đầu quả quyết :

- Phải, ngu huynh mà chết thì sư đệ cũng không sống được nữa.

- Sư huynh tin lời tên tiểu tử đó ư?

- Sư đệ, Long Kiếm Thanh Bình trong mấy tháng gần ngui đã chấn động võ lâm khiến mọi người đều điều đứng, đó dứt khoát không phải là ngẫu nhiên,

hai ta hãy còn kém xa lắm!

Văn Thiên Phong đầu phải kê ngu ngốc, nhưng lúc này y gần như điên cuồng, thấy giai nhân bỏ đi mà sư huynh không chịu giúp đỡ, quá thất vọng chán chường, liền tiếp phún ra ba ngụm máu to rồi bất tỉnh nhân sự. Chu Ứng Long xót xa lắc đầu thờ dài :

- Ôi! Tự cô đa tình không di hận. Lẽ ra sư đệ phải sớm nhận thấy nàng ta không hề yêu sư đệ.

Đoạn bồng Văn Thiên Phong lên, phóng đi về hướng Quân Sơn.

Mai Dao Lân nắm tay Điều Đài Mục Nữ đi được chừng nửa dặm, Điều Đài Mục Nữ bỗng ngừng nói :

- Nghĩ chốc lát đi, người ta mệt quá rồi!

Mai Dao Lân liền dừng bước. Ngay khi ấy bỗng nghe có tiếng động rất khẽ vọng đến, Mai Dao Lân thoáng biến sắc mặt. Điều Đài Mục Nữ thấy vậy ngạc nhiên hỏi :

- Công tử đã nghe thấy gì vậy?

Mai Dao Lân cười nhạt :

- Chúng ta nghỉ ngơi một lát rồi hãy đi tiếp!

Đoạn kéo tay Điều Đài Mục Nữ nấp vào một đồng loạn thạch. Điều Đài Mục Nữ nép vào lòng Mai Dao Lân, mắt nhắm nhắm nhìn vào gương mặt anh tuấn của chàng.

Lát sau đã thấy Hải Thiên Nhất Cái cùng với hai Trương lão Cái bang xuất hiện, theo sau là hai cận vệ của Điều Đài Mục Nữ và một nhóm võ sĩ nước Quy Phụng. Điều Đài Mục Nữ kinh ngạc khẽ kêu lên :

- Ô! Thì ra là họ!

Mai Dao Lân không nhìn nàng lạnh nhạt nói :

- Quận chúa có thể ra gặp họ, tại hạ không ngăn giữ đâu.

Điều Đài Mục Nữ vờ cười nói :

- Các hạ tưởng bốn Quận chúa muốn ở bên các hạ lắm sao?

Đoạn đứng lên toan bỏ đi, Mai Dao Lân vẫn không nhìn nàng mà chỉ hướng ánh mắt về phía nhóm người kia. Điều Đài Mục Nữ thấy vậy, lòng không khỏi chua xót thầm nghĩ :

- Người vô tình quá!

Đoạn lại ngồi trở xuống sát bên Mai Dao Lân, giọng ai oán nói :

- Công tử đã muốn đuổi người ta, vì sao hôm trước lại bắt giữ người ta chứ?

Dứt lời nước mắt đã lăn dài trên má. Lúc này nhóm người kia đã đến gần trong vòng năm mươi trượng. Mai Dao Lân vẫn chú mắt nhìn họ, cười nói :

- Thật không ngờ họ lại kéo đến đồng thế này, tại hạ không sao giữ Quận chúa lại được nữa rồi!

- Nghe nói trong Trung Nguyên công tử chẳng sợ ai cả, sao bây giờ lại sợ thế này?

- Quận chúa lắm rồi, tại hạ sở dĩ nói là không giữ Quận chúa lại được chẳng phải vì sợ người Trung Nguyên, mà là nhóm người này tại hạ không thể giết.

- Vậy thì hãy giữ tôi lại, họ sẽ e ngại không dám động thủ, vậy chẳng phải bớt phiền phức hay sao?

Mai Dao Lân chợt động tâm, bỗng nhìn chột vào mặt Điều Đài Mục Nữ, ngay khi ấy tiếng gió lần lượt lướt qua sau lưng họ cách ngoài năm trượng, rồi dần biến vào trong màn đêm. Mai Dao Lân cười nói :

- Chúng ta đi thôi!

- Tôi không muốn đi với họ.

- Cô nương không hối hận sao?

Điều Đài Mục Nữ ngược mặt lên, mặt hai người chỉ cách chừng năm tấc, nàng với giọng dịu nhẹ nói :

- Điều Đài Mục Nữ này không bao giờ hối hận!

Nhìn gương mặt đẹp mê hồn kia, Mai Dao Lân nghe lòng ngây ngất, bất giác châu mắt tới. Điều Đài Mục Nữ nhắm mắt lại, môi hé mở lặng lẽ đợi chờ, dưới ánh trăng trông thật quyến rũ.

Đột nhiên, Mai Dao Lân nghe sau lưng có tiếng động lạ, phản ứng tự nhiên khiến chàng định quay đầu lại, song chàng đã kịp dần nén, bỗng choàng tay ôm siết Điều Đài Mục Nữ vào lòng, môi hai người gắn chặt vào nhau. Điều Đài Mục Nữ mở mắt ra, bởi khoảng cách quá gần nàng không nhìn rõ được hết toàn bộ gương mặt anh tuấn của chàng, song chỉ cần trông thấy một phần là nàng đủ mãn nguyện rồi.

Mai Dao Lân chú mắt nhìn vào đôi ngời long lanh của nàng, dưới ánh trăng phản ánh rất rõ một bóng đen đang di động đến gần. Rồi thì một thanh trường kiếm sáng loáng đã giơ cao trên đỉnh đầu Mai Dao Lân.

Điều Đài Mục Nữ chợt thấy, tột cùng kinh hãi, nhưng chưa kịp có phản ứng gì, bỗng cảm thấy người nhẹ đi, áp lực trên môi cũng biến mất, đồng thời một tiếng rú thảm khốc vang lên phá tan bầu không khí tĩnh mịch đêm khuya. Điều Đài Mục Nữ kinh hoàng siết chặt vòng tay, cảm thấy Mai Dao Lân vẫn còn, mới hoàn hồn mở bừng mắt, bất giác mừng rỡ reo lên :

- Lân ca còn sống hả? Chúng ta không phải là trong mơ chứ?

Mai Dao Lân nhè nhẹ vỗ vai nàng, đẩy nàng sang bên phải, đưa mắt nhìn người áo đen đã chết nằm trên mặt đất, và một lão nhân áo bào trắng đang đứng thừ ra, cười lạnh lùng nói :

- Tại hạ đã khiến tôn giá giết mình phải không?

Lão nhân áo trắng vội định thần, trầm giọng nói :

- Mai Dao Lân, có biết kẻ nguoi đã giết là ai không?

Mai Dao Lân cười phá lên :

- Hẳn không phải là một kẻ tiếng tăm lừng lẫy chứ?

Lão nhân áo trắng biết là chàng mai mỉa, cười gằn nói :

- Nguoi có nghe nói đến Hắc Bạch song yêu chưa?

Mai Dao Lân sầm mặt :

- Hắc Bạch song yêu bất quá cũng chỉ có vậy, nghe đâu hiền công xung (anh em) đã trở thành tín sai (người đưa tin) của Vạn Tượng công tử, đến đây để truyền tin phải không?

- Đúng vậy, mục đích truyền lệnh vốn chỉ là hỏi thuốc giải cho Võ Đang tứ lão, nhưng giờ đây lão phu phải mạo phép quyết định, lệnh cho nguoi phải đền mạng cho Hắc Yêu.

Đoạn từ trong lòng lấy ra một lá cờ vàng hình tam giác, hai tay giơ cao, âm trầm nói tiếp :

- Mai Dao Lân, quỳ xuống nghe lệnh!

Mai Dao Lân ngược mắt nhìn lá cờ thấy trên lá cờ có thêu ba chữ Vạn Tượng kỳ màu trắng, ngoài ra không có gì khác, cười khẩy nói :

- Gặp gỡ với cờ vàng đủ thấy Vạn Tượng công tử cũng khá xem trọng tại hạ, tại hạ vẫn thấy chưa đủ tôn nghiêm, tôn giá hãy về báo lại với Vạn Tượng công tử, bảo y hãy đích thân cầm cờ đến gặp Mai mỗ.

Lão nhân áo trắng tái mặt, cả giận quát :

- Nguoi mà xứng đáng hả!

Mai Dao Lân mắt lóe sát cơ, chậm chậm thò tay vào trong lòng, lấy ra một đóa Lục bình xanh, đặt trên lòng bàn tay, cười sắc lạnh nói :

- Có qua mà không có lại là thiếu lễ độ, tại hạ không có tín sai đành phải phiền tôn giá mang giúp vật này về trao lại cho vị công tử tự phong Vạn Tượng kia!

Lão nhân áo trắng giận quá, cười như điên nói :

- Mai Dao Lân nguoi có biết là nguoi còn sống được bao lâu nữa không? Ha ha...

Mai Dao Lân mỉm cười :

- Tất nhiên là phải sống lâu hơn tôn giá, tôn giá nên lên đường đi thôi!

Đoạn nhẹ nhàng buông cánh tay ôm ngang lưng Diêu Đài Mục Nữ ra. Lão nhân áo trắng nghiêm giọng :

- Lệnh của công tử ban ra chưa được thực thi, không bao giờ thu hồi. Mai Dao Lân, ngươi có giỏi hãy kháng lệnh thử xem!

Mai Dao Lân buông tiếng cười dài :

- Mai mỗ chẳng những kháng lệnh mà còn hủy lệnh nữa là khác. Tôn giá không biết phải trái, mà thời gian của Mai mỗ có hạn, hãy chuẩn bị đi!

Vừa dứt lời đã tung mình lao tới. Lão nhân áo trắng biết không là địch thủ của Mai Dao Lân nên mới lấy Vạn Tượng Kỳ ra đe dọa, giờ đây thấy Mai Dao Lân lao đến, kinh hãi quát vang :

- Lão phu liệu chết với ngươi.

Đồng thời tả chưởng đã phóng ra và mượn thế tung mình ra sau hơn hai trượng, chân vừa chạm đất đã định quay người bỏ chạy.

Nhưng bỗng nghe một giọng sắc lạnh nói :

- Tôn giá lúc này mới muốn bỏ đi, đã quá muộn rồi!

Vừa dứt lời, lão nhân áo trắng chợt thấy trước mặt bóng người nhấp nhোáng, rồi thì nơi màng tang đau nhói, bất giác kinh hãi chững bước. Mai Dao Lân cười lạnh lùng nói :

- Tôn giá hãy đi đi, kẻ Mai mỗ muốn giết, chưa bao giờ có thể sống sót, tôn giá cũng không ngoại lệ. À, phải rồi đừng quên trao lá cờ trong tay cho Vạn Tượng công tử, ha ha...

Lão nhân áo trắng đưa tay sờ lên màng tang, phát giác trên ấy đã có một đóa Lục bình xanh, lập tức lạnh người, vội bỏ tay xuống. Lại cúi xuống nhìn, giờ mới thấy lá lệnh kỳ vàng trong tay đã biến thành hàng trăm sợi vải vụn, đang tung bay theo gió.

Lão thần thò nhìn Mai Dao Lân, hồi lâu mới cất giọng nói :

- Mai Dao Lân, lão phu tự biết kiếp này không có hy vọng báo thù nữa, nhưng lão phu tin là rồi đây sẽ có người hoàn thành tâm nguyện của lão phu.

Dứt lời liền quay người phóng bước bỏ đi. Mai Dao Lân cười to :

- Ha ha... mong rằng người ấy sẽ không khiến tôn giá thất vọng.

Đoạn nắm tay Diêu Đài Mục Nữ nói :

- Chúng ta đi thôi!

Diêu Đài Mục Nữ ngăn người :

- Đi đâu?

- Quân Sơn!

- Lân ca chẳng đã hẹn với họ canh ba ư? Bây giờ mới chỉ đầu canh hai thôi mà.

Mai Dao Lân nghiêm mặt :

- Cô nương nghĩ rằng hồ rộng mấy dặm này dễ qua lắm sao?

Đoạn nắm tay Diêu Đài Mục Nữ đi nhanh về phía bờ hồ, chỉ thấy xa xa có vài đốm sáng lấp lờ.

Lát sau hai người đã đến bờ hồ, lúc này ngoài xa đang có bảy tám chiếc thuyền nhỏ đang chèo mau về phía hai người.

Mai Dao Lân quét mắt nhìn những chiếc thuyền ấy, cười nhạt nói :

- Cô nương sinh sống lâu năm tại vùng sa mạc, hẳn là không biết bơi lội phải không?

Diêu Đài Mục Nữ ngó người, song nàng thông minh tuyệt đỉnh, chỉ thoáng chốc đã hiểu ý Mai Dao Lân muốn nói gì. Song nàng vốn tính thật thà đôn hậu, không hay nghĩ xấu kẻ khác, bèn chau mày nói :

- Lân ca muốn nói họ không phải ngư dân lương thiện ư?

- Đúng vậy cô nương thông minh lắm.

Giọng điệu chàng rất là kẻ cả. Điều Đài Mục Nữ dẫu môi :

- Thôi đi, Lân ca chỉ lớn hơn người ta có mấy tuổi, sao mà ra vẻ kẻ cả thế này?

Mai Dao Lân cười :

- Tại hạ dẫu dám, đó chẳng qua là muốn cô nương đừng qua tin những người trong chốn giang hồ, không khéo bị ám toán thôi.

Điều Đài Mục Nữ cười liến thoắng :

- Kẻ cả Lân ca cũng không nên tin ư?

- Đúng, tại hạ không phải là người đáng cho cô nương tin cậy.

Điều Đài Mục Nữ bàng hoàng, nãy nùng nói :

- Nhưng tiểu muội rất tin tưởng Lân ca, vì... vì... tiểu muội yêu Lân ca.

Nàng thốt ra câu ấy thật vô cùng khó khăn. Vẻ lạnh lùng trên mặt Mai Dao Lân bỗng biến mất, chàng căng thẳng còn hơn đối mặt với đại địch, nhất thời không biết ứng phó sao cho phải.

May thay ngay khi ấy, một tiếng nói thô lỗ vang lên :

- Công tử phu phụ định du ngoạn phải không? Tiểu nhân sức mạnh, thuyền đi nhanh giá cả phải chăng, ý hai vị thế nào?

Một người khác tiếp lời :

- Thuyền của tiểu nhân to vững, không sợ say sóng, xin công tử hãy đi thuyền của tiểu nhân.

Tiếng nói thô lỗ mắng :

- Mẹ kiếp! Vương lão đại, rõ ràng là mỗ đến trước, ngươi tranh giành gì chứ? Mẹ kiếp! Ngươi không biết luật lệ hả?

Wương lão đại cười khẩy :

- Vậy chứ sao hôm qua ngươi giành khách của ta?

Điều Đài Mục Nữ, nhẹ giật tay áo của Mai Dao Lân, khẽ nói :

- Lân ca đã quá đa nghi rồi đấy chưa?

Mai Dao Lân mỉm cười :

- Hai vị đừng tranh cãi nữa, chúng ta không sợ say sóng, đi thuyền của người đến trước được rồi!

Tiếng nói thô lỗ cười đắc ý :

- Vương lão đại, xin đắc tội.

Đoạn liền chèo thuyền vào bờ, vừa định đặt ván cầu xuống, Mai Dao Lân đã nắm tay Điều Đài Mục Nữ phi thân lên thuyền, đưa mắt nhìn, chỉ thấy thuyền phu mày rậm mắt tròn, dáng vẻ hết sức hung ác. Thuyền phu liền chèo mạnh, thuyền lướt ra giữa hồ nhanh như tên bắn, chỉ một lần chèo đã ra xa mười mất trượng. Mai Dao Lân bình thân đi đến bên thuyền phu, mắt nhìn xuống nước nói :

- Tôn giá quả nhiên sức mạnh kinh người!

Thuyền phu không đáp, lại liên tiếp chèo năm cái, thuyền ra xa bờ năm sáu trượng, mới ngoảnh lại nói :

- Công tử quá khen, xin hỏi công tử định du ngoạn đâu trước vậy?

Mai Dao Lân bỗng quay mặt nhìn chột vào mặt thuyền phu :

- Tôn giá chẳng phải biết rõ hơn tại hạ sao?

Thuyền phu ngó người :

- Làm sao mà mỗ biết được?

Mai Dao Lân nhếch môi cười :

- Tôn giả không biết thật ư?

Thuyền phu cố trấn tĩnh, trở mặt nói :

- Công tử không nói, mỗ làm sao biết được?

Mai Dao Lân ngẫm vận công lực vào song chường, mỉm cười nói :

- Tại hạ chỉ cho tôn giá đi hỏi một người, chắc chắn là người đó biết.

Diêu Đài Mục Nữ vội đến cạnh Mai Dao Lân, vừa định cất tiếng, gã thuyền phu đã hỏi :

- Mỗ đi hỏi ai?

Mai Dao Lân bỗng song chường chớp nhoáng vung lên, một luồng kinh lực mạnh khủng khiếp đã trúng vào lưng gã thuyền phu, lạnh lùng quát :

- Xuống mà hỏi Diêm Vương!

“Bình” một tiếng vang dội, kèm theo một tiếng “hự” khô khan, “bôm” một tiếng thân hình cồng kềnh của gã thuyền phu đã rớt xuống hồ.

Diêu Đài Mục Nữ lặng người, nhũ mày đánh giọng nói :

- Mai Dao Lân, bây giờ bốn Quận chúa mới thấy rõ con người của các hạ.

Mai Dao Lân giọng sắc lạnh :

- Lúc này cô nương chưa thấy rõ con người của Mai Dao Lân này đâu!

Diêu Đài Mục Nữ tức tối :

- Có cần bốn Quận chúa nói cho người nghe không?

- Không cần, sợ mạnh hiếp yếu, hung dữ như hồ báo, ác độc như rắn rết, nham hiểm xảo trá đến cực độ, đúng chẳng?

Lúc này từ xa đã chèo đến mấy chiếc thuyền to không thắp đèn, tất cả mũi thuyền bao quanh đều hướng vào chiếc thuyền nhỏ của Mai Dao Lân.

Diêu Đài Mục Nữ chưa trông thấy cảnh tượng ấy, cười khẩy nói :

- Đúng vậy, các hạ tự hiểu rõ mình hơn là bốn Quận chúa.

Dứt lời vừa định quay người đi, Mai Dao Lân bỗng lạnh lùng nói :

- Lát nữa đây nếu xảy ra biến cố gì, tốt hơn hết cô nương nên báo ra thân phận mình trước, kẻo trong bóng tối bị người ngộ thương.

Diêu Đài Mục Nữ trong lúc đang tức giận, đâu chịu tin lời Mai Dao Lân, cười khẩy nói :

- Chúng ta nên ít nói đi là hơn!

Ngay khi ấy, ngoài năm trượng có tiếng nói hùng hồn cất lên :

- Đoàn Mệnh Quý, xuống nước mau lên!

Diêu Đài Mục Nữ giật mình quét mắt nhìn quanh, giờ mới trông thấy xung quanh đã bị hai mươi mấy chiếc thuyền to bao vây, trên thuyền bóng người lớ nhỏ, hiển nhiên là đều có mục đích, bất giác đưa mắt nhìn Mai Dao Lân.

Hồi lâu không nghe tiếng trả lời, tiếng nói hùng hồn lại vang lên :

- Đoàn Mệnh Quý Ngô Phương, người có nghe thấy không hả?

Mai Dao Lân cười lạnh lùng :

- Vị huynh đài ấy đã đến Uông Tử thành từ lâu rồi.

Tiếng nói hùng hồn như sừng sốt, lát sau mới nói :

- Các hạ là ai?

Mai Dao Lân cười phá lên :

- Các hạ biết rõ mà còn hỏi, nếu chư vị mà không biết tại hạ là ai, thì sao lại kéo đến đông thế này?

- Ha ha... Mai Dao Lân người biết rõ đây là đầm rồng hang hổ mà còn dám đến. Thiên Tàn Điều Tẩu này thật bội phục lòng can đảm của người.

Diêu Đài Mục Nữ vừa nghe đối phương báo ra danh hiệu, kinh hoàng đến trái tim cơ hồ vọt ra khỏi lồng ngực, bởi Thiên Tàn Điều Tẩu chẳng những võ công hùng bá một cõi, mà công phu dưới nước cũng lừng danh vô lâm, độc bá hồ Động Đình. Mai Dao Lân cũng biến sắc mặt, nhưng cũng chỉ trong khoảnh khắc đã trở lại bình thường, cười dài nói :

- Kế nguy trang của các hạ cũng khá cao minh đó chứ!

- Nhưng đâu thể qua mặt được pháp nhãn của Mai Dao Lân người. Tuy nhiên bọn họ thấy đều được lão phu đích thân huấn luyện, rất khó nhận biết được, vậy mà người lại nhẫn tâm ra tay giết chết, lòng dạ quả là tàn ác, lão phu tự thẹn thật không sánh bằng.

Diêu Đài Mục Nữ giờ mới biết là Mai Dao Lân đã không giết làm người, lòng hết sức hối hận, áy náy đưa mắt nhìn Mai Dao Lân. Song Mai Dao Lân không hề nhìn nàng, nàng đành rón rén đi đến bên cạnh Mai Dao Lân, môi mấp máy định nói gì đó nhưng rồi lại thôi, dáng vẻ trông rất tội nghiệp.

Mai Dao Lân cười to nói :

- Theo các vị nghĩ, Mai Dao Lân này vốn là kẻ hiếu sát, đừng nói là một kẻ đáng giết, cho dù hàng trăm hàng ngàn kẻ vô tội thì chư vị cũng chẳng lấy làm lạ, đúng chẳng? Ha ha...

Tiếng cười tuy rộn rã, song có phần khích động và chua chát. Diêu Đài Mục Nữ nghe lòng vô cùng ray rứt, bất giác nước mắt dâng ngập bờ mi.

Thiên Tàn Điều Tẩu trầm giọng quát :

- Mai Dao Lân, việc hôm nay hai ta đều đã rõ, đừng để mất thời gian nữa.

- Các hạ nói rất đúng, nhưng trên thuyền này có một người mà chư vị không thể động chạm đến được.

- Ai?

- Quận chúa nước Quy Phụng.

- Diêu Đài Mục Nữ ư?

- Đúng vậy!

- Mai Dao Lân theo nhận định của giới võ lâm, dường như người không phải là kẻ mượn người khác để tự giữ mình, lão phu chẳng tin người lại có hành vi hèn hạ như vậy.

- Các hạ khỏi lời thôi, Mai mỗ có hành vi như vậy hay không đó là việc của Mai mỗ. Các hạ hãy nghe đây, nàng ta không biết thủy tính có thể nào cho một chiếc thuyền nhỏ sang đây đón nàng ta, sau đó chúng ta hãy quyết một phen sống chết.

Diêu Đài Mục Nữ nghe vậy cả kinh, ôm chặt lấy cánh tay phải của Mai Dao Lân, khóc thút thít nói :

- Không, tiểu muội không rời xa Lân ca đâu. Lân ca, tiểu muội đã nói rồi, tiểu muội yêu Lân ca. Khi này... khi này tiểu muội đã sai quấy, Lân ca hãy là lượng thứ cho tiểu muội, kể từ nay tiểu muội không bao giờ phạm sai lầm nữa, đừng xua đuổi tiểu muội...

Thiên Tàn Điều Tẩu nghe Mai Dao Lân nói vậy, liền mừng rỡ trầm giọng nói :

- Mai Dao Lân người nói giữ lời chứ?

- Ha ha... các hạ chẳng qua chỉ là một tên chó săn của kẻ khác, chưa đáng để cho Mai mỗ thất tín đâu! Hãy cho thuyền sang đây, tốt hơn là thấp đèn lên.

Diêu Đài Mục Nữ nghe giọng nói Mai Dao Lân kiên quyết như vậy, hốt hoảng nắm chặt lấy tay chàng, lớn tiếng nói :

- Lão tặc khỏi nhọc tâm, bốn cô nương có chết cũng chẳng sang bên ấy.

Mai Dao Lân quay phắt qua, đánh mặt nói :

- Cô nương...

Bỗng ngưng lời, bởi vẻ mặt nào nùng tha thiết của Diêu Đài Mục Nữ khiến chàng không đành lòng nói tiếp. Diêu Đài Mục Nữ mắt ngấn lệ, dăm dăm nhìn Mai Dao Lân, lúng búng nói :

- Tiểu muội không dám nữa, không bao giờ hiểu lầm nữa đâu.

Mai Dao Lân lắc đầu :

- Tại hạ không hề giận cô nương, nhưng cô nương cần phải sang bên kia, bằng không chúng ta sẽ táng mạng dưới hồ Động Đình này bởi vì bọn họ đông người quá.

- Không, chết tiểu muội cũng chết cùng với Lân ca.

Đoạn lại lớn tiếng nói :

- Các ngươi cứ việc tấn công đi!

Thiên Tàn Điều Tẩu ngạc nhiên hỏi :

- Sao Quận chúa không chịu sang đây?

Diêu Đài Mục Nữ kiên quyết :

- Bỏn cô nương là người của Mai Dao Lân, các ngươi bảo bỏn cô nương sang đó để giết các ngươi sao?

Thiên Tàn Điều Tẩu nghe vậy liền sinh độc niệm, cười ha hả nói :

- Các vị đã nghe cả rồi chứ?

Lập tức xung quanh quát vang :

- Nghe cả rồi.

- Vậy thì chúng ta tấn công!

Thiên Tàn Điều Tẩu vừa dứt lời, những chiếc thuyền xung quanh liền tiến gần thuyền của Mai Dao Lân, nhưng rất chậm, dường như không ai muốn giao thủ với Mai Dao Lân trước. Mai Dao Lân quét mắt nhìn quanh nhận định tình thế, biết với một mình khó thể đương cự bằng vũ lực, hơn nữa lại còn phải bảo vệ cho Diêu Đài Mục Nữ. Chợt nảy ý, tiện tay bẻ một mảnh ván thuyền, rồi lại bẻ thành nhiều mảnh vụn, đồng thời kéo Diêu Đài Mục Nữ đi vào trong khoang thuyền, khẽ nói :

- Đừng sợ, tại hạ có cách rồi!

Diêu Đài Mục Nữ ngoan ngoãn đi theo chàng, lí nhí nói :

- Lân ca không giận tiểu muội ư?

Mai Dao Lân mỉm cười :

- Tại hạ chỉ trêu cô nương thôi.

Hai người vào đến bên trong khoang thuyền. Diêu Đài Mục Nữ dựa sát vào Mai Dao Lân ngồi xổm xuống, cười nói :

- Tiểu muội chẳng sợ đâu.

Lúc này, đối phương thấy Mai Dao Lân đã vào trong khoang thuyền, nghĩ đây là một cơ hội ám toán tốt, liền thi nhau ra sức, những chiếc thuyền to vây quanh liền tức lướt tới như tên bắn. Mai Dao Lân ở trong bóng tối nhắm chuẩn xác, tay phải vung lên, những mảnh ván vụn bay ra nhanh như chớp. Quá bất ngờ và lại trong tối, những người trên mấy chiếc thuyền gần nhất liền bị ván vụn ném trúng, chỉ nghe tiếng rú thảm vang lên liên hồi, đã có bảy tám người ngã xuống, những chiếc thuyền đang tiến tới lập tức dừng lại. Mai Dao Lân rút lấy Bạch Long kiếm cầm tay, nhìn Diêu Đài Mục Nữ nói :

- Cô nương hãy mọp trên lưng tại hạ!

Diêu Đài Mục Nữ đỏ mặt :

- Chi vậy?

- Nhanh lên không còn thời gian nữa. Lát nữa khi cô nương thấy nước phun lên trong khoang, hãy tức khắc phong bế hơi thở, hai ta nắm chặt lấy trường kiếm, biết chưa?

Dứt lời cũng chẳng đợi Diêu Đài Mục Nữ trả lời, tay trái đã quàng qua lưng nàng, tay phải cầm Bạch Long kiếm đâm xuống đáy khoang, lập tức nước phun bọt lên.

Mai Dao Lân vận đờ chân khí, tung mình vào trong nước, lập tức mất dạng dưới đáy thuyền. Sức nặng giảm đi, đà chìm của chiếc thuyền liền chậm lại

ngay.

Mai Dao Lân lặn sâu dưới nước chừng năm trượng, quay sang phải bơi nhanh đi. Chừng sau một bữa ăn, hai người đã lên đến Quân Sơn.

Vừa lên bờ, Diêu Đài Mộc Nữ hít vào một hơi thật sâu nói :

- Ngộp thở quá! Ô, chỉ một hơi sao đi xa đến thế này?

Mai Dao Lân dẫn nàng đi lên một ngọn đồi lôm chôm đá khê nói :

- Hãy tìm chỗ cho cô nương nghỉ ngơi trước đã!

- Lân ca thì sao?

- Bây giờ mới canh hai, tại hạ phải trở lại gặp bọn người trên hồ.

Diêu Đài Mộc Nữ cả kinh, vội nắm tay Mai Dao Lân lo lắng nói :

- Chúng ta vừa mới ra khỏi trùng vây, Lân ca còn trở lại làm gì nữa? Bọn họ đông thế kia, trong khi Lân ca chỉ có một mình, tiểu muội không sao yên tâm được.

Lúc này hai người đã vào một bãi đá ngổn ngang như rừng, Mai Dao Lân chọn một nơi có cỏ mềm, nhẹ ả Diêu Đài Mộc Nữ ngồi xuống, ngược nhìn trời mỉm cười nói :

- Mai Dao Lân này từ khi bước chân vào giang hồ bằng vào Thanh Bình và Bạch Long kiếm đã xông qua biết bao đầm rồng hang hổ, nhưng chưa bao giờ thất tín với người, nên tại hạ không thể thất tín với họ.

Đoạn chậm chậm quay người đi, khẽ nói :

- Hiền muội, ngu ca sẽ quay về bên cạnh hiền muội, hiền muội là người đầu tiên đã thật lòng quan hoài đến sự an nguy của ngu ca.

Dứt lời đã tung mình phóng đi, thoáng chốc đã biến mất trong bóng đêm. Diêu Đài Mộc Nữ đứng phất dậy, song lại tiu nghỉu ngồi xuống. Nàng nhìn về hướng mất dạng của Mai Dao Lân, lăm bầm một mình :

- Dao Lân mặc dù chàng luôn cười thanh thản, nhưng ngay khi vừa mới gặp, muội đã nhìn thấy chàng có tâm sự nặng nề. Ôi! Một ngày nào đó... muội mới có thể chia sẻ niềm vui nỗi buồn với chàng như một người vợ, biết đến bao giờ?

Dứt lời đôi mắt tuyệt đẹp của nàng lại ngập đầy lệ nóng. Thiếu nữ vui tươi hồn nhiên này dường như đã bắt đầu nếm trải mùi đau khổ của cuộc đời.

Trên mặt hồ Động Đình tiếng nói Thiên Tàn Điếu Tẩu vang vọng :

- Mai Dao Lân có giỏi nguoi hãy ra đây.

Câu nói ấy chẳng rõ lão đã lập đi lập lại biết bao lần. Đột nhiên, một thủ hạ đã lặn xuống nước tìm kiếm, trồi lên nói :

- Bẩm lão gia Mai Dao Lân đã trốn mất rồi!

Thiên Tàn Điếu Tẩu sùng sốt :

- Há? Hắn lại bỏ trốn lúc lâm trận ư? Thắp đèn lên!

Lập tức tất cả thuyền vây quanh đèn đuốc sáng choang, tập trung nơi mũi thuyền, soi về phía chiếc thuyền nhỏ của Mai Dao Lân. Ngay khi ấy, Mai Dao Lân đã phóng lên đuôi thuyền của Thiên Tàn Điếu Tẩu, bởi mọi người thấy đều tập trung sức chú ý vào chiếc thuyền nhỏ nên không một ai phát giác. Lúc này tên thủ hạ dưới nước lại báo :

- Dưới đáy thuyền thủng một lỗ, hắn đã thoát thân từ chỗ ấy.

Thiên Tàn Điếu Tẩu giậm mạnh chân :

- Thì ra hắn đã sợ lão phu.

Thốt nhiên một giọng nói sắc lạnh vang lên :

- Chưa chi các hạ đã nhận định như vậy, không thấy quá sớm ư?

Thiên Tàn Điếu Tẩu giật nảy mình, quay phắt lại. Dưới ánh đèn chỉ thấy Thiên Tàn Điếu Tẩu có đôi mắt cá, mày thưa mũi gầy, miệng to và răng nhô ra ngoài, gương mặt đen đúa phối hợp với mái tóc bạc và chòm râu trắng rất là bất tương xứng. Lão lạnh lùng quát :

- Dời ánh đèn ra xa mau!

Mai Dao Lân cười khẩy :

- Đừng sợ, Mai mỗ không ám toán đâu!

Những thủ hạ cầm đèn vội vã lui ra vây quanh, còn những kẻ không cầm đèn thì thấy đèn tuốt binh khí ra như lâm đại địch, và những thuyền khác cũng đổ xô tiến đến gần. Trong thoáng chốc bầu không khí căng thẳng đến tột độ. Thiên Tàn Điều Tẩu háng giọng nói :

- Mai Dao Lân, ngươi thật trẻ đến mức khiến người không ngờ.

Mai Dao Lân mỉm cười :

- Các hạ cũng thật già đến mức khiến người bất bình.

- Bất bình gì?

- Tại sao bọn quý tộc luôn có mắt không trông, chuyên tìm những người thật thà hiền hậu, lại quên mất bọn chó săn hung ác, không bắt họ xuống Âm phủ mà trị tội.

Thiên Tàn Điều Tẩu cá giận, tay phải vung lên, ngọn Tử Trúc Điều Can dài hơn năm trượng quét một vòng, vừa định xuất thủ. Bỗng năm đại hán tuổi chừng ba mươi từ sau phóng ra nói :

- Lão gia bất tất hơn thua với hắn, một tên tiểu tử miệng còn hôi sữa, hắn cũng chẳng có tài cán gì, có lẽ là lời đồn đại trên chốn giang hồ sai lầm, đã qua thời phong độ thôi, để chúng thuộc hạ bắt lấy hắn được rồi.

Thiên Tàn Điều Tẩu cũng nghĩ vậy, chỉ sợ Mai Dao Lân một chiêu cũng không chịu nổi, đồn ra trên chốn giang hồ sẽ bị hiểu lầm là cạy lớn hiếp bé, bèn gật đầu nói :

- Các ngươi hãy cẩn thận!

Năm gã đại hán liền tản ra bao vây Mai Dao Lân vào giữa, người đứng đối mặt vung vẩy ngọn liên tử thương (giáo mắt xích) trong tay quát :

- Tiểu tử ngươi xuất thủ đi

Mai Dao Lân tra kiếm vào bao lạnh lùng nói :

- Các ngươi là chó săn của chó săn, không xứng đáng để cho thiếu gia dùng kiếm.

Năm gã đại hán tức giận quát to :

- Tên khốn kiếp, ngươi muốn chết!

Đồng thời năm món binh khí đã vung lên, chỉ thấy hàn quang loang loáng, dưới sự phản chiếu của ánh đèn, trông càng thêm ghê rợn. Mai Dao Lân bình thân buông tiếng cười dài :

- Võ nghệ xoàng xĩnh thế này mà cũng chường mặt ra chốn giang hồ, thật không biết xấu hổ.

Dứt lời chẳng rõ chàng thi triển thân pháp gì, ngay khi binh khí của năm gã đại hán vừa đến gần, loáng cái chàng đã mất dạng. Năm gã đại hán cũng chẳng phải tầm thường, một chiêu không trúng đích, biết ngay đối phương đã thoát ra ngoài, liền đồng thanh quát :

- Tàn ra!

Dứt lời đã tung mình ra năm phía, lại bao vây Mai Dao Lân vào giữa. Mai Dao Lân chẳng thèm đếm xỉa đến họ, đưa mắt nhìn Thiên Tàn Điều Tẩu nói :

- Các hạ còn chưa bảo họ lui về ư?

Thiên Tàn Điều Tẩu cười khẩy :

- Họ đã nhất quyết lấy đầu ngươi rồi!

Mai Dao Lân mất lộ sát cơ, nhìn năm gã đại hán đứng đối diện với giọng sắc lạnh nói :

- Ngươi là kẻ đầu tiên, theo thứ tự từ phải sang trái.

Năm gã đại hán cùng hét vang, lại lao bổ vào, lần này chiêu thức càng hung hiểm và chặt chẽ hơn. Mai Dao Lân đã động sát niệm, trong tiếng cười dài, chỉ thấy bóng chàng nhấp nhô và nói :

- Một, hai, ba, bốn, năm!

Cùng trong năm tiếng đếm, năm tiếng rú thẳm đã liên tiếp vang lên, theo sau là tiếng “bồm, bồm” liên hồi, năm gã đại hán đã rơi hết xuống hồ, chỉ còn mỗi mình Mai Dao Lân trên thuyền. Tất cả những người vây quanh thấy đều sững sờ, đứng thừ ra như phỗng đá.

Bổng Thiên Tàn Điều Tẩu quát to :

- Hãy xuống cứu họ mau!

Mai Dao Lân cười khẩy :

- Đừng hoài công, những kẻ bại dưới tay Mai mỗ không bao giờ sống sót!

Thiên Tàn Điều Tẩu giận run, gằn giọng nói :

- Mai Dao Lân, hôm nay lão phu mà không giết ngươi, thề không làm người.

Dứt lời tay cầm chiếc cần câu dài năm trượng, chậm chậm tiến đến gần Mai Dao Lân. Thiên Tàn Điều Tẩu tính rất hung ác, bất kỳ ai chống đối lão đều bị sát hại với thủ đoạn tàn bạo nhất, do đó thân thể lão tuy hoàn hảo như người thường mà lại có danh hiệu Thiên Tàn Điều Tẩu. Mai Dao Lân tuy chẳng sợ gì lão, song cũng không dám khinh suất, liền rút Bạch Long kiếm cầm tay, cười lạnh lùng nói :

- Chỉ một mình các hạ ư?

Thiên Tàn Điều Tẩu cười khẩy :

- Qua thân thủ vừa rồi của ngươi, lão phu biết là đồng người cũng chẳng ích gì, trái lại còn vướng tay vướng chân, khiến chúng ta không thi triển được hết sở học.

Mai Dao Lân chợt hiểu ra cười phá lên :

- Mai mỗ quên mất binh khí của các hạ sử dụng là chiếc cần câu dài năm trượng, thôi các hạ động thủ đi.

Thiên Tàn Điều Tẩu sử dụng binh khí dài, tối kỵ đối thủ cận thân, Mai Dao Lân vừa dứt lời, lão đã buông tiếng hét vang, chiếc cần câu dài năm trượng từ trái sang phải quét vào hai chân Mai Dao Lân, đồng thời quát to :

- Tiểu tử xem đây!

Chỉ nghe tiếng cần câu rít gió ghê rợn, chớp nhoáng đã đến gần chân Mai Dao Lân. Mai Dao Lân giật mình kinh hãi, nghĩ nhanh :

- Chiều này không phải sát thủ, lão này quả nhiên chẳng phải tầm thường.

Trong khi nghĩ đã tung mình lên cao ba trượng, cần câu quét qua sát gót gầy. Thiên Tàn Điều Tẩu vốn không hy vọng chiêu này đã thương được Mai Dao Lân, vừa thấy Mai Dao Lân quả nhiên tung mình lên không, mừng rỡ quát :

- Tiểu tử, ngươi hết đời rồi!

Đồng thời đã biến chiêu, cần câu từ dưới quét lên, công vào giữa hai chân của Mai Dao Lân. Mai Dao Lân đã đoán trước có vậy, cười khẩy nói :

- Chưa chắc đâu!

Khom người vung kiếm, ba đóa hoa bạc đã hiện ra dưới chân, đón cản chiếc cần câu của Thiên Tàn Điều Tẩu, ứng biến nhanh khôn tả. Thiên Tàn Điều Tẩu thấy vậy không khỏi khen thầm :

- Lời đồn trên giang hồ quả không ngoa, võ công của tiểu tử này thật ghê gớm. Hừ, nhưng tiếc là ngươi đánh giá quá thấp về chiếc cần câu của lão phu.

Trong khi nghĩ, chiếc cần câu vẫn tiếp tục quét thẳng vào ánh kiếm của Mai Dao Lân. Mai Dao Lân thấy vậy bất giác giật mình, ngay khi ấy hai món binh khí chạm nhau “keng” một tiếng chát chúa, tiếp theo là một tiếng ngân trong vang như rỗng găm, thanh Bạch Long kiếm của Mai Dao Lân đã chém gãy được cần câu của Thiên Tàn Điều Tẩu.

Mai Dao Lân cả kinh, vội đề khí khinh thân và dồn công lực lên vai lưng, bởi chàng biết khó tránh khỏi được ngọn cần câu quét vòng lên.

“Bộp” một tiếng vang khê, Thiên Tàn Điều Tẩu liền giật mạnh tay, thân người Mai Dao Lân liên tiếp lộn nhào ba vòng trên không, suýt chút nữa đã rơi xuống hồ. Khi hạ chân xuống sàn thuyền, chàng cảm thấy trên lưng đau rất khôn tả, biết là đã bị cần câu đối phương đánh toác da thịt rồi. Lập tức, tiếng hoan hô vang lên quanh khắp, Thiên Tàn Điều Tẩu ra chiều hết sức đắc ý, ngạo nghễ nhìn Mai Dao Lân hỏi :

- Tiểu tử, mùi vị thế nào?

Mai Dao Lân lòng rất tức giận, nhưng không để lộ ra mặt, thản nhiên cười nói :

- Các hạ tuy đắc thủ một chiêu, nhưng chưa tổn thương tới nơi yếu hại của Mai mỗ, thật đáng tiếc cho các hạ.
- Đó là thói quen của lão phu, xưa nay chưa một người nào chết dưới cần câu của lão phu vì bị đánh trúng nơi yếu hại cả.

Mai Dao Lân mắt lóe sát cơ :

- Nhưng kẻ đối địch với các hạ phen này là Mai mỗ.
- Ha ha... chính vì là người nên lão phu càng không muốn đánh trúng nơi yếu hại. Người hãy tiến tới vài bước, kéo bị rơi xuống hồ.
- Các hạ yên tâm, Mai mỗ chưa từng lâm trận bỏ trốn bao giờ.

Thiên Tàn Diệu Tẩu cười vang :

- Bỏ trốn ư? Mai Dao Lân người biết vì sao trên cần câu của lão phu không có dây mà lại mang danh là Diệu Tẩu không?

Mai Dao Lân nghe vậy biết là cần câu của đối phương có thể ở trên đất liền tấn công người dưới nước, lòng vô cùng phẫn hận, không muốn nhiều lời, tung mình tới trước bốn bước, lạnh lùng nói :

- Các hạ ra tay đi!

Thiên Tàn Diệu Tẩu ngẩn người :

- Sao? Lại còn nhường lão phu ra tay trước nữa ư?

Mai Dao Lân buông tiếng cười sắc lạnh nói :

- Các hạ nên nhớ là sự đắc ý không nên quá độ

Thiên Tàn Diệu Tẩu cười to :

- Lão phu vẫn là một chiêu ấy.

Dứt lời quả nhiên lại quét ra như lần trước, nhưng với tốc độ nhanh hơn.

Mai Dao Lân thầm cười khẩy, dồn công lực vào thần kiếm, tung mình lên cao hơn bốn trượng, tất cả đều giống như lần vừa qua.

Thiên Tàn Diệu Tẩu quát to :

- Vị trí tấn công lần này khác trước đấy.

Dứt lời cần câu đã quét sang trái, quét vào bên lưng Mai Dao Lân, và tốc độ cũng nhanh hơn trước nhiều. Thốt nhiên Mai Dao Lân cất tiếng hú dài lãnh lốt, Bạch Long kiếm trong tay với tiếng rít gió ghê rợn bổ thẳng vào cần câu. Thiên Tàn Diệu Tẩu đang khi đắc ý, nghe tiếng kiếm rít liền tức tái mặt, kinh hoàng buột miệng la lớn :

- Ô! Kiếm khí!

Liền theo đó là tiếng binh khí chạm nhau chất chúa, kèm theo một tiếng hự đau đớn của Thiên Tàn Diệu Tẩu, sau đó lại trở nên yên lặng. Phen này xung quanh không còn tiếng hoan hô nữa, bởi cảnh tượng khác hẳn, chỉ thấy Mai Dao Lân đứng sừng sững trên thuyền, mũi kiếm trở xuống dưới đang nhỏ máu ròng ròng, xung quanh là những đoạn trúc tím nằm rải rác. Còn Thiên Tàn Diệu Tẩu thì đứng thừ ra cách chàng năm sáu trượng, năm ngón tay phải đã đứt lìa, máu tươi tuôn xối xả. Mai Dao Lân cười sắc lạnh nói :

- Mùi vị thế nào?

Thiên Tàn Diệu Tẩu đang đau lòng bởi chiếc cần câu quý hiếm bằng trúc tím vạn năm đã bị hủy dưới tay Mai Dao Lân, nghe vậy buột miệng nói :

- Mai Dao Lân, rất tiếc là người đã không giết chết lão phu.
- Mai mỗ đã nói rồi, những kẻ bại dưới tay Mai mỗ rất hiếm khi sống sót.

Mai Dao Lân dứt lời liền chậm chậm tiến đến gần Thiên Tàn Diệu Tẩu, dáng vẻ cực kỳ ghê rợn. Thiên Tàn Diệu Tẩu bắt đầu cảm thấy sợ hãi, quét mắt nhìn quanh thật nhanh bỗng quát to :

- Hãy hợp sức bắt lấy tên tiểu tặc này mau!

Bọn người vây quanh tuy khiếp hãi bởi võ công tuyệt thế của Mai Dao Lân, song vẫn cố gắng động người, nghe lệnh liền tuốt binh khí toan xông tới.

Ngay khi ấy chiếc thuyền to đối diện có tiếng lạnh trầm nói :

- Phụng mệnh công tử rút lui!

Thiên Tàn Điều Tẩu vừa nghe lệnh, liền cung kính nói :

- Thiên Tàn Điều Tẩu tuân mạng!

Vừa dứt lời đã phóng xuống hồ nhanh khôn tả, với thân phận của lão mà không nói được một lời xã giao nào cả. Bọn thủ hạ thấy kẻ cầm đầu đã lui đi, đầu người nào dám chân chừ nữa, lần lượt phóng ngay xuống hồ, trong thoáng chốc trên thuyền chỉ còn lại Mai Dao Lân.

Mai Dao Lân đảo mắt nhìn quanh, đoạn lại đưa mắt nhìn sang chiếc thuyền đối diện. Dưới ánh đuốc sáng, chỉ thấy một thư sinh mày thanh mục tú, tuổi trạc tam tuần đang đứng nơi mũi thuyền, tay phe phẩy một chiếc quạt xếp đỏ như màu máu, vẻ mặt lạnh như tiền.

Mai Dao Lân trông thấy người ấy liền kinh ngạc thầm nhủ :

- Sao ngay như Huyết Phiến thư sinh mà cũng bị y lôi kéo thế này?

Song vẫn cười lạnh lùng nói :

- Các hạ đến thật đúng lúc!

Huyết Phiến thư sinh Tất Tam Thái mỉm cười nói :

- Mai Dao Lân, Tất mỗ đã đến từ lâu, có điều là công tử đã có lệnh, chẳng tiện quấy rầy các hạ đó thôi.

Mai Dao Lân quét mắt nhìn những chiếc thuyền xung quanh, cười khẩy nói :

- Đã sắp đặt hoàn chỉnh thế này, chưa đạt được kết quả mà rút lui, các hạ không thấy đáng tiếc sao?

Huyết Phiến thư sinh Tất Tam Thái phá lên cười :

- Mục đích của bọn này là phụng mệnh đo lường thân thủ của các hạ, giờ thì mục đích đã đạt, còn mục đích gì nữa chứ?

- Thế các hạ đã đo lường được Mai mỗ ra sao?

- Quả đúng là các hạ võ công quán thế và mưu trí cũng rất đáng khâm phục, gia công tử đang buồn than giới võ lâm không có người tài, phen này thì không phải thất vọng rồi.

- Quý công tử có mặt tại đây hay không?

- Chỉ cần các hạ bảo toàn được tính mạng trong cuộc hẹn trên Quân Sơn, đương nhiên sẽ có nơi gặp gỡ... À, có cần Tất mỗ phái người đưa các hạ lên bờ không?

Mai Dao Lân nghe lòng trĩu nặng, thầm nhủ :

- Cứ xa luân chiến thế này, đến khi mình sức cùng lực kiệt Vạn Trọng công tử mới ra mặt đối địch, thế là nhất cử lưỡng đắc, được cả danh lẫn lợi, thật là gian hiểm tột cùng.

Nhưng chàng không để lộ ra mặt, cười nhạt nói :

- Mai mỗ đến thế nào thì ra đi như thế ấy, không dám phiền các hạ phải nhọc tâm.

Huyết Phiến thư sinh khoát tay ra lệnh :

- Giữ khoảng cách, bao vây Quân Sơn.

Thuyền to vây quanh liền dạt ran, rồi thì chia nhau đi về mọi phía.

* * * * *

Lúc này đã cuối canh hai, sắp sang canh ba.

Tại một khoảng đất trống trên Quân Sơn, lúc này đang tụ tập chừng bốn năm mươi người, họ chia nhau đứng rải rác khắp nơi, kẻ ngồi người đứng thản sắc đều căng thẳng như đang chờ đợi gì đó.

Đột nhiên một tiếng huýt dài lanh lảnh xé tan màn đêm tĩnh mịch, mọi người liền đứng phắt dậy, họ biết một cuộc chiến đẫm máu đã sắp diễn ra.

Trong số đó có Vô Đương tam tử là Địa Huyền Tử, Huyền Linh Tử và Huyền Huyền Tử, cùng nhóm người do Điều Đài Mục Nữ và Cái bang Bang chủ Hải Thiên Nhất Cái đã dẫn vào Trung Nguyên.

Họ chia ra đứng ở hai phía Đông, Tây, phía Bắc là ba lão đạo sĩ tóc bạc râu dài, tiên phong đạo cốt, sau lưng ba người là các hào kiệt tam sơn ngũ nhạc, tất cả chừng ba mươi người.

Phía Nam trống không, dường như kẻ chờ đợi sẽ đến từ phía này.

Bạn đang đọc truyện *Long Kiếm Truy Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Đoạt mệnh cửu hoàn kiếm

Tiếng huyết vừa cất lên, từ trong những tảng đá ngổn ngang phía Tây bỗng xuất hiện hai lão nhân phục trang quái dị, dáng người tầm thường và râu tóc bạc phơ. Lão nhân bên trái mắt sâu miệng rộng, mắt đen mày rậm, tuy cao tuổi mà vẫn oai phong lẫm liệt, lão nhân bên phải, sắc mặt hồng hào, tướng mạo rất tao nhã thanh cao.

Theo sau hai lão nhân ấy là Mạc Dã song long, lúc này Mạc Dã Kim Long Chu Ứng Long đang dìu Lăng Vân Ngọc Long Văn Thiên Phong chậm chạp bước đi, hiển nhiên thương thế của Văn Thiên Phong vẫn rất trầm trọng.

Hai lão nhân dừng lại bên cạnh ba lão bà do Điều Đài Mục Nữ đưa theo vào Trung Nguyên. Ba lão bà vội cung kính thi lễ, người bên phải hỏi :

- Thương thế của Văn tướng công đã chữa khỏi chưa?

Lão nhân mặt đen thần sắc nghiêm trọng đáp :

- Huyết đạo đã giải, nhưng thương thế vẫn chưa thuyên giảm, công lực của người này quả cao thâm đến mức ngoài sức tưởng tượng, hôm nay cho dù chúng ta thắng được y, e cũng phải trả một giá rất đắt.

Ngay khi ấy bỗng có người lớn tiếng nói :

- Y đến rồi kia!

Hai lão nhân ngừng lên nhìn, chỉ thấy một thiếu niên áo trắng anh tuấn tuyệt luân chẳng rõ đã xuất hiện từ bao giờ, tay phải thiếu niên nắm lấy Điều Đài Mục Nữ, thần sắc bình thản ung dung như chốn không người.

Lão nhân mặt đen kinh hãi thầm nhủ :

- Nội phần đơm lược kia cũng khó ai sánh bằng, thiếu niên này quả là một trang kỳ tài, rất tiếc là y quá bốc đồng hiếu thắng, chưa đủ lòng cánh mà đã muốn một mình gánh lấy đại nhiệm này.

Lúc này một trong ba lão đạo sĩ đối diện với thiếu niên áo trắng cất giọng trầm hùng nói :

- Mai công tử, chốn giang hồ đồn đại công tử không bao giờ thất tín với người, quả là không ngoa, lúc này vừa đúng canh ba.

Mai Dao Lân đưa mắt nhìn ba lão đạo sĩ lòng bất giác trĩu nặng thầm nhủ :

- Côn Lôn tam tiên trước nay tự cho mình là cao nhân thế ngoại, không ngờ hôm nay cũng có mặt tại đây, thật không ngờ họ cũng nghe theo sự sai khiến của Vạn Tượng công tử, cuộc chiến hôm nay có lẽ mình đỡ nhiều lành ít thật rồi.

Nghĩ đoạn, chàng với giọng mỉa mai nói :

- Côn Lôn tam tiên trước nay tự cho mình là cao nhân thế ngoại, không ngờ hôm nay lại có mặt tại đây, thật vô cùng vinh dự cho Mai Dao Lân này, nhưng chẳng hay Vạn Tượng công tử đã phong cho ba vị chức tước gì vậy?

Côn Lôn tam tiên đều tái mặt, Thanh Bình đạo nhân đứng giữa lạnh lùng quát :

- Mai Dao Lân ngươi có thể chịu trách nhiệm cho lời nói của mình không?

Mai Dao Lân cười nhạt nói :

- Mai mỗ đã dám nói ra, đương nhiên là có thể gánh chịu.

Xuất Trần đạo nhân đứng bên phải, cười khẩy tiếp lời :

- Vậy ngươi có biết chúng lão phu đến đây vì việc gì không?

Mai Dao Lân lạnh lùng quét mắt nhìn ba lão đạo sĩ :

- Ba vị đã có ý định xuất thế, lẽ ra không nên can dự vào những xung đột trên giang hồ, tục ngữ nói rất đúng, không có lửa thì đâu có khói, việc gì xảy ra cũng phải có nguyên nhân, Mai Dao Lân này đâu phải là kẻ hiếu sát tàn bạo.

Giọng nói của chàng hết sức thành khẩn, từ khi bước chân vào chốn giang hồ đến nay, đây là lần đầu tiên chàng mới thốt ra những lời nói thận trọng như vậy. Ly Hận đạo nhân đứng bên trái trầm giọng tiếp lời :

- Hãy nói rõ lần nữa xem!

Mai Dao Lân biến sắc mặt buông tiếng cười dài :

- Ha ha... ba vị là cao nhân thế ngoại và cũng là người xuất gia hướng đạo, chả lẽ ngay cả những lời rõ ràng dễ hiểu như vậy của Mai mỗ mà cũng không nghe ra sao? Ha ha... hôm nay Mai mỗ đã thất lễ với ba vị những lời không muốn nói, nếu như ba vị cho rằng chưa đủ thì hãy thử hỏi người đã thỉnh ba vị đến đây xem.

Lời lẽ hết sức khích động, như lòng đã phần hận đến mức không sao kiềm chế được. Điều Đài Mục Nữ nhẹ kéo tay chàng, vẻ mặt hết sức lo lắng, dịu dàng nói :

- Lân ca hãy bình tĩnh, Lân ca hiện đang thọ thương, hôm nay mình phải dùng trí tuệ để thoát khỏi trùng vây mới được.

Mai Dao Lân cảm kích nhìn nàng, lần đầu tiên chàng mới cảm thấy mình không cô độc, và chẳng phải tất cả mọi người trên đời đều là kẻ địch của chàng. Song chàng không trả lời, bởi chàng biết mình đã hãm thân trong trùng vây, trước mắt chỉ có một con đường duy nhất, đó là ta còn địch mất, không thì ta mất địch còn, chẳng còn con đường nào khác, không việc gì phải nhu nhược. Thanh Bình đạo nhân nghiêm mặt nói :

- Rất có thể công tử thật có lý do để làm như vậy, nhưng sự đời vốn như một giấc mơ, qua đi là hết, hà tất chấp nhất từng chút một, nếu Mai công tử chịu nể mặt ba chúng tôi, xin hãy tha cho người một con đường sống.

Những lời này thốt ra từ miệng Côn Lôn tam tiên khiến mọi người đều vô cùng kinh ngạc, bởi ai cũng biết xưa nay chỉ có người giỏi võ lâm cầu khẩn họ, chưa bao giờ họ cầu khẩn ai. Theo mọi người nghĩ cục diện hôm nay chắc sẽ được hóa giải. Nhưng thật không ngờ, Mai Dao Lân nghe vậy biến sắc mặt, buông tiếng cười dài nói :

- Cuộc đời đã như giấc mơ, lẽ ra các vị không nên đặt chân vào, và càng không nên tự hạ mình cầu khẩn một hậu sinh văn bối mới phải ha ha...

Côn Lôn tam tiên tái mặt, trước đông người mà bị mỉa mai thế này, họ làm sao chịu đựng nổi. Xuất Trần đạo trưởng cười hăng hắc nói :

- Mai Dao Lân, ngươi biết tại sao bọn ta nói với ngươi những lời đó không?

- Đương nhiên không phải là sợ Mai mỗ, nhưng... Mai mỗ cũng xin nói thật, đừng cậy vào bối phận và danh vọng đối với Mai Dao Lân này, Mai mỗ chẳng sợ đâu. Những kẻ Mai mỗ muốn giết, không bao giờ buông tha một cách dễ dàng, ba vị có bản lĩnh gì trác tuyệt hãy cứ thi thố đi.

Điều Đài Mục Nữ tựa vào vai Mai Dao Lân, nàng không nói gì cả, bởi nàng nhận thấy mình đã tìm được một người thật sự có cốt khí. Lão nhân mặt đen đưa mắt nhìn lão nhân tướng mạo thanh cao, khẽ thở dài nói :

- Cứng dễ gãy, mềm dễ cong, thiếu niên này tuy thiên phú kỳ tài, song rất tiếc là hôm nay sẽ phải táng mạng tại đây.

Lão nhân tướng mạo thanh cao gật đầu :

- Lão phu cũng thấy rằng rất là đáng tiếc, giá mà... ôi

Lăng Vân Ngọc Long Văn Thiên Phong nghe hai vị sư phụ chẳng những không cảm hận Mai Dao Lân đã nằng chừ họ, trái lại còn tỏ vẻ thương tiếc, bất giác xoi sục cảm thù, xen lời :

- Hắn rất là cuồng ngạo, ngay cả hai vị sư phụ còn chẳng xem ra gì, người như vậy mà để sống trên cõi đời chắc chắn sẽ gieo nhiều tai họa, đệ tử rất mong hắn chết đi càng sớm càng tốt.

Y nói rất lớn tiếng, tựa hồ cho mọi người đều nghe thấy. Hai lão nhân liền cùng lộ vẻ giận, lão nhân mặt đen lạnh lùng quát :

- Ở đây ngươi đâu có tư cách lên tiếng. Hừ tuổi trẻ không biết kính trọng, hai sư huynh đệ ngươi nếu mà được một nửa dũng khí của hắn thì đâu uổng phí công sức của ta.

Văn Thiên Phong đỏ mặt, tuy trong lòng hận luôn cả sư phụ, nhưng không dám nhiều lời, đành tiu nghỉu lui ra.

Ngay khi ấy trong bãi loạn thạch sau lưng bốn người xuất hiện một lão nhân áo gai, sắc mặt trắng bệch, đôi mắt nham hiểm và vai cuốc đào thuốc, người

này chính là Ma Y Dược Tiên Cát Trường Hồng vang danh võ lâm.

Lúc này Côn Lôn tam tiên đã không còn nhẫn nhịn được nữa, chỉ nghe Xuất Trần đạo nhân cười sắc lạnh nói :

- Được rồi bản đạo quả đã không uổng phí chuyến này, đã được gặp một bậc kỳ tài hãn thế như ngươi, Mai Dao Lân, bản đạo có đủ tư cách đánh cuộc với ngươi chăng?

Mai Dao Lân cười nhạt nói :

- Việc đánh cuộc vốn không phân biệt tư cách, tôn giả muốn đánh cuộc gì?
- Đánh cuộc thuốc giải cho Võ Đang tứ lão, ngươi nghĩ sao?
- Nếu Mai mỗ thắng thì sao?
- Muốn đánh cuộc vật gì trên mình bản đạo, ngươi cứ nói, bản đạo sẵn sàng chấp nhận.

Mai Dao Lân mắt ánh lên vẻ ghê rợn, trầm giọng :

- Nếu tôn giả thắng Mai mỗ chẳng những trao thuốc giải mà còn tặng luôn thủ cấp trên đầu. Nhưng có điều là Mai mỗ tuổi trẻ sức mạnh, không thể hiếp đáp người già, nên nếu như Mai mỗ thắng, không lấy bất kỳ vật gì trên mình tôn giả mà chỉ cần lấy thủ cấp trên đầu tôn giả là đủ.

Côn Lôn tam tiên cùng tái mặt, Thanh Bình đạo nhân tức giận cười vang :

- Tiểu tử thật là cuồng ngạo, chúng ta vậy là một lời đã quyết.

Đoạn quay sang Xuất Trần đạo nhân nói :

- Nhị đệ, chẳng còn gì để nói nữa, động thủ đi thôi!

Mai Dao Lân buông tay Diêu Đài Mục Nữ ra, quay sang bình thần nói :

- Hiền muội thấy ngu ca làm vậy có quá vô lý không?

Diêu Đài Mục Nữ gạt đầu tin cậy :

- Tiểu muội biết nhất định là có lý, mặc dù hiện tại chưa biết rõ sự thật, nhưng một ngày nào đó tiểu muội sẽ hiểu rõ, cho dù là dưới chốn cửu tuyền.

Mai Dao Lân thoáng biến sắc mặt, cười nói :

- Nếu bây giờ ngu ca nói là yêu hiền muội, hiền muội có chịu nghe lời ngu ca không?

Diêu Đài Mục Nữ ngần ngừ nhìn Mai Dao Lân :

- Chỉ cần không rời xa Lân ca, tiểu muội sẵn sàng nghe lời Lân ca tất cả.
- Vậy thì ngu ca chẳng còn gì để nói nữa. Nếu có thể, ngu ca chỉ mong hiền muội trước khi quyết định điều gì, hãy bình tâm suy nghĩ thật kỹ.

Dứt lời ung dung cất bước đi đến gần Xuất Trần đạo nhân.

Do tâm lý tự nhiên thúc đẩy, quần hào lần lượt tiến đến gần, mỗi người chọn lấy một vị trí thích hợp để xem cho rõ tên hung đồ thần bí đã làm chấn động giang hồ trong thời gian gần đây, võ công kinh thiên động địa đến mức nào. Xuất Trần đạo nhân tiến tới vài bước, cười khẩy nói :

- Đã trấn trời xong rồi chứ?

Mai Dao Lân cười nhạt nói :

- Tôn giả chưa động thủ với Mai mỗ, thắng bại chưa biết sẽ về tay ai, Mai mỗ cho rằng hai ta đều nên trấn trời mới phải.

Xuất Trần đạo nhân cười gằn :

- Bản đạo tự biết chẳng cần.

Dứt lời từ trên lưng rút xuống một thanh cổ kiếm, hàn quang lấp lánh.

Quần hào lúc này càng thêm hồi hộp, mặc dù họ biết không cần mình phải ra tay, song họ muốn biết mình có đoán đúng kẻ sẽ giành được phần thắng hay không. Mai Dao Lân chậm chậm đưa tay lên nắm lấy chuôi kiếm, giọng âm trầm nói :

- Vậy có nghĩa là tôn giá tin chắc sẽ thắng chứ gì?

“Choang” một tiếng hàn quang chớp ngời Bạch Long kiếm đã tuốt ra cầm tay, mũi kiếm chênh chếch chìa lên phía trái, hàn khí rợn người. Xuất Trần đạo nhân vừa thấy thanh kiếm ấy, thoáng rúng động cõi lòng, ngưng thần đề khí trầm giọng nói :

- Xuất chiêu đi!

Mai Dao Lân giọng sắc lạnh nói :

- Tôn giá sẽ hối hận đấy!

Dứt lời mũi kiếm chênh chếch lên chớp chói, một luồng sáng bạc đã bay thẳng vào trước ngực Xuất Trần đạo nhân. Xuất Trần đạo nhân giật mình, trường kiếm tay phải nhanh như chớp thi triển chiêu Thiên Sơn Phi Vân, chỉ thấy hàng ngàn vạn đóa hoa kiếm như mưa tuyết rợp trời, không chỗ nào để tránh, Côn Lôn tam tiên quả danh bất hư truyền.

Nào ngờ Xuất Trần đạo nhân kiếm chiêu vừa xuất, luồng kiếm quang của Mai Dao Lân bỗng bùng ra như một chiếc lưới to che trời phủ đất, bao trùm hết hàng ngàn vạn đóa hoa kiếm của Xuất Trần đạo nhân. Côn Lôn tam tiên thấy đều kinh hoàng thất sắc. Xuất Trần đạo nhân là người trong cuộc, tuy lòng kinh hãi, song chẳng thể nào không ứng biến ngay, liền quát to :

- Khá lắm!

Trong tiếng quát đã lùi sau tám thước, đồng thời liên tiếp tung ra tám chưởng hầu ngăn cản sự truy kích của đối phương, thế là vô hình chung lão đã đề mất tiên cơ.

Mai Dao Lân chiêu thứ hai vẫn chưa đã thương được Xuất Trần đạo nhân, lòng cũng hết sức kinh ngạc, đây là lần đầu tiên chàng đã gặp địch thủ kẻ từ khi bước chân vào chốn giang hồ. Thế là chàng không ngần ngại nữa, Bạch Long kiếm liên hoàn công ra, chiêu sau nhanh hơn chiêu trước, khiến Xuất Trần đạo nhân không còn cơ hội xoay chuyển tình thế.

Thanh Bình đạo nhân và Ly Hận đạo nhân lúc này ánh mắt đều lộ vẻ lo âu, trên trán cũng bắt đầu toát mồ hôi lấm tấm. Nhưng ở trước đồng người thế này, họ chẳng thể mặt dạn mày dày ra tay giúp sức.

Quần hào tuy đại đa số mong Mai Dao Lân chết dưới tay Xuất Trần đạo nhân, song cũng có một ít hy vọng Mai Dao Lân giành được phần thắng, bởi những người này võ công kém cỏi không bị Vạn Trọng công tử để mắt đến.

Trong đó lo lắng nhất là Lăng Vân Ngọc Long Văn Thiên Phong, chẳng phải y lo Xuất Trần đạo nhân chết dưới tay Mai Dao Lân, mà là sợ Mai Dao Lân hôm nay không chết. Chỉ thấy y mặt đầy căm thù, hai tay nắm chặt như vận hết sức bình sinh, nhưng rất tiếc là không sao truyền được cho Xuất Trần đạo nhân. Bỗng nghe một giọng hòa nhã nhưng nham hiểm nói :

- Tiểu ca đang thọ nội thương nghiêm trọng phải không vậy?

Văn Thiên Phong sững sốt ngoảnh lại, chỉ thấy đó là một lão nhân áo gai đang đứng cách chừng ba thước, bắt giác chau mày nói :

- Tôn giá là ai?

Lão nhân mặt đen nghe vậy cũng ngoảnh nhìn ra sau, liền mừng rỡ nói :

- Phong nhi không được vô lễ, đây là Ma Y Dược Tiên, một vị thần y vang danh giang hồ, hãy đến ra mắt mau.

Đoạn vòng tay thi lễ nói :

- Cát huynh vẫn mạnh khỏe chứ?

Văn Thiên Phong cũng vội cung kính thi lễ nói :

- Văn bối xin kính chào lão tiền bối.

Ma Y Dược Tiên Cát Trường Hồng thâm cười khẩy, song ngoài mặt chẳng chút vẻ khác lạ, mỉm cười nói :

- Tiểu ca miễn lễ, lão phu với lệnh sư tuy giao tình chưa kể được là thâm hậu, nhưng mộ danh đã từ lâu, nếu như hai vị huynh đài xem trọng Cát mỗ, Cát mỗ cũng muốn tận chút sức mọn.

Lão nhân thanh cao cười :

- Nhưng huynh đệ bọn này chưa từng giúp Cát huynh chút nào, mà phiền Cát huynh nhọc sức thế này, thì thật lấy làm áy náy.

Ma Y Dược Tiên cười cười mở :

- Sau này cần nhờ đến hai vị rất nhiều, bất tất khách sáo.

Đoạn nắm tay Văn Thiên Phong nói :

- Đi nào! Chúng ta đến đằng kia.

Rồi thì kéo tay Văn Thiên Phong đi vào trong bãi đá ngổn ngang.

Lúc này trận đấu càng thêm ác liệt, Xuất Trần đạo nhân hoàn toàn lâm vào thế hạ phong, chiêu thức đã có phần rối loạn, hiển nhiên đã sắp bại đến nơi. Còn Mai Dao Lân thì vẫn hung mãnh như hổ dữ, mặc dù bị thương thể nơi lưng hạn chế, không sao thì triển hết công lực, song vẫn đủ khiến Xuất Trần đạo nhân không đương cự nổi.

Ba người còn lại trong Võ Đang tứ lão lúc này thấy đều hết sức lo âu, bởi nếu Xuất Trần đạo nhân mà bại chết thì không còn ai giải được chất độc họ đang bị trúng phải nữa. Thanh Bình đạo nhân và Ly Hận đạo nhân lúc này không còn tự chủ được nữa, cất bước tiến vào trận đấu, tay phải cũng bắt giắc đặt lên chuôi kiếm.

Ngay khi ấy bỗng nghe Mai Dao Lân quát to :

- Nằm xuống!

Trong tiếng quát, người đã vọt lên cao, vào lúc Xuất Trần đạo nhân thi triển xong chiêu Đoạn Vân Vạn Phiến, chưa chuyển sang chiêu khác, chỉ thấy hàn quang rợp trời kèm theo tiếng gió rít ghê rợn phủ chụp xuống đỉnh đầu Xuất Trần đạo nhân, tốc độ nhanh đến ngoài sức tưởng tượng của con người.

Xuất Trần đạo nhân cả kinh thất sắc, không còn kịp vùng kiếm xuất chiêu nữa, ý nghĩ xoay nhanh, bỗng ngã người ra sau, người vừa chạm đất, trường kiếm trong tay liền tức vùng lên chống đỡ.

Ngay khi ấy bỗng nghe hai tiếng quát vang :

- Mai Dao Lân, ngừng tay ngay!

Trong tiếng quát hai luồng kiếm quang đã từ hai phía tả hữu bay đến nhanh như tia chớp.

Mai Dao Lân vừa nghe tiếng gió rít, liền tức xoay kiếm toan đón tiếp.

Nhưng ngay khi ấy, bỗng chàng hự lên một tiếng, rồi thì từ trên không rơi nhanh xuống. Lúc này mũi kiếm của Thanh Bình đạo nhân và Ly Hận đạo nhân chỉ còn cách bên mạn sườn Mai Dao Lân chưa đầy nửa tấc, họ chỉ cần đẩy tay tới chút nữa là...

Song hai người bỗng buông tiếng quát vang, rút trường kiếm về và cùng trao đổi vị trí với nhau rồi mới hạ xuống đất. Lúc này Mai Dao Lân cũng đã rút xuống đất, liền tiếp lão đạo, suýt nữa đã ngã nhào. Điều Đài Mục Nữ thấy vậy cả kinh, vội phi thân đến đỡ lấy chàng, hơ hai nói :

- Lân ca sao thế này?

Mai Dao Lân gương mặt trắng bệch, ngoảnh nhìn ra sau nhưng chẳng trông thấy gì cả. Ngay khi ấy bỗng Xuất Trần đạo nhân tung người lên với chiêu thức Trường Hồng Quán Nhật đâm vào giữa ngực Mai Dao Lân.

Thanh Bình đạo nhân tái mặt quát :

- Nhị đệ, ngừng tay!

Xuất Trần đạo nhân vội chừng người, đưa mắt nhìn Thanh Bình đạo nhân đứng thờ người ra tại chỗ. Điều Đài Mục Nữ tức giận nói :

- Tốt hơn hết là ba người cùng xáp vào, giả vờ từ bi gì chứ? Vừa rồi hai người chẳng phải đã liên thủ đó sao?

Mai Dao Lân nhẹ giật cánh tay áo vàng, cười nhạt nói :

- Hiền muội đừng chấp nhất họ, nếu luận về anh hùng, nói về tín nghĩa thì họ cũng còn đáng được kể là anh hùng hào hớn.

Đoạn quay sang ba đạo nhân trầm giọng nói :

- Xin mời ba vị.

Địa Huyền Tử nghe vậy hốt hoảng hỏi :

- Ai đã thắng vậy?

Thanh Bình đạo nhân chậm chạp nhìn Mai Dao Lân nói :

- Y đã thắng, Mai Dao Lân bây giờ người đã thật sự đứng trong đầm rồng hang hổ rồi.

Mai Dao Lân thân nhiên cười :

- Vốn đã là như vậy rồi.
- Trước đây chưa phải, vì ngươi có đủ sức tự vệ.

Xuất Trần đạo nhân sừng sốt hỏi :

- Sao? Hai người đã đã thương y chăng?

Ly Hận đạo nhân lắc đầu :

- Chúng ta mà có thể một chiêu đã thương y thì nhị ca đâu có thể thua bại thế này. Mai Dao Lân nếu hôm nay các hạ không chết. Côn Lôn tam tiên nhất định sẽ tìm các hạ, vì duy các hạ mới có đảm lược anh hùng và lòng dạ hiệp nghĩa.

Đoạn nhảy mất với hai người kia, sau đó ba người phi thân rời khỏi Quần Sơn.

Côn Lôn tam tiên vừa đi khỏi, ba người còn lại trong Võ Đang tứ lão liền tung mình ra bao vây lấy Mai Dao Lân. Mai Dao Lân lạnh lùng quét mắt nhìn ba người, giọng sắc lạnh nói :

- Bây giờ đến lúc ba vị ra oai rồi đây!

Địa Huyền Tử quét mắt nhìn quanh, trầm giọng nói :

- Chúng bần đạo vốn không phải hạng người thừa lúc người lâm nguy ra tay, nhưng vì đã đến giờ, chẳng thể không lấy thuốc giải, nếu thí chủ tự biết không đủ sức chống lại, mong hãy thức thời trao ra thuốc giải, mối thù giữa chúng ta sau này hẵng tính toán.

Mai Dao Lân gắng gượng tiến tới một bước, đề khí cười dài nói :

- Nếu trí nhớ ba vị không kém, hẳn là chưa quên những lời nói của Mai mỗ lúc trên núi Võ Đang.

Ba người vẫn còn có ý e ngại Mai Dao Lân, mặc dù biết rõ lúc này chàng đã thọ thương nặng rất trầm trọng, song vẫn chưa nắm chắc phần thắng.

Huyền Linh Tử cười khẩy nói :

- Mai Dao Lân, đừng quên lúc ấy khác với bây giờ.

Mai Dao Lân cười phá lên :

- Bất luận trong tình huống nào, Mai mỗ tin là đối phó với ba vị cũng không thành vấn đề, nếu ba vị vì tính mạng muốn ra tay thử, bây giờ chính là cơ hội tốt.

Thế là ba người bị dồn vào tình thế tiến thoái lưỡng nan, Địa Huyền Tử tức giận rút trường kiếm trên lưng xuống, lạnh lùng quát :

- Mai Dao Lân, ngươi thật ngông cuồng quá đáng.

Hai người kia thấy nhị ca đã tuốt kiếm, cũng liền theo sau rút kiếm cầm tay, ba người sáu mắt nhìn chót vào mặt Mai Dao Lân, thần sắc vẫn ra chiều hết sức hồi hộp. Điều Đài Mục Nữ bỗng từ trong tay áo rút trường tiên ra, lạnh lùng quát :

- Người nào dám động thủ, sẽ lãnh một roi của bốn cô nương trước.

Hai mắt nàng quắc lên, đầy sát khí ghê rợn. Hai lão nhân đi cùng nhóm người nước Quy Phụng thấy vậy hết sức kinh ngạc, họ đều biết Điều Đài Mục Nữ là bị Mai Dao Lân bắt giữ, nhưng sao nàng bênh vực cho y thế này?

Mai Dao Lân nhìn Điều Đài Mục Nữ cười nói :

- Hiền muội hãy lui ra, ngu ca đã nói rồi, kẻ nào nhận Lục bình xanh, ngu ca nhất định phải khiến y chết trong tay mình.

- Nhưng...

- Ha ha... Mai Dao Lân này chỉ cần có thể đứng vững, không bao giờ cúi đầu với bất kỳ ai, hiền muội sẽ có cơ hội ra sức bảo vệ cho ngu ca ngay đây, hãy lui ra đi.

Mặc dù chàng biết rõ mình không còn khả năng thoát thân, song vẫn điềm tĩnh đến vậy, chỉ đảm lược ấy cũng đủ khiến mọi người khâm phục rồi.

Điều Đài Mục Nữ cười héo hắt :

- Tiểu muội sẽ mãi mãi theo bên Lân ca, dù là trên dương trần hay chốn âm phủ.

Dứt lời hai dòng lệ đã lăn dài trên má. Địa Huyền Từ nháy mắt với hai người kia, trầm giọng nói :

- Vì thuốc giải, chúng ta bắt buộc phải ra tay thôi.

Dứt lời mũi kiếm từ từ trở vào trước ngực Mai Dao Lân, hai người kia cũng đưa trường kiếm lên, phương hướng là hai bên mạn sườn của Mai Dao Lân. Mai Dao Lân mặt dần hiện sát khí, Bạch Long kiếm trở chéo xuống phía phải, có lẽ ám khí chàng bị trúng nơi lưng quá độc, nên bàn tay phải cầm kiếm của chàng khẽ run run.

Huyền Linh Từ thấy vậy cả mừng thầm nhủ :

- Đây là dịp may báo thù trời đã ban cho, đâu thể bỏ qua được.

Lòng nghĩ vậy, nhưng ngoài mặt lại giả vờ từ bi nói :

- Mai Dao Lân, lúc này ngươi hối hận vẫn hãy còn kịp.

Nhưng hối hận điều gì thì chính bản thân y cũng không biết. Mai Dao Lân biết rõ lúc này càng kéo dài thời gian thì càng bất lợi cho chàng, bèn cắn mạnh răng, đưa mũi kiếm lên trở vào yết hầu Địa Huyền Từ, bỗng quát to :

- Ba vị đã đến giờ tận số rồi!

Đồng thời đã thi triển chiêu Long Hận Thanh Vân từ giữa chia ra hai bên tấn công Huyền Linh Từ với Huyền Huyền Từ, tuy không nhanh nhưng biến hóa kỳ ảo dị thường.

Có lẽ vốn đã có ý khiếp sợ, nên kiếm thế của Mai Dao Lân vừa xuất, Địa Huyền Từ lách tránh trước tiên, bởi mũi kiếm chính là trở vào y.

Khi lùi ra đến ba thước, Địa Huyền Từ mới biết kiếm chiêu không phải nhắm vào mình, bất giác đỏ mặt, buông tiếng thét vang, một chiêu Linh Xà Xuất Động lao trở vào tấn công.

Lúc này Huyền Linh Từ và Huyền Huyền Từ cũng đã vung kiếm đón đỡ, tiếng binh khí chạm nhau chát chúa, tia lửa tung tóe, Mai Dao Lân bật lùi hai bước, mũi kiếm uể oải chĩa xuống và trên trán lấm tấm mồ hôi.

Ngay khi ấy chiêu kiếm Linh Xà Xuất Động của Địa Huyền Từ cũng đã công đến, Mai Dao Lân uể oải vung kiếm lên đón đỡ, chỉ nghe “keng” một tiếng trường kiếm suýt nữa đã vượt khỏi tay và bật lùi ra sau thêm ba bước.

Thế là Võ Đang tam tử liền tức lòng tin gia tăng. Huyền Huyền Từ cười vang :

- Ha ha... Mai Dao Lân võ công của ngươi bất quá cũng chỉ có vậy ha ha...

Mai Dao Lân mắt rục sát cơ, cười sắc lạnh nói :

- Ba vị đừng quên là Mai Dao Lân này còn chưa chết, các vị đắc ý quá sớm đấy.

Huyền Linh Từ cười khẩy nói :

- Có lẽ không qua khỏi mười chiêu đâu.

Đoạn trường kiếm lại vung lên, dẫn trước với chiêu Kiếm Khí Xung Thiên từ dưới hướng lên, nhanh như chớp đâm vào yết hầu của Mai Dao Lân.

Cùng trong lúc ấy, Địa Huyền Từ và Huyền Huyền Từ cũng một tả một hữu cùng với chiêu Phi Bộc Nộ Triều công vào hai bên mạn sườn Mai Dao Lân, ra tay thật vô cùng hiểm ác. Hải Thiên Nhất Cái Viên Thế Dật mắt rục lửa giận, nghiêng răng lăm bắm :

- Hay cho ba lão mũi trâu vô sỉ.

Đồng thời bất giác tiến tới hai bước. Bỗng một lão khắt cái đứng sau lưng trầm giọng nói :

- Bang chủ, hãy nhớ là Cái bang vẫn chưa thoát khỏi bàn tay thao túng của người ta.

Hải Thiên Nhất Cái liền biến sắc mặt, thờ dài trầm giọng nói :

- Phải rồi, phải rồi!

Lúc này cuộc chiến đã có sự biến đổi, ba người cùng xuất một chiêu, Mai Dao Lân không tránh được, hai bên mạn sườn đều bị trúng một kiếm, vết thương dài chừng ba tấc, máu tuôn xối xả, nhuộm đỏ cả hai bên áo, song chàng vẫn kiên cường bất khuất. Địa Huyền Từ cười đắc ý nói :

- Mai Dao Lân, giờ chỉ mới năm chiêu thôi mà.

Mai Dao Lân lặng thinh, Bạch Long kiểm tả hữu đón đỡ, lòng thầm khấn :

- Cầu trời cao giúp cho Mai Dao Lân thi triển được chiêu này, dù chỉ nửa phần thôi cũng được.

Theo tâm niệm ấy, chàng bắt đầu đề tụ công lực còn lại khắp người. Võ Đang tam tử đang đắc ý tấn công, đâu có để ý đến điều ấy, và cũng không bao giờ nghĩ đến kẻ sắp chết không phải là Mai Dao Lân.

Huyền Huyền Tử khoái trá cười nói :

- Mai Dao Lân ngươi đã chống được chiêu thứ sáu rồi.

Y vừa dứt tiếng, bỗng nghe Mai Dao Lân quát vang :

- Nạp mạng đi thôi!

Đồng thời người lại trở nên rắn rỏi, lưới kiếm run rẩy cũng đột nhiên tỏa ra vạn tia hàn quang, như một chiếc lưới to phủ chụp xuống ba người. Chẳng rõ kinh hoàng quá mức hay sao, ba lão đạo sĩ lại đắm ra luống cuống, không biết ứng phó thế nào.

Một tiếng thờ dài nặng nề vang lên từ nơi xa, nhưng đã bị ba tiếng rú thảm khốc khóa lấp, ngoại trừ một thư sinh bề ngoài không một chút đặc sắc, chẳng một ai khác nghe thấy tiếng thờ dài đó.

Trong tiếng la hét kinh hoàng của quần hào, ba lão đạo sĩ Võ Đang bay ra xa ngoài ba trượng, tuy phương hướng khác nhau, nhưng tình trạng chết hoàn toàn như nhau, người nào cũng bị xuyên thủng ngực, máu tươi phun xối xả. Còn Mai Dao Lân thì nằm dài trên mặt đất, sắc mặt càng thêm trắng bệch, máu tươi từ khóe miệng rỉ ra ròng ròng.

Diêu Đài Mục Nữ hót hải lao đến, co chân quì xuống, Bồng Mai Dao Lân vào lòng, hai tay xoa lên huyệt trên ngực chàng, nước mắt chảy dài nói :

- Lân ca, chỉ có Lân ca mới là anh hùng. Khắp thiên hạ chỉ có Lân ca mới giành được trọn trái tim tiểu muội.

Nàng như quên bằng đi sự hiện diện của mọi người, rất có thể là nàng biết, nhưng nàng cho họ chẳng đáng bận tâm. Quần hào sững sờ nhìn Mai Dao Lân, như sự thật hoàn toàn trái với tiên đoán của họ, có một số cơ hồ hoài nghi mắt mình đã trực trặc. Thế nhưng có một người ngoại lệ, đó là một thư sinh mày thanh mục tu, tuổi chừng hai mươi bảy hai mươi tám, lưng đeo thanh Curong kiếm, chỉ nghe y lâm bẩm :

- Ta biết trước thế nào, ba lão đạo sĩ ngu xuẩn đó cũng chuốc lấy cái chết thê thảm. Nhưng hắc hắc, Mai Dao Lân, e rằng hôm nay ngươi khó mà thoát khỏi họa sát thân.

Mai Dao Lân nhắm mắt nhìn Diêu Đài Mục Nữ hồi lâu, chậm chậm đưa cánh tay trái run run lên, vuốt lần tóc rối trước trán nàng, cười nảo nề nói :

- Bấy kỳ việc gì, rất hiếm khi vượt ra ngoài dự kiến của ngu ca, hôm nay là lần đầu tiên, nhưng chỉ lần này đã khiến cho mình táng mạng.

Diêu Đài Mục Nữ nước mắt ràn rụa lắc đầu :

- Chết không đáng sợ, đáng sợ là sống xa rời nhau, đứng không Lân ca?

Mai Dao Lân nhẹ lắc đầu :

- Không, lúc này đối với ngu ca, chết đáng sợ hơn sinh ly nhiều.

Diêu Đài Mục Nữ xót xa :

- Lân ca không hề quý trọng tình cảm của tiểu muội ư?

Mai Dao Lân cười :

- Có lẽ ngu ca còn quý trọng hơn hiền muội nữa, nhưng cho đến lúc này, hiền muội vẫn chưa biết tại sao ngu ca lại đột nhiên xuất hiện chốn võ lâm, và muốn làm cái việc mà bất cứ ai cũng cho rằng không thể được đúng không? Hiền muội đâu biết và ngu ca tin rằng là chẳng mấy ai trên đời này biết được, đó chính là nguyên nhân khiến cho ngu ca không thể nào chết.

Diêu Đài Mục Nữ như đã hiểu ra gì đó qua lời lẽ đau xót của Mai Dao Lân, nàng chớp nhanh mắt nói :

- Bây giờ tiểu muội có thể biết được chăng?

- Trong đời ngu ca chưa từng biết sợ là gì cả, đừng ép buộc ngu ca phải thốt ra chữ ấy lúc này.

Diêu Đài Mục Nữ ngoan ngoãn gật đầu, chòang tay ôm lấy chàng, không nói thêm gì nữa. Bỗng có người quát to :

- Mai Dao Lân giới võ lâm đã đồn đại ngươi là một nhân vật nghe danh táng đờm. Phi Thiên Báo Diêu Hoành này bắt tui, hôm nay cũng muốn lĩnh giáo ngươi vài chiêu.

Dứt tiếng, từ trong đám đông phi thân ra một hán tử mặt đỏ dãn người tầm thước, điệu bộ hết sức ngang tàng. Tiếp theo sau, lại có mười mấy người phi thân ra, tranh nhau cầm binh khí tiến tới, như sợ kẻ khác phồng tay trên của mình vậy.

Mai Dao Lân thân nhiên quét mắt nhìn quanh, cười khinh bỉ nói :

- Giết Mai Dao Lân này đi, sau một đêm chư vị sẽ vang danh tứ hải, đây thật là một dịp may cho chư vị vang danh lập vạn.

Những người ấy bị chàng nói đúng tâm ý, thấy đều bất giác đỏ mặt, tuy lòng hồ thẹn nhưng không chịu nổi sự cảm dỗ được vang danh tứ hải, sau một thoáng tần ngần lại tiếp tục tiến tới. Ngay khi ấy, bỗng trên đồi có người lớn tiếng nói :

- Đừng làm hại thiếu nữ đó, nàng ta là Quận chúa nước Quy Phụng.

Điều Đài Mục Nữ nghe tiếng biết ngay kẻ đó là ai, bất giác biến sắc mặt, tay phải cầm trường tiên vung lên quát :

- Các ngươi nếu muốn giết Mai Dao Lân, thì phải hạ thủ bốn Quận chúa trước, bằng không đừng hòng được như ý.

Mai Dao Lân cười :

- Y cũng chung tình với hiền muội đó chứ.

Điều Đài Mục Nữ nũng nịu :

- Nhưng trong lòng tiểu muội chỉ có mỗi mình Lân ca thôi.

Mọi người nghe vậy sùng sốt, bỗng Phi Thiên Báo Điều Hoành quát to :

- Nếu như cô nương thật sự có ý tuấn tình, sao không tự tuyệt tại đây để khỏi gây nên sự hiểu lầm giữa quý quốc với võ lâm Trung Nguyên?

Điều Đài Mục Nữ chợt động tâm, Mai Dao Lân vội nói :

- Đừng nghe lời y!

Điều Đài Mục Nữ cười nảo nuốt :

- Tiểu muội nhận thấy y nói rất có lý.

Đoạn tay trái chậm chậm đưa lên, định giáng xuống huyệt Thiên Linh.

Đột nhiên từ xa vọng đến tiếng cười đinh tai nói :

- Trên cõi đời kẻ ác độc đến mức nào cũng có, nhưng chưa từng nghe ai lại khuyên người khác tự sát thế này... hiếm có, hiếm có.

Tiếng nói tuy như người thường, nhưng âm sắc hùng hậu khiến người đau nhói màng nhĩ. Mười mấy người kia nghe tiếng liền quay phắt lại nhìn, chỉ thấy một lão nhân bạch bào râu dài đến bụng, ngao nghể đứng trên một tảng đá to cách ngoài hai mươi trượng. Lão nhân này gương mặt tròn trịa, đang tùm tùm cười, đôi mắt sáng quắc, dáng vẻ uy nghi khả kính.

Thư sinh lạ mặt vừa trông thấy lão nhân này, gương mặt vốn tro lạnh cũng lộ vẻ kinh ngạc thâm nhủ :

- Cửu Hoàn Kiếm, không ngờ lão già này vẫn còn sống trên cõi đời này.

Phi Thiên Báo Điều Hoành không biết lão nhân này, nghe đối phương mắng mình là kẻ ác độc, liền tức giận quát :

- Mẹ kiếp, ngươi là cái thá gì mà dám mắng chửi đại gia hả?

Lão nhân bạch bào cười :

- Chỉ câu ấy là Quân Sơn này đã trở thành nơi chôn chôn của ngươi rồi.

Giọng nói tuy không chút tức giận, nhưng nghiêm lạnh đến rợn người.

Bỗng có người lớn tiếng nói :

- Các hạ đã nghe lời nói của bọn này rồi hay sao?

Lão nhân bạch bào chậm rãi bước xuống tảng đá, giọng nhạt nhẽo nói :

- Nếu không nghe thì lão phu đâu có xuống cứu họ.

Mọi người cơ hồ cùng sùng sốt kêu lên :

- Cứu họ ư?

Lão nhân bạch bào giọng sắc lạnh nói :

- Sao? Các vị kinh ngạc ư?

- Các hạ cao danh quý tánh?

Lão nhân bạch bào ánh mắt sắc lạnh quét mắt nhìn quanh :

- Lão phu không cần báo ra, người nào muốn biết danh hiệu của lão phu thì cứ cầm binh khí xông vào là biết ngay.

Phi Thiên Báo Điều Hoành xem xét lão nhân bạch bào hồi lâu, thật chẳng thấy đối phương có gì hơn người, liền lấy lại lòng can đảm, ngọn Thất Tiết tiên (roi bảy khúc) vung lên, với chiêu Ngân Long Hành Không quét ngang vào đầu lão nhân bạch bào. Lão nhân bạch bào cười khẩy :

- Ngươi hãy ghi nhớ cho rõ.

Dứt lời chỉ thấy lão đặt tay lên chuôi kiếm trên lưng, liền tức một chuôi âm thanh kinh hồn động phách vang lên phá tan bầu không khí tĩnh mịch của trời đêm. Phi Thiên Báo Điều Hoành hồn phi phách tán la to :

- Ô... Cứu Hoàn...

Chữ “Kiếm” chưa kịp thoát ra khỏi miệng thì một cột máu đã từ cổ y phun thẳng lên cao, thân người từ từ ngã xuống.

Mọi người thấy đều kinh hoàng thất sắc, thừ ra nhìn lão nhân giắt trường kiếm, đang bình thần đứng đó, nếu lão nhân này mà không nói trước, chắc chắn họ không tin Phi Thiên Báo Điều Hoành là do lão hạ sát. Lão nhân bạch bào lại quét mắt nhìn quanh hỏi :

- Còn vị nào muốn biết lão phu là ai nữa không?

Hải Thiên Nhất Cái bỗng hét to :

- Cứu Hoàn Kiếm, người của Cái bang lui mau.

Đoạn liền dẫn trước, xuất lĩnh người của Cái bang rời khỏi, tiếp đến là nhóm người nước Quy Phụng. Lăng Vân Ngọc Long tuy không muốn bỏ đi, nhưng sau nghe sư phụ bảo là sẽ hẹn gặp Mai Dao Lân, y đột nhiên vui mừng, hớn hờ theo sư phụ rời khỏi. Lát sau hiện trường chỉ còn lại gã thư sinh thanh tú cùng Mai Dao Lân, Điều Đài Mục Nữ và lão nhân bạch bào.

Lão nhân bạch bào chợt động tâm thâm nhủ :

- Lão phu đoán chẳng sai, quả nhiên là ngươi.

Đoạn bèn cười nói :

- Tiểu ca đóm lược khá lắm, sao không bỏ đi theo họ?

Gã thư sinh cười nói :

- Tiểu sinh chỉ vì muốn nói một điều nên mới liều chết ở lại.

Lão nhân bạch bào cười khẩy :

- Điều gì mà đáng cho tiểu ca bất kể tính mạng vậy?

Gã thư sinh chậm rãi tiến tới gần, trầm giọng nói :

- Tiểu sinh thiên phú kém cỏi, khó luyện thành võ công thượng thừa, nhưng rất thích góp mặt chốn đông vui, do đó bất luận đại cục diện gì trong võ lâm, cơ hồ thấy đâu có mặt tiểu sinh, nhưng đi khắp thiên hạ cũng chưa gặp được một nhân vật anh hùng thật sự, nay...

Lão nhân bạch bào thâm cười khẩy nhủ :

- Lão toét!

Lạnh lùng ngắt lời :

- Nay ngươi đã gặp rồi phải không?

Gã thư sinh đẩy mắt vút qua một tia hiểm độc, cười nói :

- Vâng, hôm nay tiểu sinh đã được gặp, vị huynh đài này thật là can trường, xem nhẹ cái chết, phóng mắt đương kim võ lâm, đây là lần đầu tiên tiểu sinh mới được chứng kiến.

Mai Dao Lân lạnh lùng nhìn gã thư sinh nói :

- Mai mỗ không hề quen biết tôn giá, những lời khen ấy tôn giá không thấy đã tặng cho một cách quá dễ dàng ư?

Gã thư sinh cười dài :

- Chúng ta đều là người giới võ lâm, gặp gỡ đâu cần phải quen biết trước, đúng không nào?

Lão nhân bạch bào nhìn chột vào mặt gã thư sinh nói :

- Chỉ có kẻ anh hùng mới biết bậc anh hùng, ngươi muốn nói với lão phu chỉ có vậy thôi ư?

Gã thư sinh thân nhiên cười :

- Không chỉ có vậy, tiền bối Cửu Hoàn Kiếm là một trong Giang Hồ nhị kỳ, nhưng tiền bối một thân võ công mà lại không có truyền nhân, đến tuổi trăm năm về chốn suối vàng, sẽ chôn vùi một tuyệt kỹ võ lâm còn gì?

Lão nhân bạch bào cười khẩy :

- Ngươi muốn lão phu truyền cho ngươi hay sao?

- Tiểu sinh đã nói rồi, tiểu sinh thiên phú kém cỏi, đó là muốn tiền bối truyền cho người khác.

Lão nhân bạch bào nghĩ nhanh :

- Kẻ đại gian đại ác lời lẽ và hành động quả nhiên là khác với người thường. Hừ, ngươi tưởng lão phu không biết ngươi là ai hay sao?

Đoan lạnh lùng nói :

- Đưa tay xem thử.

Gã thư sinh thân nhiên cười, đưa tay phải ra, đồng thời ngấm vận công lực vào bàn tay trái để phòng biến cố. Lão nhân bạch bào nắm lấy tay y, thấy khí huyết lưu thông lúc ngưng lúc tục, như có thể ngăn chặn bất kỳ lúc nào, bất giác thâm kinh hãi, công lực ngưng tụ nơi hữu chưởng liền cho chậm chậm tan đi, lòng thâm nhủ :

- Công lực của y quả đạt đến mức ngoài sức tưởng tượng.

Đồng thời từ từ buông tay trái ra nói :

- Ha ha... ngươi đã uống phí tâm cơ rồi.

Gã thư sinh giật mình, tưởng đâu hành tung đã bại lộ, ngấm vận công lực vào hai tay nói :

- Tiểu sinh đã uống phí tâm cơ gì?

Lão nhân bạch bào cười sắc lạnh nói :

- Lão phu bình sinh không truyền môn nhân, vậy ngươi chẳng phải uống phí tâm cơ hay sao?

Gã thư sinh ngấm vận cho công lực tan đi, vờ hối tiếc nói :

- Tiền bối nên suy nghĩ là hơn.

Lão nhân bạch bào thoáng lộ sát cơ :

- Bằng ngươi mà cũng muốn thay đổi ý chí của lão phu ư?

Gã thư sinh thầm cười khẩy nhủ :

- Cũng may cho lão là không có ý định thu đồ đệ, không thì, hừ...

Song ngoài mặt giả là nói :

- Tiểu sinh đầu dấm, đó chẳng qua là tiểu sinh kiến nghị thôi, tiền bối bản thân đã có ý kiến, tiểu sinh đầu dấm nài ép, nhưng vị huynh đài này thọ thương trầm trọng, tiền bối chữa trị cho được chăng?

Diêu Đài Mục Nữ mặt lộ vẻ cảm kích, song Mai Dao Lân lại cười lạnh lùng nói :

- Dụng tâm của các hạ thật là khó hiểu.

Lão nhân bạch bào dịu mặt, thò tay vào lòng lấy ra một hoàn thuốc to cỡ long nhãn, ném cho Diêu Đài Mục Nữ và nói :

- Tiểu tử kẻ như ngươi may mắn, lão phu không muốn trước khi chết, Trung Nguyên có kẻ cuồng ngạo như vậy, tốt hơn hết là ngươi hãy tuyệt tích từ đây, bằng không, hắc hắc...

Gã thư sinh nghe vậy mừng thầm :

- Thật không ngờ mình lại có thêm một trợ thủ nữa.

Nghĩ đoạn vội nói :

- Đa tạ tiền bối, tiểu sinh xin cáo từ.

Dứt lời tung mình lướt đi, thoáng chốc đã mất dạng trong đêm tối.

Mai Dao Lân nhìn Diêu Đài Mục Nữ lạnh lùng nói :

- Trả lại cho lão ta!

Diêu Đài Mục Nữ nhú mày :

- Lân ca...

Lão nhân bạch bào cười khẩy :

- Kẻ lão phu muốn cứu, không ai dám cự tuyệt. Tiểu tử nếu ngươi không đủ sức uống lấy, đưa đây cho lão phu tống vào miệng ngươi là xong.

Mai Dao Lân nhú mày, đưa tay cầm lấy hoàn thuốc, lột bỏ bao sáp, bất chấp mùi vị ra sao, bỏ vào miệng nuốt chửng, đoạn nói :

- Mai mốt mong là một ngày nào đó cũng sẽ cho lão nuốt một hoàn của Mai mốt.

Lão nhân bạch bào rung động cõi lòng, thầm nhủ :

- Quả là ương ngạnh quá mức.

Đoạn cười ha hả nói :

- Tiểu tử, ngươi không bao giờ có ngày ấy đâu.

Đoạn tung mình sang trái, phi thân về hướng bỏ đi của Mạc Dã song long, chỉ thấy bóng trắng nhấp nhóang, loáng cái đã mất dạng trong đêm tối.

Diêu Đài Mục Nữ dịu dàng khẽ nói :

- Lân ca, mau vận công thử xem.

Mai Dao Lân buông tiếng thở dài trĩu nặng, lặng thinh nhắm mắt điều tức. Diêu Đài Mục Nữ vẫn âu yếm ôm lấy chàng. Qua tiếng thở dài của Mai Dao Lân, nàng biết chàng giờ đây lại có thêm một lớp tâm sự nữa.

Sao dòi, trăng lặn, thiên nhiên không lúc nào quên nhiệm vụ vận chuyển thời gian, đêm đã qua đi. Mai Dao Lân chậm chậm mở mắt ra, sắc mặt chàng đã trở lại hồng hào. Diêu Đài Mục Nữ liền quan tâm hỏi ngay :

- Lân ca cảm thấy thế nào? Thấy có thuyền giám không?

Mai Dao Lân giờ mới phát giác mình hãy còn ở trong vòng tay nàng, bắt giác đỏ mặt đáp :

- Đã khỏi hẳn rồi, hiền muội đã thức suốt đêm ư?

- Tiểu muội không ngủ được. À, Lân ca xem, vật cắm trên lưng là gì đây?

Đoạn xòe tay ra, trên lòng bàn tay nàng là một mũi kim dài ba phân, mảnh như tóc và bị rỗng ở giữa. Mai Dao Lân tái mặt, cười khẩy nói :

- Cũng may là ngươi chưa giết chết Mai mỗ.

Diêu Đài Mục Nữ ngăn người :

- Lân ca nói ai vậy?

Mai Dao Lân nắm tay Diêu Đài Mục Nữ đứng lên nói :

- Vạn Tượng công tử đã có mặt trong đám đông, ngọn cung châm này chính là ám khí độc môn của hắn, tên là Đoạn Hồn Thích, giữa châm rỗng có chứa chất độc, khi gặp máu độc chất tan ra, không ai biết hắn đã sử dụng độc khí.

Diêu Đài Mục Nữ rung động cõi lòng :

- Cũng may là thuốc của Cửu Hoàn Kiếm khử được chất độc, và cũng may nhờ vị công tử không biết danh tánh kia giúp đỡ.

Mai Dao Lân mắt ánh lên sắc lạnh :

- Hiền muội, đừng quên là kẻ nào giúp mình tích cực nhất, rất có thể là kẻ quyết tâm muốn giết mình.

Diêu Đài Mục Nữ không đồng ý :

- Lúc nào Lân ca cũng không tin kẻ khác.

Mai Dao Lân quét mắt nhìn những tử thi trên mặt đất, đột nhiên hôn nhanh lên má Diêu Đài Mục Nữ và nói :

- Mai này hiền muội sẽ hiểu.

Đoạn nắm lấy tay nàng phóng đi. Lúc này mặt trời đã lên cao, nắng ban mai rực rỡ khắp khu rừng. Hai người băng qua mấy cánh rừng phía trước hiện ra một ngọn đồi cây cỏ xanh um, xen lẫn những tảng đá kỳ lạ hết như các chú cừu non cúi đầu gặm cỏ. Mai Dao Lân quay sang Diêu Đài Mục Nữ khẽ hỏi :

- Hiền muội có dám đến Ma Thiên Lãnh không?

Diêu Đài Mục Nữ cười dịu ngọt :

- Chỉ cần kẻ cận bên Lân ca, đầu tiểu muội cũng dám đi hết.

Nàng vừa dứt lời, đột nhiên trên đỉnh đồi có tiếng trầm giọng nói :

- Mai thiếu hiệp, xin mời lên đây có điều cần bàn, được chăng?

Mai Dao Lân ngược mắt nhìn, thì ra là Mạc Dã Kim Long Chu Ứng Long, ngạc nhiên hỏi :

- Tôn giá có điều chi chỉ giáo :

Dứt lời đã nắm tay Diêu Đài Mục Nữ phi thân lên đồi, đáp xuống cách Chu Ứng Long chừng năm thước, thấy đỉnh đồi trống thênh, không một bóng người. Mạc Dã Kim Long Chu Ứng Long thần sắc nghiêm nghị nói :

- Gia sư và sư đệ không có đây, tiểu đệ đã phụng mệnh ở đây chờ đợi Mai huynh.

Diêu Đài Mục Nữ chau mày :

- Có việc gì vậy?

- Hai vị ân sư bảo là có điều cần bàn với Mai huynh và Quận chúa.

Diêu Đài Mục Nữ có vẻ hoài nghi :

- Thật chăng?

Mai Dao Lân thần nhiên nói :

- Họ ở đâu? Chúng ta đi.

Diêu Đài Mục Nữ vội cản :

- Lân ca mới thoát khỏi hang hổ, chớ lẽ...

Mai Dao Lân cười ngất lời :

- Nơi ấy không phải là đầm rồng đầu, đi thôi!

Chu Ứng Long nhẹ gật đầu :

- Hai vị ân sư ở trên Vân Hải Phong.

Mai Dao Lân chợt động tâm, thâm nhủ :

- Thật là một nơi hiểm trở vô cùng.

Song vẫn thản nhiên cười nói :

- Hẳn là sự thể trọng đại sợ người hay biết, nơi ấy núi cao vực thẳm, dễ thủ khó công, quả là một nơi lý tưởng.

Đoạn nắm lấy tay Diêu Đài Mục Nữ phóng đi lên núi. Chu Ứng Long công lực kém xa Mai Dao Lân. Song do y dẫn đường, Mai Dao Lân không thể đi trước, khi lên đến đỉnh núi thì trời đã gần trưa.

Bạn đang đọc truyện *Long Kiếm Truy Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Phản quốc bội sư

Ngọn núi này cao không quá hai trượng, đương nhiên là chưa hề chạm đến mây, thế nhưng cái tên Vân Hải Phong cũng chẳng phải vô cớ mà có, thì ra vùng gần sông nước nhiều sương mù, từ trên cao nhìn xuống hết như mây trắng giăng phủ, nên mới có tên là Vân Hải Phong.

Ba người vừa lên đến đỉnh núi, Mạc Hải song kiệt đã đứng lên đón tiếp, lão nhân mặt đen ôm quyền thi lễ nói :

- Lão phu là Toàn Phong Chương Dur Thường Thắng còn đây là Lăng Phong Điều Nhạc Từ Huê báỉ huynh của lão phu. Chúng lão phu ở đây chờ công tử đã lâu.

Mai Dao Lân hết sức thắc mắc, vội ôm quyền đáp lễ nói :

- Không dám, tại hạ Mai Dao Lân, chẳng hay hai vị cho gọi tại hạ đến đây có điều chi kiến giáo?

Lăng Phong Điều Nhạc Từ Huê cười thân thiện :

- Thương thế của công tử hẳn là do Cửu Hoàn Kiếm đã chữa khỏi phải không? Xin mời đến kia ngồi, đây không phải là nơi nói chuyện.

Đoạn quay sang Diêu Đài Mục Nữ nói tiếp :

- Quận chúa đã phải vất vả quá.

Diêu Đài Mục Nữ đỏ mặt vùng khỏi tay Mai Dao Lân nói :

- Không hề gì!

Bốn người ngồi xuống quanh một phiến đá tròn, trên đá đã có sẵn hai con gà rừng nướng, một bầu rượu và bốn chiếc ly đá, nhưng không thấy Văn Thiên Phong.

Toàn Phong Chương Dur Thường Thắng chỉ tay lên phiến đá nói :

- Mai công tử và Quận chúa đã vất vả cả đêm, hẳn là đói lắm rồi. Nơi sơn dã không có gì cung phụng, chỉ có chút thịt rừng để tỏ tác lòng của hai chúng tôi.

Đoạn cầm bầu rượu lên rót cho mỗi người một ly, sau đó nâng lên uống cạn rồi nói :

- Mai công tử, xin cạn ly rượu này, lão phu có việc hệ trọng cần nhờ.

Mai Dao Lân mỉm cười, nâng ly lên toan uống, bỗng nghe Diêu Đài Mục Nữ cất tiếng nói :

- Chẳng hay việc gì vậy?

Trong khi nói, thúc nhẹ Mai Dao Lân một cái. Mai Dao Lân hiểu ý, song vẫn uống cạn ly rượu trong tay, chỉ cảm thấy mùi rượu chua ngọt, không có gì khác lạ. Mai Dao Lân đặt ly xuống nói :

- Chẳng hay hai vị có đại sự gì cần bàn vậy?

Lăng Phong Điều Nhạc Từ Huệ nâng ly hướng về Điều Đài Mục Nữ, đoạn uống cạn một hơi. Điều Đài Mục Nữ thấy Mai Dao Lân đã uống, nàng cũng chẳng do dự, nâng ly lên uống cạn.

Lăng Phong Điều Nhạc Từ Huệ trầm giọng thờ dài nói :

- Ôi, công tử không phải là người nước Quy Phụng, chẳng hay vì lẽ gì lại nhất quyết muốn giải cứu cho Hoàng hậu và Công chúa tệt quốc vậy?

Mai Dao Lân rung động cõi lòng, lạnh lùng nói :

- Chỉ vì việc ấy thôi ư?

Toàn Phong Chương Dư Thường Thắng vội nói :

- Mai công tử chớ hiểu lầm, chúng tôi vì muốn bày tỏ cõi lòng, nên bắt buộc phải biết động cơ của công tử.

- Lúc này tại hạ chỉ có thể nói cho hai vị biết là tại hạ cũng chỉ do bất đắc dĩ thôi.

Lăng Phong Điều nhẹ gật đầu :

- Chúng tôi tin công tử.

Đoạn đưa tay xé lấy chiếc đùi gà. Mai Dao Lân và Điều Đài Mục Nữ quả thật cũng cảm thấy đói, bèn mỗi người cũng xé lấy một chiếc đùi gà, vừa ăn vừa nói chuyện. Mai Dao Lân lại hỏi :

- Hai vị muốn bàn về việc gì vậy?

Toàn Phong Chương Dư Thường Thắng buông tiếng thờ dài nặng nề, về chỗ ngồi nói :

- Hai lão phu là con dân nước Quy Phụng, chẳng những không thể phân ưu cho quốc chủ, trái lại còn vì tình thế bắt buộc phải vào Trung Nguyên canh giữ Hoàng hậu và Công chúa khiến chúa công khó có ngày đoàn tụ, nghĩ thật vô cùng hổ thẹn. Nhưng hai lão phu tự biết võ công có hạn, không thể đương cự nổi giới võ lâm Trung Nguyên, nên tuy lòng đau xót mà chẳng làm được gì, từ khi gặp công tử tối qua, hai lão phu cùng nảy sinh một ý định...

Điều Đài Mục Nữ cũng không nén được hỏi :

- Ý định gì vậy?

Lăng Phong Điều trầm giọng nói tiếp :

- Chúng tôi định lên bờ trống mặt canh phong của nước Quy Phụng trên Ma Thiên Lãnh, để cho công tử tiến vào, chỉ cần Hoàng hậu và Công chúa được cứu ra là chúng tôi có thể dốc sức bảo vệ cho họ.

Mai Dao Lân bỗng biến sắc mặt, với giọng sắc lạnh nói :

- Hai vị có nói thật lòng không?

Mạc Hải song kiệt cùng tái mặt, Toàn Phong Chương nói :

- Công tử nói vậy nghĩa là sao?

Mai Dao Lân cười khẩy :

- Tại hạ quả là có ý cứu Hoàng hậu và Công chúa quý quốc, việc này cả võ lâm đều biết, tại hạ cũng chẳng cần giấu diếm, nhưng tại hạ lo là có kẻ bán đứng hai mẹ con khổ nạn ấy.

Mạc Hải song kiệt tức giận, cùng đứng phắt dậy, cười khẩy nói :

- Mai Dao Lân, trên cõi đời này người tin ai hả?

Mai Dao Lân biến sắc mặt, thờ dài nói :

- Xin hai vị ngồi xuống, nếu hai vị không trách tại hạ nói thẳng, chúng ta đã bị bán đứng rồi.

Mạc Hải song kiệt và Diêu Đài Mục Nữ đều giật mình kinh hãi, buột miệng nói :

- Căn cứ vào đâu?

Mai Dao Lân không đáp mà lại hỏi :

- Rượu này là của ai?

Toàn Phong Chương tái mặt cười khẩy :

- Bầu rượu là của lão phu.

- Tại hạ hỏi rượu kia.

- Rượu là do tiểu đồ Văn Thiên Phong đã mua.

Diêu Đài Mục Nữ thế là đã hiểu, vẻ mặt liền tức trở nên hết sức hồi hộp.

Mai Dao Lân thở dài trĩu nặng nói :

- Lúc ở bên bờ sông Dương Tử, lẽ ra tại hạ không nên vì lòng từ bi mà tha chết cho hần mới phải.

Nhạc Tử Huê nhượng mày :

- Công tử nói vậy nghĩa là sao?

- Hai vị vận công thử xem.

Mạc Hải song kiệt nghe vậy liền cùng vận công, nhưng chẳng thể nào đưa chân khí lên được, bất giác tái mặt nói :

- Vậy là sao thế này?

Toàn Phong Chương Du Thường Thắng quát to :

- Thiên Phong, đến đây!

Chỉ nghe sau một tảng đá vang lên tiếng cười khẩy nói :

- Sư phụ, gọi đồ nhi có điều chi dặn bảo?

Sau đó, Lăng Vân Ngọc Long Văn Thiên Phong vẻ mặt âm trầm đứng đỉnh bước ra, đưa mắt nhìn Mai Dao Lân, cười nham hiểm nói :

- Mai Dao Lân, quả đúng là lẽ ra hôm trước, ngươi không nên tha cho Văn mỗ, bởi vì Văn mỗ không bao giờ buông tha cho ngươi.

Thế là Mạc Hải song kiệt đã hiểu ra cơ sự. Toàn Phong Chương Du Thường Thắng đứng phắt dậy quát :

- Nghiệt chương, đưa thuốc giải đây mau.

Văn Thiên Phong chẳng chút sợ hãi, thân nhiên cười :

- Thuốc giải quả là có, nhưng chỉ có một viên dành cho Quận chúa mà thôi.

Đoạn quả nhiên từ trong lòng lấy ra một hoàn thuốc màu lục. Du Thường Thắng giận dữ quát :

- Ngươi muốn tạo phản hả?

Văn Thiên Phong cười khẩy :

- Lão chó hung hãn, bây giờ lão chẳng khác nào người thường, nói dễ nghe một chút, Văn Thiên Phong này hoặc còn có thể niệm tình sư đồ mà tha cho hai người một con đường sống, bằng không, hừ...

Mạc Hải song kiệt nghe vậy tức giận đến không thốt nên lời. Mai Dao Lân gằn giọng :

- Văn Thiên Phong ngươi thật là đê tiện, lại phản sư bội quốc thế này, Mai mỗ hết sức bội phục nhãn lực của Vạn Tượng công tử.

Nhạc Tử Huê bỗng hét to :

- Ứng Long, người ra đây.

Văn Thiên Phong cười lạnh lùng :

- Sư huynh đã ngủ từ lâu rồi.

Dứt lời cất bước đi về phía Diêu Đài Mộc Nữ, đưa hoàn thuốc đến trước mặt nàng, thành khẩn nói :

- Quận chúa biết vì sao Văn mẫu phải làm như vậy, Văn mẫu không bao giờ quên được Quận chúa, đây là thuốc giải độc của Ma Y Dược Tiên Cát Trường Hồng.

Diêu Đài Mộc Nữ đưa tay đón lấy, bỗng vùng tay ném hoàn thuốc xuống vực, lạnh lùng nói :

- Văn Thiên Phong kẻ từ nay tình nghĩa chung một nước giữa hai ta đã đứt, người là phản đồ của nước Quy Phụng, nếu bốn Quận chúa hôm nay không chết, một ngày nào đó gặp lại, đó chính là ngày tận số của người.

Đoạn nắm tay Mai Dao Lân, đứng lui về phía vực thẳm, dáng vẻ hết sức dịu dàng thân thiết. Văn Thiên Phong tưởng đâu đứng trước cửa ải sống chết, Diêu Đài Mộc Nữ ắt sẽ hồi tâm chuyển ý, nào ngờ sự thể lại trái ngược với sự tiên liệu của y, niềm hy vọng tan biến, tình yêu trở thành hận thù, mắt y giăng đầy tia máu, giọng căm hờn nói :

- Nàng không yêu ta, nhưng ta yêu nàng, trước khi nàng chết, ta phải chiêm ngắm thân hình đầy đặn khuê gọi của nàng, rồi sau đó, hắc hắc...

Trong khi cười đã cất bước tiến về Diêu Đài Mộc Nữ và Mai Dao Lân.

Mai Dao Lân mấy lần thử vận đề chân khí, nhưng đều thất bại, lòng bất giác than thầm, đành theo Diêu Đài Mộc Nữ thoái lui. Văn Thiên Phong cười nhu nhĩ đại nói :

- Mai Dao Lân, trong vòng một giờ ba khắc, chất độc chưa đến đổi phát tác, ta phải để người xem cảnh mây mưa của hai người, ha ha...

Hai người cấp tốc thoái lui, Diêu Đài Mộc Nữ nép sát vào lòng Mai Dao Lân, như sợ kẻ khác kéo nàng đi vậy. Lúc này vực thẳm chỉ còn cách họ không đầy năm thước, trong khi Văn Thiên Phong cũng cách hai người không đầy năm thước, vậy là Diêu Đài Mộc Nữ khó mà giữ được tâm thần trong trắng nữa, bởi vì tốc độ tiến tới của Văn Thiên Phong nhanh hơn họ ít ra cũng mười lần. Ngay trong khoảnh khắc gay go ấy, bỗng nghe có hai tiếng quát vang :

- Nghiệt chương, người muốn chết!

Mạc Hải song kiệt với thân hình nặng trĩu đã lao bổ vào Văn Thiên Phong. Có lẽ sự uy nghiêm của Mạc Hải song kiệt đã ăn sâu vào lòng Văn Thiên Phong, nên đã biết hai người lúc này đã mất hết võ công, song cũng không tự chủ được lách người tránh sang trái hơn một trượng, đồng thời trở tay vùng chưởng bổ vào hai người, chỉ nghe “ầm” một tiếng, Mạc Hải song kiệt bị đánh văng xa hơn trượng ngã lăn ra đất, hồi lâu không bò dậy được.

Văn Thiên Phong cười khẩy nói :

- Rõ là không biết sống chết.

Dứt lời nhợt nhợt ra, vội quay phắt lại nhìn, thì Diêu Đài Mộc Nữ với Mai Dao Lân đã lùi sát đến bờ vực, bắt giắc cả kinh, tung mình lên quát :

- Chạy đâu cho thoát.

Với thế Thương Ưng Bác Thổ lao nhanh về phía hai người. Mai Dao Lân than thầm :

- Thôi rồi, thế là hết.

Đồng thời hai chân chỗi mạnh, trong khi Văn Thiên Phong chưa lao đến, chàng với Diêu Đài Mộc Nữ đã rơi xuống vực thẳm. Văn Thiên Phong thất thểu đứng trên bờ vực, ngẫm nghĩ hồi lâu, bỗng hậm hực nói :

- Hừ, dù nàng đã chết, ta cũng chẳng để cho thân nàng trong trắng.

Đoạn quay người toan đi xuống vực, ngay khi ấy thấy Mạc Hải song kiệt vừa lồm cồm bò dậy, đang đi về phía mình. Vừa trông thấy hai người, Văn Thiên Phong liền phùng lửa giận, lạnh lùng quát :

- Nếu không phải vì hai lão già chó các người thì tiểu gia đã đạt được mục đích rồi.

Toàn Phong Chương Dư Thường Thắng phẫn nộ cười vang :

- Ha ha, hay lắm, lão phu tuy mù quáng truyền dạy võ công cho tên tặc tử người, nhưng nhờ ơn trời, người không thực hiện được ý đồ bản thủ độc ác của người, Quận chúa vẫn giữ được tâm thần trong trắng. Tặc tử, lão phu chết xuống cửu tuyền cũng chẳng buông tha cho người.

Văn Thiên Phong lúc này gần như điên cuồng nghe vậy cười vang nói :

- Thiếu gia bình sanh không sợ ma quỷ, có giới hai người sau khi chết hãy đến tìm thiếu gia, ha ha...

Dứt lời đã tung mình lao tới, vung chưởng bổ vào Mạc Hải song kiệt. Tội nghiệp cho hai người lúc này chẳng đủ sức tránh, cùng rú lên thảm thiết, vỡ sọ chết ngay tức khắc. Ngay sau đó Ma Y Dược Tiên từ sau một tảng đá bước ra, cười đắc ý nói :

- Khá lắm, mai kia đại công cáo thành, tiểu ca sẽ là người có công to hơn hết, công tử quyết không bạc đãi tiểu ca đâu, đi nào chúng ta hãy xuống dưới xem thử họ đã chết thật chưa.

Đoạn nắm tay Văn Thiên Phong phi thân xuống núi.

* * * * *

Hãy nói Mai Dao Lân và Diêu Đài Mục Nữ khi vừa phóng xuống vực, hai người đều biết khả năng chết nhiều hơn sống, nhất thời đầu óc trở nên trống rỗng, chẳng suy nghĩ được gì cả. Chỉ nghe tiếng gió rít hai bên tai mỗi lúc càng mạnh, không khí bốc lên khiến người ngạt thở, độ cao hơn trăm trượng đâu có bao lâu, bỗng nghe trên vách núi vang lên tiếng quen thuộc nói :

- Bà lão, xuống đến rồi kìa.

Liền thì, hai người chỉ cảm thấy đà rơi chừng lại, và rồi có người kéo tách họ ra, Diêu Đài Mục Nữ kinh hãi thét lên :

- Trả Lân ca lại đây.

Lúc này người đã xuống đến mặt đất, chỉ nghe một giọng ồ ồ nói :

- Gì mà hoảng lên thế này, chả lẽ cụ già này muốn lấy hấn hay sao?

Một giọng già nua khác tiếp lời :

- Dù cụ muốn lấy hấn, lão phu cũng chẳng cho.

- Lão bát tử chó có thừa nước đục thả câu.

Mai Dao Lân ngược lên nhìn, sừng sốt kêu lên :

- Ô! Thì ra là tôn giá.

Thì ra người đang bông chàng chính là Cửu Hoàn Kiếm, đồng thời Diêu Đài Mục Nữ cũng đã nhìn rõ người bông nàng là một bà lão tóc bạc da mồi.

Cửu Hoàn Kiếm cười nói :

- Sao? Ngươi muốn tặng cho lão phu một hoàn thuốc phải không?

Mai Dao Lân đỏ mặt, giãy giụa định lộn người xuống đất, nhưng đã bất thành. Cửu Hoàn Kiếm cười khanh khách nói :

- Sao? Lực bất tòng tâm phải không?

Mai Dao Lân càng đỏ mặt hơn, lạnh lùng nói :

- Tôn giá làm nhục Mai mỗ trong lúc này không thấy xấu hổ sao?

Cửu Hoàn Kiếm vẽ cười bốn cọt trên mặt liền tắt lịm, cười khẩy nói :

- Mai Dao Lân, võ công của ngươi quả có thể ngạo thị võ lâm, nhưng ngươi có bình tâm tĩnh khí suy nghĩ, vừa qua những kẻ đã đánh bại ngươi, có ai võ công cao hơn ngươi hay không?

Bà lão tóc bạc bỗng nói :

- Lão bát tử, bọn xem xét thì thể sắp xuống đến rồi, hãy hành động mau. Bằng không lỡ đại sự lão phu phải chịu trách nhiệm đấy.

Cửu Hoàn Kiếm trầm nhủ :

- Hay nhỉ, bảo cụ đến đây thì cụ trách ta đa sự, bây giờ lại sợ lỡ việc, cụ tưởng là lão phu không biết ý đồ của cụ hay sao?

Tuy lòng nghĩ vậy nhưng không dám nói ra, vội nói :

- Phải rồi, nhanh lên, nhanh lên!

Dứt lời vùng chỉ điểm vào huyệt ngũ của Mai Dao Lân và bà lão cũng điểm huyệt ngũ của Điều Đài Mộc Nữ, sau đó hai người phi thân lên một hang động trên vách núi cao chừng ba mươi trượng.

Lát sau, trong động bay ra hai người ôm chặt lấy nhau, y phục hết nhu Mai Dao Lân và Điều Đài Mộc Nữ, nhưng cứng đờ như chết. Hai người đầu dưới chân trên, “bình” một tiếng va vào đất đá, lập tức sọ vỡ óc phún, đầu mặt nhầy nhụa.

Ngay sau đó Ma Y Dược Tiên Cát Trường Hồng với Lăng Vân Ngọc Long Văn Thiên Phong từ sau tảng đá phía Đông đi ra, hai người xem xét một hồi, Ma Y Dược Tiên tỏ vẻ luyến tiếc :

- Chúng ta đã đến chậm một bước, Bạch Long kiếm chẳng rõ đã bị ai lấy đi mất rồi.

Văn Thiên Phong lặng thinh, bỗng thi thể Điều Đài Mộc Nữ lên thất thểu bỏ đi. Trong hang động lúc này Cửu Hoàn Kiếm với lão bà tóc bạc đang mỗi người một bên mặc y phục cho Mai Dao Lân và Điều Đài Mộc Nữ.

Chỉ nghe Cửu Hoàn Kiếm nói :

- Này, mụ già, mụ muốn thu nhận một đồ đệ phải không?

- Chẳng lẽ lão không muốn hay sao?

Cửu Hoàn Kiếm cười ảo não :

- Thiếu niên này công lực cơ hồ còn cao hơn lão phu, làm sao mà thu làm đồ đệ được? Và lại tính y rất là cao ngạo, lão phu không thể nào chịu được.

Lúc này hai người đã mặc xong y phục cho Mai Dao Lân và Điều Đài Mộc Nữ, sau đó lại bỏ thuốc giải vào miệng hai người, lão bà tóc bạc ra chiều không tin nói :

- Lão bát tử chó phình gạt người ta.

Cửu Hoàn Kiếm nghiêm mặt :

- Qua việc Vạn Tượng công tử quyết lòng trừ khử y, chẳng lẽ mụ còn chưa nhận thấy hay sao? Thử nghĩ trong đương kim vô lâm, ngay cả hai ta hiệu xưng Nhị kỳ mà y còn chẳng xem ra gì, vậy cũng đủ biết võ công của thiếu niên này ra sao rồi.

- Vậy lão tìm y để làm gì?

Cửu Hoàn Kiếm rút lấy trường kiếm trên lưng xuống :

- Mụ có biết chín cái vòng trên thanh trường kiếm này vốn không phải đã có từ trước không?

Bà lão liền hiểu ra, buột miệng nói :

- Vậy vốn là của thanh Bạch Long kiếm phải không?

Cửu Hoàn Kiếm rút lấy thanh trường kiếm của Mai Dao Lân, chỉ thấy trên hộ thủ quả nhiên có chín lỗ tròn, lần lượt móc vào hết sức vừa vặn. Bà lão nhìn một hồi, bỗng như nảy ý nói:

- Vật qui nguyên chủ cũng tốt, nhưng mặc cho lão thu nhận y hay không, cô gái này lão nương nhất quyết giữ lấy rồi.

Đoạn vùng tay giải huyệt cho Điều Đài Mộc Nữ. Điều Đài Mộc Nữ vừa mở mắt, liền tức tung mình lao về phía Mai Dao Lân, nhanh đến mức bà lão không kịp ngăn cản. Cửu Hoàn Kiếm cũng khai giải huyệt đạo cho Mai Dao Lân, chàng ngồi bật dậy, vừa thấy Điều Đài Mộc Nữ trong lòng, sùng sốt nói :

- Hiền muội đã thay đổi y phục ư?

Vừa dứt lời phát giác mình cũng đã thay đổi y phục khác, bất giác ngẩng người ra nhìn Cửu Hoàn Kiếm.

Cửu Hoàn Kiếm hiểu ý cười, đoạn nghiêm mặt nói :

- Nếu Vạn Tượng công tử mà biết ngươi chưa chết, chắc chắn trên giang hồ vẫn còn nhiều người tìm kiếm ngươi.

- Mai mỗ không hề sợ họ.

- Điều đáng sợ là một ngày ngươi chưa chết sẽ thúc đẩy Vạn Tượng công tử cưới Công chúa.

Mai Dao Lân cả kinh :

- Y cưới Công chúa ư?

Cửu Hoàn Kiếm trầm giọng nói :

- Vạn Tượng công tử sở dĩ chờ đợi lâu thế này chính là vì có mưu đồ riêng, nếu y mà biết trong võ lâm hiện nay đã có người đủ sức đối kháng với y, lẽ nào y chịu để cho nỗi nguy hiểm đánh mất mỹ nhân đe dọa?

Diêu Đài Mục Nữ buột miệng :

- Mỹ nhân ư?

Bà lão cười tiếp lời :

- Chưa ai được trông thấy nàng ta, nhưng lời đồn đại trên giang hồ là vậy.

Mai Dao Lân ngẫm nghĩ một hồi, bỗng đứng lên vòng tay xá dài nói :

- Do đó tiền bối đã sắp bày kế kim thiên thoát xác cho tại hạ phải không? Mai Dao Lân trong đời chưa từng nói lời cảm kích với ai, nhưng giờ đây tại hạ thật lòng cảm kích hai vị, nếu Mai Dao Lân mà không chết trên Ma Thiên Lãnh, dù chân trời góc bể, chúng ta cũng sẽ có ngày gặp lại nhau.

Cửu Hoàn Kiếm nhìn vào gương mặt đầy kích động của Mai Dao Lân, chợt phát hiện trong đáy mắt chàng ẩn chứa một nỗi buồn sâu sắc, giọng nặng nề nói :

- Ngươi có thể không đến Ma Thiên Lãnh.

Mai Dao Lân lắc đầu :

- Tại hạ cần phải đến đó, phận làm con thì phải xả thân giải nguy cho cha mẹ.

- Bà ấy đâu phải là mẹ của ngươi.

- Vâng, bà ấy không phải là mẹ của tại hạ, nhưng sự khổ nạn của song thân tại hạ là do bà ấy mà ra.

Lão bà tóc bạc xen lời :

- Ngươi có phải thành tâm cứu họ không?

Mai Dao Lân nghiêm giọng :

- Tại hạ rất thành tâm, bởi vì song thân tại hạ rất kính trọng bà ấy.

Đoạn nhật thanh Bạch Long kiếm lên, phát hiện chín chiếc vòng treo trên hộ thủ, kinh ngạc đưa mắt nhìn Cửu Hoàn Kiếm hỏi :

- Đây là của tiền bối mà.

Cửu Hoàn Kiếm mỉm cười :

- Chúng nguyên là của thanh Bạch Long kiếm.

Mai Dao Lân tra kiếm vào bao :

- Hiện tại hạ đang cần sử dụng thanh kiếm này, nhưng nếu nó không rời khỏi tay Mai mỗ, một ngày nào đó nó sẽ trở về tay tiền bối.

Cửu Hoàn Kiếm mắt ánh lên vẻ kỳ lạ, trầm giọng nói :

- Giang hồ đồn đại Mai Dao Lân chẳng dễ hứa hẹn với ai, nên lão phu không mong được nghe câu nói ấy.

Mai Dao Lân cười cười :

- Nhưng tại hạ đã nói ra rồi.

Đoạn ngược mắt nhìn lão bà tóc bạc, ôm quyền nói :

- Nếu tại hạ đoán không lầm, tiền bối hẳn là Huyết Phụng phu nhân.

- Ngươi nhận ra được lão thân này thật đáng vui, như vậy cũng tốt, lão thân đang có một đại sự định bàn bạc với ngươi và vị cô nương này.

Mai Dao Lân trở mắt :

- Việc gì vậy?

Huyết Phụng phu nhân tuy tính rất hào phóng, song lúc này cũng khó thể mở lời, bởi nếu Diêu Đài Mục Nữ từ chối, bà thật hết sức xấu hổ.

Cửu Hoàn Kiếm thấy vậy cười ha ha nói :

- Bà ta định truyền cho vị cô nương này mấy miếng võ mèo quào của bà ta đó mà.

Mai Dao Lân vội cười nói :

- Tại hạ tin chắc Quận chúa rất là vui mừng.

Đoạn xô nhẹ Diêu Đài Mục Nữ nói :

- Hiền muội, vị tiền bối này chính là một trong giang hồ Nhị kỳ lừng danh võ lâm Trung Nguyên hãy kiên nhẫn mau.

Diêu Đài Mục Nữ chẳng lộ vẻ vui mừng, trái lại còn buồn rầu nói :

- Vậy Lân ca có đi cùng với tiểu muội không?

Mai Dao Lân thoáng do dự :

- Ngu ca phải đến Ma Thiên Lãnh ngay, đằng nào hiền muội học xong võ công rồi chúng ta cũng có ngày gặp lại nhau, hà tất bận tâm đến điều ấy.

Diêu Đài Mục Nữ kiên quyết lắc đầu :

- Vậy thì tiểu muội không học.

Huyết Phụng phu nhân nghe vậy vội nói :

- Thế này vậy, lão thân cùng lên Ma Thiên Lãnh, vừa đi vừa truyền dạy được chứ?

Diêu Đài Mục Nữ nghe vậy mới vui mừng quỳ xuống vái lạy, hành lễ bái sư và nói :

- Tiểu nữ Vân Phụng Linh bái kiến ân sư.

Huyết Phụng phu nhân hơn hờ toét miệng cười :

- Linh nhi ngoan lắm. Đứng lên mau, đứng lên mau!

Mai Dao Lân giờ mới biết danh tánh của Diêu Đài Mục Nữ, chàng về yên tâm nhìn Nhị kỳ nói :

- Tại hạ xin cáo từ.

Diêu Đài Mục Nữ cả kinh :

- Lân ca không đi cùng sao?

Cửu Hoàn Kiếm trịnh trọng nói :

- Vạn Tượng công tử rất là hiểm độc, kẻ này có đánh lừa được hần hay không cũng chưa biết chừng, nếu hai người tiếp tục đi chung với nhau, lão phu tin chắc dù giả trang khéo cách mấy cũng khó mà qua được tai mắt của hần. Vì vậy chia nhau mà đi là hơn.

Mai Dao Lân gật đầu :

- Quả đúng như vậy, đằng nào thì mấy hôm nữa chúng ta sẽ gặp lại nhau trên Ma Thiên Lãnh rồi.

Vân Phụng Linh biết không thay đổi tình thế được nữa đành rơi lệ nói :

- Khi nào Lân ca đến trước, nhất định phải chờ tiểu muội đó. Trên đường gặp việc gì cũng nên nhẫn nhịn chứ đừng hơn thua với họ, Lân ca đi một mình, tiểu muội thật khó thể yên tâm.

Mai Dao Lân cười ảo não, bỗng ngừng lên kiên quyết nói :

- Linh muội, ngu ca đi đây. Ngu ca sẽ khắc ghi những lời căn dặn của Linh muội, hãy bảo trọng.

Mai Dao Lân phi thân xuống chân núi, quét mắt nhìn tứ thi mặc y phục mình, lòng thầm cười khẩy, nhận định phương hướng rồi giờ khinh công phóng đi.

* * * * *

Hôm ấy Mai Dao Lân đã đến Nhạn Môn quan nơi đây đã gần Trại Bắc, lúc này tuy mới tháng tám nhưng thời tiết đã khá lạnh, cư dân đa số đều có thói quen ngủ sớm dậy muộn, lúc này tuy mặt trời đã lên cao mà trên đường phố vẫn rất ít người qua lại. Mai Dao Lân rẽ qua mấy con đường, bỗng phát hiện phía sau có hai lão nhân khác lạ bám theo, chàng thầm cười khẩy tự nhủ :

- Các người đã bám theo thiếu gia này bấy hôm rồi, đừng tưởng là Mai Dao Lân này sợ các người, vùng này hẻo lánh ít người, các người táng mạng tại đây đi thôi.

Nghĩ đoạn chàng liền rẽ vào một con hẻm nhỏ, phi thân lên mái nhà, phóng đi về phía ngoài quan ải. Hai lão nhân quái dị vừa rẽ vào hẻm đã thấy Mai Dao Lân biến mất, vội phi thân lên mái nhà, quét mắt nhìn quanh, thấy Mai Dao Lân đang phóng đi về phía quan ải, liền tức phi thân đuổi theo ngay.

Mai Dao Lân phóng xuống tường thành, ngoảnh lại thấy hai lão nhân chưa đuổi đến, liền phóng nhanh vào rừng, ẩn nấp sau một cây to.

Lát sau hai lão nhân quái dị đã đến bên ngoài bia rừng, họ đưa mắt nhìn nhau, đoạn người bên trái cất tiếng nói :

- Tên tiểu tử ấy chắc chắn chính là Mai Dao Lân mà công tử đã hoài nghi chưa chết.

Người bên phải lắc đầu :

- Có lẽ không phải đâu, nghe nói Mai Dao Lân không bao giờ trốn tránh kẻ địch.

Người bên trái cười khẩy :

- Nếu không phải, tại sao hắn lại vội vã đi về hướng Ma Thiên Lãnh thế này?

Người bên phải vẻ lo lắng nói :

- Không hiểu tại sao ngu huynh bỗng dưng cảm thấy bồn chồn không yên. Thôi, chúng ta không nên đa sự, mau đến Ma Thiên Lãnh lo việc nghiêm túc là hơn.

Người bên trái cười :

- Có lẽ đại ca đã bị Mai Dao Lân làm cho vỡ mặt, nếu chúng ta bỏ đi thế này, há chẳng hoài công còn gì.

- Đẳng nào cũng là thuận đường, chúng ta chẳng việc gì phải lo chuyện bao đồng, đi thôi.

- Thôi được, đi thì đi...

Ngay khi hai người vừa định bỏ đi, bỗng nghe một giọng sắc lạnh nói :

- Chẳng hay hai vị định làm gì vậy?

Hai lão nhân quay phắt lại, phản ứng quả là nhanh chóng, chỉ thấy một thiếu niên áo gấm đang đứng cách chừng ba trượng, trên gương mặt anh tuấn là nụ cười lạnh lùng và bốn cợt, ánh mắt tuy không sắc lạnh rợn người, song hai lão nhân vừa tiếp xúc với ánh mắt ấy, vẫn không tự chủ được thoái lui hai bước, bởi ánh mắt ấy ngập đầy sát cơ khiến người ngạt thở.

Gió Tây Bắc vẫn thổi mạnh, song hai lão nhân như đã quên băng sự giá lạnh, bởi họ lúc này đang đứng bên bờ sinh tử.

Hồi lâu, thiếu niên áo gấm bỗng tiến tới hai bước, khẽ cười nói :

- Theo hai vị thì tại hạ có đúng là kẻ mà hai vị đang cần truy tìm không?

Hai lão nhân đưa mắt nhìn nhau, người bên phải cổ trắn tĩnh, cười khẩy nói :

- Lão phu là Chân Thiên Chương Hà Bồ Thanh, còn đây là Cẩm Long Thủ Tổng Tử Hào bá huynh của lão phu.

Thiếu niên áo gấm cười giòn ngắt lời :

- Thì ra là hai vị tiền bối võ lâm đại danh鼎鼎 lầy, tại hạ đã phiền hai vị hốt tống suốt chặng đường không dưới ngàn dặm, thật là hân hạnh quá, ha ha...

Tiếng cười đầy khinh miệt lẫn cuồng ngạo, bỗng nghiêm mặt nói tiếp :

- Tuy nhiên, tại hạ muốn hỏi điều này, tại hạ có phải là kẻ mà hai vị cần truy tìm hay không?

Cẩm Long Thủ Tổng Tử Hào là người thâm trầm đa mưu, nghe vậy liền nghĩ nhanh :

- Hắn quả đúng là Mai Dao Lân mà công tử đã hoài nghi chưa chết, Võ Đang tứ lão còn chưa phải là đối thủ của hắn, võ công của huynh đệ mình còn

kém họ nửa bậc, hiện lại ở nơi hoang vắng, vạn nhất xảy ra xung đột, ắt chỉ có một con đường chết, chỉ bằng..

Cầm Long Thủ Tổng Tử Hào chưa nghĩ dứt, Chấn Thiên Chương Hà Bồ Thanh đã cất tiếng nói :

- Nếu theo ngoại mạo thì, các hạ quả là...

Cầm Long Thủ Tổng Tử Hào cả kinh vội tiếp lời :

- Theo ngoại mạo thì các hạ quả là không giống, nhưng sau lưng thì quá giống kẻ mà bọn này mấy mươi người đang cần tìm, cho nên mới xảy ra chuyện hiểu lầm thế này.

Thiếu niên áo gấm chính là Mai Dao Lân cười lạnh lùng nói :

- Phải hiểu lầm không? Chẳng hay kẻ mà hai vị cần truy tìm là ai vậy?

Cầm Long Thủ Tổng Tử Hào lòng thầm toan tính :

- Hẳn định đến Ma Thiên Lãnh, trong võ lâm hiện nay có rất nhiều người muốn vây đánh hắn, nếu mình nói thẳng ra kẻ mình cần tìm là Mai Dao Lân, tất nhiên hắn sẽ không dám nhìn nhận như vậy là mình thoát nạn.

Nghĩ đoạn, bèn vờ sầm mặt nói :

- Kẻ mà mấy mươi người bọn này đang truy tìm chính là Mai Dao Lân đại danh lừng lẫy trên chốn giang hồ, phải chăng các hạ cũng vì y mà đến đây.

Lão nhắc đi nhắc lại câu mấy mươi người chẳng ngoài ý định đe dọa tinh thần đối phương. Song Mai Dao Lân vẫn thản nhiên cười nói :

- Hai vị với mấy mươi năm kinh nghiệm giang hồ, nay đã bám theo tại hạ suốt mười mấy ngày trời, nếu đòn đại ra, không sợ đồng đạo võ lâm chê cười sao?

Chấn Thiên Chương Hà Bồ Thanh sầm mặt :

- Các hạ quả là quá giống Mai Dao Lân.

- Vậy sao bảo là không giống?

Cầm Long Thủ Tổng Tử Hào hoảng kinh vội nói :

- Có lẽ các hạ rất ít khi đi lại trên chốn giang hồ...

(Thiếu một đoạn)

Chấn Thiên Chương Hà Bồ Thanh tiếp lời :

- Chúng lão phu tưởng là các hạ nguy trang đấy.

Cầm Long Thủ Tổng Tử Hào nghe vậy cả kinh thẫn thờ :

- Hồng bát, hồng bát.

Mai Dao Lân, vẻ mặt mỗi lúc càng thêm lạnh lùng, lại tiến tới hai bước nữa, trầm giọng nói :

- Sao hai vị biết tại hạ không phải là nguy trang?

Cầm Long Thủ Tổng Tử Hào quả là tinh khôn, chỉ thoáng chốc đã nảy ý, cười to nói :

- Các hạ thật là khéo đùa, làm gì có nguy trang mà lại cho người khác biết mặt thật bao giờ.

Mai Dao Lân từ từ cởi khuy áo, mặt âm trầm nói :

- Thật hư hư thật thật vốn là bình gia thường sự, hai vị từng trải giang hồ mà lại không nghĩ đến điều ấy, lạ thật.

Trong khi nói, chàng đã cởi hết khuy áo, hai tay kéo vạt áo ra sau, gằn giọng nói :

- Hai vị nhìn kỹ xem có giống Mai Dao Lân không?

Đồng thời ánh mắt ngập đầy sát khí nhìn chăm chăm vào mặt hai người.

Có lẽ đáng về chàng quá uy nghi, khiến Chấn Thiên Chương Hà Bồ Thanh mặc dù vốn có ý thử sức với chàng, lúc này cũng khiếp hãi, đến bật lên thành

tiếng, luống cuống khôn tả.

Cầm Long Thủ Tổng Tử Hào tuy kinh khiếp chẳng kém gì Chấn Thiên Chương Hà Bồ Thanh, song lão là người thâm trầm kín đáo, vẻ mặt không biến đổi mấy, cắn răng bấm bụng nói :

- Không, các hạ không phải là Mai Dao Lân.

Mai Dao Lân cười to :

- Vậy thì lạ thật. À, tại hạ nhớ ra rồi.

Đoạn thò tay vào lòng lấy ra hai đóa Lục bình xanh, đưa tay ra nói :

- Hai vị hãy xem đây là gì?

Đứt lòi hai đóa Lục bình xanh đã bay ra nhanh như chớp.

Hai người này cũng chẳng phải hạng tầm thường, vừa thấy ánh xanh lóe lên, theo phản ứng tự nhiên vung tay chop ngay, nào ngờ vừa chop trúng, lập tức đau đến mặt mày tái xanh, vội thả tay ra như chop vào rắn rết.

Thế nhưng, mặc cho hai người vùng vẫy cách nào, đóa Lục bình xanh vẫn dính chặt trong lòng bàn tay. Mai Dao Lân cười khẩy nói :

- Giờ thì hai vị đã biết tại hạ có đúng là Mai Dao Lân hay không rồi chứ?

Chấn Thiên Chương Hà Bồ Thanh nhướng mày quát :

- Mai Dao Lân, lão phu thí mạng với ngươi...

Cầm Long Thủ Tổng Tử Hào vội nắm tay kéo lại nói :

- Hãy khoan!

Đoạn nhìn Mai Dao Lân trầm giọng nói :

- Mai Dao Lân ngươi biết Vạn Tượng công tử không bao giờ làm điều gì không chắc chắn, lão phu hai người tuy tự biết không phải là đối thủ của ngươi, nhưng ngươi không thể nào ngăn cản được bọn lão phu kêu la.

Mai Dao Lân ngửa mặt cười dài nói :

- Tổng lão nhi, lão rất biết lợi dụng nhược điểm sợ mạnh khiếp yếu của loài người. Nhưng hôm nay lão đã làm đối tượng, Mai mỗ trong đời chỉ có một niềm tin, hai vị hãy nghe cho rõ, phạm là kẻ Mai mỗ muốn giết, mặc cho y có bao nhiêu người bảo vệ, Mai mỗ cũng quyết phải đạt đến mục đích.

Thế là hai người biết tình thế không thể nào giải quyết êm thấm được nữa, chỉ còn cách bằng vào sở học mà quyết định sống chết thôi. Cầm Long Thủ Tổng Tử Hào ngầm vận tụ công lực vào song chương, giọng sắc lạnh nói :

- Mai Dao Lân, nếu ngươi tưởng huynh đệ lão phu sợ ngươi, đó là ngươi lầm rồi.

Mai Dao Lân cười vang :

- Hai vị đâu có sợ Mai mỗ, khi này hai vị rõ ràng biết tại hạ chính là Mai Dao Lân, vậy mà vẫn giả vờ không biết, định tha cho Mai mỗ một con đường sống, nội điều ấy thôi, ha ha... Hai vị bảo Mai mỗ nói thế nào đây? Ha ha...

Giọng nói đầy khinh khi và mỉa mai, đứt lòi chàng cười ngặt nghẽo.

Đó là một cơ hội quá tốt, Cầm Long Thủ nhẹ đẩy Chấn Thiên Chương, rồi thì cùng buông tiếng hét vang tung mình lao tới, chia nhau tả hữu, song chương toàn lực công ra, uy thế như bài son đào hải.

Hai người đỉnh ninh một chiêu bắt ngờ này ắt sẽ đắc thủ, nào ngờ Chấn Thiên Chương Hà Bồ Thanh vừa xuất chiêu đến giữa chừng chợt cảm thấy bụng dưới lạnh buốt, công lực toàn thân liên tức tan đi, lão theo bản năng cúi xuống nhìn, bất giác rú lên thảm khóc, hai chân chỗi mạnh tung mình ra sau hơn ba trượng, hạ xuống đất lão đảo liên hồi, và rồi “phịch” một tiếng, ngã lắn ra đất, hai chân duỗi mạnh, hôn lìa khỏi xác.

Máu tươi chảy dài lênh láng trên đất tuyết, thì ra Chấn Thiên Chương Hà Bồ Thanh đã bị trường kiếm của Mai Dao Lân đâm trúng đan điền.

Cầm Long Thủ nghe tiếng rú thảm thiết, biết ngay không ổn, phản ứng nhanh khôn tả, chẳng cần biết báỉ huynh đã bị chết cách nào, tung mình phóng chạy ngay.

Mai Dao Lân cười dài nói :

- Tổng lão nhị, Mai mỗ để cho lão chạy thêm hai trượng nữa, nhưng trước khi vào thành, Mai mỗ chắc chắn sẽ lấy chiếc đầu trên cổ lão xuống, ha ha...

Ngay khi ấy, bỗng nghe một giọng trong trẻo nói :

- Buông tha cho người được thì nên buông tha, lão ta thoát khỏi đây chỉ có lợi cho tôn giá thôi.

Tiếng nói rất gần và đột ngột, khiến Mai Dao Lân không khỏi giật mình kinh hãi, quay phắt nhìn, bất giác lùi sau hai bước, thì ra đối phương đứng cách chàng không đầy năm bước.

Mai Dao Lân lặng người thâm nhủ :

- Thật không ngờ trong võ lâm lại có người võ công cao siêu đến vậy, nếu người này mà đứng về phía Vạn Tượng công tử, e rằng niềm hy vọng của mình sẽ trở thành bào ảnh mất.

- Ủa tôn giá nghĩ gì vậy? Nghĩ võ công của tại hạ cao đến kinh người phải không?

Mai Dao Lân lại giật mình bởi bị đối phương nói đúng ý nghĩ trong lòng, đưa mắt nhìn kỹ, bất giác sửng người, trần trối nhìn vào mặt đối phương.

Mai Dao Lân định thần, thành thật nói :

- Nếu huynh đài mà là con gái, chắc chắn là đẹp nhất thiên hạ.

Thật vậy, người ấy quả là đẹp tuyệt trần, chỉ thấy y mặc áo nho sinh trắng, đầu chít khăn vuông, trên tóc cắm một chiếc lông vũ ngũ sắc, đôi mày dài cong cong, lông mi rậm dài, đôi mắt trong sáng phối hợp với chiếc mũi thẳng và chiếc miệng nhỏ nhắn, quả là đẹp mê hồn.

Người ấy nghe vậy liền đỏ mặt, phụng phịu :

- Tôn giá nói năng sàm sỡ quá đi.

Mai Dao Lân ngớ người :

- Sàm sỡ ư? Huynh đài không phải là con gái sao lại bảo tại hạ sàm sỡ?

Người ấy như phát giác mình lỡ lời, vội nói :

- Tôn giá bảo nếu tại hạ là con gái thì chắc chắn đẹp nhất thiên hạ, nhưng tại hạ vốn là đàn ông, vậy thì tôn giá nói sao?

- Thì là thiên hạ đệ nhất mỹ nam tử, nhưng...

Mỹ thiếu niên trở mặt :

- Nhưng sao?

Mai Dao Lân lắc đầu :

- Không sao cả.

Mỹ thiếu niên tiến tới hai bước, gần giọng :

- Tôn giá dám không nói hả?

Mai Dao Lân như sực nhớ ra, trường kiếm trong tay nhẹ đưa lên nói :

- Huynh đài đến đây vì Mai Dao Lân này phải không?

Mỹ thiếu niên ngẩn người, vẻ như cười như không nói :

- Nếu tại hạ nói là phải, tôn giá sẽ đánh nhau với tại hạ chứ gì?

Mai Dao Lân lạnh lùng :

- Không sai, nếu huynh đài đúng là đến đây vì Mai mỗ, thì hôm nay hai ta phải có một người nằm xuống đây.

- Giết chết tại hạ thì tôn giá sẽ là thiên hạ đệ nhất mỹ nam tử chứ gì? Rồi sau đó tôn giá có thể thành hôn với Công chúa nước Quy Phụng ở Phong Lôi động phải không?

Mai Dao Lân lắc đầu :

- Tại hạ chỉ muốn cứu nàng, ngoài ra chẳng nghĩ gì cả?

Mỹ thiếu niên ngạc nhiên :

- Tôn giá nói dối, ai mà tin? Nếu không thì...

Bỗng đôi mắt to chăm chăm nhìn Mai Dao Lân nói :

- Tôn giá có người yêu rồi phải không?

Mai Dao Lân lắc đầu, bỗng nảy ý nói :

- Huynh đài chúng ta có thể hợp tác cùng giải cứu Công chúa chăng?

Mỹ thiếu niên chợt động tâm, giả vờ lắc đầu nói :

- Tôn giá thấy tại hạ võ công khá nên mượn tay tại hạ cứu thoát Công chúa xinh đẹp kia, để rồi sau đó tôn giá chiếm hữu nàng ta, vậy thì tại hạ sẽ trở mặt nhìn còn gì? Thôi đi, chẳng hợp tác gì cả.

Mai Dao Lân nghe vậy cười to :

- Huynh đài lầm rồi, luận về nhân phẩm, huynh đài hơn xa Mai Dao Lân này, luận về võ công và tài trí, nghĩ cũng chẳng kém tại hạ, tại hạ làm sao mà đánh được trái tim Công chúa kia chứ?

Mỹ thiếu niên ngơ ngẩn nhìn Mai Dao Lân, thầm nhủ :

- Lạ thật, nghe đồn Mai Dao Lân rất là cuồng ngạo, đối với bất kỳ ai nói chưa đầy ba câu là đã giết, sao đối với mình lại nhã nhặn thế này? Để xem người nhàn nhặn được bao lâu cho biết.

Đoạn lạnh lùng nói :

- Lòng người cách da bụng, tại hạ khó thể tin được.

Mai Dao Lân mất ánh sắc lạnh :

- Vậy là các hạ cự tuyệt phải không?

- Phải thì sao?

- Ha ha... vậy thì hai ta phải có một người nằm lại đây.

Mỹ thiếu niên không chút tức giận, nhạt giọng nói :

- Quả như tại hạ nghĩ, tôn giá muốn độc chiếm

Mai Dao Lân cười khẩy :

- Mặc cho huynh đài nói sao cũng được, nếu Mai Dao Lân này còn một hơi thở, quyết không để một ai giải cứu Công chúa.

Mỹ thiếu niên nụ cười trên môi chợt tắt, mặt hiện sát cơ, lạnh lùng nói :

- Tôn giá muốn nàng ta bị giam giữ suốt đời?

- Khi tại hạ chết rồi thì khác.

- Nếu không chết thì tôn giá nhất định cưới nàng chứ gì?

Mỹ thiếu niên dứt lời, mặt bỗng đỏ ửng lên. Mai Dao Lân buột miệng :

- Huynh đài hãy yên tâm, Mai mỗ xin thề với trời đất, nếu kiếp này Mai mỗ mà cưới Công chúa nước Quy Phụng thì...

Mỹ thiếu niên tái mặt la lên :

- Không được thề, không được thề.

Mai Dao Lân đưa mắt nhìn, thấy mặt y đầy ai oán, hết sức lấy làm lạ, ngẫm nghĩ một hồi, nói :

- Huynh đài không tin tại hạ...

- Ai bảo không tin bao giờ? Người ta chỉ đùa thôi mà. Bằng lòng hợp tác rồi đó.

Mai Dao Lân cảm kích :

- Đa tạ huynh đài, một ngày nào đó huynh đài mà nghe Công chúa nước Quy Phụng đã được Mai mỗ cứu thoát, xin huynh đài trong vòng một tháng hãy đến nước Quy Phụng một chuyến, Mai mỗ ở đó chờ huynh đài.

Mỹ thiếu niên đăm đăm mắt nhìn Mai Dao Lân hồi lâu, quả quyết thâm nhủ :

- Y nhất định là con của Mai thúc thúc rồi.

Nghĩ đoạn nói :

- Tuy nhiên, mặc dù tại hạ bằng lòng hợp tác với tôn giá, nhưng e rằng người khác chưa chắc bằng lòng.

Mai Dao Lân trầm giọng nói :

- Toàn thể võ lâm Trung Nguyên đã bị Vạn Tượng công tử khống chế, không ai đủ can đảm lên Ma Thiên Lãnh đâu?

- Chỉ duy có tôn giá phải không?

Mai Dao Lân chua chát :

- Cứ cho là vậy đi.

- Cứ cho là vậy? Đường như tôn giá có rất nhiều đau buồn, tại hạ có thể nghe được chăng?

- Huynh đài thông minh hơn người, mai kia đến nước Quy Phụng sẽ rõ ngay.

Mỹ thiếu niên cười :

- Cũng được, đến đó biết cũng được. Nhưng người mà tại hạ nói không phải của Trung Nguyên.

Mai Dao Lân kinh ngạc :

- Không phải người Trung Nguyên ư?

- Đúng vậy, tôn giá có nghe nói đến Quỳnh Hải Từ Ngọc quốc bao giờ chưa?

Mai Dao Lân cả kinh :

- Các hạ bảo là Thần Đạo Vương Từ nước Từ Ngọc sẽ đến đây ư?

Mỹ thiếu niên gật đầu :

- Đúng vậy, y là người thừa kế ngôi Hoàng đế trong tương lai gần đây, nhưng đến nay vẫn chưa có vương phi, nghe đâu y rất kén chọn, vừa nghe nói có một Công chúa đẹp như thiên tiên bị giam tại Phong Lôi động, liền quyết định đến xem thử vừa ý hay không. Vì vậy tại hạ mới bảo buông tha cho Cẩm Long Thủ Tổng Từ Hạo là có lợi cho tôn giá, chính là muốn đề giới võ lâm Trung Nguyên đối chọi với Thần Đạo Vương Từ, sau đó tôn giá đứng giữa thủ lợi. Nay, người có sợ Thần Đạo Vương Từ không vậy?

Mai Dao Lân thản nhiên lắc đầu :

- Sự sống chết đâu có gì đáng sợ, đúng chẳng?

Đoạn vòng tay xá dài nói :

- Tại hạ xin cáo từ.

Mỹ thiếu niên sừng sốt :

- Chúng ta chẳng đã thỏa thuận hợp tác rồi hay sao?

- Huynh đài không đến Ma Thiên Lãnh là đã hợp tác với Mai mỗ rồi.

- Không được, hợp tác là phải đồng hành, bằng không lẽ tôn giá đến sơn trang của Thác Thiên Thần Tẩu Thường Thái Chân, bị lão ta giết chết thì tại hạ biết đợi đến bao giờ?

Mai Dao Lân nghe vậy như chạm điện, nắm tay mỹ thiếu niên hỏi :

- Thác Thiên Thần Tẩu Thường Thái Chân ư? Lão ta ở đâu?

Mỹ thiếu niên đỏ mặt, vội rút tay về, cúi đầu nói :

- Tôn giá như có thâm thù đại hận với lão ta vậy, phải biết là võ công của lão ta cao thâm khôn lường, ngay cả hạ cũng chỉ tương đương với lão ta thôi.

Mai Dao Lân đánh giọng :

- Các hạ tin chắc là thắng Mai mỗ ư?

- Không tin chúng ta thử xem.

Mai Dao Lân mắt lóe hàn quang, bỗng lùi sau hai bước, lạnh lùng nói :

- Các hạ không nên khinh người quá đáng, Mai Dao Lân này nhãn nhện có giới hạn.

Mỹ thiếu niên mặt thoáng qua vẻ tỉnh ngộ, khúc khích cười nói :

- Ô, tôn giá thiếu kiên nhẫn thế kia, Công chúa làm sao dám làm vợ tôn giá, vạn nhất tôn giá nổi giận, đánh luôn cả Công chúa còn gì?

Dứt lời, bỗng lại nghiêm mặt nói :

- Tại hạ nói thật cho tôn giá biết, nếu tôn giá muốn đến Thác Thiên Nhai tìm Thác Thiên Thần Tẩu Thường Thái Chân thì phải thắng nổi tại hạ mới được.

Mai Dao Lân bỗng nói :

- Sao các hạ biết Mai mỗ phải tìm Thường Thái Chân?

Mỹ thiếu niên cười khẩy :

- Về mặt tôn giá đã cho biết.

Mai Dao Lân ngó người, theo phản ứng tự nhiên đưa tay sờ mặt, nhu muốn biết trên mặt mình thật có gì khác lạ mà lại bị người khác nhận thấy được. Mỹ thiếu niên thấy vậy, không nén được bụm miệng cười khúc khích, trông càng tươi duyên duyên rữ.

Mai Dao Lân ngượng ngừng thâm nhủ :

- Người này thật vui giận bất thường, mình không nên trêu vào là hơn.

Nghĩ đoạn vòng tay nói :

- Chúng ta vốn chẳng quen biết nhau, hợp tác cũng chỉ là sự ngẫu nhiên, những gì ngoài phạm vi hợp tác, các hạ không có quyền xen vào, đi hay không là việc của Mai mỗ, xin cáo từ.

Dứt lời liền quay người sải bước bỏ đi. Mỹ thiếu niên tức giận quát :

- Ai dám cưỡng lệnh của bổn công... thiếu gia, đứng lại.

Mai Dao Lân trời sinh cuồng ngạo, hôm nay chàng đã nhẫn nhịn quá nhiều, nghe vậy buông tiếng cười khẩy, ngậm vận công lực vào song chưởng, không quay lại, vẫn tiếp tục đi. Mỹ thiếu niên cười sắc lạnh :

- Tôn giá nghe chưa hả?

Mai Dao Lân đang đi bỗng nghe tiếng gió rít qua đầu, chàng thâm cười khẩy thâm nhủ :

- Người đã đánh giá quá thấp vào sức nhẫn nhịn của Mai Dao Lân này rồi.

Đồng thời buông tiếng quát vang :

- Lui về ngay.

Trong tiếng quát chàng đã vận hết mười thành công lực, uy thế như bài sơn đảo hải, tỏa rộng ra mấy trượng, chàng tin chắc đối phương dù khinh công cao đến mức nào cũng khó mà tránh được. Nào ngờ thực tế lại khác hẳn, chưởng lực của chàng hoàn toàn rơi vào khoảng không.

Mai Dao Lân giật mình kinh hãi, vừa định quay người lại, bỗng một mùi hương thoang thoang xộc vào mũi, rồi thì mạch môn đã bị người nắm, công lực

toàn thân liền bị tiêu tan. Chỉ nghe mỹ thiếu niên lạnh lùng nói :

- Võ công của tôn giá chưa đủ không đi được đâu.

Đoạn liền buông tay, không hề có ý hăm hại. Mai Dao Lân đỏ mặt, quay phắt lại, suýt chút đã va chạm với đối phương, hương thơm càng nồng, thì ra đối phương đang đứng trước mặt.

Mai Dao Lân chậm chậm đặt tay lên chuôi kiếm lạnh lùng nói :

- Các hạ khinh công cái thế vô song, nhưng khi chế ngự được Mai mỗ, lẽ ra không nên buông tha, các hạ có biết là khi Mai Dao Lân này một khi đã quyết định làm điều gì, không bao giờ đổi ý không.

Mỹ thiếu niên ngược mặt lên, ánh mắt thoảng như vẽ oán trách và đau xót nói :

- Tôn giá không thể vì tại hạ mà đổi ý một lần sao?

Mai Dao Lân đành giọng :

- Trừ phi các hạ giết chết Mai mỗ.

Mỹ thiếu niên xót xa thâm nhủ :

- Người tài giỏi đến vậy thì cũng chỉ một thân một mình. Thác Thiên Nhai cao thủ như mây, hơn nữa Thác Thiên Thần Tẩu vô cùng hiểm trá, y đã liệu là người sẽ đến, nếu người đến là tự chui vào bẫy rập rồi còn gì? Ôi sao mà người ương ngạnh đến thế? Chẳng giống cha mẹ người chút nào cả.

Mai Dao Lân thấy đối phương trầm ngâm lặng lẽ mãi, sốt ruột nói :

- Các hạ có cần tái đấu không?

- Tôn giá nhất định muốn đấu ư?

- Chỉ có cách ấy duy nhất thôi.

- Nếu tại hạ thắng, tôn giá phải ở bên tại hạ không được đi, chịu không?

Mai Dao Lân cười :

- Được, còn nếu như tại hạ thắng thì các hạ không được can thiệp vào quyền tự do của Mai mỗ nữa.

Mỹ thiếu niên gật đầu :

- Đồng ý.

Đoạn từ trong tay áo lấy ra một chiếc quạt xếp tròn của nữ giới thường dùng, trầm giọng nói :

- Tôn giá ra tay đi.

Mai Dao Lân qua lần thất thủ vừa rồi, biết võ công của đối phương chẳng kém hơn mình, đầu dám khinh địch, ngưng thần đề khí, bảo nguyên thủ nhất, trường kiếm từ từ đưa thẳng ra, bỗng quát to :

- Mai mỗ xin mạn phép.

Trường kiếm với chiêu Trường Hồng Quán Nhật, hệt như tia chớp công tới. Mỹ thiếu niên dường như rất rành về võ công Mai Dao Lân, chàng vừa xuất chiêu, chiếc quạt tròn trong tay đã vung lên, chớp nhoáng quét vào thân kiếm, đồng thời tay trái năm ngón vươn ra, năm luồng gió lạnh rít gió phóng thẳng vào ngực Mai Dao Lân, tả hữu giáp kích quả là lợi hại.

Mai Dao Lân lòng dạ quang minh, chiêu Trường Hồng Quán Nhật vốn chỉ là dẫn dụ đối phương chứ không hề có ý công địch, giờ thấy đối phương xuất chiêu, bèn không khách sáo nữa, vụt thu trường kiếm về, tới tấp ra mười hai chiêu, chiêu sau nhanh hơn chiêu trước, thấy đều nhắm vào yếu huyệt khắp người Mỹ thiếu niên. Mỹ thiếu niên thấy vậy tức giận thâm nhủ :

- Rõ là vô lương tâm, sao lại ra tay hiểm độc thế này?

Trong khi ấy, quạt xếp trong tay vung sang hai bên, đột nhiên hóa thành vô số bóng quạt, quét vào những nơi khớp xương có thể hoạt động của Mai Dao Lân.

Vội nhanh công nhanh, không ai phòng thủ, giống như là một cuộc đấu thí mạng. Mai Dao Lân vốn nghĩ mười hai chiêu kiếm của mình cho dù không đã thương được mỹ thiếu niên này thì ít ra cũng có thể bức lui đối phương bốn năm bước, để cho y biết mình lợi hại. Nào ngờ sự thật lại khác hẳn, mỹ thiếu niên chẳng những không lui mà còn chẳng thèm phòng thủ, lại lấy công trả công khiến chàng không sao tiến triển được.

Giờ thì Mai Dao Lân đã khẳng định mình gặp phải kinh địch, thắng bại chưa biết sẽ về tay ai, chiêu thức dần tăng nhanh, quyết giành lấy tiên cơ trước.

Mỹ thiếu niên cũng cùng một ý nghĩ, xuất chiêu cũng chẳng nương tay.

Thế là cuộc chiến trở nên hết sức ác liệt, chỉ thấy gió quạt quét tung tuyết trắng, bóng kiếm như hàng ngàn tia chớp, trông thật kinh người.

Đôi bên đều dốc hết tài năng, giờ hết sở học với mục đích hoàn toàn nhu nhau, đó là muốn khiến đối phương chịu thua. Hai người không ai nhường ai, cuộc chiến hết sức quyết liệt, thoáng chốc đã gần năm mươi chiêu, song vẫn chưa có dấu hiệu thắng bại. Mỹ thiếu niên thầm nhủ :

- Đánh như vậy biết đến bao giờ mới kết thúc, chỉ bằng sử dụng tuyệt chiêu kia để dọa lại y cho biết.

Trong khi ấy Mai Dao Lân vừa triệt chiêu đối thức toan xông tới. Bỗng mỹ thiếu niên lạnh lạnh quát :

- Bỏ Đê Thiên Phật.

Đồng thời quạt xếp trong tay quét nhanh ra ngoài, liền thấy bóng quạt ộp trời phủ đất, hệt như lá bồ đề rơi, phủ trùm tứ phía với tốc độ nhanh khủng khiếp, vừa xuất chiêu đã ập lên người Mai Dao Lân.

Mai Dao Lân rợn người, kinh hoàng thầm nhủ :

- Không còn đường rút lui nữa rồi, đành liều mạng thôi.

Liền tức dồn hết công lực vào thân kiếm, chỉ nghe chín chiếc vòng va vào nhau khua vang, âm thanh kinh hồn động phách, và một luồng sáng bạc bay thẳng vào cổ tay mỹ thiếu niên, thật nhanh đến mức không tưởng tượng được. Chỉ nghe thấy mỹ thiếu niên quát to :

- Tồn giả thật là tàn ác.

Bóng quạt tạt sang bên, chỉ nghe “soạt” một tiếng, tiếp theo là một tiếng rên khế, bóng quạt biến mất, tiếng vòng khua ngưng bật, tất cả lại trở nên yên lặng. Mai Dao Lân đứng ngoài hai trượng, nơi ngực trái máu tuôn xối xả, mỹ thiếu niên đứng thờ ra tại chỗ, tay áo phải rách toạc một đường dài hơn nửa thước, tung bay theo gió, song về kinh hoàng và lo lắng trên mặt hơn xa Mai Dao Lân. Mai Dao Lân cúi xuống quét mắt nhìn vết thương nơi ngực nói :

- Chiêu Bồ Đề Thiên Phật của các hạ quả là lợi hại, nếu mà...

Chàng vốn định nói :

- Nếu mà các hạ không nương tay, thì Mai mỗ đã táng mạng rồi.

Nhưng chàng chẳng thể nói như vậy, vì nếu nói vậy, khác nào là mình đã nhận thua. Chàng không phải sợ thua bại, mà là chàng cần đi tìm Thác Thiên Thần Tẩu Thường Thái Chân, nhận thua có nghĩa là sẽ mất tự do.

Mỹ thiếu niên nào nùng nói :

- Tại hạ không hề có ý đã thương huynh đài, nhưng... ai bảo huynh đài hung dữ, ra tay liều mạng thế kia?

Đoạn chậm bước đi đến gần, giọng quan tâm nói :

- Đề tại hạ xem thử vết thương có sâu không?

Mai Dao Lân vội lùi một bước :

- Đôi bên giao đấu, sự thương vong khó thể tránh khỏi, nhưng các hạ cũng chẳng giành được ưu thế bao nhiêu.

Mỹ thiếu niên thầm nhủ :

- Nếu mình mà nói mình thắng, chắc chắn y sẽ liều mạng với mình. Ôi, đành chịu thôi.

Đoạn mỉm cười nói :

- Chúng ta vậy là bất phân thắng bại mà.

- Có cần tái đấu không?

Mỹ thiếu niên lắc đầu :

- Không cần, thế này vậy. Chúng ta mỗi người nhường nhau một chút, huynh đài không cần nghe theo lời tại hạ, tại hạ cũng không để cho huynh đài đi một mình, chúng ta cùng đi được chăng?

Mai Dao Lân thăm nhủ :

- Nếu đánh nhau, chắc chắn mình không phải địch thủ, chỉ bằng đi cùng với y rồi thừa lúc nửa đêm rời khỏi, một mình đi tìm Thác Thiên Thần Tẩu Thường Thái Chân.

Nghĩ vậy bèn giả vờ giọng ơ hờ nói :

- Cũng được, Mai mỗ biết là các hạ không yên tâm Mai mỗ một mình đến Phong Lô động, mặc dù Mai mỗ đã cam đoan là không bao giờ cưới...

Mỹ thiếu niên vội ngắt lời :

- Đừng nhắc đến vấn đề ấy nữa.

Nhưng lòng lại thăm nhủ :

- Hừ, chớ có mà giờ trò, ta đã biết tông ý của ngươi rồi.

Đoạn đi đến trước mặt Mai Dao Lân, đưa tay phải lên thăm xét vết thương trên ngực chàng. Mai Dao Lân vừa định thoái lui, chợt trông thấy trong tay áo phải của đối phương có một chiếc khăn lụa vàng, trên viết “Quy Phụng công chúa...” liền động tâm, chớp nhoáng chớp lấy cổ tay mỹ thiếu niên.

Mỹ thiếu niên chẳng ngờ có vậy, tái mặt quát :

- Mai Dao Lân, ngươi làm gì vậy?

Thần sắc vô cùng uy nghiêm, khiến người không dám mạo phạm. Mai Dao Lân bất giác rợn người, suýt nữa đã buông tay, song chàng liền tức trấn tĩnh, đưa tay trái vào trong ống tay áo mỹ thiếu niên rút chiếc khăn lụa vàng ra, chỉ thấy trên ấy viết :

- “Thánh chỉ đây là Quy Phụng công chúa, tất cả dân chúng nước Quy Phụng không được mạo phạm”

Bên dưới là dấu ấn to của quốc vương nước Quy Phụng. Mai Dao Lân vội buông tay, đắm mắt nhìn vào mặt mỹ thiếu niên hồi lâu mới nói:

- Các hạ là Công chúa giả trang ư?

Mỹ thiếu niên tìm đập rộ, cổ trấn tĩnh nói :

- Công chúa nước Quy Phụng hiện đang bị giam trong Phong Lô động, huynh đài đâu phải không biết, sao lại hỏi ngớ ngẩn thế này?

Mai Dao Lân ngờ ngẩn gật đầu :

- Tại hạ biết, nhưng trên thánh chỉ rõ ràng viết đây là Công chúa Quy Phụng sao lại lọt vào tay các hạ.

Mỹ thiếu niên nực cười thăm nhủ :

- Về các mặt khác thì ngươi mưu trí hơn người, nhưng lại hết sức tối dạ về mặt phân biệt nam nữ, trên cõi đời này dễ gì có nam nhân nào anh tuấn hơn người nữa chứ.

Nghĩ đoạn cười nói :

- Đây là do quốc vương Quy Phụng bảo tại hạ khi nào cứu được Công chúa hãy trao lại cho nàng, để tiện việc ra lệnh cho người của nước Quy Phụng toàn lực bảo vệ.

Mai Dao Lân nghe cũng có lý nên không chút hoài nghi, cất bước bỏ đi và nói :

- Thì ra huynh đài đã đến nước Quy Phụng rồi.

Mỹ thiếu niên đi bên cạnh nói :

- Mỗi người đều có bí mật riêng, chẳng lẽ việc gì tại hạ cũng phải bày tỏ với huynh đài hay sao?

Mai Dao Lân cười :

- Đương nhiên không cần phải vậy, chúng ta chỉ mới quen biết nhau kia mà.

Chàng nói xong quay người đi vào rừng, không màng đến đối phương nữa. Mỹ thiếu niên thấy vậy vội nói :

- Thật ra khi này huynh đài cũng đâu có hỏi tại hạ là đã có đến nước Quy Phụng hay không.

Đoạn cũng quay người đi theo Mai Dao Lân.

- Các hạ không vào thành hay sao?

- Huynh đài đã không vào thành thì tại hạ vào làm gì? Chúng ta đã thỏa thuận là đi cùng rồi mà.

Mai Dao Lân chợt động tâm cười nói :

- Đêm nay tại hạ sẽ ngủ trong rừng núi, nếu các hạ muốn đi theo thì phải sống như người hoang dã đấy.

Chàng dứt lời thì đã bỏ vào rừng, ngồi xuống bên cạnh một gốc cây to.

Mỹ thiếu niên thăm cười nhủ :

- Huynh đài đừng hòng hù dọa tại hạ, cuộc sống huynh đài đối với tại hạ cũng chẳng có gì là lạ.

Nghĩ đoạn ngồi xuống bên cạnh Mai Dao Lân. Đưa đôi tay trắng nuột ra xem xét vết thương nơi ngực chàng. Mai Dao Lân vội nghiêng người sang bên nói :

- Tại hạ tự lo liệu được rồi.

Mỹ thiếu niên bất chấp sự từ chối của chàng, hay tay đã chớp nhoáng nắm lấy cổ áo chàng dịu dàng nói :

- Tại hạ bó thuốc cho, tuyệt đối không đau đâu, ngoan nào.

Mai Dao Lân vốn đang bức tức, song nghe đối phương bảo mình ngoan, thật cười dờ khóc dờ, muốn phát tác cũng chẳng thể được, ra chiều hết sức ngượng ngùng. Mỹ thiếu niên thân nhiên, cời khuy áo ra, la lên :

- Ô, thương thế cũng nhẹ thôi.

Đoạn nhẹ nhàng và thận trọng băng bó cho chàng. Mai Dao Lân nghe hương thơm thoang thoang lên mũi, lấy làm lạ, thăm nhủ :

- Sao trên mình y lại có mùi giống như Diêu Đài Mục Nữ thế nhỉ?

Lát sau mỹ thiếu niên đã băng bó xong, ngược mặt hỏi :

- Có đau không?

- Không, chính tay các hạ gây ra thương tích rồi lại chính tay các hạ băng bó, nhưng tại hạ thì lại không biết vá áo.

Mỹ thiếu niên cúi nhìn tay áo, nhoen cười dịu ngọt, bỗng kêu lên :

- Ô, đã quá trưa rồi, tại hạ đói quá, huynh đài đói chưa vậy?

Mai Dao Lân lắc đầu :

- Tại hạ chỉ buồn ngủ thôi, chưa thấy đói.

Đoạn dựa vào gốc cây nhắm mắt lại thăm nhủ :

- Ta chẳng sợ người không bỏ đi.

Trong khi ấy mỹ thiếu niên lại thăm nhủ :

- Hừ, ta quyết không bỏ đi đâu hết.

Thế là không ai lên tiếng nữa, Mai Dao Lân cả ngày vất vả, quả là đã quá mệt mỏi, chỉ chốc lát đã ngủ thiếp đi. Mỹ thiếu niên thấy vậy, hết sức thương hại, đưa tay nhẹ nhàng vuốt má chàng, lầm bầm nói :

- Nếu ta cho huynh đài biết việc song thân huynh đài đã định cư ở nước Quy Phụng, liệu huynh đài chịu về cùng ta chăng? Ôi, lẽ ra ta đâu cần trở lại Trung Nguyên, nhưng sau khi trông thấy bức họa chân dung của huynh đài, lòng ta không sao tự chủ được nữa.

Bỗng nhẹ nhàng hôn lên mặt Mai Dao Lân một cái, đoạn đứng lên đi sâu vào rừng, động tác hết sức khẽ khàng.

Lát sau mỹ thiếu niên đã mang về một chú nai con, nhặt lấy cành khô chất thành đống, đốt lửa lên nướng, trong khi ấy Mai Dao Lân vẫn còn đang ngủ say.

Mùa đông ngày ngắn đêm dài, khi mỹ thiếu niên nướng chín thịt nai thì trời đã xế chiều. Mỹ thiếu niên bỏ thêm cành cây khô vào lửa, vừa định lột da nai, bỗng nghe Mai Dao Lân hét to :

- Không được làm hại Công chúa của ta.

Đoạn đứng phắt dậy, ra chiều hết sức hốt hoảng. Mỹ thiếu niên giật nảy mình, nhưng lại nghe lòng ngọt lịm, quay nhìn Mai Dao Lân hỏi :

- Huynh đài nằm mơ thấy gì vậy?

Mai Dao Lân đã tỉnh táo, lão đệ buông tiếng thở dài nặng nề nói :

- Đâu có gì?

Mỹ thiếu niên chợt nghe lòng trĩu xuống, lo lắng nói :

- Có, nhất định là có, sắc mặt huynh đài rất khó coi, thật đó.

Dứt lời đã đứng lên. Mai Dao Lân hít sâu một hơi không khí, mỉm cười đánh trống lảng :

- Tại hạ có thể ăn một chút được không?

Dứt lời đã bước tới, ngồi xổm xuống đưa tay toan xé lấy thịt nai. Mỹ thiếu niên càng thêm lo lắng, y nhận thấy cử chỉ của Mai Dao Lân rất khác thường, nhất định là chàng nằm mơ thấy điều kinh khiếp, dịu giọng nói :

- Để tại hạ lấy cho.

Đoạn dùng cành cây cạo sạch lớp khét trên mình nai, xé một chiếc đùi cho Mai Dao Lân, sau đó lại xé cho mình một chiếc đùi khác. Mai Dao Lân thờ thần cắn một miếng, mỹ thiếu niên hỏi :

- Ngon không?

Mai Dao Lân ngó người :

- À, mềm lắm.

Mỹ thiếu niên buông tiếng thở dài trĩu nặng :

- Trong mơ chỉ là ảo tưởng, không nên bận tâm.

Mai Dao Lân cười cười :

- À này, các hạ có biết Liệp Lân Ba ở đâu không?

- Liệp Lân Ba ư? Sao huynh đài lại biết nơi nhỏ bé ấy?

Mai Dao Lân mỉm cười :

- Tại hạ nghe nói Trại Ngoại có một nơi tên là Liệp Lân Ba (đồi săn bắn), cảnh sắc rất đẹp, nên định đến đó xem thử.

Mỹ thiếu niên không hiểu tâm ý chàng, bèn nói :

- Trên Thác Thiên Nhai có một ngọn đồi nhỏ tên là Liệp Lân Ba nghe đâu khi xưa Trung Nguyên có một đôi Kỳ Lân, trong vùng đất Lỗ săn được một con, và Khổng Phu Tử sinh được một con tại đó, nhưng không ai biết, thật ra cũng chẳng có cảnh sắc gì kỳ lạ.

Mai Dao Lân thoáng biến sắc mặt :

- Vậy là lời đồn thất thiệt rồi.

- Phải chăng hay huynh đài đã nằm mơ thấy đến đó? Mai Dao Lân, Liệp Lân Ba...

Mỹ thiếu niên nói đến đó, bỗng ra chiều kinh hãi nói tiếp :

- Xưa nay tướng quân phạm đại danh, huynh đài...

Mai Dao Lân cười:

- Cũng may tại hạ không phải là tướng quân, mai này cứu được Công chúa, tuyệt đối cũng không được đi qua đó, kể ra cũng thật nực cười, Công chúa trong mơ chính là các hạ.

Mỹ thiếu niên cười ào ạt :

- Có lẽ chính là tại hạ thật.

Mai Dao Lân trước đây không hề biết đến Liệp Lân Ba vậy mà trong mơ lại có thật tuy chàng trong lòng không mê tín, song cũng không khỏi hoang mang, ăn uống khó vô. Chàng đặt chiếc đùi nai chỉ ăn được vài miếng xuống, lại ngồi dựa vào gốc cây mà ngủ, nhưng không phải ngủ thật. Mỹ thiếu niên cũng không ăn nổi nữa, y khẽ khàng đi đến ngồi xuống bên cạnh Mai Dao Lân, hai tay ôm lấy tay trái Mai Dao Lân, tựa đầu vào vai chàng nhắm mắt lại.

Vào lúc canh một, Mai Dao Lân thức giấc, đưa mắt nhìn mỹ thiếu niên, lẩm bầm :

- Người quen sống trong giàu sang sung sướng, làm sao chịu được cực khổ thế này.

Đoạn nhẹ gỡ tay y ra, bợ đầu y đặt dựa vào thân cây, sau đó đứng lên, đi được hai bước, bỗng đứng lại cởi áo choàng ra, đắp lên mình mỹ thiếu niên rồi mới phi thân bỏ đi.

Bầu trời đầy sao đêm, trăng thượng tuần không đủ soi sáng, gió Tây Bắc lạnh thấu xương tủy. Trong đêm tối, loáng thoáng có thể thấy một ngọn núi ngổn ngang những tảng đá hình thù quái dị, rừng cây trùng trùng lớp lớp từ dưới lên trên như nối liền với chân trời.

Lối đi lên núi chỉ có một con đường quanh co khúc khuỷu, chốn hoang sơn thú nhiều hơn người này mà lại có lối đi cho người, quả là điều kỳ lạ. Nơi tận cùng lối đi ấy chính là Thác Thiên Nhai.

Chừng canh hai, trên con đường nhỏ ấy xuất hiện một bóng người lơ mờ, qua khoảng cách mỗi lần tung mình, chứng tỏ bóng người ấy không phải đi trên con đường nhỏ, mà là phóng đi trên mỏm đá, đàn rắn như vậy cũng lên được Thác Thiên Nhai, song phải mất nhiều thời gian hơn, vì sao vậy?

Chừng sau một bữa ăn, bóng người ấy đã lên đến độ cao khoảng ba trăm trượng, nơi đây con đường nhỏ xuyên qua một sơn cốc hẹp chỉ đủ một người lưu thông, bên phải phát một ngọn cỏ vàng, trên cỏ không có chữ, chỉ thấy một bàn tay máu bợ lấy vài áng mây trắng. Bóng người đến cửa lối vào, đứng lại quét mắt nhìn, bỗng tiếng cười khẩy, cao giọng nói;

- Các vị bằng hữu canh phòng hẳn là sớm biết sự có mặt của tại hạ, xin mời một vị ra đây được chăng?

Bên trong khẽ vang lên một tiếng kinh ngạc, rồi thì một giọng ngang tàng quát :

- Tiểu tử, ngươi định vào đây ư? Ta thấy ngươi đâu như một tên điên khùng.

Đoạn từ trong sơn cốc bước ra một hán tử trung niên mặt đen xám, mày rậm mắt lồi, tay cầm một ngọn thiết trượng. Bóng người kia lạnh lùng nói :

- Chẳng hay đây còn cách Thác Thiên Nhai bao xa nữa?

Hán tử trung niên lạnh lùng nói :

- Tiểu tử ngươi là ai? Người nào sai ngươi đến đây hả?

Bóng người ấy chính là Mai Dao Lân, vẻ sắc lạnh vút qua trong mắt chàng, đánh giọng nói :

- Bằng hữu, thời gian có hạn, khôn hồn thì hãy thẳng thắn trả lời câu hỏi của tại hạ là hơn.

- Há? Ha ha... Ngươi dám nói năng với Khôi Diện Hồ Lục Bằng này như vậy ư? Ha ha... tiểu tạp chủng, hẳn là ngươi ít đi lại trên giang hồ, chưa từng nghe nói về thủ đoạn của người giữ cửa ải thứ nhất trên Thác Thiên Nhai này phải không? Ha ha...

Mai Dao Lân mắt lóe sát cơ :

- Bằng hữu đã nói hết chưa?

Khôi Diện Hồ Lục Bằng vùng thiết trượng quát :

- Lục đại gia đã nói hết rồi, ngươi còn chưa chịu rút đi thì chớ trách đại gia thủ đoạn hung tàn.

Mai Dao Lân cười sắc lạnh :

- Vậy thì tại hạ đưa tôn giá lên đường được rồi.

Đoạn cất bước tiến tới gần đối phương. Khôi Diện Hồ Lục Bằng bởi thấy Mai Dao Lân chỉ là một thiếu niên, đâu xem ra gì, hơn nữa y vốn tính hung tàn, giết người như rạ, liền vùng thiết trượng đâm thẳng vào ngực Mai Dao Lân và quát :

- Tiểu tử muốn...

Tiếng “chết” chưa kịp thốt ra khỏi miệng, bỗng mắt hoa lên, thiếu niên trước mặt đã biến mất. Song nhờ từng trải chiến đấu, đã luyện thành phản ứng nhanh nhạy, vừa thấy đối phương mất dạng, ngọn thiết trượng trong tay liền thuận thế quét ngược ra sau.

Thế nhưng ngọn thiết trượng của y vừa quét đến giữa chừng, y cảm thấy...

(Thiếu một đoạn)

Ngay khi ấy, Khôi Diện Hồ Lục Bằng chợt cảm thấy huyết Kiên Tĩnh tê dại, toàn thân công lực liền tiêu tan và rồi đã bị xách bổng lên. Chỉ nghe một giọng sắc lạnh nói :

- Lục Bằng, ngươi đã đến ngày tận số rồi.

Khôi Diện Hồ Lục Bằng biết mình đã bị đối phương chế ngự, lòng tham sinh khiến y bất chấp si nhục, vội van vãn :

- Chẳng hay thiếu gia là cao nhân ở đâu? Tại hạ vừa rồi đã đắc tội, xin hãy tha cho một lần, từ nay về sau sẽ không bao giờ dám mạo phạm đến thiếu gia nữa.

Mai Dao Lân cười khẩy :

- Kẻ này chẳng phải cao nhân gì, chính là Mai Dao Lân đây.

- Mai... Dao... Lân... ư?

Tiếng nói của Khôi Diện Hồ Lục Bằng đầy kinh hoàng và tuyệt vọng, người cũng bắt đầu run rẩy, y biết tính mạng mình hôm nay không còn được bảo toàn nữa rồi.

Mai Dao Lân cười sắc lạnh nói :

- Cho nên ngươi khỏi phải phí lời nữa, hãy dành thời gian mà sám hối là hơn. Ha ha... đi đi thôi.

Dứt lời hai tay đẩy mạnh tới trước, thân người Khôi Diện Hồ liền bay vút đi, đầu đâm thẳng vào một tảng đá to.

Khôi Diện Hồ Lục Bằng hãi hùng hét to :

- Ô... chết...

Chỉ nghe “bộp” một tiếng, vỡ sọ chết ngay tức khắc. Mai Dao Lân nhếch môi cười, nhặt lấy thiết trượng của Khôi Diện Hồ Lục Bằng, gánh thi thể y tiếp tục phóng đi lên Thác Thiên Nhai.

Đi được khoảng ba trăm trượng nữa, phía trước hiện ra một ngôi đình hình bát giác, trên đỉnh mái đình cũng có ngọn cờ vàng giống như khi nãy, hiển nhiên đây là cửa ải thứ nhì. Mai Dao Lân dừng lại bên ngoài ngôi đình, liền nghe bên trong có hai tiếng người cười khẩy nói :

- Các hạ thân thủ khá lắm, có thể giết người trong lúc không hay biết, chẳng hay các hạ đã dùng mưu trí hay sức mạnh vậy?

Lời lẽ rõ ràng muốn nói là Mai Dao Lân đã ám toán. Mai Dao Lân cười lạnh lùng nói :

- Thủ hạ của Thường Thái Chân mà có kẻ dám ám toán ư?

Hai người bao năm canh giữ tại đây, lần đầu tiên mới nghe có kẻ dám gọi thẳng danh tánh của Thác Thiên Thần Tẩu, nhưng họ không lỗ mắng như Khôi Diện Hồ Lục Bằng, sau một thoáng kinh ngạc, liền cùng tung mình ra ngoài. Dưới ánh sao mờ, chỉ thấy đó là hai lão nhân tuổi trạc lục tuần, tướng mạo đều rất rậm rỏi. Hai người đứng yên bất động, ngắc ngứ đưa mắt nhìn Mai Dao Lân. Mai Dao Lân đặt thi thể Khôi Diện Hồ Lục Bằng xuống, cuồng cười lạnh lùng nói :

- Ba Son song nhưng mà cũng đầu thân Thường Thái Chân làm người canh gác, ha ha... vậy là hai vị đã thắng quan rồi.

Lão đại trong Ba Son song nhưng là Tàn Nhung Hồ Phi giọng sắc lạnh nói :

- Với thân thủ của các hạ mà lại đi vòng đường xa thế này, hẳn không phải là nhắm vào huynh đệ lão phu chứ?

Mai Dao Lân cười khẩy :

- Hồ Phi lão khá khôn ngoan đấy.

- Vậy các hạ hãy báo ra danh hiệu, cần tìm ai, xin thẳng thắn nói ra để cho huynh đệ lão phu tiện thông báo.

Mai Dao Lân hết sức lấy là lạ, vì sao thái độ hai người này lại ôn hòa thế nhỉ? Nhưng chàng biết rõ Ba Son song nhưng này tính rất tham lam, hẳn là có ý đồ gì đó, bèn cười khẩy nói :

- Chẳng hay hai vị đã để ý món gì trên mình tại hạ vậy?

Tàn Nhung Hồ Phi cười to :

- Tiểu huynh đệ khả biết điều đấy, hắc hắc sao huynh đệ biết lão phu để ý món vật gì vậy?

Mai Dao Lân cười khinh :

- Tại hạ biết qua danh hiệu, hai vị có nghe qua câu “Tham quan nhu nhưng” chưa?

Ba Sơn song nhưng tái mặt, lão nhị Độc Nhung Hồ Diệu giọng sắc lạnh nói :

- Các hạ thông minh lắm.

Mai Dao Lân chậm rãi thò tay vào lòng lấy ra hai đóa Lục bình xanh, đặt trên lòng bàn tay nói :

- Hai vị nhiều năm canh giữ tại đây, hẳn đã thăng quan phát tài, tại hạ có một luật lệ khi tặng vật quý giá cho ai đó, nhất định phải tặng trước một đóa Lục bình xanh. Hai đóa Lục bình xanh này, một tặng cho Thường Thái Chân, còn một là tặng cho hai vị.

Ba Sơn song nhưng vừa trông thấy Lục bình xanh, mặt liền lộ vẻ kinh hoàng, không tự chủ được thoái lui hai bước, vẻ kiêu căng trước đó hoàn toàn tan biến. Tàn Nhung Hồ Phi hít sâu một hơi nói :

- Thì ra các hạ là Mai Dao Lân, huynh đệ lão phu giữ việc canh phòng, quanh năm ăn gió uống sương cũng cực khổ lắm rồi, chẳng đại gì bán mạng cho người khác, khi này chẳng qua chỉ là nói đùa đó thôi.

Mai Dao Lân cười dài :

- Mai mỗ với hai vị chẳng thân thiết mà cũng không giao tình, chẳng hay dựa vào đâu mà lại nói đùa như vậy? Ha ha... hai vị đã muốn, lẽ nào Mai mỗ lại để cho hai vị thất vọng. Nào, hãy mạnh dạn lên, hai vị đâu phải là hạng vô danh trong giới võ lâm, cầm lấy đi.

Dứt lời liền cất bước tiến tới. Ba Sơn song nhưng kinh hãi thoái lui, không người nào dám đưa tay ra lấy. Mai Dao Lân đứng lại lạnh lùng nói :

- Hai đóa Lục bình xanh này, trong hai vị cần có một người mang đi cho Thường Thái Chân một đóa, còn lại một đóa thì do một trong hai vị nhận lấy.

Hai anh em thân sinh này mọi khi tuy gần bó nhau như hình với bóng, nhưng trong tình huống một sống hai chết này, liền lộ rõ bản chất.

Tàn Nhung Hồ Phi vội nói :

- Để lão phu mang đi cho.

Độc Nhung Hồ Diệu vội tiếp lời :

- Đại ca hãy lo liệu việc ở đây, để tiểu đệ đi cho.

Dứt lời đã tung mình lao tới, vron tay ra, nhưng khi sắp chạm vào Lục bình xanh, tay bỗng dừng lại, không dám cầm lấy nữa. Tàn Nhung Hồ Phi cũng định lấy, song cũng không dám hạ thủ. Mai Dao Lân cười khẩy :

- Tại sao hai vị không lấy? Thật ra vị nào muốn đi?

Tàn Nhung Hồ Phi thoáng chau mày :

- Nghe đồn trên Lục bình xanh của các hạ có kỳ độc không ai giải được, huynh đệ lão phu mà chạm vào, chẳng phải trúng kế các hạ hay sao?

Mai Dao Lân cười to :

- Các vị bằng hữu giang hồ cũng đánh giá cao Mai Dao Lân này quá. Hai vị cầm lấy đi, nếu Mai mỗ mà có ý lấy mạng hai vị, dù hai vị không cầm lấy thì tại hạ cũng gắn lên mặt hai vị.

Ba Sơn song nhưng nghe vậy càng thêm sợ hãi, thận trọng đưa tay mỗi người một đóa Lục bình xanh, đoạn cùng quay người bỏ đi. Mai Dao Lân lạnh lùng quát :

- Đứng lại, trong hai vị phải có một người ở lại đây.

Tàn Nhung Hồ Phi liền nói :

- Lão nhị hãy ở lại.

Dứt lời liền sải bước phóng đi. Độc Nhung Hồ Diệu mắt ánh hung quang, vội cất tiếng gọi :

- Đại ca hãy khoan. Lần này chia tay rất có thể sẽ trở thành vĩnh quyết, tiểu đệ có vài lời cần nói, mong đại ca niệm tình thủ túc mà lo liệu giúp đỡ tiểu đệ.

Tàn Nhung Hồ Phi mềm lòng, đứng lại hỏi :

- Việc gì vậy?

Dứt lời liền quay trở lại. Độc Nhung Hồ Diệu vờ ra vẻ bí ẩn liếc nhìn Mai Dao Lân :

- Đại ca hãy kề tai gần đây.

Tàn Nhung Hồ Phi không biết là mưu, liền kề tai đến gần. Độc Nhung Hồ Diệu nham hiểm đảo mắt, bất thần tay phải vung lên, một chưởng chớp nhoáng bổ vào bụng dưới Tàn Nhung Hồ Phi.

“Bộp” một tiếng kèm theo tiếng rú thảm khốc, Tàn Nhung Hồ Phi bị đánh văng ra xa hơn ba trượng, rơi xuống đất thất khiếu máu phun xối xả. Lão cố nhường mắt đờ đẫn nhìn Độc Nhung Hồ Diệu, gắng gượng nói:

- Ngươi... thật là... tàn...

Chưa dứt lời đã hồn lìa khỏi xác. Độc Nhung Hồ Diệu lạnh lùng nói :

- Ngươi đã vô tình, ta hà tất có nghĩa.

Dứt lời đã tung mình phóng đi. Mai Dao Lân cười khẩy nói :

- Hồ Diệu, hãy nhớ lấy, lão đừng bao giờ để cho Mai mỗ này gặp lại một lần nữa.

Đoạn lác đầu, thờ dài lăm bằm :

- Đó chính là sự xấu xa của loài người.

Dứt lời cũng liền phi thân tiếp tục đi lên Thác Thiên Nhai. Đường núi bắt đầu nghiêng dốc, có nhiều đoạn được đục thành bậc cấp, mỗi lúc càng hiểm trở, không một nơi nào bằng phẳng.

Lát sau, Mai Dao Lân đã lên khoảng sáu trăm trượng, phía trước hiện ra một ngọn đồi nhỏ, tuy hoang vu nhưng cũng khá bằng phẳng. Mai Dao Lân quan sát một hồi, bỗng thấy trước đồi có một tấm bia đá nhỏ, trên bia dường như có mấy chữ viết. Chàng đến gần cúi xuống xem, bỗng sừng sốt kêu lên :

- Ô, Liệp Lân Ba.

Ngay khi ấy, trên đỉnh đồi vang lên một chuỗi cười ghê rợn, nói :

- Tướng quân phạm đại danh, Mai Dao Lân lễ ra ngươi không nên tên là Mai Dao Lân mới phải.

Mai Dao Lân đứng thẳng lên đưa mắt nhìn, chỉ thấy trên đồi có bảy tám người đứng thành hàng ngang, chính giữa là một lão nhân tóc bạc, hai mắt sáng quắc, mũi thẳng miệng to, sắc mặt hồng hào và không một nếp nhăn, tướng mạo hết sức uy vũ.

Hai bên lão nhân là hai thiếu phụ trẻ đẹp lẳng lơ, người bên trái áo đỏ, người bên phải áo xanh lục, mắt hai người đều sáng ngời. Còn lại đều là đàn ông cả trẻ lẫn già, người nào cũng tinh thần sung mãn và mắt lộ sát cơ.

Mai Dao Lân thân nhiên cười nói :

- Các hạ là Thường Thái Chân phải không?

Lão nhân tóc bạc nghe đối phương gọi thẳng danh tánh mình, tức giận cười gằn nói :

- Phải lão phu chính là Thác Thiên Thần Tẩu Thường Thái Chân.

Mai Dao Lân cười lạnh lùng :

- Vậy các hạ đã nhận được Lục bình xanh của Mai mỗ rồi chứ?

- Rồi!

Mai Dao Lân chậm rãi tiến tới hai bước :

- Thường Thái Chân hẳn là các hạ biết rõ những kẻ đã nhận được Lục bình xanh phải trả giá ra sao chứ?

Thác Thiên Thần Tẩu cười to :

- Mai Dao Lân, Võ Đang tứ tử đã chết ra sao, lão phu biết rõ, nên lão phu rất mong ngươi đừng đến đây, bởi lão phu không muốn sát hại một hậu bối

có tiền đồ cao xa nhất trong võ lâm, nhưng thật không may người lại đến đây.

Mai Dao Lân cười to :

- Thường Thái Chân các hạ khỏi giả nhân giả nghĩa nữa, Mai mỗ đã trao Lục bình xanh cho các hạ thì các hạ cần phải trả một cái giá mà Mai mỗ vừa ý.
- Trả giá gì?
- Các hạ biết Võ Đang tứ lão đã trả giá gì rồi chứ?

Thác Thiên Thần Tẩu cười phá lên :

- Lão phu còn rất nhiều việc chưa làm xong, không muốn chết trong lúc này. Thế nhưng lão phu sẵn sàng tiếp người vài chiêu, kéo người vất vả đến đây mà không có được chút gì.

Dứt lời vừa định cất bước đi xuống. Bỗng một lão nhân đứng cạnh lạnh lùng nói :

- Thường huynh khỏi phải nhọc sức, để lão phu giải quyết tên tiểu tử này được rồi.

Thác Thiên Thần Tẩu giả vờ nói :

- Thường mỗ lo là lão huynh, sẽ khiến hấn táng mạng đó chứ.
- Thông Thiên Viên này nếu không lỡ tay, không bao giờ định tâm lấy mạng hấn đâu.

Dứt lời đã tung mình xuống, thân pháp hết sức nhanh nhẹn, quả hết nhu loài vượn khi. Mai Dao Lân cười khẩy :

- Các hạ không nên bán mạng cho kẻ khác là hơn.

Thông Thiên Viên quát mắt, tinh quang chớp ngời, lạnh lùng quát :

- Tuốt kiếm ra mau.

Dứt lời tiến tới hai bước, tròng mắt giận dữ nhìn Mai Dao Lân. Mai Dao Lân mắt lóe sát cơ, giọng sắc lạnh nói :

- Một khi Mai Dao Lân này tuốt kiếm, chưa bao giờ có kẻ sống sót, các hạ đã quyết tâm táng mạng tại đây ư?

Dứt lời, chàng quét mắt nhìn quanh, ngọn đồi này không rộng, chỉ chừng năm mươi trượng, bên dưới là vực sâu thăm thẳm, kẻ chết nhất định phải lăn xuống tuyệt cốc.

Thông Thiên Viên rất nóng tính và nham hiểm, lão biết Mai Dao Lân tuổi còn trẻ mà đã chấn động toàn thể võ lâm, quyết chẳng phải ngẫu nhiên, thừa lúc chàng quay đầu nhìn, lão rút nhanh ra một thanh kiếm răng cưa, quát to :

- Khỏi lời thôi tiếp chiêu.

Đồng thời với chiêu Viên Hầu Hiến Quả bổ thẳng tới Mai Dao Lân, thế kiếm nhanh như tia chớp phủ trùm ba nơi đại huyết chàng. Mai Dao Lân quay mặt đi vốn là đề thủ tâm tính đối phương, nào phải kinh suất đến vậy, thấy đối phương xuất thủ đột ngột, bèn cười khẩy nói :

- Lão thất phu rõ là nham hiểm.

Đồng thời lách người sang bên, bỗng nghe một âm thanh ghê rợn ngân vang, và tiếng Mai Dao Lân sắc lạnh nói :

- Các hạ hãy chuẩn bị, có lẽ Mai mỗ chỉ cần một kiếm cũng đủ đưa các hạ lên đường rồi.

Thông Thiên Viên vừa nghe tiếng cừu hoàn khua vang, liền tức không sao vận tụ công lực vào cánh tay, bất giác kinh hoàng thất sắc. Nên khi vừa nghe Mai Dao Lân sắp xuất thủ, đầu chịu để chàng dành tiên cơ, liền quát to :

- Tiểu cẩu, hãy xem đây.

Dứt lời đã liên tiếp công ra tám kiếm, chỉ thấy ánh thép chớp ngời từ bốn phía trái phải trên dưới đập tới nhanh như tia chớp. Mai Dao Lân không hoàn thủ, chỉ nhanh nhẹn lách tránh, nhưng trước sau vẫn không tách rời Thông Thiên Viên quá xa.

Chiêu kiếm thứ tám vừa dứt, Thông Thiên Viên chưa kịp đổi chiêu, bỗng nghe Mai Dao Lân cười dài nói :

- Xuống dưới đi thôi.

Một tiếng vang kinh tâm động phách, kèm theo một tiếng rú thảm thiết, máu tươi văng tung tóe Thông Thiên Viên đã ngã nhào và lăn xuống đồi.

Những người trên đỉnh đồi thấy vậy đều kinh hoàng bật lên thành tiếng.

Thác Thiên Thần Tẩu cũng biến sắc mặt, song chỉ trong chớp mắt đã trở lại bình thường. Chỉ thấy Thông Thiên Viên lăn dài theo triền đồi, rồi thì biến mất nơi bờ vực, sau đó là một tiếng rú kinh hồn bạt vía.

Những người trên đỉnh đồi đưa mắt nhìn nhau, thấy đều kinh hãi, không ai dám xung phong động thủ nữa. Thác Thiên Thần Tẩu quét mắt nhìn mọi người lạnh lùng nói :

- Mai Dao Lân thủ đoạn tàn bạo của ngươi thật khiến đồng đạo vô lâm ghê tởm, bất kỳ ai có huyết tính đều chẳng buông tha cho ngươi đâu.

Tuy là lão nói với Mai Dao Lân, song hàm ý hết sức rõ ràng là bảo mọi người hãy liên thủ giáp công chàng. Những người hiện diện thấy đều từng trải giang hồ, lẽ nào lại không nghe hiểu, song ngại vì tính mạng là quan trọng hơn hết, không ai muốn nổi gót theo sau Thông Thiên Viên, nên thấy đều tăng lơ như không nghe thấy. Mai Dao Lân cười khẩy nói :

- Thường Thái Chân, các hạ khỏi khích động kẻ khác, nếu các hạ là người lương thiện thì hôm nay Mai mỗ đâu có đến tìm các hạ, người nào làm thì người đó gánh chịu, hãy mạnh dạn lên đi.

Thác Thiên Thần Tẩu ngửa mặt cười vang :

- Mai Dao Lân ngươi đã tàn bạo thế này, lão phu cũng đành phải từ bỏ ý định buông tha cho ngươi, có lẽ hôm nay Liệt Lân Ba này chính là nơi chôn chôn ngươi.

Dứt lời liền sai bước đi xuống. Bỗng thiếu phụ áo đỏ cất tiếng nói :

- Lão gia đã cao tuổi, hà tất động thủ với hạng hậu sinh tiểu bối, đề thiếp trừng trị y được rồi.

Thác Thiên Thần Tẩu tuổi đã xế chiều được hai cơ thiếp, tuy biết rõ tuổi tác chênh lệch quá nhiều, hai nàng không bao giờ có tình cảm chân thật với mình, song vì khó chịu nổi hiu quạnh, lão vẫn trao hết tình cảm cho hai nàng, hết sức cưng chiều họ, nghe vậy liền ngoảnh lại nói :

- Bình Bình phải hết sức thận trọng đấy!

Thiếu phụ áo đỏ nhoen cười :

- Thiếp biết rồi.

Đoạn liền tha thướt bước xuống đồi. Thiếu phụ áo lục trong lòng hiểu rõ, thầm cười khẩy nhủ :

- Hừ, ngươi thấy y anh tuấn nên động tà niệm, lão bắt từ hoa mắt nhìn không rõ, nhưng ta thì biết tông tâm ý của ngươi, ngươi đừng hòng độc chiếm.

Nghĩ đoạn liền nhoen cười nói :

- Đề tiểu muội giúp cho tỷ tỷ một tay.

Dứt lời đã phi thân đến bên cạnh thiếu phụ áo đỏ. Thiếu phụ áo đỏ thầm mắng :

- Hồ ly tinh, ngươi thật là lắm chuyện.

Nhưng ngoài mặt lại cười nói :

- Tiểu muội đủ sức ứng phó, tỷ tỷ khỏi lo.

Thác Thiên Thần Tẩu tiếp lời :

- Hai người hãy hiệp lực với nhau, như vậy lão phu yên tâm hơn.

Mai Dao Lân không muốn động thủ với nữ giới, cười khẩy nói :

- Thường Thái Chân, các hạ có cốt khí không?

Thiếu phụ áo đỏ nhoen cười :

- Ô, tiểu huynh đệ sao nóng tính thế? Nào lại đây, tỷ muội bọn này cùng tiểu huynh đệ đùa vài chiêu cho vui.

Thiếu phụ áo lục càng bạo dạn hơn, khẽ nói :

- Nhưng không được đã thương người ta đó.

Mai Dao Lân nhướng mày :

- Các vị nên biết điều là hơn, tại hạ...

Thiếu phụ áo đỏ vội tiếp lời :

- Đương nhiên là biết điều rồi, miễn là tiểu huynh đệ đừng có hung hãn như vậy.

Mai Dao Lân cười khẩy;

- Tại hạ không muốn động thủ với hai vị, nếu hai vị biết điều thì hãy lui về là hơn.

Thiếu phụ áo lục cười nói :

- Tỷ muội bọn này có hảo ý tiếp tiểu huynh đệ kia mà.

Thác Thiên Thần Tẩu thấy hai nàng cứ thăm thì to nhỏ với Mai Dao Lân, không khỏi sinh nghi, trầm giọng quát :

- Hai người lại nhại gì với hần vậy? Động thủ mau.

Thiếu phụ áo đỏ cười lảng lơ :

- Lão bất tử ghen rồi. Tiểu huynh đệ động thủ mau đi, bằng không lát nữa lão ta xuống đây, tiểu huynh đệ không đối phó nổi đâu.

Thiếu phụ áo lục sợ Mai Dao Lân lên tiếng, vội vung chưởng đánh vào vai trái Mai Dao Lân, xuất thủ tuy không có tiếng gió, song hết sức hung mãnh.

Mai Dao Lân buông tiếng cười khẩy, tra kiếm vào bao, hữu chưởng vung ra, quét thẳng vào hai nàng. Hai nàng tách ra tả hữu, thân pháp nhanh khôn tả, trong tiếng quát lạnh lạnh, lại xuất chưởng công tới, vẫn không có chút tiếng gió. Thiếu phụ áo đỏ giận dữ nói :

- Đã bảo là già vờ thôi, sao lại làm thật thế này?

Mai Dao Lân nhướng mày kiểm, trong tiếng quát liên tiếp công ra mười hai chưởng, chỉ thấy bóng chưởng tung bay, kinh phong cuộn cuộn, chưởng sau mạnh hơn chưởng trước, thoáng chốc đã tạo thành một tấm lưới rợp trời.

Hai nàng này chính là Thiên Trì song hồ, hai ma đầu rất khó đối phó của giới võ lâm. Mai Dao Lân tuy võ công cao cường, song với hai tay không nhất thời cũng khó mà đánh bại được họ.

Thiên Trì song hồ tuy song chưởng vung động như mưa, nhưng kinh lực không xuyên qua được, nên không thể nào tiếp cận thêm chứ đừng nói là chế ngự được Mai Dao Lân.

Thác Thiên Thần Tẩu thấy vậy kinh ngạc thầm nhủ :

- Tên tiểu tử này võ công cao đến vậy thật ư? Sao Thiên Trì song hồ cũng không đối phó nổi y thế này?

Nghĩ đoạn không tự chủ được cất bước đi xuống. Thiếu phụ áo lục liếc mắt thấy, kinh hãi vội nói :

- Lão bất tử định xuống rồi kia.

Dứt lời nàng chợt nảy ý, ngay khi ấy Mai Dao Lân một chưởng phóng đến trước ngực, nàng ta liền nhắm mắt lại nói :

- Muốn thì cứ việc sờ đi.

Mai Dao Lân chẳng ngờ có vậy, tức giận mắng thảm :

- Thật là dê tiện.

Vội triệt chiều thoái lui, thiếu phụ áo đỏ thấy thiếu phụ áo lục một chiêu có hiệu quả, liền cũng bắt chước dùng ngực để đón tiếp song chưởng của Mai Dao Lân. Thế là Mai Dao Lân, chỉ còn có thể tấn công phần đầu của Thiên Trì song hồ, nhưng cơ hội ấy rất hiếm. Trái lại hai nàng không cần phòng thủ phần ngực và bụng, tha hồ xuất thủ tấn công.

Lát sau Mai Dao Lân bị bức lùi ra sau mấy trượng, song vẫn không nghĩ ra cách nào đánh bại Thiên Trì song hồ.

Thác Thiên Thần Tẩu đứng lại, ra chiều đắc ý nói :

- Như vậy mới ra trò chứ.

Mai Dao Lân lùi dần về phía bờ vực, mặt toát mồ hôi lấm tấm. Thiếu phụ áo đỏ nhoẻn cười nói :

- Tiểu huynh đệ đừng quên tình ý của tỷ muội bọn này đã dành cho tiểu huynh đệ, hãy mau lui xuống theo đường cũ, bọn này đưa tiểu huynh đệ ra khỏi

đây, sau đó cùng nhau xuống núi.

Những lời ấy tuy Thác Thiên Thần Tẩu không nghe, nhưng một mỹ thiếu niên áo trắng nắp sau tảng đá đã nghe thấy, y nghiêng răng hàm hực nói :

- Hai tiện nhân vô si kia, một ngày nào đó các ngươi lọt vào tay bọn Công chúa, nhất định sẽ băm vằm các ngươi ra làm muôn mảnh. Thật không biết xấu hổ, người ta không thèm mà cứ đưa vào miệng người ta.

Mai Dao Lân tức giận quát :

- Hai vị định buộc Mai mỗ này dùng kiếm đối phó có phải không?

Mỹ thiếu niên áo trắng bực tức nói :

- Ai bảo ngươi khách sáo với họ chứ? Lát nữa bọn Công chúa chẳng thèm đếm xỉa đến ngươi nữa.

Lúc này Thác Thiên Thần Tẩu đã nhận thấy Thiên Trì song hồ dường như không hết sức đối phó với Mai Dao Lân, liền nghĩ ngay đến anh tư cái thể của Mai Dao Lân, bất giác lửa hồn ghen phùng dậy, mắt rực sát cơ, liền cất bước xuống đồi.

Lúc này Mai Dao Lân lại bị bức lùi hơn trượng, phương hướng không phải là lối xuống núi, mà là về phía vực thẳm, bởi chàng chưa giết được Thác Thiên Thần Tẩu Thường Thái Chân, không sao cam lòng.

Thiếu phụ áo lục sột ruột khề nói :

- Các hạ thật không biết sống chết, kéo dài thế này nhất định sẽ bị lão bất tử phát giác, lúc ấy các hạ có mọc cánh cũng chẳng bay thoát được.

Mai Dao Lân đối mặt với đỉnh đồi, lúc này đã trông thấy Thác Thiên Thần Tẩu đi xuống, bèn thảm nhủ :

- Nếu mình tiếp tục quần thảo với hai người, chân lực sẽ tiêu hao, lát nữa Thường Thái Chân xuất thủ thì mình rất khó đối phó, đành phải sử dụng Bạch Long kiếm thôi.

Thế nhưng Mai Dao Lân lòng dạ trong sáng, không muốn dùng binh khí để dành ưu thế, bèn lên tiếng nói :

- Hai vị tuốt binh khí ra mau.

Thiên Trì song hồ nghe vậy liền cảm thấy thất vọng ê chề, bất giác từ yêu sinh hận, thiếu phụ áo đỏ trừng mắt giận dữ nói :

- Thật không biết tiến thoái, ngươi tưởng bọn ta sợ ngươi thật hay sao?

Thiếu phụ áo lục vẫn chưa nản lòng, khề nói :

- Tiểu huynh đệ, kẻ thức thời là tuân kiệt, tiểu huynh đệ đừng mong dùng vũ lực san bằng Thác Thiên Nhai, không thể nào thực hiện được đâu.

Mai Dao Lân nhướn mày quát :

- Đừng phí lời, Mai mỗ xong chiều này sẽ xuất Bạch Long kiếm, lúc ấy đừng trách Mai mỗ cạy binh khí dành ưu thế.

Thiếu phụ áo lục tức giận :

- Thật không biết phải trái, người mà tỷ muội ta không đành được thì kẻ khác cũng đừng mong chiếm hữu. Tỷ tỷ hãy toàn lực tiến lên.

Dứt lời liền biến chiêu thức, chưởng kinh như bài sơn đảo hải, khác xa với trước một trời một vực. Mỹ thiếu niên lo lắng theo dõi cuộc chiến, ngầm đề tụ công lực sẵn sàng ra tay cứu giúp Mai Dao Lân.

Thác Thiên Thần Tẩu nghe Mai Dao Lân bảo sẽ dùng kiếm thay chưởng, sợ hai ái thiếp gặp nguy hiểm, vội phi thân đến bên ngoài vòng chiến.

Lúc này Mai Dao Lân một chưởng vừa thi triển xong, chàng cất tiếng huýt dài, người bỗng vọt lên cao ba trượng, tay phải rút nhanh, một âm thanh kinh tâm động phách ngân vang, rồi thì ánh kiếm loang loáng từ trên không phủ chụp xuống. Thiên Trì song hồ kinh hãi, vội tung mình sang hai bên.

Đột nhiên một tiếng cười dài nói :

- Giỏi vô lâm gọi lão phu là bàn tay chói trời, Mai Dao Lân ngươi hãy xem thử sao?

Rồi thì chưởng phong rít lên như vũ bão, uy thế khủng khiếp.

Mai Dao Lân người đang lơ lửng trên không, khó thể tránh né, đành vùng kiếm chống đỡ, nào ngờ trường kiếm vừa tiếp xúc với chưởng phong, chàng cảm thấy một lực xoáy mạnh khôn tả, đẩy thân kiếm lệch sang bên, không sao điều khiển được theo ý muốn, bất giác cả kinh thất sắc, vội hít vào một hơi định hạ xuống đất nhưng quá muộn.

“Ầm” một tiếng vang rền, Mai Dao Lân đã bị đánh văng ra xa gần năm trượng, rơi xuống còn liên tiếp lùi sau bốn năm bước nữa, nơi ngực huyết khí sôi sục, rất may là chưa thọ nội thương.

Mỹ thiếu niên nấp sau tảng đá sừng sốt, thì ra bởi thấy Thiên Trì song hồ bám chặt Mai Dao Lân, nhất thời quá bức tức nên không chú ý Thác Thiên Thần Tẩu. Thác Thiên Thần Tẩu thấy Mai Dao Lân chưa thọ nội thương dưới chiêu thức của mình, cũng không khỏi kinh hãi, ý định trừ khử chàng càng thêm quyết liệt.

Ngay khi Mai Dao Lân vừa đặt chân xuống đất lão đã tung mình lao đến, song chiêu cùng lúc tung ra, sử dụng thủ đoạn ám toán.

Mai Dao Lân không ngờ một nhân vật thành danh như Thường Thái Chân mà lại giữ thủ đoạn đê hèn như vậy, khi phát giác chiêu phong ập đến thì đã quá muộn.

“Bình” một tiếng kèm theo một tiếng hự đau đớn, Mai Dao Lân lại bị đánh văng ra xa hơn ba trượng, rơi xuống đất lộn nhào mấy vòng, suýt nữa rơi xuống vực thẳm. Máu tươi từ miệng chàng phun ra xối xả, gương mặt hồng hào giờ đây đã trở nên trắng bệch.

Chàng gắng gượng bò dậy, khinh bỉ nói :

- Thường Thái Chân, Mai mỗ đã đánh giá người quá cao.

Thác Thiên Thần Tẩu cười sắc lạnh nói :

- Còn lão phu thì đánh giá người quá thấp, một chiêu Thác Thiên chiêu lại chưa đã thương được người.

Mỹ thiếu niên từ sau tảng đá chậm rãi bước ra, đôi mắt xinh đẹp của y đã ngập đầy sát cơ. Thiếu phụ áo đỏ thay đổi thật nhanh chóng, lúc này biết Mai Dao Lân hôm nay khó thể sống rời khỏi đây, lạnh lùng nói :

- Người thật là hung hãn.

Thiếu phụ áo lục tiếp lời :

- Đúng vậy, nếu lão gia mà không xuất thủ, chúng ta thật chẳng biết làm sao?

Thác Thiên Thần Tẩu nghe vậy lòng hết sức khoái trá, và càng tức giận nói :

- Mai Dao Lân, người cũng còn dám khoác lác nữa hả?

Mai Dao Lân nhắc thử thanh Bạch Long kiếm nặng trĩu trong tay, cười lạnh lùng nói :

- Thường Thái Chân, trước khi Mai mỗ chết, người chớ vội đắc ý, vừa rồi nếu Mai mỗ không tung mình lên cao, e rằng lúc này người đã cụp đuôi bỏ chạy rồi.

Thường Thái Chân đỏ mặt :

- Người nói rất có lý, nhưng đáng tiếc là người đã tung mình lên.

Thiếu phụ áo đỏ xen lời :

- Lão gia phí sức với hắn làm gì? Hãy mau đánh cho hắn rơi xuống dưới, đền mạng cho Thông Thiên Viên là xong.

Bỗng nghe thiếu phụ áo lục kinh ngạc nói :

- Đây, người là ai?

Thường Thái Chân vừa quay đầu lại, chỉ nghe một giọng sắc lạnh nói :

- Ta chính là Công Tào trực nhật đến đây lấy mạng tiện nhân người đây.

Thường Thái Chân thâm kinh hãi, biết người này hẳn là đồng bọn của Mai Dao Lân, bèn vội nói :

- Bình Bình, hai người hãy cản hắn lại.

Dứt lời đã quay người vùng chiêu tấn công Mai Dao Lân.

Mai Dao Lân lúc này tuy đã thọ nội thương trầm trọng, song nhờ vào một bầu huyết khí, vẫn không chịu cúi đầu. Bạch Long kiếm trong tay cố thi triển chiêu Trường Hồng Trở Không, phạt ngang hai tay Thường Thái Chân, song tốc độ rất chậm chậm. Thường Thái Chân quát to :

- Xuống dưới đi thôi.

“Vù” một tiếng chường phong lướt qua trên không, không trúng Mai Dao Lân, song kinh lực cũng đẩy Mai Dao Lân lùi sau ba bước. Đàng kia Thiên Tri song hồ đã động thủ với mỹ thiếu niên, và cũng áp dụng chiến lược nhu đã đối với Mai Dao Lân. Mỹ thiếu niên bất chấp cái trò ấy của họ, thiếu phụ áo đỏ ưỡn ngực là lời nói :

- Cú đánh đi.

Mỹ thiếu niên lạnh lùng quát :

- Ngươi muốn chết.

Một chường tung ra, trúng ngay giữa ngực. Thiếu phụ áo đỏ rú lên thảm thiết, người văng bay ra xa hơn hai trượng, rơi xuống đất, rồi lăn dài xuống đồi, nếu không nhờ thiếu phụ áo lục đuổi kịp thì đã nổi gót theo sau Thông Thiên Viên rồi.

Ngay khi thiếu phụ áo đỏ bị đánh văng đi, bên kia cũng vang lên “ầm” một tiếng, cùng với tiếng hự đau đớn của Mai Dao Lân. Mỹ thiếu niên ngoảnh lại nhìn, thấy Bạch Long kiếm của Mai Dao Lân đã bay lên không vạch một đường hình vòng cung rồi rơi thẳng xuống vực, còn thân người của Mai Dao Lân cũng đang lơ lửng trên cao.

Mỹ thiếu niên bật lên một tiếng kinh hoàng, liều lĩnh tung mình lên ôm lấy Mai Dao Lân, với hết sức bình sanh tổng ra ngoài một chường, mượn vào sức phản chấn yếu ớt của không khí lướt trở vào. Thác Thiên Thần Tẩu thấy vậy cả kinh, sợ Mai Dao Lân được cứu thoát, mắt rực hung quang quát to :

- Xuống dưới ngay.

Dứt lời đã vung chường tấn công hai người trên không. Mỹ thiếu niên người đang lơ lửng trên cao, lại bỗng Mai Dao Lân trong tay, mặc y vô công cao cường đề mảy, cũng không sao ứng phó được, chỉ nghe bình một tiếng, tiếp theo là một tiếng hự khô khan, hai bóng người ôm lấy nhau đã rơi thẳng xuống vực thẳm.

Bạn đang đọc truyện *Long Kiếm Truy Hồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Tuyệt cốc ngộ kỳ nhân

Thác Thiên Thần Tẩu Thường Thái Chân nhìn xuống vực thẳm, mặt đầy vẻ đắc ý và an ủi. Bỗng lão như nghĩ đến điều gì đó quay phắt lại.

Chỉ thấy thiếu phụ áo lục đang bỗng thiếu phụ áo đỏ trong tay và gọi liên hồi, mặc dù không phải thật lòng, song qua tiếng gọi hơi hải của nàng thì cũng đủ biết thương thế của thiếu phụ áo đỏ rất là nghiêm trọng.

Thiếu phụ áo lục ngẩng lên, nước mắt ràn rụa nói :

- Bình tỷ tỷ bị gã thiếu niên kia đánh trúng một chường, tâm mạch đã đứt và tắt thở rồi.

Thác Thiên Thần Tẩu lặng người, lòng đau như cắt, nước mắt chảy dài, co chân ngồi xuống ghen ngào nói :

- Bình Bình, nàng chết thảm quá.

Những người trên đồi không thể yên lặng được nữa, lần lượt đi xuống, dẫn trước là một lão nhân tóc bạc, với giọng nặng nề nói :

- Thường huynh, người chết không thể sống lại được, thương tâm chỉ tổn hại cho sức khỏe, chi bằng tìm một nơi đất tốt mai táng, đàng nào thì Thường huynh cũng đã báo thù cho lệnh phu nhân rồi.

Có lẽ bởi đau lòng quá độ, khiến đầu óc Thường Thái Chân mất sáng suốt, chẳng những không nghe theo lời khuyên của lão nhân tóc bạc, mà còn trút giận cho người, đứng lên lạnh lùng nói :

- Thường mỗ đã kết giao với những bằng hữu các vị đây thật là đúng, lại trơ mắt nhìn ái thiếp Thường mỗ này táng mạng... Các vị thật xứng đáng là bằng hữu tốt.

Lão nhân tóc bạc lộ vẻ không vui, thầm nhủ :

- Chính người già lú lẫn, không thấy rõ sự thật, nếu không nhờ Mai Dao Lân lòng dạ trong sáng, không thể vô si hạ thủ, e rằng dù người có hai mươi ái thiếp như thế thì cũng chết sạch rồi.

Nghĩ vậy bèn ngậm miệng làm thinh. Những người khác cũng ra chiều không vui, nhưng vì e sợ Thường Thái Chân, không ai dám nói gì cả.

Trong khi ấy, một lão hòa thượng dáng người gầy bé nhưng sắc mặt hồng hào, mày trắng như sương và hai mắt sáng quắc, im lìm phóng lên đồi, dưới hai

nách cấp mỹ thiếu niên và Mai Dao Lân.

Lão hòa thượng đứng bên bờ vực hồi lâu mới cất tiếng nói :

- Thường thí chủ, người chết chẳng thể hồi sinh, thí chủ nên sám hối bao tội lỗi trong đời mình rồi đó.

Tiếng nói hùng hồn hết như chuông ngân, khiến mọi người hiện diện đều chấn động tâm thần. Thường Thái Chân bưng tỉnh, chậm chậm quay người, nhưng khi trông thấy hai người dưới nách lão hòa thượng, liền tức giận quát :

- Lão hòa thượng, nếu muốn sống hãy mau trao hai người đó cho lão phu xử trí.

Lão hòa thượng trầm giọng nói :

- Thí chủ trầm luân trong sự sát phạt đã gần sáu mươi năm dài, chả lẽ đến lúc này còn chưa chịu sám hối hay sao?

Thường Thái Chân cười ghê rợn :

- Lão hòa thượng, thuốc chữa bệnh không chết, Phật độ người hữu duyên, Thường mỡ là người vô duyên, trầm luân chốn hồng trần đã khó thoát ra được, lão khỏi phí lời, nếu không bỏ hai người đó xuống, Thường mỡ sẽ tống luôn cả lão xuống vực thẳm, chớ trách Thường mỡ thủ đoạn tàn ác.

Lão hòa thượng mắt rực thần quang :

- Thường thí chủ có biết vì sao lão nạp phải lên đây không?

Thường Thái Chân cười khẩy :

- Vì lão không xuống được chớ gì?

Lão hòa thượng lắc đầu :

- Vực sâu ngàn trượng chưa thể gây khó khăn cho lão nạp đâu, lão nạp lên đây với mục đích nói cho thí chủ biết, Mai Dao Lân là người ứng kiếp, phen này nếu tái xuất giang hồ, nhất định sẽ gieo rắc gió tanh mưa máu, Lục bình xanh đến đâu, nơi ấy quỷ thần điều đứng, Bạch Long kiếm đến đâu máu chảy thành sông, cây chết thành núi. Lão nạp là người trong Phật môn, không bao giờ nói ngoa, lão nạp khuyên cáo thí chủ nên tức tốc rời xa chốn giang hồ là hơn.

Thường Thái Chân lúc này chỉ một mực cấm hờn về việc ái thiếp táng mạng, đâu nghe lọt lời của lão hòa thượng, giận dữ quát :

- Vậy thì hãy để lại gã kia!

Đồng thời đưa tay chỉ gã mỹ thiếu niên bên nách trái.

Lão hòa thượng lắc đầu cười hiền hòa :

- Thiếu nữ này là kim chi ngọc điệp, không phải người phạm phu, thí chủ đâu thể sát hại.

Thường Thái Chân ngửa mặt cười vang :

- Nếu không buông ra thì người đừng hòng đi đâu hết.

Dứt lời đã sải chân bước tới. Bỗng lão nhân tóc bạc khi nãy cất tiếng nói :

- Thường huynh hãy khoan.

Đoạn quay sang lão hòa thượng hòa nhã nói :

- Dám hỏi đại sư pháp danh xưng hô thế nào?

Lão hòa thượng mỉm cười :

- Phật vốn vô ngã, lão nạp không còn nhớ nữa rồi.

Lão nhân tóc bạc vẻ nghiêm túc :

- Tại hạ đề cập đến một người, đại sư biết không?

- Lão nạp hiếm khi bước chân trên giang hồ, đâu thể biết được.

Thường Thái Chân cười khẩy :

- Diệp huynh, Thường mỗ đâu có bảo Diệp huynh đối địch, Diệp huynh hỏi chi vậy?

Lão nhân tóc bạc lạnh lùng :

- Thường huynh nghe thêm vài lời nữa được chăng?

Đoạn không thèm đếm xỉa đến Thường Thái Chân, quay sang lão hòa thượng nói tiếp :

- Đại sư, người mà tại hạ muốn đề cập đến là Từ Thiện hòa thượng Thiên Già Tăng từng lừng danh giang hồ hồi hơn trăm năm trước.

Lão nhân tóc bạc vừa nhắc đến tên Thiên Già Tăng, mọi người đều biến sắc mặt, giờ mới nhận thấy lão hòa thượng này quả là rất giống Từ Thiện hoà thượng Thiên Già Tăng đã vang danh giang hồ từ hồi trăm năm trước, chỉ ông ta mới gầy bé thế này, chỉ ông ta mới có bản lĩnh lên xuống vực sâu hàng ngàn trượng. Thường Thái Chân lòng cũng khiếp sợ, vẻ giận dữ trên mặt cũng liền tan biến. Lão hòa thượng gật đầu cười :

- Tin có là có, tin không là không, thí chủ nghĩ sao?

Lão nhân họ Diệp kinh hãi, trầm giọng nói :

- Đại sư danh xưng Từ Thiện, hẳn là không vun bồi cho một hung đồ sát nhân chứ?

Thiên Già Tăng cười :

- Nhân quả báo ứng vốn có định luật, lão nạp đâu có thể làm ngược lại ý trời.

Lão nhân họ Diệp tái mặt :

- Vậy ai sẽ truyền võ công cho hần?

- Lão nạp duy chỉ có một tâm nguyện chưa tròn trên cõi đời này chính là việc này, người truyền võ công dĩ nhiên chính là lão nạp.

Mọi người nghe vậy đều tái mặt, Thường Thái Chân trầm nhủ :

- Người có giỏi thì cũng chỉ là một lão hòa thượng, bọn ta đâu thể chỉ vì vài ba lời của người mà khiếp sợ rút lui, chi bằng nhân nơi này hiểm trở, nhất cử tiêu diệt là xong.

Mọi người lúc này lòng đều khiếp sợ, mặc dù họ sợ chết, nhưng cũng không muốn từ bỏ địa vị trong võ lâm, nếu muốn lưỡng toàn, chỉ còn cách trừ diệt cả lão hòa thượng và Mai Dao Lân. Thường Thái Chân cười khẩy nói :

- Đại hòa thượng đã ép buộc chúng ta phải hành động cực đoan thôi.

Dứt lời đã phi thân đến trước mặt Thiên Già Tăng. Mọi người cũng lần lượt phóng đến, đứng thành hình vòng cung bao vây đối phương.

Thiên Già Tăng thản nhiên cười :

- Thí chủ sai rồi, chính các vị đã gây một tội ác, buộc trời cao phải giáng xuống sát tinh này.

Thường Thái Chân tức giận quát :

- Bất kể là bên nào sai thì hôm nay hai ta cũng khó thể lưỡng lập, lão hòa thượng còn gì để nói nữa không?

Dứt lời song chưởng đã đưa lên trước ngực. Thiên Già Tăng vẫn thản nhiên cười :

- Lão nạp không giết sinh linh.

Lão nhân họ Diệp trầm giọng nói :

- Thiên Già Tăng đại sư, chúng ta vì an thân lập mệnh trên chốn giang hồ mai sau, bắt buộc phải dùng đến hạ sách thế này, bởi đại sư đã dòn chúng ta đến đường cùng rồi.

Thiên Già Tăng vẫn cười điềm đạm :

- Thí chủ sai rồi, trời cao có đức hiếu sinh, bất kỳ loài vật nào dù to dù bé thì cũng có nơi an thân lập mạng, huống chi là con người. Thật ra có rất nhiều con đường để đi, chẳng qua các vị không đi đó thôi.

Thường Thái Chân biết Thiên Già Tăng không sát sinh, liền mạnh dạn trở lại, cười to nói :

- Đại hòa thượng muốn chúng ta từ bỏ cơ nghiệp, lần trốn vào trong núi rừng ư? Rõ là mơ tưởng. Thôi đừng phí lời, nếu không để chúng lại, lão sẽ phải

chết cùng.

Thiên Già Tăng mỉm cười :

- Ngoài vậy ra, lão nạp không còn con đường nào khác ư?

Thường Thái Chân cười mỉa mai :

- Đại hòa thượng đã nói là trời cao có đức hiếu sinh, con người có rất nhiều con đường để đi, lẽ đương nhiên chẳng thể không có đường cho lão hòa thượng, ở đây có một con đường.

- Chẳng hay con đường nào vậy?

Thường Thái Chân chỉ tay về phía vực thẳm :

- Ngay sau đại hòa thượng kia.

Thiên Già Tăng cười :

- Lão nạp xin đa tạ thí chủ.

Dứt lời liền quay người toan phóng xuống. Thường Thái Chân quả là hiểm độc, đầu để cho Thiên Già Tăng ung dung phóng xuống. Lão hòa thượng vừa quay đi, song chưởng đang đặt trước ngực liền đẩy mạnh ra và nói :

- Để Thường mỗ tiến lão một đoạn đường.

Dứt lời hai luồng chưởng phong bài sơn đảo hải đã ập đến sau lưng Thiên Già Tăng. Thiên Già Tăng không quay đầu lại mà cũng chẳng phóng xuống, chỉ thờ dài nói :

- Lòng người hiểm độc thế này, kiếp vận giang hồ quả nhiên đã đến.

Dứt lời, chưởng phong của Thường Thái Chân đã đến sau lưng, chỉ thấy luồng chưởng phong bài sơn đảo hải kia vừa đến gần người Thiên Già Tăng bỗng nhiên tách ra làm hai, lướt qua bên mình lão hòa thượng, ngay cả tăng bào của lão hòa thượng cũng không chút lay động.

Mọi người nằm mơ cũng không ngờ đến vậy, thấy đều thất sắc đưa mắt nhìn nhau. Thường Thái Chân kinh hãi đến mức ngay cả song chưởng cũng không rút về được. Thiên Già Tăng trầm giọng nói :

- Các vị thí chủ, lão nạp khuyên các vị sớm hối cải, nếu đến khi hai người này tái hiện thân trên giang hồ, các vị muốn lẩn trốn cũng chẳng còn kịp nữa.

Dứt lời đã vọt thẳng lên cao hơn bảy trượng, là là hạ xuống vực thẳm, một hồi lâu mới mất dạng dưới đáy vực. Lão nhân họ Diệp thầm thờ dài, cất tiếng nói :

- Chúng ta đi về thôi.

Thường Thái Chân lặng thinh, hào khí trên mặt hoàn toàn tan biến.

Bồ thiếu phụ áo lục cười khúc khích nói :

- Nay mưu kế mọi khi của các vị đâu mất cả rồi?

Thường Thái Chân hậm hực nói :

- Lão trọc ấy đã luyện thành thân kim cương bất hoại, thiên hạ còn ai địch nổi, mưu kế gì nữa?

Thiếu phụ áo lục cười khẩy :

- Nếu không có mưu kế thì còn nói làm gì? Nếu như các vị cam lòng từ bỏ cơ nghiệp, đó là chuyện riêng của các vị, bản cô nương không có quyền can thiệp, kể từ nay mạnh ai nấy lo là xong.

Đoạn ngừng ngửa đi lên đỉnh đồi. Mọi người chính vì không muốn từ bỏ cơ nghiệp nên mới chống đối Thiên Già Tăng, lúc này nghe thiếu phụ áo lục có kế khả thi, thấy đều mừng rỡ, vội nói :

- Cô nương khoan đi đã, chúng ta hãy bàn bạc xem sao.

Thường Thái Chân, hai ái thiếp, nay đã chết một, còn lại một đầu thê để bỏ đi, vội tiến tới nắm lấy tay thiếu phụ áo lục nói :

- Đừng bỏ đi, họ không nghe, lão phu nghe, nàng hãy nói mau, mưu kế gì vậy?

Thiếu phụ áo lục lạnh lùng rút tay về, quét mắt nhìn mọi người nói :

- Sơn cốc này bao to, các vị đã xem qua chưa?
- Rộng chừng hai trăm trượng, cây cỏ um tùm, rắn độc, trùng độc cùng khắp, không ai dám vào.
- Sơn cốc có bao nhiêu cửa ra?
- Chỉ có hai cửa ra, một ở phía Đông và một ở phía Tây mà thôi.

Thiếu phụ áo lục cười :

- Nếu chúng ta phóng hỏa ở hai cửa ra đó, Thiên Già Tăng dù là mình đồng da thép thì cũng bị cháy thành tro bụi, huống hồ gì hai tên tiểu tử kia.

Mọi người nghe vậy đều hết sức bội phục. Thường Thái Chân thầm nhủ :

- Quả đúng là tối độc phụ nhân tâm, chỉ đơn giản vậy mà mình lại không nghĩ đến.

Bên vội nói :

- Nhân lúc trời chưa sáng, chúng ta hãy đối phó ngay, Thường mỗ đi triệu tập người đến đây.

Mọi người ai nấy lại khôi phục hào khí, hăng hái bắt tay hành động.

Thời gian lặng lẽ qua đi tong bóng tối, trời vừa hừng sáng, trong sơn cốc dưới Liệp Lân Ba bỗng lửa cháy ngút trời, từ hai cửa cốc phía Đông và phía Tây cháy dần vào giữa. Từ lúc bình minh đến mặt trời lặn, lửa cháy suốt một ngày mới ngừng, toàn sơn cốc đã trở thành một bãi tro than. Trên sơn cốc xung quanh đều có người giám sát, không ai phát hiện có người từ dưới cốc lên. Vậy là nhóm người Thường Thái Chân hoàn toàn an tâm, bởi cho rằng đã diệt trừ được mầm họa.

* * * * *

Đây là một thạch động nằm sâu trong lòng núi, vách đá sáng loáng dưới sự soi rọi của những hạt minh châu trên nóc động. Trong một gian thạch thất rộng chừng bốn trượng vuông, ngoài một chiếc giường và vài chiếc đôn đá, không có vật gì khác.

Lúc này, một thiếu niên sắc mặt hồng hào đang nằm ngủ trên giường đá, có lẽ trong sơn động quá nóng nên mặt chàng không ngớt toát mồ hôi to như hạt đậu, song vẫn ngủ say sưa.

Cánh cửa đá nhẹ nhàng mở ra, một thiếu nữ hai tay bưng một chiếc khay ngọc, trên khay là một ly nước trong, tha thướt đi vào. Nàng đưa mắt nhìn thiếu niên trên giường, thoáng chau mày lẩm bẩm :

- Sao chàng còn chưa tỉnh thế này? Mình lại uống công một lần nữa rồi.

Nàng đặt chiếc khay ngọc lên trên thạch động, thò tay vào lòng móc ra một chiếc khăn lụa, nhẹ nhàng và âu yếm lau mồ hôi trên trán thiếu niên.

Bỗng mi mắt thiếu niên động đậy một cái, đôi môi khô khốc mấp máy nói :

- Ô, khát nước quá.

Thiếu nữ giật nảy mình, vội rút tay về. Song nàng chợt hiểu ra, vội bồng thân trên thiếu niên lên ôm vào lòng, với tay lấy ly nước trên khay, kề vào môi thiếu niên, dịu dàng nói :

- Uống mau đi!

Có lẽ đã quá khát, thiếu niên liền há miệng một hơi uống sạch ly nước, vào cổ họng cảm thấy mát rượi, đầu óc liền tức tỉnh táo. Chàng mở bừng mắt ra, trước hết phải xem ai đã cho mình uống nước, ngoảnh đầu nhìn, bất giác ngây người. Thiếu nữ đỏ mặt, vội đặt chàng nằm xuống, đứng lên nói :

- Làm gì mà nhìn người ta lom lom như vậy.

Thiếu niên chỏi người ngồi dậy, thu ánh mắt về, ngoảnh lẩm bẩm :

- Cô nương đẹp quá. Tại hạ... dường như đã từng gặp cô nương ở đâu rồi thì phải.

Thiếu nữ nghe lòng ngọt lịm, trở mặt hỏi :

- Có phải trong mơ không?

Thiếu niên kêu “ồ” lên một tiếng, vỗ tay nói :

- Đúng rồi, quả là trong mơ, cô nương là Công chúa nước Quy Phụng phải không?

Bỗng lại lắc đầu lăm bắm :

- Không đúng, Công chúa nước Quy Phụng đang bị giam trong Phong Lôi động, không thể nào thoát ra được.

Thiếu nữ cười bông đùa :

- Kẻ này chính là Công chúa nước Quy Phụng đây, hãy xuống khấu kiến mau.

Thiếu niên ngó người, lại đưa mắt nhìn vào mặt đối phương. Thiếu nữ đỏ mặt phụng phịu :

- Sao ngươi lại nhìn người ta thế này? Làm như chưa từng gặp bao giờ vậy.

Thiếu niên về trầm ngâm :

- Không thể vậy được, mơ là do ảo tưởng, không thể nào là sự thật. Tại hạ chưa từng gặp Công chúa, cô nương quyết không phải là Công chúa nước Quy Phụng.

Thiếu niên dẫu môi :

- Trong mình kẻ này có thánh chỉ của phụ vương, xem đây.

Đoạn trong tay áo lấy ra một chiếc khăn lụa vàng, ném cho thiếu niên.

Thiếu niên đón lấy thánh chỉ, bỗng biến sắc mặt nói :

- Đây chính là của một người bạn tại hạ, sao cô nương lại có được? Ủa cô nương giống y quá.

Thiếu nữ lấy lại thánh chỉ cất vào trong tay áo, vờ lạnh lùng nói :

- Người bạn của các hạ danh tánh là gì?

Thiếu niên mấp máy môi một hồi, giờ mới nhớ ra mình chưa từng bao giờ hỏi danh tánh của mỹ thiếu niên, nhất thời không biết trả lời sao cho phải, bất giác đỏ bừng mặt. Thiếu nữ cười khẩy :

- Đâu ai lại ngay cả danh tánh của bạn bè cũng không biết, rõ ràng là các hạ đã nói dối.

Thiếu niên bối rối bịt miệng :

- Tại hạ mà nói dối cô nương, chết chẳng toàn thây.

Thiếu nữ biến sắc mặt, hờ hải nói :

- Ai bảo thế chứ? Thật là...

- Cô nương không tin, tại hạ chẳng còn cách nào hơn.

- Này, sao không gọi là Công chúa hả? Các hạ đúng là có một người bạn như vậy, hiện y đang ở trong một gian thạch thất khác, thánh chỉ này chính là do y đã trao cho tôi, giờ đã tin rồi chứ?

- Y thọ thương có nặng lắm không?

- Y bảo là chính vì cứu các hạ mới bị roi xuống vực, y thật tốt với các hạ, vì các hạ thậm chí tính mạng của y cũng chẳng màng, người như vậy thật hiếm có.

Thiếu niên sốt ruột, lại hỏi :

- Tại hạ hỏi y có thọ thương nặng lắm không?

Thiếu nữ cười :

- Thọ thương nặng mà còn có thể nói nhiều như vậy với tôi sao? Cho các hạ biết, hai người đã trò chuyện với nhau suốt một ngày một đêm, trong khi các hạ lại ngủ suốt một ngày một đêm.

Thiếu niên mặt thoáng qua vẻ u sầu, song chỉ trong khoảnh khắc. Bỗng chàng lộn người xuống giường, quỳ xuống dập đầu nói :

- Mai Dao Lân khấu kiến Công chúa.

Thiếu nữ hoàng kinh, vội lách người sang bên, la lên :

- Thôi đi, ai bảo các hạ lạy thật thế này, đứng lên mau, đứng lên mau.

Mai Dao Lân chậm rãi đứng lên nói :

- Chẳng hay Công chúa là do ai giải cứu, Thái hậu cũng đã được giải thoát rồi phải không?

Thiếu nữ ngồi xuống thạch đôn cười nói :

- Chính là người bạn của các hạ.

Mai Dao Lân kinh ngạc :

- Chỉ trong một ngày một đêm mà y đã đến Phong Lô động rồi quay trở về đây ư?

- Đúng vậy, y thật là thần thông quảng đại.

Mai Dao Lân chợt buồn, bỗng ngẩng lên nói :

- Công chúa có thể chấp thuận cho tại hạ một điều không?

Thiếu nữ tuy lòng đã hiểu rõ, song vẫn giả vờ hỏi :

- Điều gì vậy?

- Khi nào Công chúa trở về nước, xin hãy phóng thích hai vợ chồng họ Mai trở về Trung Nguyên.

- Họ bị giam giữ tại đâu?

- Không họ làm quan tại đó. Nhưng họ có hứa với Quốc vương, Hoàng hậu và Công chúa một ngày chưa thoát khỏi sự giam cầm, họ mãi mãi không trở về Trung Nguyên.

- À, họ là gì của các hạ vậy?

- Họ là song thân của tại hạ.

Thiếu nữ trầm nhủ :

- Quả mình đoán không lầm, y đúng là con của Mai thúc thúc.

Nghĩ đoạn bỗng hỏi :

- Các hạ vì vậy mới liều chết giải cứu hai mẹ con tôi phải không? Thật là hiếu thảo.

Mai Dao Lân đỏ mặt :

- Nhưng trái lại tại hạ đã được Công chúa cứu sống.

Thiếu nữ nhoèn cười :

- Không hề chi. Khi nào trở về nước, nhất định tôi sẽ thỉnh cầu phụ vương cho song thân các hạ trở về Trung Nguyên, vậy là tâm nguyện các hạ đã tròn rồi chứ?

Đoạn đôi mắt mê hồn đăm đăm nhìn vào mặt Mai Dao Lân. Mai Dao Lân ánh mắt vút qua vẻ vui mừng, vòng tay xá dài nói :

- Mai Dao Lân xin đa tạ Công chúa, on cứu mạng không dám ngo lời đền đáp, khi nào hoàn tất mọi sự mà Mai Dao Lân còn sống, nhất định sẽ đến quí quốc hiến thân cho việc nước báo đền Công chúa.

Thiếu nữ vẻ vui mừng trên mặt dần tan biến, nàng cứ ngỡ với thân phận thật gập gờ thì chàng sẽ dẹp bỏ tâm sự, khôi phục niềm vui vốn có của tuổi trẻ, ngờ đâu chàng vẫn u sầu thế này, mặc dù chàng cố gắng che giấu, song vẫn không qua được mắt nàng.

Thiếu nữ giọng buồn bã nói :

- Các hạ không đưa tôi về nước sao?

Mai Dao Lân cười gượng :

- Bản lĩnh của người bạn tại hạ cao hơn tại hạ rất nhiều, nếu tại hạ theo cùng chỉ thêm vướng bận. Hơn nữa mục đích của y cứu Công chúa chính là... chính là...

Thiếu nữ trở to mắt :

- Chính là vì gì?

Mai Dao Lân gom hết can đảm :

- Là vì ngưỡng mộ nhan sắc của Công chúa, theo nhận xét của tại hạ, trên cõi đời này chỉ có y nhân phẩm như vậy mới xứng đáng với dung nhan tuyệt thế của Công chúa mà thôi.

Thiếu nữ giận dữ :

- Việc của tôi mà cần các hạ bận tâm sao?

Mai Dao Lân nhường mày, song lại dằn nén, dịu giọng nói :

- Mai Dao Lân đã lầm lời, nhưng mong Công chúa chuyển cáo với người bạn tại hạ, bảo là sự thỏa thuận hợp tác giữa hai người đã hết, tại hạ xin cáo từ.

Đoạn vòng tay xá dài, cất bước đi ra cửa.

Thiếu nữ không ngờ mình lại gây ra tai hại thế này, chẳng những cắt đứt tâm niệm của chàng, mà ngay cả cái trang cũng không thể gần gũi với chàng được nữa, vội phi thân đến cản trước cửa, nói :

- Không được đi, tôi rất ghét người đó, các hạ phải đưa tôi về nước mới được.

Mai Dao Lân ngạc nhiên :

- Công chúa, người đó mặt nào cũng hơn xa tại hạ, kể cả võ công cũng vậy, có y hộ tống chắc chắn sẽ không gặp nguy hiểm, bởi vì mục tiêu của giới võ lâm hiện nay chỉ tập trung mỗi vào Mai Dao Lân này thôi.

Thiếu nữ se lòng, bắt giãc nước mắt chảy dài, nghẹn ngào nói :

- Các hạ định làm bia sống cho mọi người đánh ư?

Mai Dao Lân mắt rục rịch sát cơ, cười nói :

- Bọn họ phải trả một giá rất lớn, tính mạng của Mai Dao Lân này quyết không phải năm ba mạng người là có thể đổi được, Thế nhưng tại hạ mong là Công chúa hãy nghĩ đến tác lòng hiếu thảo của tại hạ mà phóng thích gia phụ và gia mẫu.

Thiếu nữ dằn dỗi :

- Trừ phi các hạ đi với tôi, tôi mới phóng thích họ.

Mai Dao Lân về chán chường :

- Thôi đành, song thân tại hạ vì Công chúa đã tự nguyện xả thân xử người, tại hạ phận làm con chỉ cần giúp họ hoàn thành tâm nguyện cũng đủ rồi. Trở về hay không là việc của họ, tại hạ xin bái biệt.

Thiếu nữ hoảng kinh gào lên :

- Bỏn Công chúa không cho các hạ đi đâu hết.

Dứt lời đã nhào vào lòng Mai Dao Lân, đôi môi run run hôn tới tấp vào má chàng, nước mắt tuôn xối xả.

Mai Dao Lân hết sức bối rối, không biết làm sao cho phải. Ngay khi ấy Mai Dao Lân chợt cảm thấy huyết khí tê dại, liền tức ngủ thiếp đi.

Chẳng rõ trải qua bao lâu, Mai Dao Lân hồi tỉnh lại, mở bừng mắt nhìn, cảnh vật đã hoàn toàn thay đổi, chàng đang nằm trong một gian thạch thất to rộng, trang hoàng lộng lẫy, vật gì cũng có.

Chàng ngồi dậy trên giường, bỗng nghe một giọng dịu ngọt nói :

- Mai huynh đã thức rồi ư?

Mai Dao Lân sững sốt, chỉ thấy mỹ thiếu niên đang ngồi bên mép giường, trêu mến nhìn mình. Chàng lắc mạnh đầu, định làm cho tâm trí tỉnh táo, nhưng càng nghĩ càng mù mờ, không dần được la to :

- Là thật sao tại hạ lại mơ thấy huynh đài là Công chúa thế này?

Thì ra chàng đã tưởng sự việc vừa qua là trong giấc mơ. Mỹ thiếu niên vội bịt miệng chàng nói :

- Đừng làm ồn, kéo kinh động đến đại sư.

Mai Dao Lân ngạc nhiên :

- Đại sư? Đại sư nào?

Đồng thời quét mắt nhìn quanh, quả thấy một lão hòa thượng gầy bé, mặt từ mắt thiện đang ngồi xếp bằng trên một chiếc giường đá trắng.

Ngay khi ấy, lão hòa thượng từ từ mở mắt, trầm giọng nói :

- Mai Dao Lân, hãy đến đây.

Tiếng nói uy nghiêm vô thượng, khiến người khó tự chủ được. Mai Dao Lân bước xuống giường đá, chậm rãi đi đến trước mặt lão hòa thượng, cung kính nói :

- Đại sư gọi Mai Dao Lân có điều chi chỉ giáo?

Lão hòa thượng rần giọng :

- Lão nạp định truyền hết toàn thân công lực cho ngươi, nhưng ngươi cần phải tuân thủ một giới điều.

Mai Dao Lân kinh ngạc :

- Vì sao lại truyền công cho Mai Dao Lân?

Mỹ thiếu niên vội nói :

- Đại sư đây chính là Thiên Già Tăng, công lực tuyệt thế vô song, tại hạ ở Phong Lô...

Thiên Già Tăng trầm giọng ngắt lời :

- Bình nhi không được lăm lờ.

Mai Dao Lân bỗng hỏi :

- Vậy tại hạ với vị huynh đài này là do đại sư đã cứu ư?

- Đúng vậy.

Mai Dao Lân vòng tay xá dài :

- Giang hồ hậu tiến Mai Dao Lân xin bái tạ đại sư đã ra ơn cứu mạng, còn việc đại sư có lòng tài bồi, vãn bối xin ghi lòng tạc dạ, nhưng không thể đón nhận được.

- Vì sao vậy?

- Vì kẻ mà vãn bối cần phải giết quá nhiều, không thể nào giới sát được.

Thiên Già Tăng mắt rực tinh quang, song lại dần nén nói :

- Sau khi lão nạp truyền võ công cho ngươi, vẫn cho phép ngươi ra tay trừng trị họ, nhưng tuyệt đối không được sát hại.

Mai Dao Lân lắc đầu :

- Những người ấy mà không chết, chẳng đủ rửa sạch tội ác của họ.

Thiên Già Tăng tức giận :

- Ngươi có thể định tội người ta ư?

Mai Dao Lân quả quyết gật đầu :

- Vâng, Đại sư, vãn bối đã định xong tội ác của họ rồi.

Thiên Già Tăng sầm mặt :

- Bao nhiêu sống? Bao nhiêu chết?
- Kể sống có thể đếm trên đầu ngón tay, kể chết thì nhiều không kể xiết.

Thiên Già Tăng bàng hoàng đứng phắt dậy nói :

- E rằng công lực của ngươi còn chưa đủ, lão nạp cần phải trừ khử ngươi trước.

Mai Dao Lân lùi nhanh ra sau năm thước, tay phải đặt lên chuôi kiếm, lạnh lùng nói :

- Đại sư, tính mạng của tại hạ vốn là do đại sư đã ban cho, lẽ ra giết tha tùy ý đại sư, nhưng tại hạ hiện chưa muốn chết, nếu đại sư ép buộc, xin thứ cho tại hạ tội kháng cự.

Mỹ thiếu niên kinh hoàng thất sắc, quỳ sụp xuống đất van vi :

- Đại sư phụ, xin hãy tha cho y.

Dứt lời nước mắt chảy dài, đi bằng hai đầu gối đến trước mặt Thiên Già Tăng.

Thiên Già Tăng lạnh lùng nói :

- Lão nạp vốn là người phương ngoại, đâu thể màng đến tình nhi nữ, ngươi bắt tất van cầu, nếu ngươi không phục, hãy hợp sức với y mà đối kháng với lão vậy.

Mỹ thiếu niên nghẹn ngào :

- Dù có mười Bình nhi, mười Mai Dao Lân thì cũng không phải là địch thủ của đại sư, nếu đại sư nhất quyết giết y, vậy thì hãy giết Bình nhi trước đi, Bình nhi không đành lòng nhìn thấy y thảm tử.

Mai Dao Lân cảm động đưa mắt nhìn mỹ thiếu niên nói :

- Thịnh tình của huynh đài đã dành cho tại hạ, tại hạ xin khắc cốt ghi tâm. Huynh đài đứng lên đi. Người trong Phật môn chỉ biết làm điều thiện, đâu biết những điều ấy.

Thiên Già Tăng trầm giọng nói :

- Ngươi nói rất đúng.

Đoạn lại tiến thêm bước nữa, mắt rực tinh quang, bỗng quát :

- Mai Dao Lân, tiếp chiêu đây.

Dứt lời, tả chưởng đã phóng ra. Mỹ thiếu niên kinh hãi hét to, phi thân đến cản trước mặt Mai Dao Lân, lòng quyết chết, hai mắt nhắm nghiền.

Song chỉ nghe Thiên Già Tăng buông tiếng thở dài nặng nề, thần quang trong mắt vụt tan biến, chậm rãi trở lại trên giường đá, giọng xót xa nói :

- Số trời khó thể chống lại, lão nạp đã biết tội rồi. Mai Dao Lân, hãy đến đây.

Mai Dao Lân buông tiếng cười khẩy, vừa định cất bước, mỹ thiếu niên bỗng sợ sệt ôm lấy tay phải chàng nói :

- Mai huynh không nên đến gần, ông ấy định sát hại Mai huynh đó.

Thiên Già Tăng thở dài :

- Bình nhi, ngươi không tin lão nạp ư?

Mỹ thiếu niên đỏ mặt :

- Đại sư muốn giết y, Bình nhi biết.

- Nếu lão nạp muốn giết y thì đâu trở lại đây. Mai Dao Lân, bây giờ lập trường đã thay đổi, lão nạp vẫn truyền hết võ công toàn thân cho ngươi, đây là việc chưa xong cuối cùng trên cõi đời của lão nạp, nhưng lão nạp yêu cầu ngươi hãy nghĩ đến đức hiếu sinh của trời mà giảm bớt sát giới.

Mai Dao Lân lạnh lùng :

- Đại sư nghĩ là Mai Dao Lân xem việc giết người như trò đùa hay sao?

- Đây là lão nạp cầu xin người.

Mai Dao Lân rần giọng :

- Kê mà Mai Dao Lân đã muốn giết, không ai thay đổi được.

Mỹ thiếu niên lo lắng khẽ nói :

- Mai huynh, không được vô lễ với đại sư như vậy.

Thiên Già Tăng lắc đầu :

- Mai Dao Lân, theo Phật môn thì người có thể là người sinh ra bởi ứng với sát kiếp, lúc ở trên trời, có thể người là một vị kim cương có địa vị cao hơn lão nạp, nhưng lão nạp đã sinh ra trước người cả trăm năm, ở chốn trần gian, lão nạp cần phải tiếp độ cho người.

Hai người trẻ tuổi nghe chẳng hiểu gì cả, Mai Dao Lân cười khẩy :

- Độ tại hạ làm hòa thượng ư?

Mỹ thiếu niên hốt hoảng nắm chặt tay chàng nói :

- Không, không được làm hòa thượng.

Thiên Già Tăng cười :

- Người sinh ra bởi ứng sát kiếp, nhưng người lại không đủ khả năng ứng kiếp, lão nạp sợ dĩ trăm năm chưa chết chính là phải truyền trao cho người khả năng ấy.

Mai Dao Lân cười khẩy :

- Mới đây đại sư còn đòi giết tại hạ kia mà.

Thiên Già Tăng cười hiền từ :

- Lão nạp ngu muội, tưởng là người có thể thắng trời, đã bị trời trách phạt, hai chân đã nghịch huyết khó đi được nữa, hãy đến đây.

Mai Dao Lân chợt động tâm, liền tức lộ vẻ không đành lòng.

Thiên Già Tăng cười :

- Nợ phải trả, trả phải nợ, tất cả đều do tiền định, người không cần phải mang ơn gì lão nạp cả.

Mai Dao Lân chậm rãi đi tới, ngồi xuống cạnh giường nói :

- Tại hạ đã hiểu được phần nào rồi.

Thiên Già Tăng cười :

- Tuệ căn của người vốn sâu hơn lão nạp. Bình nhi hãy ra ngoài canh chừng, lão nạp truyền Thiên Già chú cho y, đến khi trời tối người hãy vào.

Mỹ thiếu niên lo lắng nhìn Mai Dao Lân :

- Đại sư...

- Lão nạp không bảo y làm hòa thượng đâu, và lại lão nạp cũng chẳng khuyên y được, thôi hãy đi mau.

Mỹ thiếu niên nghe vậy mới yên tâm, bước vội ra ngoài.

Một ngày trôi qua trong sự chờ đợi, thật chẳng khác nào dài như một thế kỷ. Màn đêm dần phủ trùm vạn vật, gió lạnh từng cơn thổi tạt, mỹ thiếu niên thật không còn dần được nữa, đứng lên kiên quyết đi đến cửa thạch thất, đưa tay kéo.

Khi bàn tay vừa chạm vào cửa, bỗng “ầm” một tiếng, cánh cửa đá bật mở, mỹ thiếu niên hốt hoảng lùi ra sau bốn năm bước. Định thần nhìn kỹ, liền mừng rỡ reo lên :

- Mai huynh, Mai huynh...

Đồng thời nhào vào lòng Mai Dao Lân, hôn tới tấp vào mặt chàng. Mai Dao Lân ngó người thăm nhủ :

- Sao y giống Công chúa trong mơ thế nhỉ?

Chàng nhẹ đẩy mỹ thiếu niên ra, cảm kích nói :

- Huynh đài, tại hạ hết sức cảm kích sự quan hoài của huynh đài.

Mỹ thiếu niên cũng nhận thấy sự thất thái của mình, bất giác đỏ mặt, vội lùi ra xa nói :

- Đại sư đâu?

Mai Dao Lân thở dài trĩu nặng :

- Đại sư đã viên tịch rồi.

Mỹ thiếu niên bàng hoàng kêu lên :

- Ô!

Đoạn xông ngay vào thạch thất, chỉ thấy Mai Dao Lân đã khoét rỗng giường đá, đặt thi thể Thiên Già Tăng vào, từ ngoài nhìn vào chỉ trông thấy được đầu của lão hòa thượng.

Mỹ thiếu niên nước mắt chảy dài, bỗng nghe tiếng Mai Dao Lân từ sau lưng vang lên :

- Huynh đài thật là giàu tình cảm.

Mỹ thiếu niên quay phắt lại :

- Chẳng lẽ Mai huynh nghĩ ông ấy là ứng..

Bỗng im bật, bởi phát hiện trên mặt Mai Dao Lân cũng có treo hai hàng nước mắt. Đây là lần đầu tiên y mới biết con người cô đơn lạnh lùng này cũng rơi lệ vì người khác. Mai Dao Lân khẽ cười nói :

- Huynh đài, chúng ta đi thôi.

Mỹ thiếu niên lặng thinh, ngầy ngẩn nhìn chàng.

Mai Dao Lân lại đưa mắt nhìn chiếc giường đá trắng, đoạn quay người đi ra cửa. Mỹ thiếu niên hốt hoảng nói :

- Đợi người ta với.

Dứt lời đã đuổi theo đến bên Mai Dao Lân, hai người sóng vai nhau bước đi. Hai người lặng lẽ đi đến cửa động, mỹ thiếu niên biết trong sơn cốc có nhiều rắn độc, sợ hãi nắm chặt tay Mai Dao Lân, khẽ nói :

- Mai huynh giận tiểu đệ hả?

Mai Dao Lân quay sang nhìn mỹ thiếu niên, bỗng hỏi :

- Tại hạ có thể biết huynh đài quý tánh đại danh không?

Mỹ thiếu niên đảo tròn mắt :

- Tiểu đệ là Phụng Nhất Bình.

- Sao? Huynh đài họ Phụng ư? Phụng là phụng hoàng phải không?

- Vâng, có gì không đúng ư?

- Tại hạ nhớ là Công chúa nước Quy Phụng dường như cũng là họ Phụng thì phải.

Phụng Nhất Bình cười :

- Không hề gì, mai này nàng ta về làm vợ Mai huynh là xong.

Dứt lời, bỗng hai má đỏ bừng. Mai Dao Lân lắc đầu :

- Có lẽ tại hạ đã nhớ lầm rồi.

- Mai huynh bao nhiêu tuổi rồi.
- Tại hạ mười tám.
- Tiểu đệ mười lăm, từ nay sẽ gọi là Lân ca vậy. Nay chúng ta đi đâu đây?

Mai Dao Lân bỗng mắt rục sát cơ :

- Lên Thác Thiên Nhai, Bình đệ đi không?
- Đi chứ. Nhưng trong cốc có rắn độc, tiểu đệ sợ quá.

Mai Dao Lân cười nhạt, bỗng vòng tay qua lưng Phụng Nhất Bình, phi thân lên núi. Phụng Nhất Bình bị Mai Dao Lân ôm ngang lưng, toàn thân liền như chạm điện, nhũn người nép vào lòng Mai Dao Lân, tim đập rộn rạo.

Mai Dao Lân tuy cũng cảm thấy lưng đối phương thon tròn mềm mại, khác hẳn với mình, song chàng không có tâm trí nghĩ kỹ, chỉ lo chú ý tìm chỗ đặt chân trên vách núi. Vực sâu ngàn trượng chẳng bao lâu đã lên đến, đặt Phụng Nhất Bình xuống nói :

- Đây là Liệp Lân Ba.

Phụng Nhất Bình chom chớp mắt, kinh ngạc nói :

- Lân ca biết bay ư?

Mai Dao Lân mỉm cười :

- Trên cõi đời này làm gì có người biết bay, đây chính là công của Thiên Già đại sư. Bằng không Mai Dao Lân này dù luyện thêm sáu mươi năm nữa e cũng khó đạt được trình độ thể này.
- Vậy là đại sư đã truyền hết công lực bình sanh cho Lân ca rồi sao?

Mai Dao Lân khẽ thờ dài :

- Phải, ông ấy bảo là ông ấy đã nợ của ngu huynh, nhưng ngu huynh không hiểu vì sao ông ấy lại nói ra những lời khó hiểu như vậy, rất có thể một ngày nào đó ngu huynh cũng sẽ đi tu, lúc ấy nhất định sẽ hiểu.

Phụng Nhất Bình biến sắc mặt :

- Rõ là ngớ ngẩn, tu gì kia chứ? Nếu Lân ca mà thật sự đi tu, tiểu đệ sẽ không bao giờ đếm xỉa đến Lân ca nữa.

Đoạn lay mạnh tay Mai Dao Lân, nói tiếp :

- Lân ca chính là tại đây bị lão tặc kia đánh rơi xuống vực. Ô, Lân ca không, lúc ấy tiểu đệ thật là kinh khiếp đến chết được.

Dứt lời áp má vào vai Mai Dao Lân, như nỗi sợ hãi còn vương đọng trong lòng. Mai Dao Lân mỉm cười :

- Bình đệ có lúc thật giống như con gái vậy.
- Thật ư? Nếu tiểu đệ là con gái, hoặc chính là Công chúa, Lân ca có chịu cưới tiểu đệ không?

Mai Dao Lân cười phá lên :

- Bình đệ mà làm vợ ngu huynh là kẻ như hết đời, ngu huynh ngày đến tối đi suốt, luôn giết chết đồ máu, một ngày nào đó có thể thất thủ mạng vong, lúc ấy Bình đệ sẽ trở thành quả phụ còn gì.

Phụng Nhất Bình giận dữ :

- Mặc, tiểu đệ làm vợ Lân ca là do tự nguyện, có chết cũng chết chung, tiểu đệ quyết không sống góa bụa một mình.
- Bình đệ không nên làm vợ ngu huynh là hơn.
- Nèn, nèn, nèn... tiểu đệ quyết phải là vợ Lân ca.

Dứt lời nước mắt đã chảy dài, Mai Dao Lân không ngờ Phụng Nhất Bình lại khóc, thầm nhủ :

- Người là trai nam nhi, sao lại hay khóc thế này.

Ngay khi ấy bỗng nghe từ xa vọng lại tiếng quát tháo, Mai Dao Lân mặt liền hiện sát cơ nói :

- Thôi, Bình đệ đừng khóc nữa, chúng ta chỉ là nói đùa thôi mà, Bình đệ đâu phải là con gái thật, sao có thể làm vợ ngu ca được chứ? Đi mau, dường như đã có người đến sớm hơn chúng ta rồi.

Phụng Nhất Bình chưa nguôi giận, nắm tay áo chàng nói :

- Lân ca không chấp thuận tiểu đệ làm vợ Lân ca, tiểu đệ không đi với Lân ca, và Lân ca cũng không được đi đâu hết.

Mai Dao Lân vừa bực mình, vừa nực cười, bất đắc dĩ nói :

- Thôi được rồi, bằng lòng cưới, vừa lòng chưa.

Phụng Nhất Bình vẻ trịnh trọng :

- Đó là chính miệng Lân ca đã nói không được nuốt lời, lập lại lần nữa đi.

Mai Dao Lân ngó người, chàng nhận thấy sự thể dường như không ổn, nếu chỉ nói đùa thì Phụng Nhất Bình sao lại trịnh trọng thế này? Còn như là thật sự, làm gì có chuyện hai người đàn ông kết duyên vợ chồng? Nhất thời chàng cũng chẳng biết nói sao cho phải?

Phụng Nhất Bình thấy vậy bất giác nghe lòng chua xót, buồn bã nói :

- Tiểu đệ biết Lân ca chỉ là dối gạt tiểu đệ thôi.

Lúc này tiếng quát tháo bên trên mỗi lúc càng to, thỉnh thoảng còn kèm theo một hai tiếng rú thảm thiết. Mai Dao Lân đã động sát cơ, đâu còn tâm trí nghĩ vớ vẩn nữa, buột miệng nói :

- Ai mà dối gạt Bình đệ, mai này ngu huynh nhất định sẽ cưới Bình đệ, khi nào Bình đệ biến thành nữ nhân.

Phụng Nhất Bình liền mừng rỡ nhào vào lòng Mai Dao Lân, hôn nhanh lên môi chàng một cái, mặt tươi như hoa nở. Mai Dao Lân bối rối, cười dờ khóc dờ. Một hồi thật lâu, Phụng Nhất Bình mới buông tay ra, giọng thật dịu ngọt nói :

- Lân ca tốt quá. Tiểu đệ đã thích mến Lân ca từ lâu, Lân ca có biết không hở?

Mai Dao Lân ngó người, chàng thật như người vừa từ trên trời rơi xuống, nắm lấy tay Phụng Nhất Bình, cười bông đùa nói :

- Phu nhân, đi nào.

Đoạn liền phi thân lên trên, công lực của chàng lúc này đã khác xa với trước, một cái tung mình vượt xa hơn bốn mươi trượng, tiếng quát tháo sát phạt mỗi lúc một gần.

Hai người đang phóng đi, Phụng Nhất Bình bỗng chỉ tay ra trước nói :

- Lân ca, Thác Thiên Nhai kia rồi.

Mai Dao Lân nhìn theo hướng chỉ, thấy một ngọn núi đứng trơ trọi như một chiếc dù, cao tận mây xanh. Ngọn núi được tạo thành bởi những tảng đá to chất chồng lên nhau, giữa khe đá mọc đầy những cỏ dại và cây nhỏ, song khoảng cách không đều, có chỗ chỉ cách vài thước, có chỗ cách xa đến mấy trượng, ngoài vậy ra không còn vật gì khác có thể nắm nín.

Hai người đến dưới chân núi, Mai Dao Lân lấy làm lạ nói :

- Tiếng sát phạt rõ ràng là ở trên kia, vậy họ lên từ lối nào thế nhỉ?

Phụng Nhất Bình đưa tay chỉ phía trước nói :

- Đằng kia có bậc cấp dẫn lên núi, đương nhiên là họ lên từ lối ấy.

- Được rồi, chúng ta từ đây lên, kéo Thường Thái Chân kinh sợ trốn mất.

Đoạn bỗng lấy Phụng Nhất Bình, tung mình lên núi, mơn vào những cây nhỏ đặt chân lấy đà, lát sau đã lên đến trên núi cao hơn ngàn trượng.

Chỗ hai người lên ở sau một tảng đá to, quét mắt nhìn quanh chỉ thấy bốn bề mây trắng lãng đãng, chỉ có một ngọn núi nhô cao trong mây, hệt như tiên cảnh trong tranh.

Lúc này trên một khoảng đất trống nằm giữa núi, có chừng ba trăm người đang đứng xem hai gã đại hán động thủ giao đấu hết sức ác liệt.

Phụng Nhất Bình xem một hồi lâu nói :

- Lân ca biết họ đang làm gì không?

Mai Dao Lân chăm chăm nhìn về phía Thác Thiên Thần Tẩu Thường Thái Chân đang ngồi trên chiếc ghế thái sư cách ngoài năm mươi trượng và đối diện với chàng, đáp :

- Có lẽ Thác Thiên Nhai có kẻ địch đến.

- Lân ca lầm rồi, có kẻ địch đến mà Thường Thái Chân lại an nhàn đến như vậy ư? Họ đánh cuộc đấu người đấy.

- Đánh cuộc đấu người ư?

- Phải, người đánh cuộc với Thường Thái Chân hẳn là bản lĩnh chẳng kém, chúng ta có cần đến gần xem không?

Mai Dao Lân lắc đầu :

- Hãy khoan, một người sắp bại đến nơi rồi, hãy nghe xem họ nói gì?

Mai Dao Lân vừa dứt lời, bỗng thấy trong hai đại hán đang giao đấu, người bên phải rú lên đau đớn, nơi đùi đã bị trúng một kiếm, ngã lăn ra đất.

Thường Thái Chân đứng phắt dậy, tức giận quát :

- Nô tài thật vô dụng. Các người đâu xô xuống Thác Thiên Nhai cho ta.

Liền tức có hai đại hán tiến ra, vác gậy đại hán thọ thương lên, đi về phía Mai Dao Lân và Phụng Nhất Bình đang ẩn thân.

Lúc này chỉ nghe một giọng trầm hùng cười to nói :

- Thường huynh ba trận đã bại hai, kẻ là thua rồi chứ?

Thường Thái Chân cười :

- Đúng vậy, huynh đệ đã thua. Nhưng việc Ma Thiên Lãnh Phong Lô động, theo huynh đệ thì công tử không cần phải cho quá nhiều người đến đó, chẳng nào thì Mai Dao Lân đã táng mạng tại đây rồi.

Giọng trầm hùng nói :

- Thường huynh, theo sự thỏa thuận giữa chúng ta là với ba trận định thắng bại, giờ thì...

Thường Thái Chân về không vui, cười to :

- Lẽ đương nhiên nếu Ngô huynh nhất định muốn Thường mỗ đi, Thường mỗ là bên bại, đâu thể nuốt lời. Ngô huynh hãy cho biết thời gian đi.

Giọng trầm hùng cười to :

- Huynh đệ vốn chỉ là nói đùa, ba trận cũng chỉ để giải khuây thôi. Thành thật mà nói, huynh đệ đến đây chính là phụng mệnh công tử, dùng để thỉnh mời, có điều Thường huynh ở đây bao năm thanh tịnh, huynh đệ ngại mở miệng nên mới viện lý do đó thôi. Các người đâu, mang lễ vật của công tử đến đây mau.

Chỉ nghe tiếng dạ vang, hai đại hán từ trong đám đông bước ra, mỗi người bưng một hộp lễ vật (Thiếu một đoạn)

Thường Thái Chân vốn đã muốn hợp tác với Vạn Tượng công tử từ lâu, nhưng có điều là chưa có cơ hội, khi nãy vì đánh cuộc thua bị buộc nên lòng không vui, giờ thì lại khác, chỉ nghe y hào khí cao vân nói :

- Phải chi Ngô huynh nói trước được rồi, công tử đã xem trọng Thường mỗ thế này, cái mạng già của Thường mỗ còn gì đáng tiếc nuối nữa. Vậy chúng ta một lời đã định, Ngô huynh hãy cho biết thời gian đi.

- Tượng Thị tam hùng ở Âm Sơn ngày mai sẽ đến đây, bấy giờ chúng ta hãy lên đường được chăng?

Thường Thái Chân sững sờ :

- Tượng Thị tam hùng cũng đã tham gia ư? Ha ha... công tử nhân duyên thật phi thường.

- Ha ha... đó chẳng qua cũng nhờ bằng hữu vô lâm ủng hộ thôi.

Lúc này hai gã đại hán đã vác kẻ bại trận đến bên bờ vực, chỉ nghe đại hán bên phải nói :

- Bằng hữu, đây chỉ trách bằng hữu vô tích sự mới ra nông nỗi này, bằng hữu đã là người thứ hai mươi mốt rồi đó.

Người ấy thấy cái chết trước mắt, cổ vùng vẫy quất :

- Buông ra mau.

Đại hán bên phải cười khẩy nói :

- Bằng hữu không thoát được đâu, chắc chắn hôm nay là ngày tận số rồi.

Thốt nhiên một giọng sắc lạnh vang lên :

- Hai vị hôm nay chắc chắn đã đến ngày tận số rồi.

Hai gã đại hán giật mình quay phắt lại, chỉ thấy hai thiếu niên anh tuấn tuyệt luân đang sóng vai đứng bên bờ vực. Vừa thấy đối phương còn trẻ, hai gã đại hán liền hoàn hồn bình tâm, người bên phải lạnh lùng quát :

- Tiểu tử, các ngươi là ai? Cả gan đến Thác Thiên Nhai...

Thiếu niên bên phải ngắt lời :

- Nếu bằng hữu không chóng quên, hẳn còn nhớ Mai Dao Lân này chứ?

Ba tiếng “Mai Dao Lân” như sấm nổ ngang đầu, hai gã đại hán kinh hoàng thất sắc, vội buông người thợ thương ra, quay đầu hét to :

- Ô, ma quỷ hiện hình, cứu mạng với...

Đồng thời đã phóng chân bỏ chạy, người thợ thương cũng bủn rủn ngã lăn ra đất, không còn bò dậy được nữa. Mai Dao Lân cười khẩy nói :

- Mai mỗ đã nói rồi, hai vị hôm nay đã đến ngày tận số rồi.

Dứt lời tung mình lên nhanh như chớp, lẳng không song chương giáng xuống. Hai tiếng rú thảm khốc kéo dài, văng bay vào giữa, xa đến mười mấy trượng mới rơi xuống đất, đã hồn lìa khỏi xác.

Mai Dao Lân hạ xuống đất lạnh lùng nói :

- Bằng hữu còn nằm đó chi nữa?

Người thợ thương run lấy bầy, van vì :

- Xin thiếu gia tha mạng, nô tài không có tội tình gì, vốn là bị họ bắt đến đây giam cầm, không ngờ lại ra nông nỗi này.

Mai Dao Lân quét mắt nhìn những người đang phóng nhanh đến, đánh giọng nói :

- Bằng hữu, người học võ phải có cốt khí, hãy mạnh dạn lên, tính mạng mình là phải do chính mình dành lấy. Hãy đứng lên, Mai mỗ không giết các hạ đâu.

Lúc này đã có khoảng ba mươi đại hán khinh công cao hơn phóng đến, đi đầu là một người môi thô, trò tay mắng :

- Mẹ kiếp, hai tên tiểu tặc nguoi...

Chưa dứt lời, chỉ nghe “bốp” một tiếng giòn giã, đã bị Mai Dao Lân lướt đến xáng cho một bạt tai, gã đại hán môi thô thét lên đau đớn, hai tay bụm lấy má phải ngồi xồm xuống, tai mũi miệng máu phun xối xả.

Mai Dao Lân lạnh lùng quét mắt nhìn mọi người nói :

- Nơi đây các ngươi không có tư cách lên tiếng, hãy đi gọi Thường Thái Chân đến đây chịu tội mau.

Mọi người thấy thân thủ chàng nhanh như tia chớp, biết chắc mở miệng sẽ khôn đồn, không ai dám nói gì cả.

Ngay khi ấy, từ sau đám đông vang lên tiếng Thường Thái Chân nói :

- Vị bằng hữu nào lại xem trọng Thường mỗ, chẳng ngại vất vả đến đây thăm viếng thế này, Thường mỗ còn gì hân hạnh cho bằng.

Mọi người vừa nghe chủ nhân đến, liền vội tránh sang hai bên. Thường Thái Chân vừa trông rõ hai người, chẳng những bàn chân đã cất lên không bước tới, trái lại còn thoái lui một bước, sững sờ nói :

- Ngươi là Mai Dao Lân ư?

Mai Dao Lân cười sắc lạnh :

- Không sai, kẻ này chính là Mai Dao Lân, sự báo ứng quá nhanh phải không?

Lúc này có thêm một lão nhân tóc bạc và một lão nhân mắt xanh mũi quặp tuổi trạc thất tuần đến đứng bên Thường Thái Chân.

Lão nhân mắt xanh mũi quặp kiêu ngạo đưa mắt nhìn Mai Dao Lân nói :

- Thường huynh, hẳn chính là Mai Dao Lân ư? Hắc hắc, thật không nhìn ra.

Lời lẽ đầy mỉa mai khinh miệt.

Bạn đang đọc truyện *Long Kiếm Truy Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Chương táng Thác Thiên khiếp quần hào

Thường Thái Chân lúc này lòng hết sức lo âu, những lời nói của Thiên Giả Tăng như vang vọng bên tai, khiến y đờm khiếp tâm kinh, khẽ nói :

- Thường mỗ đã đánh hấn rơi xuống vực thẳm và còn phóng hỏa thiêu rụi đầy cốc, chẳng ngờ vẫn không diệt trừ được hấn. Ôi, phen này hấn tái xuất giang hồ, thật khó mà thu xếp được nữa.

Lão nhân mắt xanh cười to :

- Thường huynh chớ lo, để lão phu giải quyết hấn cho.

Đoạn quay sang khoát tay lớn tiếng nói :

- Tả Hữu song kiếm đâu? Hãy bắt lấy tên tiểu tử này cho ta.

Liền tức hai thiếu niên mặt mày trắng nhợt không chút sắc máu phi thân ra, hấn họ đã quen oai phong, chân vừa chạm đất đã nghênh ngang đưa tay chỉ Mai Dao Lân nói :

- Tiểu tử còn chưa ra đây chịu chết hả?

Phụng Nhất Bình tức giận quát :

- Thật không biết trời cao đất dày, muốn chết.

Dứt lời một chưởng đã tung ra, tuy nhanh nhưng không hề có tiếng gió.

Hữu Kiếm nhảy mắt với Tả Kiếm nói :

- Có lẽ là một cô bé, hãy xuất thủ nhắm vào những chỗ ấy là biết ngay.

Tả Kiếm hiểu ý, nhanh khách cười nói :

- Nếu đúng vậy thì thật là đệ nhất thiên hạ, tuyệt đối không..

Chưa dứt lời thì liền cảm thấy một luồng sức mạnh vô hình ập đến trước ngực, hai người giờ mới cả kinh thất sắc, vội tung mình ra sau hơn hai trượng, trường kiếm vung lên, chĩa thẳng vào ngực và bụng dưới Phụng Nhất Bình.

Phụng Nhất Bình đỏ mặt, sát cơ xuất hiện, cất tiếng huyết lạnh lạnh, đột nhiên vọt người lên cao hơn ba trượng, song chưởng chia ra tả hữu giáng xuống đồng thời quát to :

- Tặc tử muốn chết.

Tả Hữu song kiếm mọi khi vẫn quen tính ngông cuồng tự đại, chết đến nơi mà vẫn chưa biết. Tả Kiếm hí mắt cười, đắc ý nói :

- Ô, quả đúng là một cô bé, tiếng nói ngọt đến mức bủn rủn cả tay chân.

Hữu Kiếm cũng khoái trá nói :

- Hãy chia đồng nhé.

Lúc này chưởng lực của Phụng Nhất Bình đã xuống đến, vẫn im lìm không một tiếng động. Tả Hữu song kiếm đã bị nữ sắc làm mờ tâm trí, cùng vung kiếm lên đâm vào đùi Phụng Nhất Bình.

Bỗng nghe Thường Thái Chân cùng lão nhân mắt xanh hét to :

- Ô! Thiên Già Chương! Lui mau!

Song đã muộn, chỉ nghe “bình bình” hai tiếng kèm theo là hai tiếng rú thảm thiết, hai thanh trường kiếm va vào đất đá tóe lửa. Tả Hữu song kiếm đã trở thành hai đồng thịt máu nhầy nhụa, trông thật khủng khiếp.

Tả Hữu song kiếm là hai hộ vệ đắc ý của lão nhân mắt xanh, giờ thấy họ chết thảm thiết như vậy, tức giận đến bầm gan tím mặt, quát to :

- Lão phu bỏ chết tên tạp chủng nguoi.

Dứt lời đã xuất chương tấn công Phụng Nhất Bình đang còn lơ lửng trên không, chỉ thấy chương phong gầm rú như vũ bão, uy mãnh khôn cùng.

Phụng Nhất Bình bị Tả Hữu song kiếm trêu chọc làm nhục, mặc dù đã đánh chết họ, song nàng là thân kim chi ngọc điệp, nên lòng vẫn chưa nguôi giận, nóng lòng muốn xuống tỏ bày với Mai Dao Lân, đầu gối đến lão nhân mắt xanh lại ra tay ám toán thế này. Đến khi phát giác thì chương phong đã đến gần, bất giác kinh hoàng thất sắc, mồ hôi lạnh đầm ướt trên trán.

Ngay khi ấy bỗng nghe tiếng lạnh lùng quát :

- Lui về ngay!

“Bình” một tiếng vang rền, cát đá tung bay mù mịt. Lão nhân mắt xanh liền tiếp bật lùi bốn năm bước, lồng ngực tức nghẽn, huyết nữa đã thổ huyết tại chỗ, kinh hãi ngẩng lên nhìn, sừng sốt kêu lên :

- Mai Dao Lân!

Lúc này Phụng Nhất Bình đã hạ xuống cạnh Mai Dao Lân. Mai Dao Lân cười khẩy nói :

- Đã khiến tôn giá kinh hãi rồi.

Lão nhân mắt xanh dần định thần, bỗng cảm thấy bàn tay phải đau nhói, vội đưa lên nhìn, liền tức mặt mày xám ngắt, bàng hoàng kêu lên :

- Ô! Lục... Bình...

Thường Thái Chân kinh hãi lùi sau một bước, theo bản năng đưa tay sờ ngực, bởi trong túi y cũng có một đoạn Lục bình xanh khủng khiếp.

Phụng Nhất Bình bỗng nắm lấy tay Mai Dao Lân phụng phịu :

- Lân ca người ta hiệp đáp tiểu đệ, Lân ca lại không màng đến tiểu đệ, tiểu đệ không biết đâu, thường cho tiểu đệ đi.

Mai Dao Lân ngớ người :

- Bình đệ chẳng phải đã giết họ rồi hay sao? Ngu huynh thương gì kia chứ?

- Tiểu đệ không cần không thương gì, nhưng phải thương mới được.

Mai Dao Lân thật vô phương, đành nói :

- Thôi được, thôi được, ngu huynh thương đừng rầy rà nữa.

Còn như thường gì chính chàng cũng không biết. Phụng Nhất Bình giờ mới đổi giận làm vui nói :

- Lân ca đã hứa rồi, không được nuốt lời đó!

Mai Dao Lân đưa mắt nhìn lão nhân mắt xanh đang kinh hoàng, cười khẩy nói :

- Mai mỗ đã phán quyết tử hình tôn giá rồi.

Lão nhân mắt xanh đã từng chứng kiến cái chết thảm khốc của chất độc của Lục bình xanh, ngẫm nghĩ một hồi, bỗng buông tiếng cười ghê rợn nói :

- Mai Dao Lân, nguoi tưởng thù hạ của Vạn Tượng công tử dễ hiệp đáp lắm sao? Ha ha... lão phu thành thật cho nguoi biết, trong võ lâm Trung nguyên hiện nay đã không còn chỗ cho nguoi đứng chân. Trừ phi...

- Ha ha... trừ phi Mai mỗ cứu cái mạng chó của nguoi chó gì?

Lão nhân mắt xanh tái mặt :

- Tiểu tử, ngươi biết lão phu là ai không hả?

Mai Dao Lân mặt ngáp sát cơ :

- Bích Nhân Điều Ngô Thiên Hồng, ngươi tưởng Mai mỗ không biết ngươi ư? Ha ha... lũ chó má các ngươi trước khi chưa trả hết nợ, Mai mỗ không bao giờ quên các ngươi đâu, ha ha...

Đoạn từ trong lòng lấy ra một quyển sổ rất dày, lật tìm nơi giữa xé lấy hai trang, ném xuống nói :

- Đây chính là họa tượng lũ khốn khiếp các ngươi.

Hai mảnh giấy là đà bay xuống đất, nhìn rõ chính là họa tượng của Thường Thái Chân và Ngô Thiên Hồng. Thế là Bích Nhân Điều Ngô Thiên Hồng biết không còn hy vọng êm xuôi được nữa, y buông tiếng quát vang, tung mình lao tới gầm lên :

- Lão phu thí mạng với ngươi!

Dứt lời đã liên tiếp công ra bảy chiêu, chiêu phong rít lên như sấm động, từ bốn phương tám hướng ập vào Mai Dao Lân. Mai Dao Lân thân nhiên đứng yên, chiêu phong như vũ bão khi vừa đến gần người chàng liền tách sang hai bên lách qua, Mai Dao Lân bỗng quát :

- Trả lục bình lại đây!

Tay phải chớp nhoáng vung ra, chỉ nghe Bích Nhân Điều Ngô Thiên Hồng hự lên một tiếng đau đớn, tung mình ra sau hơn hai trượng, bàn tay phải máu tuôn xối xả.

Mai Dao Lân ngón tay kẹp lấy lục bình, chùm rễ móc câu đã kéo theo một mảng thịt to của Bích Nhân Điều Ngô Thiên Hồng.

Phụng Nhất Bình vỗ tay cười nói :

- Lân ca đưa đây tiểu đệ làm sạch cho.

Mai Dao Lân tiện tay ném lục bình cho Phụng Nhất Bình, lạnh lùng nhìn Bích Nhân Điều cười nói :

- Bích Nhân Điều lục bình Mai mỗ đã thu, bây giờ đến lượt Mai mỗ lấy mạng ngươi.

Đoạn từng bước tiến đến gần Bích Nhân Điều, Bích Nhân Điều kinh hãi lùi sau hai bước, bỗng vung tay quát to :

- Mọi người cùng tiến lên...

Liền tức trong tiếng quát tháo, bảy tám đại hán lao ra, đao côn kiếm kích cùng lúc bổ vào Mai Dao Lân.

Mai Dao Lân buông tiếng cười khẩy, “choang” một tiếng như rỗng găm, Bạch Long kiếm đã ra khỏi bao, chỉ thấy ánh bạc chớp chóa, xung quanh liền tức vang lên năm tiếng rú thảm, và một luồng sáng bạc vượt qua đám đông, bay thẳng về phía Bích Nhân Điều Ngô Thiên Hồng.

Bích Nhân Điều lúc này đã hoàn toàn mất hết hào khí, hét to :

- Ngươi dùng kiếm, lão phu tay không cũng chẳng sợ.

Dứt lời song chiêu đã vung lên, chớp mắt đã liên tiếp công ra tám chiêu. Mai Dao Lân trong tiếng cười khẩy đã tra kiếm vào bao, cười gằn quát :

- Lão thất phu nạp mạng đây.

Dứt lời người đã xuyên vào bóng chiêu, thủ pháp nhanh đến mức mọi người chỉ trông thấy bóng người nhấp nhoáng, rồi thì đã biến mất trong bóng chiêu.

Thác Thiên Thần Tẩu Thường Thái Chân kinh hãi hét to :

- Ngô huynh hãy...

Chưa kịp dứt lời đã nghe vang lên một tiếng rú vô cùng thảm thiết, chỉ thấy thi thể Bích Nhân Điều bay thẳng lên cao đến bảy tám trượng, rơi xuống Thác Thiên Nhai.

Diễn biến nhanh đến mức không sao tưởng tượng nổi, ba gã đại hán còn lại vốn định liều mạng xông tới, lúc này đều kinh hãi dừng thừ ra như phỗng đá. Mai Dao Lân quét mắt nhìn quanh lạnh lùng nói :

- Còn ai muốn động thủ nữa không?

Ngay như Bích Nhân Điều Ngô Thiên Hồng mà còn táng mạng dưới chưởng lực của chàng chỉ trong khoảnh khắc, thử hỏi còn ai dám động thủ nữa. Phụng Nhất Bình cười đắc ý nói :

- Lân ca, họ đã sợ cả rồi.

Mai Dao Lân chậm chậm quay sang nhìn Thường Thái Chân giọng sắc lạnh nói :

- Thường Thái Chân, đã đến lúc phải trả lại lục bình cho Mai mỗ rồi.

Thường Thái Chân hít sâu một hơi, định thần nói :

- Mai Dao Lân, chỉ cần ngươi giết được hết các thủ hạ của lão phu, lẽ dĩ nhiên lão phu sẽ trả lại lục bình cho ngươi.

Đoạn không chờ Mai Dao Lân lên tiếng, quát to :

- Hãy bắt lấy tiểu tử này cho ta!

Trong số khoảng ba trăm người, có vài người toan động thủ, nhưng khi tiếp xúc với gương mặt sắc lạnh của Mai Dao Lân, không ai dám động đậy nữa, bởi người nào không sợ chết kia chứ?

Thường Thái Chân thấy thủ hạ không nghe theo mệnh lệnh của mình, lòng càng thêm hoảng, quay người lại hỏi :

- Vị huynh đệ nào bắt lấy tiểu tử này cho Thường mỗ.

Những người này thấy đều là kẻ vị lợi, đâu ai chịu bán mạng cho tử thần, nghe vậy liền lùi sau một bước, không một ai lên tiếng. Thường Thái Chân mồ hôi lạnh chảy dài trên mặt, chẳng rõ do khiếp sợ hay tức giận, cười khẩy nói :

- Thường mỗ đã nhìn lầm người rồi.

Đoạn chậm bước đi đến trước mặt lão nhân tóc bạc nói :

- Lãng huynh thấy có đúng vậy không?

Lão nhân tóc bạc cười khẩy :

- Huynh đệ thật cũng rất muốn phân ưu với Thường huynh, nhưng có điều là Mai Dao Lân đã chỉ đích danh Thường huynh khiêu chiến, nếu huynh đệ đứng ra, e sẽ làm hoen danh Thường huynh đó thôi.

Người này rõ là thâm hiểm, mặc dù biết rõ Thường Thái Chân hôm nay chết nhiều hơn sống, song vẫn không muốn xúc phạm.

Thường Thái Chân giận quá cười vang :

- Lãng huynh đúng là tri kỷ của Thường mỗ, ha ha... Thường mỗ bất luận sống hay chết không rời xa Lãng huynh, hãy lên đường trước đi.

Đoạn bất thần vung chưởng, nhanh như chớp đánh vào bụng dưới lão nhân họ Lãng. Lão nhân họ Lãng nằm mơ cũng không ngờ có vậy, trong khoảng cách qua gần, chẳng tài nào tránh kịp, một chưởng trúng ngay vào bụng dưới. Chỉ nghe một tiếng rú thảm khốc, văng bay ra xa bảy tám trượng, thất khiếu phun máu chết ngay tức khắc.

Những người khác thấy vậy, thấy đều kinh hoàng, lùi nhanh ra xa để giữ mình. Thường Thái Chân hai mắt đỏ quạch, chăm chăm nhìn thiếu phụ áo lục nói :

- Bây giờ chỉ còn hai ta liên thủ nữa thôi!

Thiếu phụ áo lục thấy mình đứng cách Thường Thái Chân quá gần, không dám cự tuyệt, bèn cười nói :

- Nhất nhật phu thê bất dạ ân, thiếp sao trơ mắt nhìn phu quân một mình cự địch, chúng ta lên.

Thường Thái Chân cảm động thờ dài :

- Chỉ có nàng..

Nào ngờ chưa dứt lời, thiếu phụ áo lục bỗng tung mình ra xa hơn năm trượng, lạnh lùng nhìn Thường Thái Chân nói :

- Nhân quả báo ứng, chưa đến lượt bốn cô nương đâu.

Thường Thái Chân giận dữ gầm vang :

- Lão phu bỏ chết à tiện nhân ngươi trước.

Vừa định tung mình đuổi theo, thiếu phụ áo lục đã lúi vào trong loạn thạch mất dạng. Mai Dao Lân phi thân cản lại, cười khẩy nói :

- Thường Thái Chân, Mai mỗ không có thời gian để nhìn xem ngươi giải quyết chuyện gia đình đâu.

Thường Thái Chân trước hoàn cảnh bạn bè bội phản, ái thiếp bỏ rơi và khiếp hãi, đã gần như điên loạn, cười ghê rợn nói :

- Lão phu sợ ngươi hay sao?

Tung mình lao tới, liên tiếp tung ra mười mấy chương, hoàn toàn không màng đến phòng thủ. Mai Dao Lân buồm tiếng cười khẩy, lạng người ra xa không hoàn thủ. Phụng Nhất Bình ngạc nhiên thầm nhủ :

- Lân ca sao thế này? Cơ hội tốt như vậy mà không hạ thủ, chà lẽ lại chờ lão ta tỉnh trí hay sao?

Không sai nằng đã đoán đúng, Mai Dao Lân chính là muốn chờ Thường Thái Chân tỉnh trí mới hạ thủ.

Sau mười chiêu Thường Thái Chân đã bắt đầu phòng thủ, không còn điên cuồng liều mạng như trước nữa. Lại mười chiêu nữa qua đi, Thường Thái Chân đã hoàn toàn tỉnh trí, công thủ rất có chừng mực. Mai Dao Lân bắt đầu lùi dần về phía vực thẳm, Thường Thái Chân tuy nhận thấy khác lạ, song lúc này đã như cười trên lưng hổ, bắt buộc phải đuổi theo.

Sau năm mươi chiêu, Mai Dao Lân đã lui đến, chỉ còn cách bờ vực chừng ba thước, chàng cười khẩy nói :

- Thường Thái Chân ngươi biết vì sao Mai mỗ không hạ sát ngươi trong khi ngươi cuồng trí hay không? Ha ha... bởi vì lúc ấy ngươi không biết khiếp sợ, hạ sát ngươi như vậy Mai mỗ không hà dạ.

Mọi người nghe vậy thây đều tái mặt, lần đầu tiên họ mới nghe giết người mà còn muốn kẻ bị giết phải biết khiếp sợ, thật là tàn nhẫn đến mức không thể tưởng tượng được. Thế là họ bắt đầu bỏ trốn, từng người lần lượt chuồn khỏi Thác Thiên Nhai.

Thường Thái Chân chẳng hổ một bậc gian hùng, nghe vậy cười dài nói :

- Lão phu bây giờ đã tỉnh trí rồi, ngươi có bản lĩnh hãy hạ thủ đi.

Dứt lời đã liên tiếp tung ra mười hai chương, bức lùi Mai Dao Lân một bước. Mai Dao Lân cười khẩy :

- Đúng vậy, Mai mỗ hạ thủ đây! Ngươi hãy xem Thác Thiên Nhai bao cao?

Dứt lời song chương bỗng thu về, để cho chương phong của Thường Thái Chân xô tới, gạt sang hai bên lướt qua, Mai Dao Lân đứng yên bất động.

Thường Thái Chân kinh hoàng thất sắc, buột miệng kêu lên :

- Ô! Hư Di công!

Dứt lời bàn tay đã dính vào song chương của Mai Dao Lân. Mai Dao Lân cười sắc lạnh nói :

- Thường Thái Chân ngươi xưng hùng tại Thác Thiên Nhai, giờ đây Mai mỗ sẽ cho ngươi táng thân tại Thác Thiên Nhai. Ngươi dùng độc kế hại người tại Trung Nguyên, Mai Dao Lân sẽ khiến ngươi kẻ cùng vong thân tại dị vực vậy công bằng chứ?

Thường Thái Chân vận hết toàn thân công lực, song chương đẩy tới trăm giọng nói :

- Nếu như tiểu tử ngươi có đủ bản lĩnh.

Mai Dao Lân song chương từ từ quay sang bờ vực :

- Ngươi hãy thử xem!

Dứt lời Thường Thái Chân quả nhiên đã bị từ từ nhấc bổng lên. Thường Thái Chân mặt nổi gân xanh, từ hồng hào trở thành tái ngắt. Và rồi, khóe môi y bắt đầu rỉ máu, người cũng bị xoay ra bờ vực.

Phụng Nhất Bình bất nhẫn ngoảnh mặt đi, bỗng nghe Mai Dao Lân quát :

- Xuống đi thôi!

Một tiếng thét ghê rợn kéo dài, rồi thì tan biến dưới Thác Thiên Nhai, thế là một lão gian hùng đã hồn về nơi chín suối.

Phụng Nhất Bình giờ mới dám ngoảnh lại, cất bước đi đến bên Mai Dao Lân, sợ sệt đưa mắt nhìn xuống vực nói :

- Thật quá là khủng khiếp.

Mai Dao Lân bình thân mỉm cười, bỗng hỏi :

- Những người kia đâu rồi?
- Chuồn hết rồi? Sao? Lân ca còn chưa giết đủ hả?
- Nếu ngu huynh muốn giết họ thì đâu đợi đến bây giờ.
- À, vậy mới là ca ca tốt bụng của tiểu đệ chứ. Đi thôi!

Đoạn nắm tay Mai Dao Lân đi về phía có bậc cấp.

Hai người xuống đến Thác Thiên Nhai thì trời đã gần trưa, vòng qua Thác Thiên Nhai đi chưa được bao lâu. Phụng Nhất Bình như chợt nhớ điều gì, đứng lại ngược mặt lên nói :

- À, Lân ca chẳng phải đã hứa sẽ thưởng cho tiểu đệ sao?

Mai Dao Lân ngó người :

- Thưởng gì kia?

Phụng Nhất Bình ngả vào lòng chàng, phụng phịu :

- Tiểu đệ biết thế nào Lân ca cũng nuốt lời mà! Tiểu đệ không biết đâu, Lân ca rõ ràng là đã hứa với người ta rồi.

Mai Dao Lân giờ mới nhớ ra, đành cười nói :

- Thôi được rồi, ngu huynh nhất định sẽ thưởng, nhưng nơi đây là núi rừng hoang dã, chẳng có gì để mua, khi nào xuống núi rồi ngu huynh sẽ đãi Bình đệ một bữa ăn thật thịnh soạn, được không nào?
- Tiểu đệ chẳng thèm đâu.
- Vậy thì sau khi xuống núi, tùy Bình đệ muốn gì cũng được, thế nào?
- Không, không chờ đến khi xuống núi, thưởng ngay tại đây mới được.

Mai Dao Lân ngơ ngác :

- Ở đây lấy gì để thưởng cho Bình đệ chứ?

Phụng Nhất Bình đỏ mặt :

- Hôn người ta một cái.

Mai Dao Lân chau mày :

- Hôn, Bình đệ ư? Đệ đâu phải là con gái, hôn đệ thì đệ có cảm giác gì chứ?
- Một nam một nữ mà không có cảm giác hả?
- Nhưng chúng ta đều là đàn ông kia mà.
- Lân ca xem người ta là nữ không được sao?
- Nhưng đệ rõ ràng là trai kia mà.
- Không cần biết, không cần biết, chính Lân ca đã hứa với người ta.

Mai Dao Lân thật dở khóc dở cười, song chẳng còn cách nào hơn, đành nói :

- Thôi được rồi, hôn thì hôn.

Phụng Nhất Bình đỏ mặt, chầm chậm nhắm mắt và ngược mặt lên.

Mai Dao Lân cúi xuống hôn nhanh lên môi nàng, vừa định ngẩng lên, Phụng Nhất Bình bỗng choàng tay qua cổ chàng, giọng mơ màng nói :

- Lân ca biết Nhất Bình yêu Lân ca đến mức nào không?

Dứt lời đôi môi ngọt mềm đã dán vào môi Mai Dao Lân. Mai Dao Lân ngo ngẩn thẳm nhủ :

- Vị huynh đệ này hẳn là thần kinh có vấn đề rồi.

Ngay khi ấy, ngoài xa bỗng vọng đến tiếng bước chân chạy và tiếng la hét rất ghê rợn. Mai Dao Lân vội đẩy Phụng Nhất Bình ra nói :

- Có lẽ chúng ta lại gặp bọn mắc nợ nữa rồi.

Phụng Nhất Bình bức tức nói :

- Ghét thật!

Ngay khi ấy những người đã bỏ trốn khi nãy chạy đến, chỉ thấy họ kẻ thọ thương người gục ngã, la hét kinh hoàng như bị quỷ dữ đuổi theo. Mai Dao Lân giật mình thẳm nhủ :

- Chẳng lẽ đối phương còn hung dữ hơn Mai Dao Lân này nữa sao?

Bỗng nghe có tiếng quát to :

- Các vị bằng hữu sử dụng kim đao kia hà tất sát hại kẻ vô tội để biểu hiện oai phong. Tượng Thị tam hùng này xin được lĩnh giáo các vị vài chiêu.

Mai Dao Lân mắt rục sát cơ, lạnh lùng nói :

- Tượng Thị tam hùng ư? Đi!

Đoạn liền nắm tay Phụng Nhất Bình phi thân xuống núi. Trong khi phóng đi Phụng Nhất Bình thắc mắc hỏi :

- Lân ca định giúp bên nào vậy?

Mai Dao Lân trên mặt sát cơ càng đậm hơn, giọng âm trầm đáp :

- Chẳng giúp bên nào cả.

Lúc này hai người đã xuống đến một chỗ đất cao, chỉ thấy bên dưới cách ngoài trăm trượng có mười hai đại hán y phục quái dị, vung kim đao đang ác chiến Tượng Thị tam hùng.

Dưới ánh nắng soi rọi, mười hai ngọn kim đao chớp chóa trông hoa cả mắt. Mười hai gã đại hán vây quanh Tượng Thị tam hùng di chuyển nhanh nhẹn như không chút rối loạn, bộ pháp hết sức ảo diệu, hiển nhiên đó là một trận thế. Tượng Thị tam hùng tuy bị bao vây trong trận, song chẳng chút nao núng, chia ra chống chọi ba mặt, vung động rít gió uy thế như giao long xuất hải, công lực quả thật phi thường. Thế nhưng có một điều rất kỳ lạ, tuy công lực ba người rõ ràng cao hơn mười hai gã đại hán kim đao rất nhiều, vậy mà binh khí trong tay lại luôn rơi vào khoảng không, hết như là đui mù, do đó hồi lâu vẫn không sao thoát ra khỏi vòng vây.

Mai Dao Lân xem một hồi, bỗng gần giọng nói :

- Ngươi tuy hai bên đều không giúp, nhưng hai bên đều phải giết.

Đoạn lại nắm tay Phụng Nhất Bình phóng xuống, sau ba lần tung mình đã đến sau một tảng đá to và cao hơn ba trượng nằm bên phải đấu trường.

Phụng Nhất Bình bỗng quay mặt lại hỏi :

- Lân ca xem bọn dùng kim đao đã áp dụng trận pháp gì mà lại có thể giam hãm Tượng Thị tam hùng thế này?

Bởi khoảng cách quá gần, nên khi Phụng Nhất Bình quay mặt qua, Mai Dao Lân ngửi thấy hơi thở nàng như làn như xạ, bất giác lấy làm lạ thẳm nhủ :

- Người này giống con gái quá!

Đôi mắt cũng bất giác nhìn chột vào mặt Phụng Nhất Bình, nhất thời quên mất trả lời. Phụng Nhất Bình tìm đập rộn rạo, nũng nịu nói :

- Làm gì mà nhìn người ta chòng chọc như muốn ăn tươi nuốt sống thế này?

Mai Dao Lân vội quay đi, nhìn vào đấu trường, buột miệng nói :

- Bình đệ có lúc thật giống con gái.

Phụng Nhất Bình đỏ mặt, cúi đầu thẹn thùng.

Lúc này trận đấu càng thêm kịch liệt, mười hai gã đại hán quay vòng nhu gió, kim đao trong tay rít gió vùn vụt, uy thế thật khiếp người. Tượng Thị tam

hùng dường như không trông thấy động tác của mười hai gã đại hán, chỉ định vị theo tiếng gió, khi kim đao đến gần mới vùng binh khí đỡ gạt rồi thừa cơ phản công một chiêu, song ba người trước sau vẫn không rời nhau.

Mai Dao Lân thấy vậy thảm nhủ :

- Tượng Thị tam hùng hiển nhiên không trông thấy được phương vị của mười hai người kia, vậy mà vẫn cầm cự được lâu thế này, đủ thấy Tượng Thị tam hùng quả danh bất hư truyền.

Phụng Nhất Bình cúi đầu chờ đợi hồi lâu, không nghe Mai Dao Lân nói gì, bèn liếc mắt nhìn, thấy chàng đang chăm chú theo dõi trận chiến, bất giác thất vọng thảm nhủ :

- Chàng tuy thông minh đa mưu, nhưng về chuyện nam nữ lại hoàn toàn mù tịt, thật nóng lòng chết được.

Nàng chợt động tâm, ngẩng lên nói :

- Lân ca...

Mai Dao Lân quay mặt lại, ngơ ngẩn hỏi :

- Gì vậy?

Phụng Nhất Bình môi mấp máy một hồi, bỗng gom hết can đảm hỏi :

- Nếu như tiểu đệ là con gái, Lân ca có muốn cưới tiểu đệ làm vợ không?

Mai Dao Lân suốt nửa đã bật cười, Phụng Nhất Bình dẫu môi giận dữ nói :

- Có gì đáng cười chứ?

Mai Dao Lân không ngờ lại giận, thảm nhủ :

- Vì sao cứ mỗi lần đề cập đến chuyện nam nữ phu thê, y đều có vẻ trịnh trọng thế này? Bất luận tâm trí hay võ công y đều hơn mình, vậy đâu thể là người si ngốc, vì sao y lại nhất mực đòi làm vợ mình thế này?

Đoạn chau mày nói :

- Thôi đừng giận nữa, hãy gác qua vấn đề ấy đi, Bình đệ biết bây giờ là lúc nào không?

- Sao lại gác qua? Nếu chê đệ xấu xí, không muốn cưới đệ thì thôi, sao lại phải lẩn tránh chứ?

Mai Dao Lân thật cười dở khóc dở, thảm nhủ :

- Xem ra y đã giận thật rồi, thôi thì mình cứ tạm bằng lòng, sau này có cơ hội sẽ tìm cho y một cô gái xinh đẹp, lúc ấy nhất định y chẳng thèm dèm xia đến mình nữa.

Nghĩ vậy bèn cười nói :

- Bình đệ, thôi đừng giận nữa, ngu huynh bằng lòng cưới Bình đệ làm vợ.

Phụng Nhất Bình vậy mới đổi giận làm vui, dẫu môi nói :

- Có vẻ miễn cưỡng quá! Vậy là một lời đã định nhé.

Mai Dao Lân bèn nghĩ làm gì có chuyện nam với nam kết thành chồng vợ, bèn vội nói :

- Một lời đã định! Một lời đã định! Bình đệ hãy cho biết đó là thế trận gì vậy?

Dứt lời lại đưa mắt nhìn vào đấu trường, Phụng Nhất Bình lúc này cõi lòng đã ổn định, nép vào lòng Mai Dao Lân khẽ nói :

- Nếu tiểu muội... đệ không trông lầm, đó chính là Thập Nhị Kim Đao trận của Quỳnh Hải Từ Ngọc đảo.

Mai Dao Lân vừa nghe nói Kim Đao trận, bất giác lòng trĩu xuống, không chú ý đến hai tiếng “tiểu muội”, buột miệng nói :

- Vậy họ đang thi triển thế Kim Đao Cỏ Lãng (sóng xô) rồi.

Phụng Nhất Bình giật mình ngẩng lên nhìn, chỉ thấy mười hai gã đại hán tung bay ngang dọc, kim đao vùng múa thành một vòm sáng vàng che trời phủ đất, thoạt trông như lớp lớp sóng xô, liên miên bất tuyệt.

Phụng Nhất Bình mắt nhìn đấu trường nói :

- Quả đúng là thế Kim Dao Cồn Lãng, thế trận này có ba loại đại trung tiểu, đây là tiểu trận mười hai người, trung trận có bảy mươi hai người, thế Kim Dao Cồn Lãng này nếu do đại trận thi triển, không biết cách phá giải thì dù thiên quân vạn mã cũng bị tiêu diệt, thật lợi hại khôn cùng.

Mai Dao Lân chăm chăm nhìn Tượng Thị tam hùng, thấy lúc này ba người đã đầu lưng lại nhau, ba món binh khí vung động đến mưa gió không lọt, chẳng còn khả năng tấn công nữa, chỉ lo phòng thủ mà thôi.

Mai Dao Lân chậm chậm đặt tay lên chuôi kiếm, ra chiều căng thẳng, Phụng Nhất Bình thấy vậy ngạc nhiên hỏi :

- Lân ca định xuất thủ ư?

Mai Dao Lân gật đầu :

- Ngu huynh không thể để cho Tượng Thị tam hùng táng mạng trong Kim Dao trận.

- Lân ca chẳng đã bảo là phải giết cả hai bên sao? Bây giờ hãy để cho họ chém giết lẫn nhau, chúng ta đứng ngoài chờ thu lợi chẳng hơn ư? Cần gì xuất thủ kia chứ?

Mai Dao Lân gằn giọng :

- Chính vì phải giết họ nên ngu huynh mới không để cho họ chết.

Phụng Nhất Bình vỡ lẽ gật đầu nói :

- Tiểu đệ hiểu rồi, nhưng bây giờ Lân ca chưa cần phải vội, thế Kim Dao Cồn Lãng tuy hung mãnh, nhưng Tượng Thị tam hùng cũng còn chống chịu được, hãy đợi khi trận thế chuyển sang Kim dao Huyết Vũ chúng ta hãy xuất thủ cũng chẳng muộn.

Mai Dao Lân ngạc nhiên :

- Dường như Bình đệ rất am tường về Kim Dao trận, có biết cách phá giải không?

- Chỉ biết chút ít thôi!

- Phá giải bằng cách nào?

Phụng Nhất Bình bỗng có vẻ lo lắng :

- Lân ca đâu có hận thù gì với người của Quỳnh Hải Tử Ngọc đảo, vì sao lại nhất định gây hấn với họ chứ?

Mai Dao Lân giọng bức tức :

- Họ an cư Quỳnh Hải, người Trung Nguyên chưa từng xâm phạm một tấc đất nào của họ, vậy mà họ lại kéo vào Trung Nguyên ra oai, chả lẽ Trung Nguyên không ai trị nổi họ hay sao?

- Nhưng chúng ta không nên gây thêm phiền phức là hơn.

Mai Dao Lân thoáng biến sắc mặt :

- Bình đệ nói cũng đúng, lát nữa đừng có động thủ, đứng ngoài xem ngu huynh giết họ được rồi.

Phụng Nhất Bình hoảng kinh :

- Lân ca nói vậy nghĩa là sao?

Mai Dao Lân nhếch môi cười, rút Bạch Long kiếm xuống, cất bước đi ra, cười nói :

- Mỗi người có ý chí riêng, chẳng thể ép buộc, nhất là người trong giới võ lâm, mỗi cá nhân đều có thể thực hiện chí hướng của mình.

Phụng Nhất Bình nghe lòng chua xót, nước mắt chảy dài nói :

- Thì ra khi nãy bằng lòng cưới người ta chỉ là những lời giả dối, đã là vợ chồng thì phải sống chết có nhau, lẽ nào lại chia rẽ thế này? Tiểu đệ lẽ ra không nên quá dễ tin, để khiến một phen mừng hão.

Mai Dao Lân ngơ người, không biết nói sao cho phải.

Ngay khi ấy, bỗng một thư sinh tay phe phẩy quạt xếp đứng đĩnh đi tới, thái độ hết sức ung dung nhàn hạ. Thư sinh ấy vừa xuất hiện, liền sau đó lại phóng ra mười đại hán hung hãn, tay cầm ống phun lửa dãn ra đứng xung quanh, như đang chờ lệnh.

Mai Dao Lân vừa thấy thư sinh ấy, liền động tâm thầm nhủ :

- Ra là người, đây là lần thứ hai Mai mỗ gặp người rồi.

Phụng Nhất Bình thấy mai Dao Lân lâu không trả lời, tưởng là chàng đã giận thật, vội đi đến cạnh chàng, dịu giọng nói :

- Lân ca lát nữa cho tiểu đệ xuất thủ với được không? Tiểu đệ... không sợ đắc tội với họ đâu!

Mai Dao Lân thấy nàng sầu buồn rơi lệ, lòng hết sức bất nhẫn, đưa tay lau nước mắt cho nàng, ôn tồn nói :

- Đàn ông con trai gì mà động một chút là khóc thế này, bây giờ chúng ta khỏi lo nữa, đã có người giải nguy rồi.

Đoạn đưa tay chỉ thư sinh kia, Phụng Nhất Bình ngẩng lên nhìn, ngạc nhiên buột miệng kêu lên :

- Ô, thì ra là y!

Đồng thời lòng thầm nhủ :

- Lúc mình bị giam trong Phong Lô động, chính người này đã mang thức ăn đến hằng tháng đây mà.

Mai Dao Lân thoáng ngạc nhiên hỏi :

- Bình đệ quen biết y hả?

- Lân ca cũng quen biết y sao?

Mai Dao Lân mắt lóe sát cơ cười khẩy :

- Ngụ huynh từng gặp y một lần trên Quân Sơn, chưa kể được là quen biết, nhưng ngụ huynh hoài nghi y chính là Vạn Trọng công tử.

- Tiểu đệ cũng chưa từng nói chuyện với y, chẳng qua đã gặp y ngay hôm đầu tiên bước chân vào giang hồ, nên ấn tượng khá sâu đậm.

Lúc này trong đấu trường Trọng Thị tam hùng mặt đã đỏ mồ hôi, chứng tỏ đã có phần mệt mỏi, trong khi ấy mười hai gã đại hán mỗi lúc càng thêm dũng mãnh, tấn công ráo riết.

Thư sinh quét mắt nhìn đấu trường, đoạn nhìn vào tảng đá nơi Mai Dao Lân ẩn thân cười nói :

- Hai vị đối với Kim Đào trận này chẳng hay có cao kiến gì, chỉ giáo cho huynh đệ chút ít được chăng?

Mai Dao Lân biết đối phương đã phát hiện ra mình, bèn nắm tay Phụng Nhất Bình tung mình lên trên tảng đá, lạnh lùng nói :

- Chúng ta đã gặp nhau lần thứ nhì! Huynh đài, đây là sự ngẫu nhiên ư?

Thư sinh thấy Phụng Nhất Bình đứng nép vào lòng Mai Dao Lân, mắt bỗng rực lên ánh sáng khiếp người, song chỉ trong khoảnh khắc đã biến mất, phe phẩy quạt xếp cười giòn nói :

- Tương phùng tức là hữu duyên, tại hạ với Mai huynh đã hai lần tình cờ gặp gỡ, đủ thấy duyên phận của hai ta rất là sâu dày, ha ha... Mai huynh nghĩ sao?

Phụng Nhất Bình chau mày, khề nói :

- Lân ca, tiểu đệ ghét kẻ này quá!

Mai Dao Lân nắm chặt tay nàng, lạnh lùng nói :

- Chẳng hay còn lần thứ ba không?

Thư sinh cười :

- Những mong là có.

Mai Dao Lân mắt lóe sát cơ :

- Theo Mai mỗ thì có lẽ không còn, tại hạ có thể thỉnh giáo huynh đài tôn tánh đại danh chăng?

Thư sinh quét mắt nhìn đấu trường :

- Không dám, huynh đệ là Bao La.

Mai Dao Lân cười mai mỉa :

- Tại hạ nghĩ là huynh đệ nên thêm hai chữ nữa mới đúng.

Thư sinh thân nhiên cười :

- Lúc phụ mẫu đặt tên có lẽ đã thiếu sót, nếu được Mai huynh đoái thương mà chỉ điểm cho, tiểu đệ thật vô vàn cảm kích, Mai huynh nói nghe được chăng?

- Theo Mai mỗ thì huynh đài nên thêm vào hai chữ “Vạn Tượng” nữa mới đúng.

Thư sinh thoáng biến sắc mặt, song lại bình thân cười nói :

- Vậy thì trùng tên với một vị lãnh tụ võ lâm Trung Nguyên rồi còn gì? Tiểu đệ là hàng hậu bối, đâu dám cả gan như vậy, Mai huynh đoái thương xin thứ cho tiểu đệ thật hổ thẹn không dám nhận hai chữ ấy.

Dứt lời quét mắt nhìn đấu trường, thấy mười hai gã đại hán kim đao đã thay đổi chiến thuật, Tượng Thị tam hùng đã bị phân tán, tình thế hết sức nguy hiểm vội nói :

- Chiến cuộc khẩn cấp, Mai huynh có cách gì phá trận không?

Mai Dao Lân đưa mắt nhìn, thấy thế trận Kim Đao Cổn Lãng đã thay đổi, lúc này mười hai gã đại hán xung ngang đột dọc như thoi đưa, nhưng không chút rối loạn, ánh đao chớp chóa khó thể phân biệt được hư thật.

Tượng Thị tam hùng đã có hai người thọ thương nơi tay, tứ tán xông xáo, không còn tụ hội được nữa, mắt thấy đã sắp táng mạng đến nơi.

Mai Dao Lân vừa động đậy, Phụng Nhất Bình vội kéo giữ chàng lại, dịu giọng nói :

- Lân ca nếu người này đúng là Vạn Tượng công tử thì đại địch của Lân ca chính là y, nếu chúng ta xuống phá trận hẳn sẽ thọ thương dưới ống phun lửa của y, Lân ca hãy suy nghĩ cho kĩ.

Mai Dao Lân vốn thông minh tức trí, nghe vậy liền động tâm thâm nhủ :

- Rõ ràng là y hiện thân để cứu Tượng Thị tam hùng, vậy mà lại thỉnh kẻ ở mình, Bình đệ nói chẳng sai, mình đã nóng nảy quá.

Bởi lòng cảm kích, bất giác siết chặt tay Phụng Nhất Bình hơn. Phụng Nhất Bình nghe lòng ấm áp khôn tả, càng nép sát vào lòng Mai Dao Lân hơn.

Thư sinh quả đúng có ý định như vậy, thấy mưu kế thất bại, lòng tuy hết sức căm tức, nhưng không để lộ ra ngoài, cười nói :

- Cô nương... À không huynh đài có cao kiến gì không?

Phụng Nhất Bình không tức giận, rề rà nói :

- Bao huynh đã mang theo vận phá đến đây, hẳn đã nắm chắc phần thắng, cần gì phải cầu kẻ khác chứ?

Thư sinh quét mắt nhìn đấu trường, thấy Tượng Thị tam hùng thấy đều thọ thương, nếu không cứu ngay sẽ muộn, bèn nghĩ nhanh :

- Ả nha đầu này có ý rầy rà để kéo dài thời gian, nếu mình hỏi nữa, Tượng Thị tam hùng ắt táng mạng trong thế trận Kim Đao Huyết Vũ, mình sẽ bị thiên hạ cười chê.

Đoạn bèn cười nói :

- Vậy thì tiểu sinh đành bêu xấu thôi.

Liền cất tiếng hô vang :

- Kim Đao trận với kim đứng đầu, hóa có thể khác kim, tiến lên!

Dứt lời tay phải nhẹ khoát, mười hai gã đại hán liền buông tiếng quát to, gươm cao ồng đồng trong tay, phun lửa vào trong trận.

Phụng Nhất Bình thấy vậy khẽ nói :

- Y không biết cách phá trận, nhưng chắc chắn sẽ đắc thủ, vì Kim Đao vương tử không ngờ y lại dùng hỏa công. Hơn nữa mười hai người này cũng không phải phần tử hàng đầu của Từ Ngọc đảo.

Mai Dao Lân ngạc nhiên :

- Sao Bình đệ biết họ không phải là phần tử hàng đầu?

Phụng Nhất Bình nhoen cười :

- Hôm khác tiểu đệ sẽ cho Lân ca biết, mau xem.

Mai Dao Lân đưa mắt nhìn, thấy đã có ba đại hán kim đao y phục bốc cháy, đang lăn lộn trên mặt đất đê dập, quả nhiên đúng như Phụng Nhất Bình đã tiên liệu.

Ba đại hán kim đao vừa ngã xuống, trận thế lập tức mất hiệu nghiệm, Tượng Thị tam hùng mắt bỗng bừng sáng, đã thấy rõ kẻ địch, trong tiếng quát vang, bao tức giận trong lòng cùng phát tiết, đao kiếm chùy nhất tề quét ra, liền có ba đại hán kim đao táng mạng tại chỗ.

Lúc này ba đại hán kim đao kia đã dập tắt lửa trên mình, vừa mới đứng lên, mười hai ống lửa đã tập trung phún đến từ bốn phía, trong tiếng rú thảm khóc, lập tức bị thiêu chết tại chỗ.

Mười hai gã đại hán kim đao lúc này đã tổn thất nửa số, Kim Đao trận tan ra, sáu người còn lại nào phải địch thủ của Tượng Thị tam hùng, liền vội tứ tán đào tẩu, trong số có hai người tung mình lên trên tầng đá nơi Mai Dao Lân đang đứng.

Mai Dao Lân nhướng mày, Bạch Long kiếm quét ra, liền tức vang lên hai tiếng rú thảm, hai bóng người rơi lăn xuống tầng đá.

Bốn đại hán kim đao khác ngay trong khoảnh khắc ấy đã vượt qua bãi đá ngồn ngang trên đồi. Khiến Tượng Thị tam hùng tức tối nghiêng răng trèo treo.

Thư sinh quét mắt nhìn thi thể của hai đại hán kim đao, bất giác rung động cõi lòng, thì ra cả hai đều bị trường kiếm xuyên thủng ngực mà chết, trong khi Mai Dao Lân chỉ một lần vung tay, đủ thấy võ công của chàng chẳng phải tầm thường.

Song về khác lạ chỉ vút qua mặt y, liền giả vờ kinh ngạc nói :

- Mai huynh võ công thông thần, tiểu đệ thậm chí chưa kịp nhìn rõ.

Mai Dao Lân cười khẩy :

- Huynh đệ diễn xuất khá lắm, nhưng đáng tiếc là Mai mỗ hai mắt không mù, vẫn còn có thể nhận xét, nếu huynh đệ có hứng thú, Mai mỗ rất muốn được thỉnh giáo huynh đài vài chiêu.

Thư sinh xua tay :

- Không nên, không nên chúng ta còn phải giành lại ngày sau gặp nhau nữa, đầu thế đoạn duyên lúc này được, ha ha!

Tượng Thị tam hùng một bụng bức tức chưa phát tiết hết, nghe vậy đều phùng lửa giận, lão nhân tóc xanh miệng nhọn mắt to chính là lão đại Tượng Mộ Long, gằn giọng nói :

- Tôn giá là ai? Dám khua môi múa mép trước mặt chúng lão phu?

Thư sinh mắt lóe hàn quang, lòng đã thầm toan tính, không chút tức giận, vòng tay thi lễ cười nói :

- Tại hạ là hạng vô danh tiểu tốt, tiện danh Bao La, phụng mệnh công tử đến đây giải nguy cho ba vị.

Lão nhân dùng kiếm mặt mày đen đúa, mắt sâu mũi quặp, chính là lão nhị Tượng Mộ Giao cười khẩy nói :

- Công tử có đích thân đến đây không?

Thư sinh quét mắt nhìn Mai Dao Lân :

- Công tử vốn định đến đón ba vị và Thác Thiên Thần Tẩu song bởi có việc đột ngột, nên phái tại hạ đến đây tạ tội.

Lão nhân dùng đao, sắc mặt trắng nhòe, cằm nhọn mày dài, tướng mạo hết sức âm trầm, chính là lão tam Tượng Mộ Ly, nhạt giọng nói :

- Không dám nhận hai tiếng tạ tội, ơn cứu viện vừa rồi của tôn giá, chúng lão phu không bao giờ quên, chẳng hay công tử hiện ở đâu? Chúng lão phu sẽ đến gặp ngay.

Thư sinh ngẫm nghĩ một hồi mới nói :

- Nếu tại hạ suy đoán không lầm, có lẽ hiện công tử đang ở Thái Âm cốc.

Lão nhị Tượng Mộ Giao tiếp lời :

- Vậy chúng ta đến đó ngay, chẳng biết Thường Thái Chân có đến hay không?

Lão đại Tượng Mộ Long tỏ vẻ bất mãn :

- Thường lão nhi cũng thật quá tệ bạc, chẳng chút nghĩ đến tình cố nhân, ba chúng ta ngàn dặm xa xôi đến đây, vậy mà thậm chí một người đi đón tiếp cũng không có, hừ!

Một giọng sắc lạnh tiếp lời :

- Thường Thái Chân đã chờ đợi các vị lên đường từ lâu rồi.

Tượng Thị tam hùng nghe tiếng liền quay phắt lại nhìn, bất giác rợn người lùi sau một bước, bởi họ vừa trông thấy một đôi mắt rực lửa căm thù.

Nhưng dẫu sao Tượng Thị tam hùng cũng chẳng phải hạng tầm thường, vừa thoái lùi một bước đã nhận thấy mình thất thái, Tượng Mộ Long trầm giọng quát :

- Tiểu tử, ngươi chẳng phải do Thường lão nhi phái đến, lão ta đợi bọn ta ở đâu?

Mai Dao Lân cười khẩy :

- Nếu Thường Thái Chân mà có thể phái tại hạ đến thì đâu cần phải đợi chờ ba vị nữa.

Tượng Thị tam hùng ngó người, không sao hiểu được ngụ ý của Mai Dao Lân, bất giác quay sang nhìn thư sinh để tìm câu trả lời. Thư sinh nhếch môi cười, lùi sau một bước và ngoảnh đi nơi khác.

Tượng Thị tam hùng chẳng khác nào bị xối một gàu nước lạnh, lòng tuy rất tức giận, nhưng không có lý do để phát tác, bèn trút hết lửa giận vào Mai Dao Lân, lão tam Tượng Mộ Ly vùng đao quát :

- Lão phu bỏ chết tiểu tử ngươi.

Vừa định tung mình lên tăng đá, Mai Dao Lân quát vang :

- Lão thất phu đứng lại.

Tiếng quát như sấm động, khiến Tượng Mộ Ly mất tự chủ đứng lại tại chỗ. Tượng Mộ Ly kinh ngạc thâm nhủ :

- Mẹ kiếp thật là quái đản, Tượng Thị tam hùng sao hôm nay luôn gặp điều trái ý thế này.

Song liền tức lấy lại bình tĩnh nói :

- Các hạ là ai? Đã biết Thường lão nhi đang chờ Tượng Thị tam hùng này, hẳn là do lão ta nhờ đến thông báo, các hạ úp mở thế này sẽ làm mất tình cảm còn gì?

Mai Dao Lân cười dài :

- Ba vị khoan vội biết tại hạ là ai, còn như tại hạ với Thường Thái Chân là thù hay bạn, chỉ cần nghe rõ noi chờ đợi ba vị là sẽ rõ ngay.

Ngưng chốc lát, giọng sắc lạnh nói tiếp :

- Thường Thái Chân đang chờ ba vị dưới suối vàng đấy!

Những lời ấy vừa thốt ra, chẳng những khiến Tượng Thị tam hùng sững sờ, mà ngay cả những người đi cùng gã thư sinh cũng đều thuồn mặt ra, chẳng hiểu ắt gặp gì cả.

Ngay khi ấy Phụng Nhất Bình đột nhiên hai tay cùng lúc ném ra mười hai viên minh châu, chia nhau nhắm vào mười hai gã đại hán cầm ống phun lửa bay đến nhanh như chớp.

Mười hai gã đại hán đang khi thất thần, chợt thấy ám khí bay đến, thấy đều cả kinh, không kịp đỡ gạt nữa, vội vã nhào xuống đất lăn ra xa.

Gã thư sinh vừa thấy minh châu, kinh hãi buột miệng la to :

- Thái Dương Châu!

Đồng thời đã lẹ làng tung mình ra xa hơn năm trượng.

Ngay khi ấy mười hai viên minh châu đã nổ tung trên không, ánh lửa bùng ra tứ phía to cỡ chiếc bồ đoàn, trông thật giống hệt như mặt trời.

Mười hai gã đại hán lăn ra xa tưởng đâu đã thoát hiểm nào ngờ vừa định đứng lên tìm kẻ ám toán, chợt cảm thấy hai mắt hoa lên, chưa kịp trông rõ vật gì, đã lần lượt gục ngã trong tiếng rú thảm thiết. Tượng Thị tam hùng thấy vậy cả kinh, vội cùng tung mình ra sau, như sợ Phụng Nhất Bình xuất thủ tấn

công giống vậy. Mai Dao Lân kinh ngạc khẽ nói :

- Bình đệ...

Phụng Nhất Bình ngắt lời :

- Bọn họ không hề biết luật lệ giang hồ, tiểu đệ không yên tâm một mình Lân ca đối phó với Tượng Thị tam hùng.

Thư sinh bình thản quét mắt nhìn mười hai tử thi trên mặt đất, cười giòn nói :

- Huynh đài chẳng hay đây là trò gì vậy?

Phụng Nhất Bình cười khanh khách :

- Họa hổ họa bì nan họa cốt, tri nhân tri diện bất tri tâm, đây gọi là biết người biết ta, bách chiến bách thắng. Các hạ là người thông minh hẳn hiểu rõ điều ấy.

Thư sinh rúng động cõi lòng trầm nghĩ :

- Ả nha đầu này cơ trí chẳng kém hơn mình, dự mưu trong lòng mình mà ả ta như nhìn rõ tận mắt, ả ta mà không diệt trừ, Mai Dao Lân sẽ như hổ thêm cánh, mình phải tốn thêm nhiều công sức nữa.

Đoạn cười to nói :

- Huynh đài nói rất đúng, tại hạ hết sức bội phục.

Mai Dao Lân cười khẩy :

- Thỏ chết chồn buồn, thú vật còn biết xót thương đồng loại, huynh đài thật là độ lượng, lại có thể điềm nhiên thế này.

Thư sinh thản nhiên cười :

- Người chết chẳng thể sống lại, đó là ý trời, con người đâu thể làm ngược lại, huynh đài nghĩ có đúng không?

Tượng Mộ Long tức giận quát :

- Vậy các hạ chết đi cũng là do ý trời ư?

Thư sinh cười :

- Lễ đương nhiên, sống chết là do số mệnh mà!

Tượng Mộ Ly cười khẩy :

- Chả lẽ các hạ lại tro mắt nhìn họ chết thế này ư?

Thư sinh đang muốn họ thốt ra câu nói ấy, liền nghiêm mặt nói :

- Kẻ tự hiểu rõ chính mình, đó mới là cách sáng suốt để tự giữ mình, tại hạ võ công có hạn, tự biết động thủ cũng như thiêu thân lao vào lửa đỏ, chỉ bằng giữ mình rồi sau sẽ liệu.

Tượng Mộ Long nghe vậy giận sôi gan, cười vang nói :

- Lão phu thật không sao hiểu nổi Vạn Tượng công tử sao lại dùng một kẻ vô tích sự thế này để đại diện cho mình, nếu đổi lại là lão phu, e rằng xách gậy cũng chẳng cần đến hạng người như vậy.

Thư sinh thản cười khẩy nói :

- Có lẽ chính vì công tử nhận thấy lòng tự giữ mình sáng suốt ấy của tại hạ rất đáng trọng dụng cũng nên.

Tượng Mộ Giao lạnh lùng quát :

- Ngươi rút ra xa một chút!

Đoạn quay sang Mai Dao Lân và Phụng Nhất Bình hỏi :

- Chính hai tiểu tử ngươi đã hại chết Thường Thái Chân phải không?

Mai Dao Lân tung mình xuống tảng đá, cười khẩy nói :

- Lão ta chưa xứng với hai từ hại chết đâu, nếu các vị muốn biết tường tận, hãy xuống dưới địa ngục hỏi sẽ rõ, tại hạ không có nhiều thời gian, ba vị hãy chuẩn bị lên đường đi thôi.

Dứt lời, cất bước đi về phía Trượng Thị tam hùng. Trượng Mộ Long tiến tới hai bước, đứng trước nói :

- Cả tiểu tử kia cũng xuống đây luôn đi!

Bạn đang đọc truyện *Long Kiếm Truy Hồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Ngô nhập Vô Sinh cốc

Trượng Thị tam hùng xưng bá giang hồ nhiều năm, xưa nay rất kiêu căng tự đại, đầu từng nghe những lời ngông cuồng như vậy bao giờ, Trượng Mộ Long điển tiết cười vang nói :

- Nào lại đây, nếu ngươi mà lay động được ngọn chùy này của lão phu, lão phu sẽ dùng chùy tự đánh vỡ sọ chết ngay tại đây, còn như ngươi không lay động được, lão phu sẽ cho ngươi tan xương nát thịt.

Dứt lời ngọn chùy to hình tròn nặng hàng trăm cân đã đưa lên trước ngực. Mai Dao Lân mắt rục sạt cơ, cười sắc lạnh nói :

- E rằng rồi đây tôn giá sẽ nuốt lời đó chứ.

Trượng Mộ Long cả giận :

- Ngươi đã từng nghe ai nói lão phu nuốt lời bao giờ chưa?

- Nhưng tại hạ cũng chẳng sợ tôn giá nuốt lời.

Mai Dao Lân chậm chậm đưa Bạch Long kiếm lên. Trượng Mộ Giao bỗng quát :

- Hãy khoan, đánh cuộc là phải công bằng, nếu ngươi thua thì sao?

Mai Dao Lân cười lạnh lùng :

- Các hạ chẳng đòi cho tại hạ tan xương nát thịt là gì?

Phụng Nhất Bình tuy biết rõ Mai Dao Lân không bao giờ bại, nhưng trong lòng vẫn hết sức lo lắng, hai mắt không chớp nhìn vào chàng. Trong khi ấy gã thư sinh rón rén đi chuyển dần về phía Phụng Nhất Bình.

Trượng Mộ Ly cười khẩy :

- Chúng lão phu làm sao tin ngươi được.

Mai Dao Lân cười phá lên :

- Các vị từng nghe nói Mai Dao Lân này thất tín bao giờ chưa?

Dứt lời, Bạch Long kiếm đã chớp nhoáng gác lên ngọn chùy của Trượng Mộ Long.

Trượng Thị tam hùng vừa nghe Mai Dao Lân tự báo danh tánh, bất giác sùng sốt đồng thanh kêu lên :

- Mai Dao Lân!

Trượng Mộ Long cánh tay phải khẽ run một cái, Mai Dao Lân cười nói :

- Lân này không kẻ, bởi vì tôn giá đã mất bình tĩnh.

Còn Trượng Mộ Giao và Trượng Mộ Ly thì thờ thẫn đứng tại chỗ, bốn cặp mắt nhìn vào điểm tiếp xúc giữa kiếm với chùy.

Trượng Mộ Long thăm nhủ :

- Sao mình tệ thế này? Mai Dao Lân thủ đoạn tàn bạo, nhưng dù sao hắn cũng còn trẻ, công lực có hạn, đâu thể hơn mình được.

Nghĩ vậy liền tức hùng tâm vạn trượng, cười sắc lạnh nói :

- Mai Dao Lân, ngươi đã đến ngày tận số rồi.

Dứt lời, ngưng thần định tâm, vận chân khí dồn vào chùy. Mai Dao Lân vẫn thản nhiên cười tủm tỉm, như chó hề bận tâm đến chân lực của Tượng Mộ Long cuộn cuộn xô tới.

Tượng Mộ Long thăm kinh hãi, thử cất tay lên, chỉ cảm thấy ngọn chùy như bị một hòn núi đè lên, không mảy may động đậy, giờ mới biết mình đánh giá sai lầm về đối phương. Mai Dao Lân nhếch môi cười nói :

- Tôn giá đã chuẩn bị chưa?

Tượng Mộ Long thấy chàng lên tiếng, liền mừng thầm, vận chân lực đẩy tới, định thừa lúc chàng phân tâm để đã bại chàng, nhưng không ngờ hắn cảm thấy công lực của mình như chảy vào biển cả bất tận không sao kềm chế được nữa, kinh hoàng đến toát mồ hôi lạnh.

Tượng Mộ Giao và Tượng Mộ Ly thấy đại ca trán toát mồ hôi, tưởng Tượng Mộ Long đã đuối sức, không còn chịu đựng được bao lâu nữa, Tượng Mộ Ly bèn nói :

- Mai Dao Lân, lão phu đếm đến tiếng thứ ba, nếu như ngươi còn chưa lay động được thì chớ trách Tượng Thị tam hùng này hạ thủ vô tình.

Đoạn mắt nhìn chột vào mặt Mai Dao Lân, đếm :

- Một!

Phụng Nhất Bình thấy lâu như vậy mà Mai Dao Lân chưa lay động được ngọn chùy của Tượng Mộ Long, cũng lo lắng thầm nhủ :

- Chẳng lẽ Lân ca lại không lay động được thật sao? Võ công của Tượng Thị tam hùng chỉ tương đương Thác Thiên Thần Tẩu, chẳng lẽ ba người đã luyện thành thân kim cương bất hoại hay sao?

Sự thật chỉ có hai người trong cuộc mới biết, Tượng Mộ Long khiếp hãi mà không nói được, chỉ đảo mắt liên hồi, mồ hôi đầm đìa.

Tượng Mộ Ly thấy vậy càng thêm nóng ruột, quát to :

- Hai!

Mai Dao Lân nhếch môi cười :

- Tam đệ của tôn giá nóng lòng muốn tôn giá chết sớm, Mai mỗ đâu thể cho y thất vọng.

Dứt lời tay phải đã đè xuống và quát :

- Hai vị hãy nhìn kỹ đây!

Tượng Mộ Ly vừa định đếm tiếng ba, nghe vậy đưa mắt nhìn, liền tức kinh hãi há miệng mà không thốt ra tiếng được. Chỉ thấy Tượng Mộ Long trán nổi gân xanh, mặt mày tím ngắt, ngọn chùy trong tay đang đưa theo trường kiếm của Mai Dao Lân, không sao kềm chế lại được. Song Tượng Mộ Giao hãy còn tỉnh táo, độc niệm nảy sinh quát to :

- Hãy xem đây!

Trường kiếm vung lên với chiêu Độc Xà Thỏ Tín nhanh như chớp đâm vào yếu huyệt nơi lưng của Mai Dao Lân.

Mai Dao Lân cười vang :

- Ha ha... quả đúng như Mai mỗ đã tiên liệu!

Đồng thời trường kiếm đè mạnh rồi lại cất lên, tiến tới một bước tránh khỏi chiêu kiếm của Tượng Mộ Giao. Chỉ nghe tiếng rú đau đớn, bụng dưới Tượng Mộ Long đã bị trúng một cước của Mai Dao Lân, người bay thẳng về phía Tượng Mộ Giao.

Tượng Mộ Ly đã hoàn hồn, buồm tiếng quát vang, vung đao tấn công Mai Dao Lân như điên cuồng, chớp mắt đã liên tiếp tung ra mười tám đao, uy thế hung mãnh vô cùng. Tượng Mộ Giao một kiếm không trúng đích, tai nghe tiếng rú thảm thiết, giật mình ngẩng lên nhìn, vừa lúc thân người Tượng Mộ Long bay đến.

Tượng Mộ Giao không dám lách tránh, tay phải vội xoay kiếm cặp vào cườm tay, hai tay đưa ra bồng Tượng Mộ Long, chỉ nghe phịch một tiếng.

Tượng Mộ Giao bật lùi hai bước cúi xuống nhìn, thấy đại ca tay phải đã mất, máu tuôn xối xả, sắc mặt trắng bệch, mũi miệng máu chảy ròng ròng, hoảng kinh đưa tay sờ mũi, đã ngưng thở chết từ bao giờ. Tượng Mộ Giao tím ruột bầm gan, đặt thi thể Tượng Mộ Long xuống đất, gầm vang :

- Mai Dao Lân, Tượng Thị tam hùng này có thù hận gì với ngươi mà ngươi lại hạ độc thủ thế này? Lão phu thí mạng với ngươi.

Dứt lời đã tung mình lao tới. Lúc này Mai Dao Lân đã giao thủ với Tượng Mộ Ly hơn mười chiêu, nghe vậy cười khẩy nói :

- Tượng Mộ Ly, Mai mỗ đã nói phải cho ba người chết chung, bây giờ lệnh huynh đang chờ tôn giá trên đường xuống suối vàng, hãy đi mau.

Dứt lời liền sấn tới, không tránh hữu chương của Tượng Mộ Ly, Bạch Long kiếm từ bên trái công tới.

Tượng Mộ Ly thấy vậy mừng thầm, vận công lực đến mức tối đa, chẳng màng đến trường kiếm công tới của đối phương, bởi nghĩ Mai Dao Lân sẽ táng mạng trước dưới chương lực của mình. Nào ngờ thực tế lại khác, khi chương phong đến gần người Mai Dao Lân, lại tách sang hai bên lướt qua, chẳng chẳng hề hấn gì cả.

Tượng Mộ Ly kinh hãi, chưa kịp có phản ứng gì khác, trường kiếm của Mai Dao Lân đã quét tới chỉ nghe một tiếng rú thảm khóc, Tượng Mộ Ly đã bị chém ngang lưng thành hai đoạn, nối gót theo sau lão đại Tượng Mộ Long.

Lúc này Tượng Mộ Giao đã vùng kiếm xông đến, điên cuồng tấn công Mai Dao Lân. Mai Dao Lân cười khẩy nói :

- Tượng Mộ Giao tôn giá chẳng phải muốn biết vì sao Mai mỗ giết các vị là gì? Bây giờ hãy bình tâm nghe đây, để rồi xuống suối vàng nói lại với hai người kia.

Đoạn liền tiếp tung ra ba kiếm, bức lùi Tượng Mộ Giao hơn một trượng, nói tiếp :

- Cùng chết với các vị gồm có Võ Đang tứ lão, Thác Thiên Thần Tẩu và còn mấy người nữa, có lẽ tôn giá cũng suy ra được nguyên do chứ?

Tượng Mộ Giao lại tung mình lao tới quát :

- Ngươi đó có can hệ gì với người hà?

- Nếu tôn giá không chóng quên, hẳn là biết người ấy cũng họ Mai chứ?

- Họ Mai toàn gia hai mươi người không một ai thoát, ngươi có quan hệ gì với y mà dám công nhiên khiêu chiến cả võ lâm Trung Nguyên, chả lẽ chỉ vì cũng họ Mai hay sao?

Vừa nhắc đến cả nhà hai mươi người, Mai Dao Lân không còn dằn được nữa, cười ghê rợn quát :

- Lão tặc chịu chết đi thôi!

Dứt lời, đã lướt tới xuyên qua màn kiếm, chẳng rõ chàng sử dụng thủ pháp gì, trường kiếm đã xuyên qua ngực Tượng Mộ Giao. Trong tiếng rú thảm, Tượng Mộ Giao đã buông rơi trường kiếm, máu tươi từ khóe miệng rỉ ra ròng ròng, y gắng gượng nói :

- Ngươi là gì của y?

Mai Dao Lân chẳng chút xót thương :

- Mai mỗ là diệt nhi và cũng là nghĩa tử của ông ấy.

Tượng Mộ Giao cười thảm nào :

- Thật không ngờ, quả là báo ứng.

Mai Dao Lân cười khẩy, tung chân đạp y bật ra khỏi trường kiếm, liền tức máu phun xối xả, chết ngay.

Ngay khi ấy trên tảng đá bỗng vang lên tiếng cười giòn nói :

- Thân thù khá lắm!

Mai Dao Lân ngược lên nhìn, liền tức biến sắc mặt. Thì ra gã thư sinh đang đứng sau lưng Phụng Nhất Bình cách chỉ hai thước, y không có cử động gì, Phụng Nhất Bình cũng chưa bị khống chế.

Thế nhưng, gã thư sinh đã lên lên trên tảng đá quyết chẳng phải không có mục đích, mặc dù chưa làm gì Phụng Nhất Bình, song hiển nhiên y chắc chắn không chế được nàng. Giờ đây, Mai Dao Lân lo nhất là Phụng Nhất Bình cử động, bởi nàng mà động dậy là gã thư sinh ra tay ngay, lúc ấy giải cứu cho nàng thật là phiền phức.

Phụng Nhất Bình bởi tập trung hết tâm thần vào sự an nguy của Mai Dao Lân, đâu ngờ nguy cơ đang chực chờ sau lưng, nghe tiếng giật nảy mình, song liền trấn tĩnh lại ngay, đứng yên thản nhiên nói :

- Không ngờ các hạ cũng khen ngợi Lân ca, tại hạ thật là vui sướng.

Thư sinh kinh ngạc thầm nhủ :

- Chỉ bằng vào định lực lâm nguy bất loạn thế này, cũng đủ chứng tỏ nàng ta chẳng phải người thường.

Nghĩ đoạn, cười nói :

- Định lực của cô nương lại càng đáng khen hơn nữa, tại hạ gọi phương giá là cô nương được chứ?

Phụng Nhất Bình thản nhiên cười :

- Các hạ đã muốn đảo ngược âm dương thì chẳng còn gì để nói nữa.

Thư sinh phá lên cười :

- Đâu phải, đây là tại hạ khôi phục âm dương đó chứ! Cô nương thật giống Công chúa Phụng Ước Bình nước Quy Phụng mà tại hạ từng gặp trong Phong Lôi động.

Mai Dao Lân nghe vậy liền động tâm thầm nhủ :

- Hay Bình đệ quả đúng là con gái, và Công chúa trong mơ chính là nàng. Bằng không danh tánh của y sao lại đồng âm với Công chúa thế này?

Nhưng chàng trong lúc này không có thời gian phân tích, điều bức thiết nhất là tìm cách giải cứu Phụng Nhất Bình, bèn cất tiếng nói :

- Nếu Mai mỗ không lầm, các hạ hẳn là Vạn Tượng công tử!

Thư sinh bình thản cười :

- Tại hạ là Bao La, huynh đài mới đây đã quên rồi sao? Vị cô nương này hẳn là còn nhớ.

Phụng Nhất Bình chậm chậm giơ tay phải lên nói :

- Tại hạ tin là Bao huynh hẳn cũng còn nhận ra vật này tên là Thái Dương Châu.

Trong bàn tay trắng nuột của nàng quả nhiên có một viên minh châu nhỏ trong suốt. Thì ra bởi vì lo cho sự an nguy của Mai Dao Lân, nàng đã cầm sẵn Thái Dương Châu trong tay, định ném ra khi cần thiết, nào ngờ bây giờ lại dùng cho chính mình.

Thư sinh biến sắc mặt, vội cười nói :

- Tại hạ nhận ra! Tại hạ nhận ra! Cô nương chó nên bóp vỡ, bằng không cô nương chắc chắn sẽ nhận lãnh trước nhất.

Phụng Nhất Bình cười khẩy :

- Lẽ đương nhiên. Các hạ hãy yên tâm, Phụng Nhất Bình này nếu chết, cũng quyết không xuống âm phủ một mình, có điều chẳng rõ vị nào theo cùng mà thôi.

Thư sinh tay phải ngón trỏ từ từ bấm vào ngón cái, cười nói :

- Mong rằng không phải tại hạ.

Mai Dao Lân tiến tới một bước trầm giọng nói :

- Các hạ xuống đây được chăng?

- Tại hạ nhận thấy nơi này rất thích nghi, nếu Mai huynh mà đứng trong cương vị của tại hạ, chắc chắn cũng không chịu xuống, và có thể Mai huynh còn chống chế gì đó nữa.

- Các hạ muốn ám chỉ Phụng Nhất Bình chứ gì, Mai mỗ chỉ mới quen biết y thôi, chẳng có giao tình gì cả.

Thư sinh cười phá lên :

- Vậy thì càng hay, tại hạ đang thiếu một người vợ, tiện đây nhờ Mai huynh làm chứng nhân cho tại hạ cưới vị cô nương này được chăng?

Mai Dao Lân giận sôi gan, song chẳng làm gì được, cười khẩy nói :

- Hôn nhân là việc hệ trọng trong đời người, Mai mỗ chẳng phải phụ mẫu hay huynh trưởng, đâu thể chủ quyết, các hạ sao không tự mình hỏi thử?

- Mai huynh nói rất có lý, nhưng chỉ cần Mai huynh làm chứng cho hai người đã định tình tại đây, chứ không phải kết hợp một cách bừa bãi.

- Ha ha... Mai mỗ chỉ có thể làm chứng cho các hạ xuống dưới suối vàng thôi.

Đột nhiên một tiếng nổ long trời lở đất vang lên từ trong cốc sau lưng, âm vang hồi lâu chưa dứt, thư sinh tuy có định lực hơn người, song cũng không dằn được ngoảnh lại nhìn.

Phụng Nhất Bình đang khi nghĩ kế thoát thân, vừa nghe sau lưng có tiếng nổ vang và thấy gã thư sinh ngoảnh đi, liền tức thừa cơ tung mình thét to :

- Lân ca hãy cứu tiểu đệ.

Mai Dao Lân chẳng chút chần chờ, tức tốc phi thân đến đón, tay trái ôm ngang lưng Phụng Nhất Bình, tay phải dòn đầy công lực đưa lên trước ngực sẵn sàng xuất thủ. Gã thư sinh nghe tiếng quay lại, thấy Phụng Nhất Bình đã rơi vào lòng Mai Dao Lân biết đại thế đã mất, tức tối thầm nhủ :

- Đây là lần đầu tiên trong đời mình đã thất thủ!

Song y không động thủ, chỉ cười nói :

- Cô nương đừng sợ, tiếng nổ dưới đáy cốc kia mà.

Người này thật thâm hiểm đa mưu, thần thái chuyển biến nhanh đến mức khó thể phân biệt được chân giả. Mai Dao Lân cười khẩy :

- Đây là bình sanh lần đầu tiên các hạ đã thất thủ phải không?

Lúc này dưới đáy cốc lại liên tiếp vang lên một tiếng nổ rung chuyển núi rừng, thư sinh giờ mới hiểu ra xuất xứ của tiếng nổ, tức muốn lộn gan, thầm mắng :

- Không sớm không muộn, lại cho nổ đúng ngay vào lúc này, lũ vô dụng các ngươi thật là đáng chết.

Song ngoài mặt vẫn thản nhiên nói :

- Tại hạ thật là thất vọng, một đoạn nhân duyên tốt đẹp thế này mà lại bị một tiếng nổ phá hỏng mất.

Mai Dao Lân buông Phụng Nhất Bình ra, tiến tới hai bước nói :

- Các hạ thật giỏi vói vĩnh!

Thư sinh đưa mắt nhìn trời, bỗng nói :

- Trời không còn sớm nữa, chúng ta nên nói chuyện nghiêm túc là hơn.

Mai Dao Lân phi thân lên tảng đá, hữu chưởng đặt trước ngực, cười gằn nói :

- Mai mỗ cũng nghĩ vậy, các hạ đã chuẩn bị xong chưa.

Phụng Nhất Bình lúc này cũng hoài nghi thư sinh này chính là Vạn Tượng công tử, sợ Mai Dao Lân một mình gặp nguy hiểm, bèn cùng theo sau phi thân lên tảng đá, toàn thân giới bị.

Thư sinh ngậm vận tụ công lực vào song chưởng, bình thản cười nói :

- Mai huynh định đối chưởng với tại hạ ư?

- Các hạ nghĩ sao?

Thư sinh thò tay vào lòng lấy ra một phong thư, trao ra nói :

- Đây là thư của gia công tử gởi cho Mai huynh, tại hạ chỉ là người đưa thư, Mai huynh vang danh tứ hải, hẳn không đến nỗi động thủ với kẻ thuộc hạ chứ?

Mai Dao Lân cười khẩy, vừa định tiến tới lấy thư, Phụng Nhất Bình bỗng giữ lại nói :

- Lân ca sao lại tin y thế này?

Mai Dao Lân liền động tâm chững bước. Thư sinh cười nói :

- Cô nương thật là thận trọng, Mai huynh có cô nương bên cạnh, hẳn là trên chốn giang hồ không còn mưu kế nào hãm hại được Mai huynh nữa, thật hết sức đáng mừng cho Mai huynh.

Phụng Nhất Bình cười lạnh lùng :

- Các hạ hãy mở thư đọc lên đi.

Thư sinh biết mưu kế đã thất bại, đành xé thư ra lớn tiếng đọc :

- Mai huynh đại giám, Sách Long và Thạch Long hai người do các hạ phái giữ Phong Lô động đã bắt tãi bị bắt giữ, niệm tình họ chưa xâm phạm đến bốn công tử và đồng đạo Trung Nguyên, nên đã giam cầm họ trong Thái Âm cốc, chờ Mai huynh đến nhận về, Mai huynh danh lừng Trung Nguyên, hẳn không đến đòi khiếp sợ mà bỏ mặc tình nghĩa sư huynh đệ chứ! Đề phòng Mai huynh nghĩ là bốn công tử dối trá, xin kèm theo kim bài của họ. Vạn Tượng công tử kính bạch.

Thư sinh đọc xong thư, trái đặt trên mặt đá, từ trong lòng lấy ra chiếc kim bài, dẫn lên hai đầu lá thư, sau đó đứng lên lui ra xa.

Mai Dao Lân thấy hai chiếc kim bài quả đúng là vật sở hữu của sư huynh, chẳng thể không tin, sắc mặt biến đổi liên hồi, dường như tức giận đến cực độ.

Phụng Nhất Bình bỗng cười khẩy nói :

- Các hạ chẳng phải chính là Vạn Tượng công tử còn gì?

Thư sinh rúng động cõi lòng, song ngoài mặt vẫn thản nhiên nói :

- Tại hạ là Bao La!

Mai Dao Lân mắt thoáng sát cơ, gằn giọng nói :

- Mai mỗ bất kể các hạ là ai, hôm nay cũng phải dùng các hạ để tế Bạch Long kiếm trước!

“Choang” một tiếng Bạch Long kiếm đã ra khỏi vỏ, sải bước tiến tới. Thư sinh mặt cũng thoáng hiện sát cơ, thầm nhủ :

- Hừ, chả lẽ bốn công tử sợ nguoi hay sao? Có giỏi nguoi hãy động thủ thử xem!

Nhưng bỗng lại nghĩ :

- Tiểu bát nhân tát loạn đại mưu, nếu mình giết hai người trong lúc này, tại đây có tử thi của Tượng Thị tam hùng, kẻ khác hẳn sẽ nghĩ mình nhờ có Tượng Thị tam hùng giúp sức mới đắc thủ, vậy chẳng hay ho gì. Đẳng nào ngoài Thái Âm cốc cũng là tử địa của họ, mượn đao giết người thật là tuyệt diệu.

Nghĩ đoạn vội lùi sau một bước, cười khẩy nói :

- Hai nước giao tranh không giết sứ giả. Hay là Mai huynh không dám đi gặp công tử, định trút hết hận thù vào tại hạ. Tại hạ tự biết mình không phải địch thủ của Mai huynh, nếu Mai huynh muốn sát hại, tại hạ quyết không phản kháng.

Mai Dao Lân quát vang, tung mình vung kiếm, với chiêu Trường Hồng Quán Nhật đâm thẳng vào yết hầu đối phương nhanh như tia chớp.

Thư sinh ngậm vận tụ công lực, nhưng đứng yên nhắm mắt chờ đợi.

Mắt thấy mũi kiếm sắp chạm đến yết hầu, Mai Dao Lân bỗng dừng lại, tra kiếm vào bao nói :

- Các hạ rút đi!

Thư sinh quét mắt nhìn hai người, cười nói :

- Mai huynh quả là một trang hảo hán, Thái Âm cốc đi theo hướng Đông chừng trăm dặm, nếu hữu duyên chúng ta sẽ gặp lại nhau tại đó.

Đoạn tung mình xuống tảng đá, tay phe phẩy quạt xếp, đứng định bước đi, không hề nhìn ngó đến những tử thi trên mặt đất.

Phụng Nhất Bình đưa mắt nhìn theo y, khẽ nói :

- Lân ca, người này giống Vạn Tượng công tử quá!

Mai Dao Lân lắc đầu :

- Không thể vậy được, Vạn Tượng công tử tự cho mình là lãnh tụ võ lâm, lẽ nào lại cam chịu sỉ nhục thế này, có lẽ chúng ta đã nghĩ lầm rồi.

Phụng Nhất Bình quả quyết :

- Chắc chắn là y, không lầm đâu.

- Dựa vào đâu mà Bình đệ quả quyết như vậy?

- Nếu y không là Vạn Trọng công tử thì đầu vào Phong Lô động!

Phụng Nhất Bình phát giác mình lỡ lời, vội im bặt và đắm mắt nhìn Mai Dao Lân. Mai Dao Lân ngạc nhiên :

- Sao Bình đệ biết y từng vào Phong Lô động? À, phải rồi! Y cứ gọi Bình đệ là cô nương, Bình đệ là gái thật ư?

Phụng Nhất Bình khúc khích nói :

- Lân ca hỏi nhiều thế này, người ta biết trả lời câu hỏi nào đây? Lân ca hãy nhìn xem người ta có phải là gái hay không?

Mai Dao Lân nhìn chăm chăm vào mặt nàng một hồi, lại đưa tay sờ lưng mình lẩm bầm :

- Bình đệ có lẽ là gái thật, tiếng nói rất giống, người cũng có mùi thơm. Hôn nữa lưng Bình đệ rất thon, rất mềm, vậy suy ra...

- Suy ra đệ là gái phải không?

- Phải, thật giống quá đi!

Phụng Nhất Bình đỏ mặt :

- Vậy Lân ca sẽ cưới đệ phải không?

Mai Dao Lân cười bông đùa :

- Vậy để ngu huynh hôn lần nữa xem có phải gái hay không?

Phụng Nhất Bình đỏ bừng mặt, dẫu môi nói :

- Lân ca hư quá, không thèm đêm xía đến Lân ca nữa đâu.

Đoạn liền phóng đi về hướng Tây. Mai Dao Lân vội nói :

- Bình đệ đi đâu vậy? Đã sai hướng rồi, chúng ta phải đi về hướng Đông kia mà! Trở lại mau, ngu huynh chỉ đùa thôi mà.

Phụng Nhất Bình không quay đầu lại, hờn dỗi nói :

- Lân ca đi cứu lệnh sư huynh, tiểu đệ đi theo làm gì?

Mai Dao Lân ngó người thâm nhủ :

- Phải rồi, mình đi cứu sư huynh, y với mình chẳng qua là chỉ quen nhau giữa đường, y có việc gì cần mình cũng chẳng rõ, sao có thể kéo người ta theo mình được chứ?

Chàng càng nghĩ càng thấy hữu lý, bèn lớn tiếng nói :

- Bình đệ hãy bảo trọng, tạm biệt!

Đoạn liền phi thân về hướng Đông.

Phụng Nhất Bình vốn tưởng Mai Dao Lân hẳn đuổi theo yêu cầu mình đi cùng, đầu gối Mai Dao Lân lại bỏ đi một mình, vội dừng chân quay lại, lớn tiếng gọi :

- Đợi người ta với!

Mai Dao Lân dừng bước thâm nhủ :

- Người này tính nết thật kỳ lạ, chẳng thể nào hiểu nổi.

Phụng Nhất Bình đuổi theo đến bên cạnh Mai Dao Lân, rướm nước mắt nói :

- Lân ca thật vô tình, người ta chỉ đùa mà lại bỏ mặc người ta.

Mai Dao Lân vội giải thích :

- Ngu huynh tưởng là Bình đệ có việc gì cần, nên tạm chia tay đi lo liệu đấy chứ.

Phụng Nhất Bình khoan tâm, song vẫn giận dỗi nói :

- Lân ca nhiều lý do quá, người ta chẳng đã nói rồi là gì? Lân ca đi đến đâu, tiểu đệ theo đó, ai bảo có việc cần hỏi nào?

Mai Dao Lân thăm kêu lên :

- Trời! Ngươi đã nói hỏi nào chứ?

Song miệng không dám nói vậy, nắm tay Phụng Nhất Bình nói :

- Bình đệ, chúng ta đi thôi!

Đoạn tung mình phóng đi về hướng Đông.

Vàng trắng treo cao trên bầu trời, mặt đất một màn xám trắng, tiếng cú kêu, tiếng côn trùng vang khắp đó đây, tiếng hổ rống báo gầm rung chuyển rừng núi, bóng tối ngập đầy về ghê rợn.

Đây là một tuyệt cốc chẳng rõ sâu đến mức nào, bởi dưới trăm trượng sương giăng mù mịt, không sao trông thấy đáy. Xung quanh là rừng nguyên thủy, cây to cành rậm che khuất bầu trời, trong rừng tối mịt suốt bốn mùa.

Trên mặt đất lá rơi dày đến mấy thước, lá mới chắt chồng lên lá cũ, chẳng rõ đã trải qua bao nhiêu năm, mùi ẩm mốc hôi thối theo gió lan tỏa, ngửi vào cơ hồ nôn tháo ra.

Nơi đây có lẽ trừ chim thú trùng rắn, chưa từng có người đặt chân đến.

Đột nhiên hai bóng người từ trên cây phóng xuống, quay đầu nhìn quanh, người bên phải nói :

- Bình đệ, hẳn chính là đây rồi!

Hiển nhiên hai người này chính là Mai Dao Lân và Phụng Nhất Bình.

Phụng Nhất Bình có vẻ sợ hãi, nép sát vào người Mai Dao Lân, không dám rời xa nửa bước. Mai Dao Lân chỉ xuống đáy cốc nói :

- Hẳn đây chính là Thái Âm cốc, nhưng chẳng rõ dưới sương mù còn bao sâu nữa.

- Lân ca, tiểu đệ sợ quá!

Mai Dao Lân cười động viên :

- Đã đến là chấp nhận, chúng ta dù thế nào cũng phải tìm cách xuống dưới, hai vị sư huynh chẳng rõ đã bị giam tại đây bao lâu rồi, đâu thể kéo dài được nữa.

- Chắc chắn là Vạn Tượng công tử chẳng tốt lành gì, không chừng đã mai phục thiên binh vạn mã quanh đây chờ chúng ta cũng nên.

Mai Dao Lân cười to :

- Bình đệ lo xa quá, Trung Nguyên chỉ có một Vạn Tượng công tử, nếu như y mai phục thiên binh vạn mã, chả lẽ người nào võ công cũng cao như y, có thể không gây ra một chút tiếng động nào cả sao?

Phụng Nhất Bình nghĩ thấy cũng đúng, song vẫn lo sợ nói :

- Nhưng tiểu đệ vẫn cảm thấy có gì đấy không ổn.

Ngay khi ấy bỗng vô số chim vỗ cánh bay lên không, tiếng kêu hốt hoảng vang vọng cả núi rừng, khiến hai người giật nảy mình, Phụng Nhất Bình đưa tay ôm ngực nói :

- Thật chết khiếp được!

Mai Dao Lân cười cười, vừa định trêu đùa nài nỉ, chợt động tâm buột miệng nói :

- Trong đêm tối chim muông không thấy đường, nếu không bị kinh nhiễu, chẳng bao giờ bay đi. Bình đệ, không chừng chúng ta đã bị lọt vào trùng vây thật rồi.

Mai Dao Lân vừa dứt lời, bỗng nghe tiếng hú ghê rợn vang lên từng hồi, hiển nhiên đó là do người phát ra, song cũng khiến người rừng mình sớn gai ốc. Phụng Nhất Bình vội nép vào lòng Mai Dao Lân, theo bản năng đưa mắt nhìn về phía đường lui, liền kinh hãi la lên :

- Lân ca, xem trên cây kia!

Mai Dao Lân vội nói :

- Chớ làm ồn, hãy nghe xem tiếng gì đang chạy. Ồ! Mãnh thú, thật không ngờ Vạn Tượng công tử lại dùng thú vật để làm phục binh.

- Rắn, Lân ca hãy nhìn xem, trên cây nhiều rắn quá!

Mai Dao Lân ngược lên nhìn, bắt giác rừng mình, thì ra trên cây đầy rắn độc đủ màu đủ cỡ, không còn có chỗ để đặt chân nữa.

Phụng Nhất Bình là thân gái, sợ nhất là loài trùng rắn, khiếp hãi đến mức rúc vào lòng Mai Dao Lân không dám nhúc nhích.

Lúc này tiếng gầm rú và tiếng phóng chạy của thú rừng vang động cùng khắp, chẳng rõ số lượng bao nhiêu, đồng thời tiếng huýt gió liên hồi như để thúc giục thú dữ, rắn độc. Mai Dao Lân thầm nghĩ :

- Đây là rừng nguyên thủy, thú dữ rắn độc vô số, xem chừng chỉ còn lối thoát duy nhất là phóng xuống cốc mà thôi.

Phụng Nhất Bình lúc này đã rối trí, kinh hoàng nói :

- Lân ca, chúng ta làm sao bây giờ?

Mai Dao Lân chỉ tay xuống cốc :

- Đành phóng xuống dưới thôi.

- Phóng xuống dưới ư? Cốc này chẳng rõ sâu bao nhiêu, vạn nhất sâu không thấy đáy, sẽ tan xương nát thịt còn gì?

Mai Dao Lân cười bông đùa :

- Nếu sâu không thấy đáy thì chúng ta vĩnh viễn không rơi xuống đến đáy, vậy chẳng phải vĩnh viễn không chết sao?

Phụng Nhất Bình không ngờ trong lúc gay go thế này mà chàng còn tâm trí bông đùa, chau mày nói :

- Người ta nói chuyện nghiêm túc, vậy mà Lân ca còn đùa được.

Mai Dao Lân nhún vai :

- Ngu huynh cũng là nói nghiêm túc vậy! Đường lui của chúng ta đã bị phong tỏa, thay vì phí sức đấu với thú vật, chi bằng giữ gìn công lực phóng xuống dưới còn an toàn hơn.

Lúc này tiếng phóng chạy đã tới rất gần. Phụng Nhất Bình ngạc nhiên nói :

- Lân ca, muốn nói là chúng ta không giết nổi lũ thú vật này ư?

Mai Dao Lân nghiêm túc :

- Chúng tuy nhiều, nhưng chúng ta muốn thì vẫn có thể giết sạch, tuy phải tiêu hao rất nhiều công lực, sẽ không còn đối phó nổi với bọn người Vạn Tượng công tử đi theo sau.

- À, chắc chắn là Vạn Tượng công tử có theo sau, nhưng..

- Ngu huynh phải phóng xuống Thái Âm cốc để bọn họ không phải tổn thất một người nào, và khiến bọn họ hoang mang chẳng rõ Mai Dao Lân này đã chết hay còn sống.

- Đúng rồi! Chúng ta tự động phóng xuống cốc, bọn họ trái lại sẽ nghĩ là chúng ta có khả năng an toàn xuống đến đáy cốc.

- Bình đệ cũng xuống nữa ư?

- Lẽ đương nhiên, bằng không tiểu đệ ở lại đây để cho hổ ăn thịt sao?

- Có lẽ bọn họ không làm hại Bình đệ đâu.

- Tiểu đệ đã nói là không bao giờ rời xa Lân ca bất kể sống hay chết. Lân ca có biết tiểu đệ yêu...

Phụng Nhất Bình chưa dứt lời, ven rừng bỗng phóng ra bảy tám con hổ to lớn, tiếp đến là vài con sư tử, nhe nanh múa vuốt chực xông tới.

Mai Dao Lân vội ôm Phụng Nhất Bình chậm chậm thối lui và lăm bắm :

- Tiến tới đi, tiến tới đi, nhất định phải có vài mạng theo bầu bạn với ta mới được.

Thốt nhiên tám con mãnh hổ gầm to, tung mình lao tới nhanh như gió, chưa đến nơi mùi tanh hôi đã ập vào mũi, cơ hồ nôn tháo ra.

Mai Dao Lân hít sâu một hơi chân khí, tung mình ngược ra sau, rơi thẳng xuống cốc.

Lũ mãnh hổ không ngờ hai người lại phóng xuống cốc, mục tiêu đột ngột mất đi, không kịp thu thế, thấy đều rơi xuống cốc, cùng biến mất dưới sương mù cùng với Mai Dao Lân và Phụng Nhật Bình.

Trong rừng vang lên vài tiếng sừng sốt, liền sau đó là tiếng huyết vang dậy, trong chốc lát rấn thú đều lui đi hết. Sau đó, một thư sinh nhẹ nhàng hạ xuống bên bờ vực, theo sau là hai lão nhân mặc đạo bào.

Lão nhân bên phải nói :

- Thế là đại địch Trung Nguyên hôm nay đã trừ diệt xong.

Thư sinh lạnh lùng lắc đầu :

- Chưa hẳn, nếu không nắm chắc bảy phần, Mai Dao Lân không bao giờ mạo hiểm phóng xuống cốc, theo tại hạ thì hẳn có khả năng sống nhiều hơn chết.

Lão nhân bên trái cười :

- Cốc này sâu đến mấy ngàn trượng, cho dù Mai Dao Lân khinh công cái thế, lại bồng theo một người, chắc chắn không thể nào sống được, công tử yên tâm đi thôi.

- Chương môn nhân đừng quên là hôm trước Thiên Già Tăng cũng phóng xuống Liệp Lân Ba, lão quả chẳng thương tổn mấy may.

Lão nhân bên phải cười to :

- Công tử lo xa quá, trên cõi đời này chỉ có một Thiên Già Tăng thôi.

- Thiên Già Tăng từng nói là Mai Dao Lân là kẻ ứng kiếp vận mà sinh, có ý định truyền công cho hắn, nếu tại hạ đoán không lầm Thiên Già Tăng đã viên tịch, công lực của Mai Dao Lân hiện nay còn cao hơn Thiên Già Tăng.

Hai lão đạo nghe vậy cả kinh thất sắc :

- Vậy nếu Mai Dao Lân mà không chết, thiên hạ sẽ không bao giờ có ngày bình yên còn gì?

Thư sinh đắc ý :

- Bốn công tử đã tiên liệu trước nên mới chọn Thái Âm cốc, hai vị trưởng là bốn công tử chỉ động dụng rấn thú là có thể giết chết Mai Dao Lân sao? Ha ha... chẳng qua bốn công tử chỉ dùng thú vật phong tỏa đường rút lui để buộc hắn phóng xuống cốc thôi.

- Công tử định giam chết hắn trong cốc ư?

- Trên cõi đời làm gì có sơn cốc nào giam giữ được Mai Dao Lân, nếu hai vị từng được nghe lời đồn đại trên giang hồ, hẳn phải biết lối ra của Thái Âm cốc là nơi nào chứ?

Lão đạo bên trái rung động cõi lòng, thâm nhủ :

- Hay là y định mượn tay người trong Vô Sinh Cốc trừ khử hắn ư? Nhưng Vô Sinh Cốc chỉ là một nơi ghê gớm theo lời đồn đại, có hay không cũng chưa rõ.

Lão đạo bên phải buột miệng nói :

- Vô Sinh cốc ư?

Thư sinh phá lên cười :

- Đúng vậy, bốn công tử đã có thăm dò, Vô Sinh cốc quả là có thật.

Hai lão đạo biết rõ tài năng của Vạn Tượng công tử, không chút hoài nghi, cùng thâm nhủ :

- Kế sách thật là hiểm độc!

Vạn Tượng công tử mắt vút qua vẻ độc ác nói :

- Kế sách này hiểm độc lắm phải không? Nhưng hai vị yên tâm, người trên giang hồ chỉ biết Mai Dao Lân bị bốn công tử đánh rơi xuống Thái Âm cốc mà chết, chứ không biết kế mượn đao giết người của bốn công tử đâu. Thế nhưng... hai vị phải giúp cho mới được.

Hai lão đạo rung động cõi lòng, vội cùng nói :

- Công tử yên tâm, chúng bản đạo không bao giờ tiết lộ đâu!

- Vạn Tượng công tử trước nay làm điều gì cũng phải tuyệt đối tin chắc, hai vị chương môn nhân chấp nhận đi thôi.

Hai lão đạo tái mặt :

- Công tử định...

- Hai vị xuống đi thôi!

Trong tiếng quát to, Vạn Tượng công tử đã song chương vung ra, bỏ vào sau lưng hai lão đạo, chương lực không chút tiếng động nhưng nhanh khôn tả. Hai lão đạo tuy đã vận công đề phòng, nhưng không ngờ võ công đối phương cao hơn mình quá nhiều, hai người vừa định lách tránh thì sau lưng đã bị trúng chương. Chỉ nghe hai tiếng rú thảm thiết kéo dài, sau cùng đã im bật dưới Thái Âm cốc.

Vạn Tượng công tử cười khẩy nói :

- Hai vị hãy thay bốn công tử xem thử Mai Dao Lân bằng cách nào ra khỏi được Vô Sinh cốc.

Đoạn tung mình lên trên cây, ra hiệu với bốn người điều khiển rắn thú, sau đó phi thân bỏ đi.

* * * * *

Nói về Mai Dao Lân và Phụng Nhất Bình, hai người chỉ nghe gió rít vù vù bên tai, càng xuống sâu càng lạnh và tối. Thế nhưng tốc độ rơi không tăng hơn, hai người mắt nhìn tám con mãnh hổ giầy giữa biển mắt dần trong bóng tối. Mai Dao Lân cố vận đề một hơi chân khí, hai tay ôm chặt Phụng Nhất Bình đang run rẩy, chậm chậm rơi xuống. Song vì quá lâu, Mai Dao Lân bắt đầu cảm thấy tức ngực, tay chân bải hoải, song vẫn không dám đổi khí, bởi vì cho đến lúc này chàng vẫn chưa trông thấy đáy. Thời gian qua đi trong căng thẳng, bỗng Phụng Nhất Bình mừng rỡ reo lên :

- Lân ca, đã trông thấy đáy rồi!

Mai Dao Lân lúc này mặt đã tái ngắt, nghe vậy liền cúi xuống nhìn, quả thấy xác tám con mãnh hổ ngổn ngang trên mặt đất, gần đó là hai lão đạo si nằm sóng soài, ước lượng khoảng cách theo tầm nhìn, hai người còn cách đáy cốc ít ra cũng trên một trăm năm mươi trượng.

Mai Dao Lân đã cảm thấy đầu choáng mắt hoa, không còn chịu đựng được nữa. Phụng Nhất Bình bỗng cười to :

- Lân ca, chúng ta sắp xuống đến đáy rồi, và... Ô...

Phụng Nhất Bình chưa dứt lời, “bình” một tiếng hai người đã ngã lăn ra đất. Mai Dao Lân thở sâu một hơi, nằm im bất động.

Phụng Nhất Bình từ trong lòng Mai Dao Lân chui ra, cười nói :

- Lân ca hừ quá đi, làm người ta đau chết đi được. Ô, Lân ca sao thế này?

Thì ra đến lúc này nàng mới phát hiện Mai Dao Lân sắc mặt tái ngắt, Mai Dao Lân mở mắt cười nói :

- Bình đệ, hãy để cho ngu huynh nằm nghỉ chốc lát!

Đoạn lại nhắm nghiền mắt, Phụng Nhất Bình gật đầu, dịu giọng nói :

- Tiểu đệ thật có lỗi, đã làm cho Lân ca phải mệt nhọc.

Đoạn dùng tay áo nhẹ nhàng lau mồ hôi cho chàng. Đột nhiên sau lưng vang lên một giọng sang sảng nói :

- Ngốc tử, hãy mau đến xem, còn có người chưa chết này!

Tiếp theo, một tiếng nói khác :

- Ngốc tử, ở đâu?

Phụng Nhất Bình giật nảy mình quay phắt lại, chỉ thấy hai đại hán trọc đầu đang đứng sừng sững ngoài ba trượng, người bên trái mày rậm mắt tròn, mũi lân miệng rộng, đang há to miệng sững sờ nhìn họ. Người bên phải mày dài mắt bé, mũi to như quả cà, môi dày răng ố, đang nắm lấy chót mũi, ngơ ngẩn nhìn Mai Dao Lân.

Phụng Nhất Bình thấy hai người có vẻ hung dữ, liền vội đề tỵ công lực vào song chương sẵn sàng ứng biến.

Bỗng, gã đại hán mũi to kinh ngạc kêu lên :

- Ô, thì ra là tiểu tử nguời!

Dứt lời đã tung mình lao bổ vào Mai Dao Lân nhanh như chớp.

Phụng Nhất Bình chẳng ngờ đối phương trông ngốc nghếch thế mà lại nhanh nhẹn đến vậy, ngăn cản đã không kịp, tức giận quát to, quay người tung chưởng đánh vào lưng gã đại hán ấy.

Gã đại hán mũi to đang khi mừng rỡ, đầu đề phòng có người xuất thủ đột kích, nhất thời chẳng kịp trở tay, “bình” một tiếng, đã bị trúng chưởng lộn nhào bảy tám vòng, đứng lên sờ đầu nói :

- Tiểu tử kia, sao đánh người không báo trước hả?

Gã đại hán mắt tròn tức giận quát :

- Ngốc tử, ngươi thật là hồ đồ, không chịu xem kỹ trước, ngay cả tiểu tử này mà còn không phải là đối thủ của y, ngươi làm sao đánh lại y kia chứ?

Đoạn đưa tay chỉ Mai Dao Lân. Đại hán mũi to sùng sốt :

- Sao? Ngươi bảo tiểu tử này là bị y đã thương ư?

- Đương nhiên chính mắt mỗ đã trông thấy hai người từ trên trời đánh nhau xuống đến đây, tiểu tử này mới từ trong lòng y chui ra.

Đại hán mũi to cá giận :

- Thì ra chính tiểu tử này đã đã thương y! Ngốc tử, khi xưa sư phụ đã dặn bảo thế nào? Ngươi đã quên rồi hả?

Đại hán mắt tròn xấn tay áo lên nói :

- Mỗ đâu có quên, tiến lên!

- Tiến lên!

Phụng Nhất Bình thấy mình một chưởng mà không gây chút suy suyển cho đối phương, lòng hết sức hồi hộp, chăm chăm nhìn hai người nói :

- Không sợ chết thì cứ tiến lên!

Hai gã đại hán đồng thanh quát :

- Lão tử lột da ngươi.

Đồng thời đã tung mình lao bổ tới. Ngay khi ấy, Mai Dao Lân bỗng đứng phắt dậy, quát to :

- Dương Quảng, Lôi Bằng, hai người định tạo phản hả?

Hai người thật ngốc đến tột độ, nghe tiếng Mai Dao Lân liền quên mất hai chưởng của Phụng Nhất Bình đang bổ đến, cùng quay người nói :

- Ha! Thì ra tiểu tử ngươi đã giả chết!

“Bình bình” hai tiếng, hai người đã lãnh đủ hai chưởng, ngã nhào xuống đất, lăn ra xa năm sáu thước, mới bò dậy được, cùng trừng mắt nói :

- Tiểu tử, ngươi sớm không kêu, muộn không kêu, lại nhằm lúc bọn ta bị đánh mới kêu, ngươi mắc bệnh gì vậy hả?

Dứt lời, liền đưa tay lên xoa đầu, như chỉ có chỗ ấy đau mà thôi. Phụng Nhất Bình không thu chưởng kịp, đang hỏi hặn, thấy vậy cũng không nén được, bật cười thành tiếng.

Mai Dao Lân cũng suýt nữa bật cười, quắc mắt nói :

- Sao? Hai người gọi Mai mỗ là gì?

Đừng thấy hai người ngốc đến mức trời đất cũng chẳng sợ, nhưng lại sợ Mai Dao Lân, liền vội nói :

- Gọi... gọi là... là tiểu sư đệ.

Phụng Nhất Bình giờ mới biết họ là sư huynh của Mai Dao Lân, vội tiến tới thi lễ nói :

- Tiểu muội... tiểu đệ vừa rồi đã đắc tội, xin hai vị ca ca thứ tội cho.

Dương Quảng đưa tay lên sờ chiếc mũi to, toét miệng cười :

- Không hề gì, đâu có đánh đau, nếu đánh đau, gọi mỗ là tổ tông cũng không xong.

Mai Dao Lân quát :

- Gọi là gì hả?

Lôi Bằng vội tiếp lời :

- Y bảo gọi y là trư tông cũng không xong, trư là Trư Bát Giới ấy mà.

Mai Dao Lân không ngờ kẻ ngốc mà cũng biết nói dối, cười nói :

- Từ nay không được nói năng bừa bãi nữa, hai người đã ở đây bao lâu rồi? Tìm được lối ra chưa?

Dương Quảng quay sang Lôi Bằng nói :

- Ngốc tử, đa tạ ngươi đã giải vây cho mỗ! Tên công tử khốn kiếp đó đã dùng dây thả bọn mỗ xuống đây hai ngày rồi, không hề ăn uống gì cả, lòng vòng suốt nửa ngày trời mới tìm ra được một lối ra, vừa định đi ra thì bị lão già kia la hét gọi trở lại đây, không ngờ lại gặp tiểu tử... À không tiểu sư đệ.

Mai Dao Lân đánh giọng :

- Hẳn là hai người không nghe lời Mai mỗ mới rơi vào tay Vạn Tượng công tử chứ gì?

Lôi Bằng đưa tay chỉ Dương Quảng, Dương Quảng cũng đưa tay chỉ Lôi Bằng, đồng thanh nói :

- Chính là y!

- Bây giờ tạm gác qua, khi nào ra khỏi đây mới phạt hai người, hãy đưa Mai mỗ đi tìm lối ra mau.

Dương Quảng chỉ tay vào bụng :

- Tiểu sư đệ... bọn mỗ có thể ăn chiếc đùi hổ không?

Mai Dao Lân tuy miệng hung dữ, nhưng trong lòng rất thương hai vị sư huynh này bèn nói :

- Không được ăn quá nhiều thịt sống, mỗi người chỉ được ăn một miếng nhỏ thôi, ra khỏi đây sẽ mua thịt bò ăn thêm, nhanh lên.

Hai người mừng rỡ reo lên, mỗi người cắn lấy một miếng thịt đùi hổ, ngấu nghiến ăn uống. Mai Dao Lân lúc này đã nhận ra hai từ thi đó là chương môn phái Không Động và Côn Lôn, cười khẩy nói :

- Thì ra các người cũng đã tham gia!

Ăn xong, Dương Quảng và Lôi Bằng đưa hai người thẳng về hướng Nam, lát sau đã tìm được lối ra. Chỉ thấy lối đi này hai bên núi cao chót vót, chỉ vừa cho một người qua lọt, địa thế hết sức hiểm yếu, bốn người qua đến một sơn cốc, đưa mắt nhìn, phía trước là một cánh rừng đào được chăm sóc rất ngay ngắn, trong rừng thấp thoáng có bóng chó vàng, chứng tỏ nơi đây có người cư trú, bất giác đến đứng thừ ra.

Đột nhiên sau lưng vang lên tiếng cười lạnh lùng nói :

- Vô Sinh cốc xưa nay có đến mà không có về, bốn vị hãy dừng bước!

Bốn người cùng giật mình, Mai Dao Lân quay phắt lại, chỉ thấy hai đại hán trẻ đứng sừng sững vai nhau, hai bên lối đi có ba chữ to: “Vô Sinh cốc” nhưng lại quay vào trong cốc.

Bốn người vừa trông thấy ba chữ Vô Sinh cốc, đều bất giác nghe lòng trĩu xuống. Mai Dao Lân thầm nhủ :

- Thì ra Vô Sinh cốc ở đây, thảo nào Vạn Tượng công tử đã giam hai vị sư huynh ở đây, mục đích hẳn muốn mượn tay Cốc chủ trừ diệt bọn mình, xem cục diện hôm nay khó mà liệu trước được.

Vì sao với võ công của Mai Dao Lân vừa trông thấy tên sơn cốc này lại căng thẳng như vậy? Thì ra Cốc chủ Vô Sinh cốc hồi bốn mươi năm trước từng là một kỳ nhân võ lâm danh chấn Trung nguyên, hai đạo giang hồ chưa từng gặp địch thủ, do bởi không màng danh lợi, ít khi tranh chấp với người nên giới võ lâm gọi ông ta là Ly Trần thư sinh, về sau lớn tuổi đổi lại thành Ly Trần Tẩu.

Hồi bốn mươi năm trước, con trai và dâu ông lần lượt bị người ám hại, không người nào biết hung thủ là ai, nhưng qua năm sau ngày con trai chết, ông đã quyết chiến với năm vị bá chủ võ lâm Trung Nguyên, thắng bại cũng chẳng ai rõ, kể từ đó ông đến ẩn cư trong sơn cốc và đặt tên là Vô Sinh cốc. Từ khi lui ẩn, Ly Trần Tẩu tính nết hoàn toàn đổi khác, kẻ nào bước chân vào cốc là không một ai sống còn, nên tình hình trong cốc chẳng ai được rõ.

Mai Dao Lân đưa mắt nhìn hai đại hán đứng cản đường, ôm quyền cao giọng nói :

- Tại hạ là Mai Dao Lân, do bị người hãm hại đã xuống một cốc khác trong quý cốc, bởi chỉ có một lối ra duy nhất nên mới mạo muội xâm nhập quý cốc, những mong hai vị huynh đài thông cảm, cho chúng tại hạ mượn một lối ra.

Phụng Nhất Bình tuy hết sức lấy làm lạ, thầm nhủ :

- Sao Lân ca hôm nay khách sáo thế này nhỉ? Đây là lần đầu tiên mình mới thấy.

Hai gã đại hán vẫn sầm mặt, người bên phải cười lạnh lùng nói :

- Cốc này đã có tên là Vô Sinh cốc, kẻ nào đã đến đây tất nhiên là không thể sống còn, chẳng có gì để nói cả, chỉ còn giờ bản lĩnh ra thôi.

Dương Quảng và Lôi Bằng đưa mắt nhìn nhau, hai người chuẩn bị động thủ. Mai Dao Lân không chút tức giận, mỉm cười nói :

- Chúng ta không hề có thù oán với nhau, hai vị hà tất khăng khăng gây hấn với tại hạ, cốc này đã có tên Vô Sinh, vậy mà hai vị lại là người sống, hai vị đã có thể sống, bọn này tội gì phải chết kia chứ?

Mai Dao Lân tuy giọng nói hòa nhã, song lời đầy ý mai mỉa, hai gã đại hán lẽ nào không nghe ra, người bên trái tức giận quát :

- Tiểu tử kia, ngươi đã xâm nhập Vô Sinh cốc, không chịu cầu xin mà dám buông lời xúc phạm, có lẽ nếu không cho ngươi nếm chút mùi lợi hại, ngươi cũng không biết trời cao đất dày.

Dứt lời song chương vung lên, vừa định động thủ. Dương Quảng tức giận, trừng mắt quát :

- Tiểu tử khốn kiếp kia, chính ngươi mới là không biết trời cao đất dày, lão tử hóa kiếp ngươi đây!

Vừa định xông tới, nhưng bị Mai Dao Lân kéo lại quát :

- Hãy khoan! Theo hai vị thì bọn này phải cầu xin tha mạng thì mới được chứ gì?

Người bên phải cười khẩy nói :

- Hừ, bây giờ xin tha mạng thì đã muộn rồi.

Mai Dao Lân mắt rục sứt cơ, ngửa mặt cười dài :

- Ha ha... Mai mỗ bình sang chưa từng biết xin tha mạng bao giờ, Mai mỗ đã cố nhẫn nhịn hai vị lại càng lấn tới, hai vị tưởng là Mai mỗ sợ hai vị hay sao?

Đại hán bên phải cười vang :

- Ngươi đã xâm nhập Vô Sinh cốc lại còn dám buông lời xúc xược, hãy giờ bản lĩnh ra đi.

- Đất đai khắp thiên hạ vốn không có chủ, vì sao Mai Dao Lân này không đến được, hai vị thật ngang tàng quá đáng.

Mai Dao Lân dứt lời, buông tay Dương Quảng ra. Đại hán bên trái tức giận quát vang, tung mình lao đến gầm lên :

- Lão tử xé xác ngươi!

Dương Quảng đang lửa giận phừng phừng, ngay khi Mai Dao Lân buông tay ra, vừa lúc gã đại hán kia lao đến, liền quát vang :

- Gia gia đang cảm thấy ngứa tay đây!

Đồng thời tung mình lao ra, song chương vung ra đón tiếp chiêu Lực Bình Ngũ Nhạc của đối phương.

Gã đại hán ấy bởi trước nay động thủ với người ngoài cốc đều chiến thắng, nên đã quen thói kiêu căng tự đại, đâu xem Dương Quảng ra gì, song chương tiếp tục bổ thẳng tới. Chỉ nghe “bùng” một tiếng rền rĩ, cát đá bay mù.

Dương Quảng bật lùi hai bước dài, mặt đỏ bừng, chứng tỏ chương này y đã dùng rất nhiều sức lực. Còn gã đại hán liền tiếp bật lùi bốn bước, trán nổi gân xanh, hai mắt chòng chọc nhìn Dương Quảng, y không ngờ chương lực của đối phương lại uy mãnh như vậy.

Mai Dao Lân thấy vậy thầm nhủ :

- Hai người này hiển nhiên chỉ là kẻ tuần cốc, võ công của sư huynh chẳng kém hơn mình, vậy mà không thể một chương đánh bại đối phương, qua đó đủ biết Cốc chủ võ công cao thâm dường nào.

Ngay khi ấy, Phụng Nhất Bình reo lên :

- Lân ca, đại sư huynh đã thắng rồi!

Mai Dao Lân lắc đầu :

- E rằng chưa chắc.

Gã đại hán lại tung mình lao tới quát :

- Hãy tiếp đại gia một chưởng nữa thử xem!

Vẫn thi triển chiêu Lực Bình Ngũ Nhạc nhưng dường như uy lực có phần kém hơn trước. Dương Quảng lòng dạ ngay thẳng, chỉ ngờ đối phương không phục, bèn cười to nói :

- Tiểu tử, ngươi thua chắc rồi, ha ha...

Trong tiếng cười song chưởng đã tung ra. Mắt thấy bốn chưởng sắp chạm nhau, đột nhiên gã đại hán lách người, rồi thì biến mất. Dương Quảng song chưởng liền tức rơi vào khoảng không, bất giác sững người.

Bỗng nghe Mai Dao Lân hét to :

- Sư huynh, tránh mau!

Dương Quảng đang khi kinh hoàng, lại nghe tiếng của sư đệ, càng thêm bối rối, đến khi hiểu ra thì đã muộn.

“Bình” một tiếng, lưng y đã lãnh trọn một chưởng, thân hình to kềnh chúi bay tới trước bốn trượng, rơi vào trong lùm cỏ.

Lôi Bằng thấy sư huynh bị thua thiệt, tức giận gầm vang, lao tới quát :

- Tiểu tử, gia gia lột da ngươi!

Mười ngón tay vung ra như móc câu, chớp nhoáng chụp vào yết hầu đối phương. Gã đại hán một chiêu đắc thủ, tinh thần phần chấn gấp bội, cười khẩy nói :

- Khá lắm, hãy xem đây!

Lôi Bằng tuy ngốc nghếch, nhưng vừa rồi chứng kiến sư huynh bị thất thủ như vậy, đâu dễ bị mắc lừa đối phương song chưởng vừa tung ra, y đã vội biến chiêu, liền tiếp công ra bảy chưởng.

Gã đại hán ấy cạy vào thân pháp ảo diệu, tuy có thể ung dung lượn lách trong bóng chưởng của Lôi Bằng, song nhất thời cũng không sao thủ thắng.

Phụng Nhất Bình thấy vậy lo lắng nói :

- Lân ca, đó là bộ pháp gì mà ảo diệu quá vậy?

Mai Dao Lân đưa mắt nhìn Dương Quảng từ trong bụi cỏ bước ra, giọng nặng nề nói :

- Bình đệ từng nghe nói đến cái tên Thần Tiên Đóa Ảnh bao giờ chưa?

- Lân ca muốn nói đó là thân pháp Thần Tiên Đóa Ảnh ư? Nhưng dường như không phải, nghe đâu thân pháp ấy một khi thi triển sẽ không còn trông thấy bóng người nữa.

- Hai người này chỉ là hạng tuần tra canh gác thôi mà!

Phụng Nhất Bình ngẩn người, vẻ lo âu nói :

- Lân ca liệu có thắng nổi Cốc chủ ở đây không?

- Nếu luận về nội công, ngu huynh tin là khắp thiên hạ chẳng mấy ai hơn được, nhưng nếu chủ nhân sơn cốc này đã luyện thành thân pháp Thần Tiên Đóa Ảnh đến độ lưu hòa thuần thanh thì ngu huynh chắc chắn không phải địch thủ.

Lúc này Lôi Bằng hoàn toàn núng thế, mặc dù chưởng lực hùng hậu hơn đối phương, nhưng không sao nhận định được phương vị, xuất chưởng chỉ uống phí sức lực mà thôi. Ngược lại đại hán kia mỗi lần thừa cơ xuất chiêu đều khiến Lôi Bằng lúng cuống chống đỡ.

Phụng Nhất Bình thấy vậy bất giác liền tưởng đến cảnh tượng giao thủ giữa Mai Dao Lân với Cốc chủ lát nữa đây, lo âu nói :

- Lân ca, vậy chúng ta bại chắc còn gì?

Mai Dao Lân thân nhiên cười :

- Bình đệ sợ không?

Phụng Nhất Bình ngược mắt nhìn Mai Dao Lân giọng kiên quyết :

- Chỉ cần kẻ cận bên Lân ca, bất cứ đi đến đâu đệ cũng chẳng sợ.

Mai Dao Lân động tâm thâm nhủ :

- Phụng Nhất Bình này có lẽ đúng là gái rồi!

Ngay khi ấy Phụng Nhất Bình từ trong bụi cỏ chui ra vừa thấy Lôi Bằng gặp nguy hiểm, lập tức tung mình lao tới quát :

- Ngốc tử chớ sợ, có Dương Quảng đây!

Gã đại hán đứng ngoài giật mình sững sốt, vội phóng đến cản lại, vung chưởng quát :

- Ngươi chưa chết hả?

“Bùng” một tiếng rền rĩ, cát đá bay mù mịt, và giống như đối chưởng với gã đại hán khi nãy, không hề có dấu hiệu thọ thương.

Đại hán ấy bật lùi bốn bước, kinh hãi thâm nhủ :

- Gã này sao đánh không chết thế nhỉ?

Dương Quảng một chưởng thẳng thế, liền phẫn chấn cười to nói :

- Gia gia đây là kim cương trên trời giáng thế, lẽ nào lại sợ lũ tiểu bối các ngươi, tiếp chiêu.

Đứt lời tung mình lao tới, liền tiếp tung ra ba chưởng. Đại hán ấy không dám khinh xuất, liền thi triển thân pháp kỳ dị giao chiến với Dương Quảng.

Lúc này Lôi Bằng không còn cầm cự được nữa, chống đỡ hết sức vất vả.

Mai Dao Lân mắt rực sát cơ, nhẹ đẩy Phụng Nhất Bình sang bên, cất bước tiến ra đấu trường. Phụng Nhất Bình thấy vậy lo lắng hỏi :

- Lân ca định giết họ ư?

Mai Dao Lân mặt trở lạnh :

- Mai Dao Lân này chưa bao giờ hòa nhã thương lượng với kẻ khác như ngày hôm nay, vậy mà họ còn không chịu đón nhận, buộc Mai mỗ phải như vậy thôi.

- Nếu Lân ca mà giết họ thì chúng ta càng khó ra khỏi đây hơn.

Ngay khi ấy gã đại hán giao thủ với Lôi Bằng thừa cơ Lôi Bằng quay người đi, đã thi triển chiêu Thôi Sơn Vọng Nguyệt nhanh như chớp bổ vào lưng Lôi Bằng. Lôi Bằng bởi ngay từ lúc bắt đầu động thủ đã dùng toàn lực, giờ đây đã kiệt sức, tuy biết rõ nguy cơ sắp đến sau lưng, song đã lực bất tòng tâm, không sao ứng cứu được nữa.

Gã đại hán ấy mặt vút qua vẻ đắc ý, mắt thấy song chưởng đã sắp trúng vào huyệt Bối Tâm của Lôi Bằng..

Bỗng nghe một tiếng quát vang :

- Bằng hữu hãy nghỉ ngơi đi thôi!

Chỉ thấy một bóng trắng nhanh như tia chớp bay đến, rồi thì một tiếng “bùng” vang rền, kèm theo một tiếng “hự” đau đớn, gã đại hán ấy đã như điều đứt dây bay ra xa hơn tám trượng rơi xuống đất liền tiếp phun ra mấy ngụm máu tươi, bất tỉnh nhân sự.

Mai Dao Lân một chiêu đắc thủ, vừa định hạ thủ tiếp người còn lại, bỗng nghe một tiếng nói như sấm rền vang lên :

- Lâm Tam lui ra ngay!

Gã đại hán nghe tiếng, liền tung mình ra ngoài năm trượng, quay người cung kính nói :

- Tham kiến Cốc chủ!

Đứt lời liền quỳ sụp xuống đất. Lôi Bằng chớp mắt liên hồi, lát sau mới hiểu ra sự việc, toét miệng cười nói :

- Sư đệ mỗ xin đa tạ sư đệ đã viện thủ, không thì trên lưng đã lãnh một chưởng của tên tiểu tử ấy rồi.

Mai Dao Lân lặng thinh, mắt nhìn về phía bãi cỏ cách ngoài năm trượng, bởi nơi ấy đang có một lão nhân tuổi trên tám mươi, mình mặc trường bào xám, gương mặt tròn trịa hồng hào, đôi mày bạc dài hơn tấc, thần thái hết sức hiền hòa.

Mai Dao Lân nhìn một hồi, mới lạnh lùng nói :

- Các hạ hẳn chính là Ly Trần Tẩu lừng danh võ lâm đã lâu!

Lão nhân tóc bạc chính là Ly Trần Tẩu, sau khi ngắm kỹ Mai Dao Lân, lão ngạc nhiên thăm thẳm :

- Thiếu niên này khí độ hiên ngang, anh hoa tiềm ẩn, quả là một nhân tài hiếm có, sao còn trẻ thế này mà đã có nội công kinh khiếp đến vậy nhỉ?

Tuy trong lòng nghĩ vậy, song ngoài mặt vẫn trở lạnh nói :

- Ngươi do ai sai bảo đến đây?

Mai Dao Lân ngó người :

- Do ai sai bảo ư?

- Nếu không ngươi chưa đủ can đảm bước vào Vô Sinh cốc này đâu!

Mai Dao Lân cười phá lên :

- Trong đương kim võ lâm, tại hạ chưa tìm được ra người nào đủ tư cách để sai bảo tại hạ, tại hạ vào đây tuy là do vô ý, nhưng tôn giá phái người gây khó khăn thì lại là cố tình...

- Cố tình thì sao nào?

- Tại hạ định khai thông một con đường cho đồng đạo võ lâm, để mọi người tự do thưởng thức cảnh sắc tuyệt hảo nơi đây mà không bị những kẻ tự cho mình có tư cách hoạch định ranh giới gây khó khăn.

Ly Trần Tẩu nhìn Mai Dao Lân từ đầu đến chân hồi lâu, bỗng cười vang nói :

- Bằng vào một mình ngươi mà đã thông được sơn cốc này ư? Ha ha...

Lời lẽ tuy khinh miệt, nhưng chưa lộ vẻ tức giận.

Phụng Nhất Bình xen lời :

- Lân ca không đã thông được thì còn có người khác nữa.

Ly Trần Tẩu vừa nghe nói có người khác, mắt liền rục sát cơ, cười sắc lạnh nói :

- Lão phu sớm đã biết ý đồ của các ngươi rồi! Hừ, năm vị cao nhân tự mệnh danh là bá chủ một vùng mà lại phái bọn tiểu bối đến đây thăm dò, không sợ quá keo kiệt sao?

Bốn người nghe nói vậy, chẳng hiểu ắt gặp gì cả.

Mai Dao Lân nhận thấy lão nhân này dường như có thâm thù đại hận với năm vị cao nhân trong Trung Nguyên và giữa họ hẳn đã có giao ước tỷ đấu trong một ngày gần đây.

Dương Quảng là người thẳng thắn, lòng không hiểu liền buột miệng hỏi :

- Lão bảo ai phái bọn mỡ đến đây chứ?

Ly Trần Tẩu cười khẩy :

- Các ngươi tự hiểu rất rõ, còn phải hỏi lão phu nữa ư?

Dương Quảng ngó người :

- Bọn mỡ mà còn hiểu rõ thì còn hỏi lão làm gì?

Ly Trần Tẩu nhận thấy Dương Quảng là một kẻ ngốc, hẳn không nói dối, nhưng trong lòng đã sinh nghi không thay đổi được, bèn ngược mắt nhìn trời trầm giọng nói :

- Những kẻ đứng sau lưng sai khiến các ngươi có lẽ cũng sắp đến đây rồi phải không?

Mai Dao Lân thấy đối phương ngang bướng như vậy, không khỏi tức giận, cười khẩy nói :

- Chúng ta hãy tạm gác qua những kẻ đứng sau lưng là ai, tôn giá hãy trả lời ngắn gọn một câu, tôn giá định làm gì bọn này đây?

Ly Trần Tẩu chợt động tâm, trầm nhủ :

- Thiếu niên này rất cao ngạo, chắc chắn không phải giả vờ, hay là họ không liên quan đến năm lão quý kia, mình phải thận trọng suy nghĩ mới được.

Lão ngẫm nghĩ một hồi, đoạn lạnh lùng nói :

- Nơi đây có tên là Vô Sinh cốc, hẳn là ngươi đã biết lão phu định làm gì. Tuy nhiên... hôm nay lão phu không muốn hạ sát các ngươi ngay, bởi vì các ngươi hãy còn giá trị lợi dụng.

Phụng Nhất Bình ngạc nhiên hỏi :

- Giá trị lợi dụng gì chứ?

- Năm vị cao nhân đã dám phái các ngươi đến đây, hẳn là có truyền tuyệt kỹ cho các ngươi, nghĩ là bốn người các ngươi hợp sức, đủ có thể cầm cự với lão phu một khoảng thời gian, tiêu hao một phần chân lực của lão phu, sau đó họ mới đến đây hạ thủ, sở dĩ lão phu bảo các ngươi có giá trị lợi dụng là...

Phụng Nhất Bình thông tuệ hơn người, Ly Trần Tẩu chưa nói xong, nàng đã tiếp lời :

- Là vạn nhất các hạ không chống nổi, có thể mang bọn này làm bùa hộ thân chứ gì?

Ly Trần Tẩu bị nói đúng thâm tâm, bất giác đỏ mặt :

- Cứ kè như là vậy đi! Thời khắc kéo dài thời gian nữa, bốn người cùng tiến lên đi!

Lôi Bằng vừa định động thủ, Mai Dao Lân vội quát :

- Hãy khoan, tại hạ không muốn dành phần ưu thế ấy!

Ly Trần Tẩu ha hả cười to :

- Theo ngươi thì sao?

- Chúng ta một đấu một!

Ly Trần Tẩu trầm nhủ :

- Tiểu tử này rõ là không biết trời cao đất dày. Thôi được, vậy thì lão phu giáo huấn ngươi trước.

Đoạn cười khẩy nói :

- Vậy ngươi hãy động thủ đi, lão phu quyết không bắt giữ ngươi, cho đến khi nào bốn người liên thủ.

Đoạn quay sang Lâm Tam đang quỳ gối dưới đất, khoát tay nói :

- Lâm Tam hãy đến điu Lâm Nhị lên!

Lâm Tam đập đầu đứng lên, bước nhanh về phía gã đại hán ngất xỉu. Ly Trần Tẩu chậm rãi tiến tới, đứng cách Mai Dao Lân chừng năm thước nói :

- Ngươi xuất thủ trước đi!

Lôi Bằng đã sớm ngấm vận công lực, thấy vậy quát to :

- Mỗ hầu tiếp lão vài chiêu trước cho!

Dứt lời đã tung mình lao tới, vung chưởng tấn công.

Ly Trần Tẩu cười khẩy, hữu chưởng chớp nhoáng tổng thẳng ra. “Bùng” một tiếng vang dội, cát đá bay mù mịt. Lôi Bằng hự lên một tiếng, người bay thẳng ra xa hơn bảy trượng, “phịch” một tiếng rơi xuống đất hồi lâu không bò dậy được. Mai Dao Lân giật mình, trầm nghĩ quả nhiên danh bất hư truyền, buông tiếng hét vang, tung mình lao tới.

Ly Trần Tẩu cười khẩy, hữu chưởng tung ra và quát to :

- Ngươi cũng giống vậy thôi!

Dứt lời hai chương đã va chạm nhau, chỉ nghe “ầm” một tiếng như long trời lở đất, cát đá bay mù mịt, lan rộng đến mấy mươi trượng.

Phụng Nhất Bình và Dương Quảng đều kinh tâm động phách, bốn mắt nhìn chót vào bụi mù, lòng nóng như thiêu đốt.

Lát sau, bụi mù theo gió tan đi, chỉ thấy trước mặt Mai Dao Lân có ba dấu chân sâu hơn hai tấc, còn trước mặt Ly Trần Tẩu thì có đến năm dấu chân, chứng tỏ công lực lão thấp kém hơn Mai Dao Lân.

Ly Trần Tẩu lúc này mặt đầy kinh hãi, không sao hiểu nổi Mai Dao Lân tuổi chưa đầy hai mươi nhờ đâu lại có công lực thâm hậu như vậy, lão hoài nghi thị giác của mình, song sự thật lại rõ ràng ở ngay trước mặt.

Mai Dao Lân cười khinh miệt nói :

- Tôn giá công lực chẳng qua chỉ có vậy mà lại dám hoạch định lãnh địa không cho người võ lâm bước chân vào ư?

Ly Trần Tẩu giờ đã rõ Mai Dao Lân không phải do năm cao nhân Trung nguyên phái đến, vốn định tìm lý do rút lui, để cho bốn người rời khỏi đây, song những lời nói của Mai Dao Lân lại khiến lão không sao rút lui được, tức giận nói :

- Lão phu đã rõ ngươi không dính dáng đến bọn họ, vốn định để cho các người rời khỏi đây, nhưng ngươi cuồng ngạo quá, nên lão phu đành phải giữ ngươi lại đây.

Mai Dao Lân cười sắc lạnh :

- Cho dù tôn giá để cho tại hạ rời khỏi đây, tại hạ cũng quyết từ chối!

Ly Trần Tẩu lòng có âm mưu, nghe vậy liền hỏi :

- Vì sao vậy?

- Ha ha... vì sao ư? Vì tại hạ nói ra là thực hành, muốn tại hạ rời khỏi đây, tôn giá phải khai thông sơn cốc này cho mọi người tự do đi lại mới được.

Ly Trần Tẩu nghe vậy liền nhẹ người, ngược nhìn trời thăm nhủ :

- Lúc này mà không hạ thủ e sẽ muộn mất.

Đoạn bỗng quát to :

- Vậy thì ngươi hãy ở lại đây!

Dứt lời người đã biến mất, đồng thời một luồng kinh lực như bài sơn hải đảo ập đến sau lưng Mai Dao Lân nhanh như chớp.

Mai Dao Lân vừa thấy Ly Trần Tẩu biến mất, biết ngay đối phương đã thi triển thân pháp Thần Tiên Đóa Ảnh, ý nghĩ vừa lóe lên thì một luồng kinh lực đã ập đến, không còn kịp quay người nữa, vội với chiêu Đảo Đả Kim Chung, song chương quét ngược ra sau, đồng thời mượn đà lao nhanh tới trước.

“Bốp” một tiếng vang khê, Mai Dao Lân lẹ làng quay người, nào ngờ vẫn chẳng thấy Ly Trần Tẩu đâu cả, ngay khi ấy một luồng kinh lực như bài sơn hải đảo đã ập đến từ sau lưng. Mai Dao Lân kinh hãi nghĩ nhanh :

- Lão ta tuy công lực kém hơn mình, nhưng thân pháp thì nhanh hơn rất nhiều, nếu không dùng kế, sớm muộn gì mình cũng bị thọ thương dưới chương lực của lão ta.

Thế là trong thoáng chốc chàng đã nghĩ ra cách đối phó, lại với chiêu Đảo Đả Kim Chung song chương quét ngược ra sau, người lao tới trước như vừa rồi, xem chừng như rất lúng túng.

Ly Trần Tẩu thấy vậy thầm cười khẩy nhủ :

- Để xem ngươi tránh được bao nhiêu lần!

Đoạn nhanh như chớp đuổi theo sau Mai Dao Lân. Nào ngờ vừa lao tới, bỗng thấy Mai Dao Lân chững người, rồi thì vọt nhanh lên không.

Ly Trần Tẩu chẳng ngờ có vậy, bất giác sững người. Ngay khi ấy Mai Dao Lân ở trên không, cười lạnh tanh nói :

- Lão nhì, chịu chết đi thôi!

Đồng thời đã liên tiếp tung ra mười tám chương, chỉ thấy bóng chương rợp trời, phủ trùm một khoảng rộng hơn mười trượng, kinh phong rít lên ghê rợn. Ly Trần Tẩu kinh hãi tột cùng, không còn kịp lui ra khỏi phạm vi chương kinh nữa, thi triển thân pháp ảo diệu lách tránh trong chương phong.

Mười tám chương tuy liên tiếp tung ra, song ít nhiều cũng có khoảng cách, Ly Trần Tẩu chính là lợi dụng khoảng cách ngắn ngủi chỉ trong chớp mắt ấy lách tránh. Chỉ thấy chương kinh giáng xuống mặt đất ầm ầm, những hố sâu lần lượt hiện ra, cát vàng tung bay cao những mấy mươi trượng.

Mười tám chường tung ra xong, Mai Dao Lân không dám hạ xuống trong bụi mù, hai tay vung mạnh, người lộn ngược ra sau, hạ xuống ngoài bụi mù.

Mai Dao Lân chân vừa chạm đất, bỗng nghe bên tai một tiếng trong trẻo vang lên :

- Lân ca thật là tài ba!

Mai Dao Lân giật nảy mình, tưởng đâu Ly Trần Tẩu đã đuổi đến, vội lạng người ra xa hơn ba trượng, vung tay định xuất chiêu.

Người ấy chính là Phụng Nhất Bình, thấy chàng như vậy vội nói :

- Đừng đánh, tiểu đệ đây!

Đoạn bật cười khúc khích, Mai Dao Lân giờ mới trông rõ ràng, bắt giác sầm mặt khẽ nạt :

- Tinh nghịch quá!

Nhưng Phụng Nhất Bình nghiêm mặt :

- Người ta lo cho Lân ca mà! Ai bảo Lân ca quá căng thẳng chứ?

Đoạn cất bước đi đến gần Mai Dao Lân. Mai Dao Lân sợ Ly Trần Tẩu đột ngột xông ra, dứt lời liền quay nhìn vào bụi mù, không màng đến Phụng Nhất Bình nữa. Phụng Nhất Bình đi đến bên Mai Dao Lân, thấy chàng lạng thình, biết là chàng đã giận, nhẹ kéo tay áo chàng rơi nước mắt nói :

- Lân ca giận hả? Thật ra tiểu đệ vì quá vui sướng không kèm chế được mà thôi!

Mai Dao Lân ngoảnh mặt qua, thấy Phụng Nhất Bình nước mắt ràn rụa nói :

- Ngu huynh đâu có giận bao giờ, thôi đừng khóc nữa.

Phụng Nhất Bình giận dỗi, dẫu môi :

- Lúc nào Lân ca cũng nạt nộ người ta, ngay cả cha mẹ người ta còn không đành lòng nạt nộ người ta, chỉ Lân ca...

Vừa ngẩng mặt lên thấy mặt Mai Dao Lân đầy vẻ khích động, và ánh mắt buồn u uẩn, nàng sững sờ, vội nói :

- Lân ca làm sao vậy?

Mai Dao Lân giật mình quay về với hiện thực, giọng có phần chua xót nói :

- Bình đệ thật là hạnh phúc!

Phụng Nhất Bình rung động cõi lòng, nàng chưa từng thấy Mai Dao Lân sầu khổ như vậy bao giờ, vội nói :

- Lân ca hân Lân ca có rất nhiều tâm sự, có thể cho tiểu đệ biết một ít không? Tiểu đệ... tiểu đệ sẵn sàng chia sẻ với Lân ca mà.

Mai Dao Lân cười ảo não :

- Trên cõi đời không ai có thể bù đắp cho ngu huynh những gì mà ngu huynh thiếu thốn, là con người có lẽ cần có một ít khiếm khuyết thì mới kể được là cuộc đời, đúng vậy không?

Thốt nhiên một giọng sắc lạnh từ sau lưng vang lên :

- Mai Dao Lân rất có thể lão phu bù đắp được những gì mà ngươi thiếu thốn đấy.

Dứt lời, một bàn tay đã đặt lên huyệt Bối Tâm sau lưng Mai Dao Lân.

Phụng Nhất Bình kinh hãi ngẩng lên, thấy Ly Trần Tẩu đã đứng sau lưng Mai Dao Lân, mặt lão đầy bụi cát và chiếc áo bào xám trên mình cũng thũng mảy chỗ, chứng tỏ lão suýt táng mạng dưới chưởng lực của Mai Dao Lân.

Phụng Nhất Bình sợ đến mặt trắng nhợt, run giọng nói :

- Tôn giá cũng là người thành danh trong võ lâm, chà lẽ lại hạ thủ như thế này được ư?

Ly Trần Tẩu giọng sắc lạnh :

- Không sai, chính vì lão phu là người thành danh trong võ lâm nên mới phải giết y!

Dương Quảng và Lôi Bằng ngờ ngẩn đưa mắt nhìn nhau, không biết làm thế nào cho phải. Mai Dao Lân thản nhiên cười :

- Vậy tôn giá hạ thủ đi!

- Ngươi không sợ chết ư?

- Tại hạ tuy còn một số việc chưa hoàn thành, chưa muốn chết ngay lúc này, nhưng cũng chẳng muốn van xin hạng người như tôn giá, tôn giá hãy từ bỏ ý định ấy đi!

Lôi Bằng thấy sư đệ bị khống chế, lòng nóng như thiêu đốt, tức giận gầm vang :

- Lão tạp chủng, lão có giỏi thì hãy thả sư đệ mỡ ra, mỡ sẽ quyết đấu với lão ba trăm hiệp.

Đoạn sai bước tiến tới. Ly Trần Tẩu lạnh lùng quát :

- Đứng lại ngay!

Lôi Bằng sợ ném chuột vỡ đồ, đành đứng lại hậm hực nói :

- Lão tạp chủng, lão mà dám làm hại sư đệ mỡ, mỡ sẽ tức khắc san bằng sơn cốc khôn khiếp này của lão ngay.

Dương Quảng tiếp lời :

- Đứng, đứng san bằng ngay tức khắc.

Ly Trần Tẩu cười khẩy :

- Mai Dao Lân đã lọt vào trong tay lão phu, các ngươi còn muốn sống ư? Mai Dao Lân bây giờ không phải là lúc ngươi trở tài nữa rồi, sự sống chết của ngươi chỉ còn do lão phu định đoạt thôi.

Mai Dao Lân cười phá lên :

- Mỗi một lời nói của Mai Dao Lân đều được nghĩ kỹ, bậc đại trượng phu là phải mau mắn, dứt khoát, khỏi lời thôi dãi dòng. Mai mỡ đã lọt vào tay lão, sống chết đương nhiên là do lão định đoạt rồi.

Ly Trần Tẩu mắt ánh sát cơ :

- Quả là một trang hảo hớn, lão phu thành toàn ngươi vậy!

Phụng Nhất Bình bỗng hét to, nhào vào lòng Mai Dao Lân, hai tay choàng qua cổ chàng, nghẹn ngào nói :

- Lân ca đã bảo là không bao giờ rời xa tiểu đệ mà!

Đoạn úp mặt vào vai Mai Dao Lân khóc sụt sùi.

Mai Dao Lân thở dài, thản nhiên cười nói :

- Bình đệ sống chết đôi đường, mong đệ hãy cố bảo trọng, nếu hiền đệ ra khỏi được đây, xin hiền đệ hãy giúp ngu huynh đến nước Quy Phụng một chuyến, báo cho người họ Mai biết là Mai Dao Lân đã chết tại Trung Nguyên rồi.

- Không tiểu đệ không đi đâu hết, cho dù Lân ca chết đi, tiểu đệ cũng không cho Lân ca rời xa tiểu đệ.

Ly Trần Tẩu bực mình lạnh lùng nói :

- Ngươi hãy tránh ra mau, bằng không lão phu sẽ đẩy nội lực ra, khó khỏi không tổn thương đến ngươi.

Phụng Nhất Bình ngẩng lên, ánh mắt ngập đầy căm thù nhìn chót vào mặt Ly Trần Tẩu nói :

- Giết một người với giết một đôi có gì khác, lão hà tất già vò từ bi.

- Lão phu chẳng qua muốn giữ mạng ngươi lại, sau khi Mai Dao Lân chết, các ngươi có thể hợp sức ba người mà báo thù lão phu.

Phụng Nhất Bình nghiêng răng :

- Lão độ lượng quá nhỉ, lão biết rõ là hợp sức ba người cũng không phải địch thủ của lão, nên mới dám để yên cho ta. Hừ nếu lão thật sự có hùng tâm như vậy, sao không thả Lân ca ra đi?

Ly Trần Tẩu tiếp xúc với ánh mắt căm thù của Phụng Nhất Bình, lòng bất giác trĩu xuống, đỏ mặt hổ thẹn, trầm giọng nói :

- Thôi được, lão phu đành thành toàn cho hai người người vậy.

Dứt lời vận nội lực toan đẩy ra, nhưng chẳng thể nào hạ thủ được, đành nói :

- Các người ba người có thể rời khỏi đây, lão phu quyết không ngăn cản, mong các người nhanh chóng trở lại đây báo thù cho Mai Dao Lân.

Phụng Nhất Bình kiên quyết :

- Không tại hạ quyết không rời xa Lân ca.

- Vì sao vậy?

Phụng Nhất Bình bỗng kéo phăng khăn chít đầu xuống, làn tóc xanh liền xổ xuống phủ vai, cười lạnh lùng nói :

- Vì sao ư? Phu thê vốn là chim liền cánh, ta sao có thể đành tâm bỏ đi một mình được chứ?

Mai Dao Lân thấy Phụng Nhất Bình quả đúng là con gái, tất cả những gì trong quá khứ liền lần lượt hiện về trong trí óc, bao nghi vấn trước đây không lý giải được giờ đây thấy đều được giải đáp.

Ngay khi ấy, bỗng ngoài cốc vang lên một tiếng kinh ngạc, rất khê nói :

- Minh quả đã đoán không lầm, nàng đúng là tiểu Công chúa.

Nhưng vì tiếng nói ấy quá khê và mỗi người lại đang có tâm sự riêng, nên không một ai nghe thấy.

Ly Trần Tẩu bỗng tay phải run rẩy, trán nổi gân xanh, hình ảnh ly biệt của con dâu khi xưa lại hiện về trước mắt, nàng đã nói rất nhiều, nhưng lão chỉ nhớ rõ một câu là “phu thê vốn là chim liền cánh” và rồi nàng đã thật sự đi theo con trai mình vĩnh viễn.

Ly Trần Tẩu từ từ rút tay về, giọng xót xa và nặng nề nói :

- Thôi được, cũng may mà cô nương hiện mặt thật, không thì lão phu sẽ ân hận suốt đời. Các vị đi đi!

Phụng Úc Bình về cảm thù trong mắt tan biến, thay vào đó là vẻ cảm kích chân thành nói :

- Đa tạ lão tiên sinh đã xót thương phu thê tiểu nữ.

Mai Dao Lân đỡ đỡ vuốt tóc Phụng Nhất Bình lắm lắm :

- Nàng quả nhiên là Công chúa nước Quy Phụng, hai giấc mơ hẳn có một là thật. Công chúa, Hoàng hậu đã thoát khỏi sự giam cầm chưa?

Phụng Úc Bình nhận thấy giọng nói của Mai Dao Lân bỗng trở nên xa lạ, hoảng kinh ôm chặt lấy chàng thỏn thức nói :

- Lân ca, tiểu muội không làm Công chúa đâu, tiểu muội chỉ muốn làm vợ Lân ca mà thôi, Lân ca đã hứa với tiểu muội rồi, Lân ca nhớ chứ?

Lôi Bằng và Dương Quảng ngơ ngẩn đưa mắt nhìn nhau, Lôi Bằng cười nhún nhún nói :

- Ngốc tử, mỗ chẳng hiểu gì cả, bây giờ nên cười hay nên khóc đây?

Dương Quảng lắc đầu :

- Mỗ cũng chẳng biết, có lẽ không nên khóc nhưng cũng chẳng nên cười.

Mai Dao Lân lại hỏi :

- Xin hãy cho biết, Hoàng hậu đã thoát khỏi cảnh giam cầm chưa?

Phụng Úc Bình nhẹ gật đầu :

- Hoàng hậu đã trở về nước rồi!

Mai Dao Lân thở phào một hơi dài :

- Tạ ơn trời đất, chẳng hay ai đã cứu vậy?

Phụng Úc Bình vừa nghe Mai Dao Lân hỏi đến người đã cứu hai mẹ con mình, liền mặt mày tươi rói nói :

- Ô! Vị tỷ tỷ ấy võ công cao siêu lắm! Trước sau ra vào Phong Lô động ba lần, đều không hề trông thấy bóng dáng, võ công của tiểu muội chính là do

vị tỷ tỷ đó truyền cho.

Ly Trần Tẩu vừa nghe đến Phong Lôi động, liền thoáng biến sắc mặt hỏi :

- Cô nương có trông thấy vị tỷ tỷ ấy mang vật gì không?

Phụng Ước Bình lắc đầu :

- Không rõ bởi vị tỷ tỷ ấy khi đến cũng như khi đi, tiểu nữ đều không hề hay biết.

Mai Dao Lân bỗng hỏi :

- Chả lẽ lúc nàng ta cứu hai người, không ai phát hiện sao?

Phụng Ước Bình cười đắc ý :

- Vị tỷ tỷ ấy đến và đi như con gió nhẹ, đừng nói là giới võ lâm Trung Nguyên chỉ bao vây Phong Lôi động có ba dặm, dù là ngàn dặm cũng không thể trông thấy được bóng dáng của vị tỷ tỷ ấy.

Lôi Bằng không nén được xen lời :

- Vậy thì vị tỷ tỷ ấy của cô nương không phải thần tiên thì cũng là một bà lão rồi.

Phụng Ước Bình quay người, nép vào lòng Mai Dao Lân và hướng về Lôi Bằng và Dương Quảng, nhoen cười nói :

- Không đâu, vị tỷ tỷ ấy tuổi chừng hai mươi, có thể kể được là một mỹ nhân đệ nhất thiên hạ.

Dương Quảng bỗng ngơ ngẩn nói :

- Công chúa này, xin nhận nơi đây ba lạy của mỗ.

Dứt lời quả nhiên lạy ba lạy. Phụng Ước Bình ngơ ngác trở to mắt :

- Sư ca sao lại lạy tiểu muội thế này?

Dương Quảng toét miệng cười, đỏ mặt nói :

- Khi nào gặp nàng ta, xin Công chúa hãy giới thiệu cho mỗ, tuy mỗ không được thông minh sáng suốt, nhưng chắc chắn sẽ đối xử với nàng thật tử tế.

Phụng Ước Bình ngớ người, bỗng khúc khích cười nói :

- Sư ca định cưới vị tỷ tỷ ấy ư? Không được đâu, hãy bỏ ý định ấy đi! Vị tỷ tỷ ấy bảo tất cả đàn ông trên cõi đời này chẳng một ai tốt cả, những lời ấy của sư ca mà đề vị tỷ tỷ ấy nghe được thì khổn.

Dương Quảng trợn mắt :

- Gái lớn lên là phải lấy chồng, đó là lẽ tất nhiên, chẳng lẽ nàng ta định chờ đến khi già... ối da!

Chưa dứt lời, bỗng đưa tay bụm lấy má phải ngồi xồm xuống, liền tiếp phun ra mấy ngụm máu tươi cùng một chiếc răng, bên chân có một quả tùn.

Mai Dao Lân giật mình thảm nhủ :

- Sư huynh mình gân đồng xương thép, chừng lực khó thể đả thương, vậy mà người này chỉ với một quả tùn lại có thể đánh rơi một chiếc răng của sư huynh, chứng tỏ công lực thâm hậu đến mức không thể tưởng tượng được.

Lôi Bằng không trông thấy quả tùn, thấy vậy cười nói :

- Số trời đã định người độc thân, người đòi cưới vợ nên trời phạt người đó.

Dương Quảng đau thấu xương, đang bụng đầy lửa giận, nghe vậy liền tung mình vung chưởng. Mai Dao Lân vội quát :

- Hai người định làm gì vậy hả?

Hai người mới chịu dừng tay, Dương Quảng hậm hực nói :

- Đợi khi nào tiểu sư đệ không có mặt, chúng ta sẽ tính món nợ này!

- Mỗ chẳng sợ người đâu.

Mai Dao Lân bỗng hỏi :

- Vị tỷ tỷ của Công chúa danh tánh là gì vậy?

Phụng Ước Bình lắc đầu :

- Tiểu muội không biết, vị tỷ tỷ ấy chỉ bảo mai đây khi nào tiểu muội gặp nạn, chỉ cần lớn tiếng nói ra hai câu là bình yên vô sự ngay.

Ly Trần Tẩu lúc này cũng nhận thấy việc chẳng tầm thường, buột miệng hỏi :

- Hai câu gì vậy?

- Nhật như kim luân nguyệt như câu, phụng du cửu châu thần quỹ sầu!

Ly Trần Tẩu liền tức mặt tái ngắt hỏi :

- Vị tỷ tỷ ấy có tặng cô nương vật gì không?

Phụng Ước Bình bởi không biết hai câu ấy có ngụ ý nên bao lần lâm nạn cũng không đề cập đến, giờ thấy Ly Trần Tẩu có vẻ kinh hoàng, nàng chợt động tâm, từ nơi cổ lấy ra một sợi dây chuyền, giơ lên nói :

- Vị tỷ tỷ ấy có tặng cho Ước Bình con phụng hoàng này, vì quá bé, sợ rơi mất, nên đã gắn vào sợi dây chuyền này.

Mai Dao Lân đưa mắt nhìn, thấy đó là một con phụng hoàng xòe cánh tung bay bằng vàng to cỡ đầu ngón cái, đôi mắt là hai viên hồng bửu thạch bé tí, mỏ chim màu xanh biếc hết sức sinh động.

Ly Trần Tẩu vừa trông thấy kim phụng hoàng, liền vội quỳ sụp xuống, dập đầu lạy nói :

- Lão hán Ly Trần Tẩu bởi không biết cô nương là muội muội của Kim Phụng Ngọc Nữ nên mới mạo phạm, vạn lần cầu xin cô nương khai ân tha mạng cho lão hán.

Phụng Ước Bình ngó người, đưa mắt nhìn Mai Dao Lân, chẳng biết phải làm sao cho phải. Mai Dao Lân thấy vậy khẽ nói :

- Công chúa hãy bảo lão ta đứng lên đi!

- Công chúa, Công chúa, Lân ca mà còn gọi tiểu muội là Công chúa, tiểu muội không bảo ông ấy đứng lên đâu.

Ngay khi ấy, bỗng nghe trên núi vang lên những tiếng cười dài như sấm rền :

- Ha ha... Liễu lão nhi chiến bại xin tha mạng phải không?

Mai Dao Lân kinh hãi vội nói :

- Bình muội mau bảo ông ta đứng lên đi!

Phụng Ước Bình giờ mới đổi giận làm vui nói :

- Hãy đứng lên, lão tiên sinh vô tội!

Ly Trần Tẩu khẩu tạ, đứng phắt dậy lạnh lùng nói :

- Năm vị quả rất đúng hẹn!

Mai Dao Lân khẽ nói :

- Bình muội hãy cất kim phụng vào mau!

Phụng Ước Bình vâng lời, nhét kim phụng vào lòng, vẫn nép người vào lòng Mai Dao Lân.

Mai Dao Lân ngoắc tay gọi hai vị sư huynh đến gần trầm giọng nói :

- Việc ở đây không liên quan đến chúng ta, không được vọng động nghe chưa?

Hai người gật đầu, nhưng trong lòng toan tính sẽ đánh nhau với năm người kia một trận. Mai Dao Lân ngược lên nhìn chỉ thấy năm người hình dạng kỳ quái đang tản ra đứng ngoài rừng đào.

Bên phải nhất là một lão đạo sĩ râu tóc bạc phơ, mặc đạo bào đỏ và mặt cũng đỏ như gấc chín. Thứ hai là lão bà mặt tu hú lưng còm, tay chống một

ngọn thanh cương tử trượng. Thứ ba là một lão nhân tuổi ngoài ngũ tuần, dáng người mảnh khảnh, sắc mặt xám trắng, mặc một chiếc áo dài màu lam bạc phéch, dáng vẻ rất nghèo nàn nhưng lại nhỏ nhắn nhất trong số năm người.

Thứ tư là một lão nhân mặt tròn mắt bé, đầu hấn bóng không một sợi tóc. Thứ năm là một lão nhân tuổi trạc lục tuần, y phục sang trọng, tướng mạo rất hung dữ, mắt lộ mày dài và mặt đầy thịt.

Mai Dao Lân thăm nhủ :

- Chỉ nhìn tướng mạo của những người này cũng đủ biết họ chẳng phải hạng hiền lành rồi.

Ly Trần Tẩu cười khan nói :

- Vô Sinh cốc này của lão phu được năm vị cùng lúc đến viếng thăm, thật hết sức quý, hắc hắc, hôm nay quả là một ngày tốt đẹp, khách quý đầy cốc, hắc hắc.

Tiếng cười ngập đầy sát cơ. Lão đạo sĩ đứng bên phải cất tiếng nói :

- Bàn đạo đến từ Nam Nhạc, chẳng ngờ giữa đường lại gặp Trung Nhạc, thế là đã may mắn có người đi cùng bầu bạn.

Lão nhân đầu trọc nghe vậy tức giận nói :

- Nam Nhạc đạo nhân, hãy nói năng sạch sẽ một chút, hừ!

Nam Nhạc đạo nhân vênh mặt :

- Cái miệng của bàn đạo xưa nay là vậy, chẳng thể nào rửa sạch được. Bắc Nhạc Ngốc ngươi muốn rửa hộ bàn đạo phải không?

Bắc Nhạc Ngốc tính nóng như lửa, nghe vậy liền tung mình lao tới, vung chưởng quát :

- Mỗ đúng là có ý ấy!

Chưởng xuất kinh phong như bão táp, tiếng rít như sấm rền, công lực tựa hồ chẳng kém hơn Ly Trần Tẩu.

Nam Nhạc đạo nhân cũng chẳng phải tầm thường, thân nhiên cười khẩy nói :

- Bắc Nhạc Ngốc thời gian còn dài, hà tất gấp trong nhất thời, trước mặt đông người thế này mà để cho ngươi mang xấu thì cũng thật áy náy.

Miệng nói, tay cũng chẳng rảnh, một chưởng đã tung ra. Chỉ nghe “ầm” một tiếng, liền tức cát đá mịt mù, phủ trùm luôn cả ba người kia.

Lát sau cát bụi lắng dịu, trước mặt hai người đều để lại hai dấu chân sâu đến ba tấc, chứng tỏ công lực ngang ngửa nhau.

Ly Trần Tẩu thấy vậy liền nhẹ người, thăm nhủ :

- Thì ra năm người không phải rù nhau đến đây, vậy thì cũng dễ đối phó thôi.

Nam Nhạc đạo sau khi tiếp một chưởng, giọng lạnh tanh nói :

- Tục ngữ có câu: “Có qua mà không có lại là thiếu lễ nghĩa”! Bắc Nhạc Ngốc ngươi cũng tiếp bàn đạo một chưởng thử xem.

Dứt lời một chưởng đã tung ra.

Bắc Nhạc Ngốc đâu chịu kém, ngao nghễ nói :

- Tiếp thì tiếp, sợ ngươi hay sao?

“Ầm” một tiếng, hai người vẫn nửa cân tám lạng.

Ba người đứng cạnh không hề động đậy, hệt như ba pho tượng đá, bị cát bụi dính đầy đầu mình trông thật nực cười.

Bắc Nhạc Ngốc như đã nổi giận thật sự, trò tay mắng :

- Lão tạp mao lại đây, chúng ta quyết một phen sinh tử!

Nam Nhạc Đạo cười khẩy :

- Đại gia sợ ngươi hay sao?

Đoạn vừa cất bước tiến tới. Bỗng người nghèo nàn, mặt xám trắng, cất tiếng nói :

- Hai vị hà tất phải vậy, chúng ta đến đây là vì việc nghiêm túc cơ mà.

Đông Nhạc Cùng Toan vừa lên tiếng, lão bà lưng gù bỗng dưng mạnh cương trượng quát :

- Đông Nhạc Cùng Toan, họ đánh nhau can gì đến ngươi, ngươi phá hoại nhân phúc của lão nương, đáng tội gì hả?

Dứt lời đã vung cương trượng giáng xuống đỉnh đầu Đông Nhạc Cùng Toan, tiếng trượng rít gió ghê rợn, uy lực kinh người.

Đông Nhạc Cùng Toan cười to :

- Tây Nhạc Âu đây là chỗ có nhà ý kia mà!

Nhanh nhẹn lách người tránh khỏi một trượng, đồng thời chớp nhoáng bung ra ba chỉ phản công Tây Nhạc Âu.

Tây Nhạc Âu một trượng đánh hụt, lệ làng thu cương trượng về, vừa định tấn công tiếp thì chỉ phong của Đông Nhạc Cùng Toan đã bắn đến, biết chỉ phong lợi hại, vội lách người sang bên tránh.

Lão nhân y phục sang trọng giờ mới cất tiếng nói :

- Các người làm gì thế này? Chúng ta đến đây với mục đích như nhau, chả lẽ chỉ bằng vào mấy chiêu quyền cước là giải quyết được hay sao?

Bắc Nhạc Ngọc trừng mắt :

- Trung Nhạc Đạo, bọn ta vừa mới biểu diễn hai chiêu, còn họ thì mới đánh có một chiêu, ngươi làm gì la ó lên phá hỏng hứng thú của chỗ thế hả?

Nam Nhạc Đạo cũng tức giận quát :

- Đạo gia cũng bắt ngươi phải bồi thường.

Bắc Nhạc Ngọc và Nam Nhạc Đạo một tả một hữu tiến tới, như định cùng lúc xuất thủ. Ly Trần Tẩu khoát trá thẳm nhủ :

- Đã thương một người, giảm thiểu một người, lát nữa đây mình chỉ việc ngồi không hưởng lợi.

Phụng Úc Bình thấy vậy, quay sang Mai Dao Lân khẽ hỏi :

- Theo Lân ca thì họ có ác chiến với nhau không?

Mai Dao Lân lắc đầu :

- Có lẽ không, dường như bên trong có điều gì gian trá.

- Lân ca muốn nói năm người đến đây không phải ngẫu nhiên chứ gì?

- Chả lẽ Bình muội nghĩ là ngẫu nhiên sao?

Phụng Úc Bình lắc đầu :

- Tiểu muội nghĩ không phải là ngẫu nhiên.

Lúc này Trung Nhạc Đạo đã hiểu ra mưu đồ của hai người, cười khẩy nói :

- Hai người tưởng dễ dàng thanh toán Trung Nhạc Đạo này lắm sao?

Bắc Nhạc Ngọc gằn giọng :

- Ngươi tưởng có thể trốn thoát được hay sao?

- Ha ha... Trung Nhạc Đạo này tuy không thể thắng nổi hai người, nhưng hai người muốn trừ được Trung Nhạc Đạo này thì cũng phải trả một giá rất đắt. Rồi đây dưới chân suối vàng, mồ sẽ gặp lại hai người trong thời gian ngắn thôi.

Nam Nhạc Đạo và Bắc Nhạc Ngọc đều là người từng trải giang hồ, lẽ nào lại không hiểu lời nói của Trung Nhạc Đạo, hai người đưa mắt nhìn nhau, đoạn lại nhìn hai người đứng cạnh, bất giác đâm ra do dự.

Tây Nhạc Âu tức giận nói :

- Trung Nhạc Đạo, ngươi cho lão nương là loại người gì hả?

Đông Nhạc Cùng Toan tiếp lời :

- Cùng Toan mỗ cũng là người rất thông tình đạt lý!

Nam Nhạc Đạo và Bắc Nhạc Ngốc nghe vậy càng thêm do dự, hai người tuy đã bàn định mưu kế, song mỗi người đều có ý đồ riêng, không ai tin ai cả.

Nam Nhạc Đạo cười khan nói :

- Bản đạo xin rút lui.

Bắc Nhạc Ngốc cũng liền nói :

- Mỗ cũng tạm ghi lại món nợ này.

Trung Nhạc Đạo cười khẩy :

- Hai người dù không ghi thì Trung Nhạc Đạo này cũng không bao giờ quên, sớm muộn gì thì cũng có ngày thanh toán thôi, hừ hừ.

Ly Trần Tẩu thấy con sóng đã lắng dịu, không khỏi hết sức thất vọng.

Đông Nhạc Cùng Toan cười giòn nói :

- Cục diện hôm nay không nên kéo dài lâu, chúng ta cần phải nghĩ ra cách giải quyết nhanh chóng, kéo bị kẻ khác phỗng tay trên, Ly Trần huynh nghĩ sao?

Ly Trần Tẩu cười khẩy :

- Tôn giá nêu ý kiến đi!

Tây Nhạc Âu cười khan :

- Vật ấy hiện ở đâu?

- Trên mình lão phu.

Nam Nhạc Đạo cướp lời :

- Lấy ra xem được chăng?

- Huyền Vũ đồ là kỳ trân thiên hạ, đâu thể ai muốn xem cũng được, năm vị chỉ cần đủ bản lĩnh hại được lão phu, lo gì chẳng lấy được.

Năm người nghe vậy đều rung động cõi lòng giác quát mắt nhìn quanh như sợ kẻ khác nghe thấy vậy. Bắc Nhạc Ngốc cười gằn nói :

- Tôn giá sợ người biết quá ít phải không?

Ly Trần Tẩu cười vang :

- Cho dù lão phu muốn ít người biết, cũng chẳng thể được, trong bao năm qua Vạn Tượng công tử vây giữ Phong Lôi động, các vị có biết mục đích là gì không?

Mai Dao Lân và Phụng Ước Bình kinh ngạc đưa mắt nhìn nhau, đoạn chú ý lắng nghe tiếp. Đông Nhạc Cùng Toan cười khẩy :

- Đó là chỉ trách tôn giá chui rúc ở đây thiếu hiểu biết thôi, ai chả biết Vạn Tượng công tử vây giữ Phong Lôi động là với mục đích giam cầm Hoàng hậu và Công chúa nước Quy Phụng, mưu đồ bá chiếm nước người, tranh để một phương.

- Ha ha... thiếu hiểu biết e rằng chính là các vị, Hoàng hậu và Công chúa nước Quy Phụng đã được Kim Phụng Ngọc Nữ cứu thoát từ lâu, Vạn Tượng công tử tai mắt khắp thiên hạ, lẽ nào lại không biết, vậy mà y càng canh giữ Phong Lôi động nghiêm ngặt hơn là với lý do gì?

Năm người vừa nghe đến tên Kim Phụng Ngọc Nữ thấy đều biến sắc mặt, cơ hồ cùng kinh hoàng nói :

- Kim Phụng Ngọc Nữ ư? Người của Kim Phụng cung tái hiện giang hồ ư?

Một hồi lâu năm người mới trấn tĩnh lại, Đông Nhạc Cùng Toan về hoài nghi cười khẩy nói :

- Ly Trần Tẩu, Kim Phụng cung quả là một nơi dùng để hù dọa rất hữu hiệu, nhưng rất tiếc là giới võ lâm ai ai cũng biết Kim Phụng cung đã tuyệt tích giang hồ gần hai mươi năm rồi. Hôm nay bọn này đã năm người cùng có mặt tại đây thì phải nghĩ ra một cách hoàn hảo để giải quyết dứt khoát về Huyền Vũ đồ, để Ly Trần huynh khỏi phải lo lắng nữa, và bọn này cũng có thể từ nay khỏi phải vất vả đến Vô Sinh cốc này nữa.

Năm người tuy hoài nghi chỉ là hù dọa, nhưng trong lòng cũng không khỏi lo lắng, sợ kéo dài thời gian sinh rắc rối, Tây Nhạc Âu tán thành trước tiên :

- Đông Nhạc Cùng Toan nói rất chí lý, vậy thì giải quyết bằng cách nào?

Đông Nhạc Cùng Toan đưa mắt nhìn ba người còn lại, lắc đầu nói :

- Cùng Toan mỗi không dám vọng ngôn, hắc hắc...

Ba người kia lòng cũng đã tán thành, nghe vậy cùng đồng thanh nói :

- Đừng úp mở nữa, cứ nói thẳng ra đi!

Đông Nhạc Cùng Toan mỉm cười :

- Nếu Cùng Toan mỗi nói không phải, bốn vị không được cùng nhau xúm vào đối phó mỗi đấy nhé.

- Nhất ngôn vi định.

- Theo Cùng Toan mỗi nhận thấy, sáu người chúng ta về công lực đều tương đương nhau có thể chia làm ba đôi dùng nội công tỷ đấu để giải quyết, son cốt này của Ly Trần huynh thường khi rất hiếm người đặt chân đến, rất thích hợp cho cách tỷ đấu ấy, nhưng...

Bắc Nhạc Ngốc bức mình xen lời :

- Nhưng sao? Có gì cứ nói mau đi, mẹ kiếp thật nóng ruột đến chết được.

Đông Nhạc Cùng Toan trừng mắt :

- Ngươi mắng ai hả?

Dứt lời liền định động thủ. Ba người kia đều cảm thấy giải pháp ấy rất tốt, nghe Bắc Nhạc Ngốc ngắt lời, tức giận đồng thanh nói :

- Kê nào dám phá ngang?

Bắc Nhạc Ngốc thấy mọi người đều bất mãn mình, không dám kích nộ số đông, cười khẩy nói :

- Cùng Toan, giữa hai ta cũng còn một món nợ nữa đấy.

Đông Nhạc Cùng Toan cười khinh :

- Vậy thì tốt thôi!

Tây Nhạc Âu nóng ruột hỏi :

- Lão Cùng Toan dường như chưa nói hết lời phải không?

- Đúng vậy, việc tỷ đấu nội lực tối kỵ người ngoài quấy nhiễu, nên theo mỗi thì trong cốt ngoài sáu người chúng ta ra, không nên có thêm người khác nữa.

Nam Nhạc Đạo gật đầu :

- Đúng, đúng hãy đuổi bọn họ đi hết.

Mai Dao Lân cười khẩy, quay qua Phụng Ưc Bình nói :

- Bình muội, chúng ta đành động thủ trước thôi.

- Dường như họ định đuổi chúng ta khỏi đây.

Đông Nhạc Cùng Toan cười thâm hiểm :

- Họ đã biết về Huyền Vũ đồ, nếu đuổi họ đi, ai dám cam đoan họ không trở lại?

Mai Dao Lân tức giận thâm nhủ :

- Người này lòng dạ thật độc ác.

Tây Nhạc Âu lạnh lùng nói :

- Rất có lý, người nào lo giải quyết mấy tiểu tử kia đây?

Đồng Nhạc Cùng Toan trầm giọng :

- Hãy khoan, chúng ta chưa biết chủ nhân đồng ý hay không?

Đoạn quay sang Ly Trần Tẩu nói :

- Ly Trần huynh nghĩ sao?

Ly Trần Tẩu thâm lường định tình thế, biết năm người đã đồng ý, nếu mình phản đối ắt sẽ bị họ liên thủ tấn công, kẻ táng mạng trước chắc chắn là mình. Chi bằng chấp nhận thì còn có hy vọng sống, bởi một chọi một, năm người không ai là địch thủ của mình bèn cười khẩy nói :

- Lão phu cũng có ý như vậy.

Đồng Nhạc Cùng Toan quét mắt nhìn mọi người :

- Vậy người nào giải quyết bọn họ đây?

Trung Nhạc Đạo tiến tới một bước :

- Trung Nhạc Đạo này lo liệu cho!

Dứt lời không chờ bốn người đồng ý, bước nhanh về phía hai thủ hạ của Ly Trần Tẩu. Tây Nhạc Âu cũng buông tiếng cười khẩy, cất bước đi về phía Mai Dao Lân.

Phụng Ưc Bình ngược mặt hỏi :

- Lân ca, tiểu muội dùng Kim Phụng lệnh giải quyết họ được chăng?

Mai Dao Lân nhếch môi cười :

- Ngu huynh không muốn chịu sự che chở của người khác. Bình muội hãy lui ra, dùng Kim Phụng lệnh bảo vệ mình được rồi.

Đoạn đẩy Phụng Ưc Bình ra, cất bước đi về phía Tây Nhạc Âu.

Đồng Nhạc Cùng Toan nháy mắt với hai người kia cùng phi thân đến gần Ly Trần Tẩu, đứng ba phía bao vây lão vào giữa.

Ly Trần Tẩu thoáng sửng sốt, cười khẩy nói :

- Ba vị định giáp công ư?

Bắc Nhạc Ngốc lắc đầu :

- Không cần, khi chưa diệt hết những kẻ khác trong cốc, tốt hơn tôn giá không nên động đây.

Ngay khi ấy, bên kia vọng đến tiếng rú thảm thiết của Lâm Tam, rồi tiếp theo một tiếng nữa.

Ly Trần Tẩu tái mặt, song liền tức trấn tĩnh, điềm nhiên như không việc gì xảy ra.

Dương Quảng nháy mắt với Lôi Bằng nói :

- Đây đến rồi kìa, chúng ta cùng tiến lên!

Lôi Bằng sớm đã vận công sẵn sàng, nghe vậy liền nhẹ gật đầu.

Ngay khi ấy, Tây Nhạc Âu đã dừng lại cách Mai Dao Lân chừng năm thước, lạnh lùng nói :

- Tiểu tử hãy tự tuyệt đi thôi!

Mai Dao Lân nhếch môi cười, vừa định lên tiếng, bỗng nghe sau lưng hai tiếng quát vang :

- Còn hai vị gia gia đây nữa!

Dứt lời hai bóng người đã lao thẳng vào Tây Nhạc Âu, người chưa đến nơi, cuồng phong đã ập tới.

Mai Dao Lân sửng sốt ngoảnh nhìn ra sau, hai vị sư huynh đã biến mất, vừa giật mình kinh hãi thì phía trước đã vang lên một tiếng “ầm” rền rĩ như sấm động.

Mai Dao Lân quay phắt lại, thấy hai vị sư huynh đã nằm bất động trên mặt đất, rúng động cõi lòng thâm nhủ :

- Hai vị sư huynh đều luyện thành cương khí hộ thân, cho dù đứng yên hứng chịu hai chiêu thì cũng không hề hấn gì, Tây Nhạc Âu này công lực tương đương với Ly Trần Tẩu, sao chỉ một chiêu đã đánh ngã họ thế này.

Đoạn đưa mắt nhìn, chỉ thấy hai vị sư huynh sắc mặt trắng bệch như đã tắt thở, bất giác thừ ra tại chỗ.

Tây Nhạc Âu lòng cũng hết sức thắc mắc, bà ta là người hiểu rõ hơn ai hết, chiêu lực hợp kích của đôi phương đã đẩy mình bật lùi hai bước, vì sao hai người đã ngã ra thế này?

Nhưng bà ta không lên tiếng vạch trần, vậy càng hay, mình có thể nhân dịp này mà rạng mặt một phen.

Mai Dao Lân cũng bởi quá kinh hoàng, không thì hẳn trông thấy hai quả tùng nằm bên người hai vị sư huynh, và biết đó chẳng phải do công Tây Nhạc Âu rồi.

Tây Nhạc Âu lạnh lùng nhìn Mai Dao Lân nói :

- Tiểu tử đến lượt ngươi rồi.

Mai Dao Lân lửa căm thù đã bùng cháy trong lòng, hai mắt đỏ quạch đầy sát cơ quát :

- Mụ già hèn hạ hãy nạp mạng đây!

Dứt lời một chiêu đã bỏ thẳng đến trước ngực Tây Nhạc Âu.

Tây Nhạc Âu một chiêu đắc thủ, khí hùng vạn trượng đâu xem Mai Dao Lân ra gì, cười khẩy nói :

- Kê nạp mạng e chính là tiểu tử ngươi!

Đồng thời đã một chiêu tung ra đón tiếp, nhưng mới giữa chừng đã cảm thấy không ổn, dường như công lực đối phương cao hơn mình nhiều, tột cùng kinh hãi, song muốn triệt chiêu thì đã muộn.

“Ầm” một tiếng vang lên, cát bụi mịt mù, Tây Nhạc Âu liên tiếp lùi sau bảy tám bước, huyết khí nơi ngực trào sôi, tay phải ê ẩm khó cử động, ngọn cương trượng trong tay trở nên nặng hơn rất nhiều.

Mai Dao Lân lúc này chỉ muốn phanh thây Tây Nhạc Âu ra làm muôn mảnh, một chiêu đẩy lùi đối phương, liền lại tung mình lao tới, cười ghê rợn quát :

- Mụ già khôn kiếp chịu chết đi thôi!

Một chiêu với chiêu Lê Đình Tảo Huyết nhanh như chớp bổ vào vai phải Tây Nhạc Âu.

Tây Nhạc Âu lúc này tay phải cử động khó khăn lại khiếp hãi trước uy thế kinh người của Mai Dao Lân, chỉ còn theo bản năng vung cương trượng lên đón đỡ.

Mai Dao Lân lúc này đã gần như điên cuồng, một chiêu bổ vào cương trượng, “keng” một tiếng ngọn cương trượng đã gãy làm đôi.

Thần uy ấy quả thật kinh khiếp, Trung Nhạc Đạo hạ sát xong hai thuộc hạ của Ly Trần Tẩu, đang đắc ý đi về phía này, vừa ngẩng lên nhìn, bất giác kinh hãi chững bước.

Mai Dao Lân lúc này đã lại lạnh lùng lao tới, Tây Nhạc Âu đầu chỉ đã mất, thấy vậy hoảng kinh quay người bỏ chạy.

Đông Nhạc Cùng Toan là người thâm trầm, thấy vậy quát to :

- Trung Nhạc Đạo, sao không giúp Tây Nhạc Âu một tay?

Trung Nhạc Đạo nghe tiếng mới giật mình trở về thực tại, buông tiếng hét to, tung mình lao về phía Mai Dao Lân, chớp nhoáng tung ra bảy chiêu mới giải nguy được cho Tây Nhạc Âu.

Mai Dao Lân tránh khỏi bảy chiêu của Trung Nhạc Đạo, liền tức quay lại phản công, xuất thủ cũng là bảy chiêu, bức cho Trung Nhạc Đạo liên tiếp thoái lui.

Lúc này Tây Nhạc Âu đã lấy lại bình tĩnh, nghĩ thật quả là xấu hổ, càng nghĩ càng tức giận, không đành được buông tiếng hét vang, lại lao vào tấn công Mai Dao Lân. Mai Dao Lân với một chọi hai chẳng chút nao núng, vẫn công thủ hết sức ung dung.

Đông Nhạc Cùng Toan ngấm nghĩ một hồi, bỗng nói :

- Cứ thế này thì biết đến bao giờ mới kết thúc? Mỗ cũng xin tham gia một phần.

Đoạn liền tung mình lao vào vòng chiến.

Phụng Ước Bình thấy ba người vây đánh một mình Mai Dao Lân, quá nóng lòng, đưa tay lấy kim phụng trên cổ ra, lớn tiếng hô :

- Nhật như kim luân nguyệt như câu, phụng du...

Vừa đến đó bỗng hự lên một tiếng, rồi thì ngã lăn ra đất, khuất sau một tảng đá to.

Cuộc chiến bên này có thêm Đông Nhạc Cùng Toan gia nhập, tình thế lập tức đổi khác. Mai Dao Lân lúc này chân lực đã tiêu hao khá nhiều, giờ đây lại thêm đối thủ, bắt đầu ứng phó một cách vất vả.

Trong thoáng chốc bốn người giao đấu gần năm mươi chiêu. Đột nhiên, Mai Dao Lân hự lên một tiếng đau đớn, chàng đã bị Tây Nhạc Âu đánh trúng một chưởng, miệng phun máu tươi, ngã gục trên mặt đất.

Tây Nhạc Âu cầm hận chàng thấu xương, thấy vậy liền buông tiếng hét vang, vung trượng giáng thẳng xuống đầu Mai Dao Lân.

Thốt nhiên một giọng sắc lạnh vang lên :

- Tôn giá thật không biết tiến thoái?

Tiếng nói lạnh đến rợn người, cánh tay cử trượng của Tây Nhạc Âu run rẩy, chân lực tiêu tan, cương trượng cũng thu trở về, đưa mắt nhìn về phía phát ra tiếng nói. Hai người kia cũng cùng lúc phóng ra ngoài vòng chiến, đưa mắt nhìn người vừa lên tiếng, bất giác đều ngẩn người, và cùng một ý nghĩ :

- Quả là đẹp tuyệt trần!

Thì ra đó là một thiếu nữ toàn thân kim y, mày mắt hết như ngọc nữ trong tranh, nhưng vẻ mặt lạnh như băng sương, khiến người nhìn e sợ.

Tây Nhạc Âu xem xét thiếu nữ một hồi, thấy không có vẻ gì đặc biệt nói :

- Nha đầu, ngươi là ai? Sao dám cản trở việc làm của lão nương hả?

Thiếu nữ áo vàng giọng lạnh tanh :

- Bỏn cô nương vốn nghĩ đến đức hiếu sinh của trời cao, định cho tôn giá một con đường sống, nhưng tôn giá nhất mực muốn chui vào quỷ môn quan. Hừ, hai vị kia hãy lo việc mình đi, còn bà này ở lại đây.

Tiếng nói nàng không to, nhưng lại uy nghiêm khiếp người, Đông Nhạc Cùng Toan và Trung Nhạc Đạo bất giác lùi sau hai bước, song lại đứng yên tại chỗ. Thiếu nữ áo vàng ánh mắt rực sát cơ quất :

- Sao hai vị chưa đi?

Trung Nhạc Đạo trầm giọng :

- Cô nương là ai mà dám ra lệnh cho bọn lão phu?

- Tôn giá muốn biết thật ư?

Đông Nhạc Cùng Toan vòng tay cười :

- Cô nương hẳn là người rất có lai lịch, sao không cho biết đại danh để khỏi xúc phạm đến cô nương?

Thì ra Đông Nhạc cùng toan qua bộ y phục màu vàng kim của thiếu nữ đã chợt nghĩ đến Kim Phụng cung, do đó mới khách sáo như vậy.

Thiếu nữ áo vàng cười khẩy :

- Vậy là ba vị thật sự muốn biết phải không?

Tây Nhạc Âu nóng giận quát :

- Chả lẽ còn có giả hay sao?

Thiếu nữ áo vàng mặt vút qua sát cơ, giọng lạnh tanh :

- Ba vị hãy xem đây là gì?

Đoạn tay phải chậm chậm xòe ra, trên lòng bàn tay là con chim phụng bằng vàng, giống hệt của Phụng Ước Bình khi nãy.

Đừng thấy ba người hung bạo là thế, vừa trông thấy kim phụng hoàng liền tức trở nên như chuột gặp mèo, toàn thân run lẩy bẩy.

Thiếu nữ áo vàng cười sắc lạnh, cao giọng ngâm :

- Nhật như kim luân nguyệt như câu, phụng du cử châu...

Đồng Nhạc Cùng Toan không đợi nàng ngâm dứt, đã quỳ sụp xuống đất van vi :

- Vạn lần xin cô nương nương tay cho, bọn tại hạ quả tình không biết cô nương chính là Kim Phụng Ngọc Nữ.

Đoạn dập đầu lạy lia lịa. Hai người kia cũng vội quỳ xuống, dập đầu lạy không ngớt. Kim Phụng Ngọc Nữ lạnh lùng nói :

- Bốn cô nương chưa có ý lấy mạng hai người, nhưng các người thật không biết tiến thoái, tội chết có thể tha, nhưng tội sống không thể miễn được, hai người hãy liệu mà làm.

Đồng Nhạc Cùng Toan như được đại xá, vội dập đầu nói :

- Tạ ơn cô nương đã không giết!

Đoạn vội đưa tay trái ra, như sợ Kim Phụng Ngọc Nữ đổi ý, tay phải vung lên, bỏ thẳng xuống, chỉ nghe rắc một tiếng, bàn tay trái đã rơi xuống đất, máu tuôn xối xả, đau đến mức trán đầm mồ hôi, nhưng không dám rên lên một tiếng, mắt lộ vẻ van vi nhìn Kim Phụng Ngọc Nữ.

Trung Nhạc Đạo đầu dám chậm trễ, cũng vội đưa tay trái ra, vung tay phải bỏ lia bàn tay trái.

Kim Phụng Ngọc Nữ mặt vẫn lạnh tanh nói :

- Đứng lên đi!

Tây Nhạc Âu người run lẩy bẩy, nằm mọp trên mặt đất không dám ngẩng đầu lên. Kim Phụng Ngọc Nữ cười khẩy nói :

- Bà còn chưa chịu tự kết liễu ư?

Tây Nhạc Âu van vi :

- Cô nương, lão thân đã biết tội, từ nay không bao giờ dám mạo phạm nữa. Lão thân bằng lòng chặt bỏ hai tay để chuộc tội, vạn mong cô nương khai ân.

Đoạn dập đầu lạy lia lịa. Kim Phụng Ngọc Nữ rần giọng :

- Bà nói dễ quá, có nghe nói dưới Kim Phụng lệnh từng giảm hình cho ai bao giờ chưa?

- Vạn mong cô nương khai ân!

- Đừng lòi thôi nữa, đứng lên mau!

Tây Nhạc Âu tuyệt vọng đứng lên, ngọn cung trượng trong tay đưa lên đưa xuống mấy lượt mà vẫn không đủ can đảm giáng xuống.

Mai Dao Lân gắng gượng chồm tay ngồi dậy, cảm thấy nội phủ nóng ran, mặt mày xây xẩm, biết thọ thương chẳng nhẹ. Chàng lạnh lùng đưa mắt nhìn Tây Nhạc Âu nói :

- Mối thù một chương này xem ra Mai mỗ không thể báo phục được rồi!

Tây Nhạc Âu ánh mắt vẻ căm thù thâm nhủ :

- Mọi sự đều do tên tiểu tử này gây ra!

Đoạn bỗng quát vang :

- Lão thân chịu chết thì cũng phải có người bầu bạn.

Dứt lời đã vung chưởng bỏ xuống đầu Mai Dao Lân. Mai Dao Lân lúc này ngồi còn không vững, đâu thể nào tránh né, đành thẳm thờ dài, nhắm mắt chờ chết. Đột nhiên một giọng đánh lạnh quát :

- Phản rồi! Phản rồi!

Chỉ nghe bộp một tiếng, cung trượng của Tây Nhạc Âu đã lọt vào tay Kim Phụng Ngọc Nữ, không một ai trông thấy rõ nàng sử dụng thủ pháp gì.

Kim Phụng Ngọc Nữ như đã tức giận tới cùng, buông tiếng cười khẩy, tay phải nắm lấy cung trượng đẩy tới, liền theo đó là một tiếng rú thẳm kinh tâm

động phách.

Ngọn cương trượng của Tây Nhạc Âu đã xuyên thủng ngực mình, thấu qua sau lưng, nằm sóng soài trong vũng máu ở ngoài năm trượng.

Mai Dao Lân rùng mình thẫm nhủ :

- Tây Nhạc Âu không thù không oán với nàng ta, chẳng qua chỉ buông ra mấy lời xúc phạm mà đã bị hạ sát thế này, đủ thấy lòng dạ nàng ta tàn ác thế nào.

Kim Phụng Ngọc Nữ cười khẩy :

- Ly Trần Tảo hãy lấy Huyền Vũ đồ ra chia làm năm phần, mỗi người lấy một phần rồi mạnh ai nấy đi, sau này người nào bản lĩnh cao hơn sẽ có thể thu gom lại để khỏi cật nhiều hiệp ít.

Mai Dao Lân kinh ngạc thẫm nhủ :

- Giờ này nàng ta lại đứng ra chủ trì công đạo, thật khó mà hiểu nổi cá tính của nàng.

Ly Trần Tảo không dám trái lời, vội gật đầu nói :

- Xin vâng!

Đoạn từ trong lòng lấy ra một bức địa đồ bằng da dê, cung kính hỏi :

- Thưa cô nương chẳng hay chia như thế nào?

- Từ giữa ra ngoài chia làm năm phần.

Nam Nhạc Đạo rút trường kiếm trên lưng xuống, cắt bức địa đồ ra làm năm phần hình tam giác, sau đó tra kiếm vào bao, không dám tự ý lấy trước.

Kim Phụng Ngọc Nữ quay qua Trung Nhạc Đạo và Đông Nhạc Cùng Toan nói :

- Hai người hãy xếp thành hình ngũ giác rồi mỗi người lấy một phần nhanh lên!

Hai người liền vội làm theo lời, sau đó mỗi người lấy một phần nhét vào lòng, rồi đứng yên như chờ lệnh. Kim Phụng Ngọc Nữ quét mắt nhìn năm người, lạnh lùng nói :

- Những người đi cùng Tây Nhạc Âu hãy mang thi thể bà ta đi, còn Ly Trần Tảo thì lo mai táng hai thủ hạ, nhanh lên!

Năm người đồng thanh :

- Thưa vâng!

Rồi bốn người khiêng thi thể Tây Nhạc Âu lên, phi thân ra khỏi cốc, còn Ly Trần Tảo thì cấp lấy hai thuộc hạ phóng vào trong rừng đào. Kim Phụng Ngọc Nữ chờ họ đi mất dạng mới quay sang Mai Dao Lân lạnh lùng nói :

- Bỏn cô nương vốn có thể trị thương cho tôn giá, nhưng tôn giá đã nói với Bình muội là không cần sự che chở của Kim Phụng lệnh, vì vậy bỏn cô nương không muốn chữa trị cho tôn giá!

Mai Dao Lân lạnh nhạt đưa mắt nhìn nàng :

- Bình muội đâu rồi?

- Bỏn cô nương sẽ mang nàng ta đi, tôn giá tội nghiệt đầy mình, Ưc Bình mà gần gũi với tôn giá nhất định sẽ bị hoen ố.

Mai Dao Lân gắng gượng đứng lên, người lão đảo suýt nữa ngã nhào, lạnh lùng nhìn Kim Phụng Ngọc Nữ nói :

- Tại hạ nhận thấy tội nghiệt của mình còn ít hơn cô nương!

- Nhưng ít ra tâm lý của bỏn cô nương lạnh mạnh hơn tôn giá!

Mai Dao Lân tức giận :

- Tâm lý của tại hạ không lạnh mạnh chỗ nào?

- Những kẻ ngày từ thuở bé đã thiếu tình thương cha mẹ, chẳng mấy ai tâm lý lạnh mạnh cả?

Những lời ấy như trăm ngàn mũi tên nhọn, xuyên vào lòng Mai Dao Lân, chàng nghe như con tim mình rỉ máu, người chao đảo suýt nữa ngã nhào.

Kim Phụng Ngọc Nữ biến sắc mặt trầm nhủ :

- Mình đã đoán không lầm, y không phải là một người vui sướng, lẽ ra mình không nên thăm dò y bằng những lời như vậy.

Mai Dao Lân bỗng cười chua xót nói :

- Có lẽ cô nương nói đúng, mong cô nương hãy đối xử tử tế với Bình muội.

Đoạn với ánh mắt quyến luyến quét nhìn từ thi hai vị sư huynh trên mặt đất, quay mình thất thểu bỏ đi.

Kim Phụng Ngọc Nữ không ngờ chàng bỏ đi như vậy, vội nói :

- Này, nghĩ tình Bình muội, bồng cô nương bằng lòng tặng cho tôn giá một hoàn linh dược trị thương.

Mai Dao Lân không dừng bước, cũng chẳng quay đầu lại, lầm lũi bước đi.

Kim Phụng Ngọc Nữ cuống lên buột miệng nói :

- Ngoài kia toàn là người của Vạn Tượng công tử, tôn giá bỏ đi thế này chỉ chết uống mạng mà thôi.

Mai Dao Lân vẫn tảng lờ như không nghe thấy. Kim Phụng Ngọc Nữ chẳng còn cách nào hơn, đành phi thân cản trước Mai Dao Lân, tay phải giơ cao Kim Phụng lệnh quát :

- Bồng cô nương với Kim Phụng lệnh ra lệnh cho tôn giá đứng lại và uống hoàn thuốc này vào.

Mai Dao Lân dừng bước điềm nhiên cười nói :

- Mong cô nương hãy giết tại hạ đi, Hoàng hậu và Công chúa đã được giải cứu, nhưng việc cần làm của Mai mỗ trên cõi đời này đã hoàn thành gần hết, chẳng còn vướng bận gì nhiều nữa.

Kim Phụng Ngọc Nữ se lòng :

- Bồng cô nương ra lệnh cho tôn giá phải uống vào, mau lên!

Mai Dao Lân đưa tay lau vết máu trên khóe miệng, lướt mắt nhìn hoàn thuốc trên lòng bàn tay phải của Kim Phụng Ngọc Nữ, lẳng lặng quay người bỏ đi.

Kim Phụng Ngọc Nữ, nước mắt dâng ngập bờ mi, đưa mắt nhìn kim phụng hoàng trong tay, đột nhiên cắn răng vùng chường bỏ thẳng vào sau lưng Mai Dao Lân.

Bạn đang đọc truyện *Long Kiếm Truy Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Huyền Vũ đồ gây sóng gió

Mai Dao Lân đang thọ trọng thương, tuy hay biết Kim Phụng Ngọc Nữ đã xuất thủ phía sau, nhưng không né tránh, chẳng phải chàng không muốn sống, mà là chàng tự biết có tránh cũng không thoát được.

Kim Phụng Ngọc Nữ vì bảo vệ uy vọng của Kim Phụng lệnh, quả đã sinh lòng hạ sát Mai Dao Lân, song thấy thái độ chàng điềm nhiên như vậy lại không đành lòng hạ thủ, quát to :

- Người không muốn sống thật à?

Đồng thời đã thu hồi bảy thành công lực, chỉ nghe “bình” một tiếng, Mai Dao Lân đã chúi tới trước hơn ba trượng, phún ra một ngụm to máu tươi, ngất xỉu tại chỗ. Kim Phụng Ngọc Nữ nghe lòng đau nhói, đứng thừ ra tại chỗ, ngay chính bản thân nàng cũng chẳng hiểu tại sao mình lại như vậy.

Nàng lăm bắm :

- Hãy mặc y, trên cõi đời này chẳng có người đàn ông nào tốt cả.

Đoạn kiên quyết quay người, đi về phái Phụng Úc Bình phía sau tảng đá.

Đi được vài bước, bỗng lại dừng chân lảo đảo :

- Xem chừng Bình muội rất thương yêu y, Bình muội thông minh hơn người, óc nhận xét rất độc đáo, hay thiếu niên này đúng không phải là người xấu ư?

Nàng cúi đầu ngẫm nghĩ một hồi, bỗng nói :

- Thôi mặc, mình hãy chữa khỏi thương thể cho y trước đã, nếu y quả là người xấu, võ công mình cao hơn y rất nhiều, muốn giết đi lúc nào chẳng được.

Nghĩ vậy, thấy mình đã tìm ra được phương pháp lưỡng toàn, nàng liền nghe lòng thanh thản, quay người bước nhanh đến bên Mai Dao Lân, khom người lật chàng nằm ngửa lên. Chỉ thấy mặt chàng đầy đất cát, máu vẫn còn rỉ nơi khóe miệng, sắc mặt trắng bệch, nàng khẽ lẩm bầm :

- Xem ra ngoài Linh Chi Lộ, chẳng còn cách nào khác có thể chữa khỏi thương thể cho y ngay được.

Đoạn bỏ hoàn thuốc khi nãy vào lòng, lấy ra một chiếc lọ ngọc trắng, rút nắp ra, hương thơm ngát lòng lan tỏa, kỳ trân của đất trời quả là phi thường.

Kim Phụng Ngọc Nữ phanh miệng Mai Dao Lân ra, thận trọng nhỏ từng giọt Linh Chi Lộ vào, lẩm bầm đếm :

- Một, hai, ba, bốn, năm! Đủ rồi!

Dừng tay lại, bỗng lại lẩm bầm :

- Y thọ thương nặng thể này, có lẽ năm giọt chưa đủ!

Đoạn lại nhỏ thêm năm giọt nữa, rồi mới đẩy nắp lại, quay người đến bên Phụng Ưc Bình, cúi xuống giải huyệt cho nàng.

Phụng Ưc Bình mở mắt đứng phắt dậy, hơi hải đưa mắt nhìn quanh nói :

- Lân ca thể nào rồi?

Đoạn vừa định tung mình lao về phía Mai Dao Lân, bỗng cổ tay bị người nắm giữ, một giọng trong trẻo cười nói :

- Có ca ca rồi không thềm đếm xia đến tỷ tỷ nữa hả?

Phụng Ưc Bình giật mình quay lại hét :

- Buông ra... Ô! Tỷ tỷ...

Liền xà vào lòng Kim Phụng Ngọc Nữ, khóc nói :

- Tỷ tỷ, hãy cứu Lân ca mau...

Đùng thấy Kim Phụng Ngọc Nữ lạnh lùng và tàn nhẫn đối với kẻ khác, nhưng đối với Phụng Ưc Bình thì lại hết sức hiền hòa như biến thành một người khác, cười khúc khích nói :

- Tỷ tỷ biết Bình muội mà tỉnh lại, chắc chắn sẽ lo cứu Mai Dao Lân trước, nên khi Bình muội chưa kịp tỉnh, tỉ tỉ đã lo xong hết rồi!

Phụng Ưc Bình về nghi hoặc :

- Thật ư? Tỷ tỷ không dối gạt tiểu muội chứ?

- Tỷ tỷ có gạt Bình muội bao giờ chưa?

- Tuy tỷ tỷ chưa từng gạt tiểu muội, nhưng tỉ tỉ vốn bảo căm thù tất cả đàn ông trên cõi đời, vì họ đều xấu xa độc ác, nên...

- Nên Bình muội nghĩ là tỷ tỷ không bao giờ cứu y chứ gì? Ngốc quá đi, tỷ tỷ mặc dù ghét y, nhưng Bình muội thích mến y, tỉ tỉ không cứu y được chẳng?

Phụng Ưc Bình mừng khôn xiết, ôm chặt lấy Kim Phụng Ngọc Nữ và hôn lên má, cười hỏi :

- Tỉ tỉ tốt quá, chúng ta đến xem Lân ca khỏe chưa?

Kim Phụng Ngọc Nữ lắc đầu :

- Không cần, y đã uống đến mười giọt Linh Chi Lộ, chốc lát sẽ tỉnh lại ngay, Bình muội hãy yên tâm.

Phụng Ưc Bình sùng sốt :

- Mười giọt? Tỉ tỉ đã cho Lân ca uống đến mười giọt Linh Chi Lộ ư?

- Đúng vậy. Bởi vì mà ra khỏi đây là sẽ gặp kẻ địch ngay, nên thương thế của y phải nhanh chóng được chữa khỏi, nhưng Bình muội phải rời xa y một thời gian.

- Vì sao vậy?

- Vì ngoài kia nguy cơ trùng trùng, y không thể trông nom Bình muội được, tí tí sợ Bình muội bị tổn thương.

- Tiểu muội có Kim Phụng lệnh của tỷ tỷ, không sợ.

- Nhưng hiện tại đây có nhiều phe nhóm, Kim Phụng lệnh cũng có kẻ địch, vạn nhất gặp bọn họ, Kim Phụng lệnh đâu bảo vệ cho Bình muội được.

Phụng Ưc Bình nghe vậy càng thêm lo sợ :

- Ngay cả Kim Phụng lệnh mà không bảo vệ được tiểu muội, vậy thì làm sao Lân ca có thể chống cự lại nổi?

Kim Phụng Ngọc nữ nghiêm giọng :

- Mai Dao Lân là sát tinh trời giáng, không chết được đâu, bằng không đã chết dưới tay tí tí khi nãy rồi. Bình muội hãy yên tâm, đến lúc hần sẽ có kỳ tích xuất hiện, hai người kia chúng ta cũng mang đi luôn.

- Vậy thì chỉ còn mỗi Lân ca hay sao?

Kim Phụng Ngọc Nữ đưa mắt nhìn, thấy sắc mặt Mai Dao Lân đã trở nên hồng hào, vội nói :

- Bình muội chúng ta đi được rồi, mai này tí tí sẽ đưa Bình muội đến một nơi rất lạ kỳ, Mai Dao Lân ắt sẽ đi ngang qua đó, hai người rồi sẽ được gặp lại nhau.

Phụng Ưc Bình vẫn chưa yên tâm :

- Tí tí bảo là sẽ có kỳ tích gì xuất hiện vậy?

- Tí tí đâu phải là thần thánh mà biết được, đó là do gia gia đã nói, gia gia bảo là chính Thiên Già Tăng đã nói như vậy, lão hòa thượng ấy áp a áp ứng, ai mà biết được?

- Lân ca sẽ không gặp nguy hiểm thật ư?

Kim Phụng Ngọc Nữ trầm nhủ :

- Có trời mới biết! Ta chỉ là phụng mệnh hành sự, vì sự an toàn của người mà thôi.

Nhưng lại gật đầu nói :

- Bình muội hãy yên tâm, đi thôi!

Phụng Ưc Bình bịn rịn, đưa mắt nhìn Mai Dao Lân, ngơ ngẩn nói :

- Tí tí, bao giờ tiểu muội mới có thể gặp lại được Lân ca?

Kim Phụng Ngọc Nữ nhẹ nhàng bẹo má Phụng Ưc Bình, cười nói :

- Không lâu lắm đâu, tí tí đưa Bình muội đến nơi ấy chờ y ngay bây giờ đây!

Đoạn cúi xuống xách Lôi Bằng lên nói :

- Nhanh lên Bình muội, hãy xách người kia, không thì lát nữa y hồi tỉnh, Bình muội càng không đành lòng rời xa y nữa.

Đoạn quét mắt nhìn quanh, buông tiếng cười khẩy đầy thâm ý.

Phụng Ưc Bình đành xách Dương Quảng lên, bỗng như sức nhớ, nàng thò tay kéo sợi dây chuyền nơi trước ngực ra, giọng van cầu nói :

- Tí tí, tiểu muội đưa cái này cho Lân ca được chăng?

Kim Phụng Ngọc Nữ thoáng biến sắc mặt, bỗng thờ dài nói :

- Bình muội thương y thế này, nhưng lại chẳng hiểu y chút nào cả.

- Tí tí nói vậy là sao?

- Bình muội nghĩ là y chịu nhận Kim Phụng lệnh để nhờ che chở sao?

Phụng Ước Bình ngăn người, ngược mặt lên lẩm bẩm :

- Đứng rồi Lân ca không bao giờ chịu nhận, tiểu muội rất hiểu cá tính của Lân ca, cầu mong trời cao thương xót Phụng Ước Bình này, đừng cướp đi tính mạng của Lân ca, bằng không tiểu muội cũng đành theo Lân ca xuống dưới suối vàng thôi.

Dứt lời hai dòng lệ long lanh lăn dài xuống má. Kim Phụng Ngọc Nữ chợt nghe lòng xao xuyến, đây là lần đầu tiên trong cõi đời phẳng lặng của nàng đã gọn sóng. Nàng thầm thở dài, tự cảnh cáo mình :

- Tuyệt đối không được động lòng, cô cô chính là một tấm gương điển hình, đàn ông trên đời rất hiếm kẻ tốt lành.

Ngay khi ấy Mai Dao Lân buông tiếng thở dài trĩu nặng, hai nàng giật mình, Kim Phụng Ngọc Nữ nắm tay Phụng Ước Bình khẽ quát :

- Đi mau!

Rồi thì tung mình như cánh chim lướt nhanh trên vách đá. Đứng thấy nàng thân liễu yếu đào tơ, và xách theo ba người, nhưng lướt đi thật khỏe, trong chỉ một cái tung mình đã lên cao hơn năm mươi trượng, điểm chân vào chỗ nhô ra trên vách núi, người lại thẳng lên, khuất dạng trong khu trên núi.

Ngay khi ấy Mai dao Lân đã đứng bật dậy, thử vận đề chân khí, cảm thấy toàn thân nhẹ hẫng, nội thương đã lành từ bao giờ. Chàng ngo ngẩn lác đầu, như muốn làm cho đầu óc tỉnh táo để nghĩ xem ai đã cứu mình, song càng nghĩ lại càng thêm mù mờ. Chàng hé miệng ngửi thấy một mùi thơm ngát, hết sức thắc mắc lẩm bẩm :

- Ai đã cứu mình thế này? Chẳng lẽ lại là nàng ta? Không thể nào, nàng ta đã đã thương mình, lẽ nào lại cứu mình nữa? Vậy thì là ai?

Đoạn quét mắt nhìn xuống đất, thấy thi thể hai vị sư huynh đã biến mất, hoảng kinh tung mình lên trên tảng đá, chỉ thấy bốn bề vắng lặng, không thấy bóng dáng Phụng Ước Bình đâu nữa. Liền tức nóng lòng lớn tiếng gọi :

- Bình muội, Bình muội ở đâu vậy?

Âm vang vọng lại từ bốn bên vách núi hồi lâu không dứt, ngoài ra không còn tiếng động nào khác. Mai Dao Lân ngán ngẩm thở dài, lẩm bẩm :

- Sư huynh đã chết, Bình muội lại chẳng rõ ra sao, vì sao chỉ có mình ta sống sót thế này? Ôi!

Với lòng đầy chán chường và thắc mắc, Mai Dao Lân kéo lê từng bước nặng trĩu đi ra ngoài cốc, băng qua rừng đào, trước mặt là một dòng suối xanh trong, bên kia là một vườn rau bát ngát, giữa có một ngôi nhà lá, cánh cửa hé mở, trông rất thê lương tiêu điều, chứng tỏ chủ nhân nơi đây đã bỏ đi mất rồi.

Mai Dao Lân phi thân qua suối, phía trước đã là cửa cốc.

Lối ra sơn cốc này là một con đường hẹp, hai bên núi cao chót vót, trên vách núi đầy rẫy những mỏm đá nhô ra, cở đại lao xao tưởng chừng như những mỏm đá ấy có thể rơi xuống bất cứ lúc nào.

Khi đến gần cửa cốc, Mai Dao Lân chợt thấy một bóng người đang loạng choạng bước tới, định thần nhìn kỹ, thấy người đó máu me đầy mình, hai mắt đỏ quạch rất khủng khiếp.

Mai Dao Lân nhìn rõ đôi phương, cười khẩy nói :

- Đông Nhạc Cùng Toan, tôn giá không ngờ gặp Mai mỗ tại đây chứ gì?

Đông Nhạc Cùng Toan chớp mắt, cười lạnh lùng nói :

- Mai Dao Lân, ngươi chưa chết ư?

- Tôn giá không ngờ trong cốc còn có kẻ truy hồn đòi mạng phải không?

Đông Nhạc Cùng Toan đưa tay áo lên chùi vết máu nơi khoe miệng, thân nhiên cười :

- Đó chính là điều lão phu đang mong muốn, nhưng không ngờ lại là ngươi.

- Vì Mai mỗ chẳng những không cứu mà còn lấy mạng tôn giá chứ gì?

- Ha ha... e rằng ngay cả Đại La Kim Tiên cũng không cứu lão phu được nữa, chẳng qua là sự xuất hiện của ngươi khiến lão phu hết sức vui mừng.

Đông Nhạc Cùng Toan dứt lời, máu miệng lại tuôn ra xối xả, nhuộm đỏ vạt áo trước ngực. Mai Dao Lân thắc mắc hỏi :

- Mai mỗ đã không cứu giúp, tôn giá sao lại vui mừng?

Đông Nhạc Cùng Toan thò tay vào lòng lấy ra một góc Huyền Vũ đồ, ném đến dưới chân Mai Dao Lân nói :

- Vạn Tượng công tử mai phục thiên binh vạn mã toan cướp mấy địa đồ này, nhưng lão phu quyết không để hấn toại nguyện, cho nên mới vui mừng khi gặp ngươi, bởi vì ngươi với hấn thể bất lưỡng lập, ha ha...

Cười chưa dứt tiếng, bỗng ngã bật ra, ngồi bệt xuống đất. Mai Dao Lân lạnh lùng nói :

- Do đó tôn giá định mượn tay Mai mỗ báo thù chứ gì?

- Ngươi báo thù cho lão phu ư? Trên đời làm gì có chuyện báo thù cho kẻ thù kia chứ?

- Vậy tôn giá đã chọn làm đối tượng rồi còn gì?

- Không làm đâu! Ngươi muốn tìm Vạn Tượng công tử, nhưng lại không tìm được. Vạn Tượng công tử muốn trừ khử ngươi, nhưng lại mượn tay kẻ khác. Do đó hai người không bao giờ chạm mặt nhau. Thế nhưng nếu ngươi mà có trong mình góc Huyền Vũ đồ này, bắt buộc Vạn Tượng công tử đích thân tìm gặp ngươi, bởi hấn biết kẻ khác không thể nào làm tròn nhiệm vụ được. Hơn nữa hấn còn sợ kẻ khác phổng tay trên mắt... Nhưng giữa hai người bất kỳ ai chết, lão phu cũng đều hết sức vui lòng ha dạ.

Mai dao Lân mắt rực sát cơ, cúi xuống nhặt lấy một góc Huyền Vũ đồ nhét vào lòng, đoạn đành giọng nói :

- Vậy thì để Mai mỗ đưa tôn giá lên đường trước.

Đông Nhạc Cùng Toan thấy mục đích đã đạt, bèn cười vang nói :

- Khỏi phiền ngươi phải nhọc sức!

Dứt lời đã vung chưởng bổ xuống đỉnh đầu, vỡ sọ chết ngay tức khắc.

Mai Dao Lân quét mắt nhìn thi thể của Đông Nhạc Cùng Toan, cười khẩy nói :

- Cũng đáng kẻ được là một trang hào hớn đấy!

Đoạn tung chân đá từ thi bay vào dưới vách núi, vừa định tung mình ra cửa cốc, chợt cảm thấy bên lưng nhẹ đi, vội đưa tay xuống sờ, Bạch Long kiếm đã biến mất. Mai Dao Lân ngẩng lên nhìn, chỉ thấy một bóng người nhanh như chớp phóng vào trong cốc, liền tức giận quát :

- Bằng hữu hãy để mạng lại đây!

Đồng thời đã phi thân đuổi theo, rẽ trái ngoặt phải tiến vào chừng hai mươi trượng, chợt thấy nơi khúc núi một người vọt lên, lướt qua trên đầu và hét to :

- Trong kia đầy quý khí rừng rợn quá, mỗ chưa muốn chết đâu!

Mai Dao Lân ngẩng lên nhìn thấy người ấy đang cầm Bạch Long kiếm của mình trong tay, tức giận quát :

- Bằng hữu có chạy lên đến Cửu Tiêu điện, thiếu gia cũng đuổi bắt bằng được.

- Cửu Tiêu điện không thu nhận người nghèo, có lẽ mỗ phải xuống địa ngục A Tì thôi, các hạ có dám đuổi theo không?

Người kia dứt lời đã lướt nhanh vào trong cốc, Mai Dao Lân liền đuổi theo, vừa rời khỏi cửa cốc, bỗng nghe sau lưng vang lên tiếng nổ liên hồi long trời lở đất, nhưng chẳng chẳng màng đến, vẫn tiếp tục đuổi theo. Đuổi được chừng năm trượng, người phía trước bỗng hét lên một tiếng “ối da” chân vấp phải một hòn đá to, ngã lăn ra đất, méo mếu nói :

- Tiếc quá đi thôi, nếu biết trước trên trời rơi đá xuống, mỗ ở lại trong khe cốc thì đã gặp Diêm La rồi, hà tất...

Người ấy chưa dứt lời bỗng nghe nơi cửa cốc liên tiếp vang lên bảy tám tiếng nổ rền rĩ, mặt đất rung động dữ dội. Mai Dao Lân ngoảnh lại nhìn, bất giác kinh hãi thán nhủ :

- Những tảng đá này hiển nhiên được sắp đặt từ trước, ngọn núi này cao hằng trăm trượng, vậy là đá đã được đổ xuống ngay lúc mình bước vào khe cốc, nếu không nhờ người này thì hấn mình đã táng mạng rồi. Hừ, đây nhất định là kiệt tác của Vạn Tượng công tử, thảo nào khi Đông Nhạc Cùng Toan vào cốc, hấn đã không phái người đuổi theo.

Đang khi ngẫm nghĩ bỗng nghe người trộm kiếm nói :

- Công tử gia hãy cho mỗ mượn tạm thanh kiếm này được chăng? Đợi khi mỗ cắt cỏ chết xong sẽ trả lại ngay.

Mai Dao Lân quay lại nhìn, chỉ thấy người này toàn thân lọt thỏm trong một chiếc bao bố, cắt bỏ bốn góc thò tứ chi ra ngoài, chiếc đầu thò qua một cái lỗ to nơi giữa, tay chân nằng chấy đen đúa, đầu tóc rối bù như tổ quạ, hai mắt to tròn đỏ rực, mặt lem luốc dầu mỡ, đáng vẻ trông rất nực cười.

Mai dao Lân cố nén cười, lạnh lùng nói :

- Tôn giá khỏi vờ vĩnh nữa, hãy thẳng thắn mình bạch là hơn!
- Mỗ tự hiểu rõ hơn ai hết, ngặt nỗi không thể nào sống tiếp được nữa, không chết không xong.
- Tôn giá muốn chết tại hạ không có quyền can thiệp, có rất nhiều cách để chết, hãy trả kiếm đây.

Quái nhân hốt hoảng bỏ dậy, phóng chân bỏ chạy và miệng la bài hải :

- Không được ngoại trừ bảo kiếm, không gì có thể làm cho mỗ chết được, công tử không muốn, thì cũng phải cho mượn thôi!

Dứt lời đã chạy ra xa bảy tám trượng. Mai Dao Lân tức giận cười khẩy nói :

- Để xem lão chạy đâu cho thoát!

Dứt lời liền đuổi theo ngay. Quái nhân chạy một vòng quanh sơn cốc, rồi bỗng phóng nhanh về phía Đông, bốn mặt chỉ thấy phía ấy là núi thấp hơn hết, liền tức phi thân lên trên, một cái tung mình đã lên cao hơn ba mươi trượng. Mai Dao Lân giận sôi gan, buông tiếng hét vang, tung mình đuổi theo. Quái nhân như không ngờ Mai dao Lân thân thủ cao cường như vậy, kinh hãi vội vận hết công lực, hai chân liên hồi điểm trên mặt đất, phi thân lên trên đỉnh núi cao hơn hai trăm trượng, ngoảnh lại nhìn bỗng hét vang :

- Trời đất quỷ thần ơi, đã đuổi đến rồi!

Rồi thì phóng bước chạy nhanh về phía một khu rừng phía trước mặt.

Mai Dao Lân phi thân lên đỉnh núi, đưa mắt nhìn, hoảng kinh thán nhủ :

- Nếu để y chạy vào rừng thì kiếm của mình chắc chắn sẽ mất!

Trong khi nghĩ đã gỡ hết công lực bình sanh đuổi theo, song vì khoảng cách quá xa, chưa đuổi đến hai mươi trượng thì quái nhân đã sắp vào đến trong rừng, khiến Mai Dao Lân hoảng đến toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Bỗng quái nhân lại hét to :

- Ôi da! Sao hôm nay cứ vấp ngã mãi thế này!

Dứt lời người đã ngã lăn kềnh ra đất. Mai Dao Lân thấy vậy mừng rỡ, phi thân đến gần trước rừng lạnh lùng nói :

- Tôn giá đứng lên đi thôi, đừng vờ vĩnh nữa.

Quái nhân ngừng đầu lên :

- Công tử nhất quyết không cho mượn kiếm ư?
- Tại hạ muốn nói chuyện nghiêm túc, tôn giá đừng vờ vĩnh nữa được không?

Quái nhân trợn mắt :

- Ai mà vờ vĩnh chứ? Hừ chớ xem thường lão già này, bây giờ nghèo đến mức chỉ còn chiếc bao bố này, nhưng khi xưa lão cũng là một phú ông giàu kếch xù đấy!

Vừa đề cập đến nghèo, Mai Dao Lân liền sực nhớ buột miệng nói :

- Nếu tại hạ đoán không lầm, tôn giá hẳn là Cùng Thánh Phú Bách Vạn, đứng đầu trong bốn người “Cùng Hung Cực Ác”.

Quái nhân cười ha hả ngồi bật dậy :

- Thật ra lão phu không hề nghèo, chẳng qua vì sợ tài phát sẽ mang họa, nên mới ban phát hết toàn bộ tài sản, nhưng ngờ từ đó có thể Nam Nhạc bản lạc đạo, ngờ đâu nghèo còn đáng sợ hơn là chết, lão phu giờ đây mới cảm thấy hết sức hối hận.

Đoạn ngửa mặt nhắm nghiền một hồi, lại nói :

- Thật ra lúc lão phu cỡ tuổi người, cũng như người rất là ham mê tiền tài.

Mai Dao Lân như rồng mây ngắt lời :

- Tại hạ ham mê tiền tài bao giờ?

Cùng Thánh Phú Bách Vạn xua tay :

- Tiểu tử nguoi đừng ngắt lời, lão phu không nhận xét làm đâu.

Mai Dao Lân tức giận, vung tay định động thủ, song thấy Cùng Thánh đang ngược mặt nhìn trời, như đang suy nghĩ điều gì, bắt giác chững tay lại.

Cùng Thánh bỗng buông một tiếng thở dài trĩu nặng, giọng nã nê nói :

- Tiểu tử nguoi đâu biết, lúc bấy giờ lão phu chẳng những trong nhà giàu có, thậm chí còn có một người vẫn luôn tặng lão phu rất nhiều tiền bạc. Lão phu vốn mê tiền bạc hơn cả tính mạng, bao nhiêu cũng không từ chối. Nào ngờ tiền tài động lòng tham, sau đó lão phu đã bị nhiều người truy tìm, chẳng những muốn cướp tiền tài mà còn muốn lấy mạng lão phu. Lúc ấy lão phu mới biết người tặng tiền đã định tâm hãm hại lão phu, mượn đao giết người. Thế là lão phu bèn vội ban phát hết toàn bộ tài sản, từ đó quả nhiên không còn ai truy tìm nữa. Nhưng nào ngờ, nghèo lại càng khổ hơn, nếu biết trước vậy lão phu chỉ cần giữ cho tiền tài của mình không nghèo cũng chẳng giàu thì hay biết mấy. Ôi cũng chỉ vì quá tham lam mà ra cả.

Mai Dao Lân thông minh dường nào, nghe vậy biết ngay đối phương muốn ám chỉ một góc Huyền Vũ đồ trong người mình, bèn cười khẩy nói :

- Tôn giá hiện đang được liệt vào hạng nghèo, cũng có thể cướp lấy một ít kia mà.

- Không được đâu, lão phu lòng tham không đáy, cướp được một quan lại muốn hai quan, đến khi cướp được năm quan trở thành giàu có, e rằng đi được hai bước là đại họa đã giáng xuống đầu rồi.

- Tôn giá chỉ cướp lấy một quan thôi không được sao?

Cùng Thánh ánh mắt thần quang, bỗng đứng phắt dậy vỗ tay reo :

- Quả là hữu lý! Tiểu tử trên mình nguoi có một quan phải không?

Mai Dao Lân đề khí ngưng thần, cười khẩy nói :

- Phải trên mình tại hạ, không nhiều không ít, chỉ có đúng một quan.

Cùng Thánh mừng rỡ :

- Vậy thì tốt quá, hãy cho lão phu đi!

Dứt lời đã chồm người tới, vung tay nhanh như chớp chớp vào lòng Mai Dao Lân, vị trí chính là chỗ cất một góc Huyền Vũ đồ.

Mai Dao Lân giờ đã hiểu hoàn toàn, trong tiếng cười khẩy đã nhanh nhẹn lách sang trái, tay phải chớp nhoáng bỏ vào cổ tay Cùng Thánh.

Hai người xuất thủ đều nhanh đến mức đối phương không ngờ, Cùng Thánh nếu không rút tay về, hẳn sẽ chớp đến ngực Mai Dao Lân trước, nhưng đồng thời chắc chắn cũng bị Mai Dao Lân bỏ gậy cổ tay. Cùng Thánh kinh ngạc, vội rút tay về, vừa định nghiêng người xuất chiêu, bỗng nghe Mai Dao Lân quát to :

- Hãy trả kiếm đây!

Trong tiếng quát đã tung chân đá vào tay cầm kiếm của Cùng Thánh, đồng thời hữu chưởng đối bỏ thành quét, phong tỏa đường lui bên phải của đối phương. Cùng Thánh thâm khen :

- Khá lắm, thật Cùng Thánh này đã mất công lo!

Trong khi ấy bàn chân trần đã giơ lên, vừa lúc trúng vào mũi chân Mai Dao Lân đá tới, hét to :

- Ôi da! Đau chết đi được!

Đồng thời người đã vọt lên cao gần hai mươi trượng, liên tiếp lộn mấy vòng trên không, “ầm” một tiếng rơi xuống trên đất cỏ. Mai Dao Lân thấy vậy biết ngay công lực đối phương cao hơn mình một bậc, nếu đối phương định tâm gây hấn thì cục diện hôm nay thật dữ nhiều lành ít.

Nhưng thật bất ngờ, Cùng Thánh ngồi dưới đất lại lớn tiếng nói :

- Không được, một quan lão phu cũng chẳng dám lấy, thôi trả kiếm cho nguoi, lão phu đã nghĩ thông rồi, thà nghèo đến mức không có một quan là hơn nếu trong nguoi có một quan thì kẻ khác cũng đuổi theo cướp...

Vung tay ném kiếm trả lại cho Mai Dao Lân. Mai Dao Lân đón lấy tra kiếm vào bao lạnh lùng nói :

- Tôn giá có thể cho biết danh hiệu được rồi chứ?

Cùng Thánh không đáp mà lại nói :

- Tiểu tử, lão phu khuyên nguoi nên vứt bỏ một quan đó đi là hơn, vừa rồi bị nguoi đá bay lên trời, lão phu đã trông thấy một vụ cướp đâm máu, nên

mới tỉnh ngộ, nên mới khuyên người vứt bỏ một quan đó đi thôi.

Mai Dao Lân biết lời đối phương có ẩn ý, bèn hỏi :

- Vụ cướp đâm máu thế nào?
- Thôi được người đã khiến cho lão phu tỉnh ngộ, lão phu phải báo đáp cho người, bằng không thiên hạ sẽ bảo lão phu là “Cực ác” còn gì?

Đoạn quét mắt nhìn vào rừng nói tiếp :

- Đi, lão phu đưa người đi xem!

Dứt lời liền phi thân lên ngọn cây phóng đi, Mai Dao Lân cũng vội theo sau. Khu rừng này không rộng lắm, chẳng bao lâu đã băng qua đến bên kia, trước mặt là một triền dốc, bên dưới là một thảo nguyên nhỏ, lúc này đang có hai người giao chiến kịch liệt, hai đại hán áo gấm năm sóng soài trên mặt đất, gần đó có hai ngọn kim đao sáng loáng.

Mai Dao Lân động tâm thầm nghĩ :

- Có lẽ một trong hai người là Kim Đao vương tử, bằng không kẻ khác đâu có võ công cao thế này?

Cùng Thánh Phú Bách Vạn bỗng nói :

- Đây tiểu tử, hẳn người biết người đang giao đấu chứ? Trên mình y cũng có một quan phải không?
- Đúng vậy, trên mình Trung Nhạc Đạo quả là có một quan, còn thiếu niên giao đấu với y hẳn chính là Kim Đao vương tử ở nước Tử Ngọc ở Quỳnh Hải đúng không?
- Ô! Tiểu tử người biết nhiều quá nhỉ?

Ngay khi ấy bỗng nghe Trung Nhạc Đạo rú lên thảm thiết, văng bay ra xa hơn năm trượng, rơi xuống đất nằm bất động.

Liền sau đó một đại hán kim đao từ trong lùm cỏ phóng ra, lục tìm trên mình Trung Nhạc Đạo một hồi, lấy ra một mảnh da dê, hai tay đưa đến trước mặt gã thiếu niên.

Cùng Thánh thờ dài nói :

- Thời buổi này cho dù trên mình chỉ có một quan tiền cũng bị cướp, tiểu tử người phải thận trọng đó!

Mai Dao Lân lạnh lùng :

- Không dám phiền tôn giá bận tâm, tại hạ xin cáo từ. Ôn đức tương trợ khi nãy, Mai mỗ sẽ trọn đời ghi lòng tạc dạ.

Đoạn liền cất bước đi xuống triền dốc. Cùng Thánh buột miệng hỏi :

- Tiểu tử người định có thêm một quan nữa ư?

Mai Dao Lân nhếch môi cười :

- Nếu như Cùng Thánh tôn giá có hứng thú, một quan đó xin cứ lấy, nơi đây là địa giới Thần Châu, đâu phải nơi để bọn người trên biển lộng hành.

Dứt lời đã phóng bước xuống triền dốc.

Cùng Thánh vội lớn tiếng nói :

- Tiểu tử người không nên xuống đó là hơn, võ công của Kim Đao vương tử có lẽ chẳng thấp hơn người, huống hồ còn có người núp trong bóng tối rình rập nữa.

Mai dao Lân tính rất ương ngạnh, đâu chịu nghe lời khuyên của Cùng Thánh, quay người lạnh lùng nói :

- Cùng thánh theo lời đồn đại trên giang hồ Cùng Hung Cực Ác xưa nay không phân chính tà, chỉ hành sự theo ý thích, sao hôm nay tôn giá lại quan tâm cho Mai mỗ thế này?

Cùng Thánh ngán người, bỗng cười phá lên hỏi :

- Tiểu tử, người hiểu rõ lão phu không phải vì một góc da dê kia mà!
- Vậy thì tôn giá đã không có mục đích, và Mai mỗ cũng không cần tôn giá quan tâm cho, hai người mạnh ai nấy lo việc riêng của mình chẳng hơn ư?

Quay người lại bước đi. Cùng Thánh bỗng nghiêm mặt lạnh lùng nói :

- Tiểu tử lão phu sở dĩ quan tâm cho ngươi, chính là vì hai ta tâm đầu ý hợp.

Mai dao Lân ngẩn người hồi lâu, cười to nói :

- Lạ thật chúng ta không người thân mà cũng chẳng phải cố hữu, hôm nay chỉ mới gặp nhau lần đầu, chẳng hay cái gọi là tâm đầu ý hợp từ đâu mà có?

Cùng Thánh đành mặt trầm giọng :

- Mai Dao Lân ngươi đã biết lão phu là Cùng Thánh Phú Bách Vạn, và cũng biết lão phu xưa nay làm việc gì cũng bằng vào ý mình, vậy thì ngươi không cần phải hỏi nguyên do. Lão phu hơn ngươi năm sáu mươi tuổi, kinh nghiệm giang hồ hơn xa ngươi, bảo ngươi đừng xuống nhất định là không sai, có gì đáng hoài nghi kia chứ?

Mai Dao Lân tuy bước chân vào chốn giang hồ chưa bao lâu, song chàng cũng từng gặp và nghe nói rất nhiều chuyện hiểm trá trên chốn giang hồ, chàng chỉ mới gặp Cùng Thánh Phú Bách Vạn lần đầu, đầu thế nào tin đối phương chỉ bằng vào những lời giải thích vớ vẩn như vậy, bèn cười khẩy nói :

- Tôn giá hành sự tùy thích, nhưng Mai mỗ lại không thích dựa theo ý kiến của kẻ khác mà quyết định hành động của mình, tôn giá đã chọn lầm người rồi.

Cùng Thánh nghe vậy liền cá giận, nên biết Cùng Hưng Cực Ác bốn người bất luận bồi phận hay võ công đều rất cao trong giới võ lâm Trung nguyên, ít ai dám gây hấn với họ, nếu được trong bốn người để mắt đến là điều hết sức vinh hạnh. Vậy mà hôm nay Cùng Thánh lại bị thẳng thừng cự tuyệt, đây là lần đầu tiên trong đời mới có, thử nghĩ làm sao lão nhân nhịn được?

Cùng Thánh giận quá cười vang :

- Tiểu tử thật không biết điều!

Mai Dao Lân cười khẩy :

- Vì sao tại hạ lại biết điều chứ?

Cùng Thánh mắt rực tinh quang chòng chọc nhìn Mai Dao Lân, hai tay từ từ giơ lên trước ngực, giọng trầm lạnh nói :

- Lão phu phải lượng thử xem ngươi tài sức là bao mà dám cả gan không biết điều với lão phu.

Đoạn song chưởng từ từ đẩy ra. Ngay khi ấy bỗng nhác thấy bóng người thấp thoáng trong rừng. Cùng Thánh vội thu chưởng về và lướt ra xa bảy trượng. Đột nhiên “rào rào” hai tiếng hai bóng người từ trên cây phóng xuống, một tả một hữu nắm giữ hai tay người kia, nhanh như chớp phóng ra khỏi rừng. Cùng Thánh vừa thấy hai người, cười vang nói :

- Đúng là mèo rình chuột, quả nhiên hai vị đã được, nhưng có điều là hai mèo một chuột, không biết hai vị sẽ chia nhau như thế nào? Ha ha...

Mai Dao Lân đưa mắt nhìn, bất giác giật mình thầm nhủ :

- Chẳng lẽ hai người này chính là Cực Hiền và Ác Đồ ư?

Chỉ thấy người bên trái phục trang văn sĩ, mặt vàng ẽnh, mày mảnh dài, hai mắt sáng quắc, đôi môi mím chặt, dáng vẻ rất đạo mạo. Người bên phải mặc áo đồ tể, mặt vuông mắt tròn, đôi tai rất bé, chân đi giày cỏ, tướng mạo rất quái dị, hung ác. Kẻ bị hai người bắt giữ chính là Bắc Nhạc Ngốc, lúc này vẻ mặt y trông rất thảm não, hẳn là y biết phen này khó thể bảo toàn tính mạng.

Văn sĩ và đồ phu chẳng màng đến lời chế nhạo của Cùng Thánh Phú Bách Vạn, văn sĩ lạnh lùng nói :

- Ác Đồ, người này là mỗ trông thấy trước mà!

Ác Đồ quát mắt :

- Láo, mỗ bắt được thì phải là của mỗ chứ?

Mai Dao Lân trữu lòng thầm nhủ :

- Hai người này quả đúng là Cực Hiền và Ác Đồ thật, không ngờ chốn hoang vu này lại trở thành một nơi ngọa hổ tàng long thế này!

Văn sĩ cười khẩy :

- Ngươi đầu thế ngang ngược vậy được! Việc gì cũng phải có trước có sau, chẳng hạn huynh trưởng ngươi ra đòi trước ngươi, thì ngươi phải gọi là huynh trưởng.

- Ngươi đã nghe mỗ gọi ai là huynh trưởng bao giờ chưa?

- Đó chính là vì ngươi không có huynh trưởng.

- Chính vì mỗ không có huynh trưởng nên mỗ không biết trước sau gì cả, hôm nay tên đầu trọc này nhất định là của mỗ, nếu ngươi dám tranh giành, mỗ sẽ làm thịt ngươi trước.

Văn sĩ tức giận cười gằn :

- Hưởng Thiện Tâm, ngươi nghĩ Cực Hiền Ngô Vương Đạo này sợ ngươi hay sao? Ha ha... hay là chúng ta thử may rủi, xé người này ra làm đôi, để xem bên nào có bửu đồ.

Ác Đồ Hưởng Thiện Tâm mừng rỡ :

- Rất có lý, nếu nửa bên của mỗ không có, lúc ấy hẵng thanh toán với ngươi.

Bắc Nhạc Ngốc bị người khổng chế, không có sức chống cự, nghe nói liền tái mặt, trán toát mồ hôi, đưa mắt nhìn hai người, lớn tiếng nói :

- Vạn Tượng công tử đến sau lưng kìa!

Đừng thấy Ác Đồ, Cực Hiền ngang tàng đến thế, nhưng nghe đến Vạn Tượng công tử, liền giật mình, vội ngoảnh lại nhìn ra sau. Bắc Nhạc Ngốc quả đúng là bị Vạn Tượng công tử rút đuôi đến đây, nhưng lúc này cũng chẳng rõ Vạn Tượng công tử ở đâu, y chỉ nói bừa thôi.

Ác Đồ và Cực Hiền vừa mới ngoảnh ra sau, bỗng nghe tiếng gió rít trên đầu, sau lưng chẳng có ai cả, hai người từng trải giang hồ hằng trăm trận chiến, trong chớp mắt đã biết ngay sự việc gì đã xảy ra, liền quay phắt lại, vừa lúc một bàn tay nhanh như chớp chộp vào lòng Bắc Nhạc Ngốc.

Ác Đồ và Cực Hiền cả giận và quát vang :

- Cả gan dám phỗng tay trên hử?

Dứt lời chuông đã tung ra, chỉ nghe tiếng kinh phong rít lên ghê rợn, từ hai phía công vào người kia. Người kia như không ngờ đối phương ứng biến nhanh đến vậy, vội thu trào đổi sang chuông, hai tay cùng lúc đan chéo nhau bỏ ra, đồng thời tung mình lướt ngược ra sau.

“Bùng” một tiếng vang rền, cát bụi mù trời. Ngay khi ấy bỗng nghe Bắc Nhạc Ngốc thét vang, lao ra khỏi bụi mù, thì ra y đã thừa lúc hai người đối chuông phân thân, vùng khỏi sự kiềm chế của họ.

Lát sau, bụi cát tan lắng, chỉ thấy Ác Đồ và Cực Hiền đang sững sờ nhìn trừng trừng vào một thư sinh đứng cách họ ngoài năm trượng.

Mai Dao Lân đã gặp thư sinh đó hai lần, liền cất tiếng lạnh lùng nói :

- Vạn Tượng công tử, chúng ta đã lần thứ ba gặp nhau rồi.

Thư sinh ngoảnh lại cười âm trầm nói :

- Kế mượn đao giết người của bọn công tử tuy chưa thành công, trái lại nhờ vậy các hạ nhờ vậy đã được phúc, lẽ ra phải cảm tạ bọn công tử mới đúng.

- Nhưng Mai mỗ phải cảm tạ như thế nào đây?

- Rất đơn giản, hãy trao gộc Huyền Vũ đồ cho bọn công tử là xong.

Mai Dao Lân mắt rục rịch sát cơ cười khẩy :

- Điều ấy chẳng khó, các hạ hãy đến đây mà lấy!

Vạn Tượng công tử thần nhiên cười to :

- Vậy thì xin đa tạ các hạ!

Đoạn liền cất bước đi về phía Mai Dao Lân, nhưng thực ra mục đích của y là đến gần Bắc Nhạc Ngốc.

Bắc Nhạc Ngốc biết rõ rằng mình không phải là địch thủ của bất kỳ người nào hiện diện tại đây, đương nhiên là phải tìm cách đào tẩu, nhưng khi Vạn Tượng công tử tháo lui đã nghĩ đến điều ấy, nên đã chọn vị trí ngăn cản một phía đường rút lui của Bắc Nhạc Ngốc, còn ba mặt khác thì đã có Mai dao Lân, Cùng Thánh, Ác Đồ và Cực Hiền án ngữ, do đó Bắc Nhạc Ngốc không dám khinh cử vọng động.

Giờ đây thấy Vạn Tượng công tử đi về phía Mai Dao Lân, bỏ trống một mặt, Bắc Nhạc Ngốc hết sức mừng rỡ, bởi lúc này y chỉ có một ý nghĩ là đào tẩu, nên đã quên mất nguy cơ đang đến gần.

Vạn Tượng công tử tiến tới chừng hơn một trượng, bỗng cười khẩy nói :

- Mai Dao Lân, các hạ nên trao ra một phần của mình để khỏi trở thành mục tiêu chung là hơn.

Trong khi nói chân vẫn không dừng bước. Cực Hiền Ngô Vương Đạo nghe vậy liền tỉnh ngộ thầm nhủ :

- Tiểu tử họ Mai này võ công chẳng kém hơn bọn mình, Vạn Tượng công tử đã phải mượn tay kẻ khác diệt trừ hắn, nhất định là biết võ công của mình khó hạ nổi đối phương một cách nhanh chóng, hiện cường địch bao quanh, làm suy kém thực lực của mình, hẳn là có sự gian trá gì đây.

Theo ý nghĩ, mắt quét nhìn quanh, chợt vỡ lẽ quát :

- Vạn Tượng công tử đứng lại!

Dứt lời, phi thân đến trước mặt Bắc Nhạc Ngốc cách chừng ba trượng. Ác Đồ Hường Thiện Tâm thấy vậy, cũng liền phi thân đến đứng song song với Cực Hiền.

Bắc Nhạc Ngốc thấy vậy quay người vừa định đào tẩu, bỗng thấy Vạn Tượng công tử đã đứng sau lưng cách chừng ba trượng, giờ mới hiểu ra, bất giác lạnh người. Vạn Tượng công tử biết ý đồ đã bại lộ, không dám vọng động, đành đứng lại thản nhiên cười nói :

- Chẳng lẽ hai vị muốn lấy một phần của Mai Dao Lân ư?

Cực Hiền Ngô Vương Đạo gằn giọng :

- Vạn Tượng công tử, trước kẻ sáng mắt đừng vọng tưởng làm điều ám muội, e rằng mục tiêu chính của tôn giá không phải là Mai Dao Lân, mà là một người khác.

Cùng Thánh Phú Bách Vạn khoái trá cười to :

- Ha ha... Ngô huynh quả là mỗi lúc càng thêm thông minh.

Đồng thời cũng cất bước tiến tới cách Bắc Nhạc Ngốc chừng ba trượng.

Lúc này, Mai Dao Lân là cách Bắc Nhạc Ngốc xa nhất, khoảng chừng năm trượng. Ác Đồ Hường Thiện Tâm thấy vậy tức giận quát :

- Tên nghèo mạt kia, ngươi cũng định nhúng tay vào hả?

Cùng Thánh nhún nhúm cười :

- Các vị giàu có mà còn có hứng thú thế này, thì là vật ấy có thể bán được vài quan tiền, lão nghèo mạt ngày ba bữa chưa biết chừng, nếu lấy được vật ấy ắt có thể no nê vài ngày, nhưng hiện giờ mỡ đang đói, nếu Ác đại gia có thể chia cho bốn lạng thịt thì mỡ không lấy cũng được.

Ác Đồ Hường Thiện Tâm tức giận quát :

- Ngươi muốn chết!

Dứt lời định xông tới, Cực Hiền Ngô Vương Đạo cười khẩy nói :

- Hường huynh không nên bắt chước Vạn Tượng công tử, mượn việc này mưu toan việc nọ là hơn.

Ác Đồ vốn không có ý đó, nghe vậy càng thêm tức giận, vung chưởng tấn công Cực Hiền quát :

- Quân chó má, lấy bụng mình suy bụng người, ta bỏ chết ngươi.

Cực Hiền Ngô Vương Đạo cười khẩy :

- Hạng đồ tể có mấy kẻ tốt lành!

Đồng thời đã vung chưởng đón tiếp, “bùng” một tiếng vang rền, cát đá mù mịt, kinh phong xô ra tứ phía, cuốn tung y phục những người đứng quanh, công lực hai người quả là phi thường. Cực Hiền và Ác Đồ, mỗi người bật lùi một bước, bất phân thắng bại.

Ác Đồ Hường Thiện Tâm tính tình tàn bạo và nóng nảy, một chưởng không dành được ưu thế, đầu chịu bỏ qua, trong tiếng gầm vang đã tung mình lao bổ vào Cực Hiền Ngô Vương Đạo.

Cực Hiền là người thâm hiểm đa mưu hơn hết trong số bốn người, vừa qua chẳng là quá tức giận không nén được mới xuất thủ, giờ thấy vậy vội lách tránh sang bên năm thước chứ không hoàn thủ, lạnh lùng nói :

- Hường Thiện Tâm, chúng ta hôm nay đến đây làm gì?

Ác Đồ Hường Thiện Tâm tuy hung bạo, song cũng là một gian hùng, nghe vậy liền thu chưởng lui về chỗ cũ gằn giọng nói :

- Món nợ này sẽ phải có ngày thanh toán.

Cực Hiền Ngô Vương Đạo đầu chịu kém, liền trả đũa :

- Người không thanh toán thì Ngô mỗ cũng thanh toán với người.

Vạn Tượng công tử thấy sóng gió đã yên, lòng buồn hết sức, cười giong nói :

- Với thân phận như hai vị mà giao thủ, tại hạ nghĩ chắc là sẽ có tuồng hay để xem, không ngờ chưa bắt đầu đã kết thúc rồi.

Cùng Thánh Phú Bách Vạn là người cùng phe với Ác Đồ và Cực Hiền, tuy không bằng lòng về hành vi của họ, nhưng cũng không muốn hai người xung đột làm cho Vạn Tượng công tử hưởng lợi, bèn cười khẩy nói :

- Tuồng là phải tự mình diễn mới hay, xem đâu có gì thú vị!

Cực Hiền và Ác Đồ tuy thường khi bất hòa với Cùng Thánh, nhưng đương khi đối thoại thế này, không khỏi nghĩ đến tình hữu nghị cùng được liệt danh ngang nhau, đồng thời cười khẩy nói :

- Vạn Tượng công tử, nếu tôn giá có hào hứng, sao không đến đây đùa với bọn này vài chiêu xem?

Vạn Tượng công tử thấy khiêu khích bất thành, mà lại khiến đối phương chĩa mũi về mình, tự biết khó lòng đương cự nổi ba người, song lại không muốn tỏ ra khiếp nhược. Suy nghĩ thật nhanh, chợt nảy ý nói :

- Những người có mặt tại đây hôm nay đều có chung mục đích, song lại hình thành tình thế đàn hổ tranh một cừu, ai cũng không tiện hạ thủ, chả lẽ chúng ta lại gườm nhau mãi thế này sao?

Vạn Tượng công tử quả là thâm hiểm, đánh trúng ngay nhược điểm đối phương, ba người ngơ ngẩn đưa mắt nhìn nhau.

Cùng Thánh Phú Bách Vạn cười khẩy nói :

- Vạn Tượng công tử, vấn đề ấy mọi người đều nhìn thấy rõ, nhưng tôn giá đã nêu ra hẳn có biện pháp giải quyết phải không?

Vạn Tượng công tử nhếch môi cười :

- Đó chỉ là thiên kiến của tại hạ, không dám bảo đảm là vẹn toàn.

Ác Đồ Hường Thiện Tâm vội nói :

- Hãy nói ra đi!

Vạn Tượng công tử chưa vội nói, đưa mắt nhìn Bắc Nhạc Ngốc hỏi :

- Bắc Nhạc huynh định trao góc Huyền Vũ đồ ấy cho ai nào?

Bắc Nhạc Ngốc tuy bị quần hùng bao vây, hết sức sợ hãi, nhưng từ nãy giờ đã nhận rõ tình thế, biết nếu mình mà không thiên về bất kỳ phe nào, đối phương ràng buộc lẫn nhau, không ai dám ra tay trước, mình sẽ được an toàn.

Và lại tâm huyết cả đời y đã bỏ vào bức bửu đồ này, giờ đây phải hiến dâng cho kẻ khác, thật cũng hết sức đau tiếc, bèn lạnh lùng nói :

- Góc Huyền Vũ đồ này là do Kim Phụng Ngọc Nữ chia cho lão phu, sao thể nhường cho kẻ khác? Vị nào muốn lấy thì cứ giờ thủ đoạn ra, Bắc Nhạc Ngốc này tuy tự biết võ công kém cỏi, nhưng cũng chẳng thể hai tay hiến cho kẻ khác.

Cực Hiền Ngô Vương Đạo cười khẩy :

- Liệu người cũng chẳng đủ bản lĩnh dám khiêu chiến với bất kỳ người nào có mặt tại đây. Hừ, Bắc Nhạc Ngốc, thì ra người cũng xảo quyết thế này.

Vạn Tượng công tử cười tiếp lời :

- Ý kiến của bốn công tử thì trái ngược hẳn với Bắc Nhạc huynh, chúng ta gườm nhau thế này cũng chẳng giải quyết được gì, còn như người nào có ý đoạt lấy góc Huyền Vũ đồ này thì phải giờ thủ đoạn ra đối phó với Bắc Nhạc huynh, vậy càng không ổn, bởi vì mọi người có mặt tại đây đều muốn đoạt lấy Huyền Vũ đồ, nếu tất cả cùng lúc hạ thủ, tình thế ắt hỗn loạn, hơn nữa cật nhiều hiệp ít thì cũng ô nhục đến danh vọng, do đó...

Ác Đồ Hường Thiện Tâm thấy Vạn Tượng công tử dài dòng mãi vẫn chưa đi vào vấn đề chính, thật không còn nhẫn nổi nữa, cười sắc lạnh nói :

- Vạn Tượng công tử mọi người đâu phải đến đây để nghe tôn giá triết lý.

Vạn Tượng công tử điềm nhiên cười :

- Theo Hường huynh thì sao?

- Tiết kiệm thời gian là hơn.

Vạn Tượng công tử phá lên cười :

- Đã muốn tiết kiệm thời gian sao từ nãy giờ Hường huynh không nghĩ đến, tại hạ vừa mở miệng Hường huynh lại nghĩ đến thời gian là sao?

Ác Đồ Hường Thiện Tâm đuối lý, tức giận quát :

- Hường mỗ không thích nghe tôn giả lải nhải thì sao?

Vạn Tượng công tử sầm mặt :

- Bỏn công tử thích lải nhải tôn giả làm gì được nào?

Ác Đồ phùng phùng lửa giận, vừa định xuất thủ.

Cực Hiền Ngô Vương Đạo trầm giọng quát :

- Giờ đã gần trưa, hai vị muốn đánh nhau hay sao?

Ác Đồ cố nén giận, thu song chưởng về, cười khẩy nói :

- Hãy đợi đấy!

Vạn Tượng công tử cũng cười khẩy :

- Rất hợp ý bỏn công tử, sẵn sàng đợi xem sao?

Cùng Thánh cười hỏi :

- Vạn Tượng công tử bây giờ nói ra được rồi chứ?

Vạn Tượng công tử về mặt liền thư giãn, cười nói :

- Do đó để tránh tình trạng cậ nhiều hiệp ít, tại hạ có một giải pháp lưỡng toàn, đó là Bắc nhạc huynh hãy tùy ý chọn một trong số năm người hiện diện tại đây.

Cực Hiền Ngô Vương Đạo trước tiên tán thành :

- Giải pháp ấy quả rất tốt.

Ác Đồ Hường Thiện Tâm im lặng, hiển nhiên cũng tán thành.

Bắc Nhạc Ngốc trầm nhủ :

- Trong số năm người bất kỳ ai mình cũng không phải địch thủ, nếu chọn chỉ có thiệt thân, không chọn là hơn.

Nghĩ đoạn bèn lạnh lùng nói :

- Nếu mỗ không chọn thì sao?

Vạn Tượng công tử thâm hiểm dường nào, y đã nghĩ ra kế này, lẽ nào không tính toán chu đáo, nghe vậy cười khẩy nói :

- Nếu vậy thì biết đến bao giờ mới giải quyết được vấn đề, tại hạ xin tự nguyện rút lui.

Y tuy nói vậy song vẫn đứng yên.

Cực Hiền Ngô Vương Đạo quay sang Mai Dao Lân nói :

- Tiểu tử, lão phu cũng rút lui, còn ngươi thì sao?

Mai Dao Lân vốn không có ý định tranh đoạt Huyền Vũ đồ, mục đích của chàng chỉ là Vạn Tượng công tử, nghe hỏi cười khẩy nói :

- Mai mỗ không hề có ý tranh đoạt.

Vạn Tượng công tử cười hỏi :

- Vậy chứ Mai huynh đến đây làm gì?

Mai Dao Lân mắt rực hàn quang, giọng sắc lạnh :

- Tìm tôn giá!

Vạn Tượng công tử như đã biết trước câu trả lời ấy của Mai Dao Lân, chẳng chút kinh ngạc ha hả cười nói :

- Tại hạ thật hết sức vinh hạnh...

Giọng nói y rõ ràng có ý khinh miệt, Mai Dao Lân nhướng mày, vừa định phát tác, bỗng Ác Đồ Hưởng Thiện Tâm trầm giọng nói :

- Các vị đều đã tự nguyện rút lui, đó là do chính mệnh các vị thốt ra! Nhưng còn Hưởng mỡ thì không rút lui.

Đoạn quay sang Bắc Nhạc Ngốc lạnh lùng nói :

- Trao góc Huyền Vũ đồ ra đây!

Bắc Nhạc Ngốc chẳng ngờ có vậy, cả kinh thất sắc nghĩ nhanh, buột miệng nói :

- Mỗ chọn Mai Dao Lân!

Có lẽ y nghĩ Mai Dao Lân là người kém nhất, nên mới chọn chàng.

Vạn Tượng công tử thấy như ý mình, vội nói :

- Vậy thì tại hạ không rút lui nữa, mà làm người dự bị thứ hai.

Đoạn quay sang Mai Dao Lân cười nói :

- Mai huynh thật là có phúc, nếu Mai huynh có góc Huyền Vũ đồ này thì là đã có hai góc, nếu có thêm ba góc nữa thì sẽ được trọn vẹn nguyên bức Huyền Vũ đồ, tại hạ thật hết sức ngưỡng mộ.

Hâm ý trong lời lẽ thật hết sức rõ ràng, Cực Hiền Ngô Vương Đạo thâm cười khẩy, lạnh tỉnh không nói gì.

Nhưng Ác Đồ Hưởng Thiện Tâm tôn giá nói :

- Các ngươi có tôn trọng lời hứa không?

Cực Hiền Ngô Vương Đạo cười khẩy :

- Nếu như y không chấp nhận thì bọn này rút lui, giờ y đã chấp nhận, lẽ nào lại rút lui. Nếu Hưởng huynh không muốn tham gia làm người dự bị thì cứ rút lui là xong.

Ác Đồ Hưởng Thiện Tâm cứng họng, đành tức tối đảo mắt liên hồi.

Bắc Nhạc Ngốc lúc này đã thân nhiên đi tới trước mặt Mai Dao Lân cách chừng năm bước, dừng lại nói :

- Mai Dao Lân, ngươi sống thọ thật!

Mai Dao Lân mặt trở khác :

- Các hạ đã chọn đúng người rồi đấy!

- Lẽ đương nhiên, bởi lão phu mất chưa mò, vẫn nhận ra được ngươi.

- Các hạ động thủ đi, trong ba chiêu Mai mỗ không hoàn thủ để chuộc tội lấy mạng các hạ.

Mai Dao Lân nói xong vẫn ung dung, vẻ như không hề chuẩn bị. Bắc Nhạc Ngốc nghe vậy mừng rỡ, thầm nhủ :

- Đừng nói Mai Dao Lân ngươi võ công chẳng cao hơn lão phu là bao, mà dù cao hơn lão phu một bậc, trong ba chiêu không hoàn thủ thì cũng đủ cho lão phu bức lui ngươi đào tẩu rồi.

Đoạn bèn cười khẩy nói :

- Mai Dao Lân ngươi không hối hận chứ?

Mai Dao Lân giọng khinh miệt :

- Các hạ đã đến đường cùng, đang mong muốn Mai mỗ như vậy, hà tất vờ vĩnh làm gì cho mất thời gian?

Bắc Nhạc Ngốc tức giận quát :

- Lão phu nào cần ngươi nhường cho, xuất thủ đi!

Dứt lời đã lao bổ tới, với chiêu Lôi minh ngũ nhạc công vào năm đại huyết khắp người Mai Dao Lân, thủ đoạn thật tàn ác.

Mai Dao Lân cười khẩy :

- Mai mỗ đã nói là giữ lời!

Dứt lời người đã như một làn khói nhẹ lướt chéo ra xa ba trượng, vừa vặn tránh khỏi thế công của Bắc Nhạc Ngốc.

Bắc Nhạc Ngốc kinh ngạc thầm nhủ :

- Tên tiểu tử này hình như công lực tịnh tiến hơn lúc ở trong cốc rất nhiều, thật là quái lạ, chẳng lẽ Kim Phụng Ngọc Nữ đã cho hắn uống vào gì đó hay sao?

Đồng thời lại lao bổ tới quát :

- Tiểu tử, chớ cuồng ngạo, xem lão phu hóa kiếp ngươi đây.

Với chiêu Bôn Lôi Kinh Điện công ra chín chương, chỉ thấy bóng chương đập chùng, kinh phong ầm ỉ, uy thế thật khủng khiếp.

Cực Hiền và Ác Đồ đều kinh ngạc thầm nhủ :

- Thật không ngờ lão trọc này, công lực tịnh tiến nhiều như vậy.

Vạn Tượng công tử thì mừng thầm :

- Mai Dao Lân đã buông lời khoác lác, để xem phen này hắn tránh vào đâu.

Mai Dao Lân cũng thâm kinh hãi, vội tung mình ra sau, tưởng đâu dù có thể thoát khỏi phạm vi bóng chương thì cũng bị chương phong quét trúng, nhưng thật bất ngờ, thân pháp của chàng lại còn nhanh hơn chương phong của Bắc Nhạc Ngốc, loáng cái đã lùi ra xa đến hơn năm trượng.

Mai Dao Lân bất giác ngẩn người, chính chàng cũng chẳng hiểu gì cả, bởi võ công của mình, đương nhiên chàng phải biết rõ chứ.

Vạn Tượng công tử, Ác Đồ Hường Thiện Tâm và Cực Hiền Ngô Vương Đạo đều cùng biến sắc mặt, bất giác đưa mắt nhìn nhau, và qua đó lòng thù địch cũng giảm đi không ít.

Cùng Thánh Phú Bách Vạn thấy vậy không khỏi lo lắng thầm nhủ :

- Xem chừng ba người rất có thể sẽ liên thủ với nhau, Mai Dao Lân lại thêm phần nguy cơ nữa rồi. Nếu tiểu chủ mà không đến, e rằng cái mạng già của Cùng Thánh này cũng sẽ bỏ lại tại hoang sơn này với y thôi.

Bắc Nhạc Ngốc thấy một chiêu hung mãnh như vậy, mà Mai Dao Lân lại có thể tránh khỏi dễ dàng, tốt cùng kinh hãi, đầu chí tiểu tan hoàn toàn, gầm vang :

- Lão phu thí mạng với ngươi!

Sấn tới một bước với chiêu Lực Bình Ngũ Nhạc công ra, nhưng vừa đến giữa chừng, bỗng thu chiêu quay người bỏ chạy.

Mai Dao Lân cười khẩy :

- Các hạ còn định đào tẩu ư?

Dứt lời đã tung mình đuổi theo, một chương bỏ ra, kinh lực mạnh khôn tả nhưng không có tiếng động.

Bắc Nhạc Ngốc đang phóng đi bỗng cảm thấy một luồng kinh lực ập đến sau lưng, vội đề khí khinh thân, quay người tung ra một chương, thừa thế tung mình lên không, định mượn vào sức phản chấn đào tẩu.

Nào ngờ thực tế lại khác, chỉ nghe “bùng” một tiếng vang rền, Bắc Nhạc Ngốc hự lên một tiếng đau đớn, văng bay ra xa hơn tám trượng, miệng phun máu tươi cơ hồ ngất xỉu.

Mọi người hiện diện thấy đều sửng sốt, và ngay trong khoảnh khắc ấy, Mai Dao Lân đã tung mình lao tới quát :

- Các hạ hãy đứng yên!

Bắc Nhạc Ngốc tuy thọ thương chẳng nhẹ, song vẫn không quên đào tẩu, quét mắt nhìn hai bên, thấy bên phải cách chừng ba trượng có một tảng đá to, cao cỡ ngôi nhà nhỏ có thể tránh một chưởng. Y thăm toan tính, chỉ cần phóng đến sau tảng đá, tránh khỏi một chưởng của Mai Dao Lân, sau đó bỏ chạy, rất có thể thoát thân được vào trong rừng. Thế là y bèn cố đề tụ hết công lực toàn thân vào hai tay và hai chân, không lên tiếng trả lời để giả chết.

Mai Dao Lân không hề có ý giết Bắc Nhạc Ngốc và cũng không hề có ý đoạt Huyền Vũ đồ, nên thấy vậy bèn không hạ thủ, chỉ buông tiếng cười khẩy quát to :

- Các hạ đừng giả chết nữa, các hạ cũng là một nhân vật thành danh trong võ lâm, hãy mạnh dạn lên, đừng tham sống sợ chết như vậy.

Mai Dao Lân vừa dứt lời, bỗng nghe Bắc Nhạc Ngốc thét vang, người như tên bắn phóng về phía sau tảng đá.

Mai Dao Lân chẳng ngờ có vậy, bất giác ngăn người, liền tức tung mình đuổi theo, song vẫn không chịu xuất chưởng, Bắc Nhạc Ngốc lúc này chỉ lo bảo toàn tính mạng, cố hết sức tung mình, đã vượt qua hơn ba trượng, hạ xuống sau tảng đá, chưa kịp vui mừng, đột nhiên ánh vàng chớp chóa, rồi thì “soạt” một tiếng, máu văng tung tóe, đầu Bắc Nhạc Ngốc đã lìa khỏi cổ, lăn ra xa đến bảy tám trượng.

Ngay khi ấy Mai Dao Lân đã phi thân đến nơi, chộp lấy chân phải Bắc Nhạc Ngốc kéo mạnh, lùi sau một trượng, vừa định quát mắng, chợt thấy nơi cổ Bắc Nhạc Ngốc máu phun xối xả, đầu đã biến mất, bất giác sững người.

Bỗng sau tảng đá có tiếng quát to :

- Tiểu tử kia, ngươi dám phỗng tay trên hã? Trả người lại cho đại gia mau!

Liền sau đó năm đại hán kim đao từ sau tảng đá bước ra, theo sau là một thiếu niên anh tuấn mày kiếm mắt sao, mình mặc áo gấm vàng, mặt đầy ngạo khí. Bốn người đằng kia vừa thấy Mai Dao Lân đắc thủ, sợ chàng thừa cơ đào tẩu, liền vội lao đến, vô tình đứng đối diện với năm đại hán kim đao, bao vây Mai Dao Lân vào giữa.

Mai Dao Lân thân nhiên cười nói :

- Ai đã giết người này?

Một đại hán đưa ngọn kim đao vẩy máu lên, kiêu ngạo nói :

- Đại gia đây! Bỏ người đó xuống mau, bằng không đại gia sẽ giết cả ngươi đấy.

Cùng Thánh Phú Bách Vạn biết cục diện hôm nay khó thể hòa giải, cười phá lên nói :

- Xưa nay chỉ nghe nói chuyện tranh danh đoạt lợi, tranh tài đoạt chức, chưa từng nghe nói có người tranh tử thi bao giờ, đây thật là chuyện mới lạ nhất trên đời, ha ha...

Thiếu niên áo vàng bỗng gạt năm đại hán kim đao đứng trước mặt ra, tiến tới hai bước, kiêu căng và lạnh lùng nói :

- Hạng tiểu dân mà dám khua môi múa mép trước mặt bổn Vương tử, định tạo phản hay sao? Hừ, người này trong mình có một phần Huyền Vũ đồ, ai mà chẳng biết, ngươi còn chưa chịu bỏ ra hã?

Mai Dao Lân cười dài :

- Người này đã do thuộc hạ của tôn giá hạ sát, tại hạ trả cho tôn giá là phải thôi.

Dứt lời đã vung tay chộp vào ngực Bắc Nhạc Ngốc.

Thiếu niên áo vàng chính là Kim Đao vương tử, thấy vậy cả kinh quát :

- Ngươi muốn chết!

Đồng thời một chưởng đã tung ra, nhanh như chớp bổ vào cổ tay Mai Dao Lân, ngăn không cho chàng đoạt lấy Huyền Vũ đồ.

Ngay khi ấy Cùng Thánh cười vang :

- Ha ha... để Cùng Thánh này tiếp tôn giá một chưởng cho.

Dứt lời một chưởng đã tung ra, “bùng” một tiếng vang rền, mặt đất rung chuyển.

Lúc này Mai Dao Lân đã nhét góc Huyền Vũ đồ của Bắc Nhạc Ngốc vào lòng, ngẩng lên nhìn thấy Cùng Thánh liên tiếp bật lùi bốn năm bước trong khi Kim Đao vương tử vẫn đứng nguyên tại chỗ, sự thắng bại thật hết sức rõ ràng. Mai Dao Lân nhướng mày, vung tay ném thi thể Bắc Nhạc Ngốc về phía Kim Đao vương tử và quát :

- Trả cho người đó!

Kim Đao vương tử vùng chưởng, “bình” một tiếng đánh thi thể Bắc Nhạc Ngọc bay chéch ra xa bảy tám trượng, rơi xuống đất đã trở thành một đồng máu thịt nhầy nhụa.

Lúc này nhóm Vạn Tượng công tử cũng đã bao vây đến.

Ác Đồ Hường Thiện Tâm lạnh lùng nói :

- Mai Dao Lân, hãy mau trao trả hai phần Huyền Vũ đồ cho đại gia, việc tại đây hôm nay, đại gia sẽ giải quyết giùm người. Bằng không, hắc hắc, dưới chưởng lực của Hường gia, chắc chắn không ai có thể sống còn.

Mai Dao Lân cười khẩy vừa định cất tiếng, bỗng nghe Kim Đao vương tử lạnh lùng nói :

- Huyền Vũ đồ là của bốn Vương tử, ai dám nhúng tay vào?

Cùng Thánh đón tiếp Kim Đao vương tử một chưởng, đã biết nội lực y chẳng kém hơn Mai Dao Lân, nếu hai người mà động thủ, ắt sẽ bị kẻ khác đứng ngoài hưởng lợi, thấy Ác Đồ Hường Thiện Tâm xung đột với Kim Đao vương tử, thật đúng ý mình, bèn nhẫn nhịn nổi nhục một chưởng.

Ác Đồ Hường Thiện Tâm cười khẩy quát :

- Tiểu tử hãy ném một chưởng của lão phu rồi hẵng nói khoác cũng chẳng muộn.

Dứt lời đã lao tới, vùng chưởng tấn công Kim Đao vương tử.

Kim Đao vương tử biết trong mình Ác Đồ không có Huyền Vũ đồ, không muốn giao thủ với y, e bị Mai Dao Lân tẩu thoát, bèn nghiêng người tránh và khoát tay nói :

- Bắt lấy y cho bốn Vương tử!

Năm đại hán kim đao đang hăm hở muốn ra tay, nghe lệnh liền có ba người buông tiếng hét vang, vùng động kim đao bao vây tấn công Ác Đồ Hường Thiện Tâm.

Ác Đồ Hường Thiện Tâm một chưởng không trúng Kim Đao vương tử, đang khi tức giận, thấy ba người giáp công, buông tiếng gầm vang liền tiếp tung ra mười hai chưởng, đỉnh ninh dù ba người không táng mạng cũng phải thọ thương.

Nào ngờ năm đại hán kim đao này chính là cận vệ của Kim Đao vương tử, võ công tuy không bằng tiểu chủ, song cũng chẳng kém bao nhiêu, họ không tránh né mà còn vùng động kim đao tiến thẳng tới, chiêu thức quái dị và vị trí tấn công toàn nhằm chỗ không ngờ đến, rất khó phòng bị.

Mười hai chưởng của Ác Đồ Hường Thiện Tâm chẳng những vô hiệu, trái lại còn bị áp đảo đến luống cuống, giờ mới biết đối phương lợi hại, đành thận trọng toàn lực đối phó.

Hai bên đều có ý định hạ sát đối phương tại chỗ, xuất thủ dĩ nhiên không hề nương tay, trong thoáng chốc cuộc chiến đã trở nên ác liệt kinh người.

Kim Đao vương tử không hề ngó ngàng đến cuộc chiến, chòng chọc nhìn Vạn Tượng công tử nói :

- Trong mình các hạ cũng có một phần Huyền Vũ đồ, mau với người này cùng trao cho bốn Vương tử ngay.

Vạn Tượng công tử tái mặt, cười to nói :

- Các hạ là Kim Đao vương tử nước Từ Ngọc ở Quỳnh Hải phải không?

Kim Đao vương tử mặt lộ vẻ đắc ý :

- Đã biết là tiểu vương thì phải vâng lời để khỏi bị vương pháp trừng trị.

Mai Dao Lân cười khẩy :

- Nơi đây là địa giới Trung Nguyên, các hạ tự ý xâm phạm đã phạm tội chết rồi, lại còn dám khoe khoang thân phận ở đây, thật không biết xấu hổ. Hừ, vương pháp không thể áp dụng với bọn này đâu.

Kim Đao vương tử giận tái mặt, không thốt nên lời, hồi lâu mới trở tay nói :

- Phán rồi, phán rồi, hãy bắt lấy hắn cho ta!

Vạn Tượng công tử và Cực Hiền Ngô Vương Đạo đồng thanh nói :

- Kim Dao vương tử, các hạ đừng quên nơi đây là địa giới Trung Nguyên.

Cùng Thánh Phú Bách Vạn tiếp lời :

- Có lẽ phải bắt tên phiến tặc nguoi mới đúng.

Kim Dao vương tử bỗng cất tiếng huýt vang, đoạn cười đắc ý nói :

- Các nguoi hãy xem thử xung quanh!

Bốn người ngạc nhiên ngoảnh lại đưa mắt nhìn, chỉ thấy bóng người lố nhố, kim đao chớp ngời, mỗi toán hai mươi người, tất cả đến 120 người.

Vạn Tượng công tử kinh hãi la lên :

- Đại Hình Kim Dao trận!

Ba người khác vừa nghe nói đến Đại Hình Kim Dao trận, thấy đều kinh hoàng thất sắc.

Kim Dao vương tử đắc ý cười vang :

- Ha ha... hôm nay các nguoi đã trở thành chim trong lồng, chấp cánh cũng khó thoát khỏi đây, bốn Vương tử niệm tình đồng tông võ lâm, có thể xử nhẹ cho.

Cùng Thánh Phú Bách Vạn sốt ruột thẳm nhủ :

- Nếu tiểu chủ mà còn chưa đến thì hôm nay sẽ khôn khổ rồi.

Cực Hiền Ngô Vương Đạo thẳm nhận định tình thế, thấy mình ở lại đây hôm nay chỉ có hại mà không có lợi, đành nào cũng chẳng lấy được Huyền Vũ Đồ, thay vì bị giam hãm trong kim đao trận, chi bằng thoát thân sớm là hơn, nghĩ vậy bèn cất tiếng nói :

- Ngô mỗ trong mình không có Huyền Vũ đồ, và cũng chẳng thù oán gì với Vương tử, chẳng hay Vương tử tính sao?

Kim Dao vương tử cười khẩy :

- Các hạ định van xin bốn Vương tử ư?

Cực Hiền Ngô Vương Đạo cười to :

- Cực Hiền chưa từng van xin ai bao giờ, chẳng qua chỉ là một sự trao đổi thôi!

- Đổi trao ư? Các hạ hiện đang nằm trong tay bốn Vương tử, chẳng hay sự đổi trao ở đâu có, bốn Vương tử cũng muốn được nghe tường tận.

- Ha ha... đương nhiên là một sự trao đổi, các hạ tưởng chỉ với 120 kim đao thủ là có thể bảo vệ cho các hạ ư? Ha ha... đừng quên là các hạ cũng đang ở giữa trận.

Kim Dao vương tử quả chưa nghĩ đến điều ấy, nghe vậy giật mình thẳm nhủ :

- Quả đúng như vậy, nếu trước khi trận thế phát động mà bốn người liên thủ giữ mình lại, thật hậu quả khó thể lường trước được.

Nghĩ đoạn, lập tức nảy ý, cười khẩy nói :

- Vậy thì bốn Vương tử phải để cho các hạ ra khỏi trận rồi!

Cực Hiền Ngô Vương Đạo lạnh lùng :

- Đó là hành động thông minh nhất của các hạ.

- Thôi được, cứ kể như là trao đổi vậy.

Đoạn đưa tay chỉ Cùng Thánh nói :

- Các hạ cũng có thể cùng ra khỏi trận!

Cùng Thánh Phú Bách Vạn cười ha hả :

- Nếu có cả Mai Dao Lân đi cùng thì được!

Cực Hiền Ngô Vương Đạo nghe vậy, cười mai mỉa :

- Ngô mỗi giờ mới biết rõ Phú huynh đã thật sự bênh vực cho Mai Dao Lân, hắc hắc! Chẳng hay là vì lẽ gì? Vì muốn chờ khi nào hắn có đủ Huyền Vũ đồ để được chia phần phải không? Phú huynh thật khéo tính toán.

Cùng Thánh thần nhiên cười to :

- Đó gọi là mình triết bảo thân, phải chi lão nghèo mặt này mà giàu có như Ngô huynh, vì bảo toàn tính mạng thì cũng có thể quỳ lạy người ta đến sứt đầu vỡ trán, nhưng ngặt nỗi mỗi nghèo đến mức một xu cũng chẳng có, sống còn khổ hơn chết, chỉ bằng nhân cơ hội này thử thời vận một phen, biết đâu sẽ trở nên đại phú quý cũng nên. Ha ha...

Cực Hiền Ngô Vương Đạo biết đối phương chỉ chó máng mèo, giận tái mặt toan phát tác, song lại dần nén, cười khẩy nói :

- Nếu Phú huynh hôm nay không chết, chúng ta mai kia sẽ gặp lại nhau.

Đoạn quay sang Kim Dao vương tử trầm giọng nói :

- Vậy là để cho người ta ra khỏi trận hay sao?

Kim Dao vương tử chợt nhớ ra, cất tiếng huyết dài, ra hiệu cho 120 kim đao thủ dừng lại, quay sang Mai Dao Lân nói :

- Hãy trao ra Huyền Vũ đồ, sẽ cho các hạ ra khỏi trận.

Mai Dao Lân cười khẩy :

- Không trao ra thì sao? Mai mỗi đang muốn xem thử Kim Dao trận có gì là kinh người, vậy thì không trao ra tốt hơn.

Kim Dao vương tử tức giận gằn giọng :

- Bỏn Vương tử không để cho các hạ thất vọng đâu.

Đoạn quay sang Vạn Tượng công tử nói tiếp :

- Nếu các hạ trao ra phần của mình, bỏn Vương tử cũng để cho các hạ ra khỏi trận.

Vạn Tượng công tử thần nhiên cười :

- Các hạ biết bỏn nhân là ai không?

Kim Dao vương tử cười khẩy :

- Vạn Tượng công tử, tuy các hạ là lãnh tụ võ lâm Trung Nguyên, nhưng hiện nay đang ở trong trận thế của bỏn Vương tử. Hừ, e cũng chẳng làm gì được.

- Ha ha... các hạ đã biết bỏn công tử là lãnh tụ võ lâm Trung Nguyên, có biết nhờ đâu được vậy không?

- Bỏn Vương tử không có thời gian tìm hiểu.

- Có cần bỏn công tử cho biết không?

- Bỏn Vương tử không rảnh để nghe về lịch sử vinh quang của các hạ, các hạ nên dành chút tâm trí để suy nghĩ về thực tế là hơn.

Vạn Tượng công tử chẳng chút tức giận, buông tiếng cười vang một hồi, đoạn chậm rãi nói :

- Bỏn công tử đã là lãnh tụ võ lâm Trung Nguyên, tức chính là địa chủ nơi này, nếu không nói rõ lai lịch thì thiên hạ sẽ bảo bỏn công tử hà hiếp khách phương xa còn gì?

- Các hạ đã suy nghĩ xong chưa?

- Theo bỏn công tử thì các hạ nên suy nghĩ kỹ là hơn.

- Suy nghĩ gì chứ? Các hạ nhất định muốn bỏn Vương tử nghe về lịch sử vinh quang của các hạ phải không? Thôi được các hạ nói đi, con người trước khi chết cũng phải đắc ý một phen chứ.

Vạn Tượng công tử hoàn toàn thần nhiên trước những lời mai mỉa của Kim Dao vương tử, tươi cười nói :

- Xin đa tạ!

Đoạn bỗng đánh mặt, giọng cực kỳ sắc lạnh nói :

- Bỏ công tử sở dĩ có được ngôi vị lãnh tụ võ lâm Trung Nguyên chẳng phải chỉ nhờ vào võ công mà là bởi vì bỏ công tử đa mưu túc trí, lúc nào cũng dành được tiên cơ.

Kim Đào vương tử cười chế nhạo :

- Chỉ hôm nay là ngoại lệ phải không?

Vạn Trọng công tử nhếch môi cười lắc đầu :

- Hôm nay cũng không ngoại lệ, các hạ có muốn xem các vị đồng đạo Trung Nguyên đã chờ đợi mấy ngày nay không?

Kim Đào vương tử giật mình, bất giác quét mắt nhìn quanh, chỉ thấy ngoại trừ người của mình, chẳng còn bóng người nào khác.

Ngay khi ấy, bỗng nghe Vạn Trọng công tử cất tiếng huýt dài cao vút trời mây, liền thì vô số bóng người xuất hiện, hàng mấy trăm nhân vật võ lâm đã bao vây luôn cả 120 kim đào thủ vào trong.

Vạn Trọng công tử cười đắc ý nói :

- Sở dĩ khi này bỏ công tử không gọi họ ra là bởi sớm biết các hạ đã mai phục Kim Đào trận, sợ họ bị hãm trong trận, khó thể phát huy uy lực, nên lúc này mới hiện thân, có lẽ không qua muộn chứ?

Mai Dao Lân kinh hãi thầm nhủ :

- Người này quả là thâm hiểm tốt cùng, rõ ràng đã sớm biết mọi người bị bao vây, vậy mà vẫn điềm nhiên như không, nội sự trầm tĩnh ấy cũng khó ai bì kịp, kẻ đại gian đại ác quả là có chỗ hơn người.

Kim Đào vương tử thoạt tiên lộ vẻ kinh hãi, nhưng bỗng lại buông tiếng cười vang.

Vạn Trọng công tử nhếch môi cười nói :

- Các hạ cười bỏ công tử chính mình cũng bị giam hãm trong trận chứ gì?

Kim Đào vương tử sùng sốt, đoạn gật đầu cười khẩy nói :

- Các hạ quả có chỗ hơn người, bỏ Vương tử nghĩ vậy chẳng hay còn khuyết điểm gì không?

Vạn Trọng công tử lắc đầu thản nhiên cười nói :

- Không, nhưng bỏ công tử được chết cùng các hạ, trừ đi một ngoại tà cho võ lâm Trung Nguyên, chết cũng chẳng hối tiếc, phải không nào?

Mai Dao Lân cười khinh bỉ :

- Hạng người như các hạ mà cũng biết lo nghĩ cho kẻ khác ư?

Vạn Trọng công tử vẫn thản nhiên cười :

- Đó không phải là lo nghĩ cho kẻ khác, mà là đánh cuộc. Nếu bỏ công tử thắng thì được Huyền Vũ đồ, còn như thua vẫn có thể để lại danh thơm muôn đời, vậy có gì là không được?

Mai Dao Lân tức giận gằn giọng :

- Thật là gian ác đến tột bậc!

Vạn Trọng công tử cười phá lên :

- Chỉ mỗi mình Mai Dao Lân các hạ biết bỏ công tử gian ác cũng chẳng có gì đáng ngại, hơn nữa các hạ cũng chẳng còn sống được bao lâu nữa rồi!

Cực Hiền Ngô Vương Đạo thấy tình thế không ổn, vội nói :

- Lão phu xin cáo từ!

Kim Đào vương tử cười mai mỉa :

- Các hạ cứ tự tiện, bỏ Vương tử không tiễn đâu nhé!

Đoạn quay sang Vạn Trọng công tử hỏi :

- Các hạ sẽ phá Kim Đao trận bằng cách nào?

Vạn Tượng công tử thần nhiên :

- Bốn công tử không biết cách phá trận, đành phải dùng hỏa công, chẳng lẽ hai ta cũng chết chắc rồi, các hạ còn hỏi làm gì?

Kim Đao vương tử đảo mắt nhìn, quả thấy lửa khói cùng khắp, sợ hãi buột miệng nói :

- Hai ta hãy phân chia bừa đồ trước, thế nào?

- Phân chia ra khó mà tìm được bừa tàng.

Kim Đao vương tử tức giận quát :

- Các hạ định phản uy hiếp bốn Vương tử ư?

Vạn Tượng công tử đầy dã tâm, đâu thật sự muốn chết, thấy Kim Đao vương tử nổi giận, liền dịu giọng nói :

- Chúng ta phải ước hẹn ngày gặp gỡ nhau chứ?

- Dù các hạ không nói thì bốn Vương tử cũng sẽ tìm kiếm các hạ.

- Được thôi, cứ thế mà làm.

Vạn Tượng công tử dứt lời, quay sang Mai Dao Lâm nói :

- Mai Dao Lâm biết điều hãy trao Huyền Vũ đồ ra đây!

Mai Dao Lâm biết hôm nay khó tránh khỏi một phen tử chiến, vừa định động thủ, bỗng nghe Cực Hiền Ngô Vương Đạo đã ra ngoài Kim Đao trận lớn tiếng nói :

- Các vị bằng hữu, công tử hãm thân trong trận, bị uy hiếp ban lệnh, nếu các vị chấp hành chẳng những công tử khó bảo toàn tính mạng, mà các vị cũng bị Kim Đao trận phản bao vây, bây giờ chỉ có cách tấn công trước là hơn.

Những nhân vật võ lâm từ nãy giờ chờ đợi quá lâu mà chưa thấy Vạn Tượng công tử phát lệnh tấn công, giờ nghe Cực Hiền nói vậy liền tin là thật, lập tức chuẩn bị động thủ.

Bỗng một lão nhân từ trong đám đông tiến ra nói :

- Vậy chứ khi tôn giá ra đây, vì sao không bị ngăn cản?

Cực Hiền Ngô Vương Đạo cứng họng, bỗng thấy trong trận Mai Dao Lâm đã động thủ với Kim Đao vương tử và Cùng Thánh Phú Bách Vạn cũng đang giao chiến với Vạn Tượng công tử, liền nảy ý quát to :

- Vạn Tượng công tử đã bị các vị bán đứng rồi! Hãy xem công tử chẳng phải đột ngột động thủ với Cùng Thánh là gì?

Quần hào đang dao động, nghe vậy liền đưa mắt nhìn, quả thấy Vạn Tượng công tử đang động thủ với Cùng Thánh, mọi người lập tức phùng lửa giận, hò hét âm ỉ, hòa câu tới tập ném vào trong trận.

Những người ba mặt kia vừa thấy mặt này tấn công, tưởng đâu Vạn Tượng công tử đã ra lệnh, cũng liền ùn ùn tiến tới, lập tức hỏa cầu rợp trời, lửa bốc cháy cùng khắp, hết sức hỗn loạn. Trong khi ấy, Cực Hiền Ngô Vương Đạo lặng lẽ chuồn vào rừng, lẩn bảm nói :

- Hừ, các ngươi thật khéo tính toán, bảo lão phu bỏ đi để cho hai người chia nhau hai phần Huyền Vũ đồ. Hừ, đâu dễ dàng vậy được!

Ngay khi ấy, bỗng nghe một giọng thô bạo nói :

- Hạo Thiên Khuyến đâu? Lão này tuy gầy, nhưng cũng có được vài cân thịt, cho mi đó!

Cực Hiền giật nảy mình, bỗng nghe sau lưng vang lên một tiếng thú gào, kinh hãi quay phắt lại nhìn, chỉ thấy bóng vàng nhấp nhোáng, cổ họng đã bị cắn trúng, ngã lộn ra đất chết ngay.

Liền sau đó, một thiếu niên vẻ ngốc nghếch từ trên cây phóng xuống, chỉ thấy y mình trần trụi trụi, tay cầm một ngọn trường thương quát to :

- Cùng lão tiểu tử, có Ngạc Nhị Lang đến đây!

Đoạn ngoạn ra sau nói :

- Hạo Thiên Khuyến, đừng ăn nữa, hãy lo việc chính mau!

Dứt lời liền phóng bước xông vào trận, chẳng phân biệt bạn hay thù, gặp ai giết nấy như vào chốn không người.

Bỗng có người kinh hãi hét to :

- Ô, Ngạc Nhị Lang ở Ngân Long bảo!

- Hà, Ngạc Nhị Lang..

Ngân Long bảo quát khỏi trong võ lâm tuy sau Kim Phụng cung rất xa, nhưng đã tâm thì to lớn hơn nhiều, còn về võ công ảo diệu và hành tung thần bí thì lại giống như Kim Phụng cung, nên Ngân Long bảo xuất hiện Trung Nguyên chỉ vỏn vẹn hai mươi năm mà đã làm chấn động toàn thể võ lâm.

Thế là thừa lúc mọi người sững sốt và lẩn tránh, Ngạc Nhị Lang cùng con hổ vàng hung mãnh đã xông vào, người này tỉnh tỉnh không giống phụ huynh, bộc trực gan lì, xông thẳng vào trong Kim Đao trận.

Quần hào đều là cao thủ võ lâm, mặc dù kinh ngạc trước sự xuất hiện của Ngạc Nhị Lang, nhưng chỉ chốc lát đã trấn tĩnh và lại tiếp tục tấn công.

Lúc này lửa đã dần cháy lan rộng ra, khói bốc ngùn ngụt.

Trong Kim Đao trận lúc này đang có nhóm chiến đấu, đó là Vạn Tượng công tử với Cùng Thánh Phú Bách Vạn, vốn ra Cùng Thánh võ công kém xa Vạn Tượng công tử, song nhờ có Ngạc Nhị Lang xuất hiện, khiến Vạn Tượng công tử trước khi có đủ khả năng không chế Ngân Long bảo, không dám sát hại người của Ngân Long bảo để khỏi gây thêm cường địch. Và lại, Vạn Tượng công tử sợ đi nóng lòng muốn đoạt lấy Huyền Vũ đồ chính là nhằm đối phó với Ngân Long bảo.

Ác Đồ Hường Thiện Tâm một mình đối phó với ba hộ vệ của Kim Đao vương tử, lúc này đã dần chiếm thượng phong, song nhất thời cũng chưa đánh được phần thắng.

Trận chiến của Mai Dao Lân với Kim Đao vương tử là kịch liệt nhất, hai người công lực tương đương, chiêu thức cũng hết sức kỳ dị, tuy đôi bên mục đích khác nhau, song đều muốn hạ sát đối phương tại chỗ.

Thoáng chốc hai người đã trao đổi với nhau hơn bốn mươi chiêu. Mai Dao Lân chỉ cảm thấy lúc này chân khí trong người sôi sục, không có chỗ phát tiết, nhưng lại chẳng thể vận dụng hết sức vào chiêu, hết sức thắc mắc thâm nhủ :

- Từ khi Thiên Già Tăng truyền nội lực cho mình, mặc dù nội lực của mình tịnh tiến chẳng ít, nhưng vẫn còn kém xa Thiên Già Tăng, và mỗi khi động thủ giao chiến đều cảm thấy có sức mà không thi triển được, chả lẽ Thiên Già Tăng đã giở trò quỷ quái gì hay sao?

Trong khi suy nghĩ, gần mười chiêu nữa lại qua đi, Kim Đao vương tử liếc nhìn Mai Dao Lân, bất giác giật mình thâm nhủ :

- Người này công lực ngang ngửa với mình, nhưng thời gian lâu tựa hồ hơn xa mình, lúc này mình đã cảm thấy mỏi mệt, vậy mà y vẫn sung sức thế kia, vì sao thế nhỉ?

Lúc này Kim Đao trận đã gần di chuyển đến gần, và lửa đỏ cũng dần lan theo, mắt thấy chẳng còn bao lâu nữa mọi người sẽ táng thân trong biển lửa.

Vạn Tượng công tử giao chiến với Cùng Thánh Phú Bách Vạn hết sức ung dung, đồng thời luôn đảo mắt nhìn quanh, lúc này thấy nguy cơ đã gần kề, liền nảy sinh độc niệm, thâm nhủ :

- Lúc này mình chỉ cần âm thầm rời khỏi đây là nhất định đối phương sẽ táng thân trong biển lửa.

Đoạn vừa định hạ thủ đã thương Cùng Thánh để thoát thân, nhưng bỗng lại nghĩ :

- Nhưng nếu những người này chết trong biển lửa, Huyền Vũ đồ trên mình Mai Dao Lân và Kim Đao vương tử cũng sẽ trở thành tro bụi, vậy thì sẽ không bao giờ tìm được bửu tàng, và kế hoạch hùng bá thiên hạ của mình sẽ phải tốn rất nhiều công sức, sao mình không nhẫn nhịn thêm vài hôm nữa, chẳng lẽ họ cũng chẳng thoát khỏi kiếp nạn tại Trảm Vũ Cốc được.

Lúc này lửa đỏ đã sắp lan đến, Vạn Tượng công tử một chiêu đẩy lùi Cùng Thánh bảy tám bước, trầm giọng quát :

- Chúng ta sao không hẹn ngày tái ngộ khác, lửa đỏ chẳng kiêng nể ai cả, còn nếu tiếp tục động thủ, sự thất bại e rằng sẽ do Diêm Vương phân định thôi.

Cùng Thánh vốn định tái chiến, nghe vậy đưa mắt nhìn quanh, lập tức kinh hoàng không dám động thủ nữa.

Kim Đao vương tử thấy Mai Dao Lân mỗi lúc càng thêm dũng mãnh, lòng đang lo lắng, nghe vậy liền hừ công một chiêu rồi lùi sau tám bước, quay sang Vạn Tượng công tử nói :

- Vạn Tượng công tử, chúng ta gặp lại nhau tại đâu?

Vạn Tượng công tử cười khẩy :

- Sự việc này phát sinh từ Ma Thiên Lãnh Phong Lô động, sao chúng ta không gặp gỡ nhau trên Ma Thiên Lãnh? Bốn công tử là địa chủ đến lúc ấy sẽ tự gọi thiệp thỉnh mời, chẳng hay Vương tử nghĩ sao?

Kim Đào vương tử thoáng ngẫm nghĩ, đoạn gật đầu :

- Hy vọng tôn giá sẽ sắp đặt chu đáo hơn, đừng bỏ dở giữa chừng như hôm nay.

Vạn Tượng công tử lẽ nào không nghe ra ngụ ý trong lời nói của đối phương, bèn cười nói :

- Lẽ đương nhiên, nếu tôn giá muốn đổi địa điểm, bốn công tử là chủ sẵn sàng chịu ý khách cũng chẳng hề gì.

Kim Đào vương tử vẻ tự tin cười khẩy :

- Khách mạnh không lấn át chủ, cho dù bốn Vương tử có nơi gặp gỡ tốt hơn thì cũng phải dự thịnh yến của tôn giá rồi hẵng mời, vậy là chúng ta quyết định xong.

Vạn Tượng công tử thầm cười khẩy, quay sang Mai Dao Lâm nói :

- Mai huynh có ý kiến gì không?

Mai Dao Lâm cười mai mỉa :

- Mai mỗ thật lấy làm lạ, với tâm tính của Vạn Tượng công tử mà còn lo nghĩ cho sự an toàn của bọn này, phải hẹn lại nơi gặp gỡ khác, vậy thì uống phí mất một phen công sức rồi còn gì.

Vạn Tượng công tử thần nhiên cười :

- Theo Mai huynh thì sao?

- Tôn giá rõ hơn Mai mỗ nhiều, còn hỏi làm gì?

Vạn Tượng công tử phá lên cười :

- Mai huynh quả là tri âm của tiểu đệ, tri âm khó tìm, nếu tiểu đệ mà lừa dối Mai huynh thì thật áy náy lương tâm, nên đành thẳng thắn nói ra.

Đoạn đưa mắt nhìn lửa thế xung quanh, điềm tĩnh cười nói tiếp :

- Điều chủ yếu đương nhiên là vì trên mình hai vị đều có Huyền Vũ đồ, nếu táng thân trong lửa đỏ thì pho vỡ công tuyệt thế kia sẽ vĩnh viễn mai một, vì nghĩ cho hậu thế nên... Ha ha, Mai huynh còn cần tiểu đệ nói rõ hơn nữa không?

Kim Đào vương tử cười khẩy xen lời :

- Lòng của Tư Mã Chiêu mọi người đều rõ, chẳng đáng nói đến, chúng ta đi thôi.

Vạn Tượng công tử cười mai mỉa :

- Tại hạ nghĩ là Vương tử chẳng bận tâm đến chút lửa bé nhỏ này.

Kim Đào vương tử cười khẩy :

- Quỳnh Hải đông người, bốn Vương tử chẳng thể không lo cho họ!

Vạn Tượng công tử nghiêm mặt :

- Vương tử không nghe quyết định của Mai huynh ư?

Kim Đào vương tử vừa cất bước, nghe vậy lại hạ chân xuống, vẻ cao ngạo quay nhìn Mai Dao Lâm.

Mai Dao Lâm giọng sắc lạnh :

- Vạn Tượng công tử, Mai mỗ chỉ cần còn một hơi thở, bất kỳ tôn giá đi đến đâu, Mai mỗ cũng sẽ đuổi theo đến đó.

Vạn Tượng công tử mắt vút qua vẻ hiểm độc, cười dài nói :

- Đa tạ Mai huynh đã xem trọng tiểu đệ như vậy, xin mời!

Đoạn nghiêng người tránh sang bên, vòng tay tiễn đưa, vẻ như chủ nhân tiễn khách vậy.

Mai Dao Lân lạnh lùng đưa mắt nhìn Kim Đao vương tử nói :

- Quỳnh Hải nhiều người, các hạ hãy đi trước.

Kim Đao vương tử quét mắt nhìn hai người, tung mình lui sang bên, cao giọng nói :

- Triệt trận thành hàng, lui ra theo khoảng trống hướng chính Đông, ngăn không cho lửa lan ra.

Lập tức, chỉ thấy ánh vàng chớp choá, kim đao thấy đều thu về, tiếp theo đệ tử Quỳnh Hải xếp thành từng hàng rất có thứ tự lui nhanh về hướng chính Đông. Vạn Tượng công tử thấy vậy lòng thoảng rúng động, cười nói :

- Vương tử kỳ luật thật nghiêm minh!

Kim Đao vương tử cười mai mỉa :

- Những lời này của tôn giá nếu xuất phát từ nội tâm thì thật đáng quý!

Lúc này vòng thứ nhì cũng đã thu đao nối tiếp bước đi, sau đó từng vòng một lần lượt rút lui, trong trận chỉ còn lại một thiếu niên nhể nhại, tay cầm trường thương, bên cạnh là xác một con hổ vàng.

Kim Đao vương tử thấy người này lại có thể sống còn trong Đại Hình Kim Đao trận, chẳng những không chết mà thậm chí chớ hề thọ thương, không khỏi rúng động cõi lòng.

Lúc này ba hộ vệ kim đao giáp công Ác Đồ Hướng Thiện Tâm cũng đã lui ra, Ác Đồ Hướng Thiện Tâm vừa trông thấy xung quanh lửa cháy ngút trời, kinh hãi bỏ chạy theo nhóm người kim đao ngày.

Cùng Thánh Phú Bách Vạn cất bước đi về phía Ngạc Nhị Lang.

Vạn Tượng công tử đưa mắt nhìn Kim Đao vương tử và Mai Dao Lân nói :

- Xin mời hai vị!

Kim Đao vương tử cười khẩy, lặng thinh dẫn trước đi ra ngoài vòng lửa, Mai Dao Lân theo sau, cuối cùng là Vạn Tượng công tử.

Vừa ra khỏi vòng lửa đã thấy người của Tử Ngọc đảo lại xáp chiến với cao thủ Trung Nguyên, Kim Đao vương tử lạnh lùng đưa mắt nhìn Vạn Tượng công tử nói :

- Chúng ta có cần quyết một phen thắng bại tại đây chăng?

Vạn Tượng công tử lướt mắt nhìn Mai Dao Lân, đoạn phi thân vào trong đám đông lớn tiếng nói :

- Khi nào xong việc ở Ma Thiên Lãnh, hai ta hẵng phân cao thấp!

Dứt lời người đã hạ xuống trong đám đông, hiển nhiên là y vào đó để ngăn cản mọi người động thủ.

Mai Dao Lân lúc này mới nhớ đến Phụng Ưc Bình, bất giác hết sức lo lắng, bởi Phụng Ưc Bình tuy võ công và trí khôn hơn người, nhưng kinh nghiệm giang hồ còn kém, nếu Kim Phụng Ngọc Nữ bận việc để nàng ở lại đây một mình, e có thể bị người ám toán, nghĩ vậy lòng nóng như thiêu đốt, liền tức phi thân lên chỗ đất cao ngoài Vô Sinh cốc.

Từ xế trưa đến hoàng hôn, Mai Dao Lân cơ hồ tìm khắp trăm dặm quanh Vô Sinh cốc mà chẳng thấy bóng dáng Phụng Ưc Bình đâu cả. Lúc này chàng đã đến bên bờ vực trên Thái Âm cốc, nơi hai người đã phóng xuống tới qua.

Mai Dao Lân thần thò lăm bằm :

- Nàng rất thông minh, cũng rất dịu dàng ngoan ngoãn, lời nói của Kim Phụng Ngọc Nữ có lẽ cũng đúng, mình không nên kề cận với nàng.

Chàng lắc đầu, tự mĩa nói tiếp :

- Nhưng ít mình cũng cần phải biết nàng đã an toàn rồi khỏi đây hay chưa?

Ngay khi ấy bỗng nghe có tiếng la bãi hải :

- Chao ôi! Tiểu tử nguoi chả lẽ có đôi chân thô hay sao, mỗ ở núi Đông thấy nguoi ở núi Tây, nào ngờ đến núi Tây thì nguoi lại ở núi Nam, chao ôi... thật mệt chết đi được.

Mai Dao Lân giật mình, vừa mới ngẩng lên, trước mặt đã xuất hiện một thiếu niên vẻ ngốc nghếch, mày rậm mắt tròn, mũi lùn, miệng rộng, mình trần trụi trụi và tay cầm một ngọn trường thương, bên cạnh là Cùng Thánh Phú Bách Vạn.

Vừa trông thấy Cùng Thánh, Mai Dao Lân liền hiểu ngay, với giọng khinh miệt nói :

- Tôn giá đuổi theo Mai mỗ đến đây có phải là vì tâm đầu ý hợp hay không?

Cùng Thánh nghiêm mặt, đưa tay chỉ thiếu niên mình trần, trịnh trọng nói :

- Ngươi biết, người này là ai không?

Thiếu niên mình trần như rồng mây trách :

- Lão tiểu tử nói gì lạ vậy, mỗ chưa cho y biết danh tánh, làm sao y biết được kia chứ?

Mai Dao Lân cười khẩy :

- Tôn giá định giới thiệu với Mai mỗ phải không?

Cùng Thánh tuy bị Mai Dao Lân buông lời khinh miệt, nhưng không tức giận, chỉ thành khẩn nói :

- Mai Dao Lân, lão phu chẳng kể lúc này ngươi nghĩ thế nào về lão phu, tóm lại lão phu đã nói, hai ta rất tâm đầu ý hợp, cho nên lão phu muốn hết lòng giúp ngươi trong phạm vi khả năng của mình.

Mai Dao Lân lạnh lùng quét mắt nhìn Ngạc Nhị Lang, như rồng mây ngửa mặt cười vang :

- Ha ha... Mai Dao Lân này mãi đến giờ mới biết mình thật vô cùng hạnh phúc, biết bao người ngày đêm mong ước được Cùng Thánh để mắt đến nhưng đều thất vọng, trong khi Mai mỗ chỉ mới gặp lần đầu mà lại được quan tâm đến thế này, rồi đây hẳn là sẽ có rất nhiều người ganh tỵ với Mai mỗ, ha ha...

Tiếng cười ngập đầy vẻ mỉa mai vừa dứt, Mai Dao Lân liền tức danh mặt nhìn Cùng Thánh nói :

- Tuy nhiên, có lẽ đó là do bởi một sức ép nào đó phải không?

Ngạc Nhị Lang ngưng nhìn Mai Dao Lân như chẳng hiểu chút nào về lời nói của chàng.

Cùng Thánh mắt vút qua một tia sát cơ, giọng sắc lạnh :

- Mai Dao Lân thân phận của lão phu buộc lão phu không thể nhẫn nhịn được nữa, mặc dù...

Mai Dao Lân lạnh lùng ngắt lời :

- Tôn giá vốn không cần phải nhẫn nhịn.

Cùng Thánh mắt rực sát cơ, tiến tới một bước, song sát cơ trong mắt liền tan biến, vẻ thương hại nhìn Mai Dao Lân, cười nói :

- Nhưng lão phu cần phải nhẫn nhịn, để lão phu giới thiệu hai người trước đã.

Đoạn đưa tay chỉ Ngạc Nhị Lang, vừa định mở miệng, Mai Dao Lân đã tranh trước nói :

- Tôn giá có thể nghe một mẫu chuyện rồi hẳn giới thiệu được không?

Ngạc Nhị Lang hớn hờ vội nói :

- Tiểu tử ngươi còn biết kể chuyện nữa hả? Ha ha vậy là mỗ đã không uống công đuổi suốt nửa ngày trời. Nào chúng ta hãy ngồi xuống đây thư thả mà kể.

Mai Dao Lân ánh mắt vút qua vẻ căm thù, lạnh lùng nói :

- Đứng kể cũng vậy thôi!

Cùng thánh trĩu lòng, thờ dài nói :

- Mai Dao Lân, hiện nay kẻ thù của ngươi cũng đủ nhiều rồi.

Mai Dao Lân giọng sắc lạnh :

- Phụ thù mẫu hận bất cộng đái thiên, mặc dù Mai mỗ chỉ là kẻ đi sau.

Đoạn chậm chậm ngước mắt lên, đắm chiêu nhìn một chút nắng chiều còn sót lại trên vòm cây, giọng trầm lạnh nói :

- Khoảng hai mươi năm trước, trong võ lâm Trung Nguyên bỗng có thêm một tông phái rất thần bí, người của tông phái ấy đến và đi bất thường vô định

cũng như Kim Phụng cung. Lúc bấy giờ giới võ lâm vẫn nằm dưới sự thống trị của Vạn Tượng cốc theo truyền thống, không giáo phái nào dám chống lại. Tông phái mới sáng lập ấy tuy võ công thâm uyên khôn lường, nhưng nhân thủ thì thiếu thốn, Chương môn nhân tuy đã tâm ngút trời, song vẫn không dám mạo muội tranh giành bá nghiệp với Vạn Tượng cốc.

Ngạc Nhị Lang buột miệng :

- Vậy thì tông phái ấy đã uống công sáng lập rồi còn gì?

Mai Dao Lân chẳng màng đến ý, chậm rãi nói tiếp :

- Thế là, y bắt đầu lôi kéo các nhân tài hậu khởi, nhưng lúc bấy giờ trong võ lâm Trung Nguyên, người nào cũng cho là được gia nhập Vạn Tượng cốc là vinh dự, muốn lôi kéo những nhân tài kiệt xuất đâu có dễ...

Cùng Thánh bỗng với giọng nặng nề hỏi :

- Y đã tìm được một đôi vợ chồng phải không?

Mai Dao Lân gật đầu :

- Đúng vậy, đôi vợ chồng ấy, người chồng có hai anh em trai, nhưng người em thân thể yếu đuối, võ công có hạn, không dùng vào đâu được, chỉ hai vợ chồng ấy ngay từ thuở bé đã được dị nhân truyền thụ, võ công hơn hẳn lớp người cùng lứa. Do đó không chỉ vị Chương môn kia mà ngay cả Vạn Tượng cốc cũng muốn lôi kéo họ, vì vậy hai vợ chồng ấy nhất thời khó thể quyết định về bên nào. Lân lửa kéo dài đến hai năm, người vợ đã mang thai...

Mai Dao Lân mắt dần nhòa lệ nói tiếp :

- Mười tháng sau vị phu nhân ấy hạ sinh một bé trai. Ngay khi ấy Vạn Tượng cốc đã xuất lĩnh rất nhiều cao thủ Trung Nguyên tiêu diệt toàn gia mười tám người của Vạn Phương Kiếm Phương Thiên Long, bắt giữ hai mẹ con Hoàng hậu nước Quy Phụng về nước thăm người thân, và giam cầm họ trong Phong Lô động trên Ma Thiên Lãnh.

Ngạc Nhị Lang tức giận :

- Tên tiểu tử ấy thật khôn kiếp, mỗ nghe nói nước Quy Phụng chẳng hề có thù oán gì với y...

Mai Dao Lân cười đau xót :

- Lúc bấy giờ cũng có rất nhiều người nói như vậy, nhất là đôi vợ chồng trẻ ấy, bởi Phương Thiên Long là người nghĩa huynh của người em trai, cũng kẻ được là huynh đệ của y. Thế là vị Chương môn nhân tân phái kia đã tìm được cơ hội, bởi vì đôi vợ chồng ấy cũng hết sức căm phẫn... Thế rồi một hôm đôi vợ chồng ấy đã cùng vị Chương môn đi thăm dò Phong Lô động, gởi đứa con trai ở nhà người em. Sáu tháng sau, chỉ có người chồng cùng về với vị Chương môn tân phái, và ngôi nhà người em đã bị cháy thành tro bụi, toàn gia hai mươi người không một ai sống sót, đương nhiên kể cả đứa con trai. Có người bảo bởi vì Phương Thiên Long là nghĩa huynh của y nên mới đắc tội với võ lâm Trung Nguyên.

Cùng Thánh vội nói :

- Sự thật quả đúng như vậy!

Mai Dao Lân bỗng thu ánh mắt về, sắc lạnh nhìn Cùng Thánh nói :

- Nhưng thâm thâm (thím) của đứa bé trai có để lại một lá huyết thư, bảo là mẫu thân của đứa bé chưa chết, nhưng vị Chương môn nhân tân phái lại gả con gái cho người chồng sau chưa đầy một năm...

Ngạc Nhị Lang như đã hiểu ra, mắt rực tinh quang nhìn Mai Dao Lân hỏi :

- Họ hiện giờ ở đâu?

- Trên giang hồ đồn là họ bị giam tại nước Quy Phụng, nhưng thật sự thì...

Ngạc Nhị Lang bỗng đứng phắt dậy quát :

- Vị Chương môn nhân tân phái kia là phụ thân của mỗ phải không há?

Mai Dao Lân nhướng mày gần giọng :

- Ngạc Nhị Lang Sách Siêu, người Mai mỗ đã nó chính là phụ thân của các hạ, kẻ đã phá tan gia đình của người khác, bắt chấp thủ đoạn tàn ác, chỉ cần đạt được mục đích của mình, Tiêu Vân Ngân Long Sách Thiên Thái.

Ngạc Nhị Lang Sách Siêu người tuy ngốc, nhưng càng ngốc thì càng xem trọng bản thân, không biết phân biệt phải trái, nghe vậy liền vùng vằng thương tấn công Mai Dao Lân quát :

- Tiểu tử ngươi quả không phải là kẻ tốt lành, thảo nào phụ thân đã bảo mỗ bắt ngươi mang về Ngân Long bảo.

Trong khi nói đã liên tiếp công ra năm chiêu, xuất thủ nhanh khôn tả.

Mai Dao Lân cười khẩy, hữu chưởng bổ thẳng vào ngực Ngạc Nhị Lang phong tỏa đường tiến, đồng thời lướt chéo sang bên ba thước, toàn lực tung ra năm chưởng. Cùng Thánh thấy vậy hoảng kinh, vội lớn tiếng nói :

- Mai Dao Lân, y là cậu của ngươi. Tiểu chủ, y là cháu của tiểu chủ mà! Ôi chà, người nhà sao lại đánh nhau thế này?

Mai Dao Lân tránh khỏi ba thương, phản công ba chưởng, cười khẩy nói :

- Nhà họ Mai không có tôn trưởng họ Sách!

Ngạc Nhị Lang lại công ra bảy thương, tung ra ba cước quất :

- Ngươi không có mỗ thì mỗ cũng chẳng có ngươi!

Ngạc Nhị Lang người tuy ngốc, nhưng võ công chẳng hàm hồ, ngọn trường thương thi triển thần xuất quỷ mật, xuyên vào bóng chưởng của Mai Dao Lân, hữu công vô thủ vô cùng dũng mãnh.

Mai Dao Lân đây là lần đầu mới gặp một kinh địch thế này, lòng cũng thâm kinh hãi. Thoáng chốc đã qua hai mươi chiêu, Mai Dao Lân bị bức lùi mười mấy bước lúc nào không hay.

Bỗng Ngạc Nhị Lang quát :

- Đây, lão tiểu tử, hãy giúp mỗ bắt lấy hắn, còn đứng đó làm gì? Trời sắp tối rồi, chưa ăn uống gì cả.

Cùng Thánh vẻ khó xử nói :

- Tiểu chủ, Mai Dao Lân cũng là một trang hảo hớn, bắt vào Ngân Long bảo thì...

Ngạc Nhị Lang tức giận :

- Lão dám không tuân theo lời dặn bảo của phụ thân mỗ hả?

- Tiểu chủ, theo lão phu thì...

- Chớ lời thôi, đến đây mau.

Cùng Thánh thở dài trĩu nặng :

- Mai Dao Lân, mọi sự đều do trời định, con người chẳng làm gì được, lão phu đành đắc tội thôi.

Dứt lời liền tung mình lao tới. Ngay trong khoảnh khắc ấy, trong rừng bỗng vang lên một tiếng thét lạnh lạnh, rồi thì bóng vàng nhấp nháy, tiếp theo sau là hai tiếng hự khô khan, đồng thời Ngạc Nhị Lang và Cùng Thánh cùng lúc bay ngược ra sau hơn một trượng, mặt đất và kinh hãi thừ ra tại chỗ. Ngạc Nhị Lang Sách Siêu sững sờ hỏi :

- Nàng là Kim Phụng Ngọc Nữ hả?

Mai Dao Lân không cần nhìn mặt cũng biết đó chính là Kim Phụng Ngọc Nữ, bất giác thềm thờ dài tự nhủ :

- Mai Dao Lân này thà bại dưới tay hai người, cũng không muốn gặp lại nàng ta.

Kim Phụng Ngọc Nữ lạnh lùng nói :

- Bỏn cô nương chính là Kim Phụng Ngọc Nữ, tôn giá không phục ư?

Cùng Thánh biết rõ hai người dù hợp sức cũng không phải địch thủ của Kim Phụng Ngọc Nữ, sợ Ngạc Nhị Lang lòng thẳng miệng nhanh mạo phạm nàng ta ắt sẽ khốn đốn, vội đỡ lời :

- Cô nương, đây là chuyện gia đình giữa hai họ Sách - Mai, có lẽ cô nương chưa hiểu phải không?

Kim Phụng Ngọc Nữ đành giọng :

- Phú Bách Vạn, lão với thân phận gì nói chuyện với bỏn cô nương?

Cùng Thánh ngẩn người, bỗng khom mình nói :

- Với thân phận là thị vệ của Ngân Long bảo!

Kim Phụng Ngọc Nữ cười khẩy :

- Vậy thì lão không đủ tư cách chủ quyết, nên ít lời là hơn!

Đoạn quay sang Ngạc Nhị Lang hỏi :

- Sách Siêu tôn giá tính sao?

Ngạc Nhị Lang về khó xử thành thật nói :

- Phụ thân mỗ không cho phép mỗ đối địch với người của Kim Phụng cung, nhưng lại bảo mỗ phải mang Mai Dao Lân về Ngân Long bảo, thật mỗ cũng chẳng phải biết tuân theo điều nào đây.

Cùng Thánh vội tiếp lời :

- Tiểu chủ, chúng ta hãy tuân theo điều trước là hơn.

Ngạc Nhị Lang chau mày :

- Vậy khi chúng ta về bảo, gia phụ hỏi đến Mai Dao Lân, chúng ta trả lời sao?

- Trên đường, lão phu sẽ dạy tiểu chủ trả lời.

Kim Phụng Ngọc Nữ hát hàm :

- Sách Siêu, tôn giá cứ bảo là Kim Phụng Ngọc Nữ đã cản trở công việc của tôn giá là được rồi.

Ngạc Nhị Lang đưa mắt nhìn Cùng Thánh, Cùng Thánh liền gật đầu với y, thế là y yên tâm nói :

- Vậy chúng ta đi được rồi! Này, có thể là mỗ không đánh lại nàng, nếu nàng có giỏi, hôm nào hãy đánh nhau với ca ca của mỗ một trận thử xem!

Kim Phụng Ngọc Nữ cười khinh miệt :

- Ngày đó có lẽ sẽ đến không bao lâu nữa đâu, hai vị đi được rồi!

Cùng Thánh thăm thò dài nhủ :

- Kim Phụng Ngọc Nữ lạnh lùng và cao ngạo có tiếng, hôm nay không ngờ lại từ tế hiền lành thế này, thật là may mắn quá.

Đoạn nắm tay Ngạc Nhị Lang phi thân lên ngọn cây bỏ đi. Kim Phụng Ngọc Nữ chậm chậm quay người lại, lạnh lùng nói :

- Mai Dao Lân, các hạ đã chạy quanh khắp trăm dặm Vô Sinh cốc, phải chăng để luyện khinh công?

Mai Dao Lân lẩn tránh đôi mắt sắc lạnh của nàng, thản nhiên cười nói :

- Lời lẽ của cô nương rất là tàn nhẫn, nhưng Mai mỗ không chấp nhất.

Kim Phụng Ngọc Nữ nghe lòng thoảng rung động, nhìn chót vào mặt Mai Dao Lân nói :

- Các hạ chấp nhất thì làm gì được nào? Võ công của các hạ còn kém xa bốn cô nương lắm.

Mai Dao Lân nhú mày, vụt quay lại nhìn thẳng vào mặt Kim Phụng Ngọc Nữ, lạnh lùng nói :

- Cô nương hiện quả là rất đắc ý, Kim Phụng Ngọc Nữ danh chấn võ lâm, chẳng ai không sợ. Tuy nhiên Mai mỗ nghĩ là cô nương không cần thiết phải khoe khoang với một cô nhi nhất thời trên chốn giang hồ này.

Kim Phụng Ngọc Nữ vừa tiếp xúc với ánh mắt lạnh tanh của chàng, lập tức rung động cõi lòng, bất giác ngoảnh đi nơi khác, nhưng khi nghe đến hai tiếng ề cô nhi nàng bỗng lặng người, quay mặt lại buột miệng nói :

- Người ta đâu có nói các hạ là cô nhi!

- Sự thật quả là vậy, cô nương biết rõ thân thế của Mai mỗ, tại hạ chẳng gì phải dấu diếm cả.

Đoạn cười chua chát nói tiếp :

- Còn về việc tại hạ sở dĩ đã chạy quanh đây trăm dặm, quả tình là muốn biết rõ phải chăng cô nương đã đến được nơi an toàn, điều này cô nương có

thể cho tại hạ biết nếu như cô nương bằng lòng.

Kim Phụng Ngọc Nữ bâng hoàng bối rối :

- Tôi đâu có nói, tôi đâu có nói...

Mai Dao Lân cười nhạt :

- Tại hạ không chấp đầu, cô nương có thể cho biết Công chúa hiện đang ở đâu chăng?

Kim Phụng Ngọc Nữ dịu dàng gạt đầu :

- Tôi có thể đưa công tử đến Kim Phụng cung gặp Công chúa!

Mai Dao Lân nghe vậy liền yên tâm, song lại cảm thấy cõi lòng trống vắng như mất mát chi đó, ngược mắt nhìn trời.

Kim Phụng Ngọc Nữ thấy vậy vội nói :

- Từ đây đến đó không mất nhiều thời gian lắm đâu.

Mai Dao Lân mỉm cười :

- Cô nương quả là thương yêu Công chúa đúng như lời nàng đã nói, tại hạ tin là cô nương có thể đưa nàng an toàn về đến nước Quy Phụng, tại hạ xin cáo từ.

Đoạn liền cất bước đi ra ngoài rừng. Kim Phụng Ngọc Nữ hốt hoảng nói :

- Về nước ư? Công tử không muốn gặp lại nàng ta nữa sao?

Mai Dao Lân dừng bước nhưng không quay lại, giọng lạnh nhạt nói :

- Kể từ nay Mai Dao Lân này ngoại trừ kẻ thù, không muốn gặp lại bất kỳ ai nữa.

Đoạn liền phi thân lên ngọn cây, phóng đi về hướng Bắc. Kim Phụng Ngọc Nữ cũng vội phi thân lên ngọn cây, song chẳng còn thấy bóng dáng Mai Dao Lân đâu nữa, lòng vô cùng đau xót, bất giác rơi lệ gào lên :

- Mai công tử, tôi có điều quan trọng cần cho công tử biết, khi này chỉ toàn là những lời gian dối thôi, không một lời nào là thật lòng cả, Mai công tử ở đâu vậy...

Nhưng chỉ thấy ngàn cây đung đưa theo gió, bóng hoàng hôn chập choạng, bốn bề hoàn toàn tĩnh lặng.

Nàng thơ thẩn đứng trên vòm cây, đầu óc trống trơn, chính nàng cũng chẳng hiểu vì sao mình lại xao xuyến băng khuâng thế này.

Bạn đang đọc truyện *Long Kiếm Truy Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Huyền Vũ đồ gây sóng gió

Hai sợi dây to cỡ đầu ngón cái giăng ngang trên hai ngọn núi cao thẳng đứng, sức nặng của dây chùng xuống thành hình vòng cung. Hai sợi dây cách nhau chừng hai thước, giữa hai dây có treo một mảnh ván vuông như mảnh bàn.

Nơi đây chính là Song Tuyết Nhai trên Ma Thiên Lãnh, lúc này tuy trời xanh bao la, ánh nắng chói chang, nhưng vẫn không xua tan được hơi lạnh trên núi cao, nên nơi đây rất hiếm người đặt chân đến.

Trên ngọn núi buộc đầu dây phía Đông lúc này đang có hai thiếu niên đứng đối diện nhau, một người trang phục công tử, tuổi chừng 27, 28, người kia trang phục Vương tử, hai người đứng cách nhau chừng năm thước nhu đang chờ đợi gì đó. Thời gian trong sự chờ đợi dài đằng đặc. Lúc này, thiếu niên trang phục Vương tử lạnh lùng nói :

- Có lẽ Mai Dao Lân không đến rồi!

Người trang phục công tử cười, giọng có phần khinh mỉa nói :

- Không đâu, Mai Dao Lân tuy bước chân vào giang hồ không lâu, nhưng chưa bao giờ thất tín với ai, hẳn là Vương tử mới đến Trung Nguyên, chưa

từng nghe nói chứ gì?

Kim Dao vương tử cười khẩy :

- Tuy cũng có nghe nói, nhưng với sức hiệu triệu của Vạn Tượng công tử tại Trung Nguyên, bốn Vương tử lo là Mai Dao Lâm chưa đặt chân đến Song Tuyết Nhai thì các hạ đã đoạt được vật mong muốn rồi.

Vạn Tượng công tử không tức giận, cười nói :

- Theo như Vương tử nói, thì năm phần Huyền Vũ đồ bốn công tử đã có bốn, chỉ còn thiếu một phần của Vương tử nữa thôi phải không?

Kim Dao vương tử rúng động cõi lòng, vội đề tụ công lực vào song chuông, song ngoài mặt vẫn điềm nhiên nói :

- Bốn Vương tử năm phần được một, đang thiếu bốn phần, vậy đành phải nhờ Vạn Tượng công tử giúp được chăng?

- Vương tử quá lời, tại hạ đâu gánh nhận nổi. Tuy nhiên vật tụ hợp theo loài, thường thì số ít phải theo số nhiều, nếu như Vương tử có ba phần, thì tại hạ sẵn sàng đáp ứng yêu cầu của Vương tử.

Kim Dao vương tử nghe vậy biết là Vạn Tượng công tử hoài nghi mình đã đắc thủ trước, bèn cười khẩy nói :

- Có thể trên mình bốn Vương tử có ba phần thật!

Vạn Tượng công tử vòng tay cười :

- Vậy thì tại hạ xin chúc mừng Vương tử. Thế nhưng điều lạ lùng là trên mình tại hạ đã có bốn phần, vậy thì tổng cộng lại có bảy phần hay sao?

Trong khi vòng tay, y đã vận đầy đủ công lực. Kim Dao vương tử trầm giọng :

- Chúng ta cứ lấy hết ra thì sẽ rõ chứ gì.

Vạn Tượng công tử trong lòng hoài nghi, nghe vậy ngạc nhiên nói :

- Nếu người nào có nhiều hơn thì người kia phải trao hết phần mình cho người đó, Vương tử thấy thế nào?

Kim Dao vương tử càng thêm nghi hoặc :

- Rất đúng ý muốn bốn Vương tử!

Đoạn liền thò tay vào lòng, Vạn Tượng công tử cũng càng thêm nghi hoặc, tay phải chậm chậm thò vào lòng, cười nói :

- Xem ra tại hạ có lẽ thua chắc rồi!

Vừa dứt lời tay phải vụt rút ra, Kim Dao vương tử cũng cùng một ý nghĩ, thế là hai người cùng có một động tác như nhau. Ngay khi hai người vừa định xuất thủ, Mai Dao Lâm từ trên núi phóng xuống, Vạn Tượng công tử thuận thế gió tay trái lên, “bốp” một tiếng vỗ vào tay phải, cười nói :

- Chỉ đùa thôi, Vương tử chớ bận tâm!

Kim Dao vương tử cũng rút tay về lạnh lùng nói :

- Bốn Vương tử cũng chỉ đùa thôi!

Mai Dao Lâm quét mắt nhìn hai sợi dây đung đưa trong khoảng không nói :

- Hai vị đã phải chờ lâu rồi.

Vạn Tượng công tử ơ hờ vòng tay cười nói :

- Tại hạ địa chủ cuộc định hội này, chủ nhân chờ khách đó là lẽ thường tình, chỉ vì vị Vương tử này với long thể...

Kim Dao vương tử vội tiếp lời :

- Bốn Vương tử được dịp ở đây thưởng ngoạn danh sơn, cũng chẳng cảm thấy lâu là gì, giá mà tôn giá đến trễ hơn chút nữa, bốn Vương tử càng có thể nhận rõ hơn nữa.

Mai Dao Lâm cười khẩy :

- Hai vị có nhã hứng quá nhỉ.

Vạn Trọng công tử thân nhiên cười :

- Cảnh đẹp là phải cùng nhau thưởng thức thì mới thú vị! Thôi chúng ta vào cuộc nhé?

Mai Dao Lân lại đưa mắt nhìn hai sợi dây nói :

- Nếu Mai mỗ cho người mai phục ở hai đầu, chắc chắn phen này báo được đại thù.

Vạn Trọng công tử cười :

- Bọn này ở trên đây có đủ thời gian để phóng chưởng đánh đứt dây, Mai huynh cũng phải theo cùng thôi.

- Mai mỗ có thể đưa hai vị lên đường trước!

Vạn Trọng công tử phá lên cười :

- Vậy thì chỉ có thể thương mạng, chứ không lấy được Huyền Vũ đồ, chẳng phải thượng sách lưỡng toàn... Để tại hạ đi trước dẫn đường.

Kim Dao vương tử sợ Mai Dao Lân bắt thần ra tay đánh đứt dây hãm hại Vạn Trọng công tử, vậy thì Huyền Vũ đồ sẽ theo y rơi xuống vực thẳm, nên Vạn Trọng công tử vừa cất bước, y liền quay sang Mai Dao Lân nói :

- Muốn báo tư thù bây giờ không phải lúc.

Vạn Trọng công tử mới đi chừng ba thước, nghe vậy thâm cười nhủ :

- Vậy là chẳng lo Kim Dao vương tử không bảo vệ cho mình!

Thế là y thân nhiên tiếp tục bước đi.

Mai Dao Lân cười khẩy :

- Nếu Mai mỗ muốn động thủ ngay lúc này, tôn giá tự lượng sức mình ngăn cản được chăng?

Vạn Trọng công tử nghe vậy liền chững bước, ngẫm nghĩ một hồi, quét mắt nhìn xuống hai bên vực, thân nhiên đi tiếp. Kim Dao vương tử nghe vậy bất giác lặng người, đưa song chưởng lên trước ngực, lạnh lùng nói :

- Bậc đại trượng phu mà giờ trò ám toán, tôn giá không cảm thấy hổ thẹn sao?

Mai Dao Lân cười khẩy :

- Nếu tôn giá mà biết về Lục bình xanh và Bạch Long Kiếm của Mai mỗ, không thấy mình đã phí lời tự này giờ ư?

Đứt lời liền đề khí quay người, cất bước đi lên dây.

Kim Dao vương tử tức muốn lộn gan, hận không thể một chưởng đánh cho Mai Dao Lân văng xuống vực, ngặt nỗi trên mình chàng có hai phần Huyền Vũ đồ, khiến không thể hạ thủ đành hậm hực cất bước đi lên một sợi dây khác.

Lúc này Vạn Trọng công tử đã đi ra đến giữa, ngoảnh lại cười nói :

- Mai huynh không sợ Vương tử ám toán sao?

Mai Dao Lân điềm nhiên :

- Y đã bảo vệ tôn giá, tất nhiên Mai mỗ cũng không ngoại lệ, có điều là giữa hai ta e rằng hôm nay phải có một người sẽ vĩnh viễn ở lại đây bầu bạn với tuyệt cốc này.

Vạn Trọng công tử thân nhiên cười :

- Táng mạng dưới tuyệt cốc cũng chẳng có gì đáng hối tiếc, có điều là theo thổ dân tại đây, dưới hai sợi dây này là một dòng nhược thủy chảy rất xiết, thượng du có tên là Trầm Vũ Giang.

Mai Dao Lân và Kim Dao vương tử nghe vậy liền cùng nhìn xuống dưới chân, chỉ thấy dưới trăm trượng sương giăng mù mịt, không sao nhìn thấy đáy. Hai bên vách đá nhẵn bóng, trong khe đá lura thưa vài bụi cỏ dại, thật vô cùng nguy hiểm. Kim Dao vương tử cười mai mỉa :

- Nếu nước chảy xiết thì phải có tiếng động, bôn Vương tử chẳng nghe thấy gì cả, hẳn là nhược thủy yếu đến mức chẳng gây ra chút tiếng động nào.

Vạn Trọng công tử trả đũa :

- Vực sâu ngàn trượng, với thính lực cao siêu của Vương tử nếu chú ý lắng nghe, chắc chắn sẽ nghe thấy tiếng nước chảy.

Kim Dao vương tử đánh mặt :

- Bỏn Vương tử đâu có ý định xuống nước, nghe thấy tiếng nước chảy hay không cũng chẳng hề gì, có điều là tôn giá chẳng hay có biết thủy tính hay không, có chịu nổi ra đến biển cả hay không, chẳng thể không cân nhắc cho kỹ trước.

Vạn Tượng công tử cười khẩy :

- Dòng nước này chảy vào lòng núi, cửa ra chẳng rõ ở đâu, Vương tử sinh trưởng trên biển, tuy thủy tính hơn người, nhưng có điều dòng nước chảy vào trong lòng núi dài đến mức nào, tại hạ không rõ, nên chẳng sao cho Vương tử biết được.

Lúc này hai người đã đi đến giữa sợi dây, Kim Dao vương tử và Vạn Tượng công tử cùng đứng trên một dây, cách nhau chừng năm bước, còn Mai Dao Lân thì một mình đứng trên một dây, cách hai người cũng chừng năm bước.

Hai sợi dây theo gió đung đưa không ngừng, ba người cũng đung đưa theo dây, bên dưới là vực sâu muôn trượng, cảnh tượng trông thật kinh khiếp, có thể nói đây là một cuộc gặp gỡ hi hữu trong võ lâm.

Mai Dao Lân cười lạnh lùng nói :

- Vạn Tượng công tử, chúng ta nên giải quyết vụ nào trước?

Vạn Tượng công tử thấy hai người đã vào cạm bẫy, yên tâm cười dài :

- Ha ha... lẽ đương nhiên là phải giải quyết vấn đề Huyền Vũ đồ trước rồi! Chính vì Huyền Vũ đồ mà chúng ta mới gặp nhau tại đây, ngoài ra đều là thứ yếu cả.

- Nhưng Mai mỗ thì lại cho là sinh mạng quan trọng hơn hết, nếu không có sinh mạng, dù có được Huyền Vũ đồ thì cũng chẳng hưởng được.

- Mai huynh hãy yên tâm, theo tại hạ suy đoán, chúng ta đừng ai mong có thể trở vào theo hai sợi dây này. Sống chết do số mệnh, lúc này chúng ta hãy khoan nói đến số mệnh mà hãy chuyên tâm quyết một phen cao thấp là hơn.

Mai Dao Lân đánh giọng :

- Bất luận ba chúng ta sống hay chết thì tôn giá cũng phải chết trước Mai mỗ.

Vạn Tượng công tử cười đắc ý :

- Tại hạ chưa muốn chết lúc này đâu!

Kim Dao vương tử mai mỉa :

- Lẽ đương nhiên, tôn giá là chủ nhân ở đây, lẽ nào lại không sắp đặt trước đường rút lui chứ?

Vạn Tượng công tử gạt mình, song vẫn thản nhiên cười :

- Chẳng hay Vương tử đã nghĩ đến điều ấy từ lúc nào vậy?

- Theo tôn giá thì bỏn Vương tử đã nghĩ đến từ lúc nào? Bỏn Vương tử vừa trông thấy hai sợi dây này là đã nghĩ đến kết quả rồi, nhưng trước đó bỏn Vương tử không biết gì cả, giả như bỏn Vương tử cũng có vài người bạn tâm giao thì...

- Nếu Vương tử khi trông thấy dây treo mới nghĩ đến thì tại hạ chẳng có gì lấy làm lạ cả.

Kim Dao vương tử cười thâm ý :

- Nếu như bỏn Vương tử đã nghĩ đến trước khi trông thấy dây treo thì tôn giá sẽ rất ngạc nhiên phải không?

Vạn Tượng công tử mắt ánh lên sắc lạnh :

- Ma Thiên Lãnh rộng đến hàng mấy trăm dặm, sao Vương tử lại chọn nơi này?

- Có lẽ đây cách Phong Lôi động xa nhất, động thủ giao chiến sẽ không kinh động đến nàng Công chúa xinh đẹp bị giam trong động, đúng vậy không?

Vạn Tượng công tử lòng càng thêm hoang mang. Kim Dao vương tử nói tiếp :

- Bất kỳ việc gì chưa có câu giải đáp là phải đặt giả thiết là có thể thận trọng phòng vệ, mặc dù phải tổn nhiều nhân lực hơn thì cũng xứng đáng, bỏn Vương tử nghĩ vậy có đúng không?

Vạn Tượng công tử rúng động cõi lòng, mắt đảo tròn hai lượt, cười nói :

- Vương tử tâm cơ quả là hơn người, thử nghĩ Gia Cát Võ Hầu khi xưa dùng kế không thành dọa lui quân địch, hoàn toàn là nhờ vào sự điềm tĩnh.

Kim Đào vương tử cười khẩy :

- Khi xưa Gia Cát Võ Hầu là do tình thế bất buộc, giá mà lúc bấy giờ ông ấy có phương cách khác, chắc chắn không bao giờ sử dụng kế không thành.

- Tình huống của Gia Cát Võ Hầu lúc bấy giờ cũng đột nhiên như hôm nay thôi.

- Nhưng nguyên nhân thì khác, lúc bấy giờ ông ấy nghĩ là Mã Tốc chắc chắn chiến thắng.

- Vương tử nghĩ là hôm nay chắc chắn sẽ bại ư?

- Thắng bại ngang nhau! Thôi chúng ta hãy bàn về việc chính là hơn.

Vạn Tượng công tử thâm hiểm đa biến, Kim Đào vương tử xảo trá đa mưu, hai người nói tự này giờ cũng không ai thăm dò được sự hư thật của đối phương, còn Mai Dao Lân tuy chẳng kém hơn hai người, nhưng không có nhiều thuộc hạ như họ.

Vạn Tượng công tử đưa mắt nhìn xuống dây nói :

- Chẳng việc gì phải bàn cãi, chúng ta cứ lấy hết Huyền Vũ đồ ra để trên mảnh ván này rồi sau đó quyết phân thắng bại, ba người còn một, được cả danh lẫn lợi, hai vị nghĩ sao?

Kim Đào vương tử lạnh lùng hỏi :

- Trên mình tôn giá có hai phần ư?

Vạn Tượng công tử cười đắc ý :

- Đúng vậy, phần của Nam Nhạc Đạo cũng đã lọt vào tay tại hạ, trên mình Mai huynh cũng có hai phần, chỉ Vương tử là có một phần thôi. Ha ha... như vậy dường như không được công bằng phải không?

Kim Đào vương tử cười khẩy :

- Trước khi trông thấy đồ, chưa thể phân biệt được thực hư, lúc này nói đến vấn đề công bằng hãy còn quá sớm.

Đoạn thò tay vào lòng lấy ra phần Huyền Vũ đồ hỏi :

- Chúng ta để lên mảnh ván bằng cách nào?

Vạn Tượng công tử đưa mắt nhìn Mai Dao Lân cười nói :

- Tại hạ đây có ba ngọn trùy thủ, có thể ghim đồ vào ván để khỏi bị gió thổi bay.

Đoạn từ trong lòng lấy ra ba ngọn trùy thủ quay cán đưa cho Kim Đào vương tử một ngọn trước, sau đó mới đưa cho Mai Dao Lân. Kim Đào vương tử ghim Huyền Vũ đồ vào trùy thủ, vung tay ném cắm vào ván, đoạn nói :

- Chúng ta bằng cách nào phân biệt được thật giả?

Vạn Tượng công tử cười :

- Không ai biết trước sẽ đưa đồ ra bằng cách này, hẳn không ai chuẩn bị sẵn đồ giả đâu.

- Nhưng tôn giá đã biết trước.

Vạn Tượng công tử phá lên cười, thò tay vào lòng lấy ra hai phần Huyền Vũ đồ ghim vào trùy thủ, vung tay ném cho Kim Đào vương tử nói :

- Vương tử hãy kiểm nghiệm đi.

- Tôn giá khẳng khái quá nhỉ?

- Nếu hai phần đó chap lại mà tìm được Huyền Vũ tàng trên thì tại hạ đâu cần phải hẹn gặp gỡ ngày hôm nay.

Kim Đào vương tử xem xong, đưa mắt nhìn Mai Dao Lân hỏi :

- Tôn giá có cần xem không?

Mai Dao Lân đầu có ý định đoạt lấy Huyền Vũ đồ, xẵng giọng :

- Mai mỗ muốn xem cũng không phiền đến tôn giá.

Kim Đao vương tử tức giận, nhưng cố dằn nén, vung tay ném trùy thủ cầm vào ván, ánh mắt sắc lạnh nhìn Mai Dao Lân nói :

- Nhưng bốn Vương tử thì muốn xem của tôn giá.

Mai Dao Lân cười khinh mỉa :

- Đưa cho tôn giá xem hay không là quyền của Mai mỗ, đây là đất Trung Nguyên chứ không phải lãnh địa man di, oai phong Vương tử của tôn giá chẳng phò ở đây được đâu.

Kim Đao vương tử không sao nén được lửa giận, trò tay Mai Dao Lân quát :

- Ngươi là cái thá gì mà dám cả gan...

Vạn Tượng công tử sợ hai người động thủ, nếu Kim Đao vương tử bị đánh rơi xuống vực thì còn gì bằng, song vạn nhất Mai Dao Lân bị đánh rơi thì sẽ mang theo cả hai phần Huyền Vũ đồ bèn vội xen lời :

- Tại hạ không muốn xem, nếu như Vương tử không tin thì có thể bỏ cuộc.

Kim Đao vương tử nghe vậy liền cố nén lửa giận nói :

- Bốn Vương tử cũng chẳng cần xem, vì Mai Dao Lân cũng chẳng xem của bốn Vương tử.

Vạn Tượng công tử cười mai mỉa :

- Vương tử nhẩn nhện khá lắm!

Mai Dao Lân lúc này đã ghim hai phần Huyền Vũ đồ vào trùy thủ, vung tay ném cầm vào ván, khiến thay ba ngọn trùy thủ hợp thành hình tam giác.

Vạn Tượng công tử mừng thầm, cười nói :

- Bây giờ đã có đủ năm phần Huyền Vũ đồ, chẳng rõ người nào có đức độ may mắn sẽ được sở hữu.

Mai Dao Lân cười khẩy :

- Nếu mà so về hiểm độc tàn ác, chắc chắn tôn giá sẽ sở hữu.

Vạn Tượng công tử thấy đối phương đã lấy Huyền Vũ đồ ra hết, chẳng còn lo ngại gì nữa, liền đổi thái độ âm trầm nói :

- Mai Dao Lân tôn giá luôn bảo Vạn Tượng công tử này gian hiểm, có chứng cứ gì không? Vô lâm Trung Nguyên tôn bốn công tử làm Minh chủ, trong số họ chẳng thiếu người đức cao vọng trọng mà còn không cho bốn công tử là gian hiểm, tôn giá tuổi còn trẻ, chả lẽ lại có nhận xét sâu xa hơn họ hay sao?

Mai Dao Lân gằn giọng :

- Vạn Tượng công tử, việc sát hại Vạn Phụng Kiếm Phụng Thiên Long là bởi trở ngại đại kế của tôn giá, nhưng gia thúc Mai Kiếm Đồng võ công thấp kém, lại ít bước chân vào chốn giang hồ, tôn giá đã dẫn người tàn sát toàn gia ông ấy tất cả mười tám người là vì lẽ gì?

Vạn Tượng công tử nhún vai :

- Tại hạ là Minh chủ vô lâm Trung Nguyên, việc gì cũng phải lo nghĩ cho toàn thể đại cục chứ không thể hành động theo ý kiến cá nhân, đó chính là lý do mà tại hạ được làm vô lâm Minh chủ.

Mai Dao Lân nhướng mày, mắt rực tinh quang, giọng sắc lạnh :

- Vạn Tượng công tử, tôn giá khéo chối tội lắm, nhưng Mai Dao Lân này đâu phải trẻ lên ba để tôn giá có thể dối gạt. Mai Kiếm Đồng toàn gia mười tám mạng người, bất kể do ai chủ trương sát hại, nhưng cuộc thăm sát là tôn giá chỉ huy, nên kẻ Mai mỗ cần tìm trước tiên là tôn giá.

Vạn Tượng công tử thần nhiên cười :

- Đương nhiên là tại hạ không bao giờ thoái thác trách nhiệm, nhưng trước khi quyết một phen tử chiến, tại hạ cần phải nói rõ ràng, với võ công hiện giờ của tôn giá mà định chống đối với vô lâm Trung Nguyên, thật còn kém xa lắm. Đứng về phương diện đạo lý, thì tôn giá cũng là thiên khách thôi. Bởi nếu nhìn nhận giới vô lâm Trung Nguyên là một khối thì lẽ ra tôn giá phải nảy sinh ý kiến cá nhân mà hòa đồng với tập thể mới đúng! Tôn giá sở dĩ một mình đối chọi với toàn thể vô lâm Trung Nguyên, chỉ vì Mai Kiếm Đồng là thúc phụ của tôn giá ư?

Mai Dao Lân cười khẩy :

- Tôn giá nói hết chưa?

- Hết rồi!

Mai Dao Lân đưa song chưởng lên ngực :

- Vậy tôn giá hãy chuẩn bị đi!

Kim Đao vương tử thấy vậy mừng thầm, nghĩ :

- Cầu mong hai người động thủ trước, mình sẽ có thể đứng ngoài hưởng lợi.

Vạn Tượng công tử phùng lửa giận, vừa định động thủ, song chợt nhớ đến sự hiện diện của Kim Đao vương tử, lửa giận liền tiêu tan, buông tay xuống cười nói :

- Cuộc gặp gỡ hôm nay của chúng ta do Huyền Vũ đồ mà nên, đầu thế mục đích chưa được giải quyết lại lãng quên kẻ thứ ba. Mai Dao Lân, tôn giá hãy yên tâm, hôm nay giữa hai ta chắc chắn sẽ có một người vĩnh viễn ở lại đây.

Kim Đao vương tử thấy vậy hết sức thất vọng, song ngoài mặt vẫn điềm nhiên nói :

- Bốn Vương tử tưởng đâu tôn giá đã quên mất việc chính rồi chứ!

Vạn Tượng công tử cười khẩy :

- Vương tử đã thất vọng phải không?

- Đừng lời thôi nữa, tôn giá hãy cho biết cách giải quyết đi!

- Vương tử chỉ có một phần Huyền Vũ đồ, người hỏi cách giải quyết đứng ra không phải là tôn giá.

- Vậy thì hai vị muốn giải quyết trước chứ gì?

Vạn Tượng công tử trầm giọng nói :

- Cũng có thể nói như vậy, nhưng không phải giải quyết mà là thương lượng trước.

Đoạn không đếm xỉa đến Kim Đao vương tử nữa, quay sang Mai Dao Lân nói :

- Mai Dao Lân, trên đời đáng căm thù nhất là kẻ ngồi không hưởng lợi, việc giữa chúng ta hôm nay đương nhiên là phải được giải quyết dứt khoát, nhưng đối với vị khách quý đến từ hải ngoại này, chẳng hay Mai huynh định thế nào?

Kim Đao vương tử thần vận đủ công lực, đưa mắt nhìn xuống vực thăm, thăm cười khẩy lặng thinh.

Mai Dao Lân lạnh lùng nói :

- Tâm tư của tôn giá, Mai mỗ hiểu rất rõ!

Vạn Tượng công tử cười :

- Vậy thì tại hạ khỏi phải hao tổn lời nói.

- Và cũng khỏi hao tổn công sức!

Mai Dao Lân quay sang Kim Đao vương tử nói tiếp :

- Tôn giá là người thức thời vụ, giờ nên rời khỏi đây là hơn, sinh mạng quan trọng hơn tài vật nhiều.

Kim Đao vương tử động tâm thâm nhủ :

- Mai Dao Lân tuy lạnh lùng và cao ngạo, nhưng lòng dạ rất quang minh chính đại, quả xứng đáng là một trang anh hùng hào kiệt.

Đoạn cười khẩy nói :

- Theo bốn Vương tử thì chính tôn giá mới là kẻ nên rời khỏi đây, hẳn là tôn giá tự hiểu rõ trong ba chúng ta đây, người yếu kém nhất là tôn giá, kẻ khôn ngoan không bao giờ chọn cái dưng thất phu.

Vạn Trọng công tử cười khẩy :

- Mai huynh lòng dạ tuy quang minh chính đại, nhưng đối phó với hạng người này thì thật không đúng chỗ.

Mai Dao Lân nhìn chột vào mặt Kim Đao vương tử, giọng đanh lạnh :

- Tôn giá đã là kẻ khôn ngoan, lẽ ra phải nắm chắc được phần thắng hôm nay, Mai mỗ đã nói hết lời, bây giờ đã đến lúc ba chúng ta phân cao thấp rồi.

Vạn Trọng công tử gật đầu :

- Ba chúng ta một khi động thủ, bất kỳ người nào cũng có hai kẻ địch, chúng ta đánh thử thời vận thôi.

Kim Đao vương tử đảo mắt :

- Vậy chúng ta người nào xuất thủ trước?

Mai Dao Lân tiếp lời :

- Ba chúng ta võ công tương đương nhau, không ai xuất thủ trước cả.

Kim Đao vương tử gật đầu :

- Rất hữu lý! Vạn Trọng công tử đã là chủ nhân tại đây, vậy thì hãy đảm trách việc phát lệnh.

Vạn Trọng công tử trộm quét mắt nhìn hai phía đầu dây, đoạn cười vang nói :

- Đa tạ Vương tử đã nể trọng tại hạ thế này, nhưng chẳng hay ý Mai huynh thế nào. Ha ha...

Tiếng cười cao vút tận mây xanh, hồi âm vang vọng thật lâu, khác hẳn với tiếng cười trước đây. Kim Đao vương tử cũng cười vang :

- Ha ha... Tôn giá đắc ý lúc này còn quá sớm đấy!

Tiếng cười cũng đình tại nhức óc, nhưng có điều khi cười mặt lại hướng xuống dưới. Mai Dao Lân thấy vậy bất giác rung động cõi lòng, quét mắt nhìn hai phía đầu dây và dưới vực, đoạn nói :

- Mai mỗ không có ý kiến!

Vạn Trọng công tử đắm mắt nhìn lên đỉnh núi đối diện, trầm giọng chậm rãi nói :

- Tại hạ đếm ba tiếng, đến tiếng thứ ba là động thủ...

Vừa dứt lời trên đỉnh núi đối diện bỗng xuất hiện năm lão nhân tóc bạc, như năm cánh chim to nhẹ nhàng bay xuống. Vạn Trọng công tử thấy năm lão nhân hiện thân, liền khoan tâm cười dài :

- Ha ha... Chúng ta bắt đầu... một!

Năm lão nhân tóc bạc đi đến bên bờ vực. Nhưng không canh giữ đầu dây mà lại đứng tán ra, đứng cách đầu dây hơn hai mươi trượng, chẳng rõ họ chờ đợi gì.

Lúc này bên bờ vực đối diện cũng có năm lão nhân giống vậy xuất hiện, và lẳng lặng đứng đối mặt với năm lão nhân tóc bạc bên kia.

Mai Dao Lân lúc này đã vận công giới bị, đang chú ý hai bên núi. Còn Kim Đao vương tử thì thản nhiên đứng yên, như chớ hề quan tâm đến sự xuất hiện của mười lão nhân kia. Vạn Trọng công tử lớn tiếng đếm :

- Hai!

Ngay khi ấy bên núi bỗng xuất hiện mấy trăm đại hán tay cầm kim đao, chia nhau bao vây mười lão nhân tóc bạc. Vạn Trọng công tử thấy vậy kinh hãi quát :

- Ba!

Vừa dứt tiếng song chương đã chớp nhoáng chia ra tấn công Mai Dao Lân và Kim Đao vương tử. Mai Dao Lân và Kim Đao vương tử đều đã có sự chuẩn bị, Vạn Trọng công tử vừa đếm đến ba, cơ hồ cùng trong một lúc, hai người đều chớp nhoáng xuất thủ tấn công hai đối phương.

Trong khi ấy mười lão nhân hai bên núi cũng đã động thủ với những đại hán kim đao, tiếng quát tháo vang động núi rừng.

“Ầm” một tiếng mỗi người đều tiếp hai chương, năm mảnh Huyền Vũ đồ trên ván bị chương phong tạt rung lên bần bật, nếu không nhờ có trụ thủ giữ lại thì đã bay xuống vực thẳm rồi.

Ba người chao đảo không ngừng theo dây treo đu đưa, bởi chỉ chao đảo như vậy họ mới có thể tiêu trừ được áp lực mà bản thân phải chịu, vì ở trên dây không thể nào thoái lui được.

Ba người đưa mắt nhìn nhau, Vạn Tượng công tử nhận thấy không thể nào kéo dài thời gian được nữa, bởi lo lắng mười vị lão nhân kia sẽ bị bọn kim đao tiêu diệt, y không còn chỗ để thoát thân. Y bỗng quát to :

- Mai Dao Lân, hãy tiếp chiêu!

Đứt lòi một chiêu đã bỏ về phía Mai Dao Lân, đồng thời tung mình phóng lên trên đầu Kim Đao vương tử. Kim Đao vương tử không ngờ có sự gian trá, ngầm vận tụ công lực chuẩn bị tấn công Vạn Tượng công tử sau khi y đối chiêu với Mai Dao Lân. Mai Dao Lân vừa vung chiêu bỗng thấy Vạn Tượng công tử phi thân lên trên đầu Kim Đao vương tử, chẳng suy nghĩ, song chiêu phóng đuổi theo ngay.

Kim Đao vương tử khi phát giác Vạn Tượng công tử bay đến trên đầu, vừa định xuất chiêu công kích, bỗng thấy Mai Dao Lân phóng chiêu công tới, tưởng chàng thừa cơ ám toán, vội buông tiếng hét vang, hồi chiêu phản kích Mai Dao Lân, liền theo đó thụp người, phi thân sang bên hơn trượng nhanh hơn chớp.

Mai Dao Lân chỉ quyết lòng đánh Vạn Tượng công tử rơi xuống vực thẳm, đâu ngờ Kim Đao vương tử lại bất thần xuất thủ, trong lúc cấp bách, hữu chiêu vội hạ xuống, đón tiếp song chiêu của Kim Đao vương tử.

Lúc này Vạn Tượng công tử ở trên không, thấy chẳng thể công kích Kim Đao vương tử được nữa, bèn hạ xuống trên dây, song chiêu vung lên, chuyển sang tấn công Mai Dao Lân.

Mai Dao Lân công lực vốn tương đương với Vạn Tượng công tử, giờ đây chàng một chiêu đón tiếp song chiêu của đối phương, đâu thể nào chịu nổi, chỉ nghe “ầm” một tiếng vang rền, kèm theo một tiếng hự khê, thân người Mai Dao Lân đã bay ngang ra xa hơn ba trượng rồi rơi thẳng xuống vực thẳm.

Kim Đao vương tử quét mắt nhìn xuống vực, đoạn nhìn Vạn Tượng công tử cười khẩy nói :

- Tôn giá đã hủy mất một trợ thủ đắc lực rồi.

Vạn Tượng công tử cười khẩy :

- Bỏn công tử không cần một trợ thủ như hấn.

- Người chết chẳng thể sống lại, dù tôn giá cần thì đã quá muộn rồi.

Vạn Tượng công tử đưa mắt nhìn lên núi, thấy năm lão nhân đã bị bọn kim đao bao vây, nhưng bên bờ vực chỗ năm người đứng không có bọn kim đao, bèn nói :

- Bỏn công tử đã quyết tâm tranh lấy bằng được Huyền Vũ đồ nên mới sắp đặt cuộc gặp gỡ ngày hôm nay.

Kim Đao vương tử cười khẩy :

- Bỏn Vương tử cũng có cùng ý nghĩ như vậy nên mới đến dự.

- Nhưng bỏn công tử là địa chủ.

Kim Đao vương tử cười phá lên :

- Chưa chắc tôn giá biết rõ nơi này bằng bỏn Vương tử, chủ khách đều có cơ hội ngang nhau.

- Vậy thì chúng ta đành trông vào vận may của mình thôi.

Kim Đao vương tử cười khẩy :

- Sợi dây treo mây mắc dưới sương mù mà tôn giá trông vào có lẽ đã đứt mất từ lâu rồi.

Vạn Tượng công tử bị đối phương vạch trần âm mưu, dù thâm trầm đến mấy cũng không khỏi biến sắc mặt nói :

- Vương tử thật khéo tưởng tượng!

Kim Đao vương tử cười to :

- Không phải tưởng tượng, mà đúng là sự thật, tôn giá có cần xem hư thật không?

Đoạn không chờ Vạn Tượng công tử trả lời, ngửa mặt cất lên một tiếng hú dài. Ngay lập tức hai đại hán kim đao từ trên núi phóng xuống, đi đến bên bờ vực chỗ đứng của năm lão nhân, từ trong lùm cỏ kéo ra hai đoạn dây đứt.

Vạn Tượng công tử lặng người, biết cuộc chiến hôm nay dữ nhiều lành ít, song tính y hiểm độc, tuy bại nhưng không phục, ngay khi Kim Dao vương tử đắc ý, y phi thân về phía mảnh ván, chụp lấy năm phần Huyền Vũ đồ, vung chưởng bỏ xuống dây thừng, đồng thời với hết sức bình sinh phi thân về phía ngọn núi Bắc.

Kim Dao vương tử chẳng ngờ có vậy, trong lúc kinh hoàng cũng chẳng màng đến tranh cướp bửu đồ, phi thân về phía phải, đáp xuống sợi dây do y treo sẵn từ trước.

“Bùng” một tiếng hai sợi dây cùng đứt lìa và rơi xuống hai bên bờ. Vạn Tượng công tử chênh chếch lao xuống vực, còn Kim Dao vương tử thì khuất vào trong sương mù, đáp xuống ngay trên dây, óc phán đoán quả là siêu phàm.

Vạn Tượng công tử theo độ sâu dần đến gần vách núi, rơi xuống chừng năm mươi trượng, bỗng thấy phía dưới cách chừng hai mươi trượng có một phiến đá nhô ra, lòng mừng khôn xiết, vội đề khí khinh thân, chầm chậm hạ xuống trên phiến đá. Y hít vào một hơi dài, đưa mắt nhìn Huyền Vũ đồ trong tay cười hải lòng :

- Nếu biết trước có mỏm đá này, mình đâu cần phải sắp đặt dây làm gì cho mất công.

Đoạn liền ngồi xuống trên mỏm đá, chấp năm mảnh Huyền Vũ đồ lại, chẳng thiếu mấy may, mừng đến nhảy cẫng lên cười vang :

- Ha ha... kể từ này mình đã thật sự xưng bá Trung Nguyên rồi, ha ha...

Sau đó cẩn thận nhét bản đồ vào lòng, ngược nhìn lên trên, bất giác thừ ra, dụi mắt lăm lăm :

- Có việc như vậy thật ư? Nếu vậy thì tấm bản đồ này mình có cũng như không rồi.

Thì ra vách đá trên đầu y có một phiến đá dài và đen như mực, trên đá có khắc bốn chữ Huyền Vũ tàng trần mặc dù đã dài nắng dầm mưa rất nhiều năm, song vẫn đọc thấy rất rõ ràng.

* * * * *

Hãy nói về Mai Dao Lâm, chàng bị rơi xuống vực thẳm, chớp mắt đã xuyên vào trong sương mù, không còn trông rõ cảnh vật xung quanh nữa, bất giác than thầm :

- Thật không ngờ mình lại táng thân trong tuyết cốc này!

Bởi tuyệt vọng chân khí tản mát, người càng rơi nhanh hơn, gió lạnh từng cơn thổi tạt, khiến chàng đầu choáng mắt hoa. Chẳng rõ trải qua bao lâu, chàng chợt thấy mắt bừng sáng, vội cúi xuống nhìn, chỉ thấy bên dưới năm trượng là một dòng sông đục, sóng nước cuộn cuộn.

Mai Dao Lâm liền lóe lên một tia hy vọng sống, thầm nhủ :

- Cầu mong sông sâu trăm trượng, có thể triệt tiêu sức rơi của mình.

Đoạn liền tức lộn người trên không, đầu dưới chân trên, nhắm ngay giữa dòng lao xuống, ếbumé một tiếng, người vừa tiếp xúc với nước, liền tức cảm thấy lạnh thấu xương, và dòng nước xoáy tít, chẳng thể nào mượn sức vào đâu được.

Mai Dao Lâm chìm sâu xuống nước chừng năm mươi trượng, sức rơi đã bị nước sông triệt tiêu, mở mắt ra nhìn chỉ thấy bốn bề tối om, không phân biệt được cảnh vật, thử ngược đầu lên và hai chân chỗi mạnh, song hoàn toàn vô hiệu, không thể nào mượn sức được, bất giác kinh hãi thầm nhủ :

- Xem ra Trầm Vũ giang này quả là danh bất hư truyền, theo lời Vạn Tượng công tử, dòng sông này chảy vào lòng núi, nếu lòng núi sâu dài thì mình ắt khó toàn tính mạng.

Trầm Vũ giang nước chảy rất xiết, Mai Dao Lâm cố sức ngoi lên song vô hiệu, đành để mặc cho nước cuốn trôi đi.

Thời gian trong bóng tối dài đằng dặc, Mai Dao Lâm dần cảm thấy tức ngực và mỗi lúc càng lạnh hơn, chàng hết sức lo lắng thầm nhủ :

- Mình ở dưới nước có thể chịu đựng được bảy giờ, chả lẽ mình đã trôi đi hết bảy giờ rồi hay sao? Nếu thời gian nửa tuần trà nửa mà mình không trôi lên được khỏi mặt nước, chắc chắn sẽ táng mạng dưới đáy sông.

Nghĩ đến chết, đầu óc chàng hiện lên hình ảnh mẫu thân theo trí tưởng tượng, cùng thúc thúc và thăm thăm từng dường nuôi mình, chàng chưa báo thù tiết hận, chẳng thể chết như vậy được, bất giác càng thêm hồi hộp lo lắng.

Thế là chàng cảm thấy ngạt thở hơn và đầu óc cũng bắt đầu choáng váng.

Ngay khi ấy chàng bỗng cảm thấy hai chân chạm vào đá rắn, cơ hồ không hề suy nghĩ, Mai Dao Lâm dùng hết sức bình sinh chỗi mạnh, người liền vọt thẳng lên mặt nước.

“Rào” một tiếng, người đã lên khỏi mặt nước, “phịch” một tiếng ngã lăn ra trên đất, cũng chẳng màng nhìn xem, chàng rã rời nhắm mắt lại.

Chừng một tuần trà sau, Mai Dao Lân mở mắt ra nhìn, chỉ thấy xung quanh toàn là vách đá và mình châu gần đầy khắp nơi, hết như những vì sao sáng, nhưng không thấy mặt trời.

Mai Dao Lân buột miệng lẩm bẩm :

- Chẳng lẽ đây chính là lòng núi mà Vạn Tượng công tử đã nói ư?

Chàng vừa dứt lời, đột nhiên có một tiếng nói lạnh lẽo vang lên :

- Không sai, đây chính là lòng núi, ngươi đã chết nửa phần rồi.

Mai Dao Lân giật nảy mình, đứng phắt dậy, quét mắt nhìn về phía phát ra tiếng nói, bất giác rừng mình thâm nhủ :

- Trên đời sao lại có người cao thế này?

Chỉ thấy nơi sâu rộng hằng mấy mẫu, đầy rẫy những tảng đá quái dị, hang động vô số, chính giữa có một hồ nước đục rộng chừng mười trượng, mặt hồ ngang với mặt đá, hiển nhiên là chàng vừa mới lên từ đó.

Trên mặt hồ có rất nhiều trũng nước như chậu rửa mặt, chứng tỏ bên dưới không chỉ có một lối thoát ra. Một lão nhân hắc bào đang ngồi ngay ngắn trên một phiến đá xanh cạnh hồ, người này tóc bạc phủ vai, râu bạc dài đến bụng, mặc dù đang ngồi mà vẫn cao hơn Mai Dao Lân một cái đầu.

Mai Dao Lân mắt nhìn đôi mày bạc rậm dài và đôi mắt to tròn như lục lạc, đứng thừ ra như phỗng đá.

Quái lão nhân giọng sắc lạnh nói :

- Lão phu cao đến khiếp người phải không?

Mai Dao Lân buột miệng :

- Trên đời hiếm có!

Những lời ấy dường như chạm vào vết thương lòng của quái lão nhân, đứng phắt dậy, cười ghê rợn :

- Tiểu tử, ngươi rất may mắn và anh tuấn, hẳn là rất được đời quý trọng, nhưng thật bất hạnh cho ngươi là đã đặt chân vào Huyền Vũ bí phủ và gặp lão phu.

Mai Dao Lân trở mặt kinh ngạc :

- Đây là Huyền Vũ bí phủ ư?

Quái lão nhân này cao đến khoảng trượng rưỡi, tiến tới năm thước nói :

- Tiểu tử, ngươi đến đây vì võ công và châu báu phải không?

Mai Dao Lân lắc đầu :

- Tại hạ chỉ hờ hững đến châu báu gì, hẳn là tôn giá đến đây vì châu báu đúng không?

- Lão phu đã bị các ngươi bức ép đến đây, nên lão phu mới bảo là ngươi thật bất hạnh, đã đặt chân vào Huyền Vũ bí phủ và gặp lão phu.

Mai Dao Lân ngạc nhiên, chau mày :

- Tại hạ nhớ là chưa gặp tôn giá bao giờ mà!

- Đương nhiên, lúc lão phu đến đây, có lẽ ngay cả cha mẹ ngươi còn chưa ra đời.

- Vậy thì tại hạ đã bức ép tôn giá hồi nào.

Quái lão nhân mắt ánh vẻ căm thù :

- Bởi lão phu không giống các ngươi, cõi đời hoàn toàn là của các ngươi, không có chỗ cho lão phu đứng chân, vậy chẳng phải các ngươi đã bức ép thì là ai?

Mai Dao Lân nhìn gương mặt đầy kích động và căm thù của đối phương, nhếch môi cười :

- Vì vậy mà tôn giá đồ trút lòng thù hận lên Mai mỗ chứ gì?

- Vì vậy, lão phu mới bảo là ngươi thật bất hạnh.

Mai Dao Lân cười khẩy :

- Kê không may mắn e chính là tôn giá đấy!

Quái lão nhân vọt tiến tới hai bước gần giọng :

- Tiểu tử, ngươi muốn nói lão phu không phải đối thủ của ngươi chứ gì?

- Không phải vậy, sở dĩ tại hạ bảo tôn giá bất hạnh là vì tôn giá bị người đời kỳ thị, buộc phải vào chốn tuyệt địa này. Tôn giá mang theo thù hận đến đây thì cũng mang theo thù hận từ giữa cuộc đời.

- Lão phu có thể báo phục.

Mai Dao Lân cười khẩy :

- Qua tâm lý thiên kích của tôn giá, tại hạ có thể đoán biết tôn giá chẳng lúc nào là không nghĩ đến việc báo thù tiết hận, nhưng lại không sao ra khỏi được đây, do đó tại hạ bảo là tôn giá bất hạnh.

Quái lão nhân nghe vậy mắt càng đậm vẻ căm thù, cúi đầu ngẫm nghĩ một hồi, đột nhiên vung chưởng bỏ ra sau lưng.

“Ầm” một tiếng vang rền, một tảng đá to cỡ bốn thước cách ngoài hai mươi trượng đã trở thành một đồng cát vụn. Mai Dao Lân kinh hãi thảm nhủ :

- Công lực thế này thật trên đời hiếm có, tưởng đâu công lực của mình đã khá thâm hậu, nào ngờ so với người này hãy còn kém xa.

Quái lão nhân không ngoảnh nhìn ra sau, lạnh lùng nói :

- Công lực lão phu thế nào?

Mai Dao Lân thân nhiên cười :

- Hôn tại hạ rất nhiều.

- Đương nhiên, chính vì lão phu công lực hơn người nhiều nên lão phu đã đổi ý, muốn giao võ học huyền kỳ ở đây cho ngươi nghiên luyện.

- Rồi một ngày nào đó tại hạ sẽ hơn tôn giá.

- Lão phu rất mong ngày ấy đến sớm, ngươi biết vì sao không?

Mai Dao Lân cười khẩy :

- Loài hổ lang không bao giờ có lúc nào tốt lành cả.

Quái lão nhân đắc ý cười vang :

- Ngươi cứ việc mắng chửi, lão phu đã hơn sáu mươi năm không có người chửi mắng rồi, hãy mắng nữa đi? Lão phu có thể mượn vào những lời chửi mắng của ngươi mà ôn lại dĩ vãng của hồi sáu mươi năm trước.

Qua những lời lẽ đầy đau xót của đối phương, Mai Dao Lân như cảm nhận được điều gì đó, chẳng chậm chậm cúi đầu nói :

- Bao giờ tại hạ có thể luyện?

- Có thể luyện ngay sau khi lão phu nói xong, ngươi không chửi mắng nữa sao?

Mai Dao Lân nhếch môi cười, giọng náo nê :

- Tôn giá chưa phải là người bất hạnh nhất trên cõi đời, mặc dù từng bị người đời kỳ thị, nhưng ít ra tôn giá cũng từng được song thân nuôi dưỡng.

Quái lão nhân mắt vút qua một tia âm áp, song liền lạnh lùng nói :

- Lão phu không thích nghe kẻ khác thuyết giáo, nhất là hạng người được đời ưu đãi như ngươi. Bây giờ lão phu cho ngươi biết kế hoạch, sau đó sẽ dạy ngươi luyện tuyệt học Huyền Vũ. Nhưng trong hơn sáu mươi năm qua, lão phu chỉ nghiên luyện được quyền thượng, còn quyền hạ, do bởi lão phu chưa đủ nội lực, chẳng sao luyện được. Tuy nhiên tiểu tử ngươi hãy yên tâm, lão phu không bao giờ giấu giếm, sẽ giao hết quyền thượng lẫn hạ cho ngươi, để cho ngươi vui mừng.

Mai Dao Lân cười khẩy :

- Đó không phải là trọng điểm trong kế hoạch của tôn giá chứ?

Quái lão nhân gật đầu :

- Đương nhiên khi bắt đầu luyện công, lão phu sẽ bảy hôm kiểm nghiệm ngươi một lần, đến khi nào công lực ngươi suýt soát với lão phu, lão phu sẽ phấu thuật cho ngươi.

Mai Dao Lân sừng sốt :

- Phấu thuật gì?

- Kẻ kỳ hình quái dạng, thấy đều bị loài người kỳ thị, do đó lão phu phải làm cho ngươi đổi khác, bằng không đến khi võ công của ngươi cao như lão phu, mai đây luyện thành quyền hạ, phá cửa bí mật ra khỏi đây thì người đời sẽ càng thêm quý trọng ngươi còn gì?

Mai Dao Lân tức giận :

- Chỉ có hạng quái vật như lão thì mới nghĩ ra được độc kế như vậy.

Quái lão nhân mắt lóe sát cơ, song lại dần lại, cười to nói :

- Lão phu vốn chính là một quái vật mà mai đây trong tương lai, ha ha... Khi ngươi đến tuổi lão phu thì cũng sẽ nghĩ ra được thôi!

Mai Dao Lân cười khẩy :

- Có lẽ cả đời tại hạ cũng không luyện thành quyền hạ.

Quái lão nhân mắt ánh lên sắc lạnh quát :

- Lão phu qui định mỗi bảy hôm ngươi phải có một tiến bộ nhất định, nếu trái với qui định của lão phu, lão phu sẽ có cách trừng trị ngươi.

Đoạn lại cười đắc ý nói tiếp :

- Vậy tính ra thì sau 10 năm, công lực của ngươi sẽ tương đương với lão phu, lúc đó ngươi chỉ chừng 27, 28 tuổi, là lão phu đã có thể thực hiện kế hoạch.

- Tôn giá không sợ tại hạ bỏ trốn hay sao?

Quái lão nhân chớp nhoáng đưa hai bàn tay to ra chụp lấy hai vai của Mai Dao Lân, nhẹ nhàng xách lên như trên một đứa bé, cười nói :

- Lão phu ngồi bên hồ nước chờ mười năm cũng không hề gì.

Đoạn quay người đi vào phía trong, rẽ qua mấy mỏm đá, đến trước cửa một gian thạch thất sạch bóng, đưa tay đẩy mở cửa, ném Mai Dao Lân vào trong và nói :

- Ở trong ấy chăm chỉ mà luyện tập, nội trong bảy hôm ngươi phải luyện xong trang thứ nhất, ăn uống lão phu sẽ cung cấp cho.

Đoạn khép cửa đá lại, lạnh lùng nói :

- Lão phu canh giữ ngoài cửa!

Mai Dao Lân giận đến cơ hồ vỡ tung lồng ngực, song ngật nổi võ công kém người, một trảo của đối phương cũng không tránh nổi thì biết sao hơn.

Gian thạch thất này chỉ rộng chừng bốn trượng, trên trần gắn đầy nhưng hạt minh châu cỡ trứng bò câu, soi sáng cả gian thạch thất như thể ban ngày.

Trong thạch thất tuy có bàn ghế và giường rất phẳng phiu, nhưng không có chăn gối chiếu màn, chỉ có hai cuốn sách bằng lụa vàng đã bạc màu.

Mai Dao Lân sau khi định thần, đi đến ngồi xuống bên bàn đá, thâm nhủ :

- Nếu mình cũng bị giam tại đây sáu mươi năm thì cũng chẳng còn gì để mà nói nữa.

Đoạn lật quyền thượng ra xem, liền sừng sốt reo lên :

- Thiên Già công!

Tiếng quái nhân từ ngoài vọng vào :

- Đúng vậy, đó là bí kíp võ công của Thiên Già Tăng, kỳ lạ chứ?

Mai Dao Lân vội lấy quyền thượng đặt sang bên, lật quyền hạ ra xem, mừng rỡ thâm nhủ :

- Quyền hạ cũng là với Thiên Gia công làm cơ sở, xem ra...

Suy nghĩ thật nhanh, bèn giả vờ lăm bằm :

- Có lẽ Thiên Già Tăng đã chết tại đây phải không?

- Thiên Già Tăng nội công tu vi đã đạt đến cảnh giới quy chân, đương nhiên ra khỏi được đây, chỉ cần tiểu tử ngươi luyện được đến mức cỡ bảy tám phần mười so với Thiên Già Tăng là có thể trở lại với đời, nhưng có điều, ha ha... hình thù hơi quái dị một chút.

Mai Dao Lân tăng lơ như không nghe, lòng thâm nhủ :

- Thiên Già Tăng bảo là đã truyền hết nội lực bản thân cho mình, với danh vọng của ông và lại trước lúc tạ thế, lẽ ra không phải những lời giả dối mới đúng, nhưng tại sao nội công của mình lại kém ông ấy quá xa thế nhỉ? Ôi, hay là...

Mắt chàng bỗng ánh lên vẻ vui mừng, bắt đầu nghiên cứu khẩu quyết nội công trong quyển thượng.

Một ngày thấm thoát trôi qua, hằng ngày quái lão nhân đều đứng giờ mang thức ăn vào, mỗi lần vào thấy sắc mặt Mai Dao Lân khác trước, phảng phất như ánh lên một vẻ kỳ dị.

Lão chú ý xem xét hồi lâu, đoạn lại lắc đầu lăm bằm :

- Không thể vậy được, đó là mức độ chí cao!

Đoạn bèn quay người lui ra. Trong sáu ngày qua, Mai Dao Lân không hề xem đến võ công trên hai quyển Huyền Vũ bí kíp, chỉ chuyên tâm luyện tập nội công, nên hầu hết thời gian chàng đều tĩnh tọa.

Khi bữa ăn tối ngày thứ sáu được mang vào, Mai Dao Lân vẫn đang ngồi trên giường tĩnh tọa, quái lão nhân nhìn chàng một hồi, sau đó lắc đầu lui ra.

Ra khỏi thạch thất, quái lão nhân ngồi xuống một phiến đá, lăm bằm lặp đi lặp lại :

- Có thể vậy chăng? Có thể vậy chăng?

Ngay khi ấy cánh cửa thạch thất chậm chậm mở ra, Mai Dao Lân xuất hiện với ánh mắt sắc lạnh.

Quái lão nhân đứng phắt dậy, chòng chọc nhìn vào gương mặt hồng rực của Mai Dao Lân, vẻ trường thượng trầm giọng hỏi :

- Ai bảo ngươi ra đây?

Mai Dao Lân điềm nhiên cười :

- Mai Dao Lân này đâu phải trẻ lên ba, muốn làm gì tùy thích, chẳng cần kẻ khác phải bận tâm.

Dứt lời cất bước ra khỏi thạch thất.

Quái lão nhân cười khẩy :

- Ngươi đã đặt chân vào Huyền Vũ bí phủ, không thể muốn làm gì tùy thích được. Nếu ngươi biết thương xót da thịt mình thì đừng nên tỏ ra ương ngạnh trước mặt lão phu.

Mai Dao Lân về chế nhạo nhìn lão quái nhân :

- Không có ngoại lệ ư?

- Có chứ... đó là khi nào ngươi trở thành chủ nhân nơi này.

Mai Dao Lân thân nhiên chậm rãi tiến tới, nhếch môi cười nói :

- Nếu bây giờ Mai mỗ bảo đã luyện thành nội công trong Huyền Vũ bí kíp quyền hạ, tôn giá nghĩ sao?

Cho dù có hàng trăm ngàn lý do phủ định, nhưng giọng điệu Mai Dao Lân quá quả quyết, khiến lão quái nhân cũng không khỏi hoang mang, trở to mắt nhìn Mai Dao Lân nói :

- Tiểu tử, có lẽ ngươi thông minh hơn lão phu, nhưng hẳn không đến nỗi hơn lão phu quá nhiều, ngươi đừng quên là lão phu đã nghiên luyện tại đây ngót sáu mươi năm dài.

Bạn đang đọc truyện *Long Kiếm Truy Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 10: Tuyệt kỹ bại Cuồng Hiệp

Mai Dao Lân dừng lại cách quái lão nhân một trượng, bình thần cười nói :

- Nếu trí nhớ tôn giá không kém, hẳn là còn nhớ mình đã từng bảo là Thiên Già tăng đã ra khỏi đây qua bí đạo, vậy công lực của ông ta đã đạt đến trình độ xuất thần nhập hóa rồi.

- Việc ấy liên quan gì đến ngươi?

- Nếu bây giờ Mai mỗ bảo là Mai mỗ đã từng gặp Thiên Già Tăng trước khi vào đây, và ông ấy chính vì Mai mỗ mà viên tịch, chẳng hay tôn giá nghĩ sao?

Quái lão nhân bàng hoàng, thoái lui một bước dài, nếu sự thật đúng như lời Mai Dao Lân đã nói thì việc sắc mặt chàng đỏ rực chẳng thể không liên quan đến Huyền Vũ chân công.

Song lão vẫn cố không tin nói :

- Mai Dao Lân, lão phu thừa nhận là ngươi thông tuệ tinh tế, trong bí kíp Huyền Vũ quả cũng có thuật Di Công Tiềm Mạch nếu không biết cách vận khí thì dù công lực có đạt đến mức chí cao cũng không phát tiết được, điều ấy có lẽ ngươi đã xem thấy trong quyền thượng rồi.

- Mai mỗ chỉ xem qua phần bí quyết vận công trong quyền thượng và hạ, ngoài ra chưa có thời gian xem đến.

- Lão phu không tin!

- Mai mỗ đâu bắt buộc tôn giá phải tin.

Quái lão nhân bỗng tiến tới một bước :

- Vậy hãy cút vào mau, ngươi chưa hù dọa lão phu được đâu!

Mai Dao Lân cười khẩy :

- Tôn giá cũng không hù dọa Mai mỗ được đâu.

Quái lão nhân mất rục về tàn độc, chậm chậm đưa tay lên trước ngực, gằn giọng nói :

- Tiểu tử, để xem thịt da ngươi rắn chắc đến mức độ nào!

Rồi thì hữu chưởng với năm thành công lực đẩy nhanh ra và quát :

- Tiếp chiêu!

Chưởng kinh rộng hơn trượng rưỡi và ngưng tụ như một khối vô hình, do bởi tốc độ quá nhanh nên xung quanh rít lên ghê rợn.

Mai Dao Lân tuy biết mình đã luyện thành Huyền Vũ chân công, nhưng chưa từng sử dụng đối địch, trong khi chàng đã từng chứng kiến công lực khủng khiếp của quái lão nhân, nên vừa thấy đối phương xuất thủ, lòng vẫn không khỏi hồi hộp, hữu chưởng vung ra và quát :

- Tôn giá chưa vận dụng hết công lực.

Đồng thời hai chân đã vận đầy công lực chuẩn bị khi xuất chưởng nếu lỡ vô hiệu tiện bề né tránh.

Chưởng xuất không có tiếng động rền rĩ như mọi khi, nhưng lại có tiếng rít lạnh lói, hệt như một tảng đá khổng lồ từ trên cao vạn trượng rơi xuống.

Quái lão nhân vừa nghe tiếng rít, giật mình kinh hãi, mặt liền biến sắc, vội thu chưởng và tung mình lùi chéo sang phải bảy tám trượng.

“Bùng” một tiếng vang rền, liền theo đó là tiếng ì ầm liên hồi, hai mồm đá to ở phía sau cách chỗ đứng trước đó của quái lão nhân chừng mười trượng đã trở thành hai đồng đá vụn, cát bụi tung bay mù mịt, tiếng vang đinh tai nhức óc hồi lâu chưa dứt.

Quái lão nhân cả mái tóc bạc phơ cơ hồ dựng đứng hết, và chòm râu bạc tua tủa như lông nhím, hai mắt đỏ quạch hung tợn như quỷ dữ nhìn chốt vào mặt Mai Dao Lân, nghiêng răng nói :

- Mai Dao Lân nội công của ngươi đã trội hơn lão phu rất nhiều rồi, chỉ sáu ngày trời mà đã thay đổi đến vậy, lão phu thật khó thể tin được...

Mai Dao Lân vốn cô đơn từ thuở bé, rất thấm thía nỗi đau khổ thiếu tình thương, nên chàng hết sức thông cảm cho thân thế của quái lão nhân, dịu giọng nói :

- Tôn giá là người xa lánh cõi đời, và đôi bên cũng chẳng có thâm thù đại hận gì với nhau, vì vậy tại hạ không muốn lấy mạng tôn giá. Đợi một năm sau, khi tại hạ luyện thành Huyền Vũ tuyệt học thì sơn động này vẫn sẽ thuộc về tôn giá.

Quái lão nhân cười khẩy :

- Ngươi tưởng lão phu đã thua triệt để rồi ư?

- Nếu tôn giá chưa phục, hãy đối một chương nữa thử xem!

- Ha ha... đối chương ư? Lão phu đã nói rồi, hiện công lực của lão phu đã kém xa ngươi, nhưng về chiêu thức thì ngươi lại kém xa lão phu, nên lão phu vẫn giữ nguyên ý định phải cải dạng ngươi mới được.

Mai Dao Lân động tâm buột miệng nói :

- Bằng vào võ công trong Huyền Vũ bí kíp ư? - Đúng vậy, bởi lão phu chỉ có căn bản võ công trong quyền thượng, nên chỉ luyện thành ba chiêu trong quyền thượng mà thôi.

- Chỉ ba chiêu thôi ư?

Quái lão nhân nghe Mai Dao Lân nói vậy, biết chàng quả thật chưa xem qua những chiêu thức trong hai quyển bí kíp, mừng thầm nói :

- Mặc dù chỉ có ba chiêu, nhưng lão phu lại phải tốn mất sáu mươi năm dài.

Mai Dao Lân cười mai mỉa :

- Phải chi tôn giá có được võ công căn bản trong quyển hạ thì bây giờ có lẽ đã luyện thành tuyệt học trong cả hai quyển bí kíp rồi.

Quái lão nhân nghe vậy càng thêm gan ghét, mắt rực sát cơ nói :

- Tiểu tử bây giờ lão phu không muốn để cho ngươi luyện tiếp nữa, cải dạng ngươi xong, ngươi phải rút khỏi đây ngay.

Mai Dao Lân tức giận nhướng mày :

- Mai mỗ thấy tôn giá dị hình nên đã cố nhẫn nhịn, không đành lòng sát hại, nhưng tôn giá lại không biết điều thế này, vậy thì đành giải quyết bằng vũ lực thôi.

Hai tiếng “dị hình” càng khiến quái lão nhân thêm tức giận hơn, quát vang :

- Tiểu tử, lão phu là người dị hình nhất trong thiên hạ, người thứ nhì chính là ngươi, hãy tiếp chiêu!

Dứt lời đã sấn tới một bước, người xoay nhanh qua Mai Dao Lân, đồng thời hiện ra vô số bóng chương, thấy đều tập trung vào giữa, kèm theo tiếng rít gió ghê rợn, không sao phân biệt được hư thật, và tiếng quái lão nhân quát to :

- Huyền Ảnh Bách Áo!

Mai Dao Lân thấy chiêu này quả là kỳ ảo, cơ hồ là phản ứng theo bản năng, chàng tiện tay vung ra chiêu Bảo Lãng Đào Sa, trong tiếng lớp lớp liên hồi, loáng thoáng có tiếng y phục rách toác, kinh phong cuốn tung bụi cát, phủ trùm mọi vật.

Lát sau cát bụi lắng dịu, chỉ thấy Mai Dao Lân đứng nguyên chỗ cũ, nhưng hai cánh tay áo đã rách buồm, mặt đầy vết kinh khiếp.

Quái lão nhân đứng cách chàng ngoài một trượng, đắc ý cười vang nói :

- Tiểu tử đây mới là chiêu thứ nhất, tuy ngươi cậy vào công lực thâm hậu chưa thọ thương, nhưng hai chiêu tiếp theo thì ngươi phải chịu bó tay thôi.

Mai Dao Lân biết khó đành được phần thắng, song vẫn rắn giọng nói :

- Tôn giá không thấy mình đắc ý quá sớm hay sao?

Qua vẻ lúng túng của Mai Dao Lân khi ứng phó chiêu thứ nhất, quái lão nhân đã nắm chắc phần thắng, cười nói :

- Lão phu đắc ý trong lúc này chắc chắn là không quá sớm.

Mai Dao Lân nghe vậy càng thêm hồi hộp, hai tay nắm chặt, quái lão nhân vừa dứt lời, chàng bỗng quát to :

- Phen này đến lượt Mai mỗ tấn công!

Dứt lời đã vung động song chưởng, chớp nhoáng công ra mười tám chưởng, bóng chưởng tủa ra như hình cánh quạt, tiếng rít gió chói lọi.

Quái lão nhân ngưng động thân sắc, vận tụ công lực vào hai chân, chớp nhoáng tạt người sang tả rồi sang hữu, biến thành một bóng người cong queo bất định, loáng cái đã đến sau lưng Mai Dao Lân. Mai Dao Lân thấy vậy giật mình kinh hãi, mười tám chưởng thấy đều trúng vào các mỗm đá trước mặt, tiếng vang như long trời lở đất, cát bụi mù mịt.

Qua kinh nghiệm đối địch trước đây, vừa thấy bóng quái lão nhân biến mất, Mai Dao Lân lẹ làng quay người, ngay khi ấy đã nghe tiếng quát vang :

- Huyền Võng Vô Biên!

Dứt lời đã thấy bóng chưởng từ bốn phương tám hướng ập đến hết như một chiếc lưới dày đặc, chỉ có phía trên đầu bỏ trống, Mai Dao Lân cơ hồ bằng vào phản ứng bản năng, hai chân chỗi mạnh, vọt thẳng lên không tránh khỏi thế công của đôi phương chỉ trong đường tơ kẽ tóc.

Quái lão nhân chính mong chàng như vậy, trong tiếng cười đắc ý, chưởng thứ ba đã tung ra và quát :

- Huyền Chưởng Di Thiên!

Chỉ thấy vô số bóng chưởng từ dưới đây lên, hết như một chiếc bàn to.

Mai Dao Lân kinh hãi, người lơ lửng trên không, chẳng thể mượn sức tung mình tránh né, trong cơn nguy cấp, chàng liền sinh lòng liều mạng, hít mạnh một hơi không khí, lộn người trên không, trở thành đầu dưới chân trên, song chưởng nhắm hai luồng bóng chưởng bỏ xuống.

Ngay khi bốn chưởng sắp va chạm nhau, Mai Dao Lân chợt nảy sinh mưu kế.

“Bùng” một tiếng vang rền, kèm theo một tiếng hự khô khan, một bóng trắng mang theo một luồng mưa máu bay đi xa hơn hai mươi trượng, rơi xuống trong mỗm đá.

Quái lão nhân mừng đến nhảy cẫng lên, đắc ý cười vang :

- Ha ha... quả là trời không phụ kẻ có lòng, tiểu tử nguoi luyện thành nội công chỉ trong sáu hôm, nếu lão phu mà bại dưới tay nguoi thì thật là trời cao không có mắt.

Đoạn tung mình đứng lên trên hai mỗm đá, cúi nhìn xuống nói :

- Tiểu tử, lão phu không nói sai chứ? Ha ha...

Dứt lời, cúi xuống đưa tay định xách lấy Mai Dao Lân.

Thốt nhiên, Mai Dao Lân quát to :

- Tôn giá vui mừng quá sớm rồi!

“Bình” một tiếng vang dội, quái lão nhân lãnh trọn một chưởng ngay ngực, người văng đi xa đến năm sáu trượng, nằm úp bên một phiến đá xanh, nếu xa thêm chừng năm bước nữa thì đã táng mạng trong đầm nước rồi.

Quái lão nhân hai tay chỗi xuống đất, nhưng lực bất tòng tâm, lại nằm trở xuống, vũng máu tươi trên mặt đất đã nhuộm đỏ một mảng to chòm râu dài của lão. Mai Dao Lân chậm chậm đứng lên, mặt chàng trắng bệch và môi rì máu tươi, tay vịn vào mỗm đá uể oải bước ra, đưa mắt nhìn quái lão nhân nói :

- Phải chi tôn giá bình tĩnh một chút thì cục diện hôm nay đâu như thế này.

Quái lão nhân không chối dậy được, đành đẩy tay vào phiến đá lộn người nằm ngửa, đưa tay chùi máu nơi khóe miệng, trầm giọng nói :

- Tiểu tử, với công lực của nguoi, lẽ ra lão phu không nên sống trên cõi đời, nhưng...

Mai Dao Lân tiến tới lạnh lùng nói :

- Không sai, Mai mỗ thọ thương cũng chẳng nhẹ, nhưng có điều cũng còn đi đứng được, và còn đủ sức vung kiếm giết nguoi.

Quái lão nhân rung mình, vội thay đổi thái độ ôn tồn nói :

- Mai Dao Lân, lão phu với nguoi không hề có thâm thù đại hận gì, đúng chẳng?

Mai Dao Lân chẳng bước ngó nguoi, cười khẩy nói :

- Giả sử như bây giờ hoàn cảnh hai ta hoán đổi nhau thì tôn giá đâu có nói như vậy.

Đoạn lại cất bước tiến tới, quái lão nhân lại nói :

- Nếu ngươi là lão phu, có lẽ ngươi còn tàn bạo hơn lão phu nhiều.

Mai Dao Lâm rung động cõi lòng, lòng thương hại lại nảy sinh, nhưng không để lộ ra mặt lạnh lùng nói :

- Tôn giá tướng Mai mỗ dễ hiếp đáp lắm hả?

- Lão phu rất là công bằng, nếu ngươi buông tha cho lão phu thì thương thể của ngươi sẽ có thể bình phục trong thời gian ngắn.

Mai Dao Lâm dừng lại, cách quái lão nhân chừng năm bước, cười khẩy nói :

- Nơi đây hẳn là có thuốc trị thương, điều ấy Mai mỗ đã nghĩ đến rồi.

- Nơi đây có đến hàng ngàn hang động, ngươi biết thuốc để ở đâu?

- Tôn giá biết Mai mỗ chắc chắn không thể chết trong thời gian ngắn và lòng kiên nhẫn của Mai mỗ rất là bền bỉ.

Quái lão nhân biến sắc mặt, bỗng lại thờ dài nói :

- Thôi được, nếu ngươi buông tha cho lão phu, lão phu xin nguyện với thân phận tùy tùng theo hầu, vĩnh viễn không thay lòng đổi dạ, ngoài vậy ra lão phu không còn điều kiện nào khác để trao đổi nữa.

Dứt lời liền nhắm mắt lại, Mai Dao Lâm chú mắt nhìn vào mặt quái lão nhân, nhưng không sao nhận ra được thật giả. Chàng tiến tới hai bước thăm dò, quái lão nhân vẫn không mở mắt ra.

Mai Dao Lâm cười khẩy nói :

- Thuốc trị thương để đâu?

Quái lão nhân vẫn nhắm nghiền mắt :

- Ngươi chưa chấp nhận điều kiện của lão phu.

- Nếu Mai mỗ muốn hạ sát tôn giá thì cần hỏi làm gì?

Quái lão nhân mở bừng mắt ra mau mắn nói :

- Ở trong sơn động thứ mười hai bên phải gian thạch thất ngươi đã luyện công.

Mai Dao Lâm không ngờ đối phương trả lời nhanh nhẩu như vậy, chàng quét mắt nhìn quái lão nhân, bỗng vung tay điểm huyệt lão và nói :

- Vậy thì Mai mỗ đi lấy đây.

Quái lão nhân gượng cười :

- Thuốc ở trong một chiếc hộp đá nhỏ, đặt trên vách bên phải sơn động.

Tuy miệng nói thành khẩn, nhưng trong lòng lại sợ hãi thẳm sâu :

- Tiểu tử này còn trẻ mà lại hành sự lão luyện đến thế, may là mình suy tính chu đáo, không thì ắt khó toàn tính mạng.

Mai Dao Lâm đi đến gian thạch thất luyện công, từ sơn động đó đến sơn động thứ mười hai, khoảng cách xa hơn bốn mươi trượng.

Mai Dao Lâm rút Bạch Long kiếm trên lưng xuống, thận trọng từng bước tiến vào sơn động, bên trong tối om và khúc khuỷu, vách đá chằng chịt vết nứt, nhưng không tìm thấy chiếc hộp nào, rẽ qua tám khúc quanh, tốn hơn nửa giờ Mai Dao Lâm mới đến nơi tận cùng, chỉ thấy một chiếc hộp đá trắng được đặt trong một lỗ vuông trên vách động, bởi cả sơn động chỉ có vách đá nơi đây trơn phẳng nên rất dễ nhìn thấy.

Mai Dao Lâm mừng rỡ, liền tức với tay lấy, nhưng bỗng rút tay về, lăm bắm nói :

- Không nên khinh suất!

Đoạn lùi sau hai bước, dùng mũi kiếm khoét quanh rồi khều hộp đá ra và nhấc xuống, thấy trong hốc đá không còn gì khác, bất giác lại hoài nghi lăm bắm :

- Người này thâm hiểm và thiên kích thế kia, chả lẽ lại nói thật hay sao?

Nghĩ vậy bèn đặt hộp đá xuống đất, dùng mũi kiếm này mở nắp hộp, chỉ thấy bên trong có một mảnh lụa vàng đã bạc màu, trên viết Huyền Vũ Điều

Thương Đơn, bên dưới phải chú danh Huyền Vũ Tử.

Mai Dao Lân chưa từng nghe nói đến tên Huyền Vũ Tử, nhưng qua bút tích biết là quái lão nhân không nói dối, bèn dùng mũi kiếm khều mảnh lụa vàng ra, ngạc nhiên buột miệng nói :

- Sao lại bé thế này?

Bởi thuốc chữa trị nội thương thông thường là loại to cỡ như long nhãn, bé nhất cũng to cỡ hạt đậu phộng, nhưng trong hộp chỉ có sáu viên được hoàn màu đỏ tươi cỡ như hạt đậu nành, bên dưới lại có một mảnh lụa vàng ghi rõ cách dùng, mỗi lần chỉ được uống một viên, nhưng không nói rõ công hiệu.

Mai Dao Lân tra kiếm vào bao, đẩy nắp hộp lại, cầm lấy đi ra động.

Quái lão nhân vẫn nằm tại đó, nhưng sắc mặt lão lúc này đã trở nên xám xanh như xác chết, gắng gượng ngược mắt lên nói :

- Có... tìm thấy không?

Mai Dao Lân mở nắp hộp ra lạnh lùng nói :

- Lần này tôn giá thành thật lắm.

Quái lão nhân động tâm, buột miệng nói :

- Lão phu tuy thiên khích nhưng chưa bao giờ thất tín.

Mai Dao Lân lấy một viên thuốc ra, hất hàm nói :

- Há miệng ra!

Quái lão nhân biến sắc mặt :

- Giải huyết cho lão phu, lão phu tự biết uống lấy.

Mai Dao Lân nhếch môi cười :

- Mai mỗ rất ít khi tin kẻ địch, thương thế của tôn giá phải bình phục sau Mai mỗ mới được.

Quái lão nhân rất tức tối, nhưng cũng đành há to miệng cho Mai Dao Lân ném thuốc vào, sau đó nhắm mắt làm thính. Mai Dao Lân cầm hộp đá đi vào thạch thất, uống lấy một viên thuốc rồi ngồi xếp bằng vận công điều thương.

Trong động tối om không phân biệt được ngày đêm, chẳng rõ đã trải qua bao lâu, thương thế Mai Dao Lân đã khỏi, bèn bước xuống giường đá đi ra ngoài. Quái lão nhân vẫn nằm trên mặt đất, sắc mặt vẫn trắng bệch, nhưng không còn xám xanh như trước nữa.

Mai Dao Lân giải huyết cho lão, lạnh lùng nói :

- Mai mỗ cho tôn giá thời gian một bữa ăn, nếu thương thế vẫn chưa khỏi, Mai mỗ sẽ để lại cho tôn giá ba thành công lực, hãy tự mình thư thả điều thương.

Quái lão nhân kinh hãi, mở bừng mắt gần giọng nói :

- Ngươi định phế bỏ bảy thành công lực của lão phu hả?

- Ít ra trước khi Mai mỗ luyện thành tuyệt học Huyền Vũ, tôn giá không thể có đầy đủ toàn bộ công lực.

Quái lão nhân nghe vậy, phần nào yên tâm, chậm chậm ngồi dậy, thẳm cười khẩy nhắm mắt vận công.

Mai Dao Lân ngồi bên cạnh, chừng đến khi sắc mặt quái lão nhân trở lại bình thường, mới rón rén đi đến sau lưng quái lão nhân, nhưng chưa hạ thủ ngay. Quái lão nhân lén hé mở mắt nhìn, thấy Mai Dao Lân đã đi đâu mất, theo bản năng quay đầu nhìn về phía thạch thất, ngay khi ấy bỗng cảm thấy sau lưng đau nhói, chân khí lưu thông trong cơ thể liền tức chậm lại, chỉ nghe Mai Dao Lân lạnh lùng nói :

- Huyết tụ khí nơi lưng tôn giá đã bị cắm vào một mũi ngân châm, hẳn là tôn giá biết rõ nếu rút ra hậu quả sẽ ra sao?

Quái lão nhân mắt vút qua về cầm thù, đứng bật dậy, thành khẩn cười nói :

- Nếu rút ngân châm ra, lão phu sẽ bị tàn mác hết chân khí. Nếu lúc này lão phu bảo hành động này của công tử là thừa thải, chắc hẳn công tử không tin.

Mai Dao Lân nhếch môi cười :

- Mai mỗ chẳng thể không đề phòng, hai ta vốn thù địch nhau, Mai mỗ chẳng còn cách nào khác hơn, tôn giá đành phải chịu khuất tất, sau một năm hoặc

hon nữa, khi nào Mai mỗ rời khỏi đây sẽ rút ngân châm ra cho tôn giá.

Quái lão nhân cười dịu giọng :

- Đương nhiên rồi, bây giờ lão phu đã là tùy tùng của công tử, công tử hãy đặt tên cho lão phu mới phải.

Mai Dao Lân lắc đầu :

- Tên người là do phụ mẫu đặt cho, tại hạ là gì mà dám đặt tên cho tôn giá. Và lại, Mai mỗ cũng chẳng phải là chủ nhân của tôn giá, tôn giá vẫn tự do như trước.

Quái lão nhân cười :

- Bốn danh của lão phu đã lâu không dùng đến, chẳng còn nhớ nữa, đây là Ma Thiên Lãnh và lão phu thân cao hơn trượng rưỡi, đứng trên đỉnh núi, đâu có thể tiếp xúc với trời, vậy từ nay công tử hãy gọi lão phu là Sanh Thiên Tẩu được rồi.

Nói đến đó, mắt lão rực lên sắc lạnh, dường như cứ mỗi lần nhắc đến thân cao là lão lại phùng lửa căm thù, hồi lâu mới nói tiếp :

- Trên đời chỉ có nô bộc hầu hạ chủ nhân, chứ đâu có chủ nhân đề phòng nô bộc. Việc chủ bộc chờ khi nào công tử luyện thành tuyệt học Huyền Vũ rồi hằng tính, bây giờ lão phu đi lo việc ăn uống trước đã.

Mai Dao Lân trong theo cho đến khi Sanh Thiên Tẩu khuất dạng sau mỏm đá mới quay người đi về phía thạch thất, về sự chân thành của Sanh Thiên Tẩu, chàng chỉ bán tín bán nghi.

Thời gian trôi qua không có sự biến đổi của ngày đêm, không có hoa nở hoa tàn, chỉ có ánh châu mờ tỏ soi rọi trên vũng nước đen kịt và những mỏm đá kỳ hình quái dạng.

Mai Dao Lân không còn tính được thời gian nữa, chàng chẳng rõ trong núi này đã bao lâu rồi, hầu hết thời gian chàng đều bỏ vào việc luyện tập sáu chiêu tuyệt học trong hai quyển bí kíp, thỉnh thoảng mới đi dạo khắp lòng núi hoặc thăm dò những hang động nhiều đến mức không sao đếm xuể.

Thức ăn hoàn toàn do Sanh Thiên Tẩu cung ứng, hầu hết là các loại nấm, còn thức uống thì là nước đầm được lọc trong, chẳng có cơm cũng chẳng có trà, ngoài việc luyện tập võ công, chẳng có gì đáng cho Mai Dao Lân lưu luyến.

Theo thời gian chồng chất, Sanh Thiên Tẩu mỗi lúc càng gần gũi hơn với Mai Dao Lân, nhưng lão chưa bao giờ đề cập đến thân thế, mà cũng không bao giờ nhắc đến quá khứ của mình, lão nói với Mai Dao Lân toàn những điều không quan trọng, thậm chí không hề hỏi đến võ công trong bí kíp Huyền Vũ quyển hạ.

Thỉnh thoảng, lúc lão trông thấy Mai Dao Lân diễn luyện những chiêu tuyệt học mà lão hằng khao khát, trong mắt lão luôn ánh lên vẻ ganh thù, nhưng chỉ trong khoảnh khắc đã tan biến, Mai Dao Lân không hề phát giác.

Mai Dao Lân tuy đã dần tin tưởng lão, song vì sự vui giận của chàng không để lộ ra mặt, nên Sanh Thiên Tẩu không sao hiểu nổi tâm ý của chàng, hai người cứ nghi kỵ đề phòng nhau như thế, để cho thời gian lặng lẽ trôi qua.

Thời gian luyện tập quyển hạ tốn hơn quyển thượng gấp bội, song cuối cùng chàng cũng đã luyện thành.

Đầm nước đục ngầu đã có những mảnh băng xuất hiện, qua đó Mai Dao Lân biết lúc này trời đã sang đông. Hồi tháng chín chàng đã quyết đấu với Vạn Tượng công tử và Kim Dao vương tử trên dây treo tại Song Tuyệt Nhai, vậy là chàng ở đây đã gần một năm rồi.

Chàng trở vào thạch thất thu xếp qua loa, nằm xuống trên giường đá định nghỉ ngơi một hồi, trong lúc mơ màng sắp ngủ thiếp đi, bỗng Sanh Thiên Tẩu xuất hiện nơi cửa, rón rén đi vào.

Lão đi đến bên bàn, cầm lấy thanh Bạch Long kiếm lên, có lẽ sợ nút cài vang lên quá lớn, lão dùng dây lưng bịt lại rồi mới nhẹ bấm nút cài rút kiếm ra. Đứng nhìn Mai Dao Lân hồi lâu, lão chậm chậm giờ kiếm lên, lại chậm chậm hạ xuống nơi yết hầu chàng, lão muốn đưa kiếm đến khoảng cách tuyệt đối không thể tránh né.

Ngay khi ấy Mai Dao Lân mảy kiếm thoắt động dậy, Sanh Thiên Tẩu giật mình, với tốc độ nhanh đến khó tin, vẻ hung tợn trên mặt tan biến sạch, chum môi hôn lên thanh kiếm rồi quay người đi ra.

Mai Dao Lân đứng phắt dậy, lạnh lùng nói :

- Lẽ ra tôn giá không nên bỏ qua dịp may hiếm có thế này?

Sanh Thiên Tẩu chẳng bước quay lại, ngơ ngác hỏi :

- Dịp may hiếm có gì?

Mai Dao Lân nhướn mày, mắt rực sát cơ :

- Vừa rồi nếu tôn giá bỏ mạnh xuống thì Mai mỗ lúc này đầu đã lia khỏi cổ rồi.

Sanh Thiên Tẩu rúng động cõi lòng, song vẫn điềm tĩnh cười :

- Công tử chó nên hiểu lầm, nếu lão phu mà hạ thủ, e rằng kẻ đầu lia khỏi cổ lúc này chính là lão phu.

Mai Dao Lân cười khẩy :

- Tôn giá diễn tuồng khá lắm, nhưng rất tiếc là Mai mỗ không biết thưởng thức.

Đoạn tung mình xuống giường, âm trầm cất bước đến gần Sanh Thiên Tẩu. Sanh Thiên Tẩu hồi hộp thăm nhủ :

- Cũng may là mình đã có chuẩn bị sẵn, không thì hôm nay ắt táng mạng tại đây rồi.

Lão già vờ ngạc nhiên hỏi :

- Lão phu diễn tuồng gì kia?

Mai Dao Lân đánh giọng :

- Chẳng kể việc khác, tôn giá lấy kiếm Mai mỗ để làm gì?

Sanh Thiên Tẩu như chợt hiểu ra :

- Lúc lão phu lấy kiếm, vốn định bấm báo cho công tử biết, nhưng xem hồi lâu, khẳng định công tử đã ngủ, nên lão phu không dám khinh động.

Mai Dao Lân cười khẩy :

- Tâm cơ của tôn giá thật đáng khâm phục, Mai mỗ chỉ hỏi tôn giá lấy kiếm để làm gì?

Sanh Thiên Tẩu vẻ bất mãn :

- Công tử đã chế ngự bảy thành công lực của lão phu, khiến lão phu ngay cả con mãng xà cũng không đối phó nổi, chả lẽ mượn kiếm công tử tạm dùng cũng phạm tội chết hay sao?

Mai Dao Lân sừng sốt :

- Mãng xà ở đâu? Từ đâu đến?

Sanh Thiên Tẩu ngớ người, vội cúi đầu tra kiếm vào bao, trong khi lão đã nghĩ ra cách ứng phó, ngẩng lên nói :

- Khi công tử vừa vào thạch thất thì con mãng xà từ trong đầm bò lên, lão phu thấy nó quá to lớn, không dám khinh động, lần tránh thật lâu mới vào được đến đây, giờ công tử đã thức, không còn công việc của lão phu nữa.

Dứt lời liền hoàn trả kiếm cho Mai Dao Lân.

Mai Dao Lân đón lấy kiếm cười khẩy, cất bước đi ra ngoài, quét mắt nhìn, bất giác sững người, quả thấy một con mãng xà vẩy xanh, thân to cỡ chiếc thùng gỗ đang ngẩng cao đầu nằm bên đầm nước, đuôi khuấy trong những mòm đá nên chẳng rõ dài bao nhiêu, chiếc lưỡi đỏ lòm thấp thỏ trong thật khủng khiếp.

Mai Dao Lân đeo Bạch Long kiếm vào bên lưng, tung mình lên trên một mòm đá gần nhất, lúc này Sanh Thiên Tẩu đã xuất hiện nơi cửa thạch thất, thấy mãng xà hãy còn, thăm thở phào tự nhủ :

- Cũng may là nó chưa trở về động, không thì lại phải tốn công giải thích nữa.

Con mãng xà như đã đói lâu năm, vừa thấy Mai Dao Lân hiện thân liền chồm đầu tới, chỉ nghe “rào” một tiếng, thân xà đã cuộn tròn mấy mươi khoanh, mắt lom lom nhìn vào Mai Dao Lân, chiếc lưỡi dài cũng thấp thỏ nhanh hơn. Mai Dao Lân buông tiếng cười khẩy, tung mình xuống mòm đá, đứng cách mãng xà ngoài một trượng. Khoảng cách ấy chính là phạm vi công kích của nó, ngay khi Mai Dao Lân chân vừa chạm đất, mãng xà liền tức há to miệng nhắm ngay đầu Mai Dao Lân mổ xuống.

Mai Dao Lân nghiêng người sang phải, tả chưởng chớp nhoáng bỏ thẳng vào đầu mãng xà. Mãng xà như biết chưởng phong lợi hại, vội lách đầu sang trái, rồi lại tiếp tục mổ xuống. Mai Dao Lân không ngờ loài thú vật cũng biết tránh chưởng, tức giận quát :

- Hay cho súc sanh, hãy tránh tiếp chiêu Bồ Đề Thiên Phật thử xem!

Dứt lời song chưởng tung ra, trong tiếng lừng bùng đình tai nhức óc, đầu mãng xà đã bị trúng mấy chưởng, con vật dài thượt văng bổng lên không, bay thẳng ra giữa đầm. Mai Dao Lân tưởng mãng xà bỏ chạy, buông tiếng hét vang, tay phải nắm ngón co lại như móc câu nhanh như chớp vung ra.

Sanh Thiên Tẩu thấy vậy cả kinh thâm nhủ :

- Đó là chiêu cuối cùng trong quyền hạ Phật Điểm Mê Tâm! Thì ra y đã luyện thành, cũng may mình nhận thấy sớm, không thì táng mạng dưới chiêu này rồi.

Trong tiếng lộp bộp liên hồi, hàng trăm vết máu phun xối xả, toàn thân mẫm xà đầy lỗ thủng, “bôm” một tiếng rơi xuống hồ nước mất dạng.

Sanh Thiên Tẩu đưa mắt nhìn những vết máu trên những mỏm đá, nổi lòng không sao diễn tả được, lão vốn là người đầu tiên đặt chân vào đây sau Thiên Già Tăng, nhưng lại không có được tất cả.

Mai Dao Lân quét mắt nhìn đầm nước, chậm chậm quay người, Sanh Thiên Tẩu liền tức thay đổi vẻ mặt, cười nói :

- Công tử có thể ra khỏi đây được rồi!

Mai Dao Lân lãnh đạm tiến gần nói :

- Mai mỗ đã nói là giữ lời, phải khôi phục công lực cho tôn giá trước đã, hãy ngồi xuống đi.

Sanh Thiên Tẩu về ơ hờ :

- Bây giờ lão phu nhận thấy công lực chẳng có gì quan trọng cả.

Lão tuy nói vậy, song vẫn xếp bằng ngồi xuống, quay lưng về phía Mai Dao Lân.

Mai Dao Lân cười lạnh lùng :

- Trong thời gian này đôi bên đều nghi kỵ lẫn nhau, lời nói của tại hạ, tôn giá tin có chừng mực, và lời nói của tôn giá, tại hạ cũng khó phân biệt được chân thật hay giả dối.

Dứt lời, chàng dùng hai ngón trỏ giữa kẹp lấy ngân châm ra, Sanh Thiên Tẩu hai bên trán toát mồ hôi to cỡ hạt đậu, nếu Mai Dao Lân mà đổi ý, lão chẳng dám nghĩ đến hậu quả.

Lão cảm thấy nơi lưng đau nhói, tiếp theo là một ngón tay nóng rực bịt vết thương lại, chân khí trong cơ thể liền tức lưu thông trở lại bình thường.

Lỗ châm tuy không to, nhưng muốn vận công bít lại cũng phải tốn khá nhiều thời gian, sau hơn nửa giờ Mai Dao Lân mới lấy ngón tay ra.

Sanh Thiên Tẩu chậm chậm đứng lên, quay người lại nói :

- Xin đa tạ công tử!

Mai Dao Lân mỉm cười :

- Tôn giá trán đã đổ mồ hôi rồi!

Sanh Thiên Tẩu đỏ mặt :

- Người luyện võ công thấy đều xem võ công như tính mạng, công tử có thể đoán biết tâm trạng của lão phu lúc ấy... Công tử định bao giờ ra đi?

Mai Dao Lân liếc mắt nhìn đầm nước :

- Ngay bây giờ, Huyền Vũ bí kíp tại hạ vẫn để trên bàn, còn thuốc trị thương thì tại hạ mang đi.

Sanh Thiên Tẩu nghĩ nhanh vội nói :

- Công tử, ngọn núi này chẳng rõ rộng lớn đến mức nào, đi theo dòng nước rất nguy hiểm, công tử hiện đã luyện thành chiêu Phật Điểm Mê Tâm sao không mở cửa lòng núi mà ra?

Mai Dao Lân cũng lo dòng nước ngầm quá dài, nghe vậy liền hỏi :

- Cửa lòng núi ở đâu? Khi xưa Thiên Già Tăng cũng ra đi từ đó phải không?

- Phải, lão phu đưa công tử đi ngay, hãy chờ lão phu chốc lát.

Đoạn quay người phóng đi vào gian thạch thất Mai Dao Lân đã luyện công, lát sau trở ra nói :

- Công tử hãy theo lão phu!

Đoạn quay người đi về phía phải, Mai Dao Lân vận công giới bị theo sau, đi đến trước cửa động thứ 72, Sanh Thiên Tẩu quay người tiến vào, Mai Dao

Lân cũng liền theo sau.

Son động này rộng chỉ chừng năm thước khúc khuỷu hướng lên trên, Mai Dao Lân nhớ mình đã từng vào son động này, bởi sự khúc khuỷu có quy tắc nên chàng nhớ tổng cộng có 72 khúc quanh.

Đường son động tích bụi rất dày, mạng nhện chằng chịt, đến gian thạch động tận cùng rộng chừng năm trượng, Sanh Thiên Tẩu đưa tay chỉ 72 đốm trắng to cỡ ngón tay cái trên vách chính diện nói :

- Công tử chỉ cần vận công thi triển Phật Điểm Mê Tâm 72 chỉ, điểm vào 72 đốm trắng này, cửa sẽ mở ra ngay.

Mai Dao Lân ngạc nhiên hỏi :

- Tôn giá nhờ đâu mà biết điều này?

Sanh Thiên Tẩu mỉm cười :

- Đây là Huyền Vũ bí phủ, công tử tưởng là đơn sơ tầm thường như vậy sao? Nơi đây tổng cộng có hơn một ngàn hai trăm động phủ, kỳ trân dị bảo vô số, lão phu có mặt tại đây sớm hơn công tử, hẳn nhiên là biết nhiều hơn công tử rồi.

- Tại hạ cũng từng bước chân vào mấy trăm son động, nhưng chẳng thấy gì cả.

Sanh Thiên Tẩu cười :

- Đã gọi là bảo tàng thì phải dấu kín chứ, nếu để lộ ra ngoài thì đâu còn là bảo tàng nữa.

Đoạn thò tay vào lòng lấy ra một mảnh lụa vuông to hơn hai thước, trên có họa hình nói :

- Công tử cầm lấy bức họa đồ này là có thể tìm được tất cả.

Mai Dao Lân ơ hờ :

- Tại hạ chẳng màng đến những thứ ấy, cách mở cửa cũng ghi trên họa đồ phải không?

Sanh Thiên Tẩu gạt đầu, trao họa đồ cho Mai Dao Lân. Chàng cầm lấy xem một hồi, biết Sanh Thiên Tẩu không nói ngoa, trả họa đồ lại cho lão, hít sâu một hơi chân khí, tung mình lên cao hơn hai trượng, với chiêu Phật Điểm Mê Tâm liên tiếp phóng 72 chỉ, điểm vào 72 đốm trắng trên vách, sau đó hạ xuống bên phải, cách Sanh Thiên Tẩu ngoài một trượng.

Trong tiếng vang động ầm ầm, vách đá từ từ tách ra, Mai Dao Lân sững người, thì ra cánh cửa đá dày đến mấy trượng, người đã kiến tạo bí phủ này khi xưa thật là phi thường. Cửa đá tách sang hai bên chừng năm thước, Sanh Thiên Tẩu vội khom người phóng qua, Mai Dao Lân thấy vậy cũng vội tung mình theo sau.

Mai Dao Lân lạnh lùng nhìn Sanh Thiên Tẩu nói :

- Tôn giá hãy trở vào đi

Sanh Thiên Tẩu lắc đầu :

- Lão phu chưa hề đắc tội với công tử, vì sao công tử lại nhất quyết nhốt lão phu trong lòng núi?

- Khi nào tôn giá luyện thành bí kíp Huyền Vũ quyền hạ, lúc ấy sẽ không ai giam giữ tôn giá được nữa.

Sanh Thiên Tẩu liếc mắt nhìn cửa đá, chậm rãi hít sâu một hơi không khí, sau đó ngược lên nhìn tuyết trắng lát phát bay như lông ngỗng, trầm giọng thờ dài nói :

- Lão phu tuổi đã cao gần chín mươi, khó thể luyện thành tuyệt học Huyền Vũ, trở vào lòng núi ắt sẽ chết già trong ấy, không thể nào trở ra được nữa.

Mai Dao Lân vẫn lạnh lùng :

- Trên đời không có việc gì khó, chỉ sợ lòng người ngại khó mà thôi! Tôn giá tráng kiện thể này, hẳn tuổi thọ không dưới trăm năm.

Sanh Thiên Tẩu thấy Mai Dao Lân thần thái bình thản, biết là chàng không chú ý đến thời gian cửa khép ghi trên họa đồ, bèn yên tâm nói :

- Lão phu đã hứa hầu hạ công tử, lẽ nào chủ bộc lại cách chia, nếu công tử không tin lão phu, lão phu có thể thề với trời đất.

Đoạn liền co chân quỳ xuống đất tuyết, trầm giọng nói :

- Sanh Thiên Tẩu xin thề trọn đời theo hầu Mai công tử.

Mai Dao Lân chau mày, gằn giọng :

- Tại hạ xưa nay hề nói ra là thực hành, tôn giá thề thốt cũng bằng thừa...

Bỗng nghe “ầm” một tiếng vang rền, cửa đá đã khép kín, Mai Dao Lân không ngờ lúc mở ra thì chậm, khi đóng lại nhanh đến vậy, bắt giác ngó người, liền sau đó mắt rục sát cơ, đưa tay lên lạnh lùng nói :

- Tôn giá biết rõ thời gian cửa đóng phải không?

Sanh Thiên Tẩu ngằm vận công giới bị, song ngoài mặt vẫn điềm tĩnh nói :

- Lúc mở cửa công tử đã xem qua họa đồ rồi, hẳn cũng biết rõ thời gian cửa đóng, lão phu sẽ suốt đời cảm kích công tử đã cứu lão phu thoát cảnh giam cầm

Mai Dao Lân đuối lý cứng họng, ngược mắt nhìn trời, bỗng như sực nhớ nói :

- Trên họa đồ hẳn là có ghi cách vào động!

Sanh Thiên Tẩu vội lấy họa đồ ra thăm nhủ :

- Có thì có, nhưng chỉ mỗi mình lão phu biết thôi.

Nhưng miệng lại nói :

- Quả thật là không có, công tử hãy xem!

Mai Dao Lân đón lấy bức họa đồ xem hồi lâu, quả là không có ghi cách vào động, lòng hết sức hối hận đã sơ suất, đành lạnh lùng nói :

- Tôn giá hãy đứng lên, từ nay hai ta ngang bằng nhau, không chủ bộc gì cả. Nhưng tôn giá không được rời xa Mai mỗ, bằng không dù tôn giá trốn đến chân trời góc biển, Mai mỗ cũng quyết lấy mạng tôn giá, đến lúc ấy đừng trách Mai mỗ tàn ác.

Sanh Thiên Tẩu vội đứng lên cười nói :

- Lão phu rất hiểu tâm ý của công tử, với bề ngoài lạnh lùng của công tử, lão phu thật khó tin công tử lại là người giàu lòng hiệp nghĩa, nghĩ trước cho thiên hạ vô lâm.

Mai Dao Lân cười nhạt :

- Có lẽ tôn giá đã nghĩ sai rồi! Chúng ta đi thôi!

Sanh Thiên Tẩu nghiêm mặt :

- Nếu lão phu nhớ không lầm, từ đây lên chừng ngàn trượng chính là Phong Lôi động trong Ma Thiên Lãnh, lão phu đi trước mở đường cho.

Dứt lời liền tức vung chưởng bỏ lên trên vách núi, lão người cao chường mạnh, chỉ một chưởng đã đánh vỡ một lỗ to trên cao hơn ba trượng.

Mai Dao Lân phi thân lên, hai chân điểm vào lỗ vỡ mượn sức, vọt lên trên cao hơn mười trượng lại phóng chưởng đánh vỡ một lỗ to. Lúc này Sanh Thiên Tẩu cũng đã phóng lên lỗ vỡ thứ nhất, biết Mai Dao Lân vẫn còn đề phòng mình, lão không dám vọng động, tung mình lên lỗ vỡ do Mai Dao Lân đánh phá, lại vung chưởng đánh vỡ một lỗ to trên cao bảy trượng.

Hai người một trên một dưới, chẳng bao lâu đã lên đến một mòm đá núi thẳng đứng cao hơn hai trăm trượng, phía trên tuy vẫn cheo leo khó đi, nhưng đã có độ dài, có thể miễn cưỡng bước đi. Hai người công lực tinh thâm, chỉ cần tuyết bám được là chẳng thể gây khó khăn cho họ.

Hai người giờ khinh công phóng đi, trên tuyết chỉ để lại dấu chân lờ mờ, Sanh Thiên Tẩu mình trần, Mai Dao Lân hai tay áo rách bươm, chiếc áo trắng tinh giờ đây đã trở thành màu đen xám, hai người phóng đi trên đất tuyết trông thật kinh khiếp.

Hai người lặng lẽ phóng đi, đỉnh núi đã dần hiện ra trong tầm mắt. Đột nhiên một giọng trầm đục nói :

- Người nào dám cả gan bén mảng đến vùng cấm địa Trung Nguyên này?

Tiếp theo là một giọng âm trầm nói :

- Nơi này không thuộc Trung Nguyên, sao kẻ được là vùng cấm địa Trung Nguyên?

Người trước giọng đầy sát khí quát :

- Xem thân thù của các hạ, hẳn cũng là bậc cao thủ võ lâm, ngay cả điều ấy cũng không biết chẳng hay các hạ đã bằng cách nào mà sống đến bây giờ vậy?

Mai Dao Lân ngạc nhiên chậm người, lẩm bẩm :

- Ác Đồ Hướng Thiện Tâm!

Sanh Thiên Tẩu cũng giảm tốc độ cười nói :

- Người quen của công tử hả?

- Có thể nói như vậy?

Sanh Thiên Tẩu trông sắc mặt của Mai Dao Lân là đã hiểu, bao năm cô đơn đã khiến lão trở nên ganh đời hiểu sát, cười sắc lạnh nói :

- Công tử muốn gặp họ phải không?

Lúc này người sau với giọng điềm nhiên nói :

- Trời cao mặc chim bay, biển rộng tùy cá lội, trời đất bao la, nơi nào mà chẳng thể dung thân, sống đến bây giờ có chi là lạ, các hạ cũng chẳng phải đang sống đó ư?

Ác Đồ Hướng Thiện Tâm gằn giọng :

- Nơi đây trời cao đất rét, không phải là chỗ hai ta tán gẫu, các hạ đã xem thường thông lệnh của Vạn Tượng công tử thế này, hẳn cũng có chút bản lĩnh, nên định trở tài với giới võ lâm Trung Nguyên phải không?

Mai Dao Lân nghe vậy động tâm thầm nhủ :

- Chẳng lẽ hiện nay Vạn Tượng công tử đã thống trị toàn thể võ lâm rồi sao?

Trước đây võ công của y đâu cao hơn Cùng Hung Cực Ác là bao, sao bây giờ Ác Đồ Hướng Thiện Tâm cũng đã quy phục y thế này?

Lúc này hai người đã đến gần đỉnh núi, Mai Dao Lân trầm giọng nói :

- Chúng ta tạm dừng lộ diện!

Đoạn tung mình đến phía sau một tảng đá to. Sanh Thiên Tẩu tuy lòng không phục, song cũng dằn nén, ẩn nấp sau một ngọn cỏ tùng bên trái cách Mai Dao Lân chừng hai trượng.

Mai Dao Lân nhìn qua khe đá, thấy bên dưới cách chừng ba trượng là một khoảng đất bằng rộng hằng trăm trượng vuông, Ác Đồ Hướng Thiện Tâm đứng trên một mô đất tuyết ngoài hai mươi trượng và quay lưng về hướng này, đứng trước mặt y cách chừng mười trượng là một lão nhân áo bào vàng tuổi trạc thất tuần, râu tóc bạc phơ, mắt tròn mày dài, trên lưng dắt một ngọn đao dài vỏ vàng, thần thái ung dung lạnh lùng nói :

- Hướng Thiện Tâm, tôn giá nói rất đúng và thẳng thắn, nếu lão phu còn lồi thối dài dòng khiến tôn giá phải chịu giá rét thì thật không biết điều, ha ha!

Dứt lời, trầm giọng nói tiếp :

- Vương tử chúng tôi nghe nói Vạn Tượng công tử đã có được Huyền Vũ tàng trăn, chẳng hay lời đồn ấy đúng hay sai?

Sanh Thiên Tẩu kinh ngạc bất giác đưa mắt nhìn Mai Dao Lân, nhưng trên mặt chàng chẳng có phản ứng gì cả.

Ác Đồ Hướng Thiện Tâm giọng đầy sát cơ :

- Đã biết lãnh tụ võ lâm Trung Nguyên hiện nay võ công ngang trời, lẽ ra tôn giá không nên đến đây nạp mạng mới phải.

Lão nhân áo vàng điềm tĩnh cười khẩy :

- Lão phu đã dám đến là đã tiên liệu mọi việc, không cần tôn giá phải bận tâm. Vạn Tượng công tử võ công ngang trời quả là điều đáng lo, nhưng đó không phải là mục đích đến đây của lão phu. Điều chủ yếu là Vương tử nghe nói Công chúa và Hoàng hậu nước Quy Phụng đã thoát khỏi Phong Lôi động từ lâu, và nước Quy Phụng có ý đồ phản công võ lâm Trung Nguyên, chẳng rõ những điều ấy đúng hay sai, nên lão phu đã được phái vào Trung Nguyên thăm dò hư thật.

- Đúng hay sai, sao tôn giá không hỏi công tử bọn này trước?

- Ha ha, tôn giá nói vậy đâu phải, Vạn Tượng công tử hiện là đại diện tôn Trung Nguyên, lão phu là hạ người gì, sao được gặp kim diện ngọc thể của ký công tử? Do đó vạn bất đắc dĩ lão phu mới phải trực tiếp đến đây để thăm dò hư thật, những mong Hướng huynh thông cảm.

Lời lẽ rõ ràng chẳng xem Hướng Thiện Tâm ra gì, Hướng Thiện Tâm vốn tính tàn bạo, đâu nhẫn nhịn nổi, buồm tiếng cười vang :

- Ha ha đa tạ tôn giá đã xem trọng Hướng mỡ thể này, nếu Hướng mỡ mà cố chấp thì thật mất nghĩa khí, thôi thì Hướng mỡ tiễn tôn giá lên đường tại đây vậy.

Dứt lời đã tung mình lao tới, vung chưởng với chiêu Hàn Đàm Ẩn Nguyệt bổ vào trước ngực lão nhân áo vàng.

Lão nhân áo vàng như đã liệu trước, ung dung lách sang bên năm bước, phản công một chưởng và nói :

- Thật làm phiền Hướng huynh quá!

Ác Đồ Hướng Thiện Tâm vội tung mình tháo lui, chưởng kinh hai người đều rơi vào khoảng không, cuốn tung tuyết trắng.

Lão nhân áo vàng quay phắt người, vừa lúc Ác Đồ Hướng Thiện Tâm lao đến, cơ hồ cùng trong một lúc, mỗi người tung ra mười lăm chưởng.

Bóng chưởng đập chòn, tuyết trắng tung bay, tiếng vang động liên hồi.

Lão nhân áo vàng tuy công lực không cao hơn Ác Đồ Hướng Thiện Tâm, nhưng chiêu thức hết sức kỳ dị, sau hai mươi chiêu, Hướng Thiện Tâm đã bắt đầu có vẻ lúng túng. Lão nhân áo vàng cười dài nói :

- Hướng huynh, lão phu thời gian có hạn, tướng lệnh trong mình chẳng thể kéo dài lâu, đành phải nhờ sức thủ hạ thôi.

Đoạn toàn lực tung ra hai chưởng, ngửa mặt cất tiếng huyết dài.

Hướng Thiện Tâm lùi sau hai bước, liên tiếp công ra mười chưởng, cũng ngửa mặt cất lên hai tiếng huyết ngắn.

Liên sau đó, từ bên dưới ven khoảng đất trống ồ ạt xông ra hai mươi đại hán áo vàng, tay cầm kim đao lao đến bên dưới chỗ nấp của Mai Dao Lân.

Mai Dao Lân tung mình lên trên tảng đá, nhưng chưa phóng xuống ngay, Sanh Thiên Tẩu thấy vậy ngạc nhiên, phi thân đến dưới tảng đá hỏi :

- Công tử với Hướng Thiện Tâm là bạn thật ư?

Mai Dao Lân trầm giọng :

- Việc gì cũng có sự phân biệt nặng nhẹ.

- Nặng nhẹ thế nào?

- Sống trăm năm hay sống mười năm cũng chết, nhưng con người lại rất xem trọng chết sớm hay chết muộn.

Sanh Thiên Tẩu hiểu ý cười :

- Kẻ chết sau hẳn nhiên là giới võ lâm Trung Nguyên rồi.

Lúc này bọn đại hán đã sắp đến gần, Mai Dao Lân giọng âm trầm nói :

- Bởi vì Mai mỡ cũng là người Trung Nguyên!

Dứt lời vừa định phóng xuống, bỗng nghe bên dưới có tiếng quát to :

- Hung Sát Quy Thiên Cái đã chờ đợi các vị từ lâu!

Liên sau đó, từ dưới vách lao ra một lão nhân áo đỏ, mái tóc xõa dài, mỗi tay cầm một thanh kiếm hình răng cưa, vung động như gió, điên cuồng lao vào bọn đại hán áo vàng.

Có lẽ tướng mạo người này quá hung tợn cùng với lối đánh liều mạng khác người, bọn đại hán áo vàng nhất thời kinh khiếp, liền có ba người ngã gục. Ba tiếng rú thảm khốc đã khiến bọn đại hán áo vàng giật mình quay về thực tại, trong tiếng quát inh ỏi, ánh đao lấp lánh, bọn đại hán áo vàng đã lập thành một thế trận phối hợp rất chặt chẽ.

Hung Sát Quy Thiên Cái bỗng mất mục tiêu, điên cuồng xông xáo trong trận, nhưng không tài nào thoát thân được. Lão nhân áo vàng liếc nhìn Quy Thiên Cái bị hãm trong kim đao trận, lạnh lùng nói :

- Vạn Tượng công tử tuy hiện nay xưng bá võ lâm Trung Nguyên, nhưng một nơi trọng yếu thế này mà lại phái hai vị canh giữ thì thật quá xem thường thiên hạ.

Đoạn trầm giọng quát :

- Các ngươi hãy chia ra bốn người tiến vào Phong Lô động.

Ác Đồ Hướng Thiện Tâm tức tối, cố hết sức phản kích, song vẫn không sao thoát khỏi sự quần thảo của lão nhân áo vàng, trái lại tình thế càng thêm

nguy hiểm hơn.

Trong số mười bảy đại hán áo vàng vây hãm Hung Sát Quy Thiên Cái mỗi hướng rút ra một người lao nhanh đến dưới vách núi.

Sanh Thiên Tẩu mắt rực tinh quang nói :

- Công tử, giờ đến lượt chúng ta rồi!

Mai Dao Lân lơ đãng nhìn trời nói :

- Không cần chúng ta ra tay, trên đời chẳng thiếu kẻ tự cho mình là hiệp nghĩa đâu, hừ!

Bốn đại hán áo vàng đã lao đến dưới vách núi, bỗng nghe có tiếng la to :

- Trời đất ơi! Công chúa kim chi ngọc điệp, đâu thể trông thấy đao kiếm, trên đời sao lắm kẻ táng tâm bệnh cuồng thế này?

Đồng thời một bóng người từ bên phải lao ra, ngã nghiêng xiêu vẹo lướt qua trước mặt bốn đại hán áo vàng, liền tức bốn người cùng hự lên một tiếng, ngã lăn ra đất chết ngay.

Sanh Thiên Tẩu vừa thấy người đó, bất giác chau mày lắm lắm :

- Cuồng Hiệp Nhâm Thiên Tùng!

Mai Dao Lân rung động cõi lòng thâm nhũ :

- Lão bị giam hãm trong Huyền Vũ bí phủ sáu mươi năm trời mà còn biết người này, vậy là người này đã thành danh từ trước sáu mươi năm rồi.

Chỉ thấy đó là một lão nhân áo xám, tóc bạc rối bời, đôi mày dài xéch ngược, dưới cằm râu bạc tua tủa, mắt sáng mũi thẳng, tuy mặt đầy nếp nhăn, song vẫn không che lấp được vẻ anh tuấn khi xưa.

Cuồng Hiệp Nhâm Thiên Tùng hạ xong bốn đại hán áo vàng, trong tiếng cười dài, người vẫn tiếp tục ngã nghiêng xiêu vẹo lao về phía mười ba đại hán áo vàng đang vây hãm Hung Sát Quy Thiên Cái, ha hả cười nói :

- Mạng người tuy quý, nhưng kim đao đáng giá, lão phu đành ra tay giết người cướp của thôi.

Dứt lời, người đã đến nơi, hai tay vung động một hồi, tiếng rú thảm liên tiếp vang lên, trong thoáng chốc mười ba gã đại hán áo vàng đã phoi thây trên đất tuyết.

Hung Sát Quy Thiên Cái lập tức trước mắt bùng sáng, vừa thấy ngoài một trượng còn có một người, chẳng thèm nhìn kỹ, trong tiếng quát vang, song kiếm cùng vung lên nhắm ngay đỉnh đầu Cuồng Hiệp Nhâm Thiên Tùng bổ xuống.

Cuồng Hiệp mắt rực tinh quang, hai tay vung lên quát :

- Tiểu tử nguoi thấy vàng động lòng tham phải không hả?

Hai tay vung lên, liền tức nắm lấy cổ tay Hung Sát, Hung Sát kinh hãi, định thần nhìn kỹ, lập tức giật nảy mình, vẻ hung tợn trên mặt liền tan biến, buột miệng nói :

- Tiền bối là Cuồng Hiệp Nhâm...

Cuồng Hiệp cười ngắt lời :

- Tiểu tử, nguoi còn dám cướp đoạt kim đao của lão phu nữa không?

Dứt lời liền buông tay ra, Hung Sát cung kính, rụt rè nói :

- Vãn bối không dám!

Lão nhân áo vàng thấy toàn bộ thủ hạ đã táng mạng, lòng hết sức kinh hãi, không dám giao chiến nữa, trong tiếng quát vang liền tiếp tung ra ba chưởng, tung mình xuống núi tháo chạy.

Ác Đồ Hường Thiện Tâm vừa định đuổi theo, bỗng nghe Cuồng Hiệp Nhâm Thiên Tùng quát :

- Hãy giữ gìn, cường địch chưa hết đâu.

Hung Sát Quy Thiên Cái vội cất tiếng nói :

- Ác Đồ, hãy đến bái tạ ơn cứu giúp của Nhâm tiền bối mau.

Ác Đồ Hường Thiện Tâm lòng đang bức tức, nghe vậy quay phắt lại hậm hực nói :

- Gì mà Nhâm...

Cuồng Hiệp cười ha hả :

- Nhâm Thiên Tùng!

Ác Đồ Hường Thiện Tâm bối rối :

- Đa tạ tiền bối đã cứu giúp, gia công tử đang khắp nơi tìm kiếm tiền bối cùng hai vị Tuyệt Cái và Điện đạo nhân, không ngờ lại gặp hiệp tung tiền bối tại đây, thật tam sinh hữu hạnh.

Cuồng Hiệp Nhâm Thiên Tùng cười to :

- Hẳn là hai vị biết tính nết và thủ đoạn của lão phu, ra tay tại đây, hai vị có thể khẳng định là vì hai vị sao?

Hung Sát Quy Thiên Cái vội nói :

- Văn bối hai người đã hỏi cái và theo về với Vạn Tượng công tử, từ nay sẽ với những tháng ngày còn lại trong đời sẽ góp hết sức bảo vệ an ninh cho võ lâm Trung Nguyên.

Cuồng Hiệp gật đầu :

- Uôm vậy mới là tiếng người chó! Lão phu sẽ mãi mãi ghi nhớ lời nói của hai vị, lần sau gặp lại tốt hơn hết đừng phạm sai lầm nữa, bằng không...

Ác Đồ Hường Thiện Tâm vội tiếp lời :

- Từ nay tiền bối sẽ không bao giờ tìm thấy ác tích của chúng văn bối nữa đâu.

Ác Đồ vừa dứt lời, bỗng nghe một giọng lạnh tanh nói :

- Hai vị không còn sống được bao lâu nữa đâu.

Hung Sát và Ác Đồ quay phắt lại, vừa trông thấy Mai Dao Lâm, Ác Đồ kinh hãi lùi ra sau hai bước, miệng há hốc một hồi mới lắp bắp nói :

- Mai Dao Lâm, ngươi chưa chết ư?

Mai Dao Lâm buông tiếng cười sắc lạnh, từ từ cất bước xuống, khoảng cách hơn mười trượng mà như bước qua một bậc cấp, Cuồng Hiệp thấy vậy không khỏi biến sắc mặt. Mai Dao Lâm quét mắt nhìn Sanh Thiên Tẩu theo sau xuống đến, lạnh lùng nói :

- Phải, Mai Dao Lâm chưa chết, nên hai vị cũng chẳng thể sống được nữa.

Cuồng Hiệp Nhâm Thiên Tùng trầm giọng nói :

- Mạng sống là do trời ban cho, không ai có quyền quyết định sự sống chết của kẻ khác, trừ phi...

Mai Dao Lâm cười khẩy :

- Trừ phi là người mà những kẻ tự mệnh danh hiệp nghĩa muốn giết, đúng chẳng?

Cuồng Hiệp chau mày, bỗng ngửa mặt cười vang :

- Ha ha... tiểu tử, ngươi còn trẻ quá!

Sanh Thiên Tẩu xen lời :

- Làn sóng sau xô làn sóng trước, Nhâm Thiên Tùng các hạ cũng nên thay đổi rồi.

Cuồng Hiệp quét mắt nhìn Sanh Thiên Tẩu :

- Hai ta tuổi tác tương đương, lão phu thay đổi thì tôn giá cũng phải đồng bệnh tương lân mới đúng chứ?

Sanh Thiên Tẩu nhướn mày cười khẩy :

- Mạnh còn yếu mất.

Cuồng Hiệp cười ha ha :

- Lão phu cũng nghĩ vậy.

Mai Dao Lân chậm bước tiến về phía Hung Sát và Ác Đồ, giọng âm trầm nói :

- Hai vị hãy chuẩn bị, tuy Mai mỗ không tặng Lục binh xanh cho hai vị, nhưng chẳng thể không báo trước.

Cuồng Hiệp vừa nghe “Lục binh xanh” mắt liền rục lên sắc lạnh hỏi :

- Truy Hồn Tẩu là gì của người?

Mai Dao Lân không ngoảnh lại :

- Mai mỗ không biết người ấy.

- Người đến từ Thiên Sơn phải không?

Mai Dao Lân nghe vậy mới ngoảnh lại, giọng sắc lạnh hỏi :

- Chính tôn giá đã giam ông ấy tại đó phải không?

- Y đã không giữ lời giao ước khi xưa, nên y đã cứu người.

Mai Dao Lân đánh giọng :

- Mai mỗ cho tôn giá được hủy ước ba lần, sau đó mới lấy mạng tôn giá.

Cuồng Hiệp bỗng cười phá lên :

- Lão phu vốn tưởng không bao giờ có người thương xót cho một ma vương giết người như y, chẳng ngờ y lại thu được một đệ tử xuất sắc thế này, ha ha... một lần đôi ba lần, quả là lâu to. Nhưng tiểu tử, ha ha... người còn trẻ quá.

Sanh Thiên Tẩu giọng sắc lạnh xen lời :

- E rằng không trẻ như tôn giá đã nghĩ.

Cuồng Hiệp liếc nhìn Sanh Thiên Tẩu cười khinh miệt :

- Lão phu còn nhớ khi xưa tôn giá là người đầy mặc cảm tự ti, bị mọi người khinh khi hà hiếp, rất đáng thương hại, thật không ngờ năm tháng đổi dời, nay tôn giá đã có can đảm đối mặt với hiện thực, rất đáng mừng, ha ha...

Sanh Thiên Tẩu mắt vút qua một vẻ kỳ dị khó hiểu, Mai Dao Lân nhướn mày, giọng mai mỉa nói :

- Qua những lời này của tôn giá, Mai mỗ cũng đủ biết cái danh hiệu Cuồng Hiệp của tôn giá nhờ đâu mà có, đáng anh hùng không kể đến xuất thân, khi xưa hẳn là tôn giá xuất thân để vương, nên về đặc ý khi xưa đến nay vẫn còn.

Cuồng Hiệp sầm mặt :

- Tiểu tử, lão phu đã nói rồi, người còn trẻ quá.

Sanh Thiên Tẩu quét mắt nhìn Mai Dao Lân, ánh mắt thật sắc lạnh, có lẽ lão nghĩ Mai Dao Lân nói vậy chẳng qua là để dành lấy lòng trung thành của lão. Lão chậm chậm di chuyển ánh mắt đến trên mặt Cuồng Hiệp, cười kỳ dị nói :

- Nhâm đại hiệp, khi xưa lúc lão phu bị mọi người khinh khi hà hiếp, duy có tôn giá là từng nói lên lời thương hại, những lời ấy lão phu vẫn luôn ghi lòng tạc dạ, bất kể dụng ý của tôn giá lúc bấy giờ như thế nào, Nhâm đại hiệp có muốn nghe lại không?

- Ha ha... lão phu đã quên mất rồi, được nghe lại cũng tốt thôi.

Sanh Thiên Tẩu cười chua chát :

- Quý nhân thường rất hay quên, ha ha... lão phu còn nhớ tôn giá đã nói thế này, thân thể là do cha mẹ ban cho, người đời không nên nhìn bề ngoài khác lạ mà xem như loài thú vật.

Cuồng Hiệp biến sắc mặt :

- Các hạ không nhớ lầm chứ?

- Những lời lẽ mắng nhiếc có lẽ lão phu đã quên rất nhiều, nhưng lời nói của tôn giá thì lão phu nhớ rất rõ, bởi chỉ có mình tôn giá là nói như vậy thôi.

Mai Dao Lân lại hiểu thêm phần nào về Sanh Thiên Tẩu, và lại thêm phần căm thù Cuồng Hiệp Nhâm Thiên Tùng, cười lạnh lùng nói :

- Chẳng hay khi xưa sau khi nói những lời ấy, Nhâm đại hiệp còn có những hành động gì nữa?

- Lão phu từ khi xuất đạo đến nay ngày nào cũng bận rộn, chẳng còn nhớ là đã làm những gì nữa.

Sanh Thiên Tẩu trầm giọng :

- Nhưng chỉ bằng câu nói ấy, lão phu đã phải báo đáp tôn giá một lần, mặc dù lão phu biết rõ dụng tâm của tôn giá chỉ nhằm mưu cầu thanh danh.

Cuồng Hiệp ánh mắt sắc lạnh chăm chăm nhìn Sanh Thiên Tẩu hồi lâu, bỗng buông tiếng cười vang :

- Lão phu không sao minh chứng được lời nói của các hạ là thật hay là giả, nhưng bây giờ các hạ định báo đáp lão phu như thế nào?

Sanh Thiên Tẩu nghiêm giọng :

- Lão phu khuyên tôn giá hãy rời khỏi đây ngay.

Cuồng Hiệp ngẩn người :

- Ha ha... Vậy là báo đáp ư?

Sanh Thiên Tẩu gật đầu :

- Chỉ một lần này thôi!

Đột nhiên sấm tới vung chưởng bổ thẳng vào ngực Cuồng Hiệp.

Cuồng Hiệp là tay lão luyện giang hồ, thế nào lại không đề phòng, vừa thấy đối phương xuất thủ, song chưởng liền tức nhanh như chớp vung ra đón tiếp, chưởng phong rít lên như sấm rền, uy thế mạnh khôn tả.

“Ầm” một tiếng đĩnh tai nhức óc, chưởng phong như con lốc xoáy cuốn tung tuyết trắng thành một cột trắng cao hằng mấy trượng, và mặt đất có thêm một hố to và sâu đến năm thước.

Sanh Thiên Tẩu bật lùi ba bước, mặt lạnh như băng sương.

Cuồng Hiệp bật lùi một bước, người chao đảo mấy cái mới đứng vững lại được, vẻ cuồng ngạo trên mặt giờ đã thay thế bằng vẻ kinh ngạc.

Hung Sát và Ác Đồ kinh hãi nhìn Sanh Thiên Tẩu, mặc dù họ nhận thấy công lực Cuồng Hiệp trội hơn quái lão nhân cao dị thường này, nhưng trên đời chỉ có một “Cuồng Hiệp” chứ chưa từng nghe danh quái nhân này, vậy mà lại đấu ngang sức với Cuồng Hiệp danh lừng võ lâm, thật không thể tưởng tượng nổi. Sanh Thiên Tẩu cười khẩy nói :

- Nhâm đại hiệp, công lực của tôn giá chẳng qua chỉ có vậy, lão phu khuyên tôn giá nên thức thời vạ là hơn.

Cuồng Hiệp Nhâm Thiên Tùng vốn chẳng xem Mai Dao Lân ra gì, nghe vậy ngạo nghễ nói :

- Hai ta ai thắng vậy?

Sanh Thiên Tẩu lùi sau một bước :

- Lão phu đã cạn lời, sống chết là do tôn giá tự chọn.

Đoạn ngoảnh đi nơi khác, không nói thêm gì nữa.

Mai Dao Lân khinh bỉ quét mắt nhìn Cuồng Hiệp, đoạn cất bước đi về phía Ác Đồ và Hung Sát, âm trầm nói :

- Mai mỗ vốn chẳng có thâm thù đại hận gì với hai vị, và cũng chẳng phải kẻ tự mệnh danh là hành hiệp trượng nghĩa, thay trời hành đạo, nhưng hai vị không nên đầu thân dưới trướng Vạn Tượng công tử mà chuốc lấy họa sát thân.

Cuồng Hiệp cười to xen lời :

- Lão phu vốn không muốn gây khó khăn cho người, nhưng lẽ ra người không nên quấy loạn lòng người võ lâm mới được bình định, ai làm Minh chủ cũng như nhau, lão phu chỉ cần võ lâm bình yên thôi.

- Hai ta dụng ý khác nhau, bất đồng tư tưởng không nên nói nhiều là hơn.

Mai Dao Lân nói xong, vẫn thản nhiên đi về phía Hung Sát và Ác Đồ.

Cuồng Hiệp ánh mắt rực sát cơ, trầm giọng nói :

- Tiểu tử, đây là lần thứ ba lão phu đã nói ngươi còn trẻ quá!

Mai Dao Lân cười khinh miệt :

- Mai Dao Lân này tuy trẻ tuổi, nhưng không muốn kính trọng những người hay lên giọng kẻ cả.

Có Cuồng Hiệp hậu thuẫn, Hung Sát và Ác Đồ hết sức yên tâm, họ chẳng phải lo về quái nhân cao to dị thường kia, Ác Đồ Hường Thiện Tâm đã từng chứng kiến võ công của Mai Dao Lân, y tự tin nắm chắc phần thắng.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, lòng đã thầm thỏa hiệp, Ác Đồ Hường Thiện Tâm cười lạnh lùng nói :

- Mai Dao Lân trong hơn một năm qua, các hạ chưa từng gặp người phải không?

Mai Dao Lân dừng lại trước mặt hai người chừng năm thước, giọng sắc lạnh nói :

- Hai vị có thể để một người sống trở về truyền lời, các hạ hãy đảm nhiệm việc ấy!

Đoạn đưa tay chỉ Ác Đồ Hường Thiện Tâm. Ác Đồ Hường Thiện Tâm tức giận quát :

- Mai Dao Lân, ngươi biết mình có bao nhiêu cân lạng không?

Mai Dao Lân thản nhiên lạnh lùng nói :

- Hai vị cùng tiến lên đi!

Hung Sát Quy Thiên Cái mắt rực hung quang, bỗng quát to :

- Tiểu tử ngông cuồng, hãy nằm xuống ngay.

Dứt lời đã tung mình lao tới, đôi kiếm răng cưa nhắm ngay đỉnh đầu Mai Dao Lân bổ xuống vẫn là lối đánh thí mạng.

Mai Dao Lân buông tiếng cười khẩy, tay phải khẽ giơ lên và quát :

- Hai vị cùng tiến lên đi!

“Choang” một tiếng lãnh lói, thanh kiếm bên tay phải Hung Sát đã bay vút lên cao gần ba mươi trượng, và người cũng bay ra sau bốn, năm trượng, nhưng y chẳng hiểu vì sao lại như vậy.

Cuồng Hiệp biến sắc mặt, giờ lão mới nhận thấy sự việc, chẳng phải đơn giản như lão nghĩ, chàng thiếu niên này thân thủ thật nhanh kinh khủng.

Mai Dao Lân thò tay vào lòng, lấy ra một đóa Lục bình xanh nhỏ và tinh xảo, đặt ngang trên lòng bàn tay, nhìn Ác Đồ Hường Thiện Tâm nói :

- Vạn Tượng công tử đã có một đóa, nhưng Mai nỗ nghĩ là phải tặng thêm y một đóa nữa, bởi đây là lần thứ nhì Mai mỗi bước chân vào chốn giang hồ, hai vị tiến lên đi!

Hung Sát tung mình đến đứng cạnh Ác Đồ, Hung Sát đã quen tính hung tàn đầu chịu khuất phục dễ dàng thế này, quét mắt nhìn Hường Thiện Tâm nói :

- Chúng ta còn chờ gì nữa?

Hường Thiện Tâm thoáng tần ngần :

- Chẳng chờ gì cả.

Quy Thiên Cái lại tung mình lao tới quát :

- Vậy thì tiến lên!

Ác Đồ Hường Thiện Tâm tuy đã nhận thấy Mai Dao Lân không còn như hồi một năm trước, nhưng lúc này đã ở vào thế cười hổ, không còn rút lui được nữa, bèn cũng quát to :

- Tiến lên thì tiến lên!

Đoạn cũng liền tung mình lao tới. Hung Sát Quy Thiên Cái tuy cũng liều mạng xuất thủ, nhưng không hớ hênh như trước nữa. Ác Đồ Hường Thiện Tâm thì chường lực hung mãnh, chiêu nào cũng vận dụng hết toàn lực.

Hai người một tả một hữu tấn công Mai Dao Lân, mặc cho bóng chưởng rợp trời, kinh phong cuộn cuộn, ánh kiếm chớp chói như tia chớp, Mai Dao Lân vẫn thân nhiên đứng yên bất động.

Chưởng kinh, kiếm khí chớp nhoáng đã đến ngay trong khoảnh khắc đường tơ kẽ tóc, bỗng nghe Mai Dao Lân sắc lạnh cười nói :

- Hai vị hãy chia biệt nhau đi thôi.

Một tiếng “bùng” vang rền, kèm theo một tiếng rú thảm thiết, Ác Đồ Hưởng Thiện Tâm văng ngược ra sau năm sáu trượng, hạ xuống đất lại lùi sau bốn năm bước nữa, một đóa Lục bình xanh ngay giữa trán, máu tươi chảy dài xuống sống mũi.

Hung Sát Quy Thiên Cái mặt xám ngắt, nằm úp trên mặt đất cách Mai Dao Lân hơn ba thước, thanh kiếm răng cưa rơi ở sau lưng Mai Dao Lân, hiển nhiên y đã tắt thở mạng vong.

Diễn biến chỉ trong khoảnh khắc thật là kinh khủng, Cuồng Hiệp Nhâm Thiên Tùng đột nhiên quát to :

- Tiểu tử, ngươi không đến được Trung Nguyên đâu!

Đồng thời đã tung mình lao đến trước mặt Mai Dao Lân, chưởng kinh xô ra như bài sơn hải đảo, xuất thủ gần như ám toán.

Mai Dao Lân nghe tiếng ngẩng lên, liền tức giật mình kinh hãi, thoái lui đã không kịp, đành buông tiếng quát vang, hữu chưởng chớp nhoáng tung ra, “bùng” một tiếng vang rền, mặt đất rung chuyển, tuyết đá tung bay, chưởng phong như lốc xoáy cuốn bay thi thể của Hung Sát ra xa bảy tám trượng. Hai người cùng lùi sau bốn bước, nhưng sự thắng bại thì người nào cũng tự hiểu trong lòng. Về cuồng ngạo trên mặt Cuồng Hiệp hoàn toàn tiêu tan, lão tin chắc Mai Dao Lân hoàn toàn không phòng bị, vậy mà tiện tay một chưởng cũng vẫn ngang ngựa với lão.

Mai Dao Lân cười mai mỉa nói :

- Các hạ thật biết lợi dụng cơ hội, danh hiệu đại hiệp quả là xứng đáng dành cho các hạ.

Đoạn quay sang Ác Đồ Hưởng Thiện Tâm nói tiếp :

- Các hạ nên đi ngay, Ma Thiên Lãnh cách Trung Nguyên quá xa, nên Lục bình xanh của Mai mỗ không có chất độc, đó chẳng phải nhân từ, mà là báo trước với các hạ, võ lâm Trung Nguyên đã không còn đất cho các hạ dung thân nữa, bất kỳ lúc nào Mai mỗ cũng có thể lấy mạng các hạ, không cần phải Lục bình xanh khống chế, xin mời!

Cuồng Hiệp Nhâm Thiên Tùng từ khi bước chân vào chốn giang hồ đến nay, chưa bao giờ chịu nhục nhã thế này, đành rằng nơi đây không nhiều nhân vật võ lâm, nhưng chỉ hai người cũng đủ cho y mất mặt rồi, nhất thời mặt lão tái ngắt, thốt chẳng nên lời.

Ác Đồ Hưởng Thiện Tâm lúc này tự biết Cuồng Hiệp không đủ khả năng bảo vệ cho mình, bất giác quét mắt nhìn về phía Phong Lôi động, ra chiều lưỡng lự. Mai Dao Lân thấy vậy lạnh lùng nói :

- Người bị giam trong động là kẻ vô tội, một ngày nào đó Mai mỗ sẽ bắt Vạn Tượng công tử quỳ dưới đất mà mở cửa thả họ ra, Mai mỗ không bao giờ mở cửa động đâu.

Ác Đồ Hưởng Thiện Tâm nghe vậy yên tâm, cười nói :

- Mai Dao Lân, Hưởng mỗ mong là các hạ sẽ sớm đến Trung Nguyên.

Đoạn quay người phi thân bỏ đi.

Mai Dao Lân âm trầm cười nói :

- Mai mỗ mong là lúc ấy các hạ vẫn còn ở Trung Nguyên.

Cuồng Hiệp Nhâm Thiên Tùng lúc này bỗng buông tiếng cười vang, tiếng cười hết sức ghê rợn.

Mai Dao Lân chậm chậm quay người, chờ lão Cuồng Hiệp cười dứt, lạnh lùng nói :

- Các hạ vừa nghĩ đến việc rất đáng cười phải không?

Cuồng Hiệp nói to :

- Đúng, và lão phu đã nhiều năm chưa từng gặp địch thủ, hôm nay được gặp một thiếu niên anh hùng như ngươi, thật là một điều hiếm có, chẳng lẽ không đáng để cười ba hôm hay sao?

Mai Dao Lân cười khẩy :

- Mai mỗ tin là Hưởng Thiện Tâm hẳn sẽ rao truyền những lời nói của các hạ khắp chốn Trung Nguyên.

Cuồng Hiệp đỏ mặt :

- Tiểu tử, với tuổi như ngươi mà có được tâm cơ hơn người thế này, thật khiến lão phu giật mình.
- Nhưng võ công của Mai mỗ chẳng những khiến tôn giá kinh hãi mà còn khiến tôn giá lo âu, bởi tôn giá chỉ có thể hủy ước ba lần, lần thứ tư là phải quyết một phen sinh tử.

Cuồng Hiệp liếc nhìn Sanh Thiên Tẩu, cổ trần tỉnh nói :

- Ba lần chẳng quá nhiều ư?
- Không nhiều đâu, chúng ta hãy bắt đầu từ đây, nhưng các hạ có thể rời khỏi ngay, phản bội lời thề lần thứ nhất.

Cuồng Hiệp vờ vĩnh :

- Lão phu không hiểu lời nói của ngươi.
- Nhưng khi xưa trên Thiên Sơn, ân sư của Mai mỗ lại nghe hiểu lời của các hạ.

Cuồng Hiệp cười to :

- Sự thắng bại vậy là đã quyết định ư?
- Các hạ hiểu rõ hơn Mai mỗ nhiều.
- Chính vì vậy mà lão phu nghĩ là ngươi cũng có khả năng bại, nhưng ngươi lại không tự sắp xếp cho mình.

Mai Dao Lâm nghiêm giọng :

- Mai mỗ bại, sẵn sàng tặng thủ cấp cho các hạ.
- Ha ha... trên cõi đời lại có sự đánh cuộc chênh lệch thế này đây là lần đầu tiên lão phu mới gặp.

Sanh Thiên Tẩu lạnh lùng tiếp lời :

- Chẳng chênh lệch chút nào cả, các hạ tự hiểu rõ hơn ai hết, thủ cấp của Mai công tử chỉ là chiếc bánh vẽ, chỉ có thể nhìn xem mà không bao giờ lấy được.

Cuồng Hiệp lặng người buột miệng :

- Nếu như các hạ cũng tham dự.

Sanh Thiên Tẩu cười khẩy :

- Hẳn là các hạ không bao giờ ngờ đến một cậu nói mưu danh của các hạ khi xưa, hôm nay lại cứu mạng một lần cho các hạ.

Cuồng Hiệp cố nén giận :

- Lão phu không hiểu các hạ muốn nói gì?

Sanh Thiên Tẩu buông tiếng cười khẩy, bỗng quay sang Mai Dao Lâm nói :

- Công tử, theo lão phu thì việc hôm nay kết thúc tại đây được rồi.

Mai Dao Lâm đành mặt :

- Sanh Thiên Tẩu, hãy bước sang với lão ta, Mai mỗ đã nói ra là không bao giờ thay đổi.

Cuồng Hiệp nghe vậy mừng thầm, vội nói :

- Tiểu tử, ngươi thật là cặn tàu ráo máng với người khác.

Mai Dao Lâm cười phá lên :

- Các hạ vang danh Cuồng Hiệp mà lại coi một kẻ khi xưa bị thiên hạ khinh khi hà hiếp là người, không thấy quá hạ thấp phẩm giá của mình hay sao?

Sanh Thiên Tẩu biến sắc mặt, Cuồng Hiệp lặng người.

Sự yên lặng căng thẳng kéo dài hồi lâu, Sanh Thiên Tẩu bỗng cười vang nói :

- Công tử, bất kể thế nào việc hôm nay cũng phải kết thúc tại đây.

Mai Dao Lân cười sắc lạnh :

- Sanh Thiên Tẩu ngày mong đợi của các hạ đã đến chỉ có điều là các hạ vẫn chưa thoát khỏi bàn tay của Mai mỗ, biến động trong lúc này thật quá hấp tấp, hai vị hãy cùng tiến lên đi!

Sanh Thiên Tẩu trán nổi gân xanh, Cuồng Hiệp thấy vậy lòng càng thêm trĩu nặng, tuy công lực lão cao hơn Sanh Thiên Tẩu, nhưng Sanh Thiên Tẩu hiểu rõ Mai Dao Lân hơn lão, nếu Sanh Thiên Tẩu lòng không ngán ngại thì đâu có về căng thẳng thế này.

Cuồng Hiệp tuy xưa nay rất cao ngạo, nhưng lúc này cũng phải dẹp bỏ hết, vờ cười ca ngợi :

- Huynh đài thật là người hiệp nghĩa chính khí, không phân biệt thân thù, chỉ hành động theo chính nghĩa, lão phu tin là kể từ nay giới võ lâm Trung Nguyên sẽ không còn ai đối xử với các hạ như xưa nữa.

Sanh Thiên Tẩu nghe vậy liền sầm mặt, nhưng bỗng buông tiếng cười vang rất ghê rợn một hồi thật lâu mới ngừng cười nói :

- Nhâm đại hiệp đến bây giờ họ mới xem lão phu là con người thì đã quá muộn rồi, hôm nay lão phu sở dĩ trợ giúp các hạ hoàn toàn chính là vì câu nói kia, từ nay về sau lão phu sẽ không còn nhớ đến các hạ nữa.

Cuồng Hiệp thăm cười khẩy nhủ thầm :

- Chỉ cần trừ được Mai Dao Lân, chốn võ lâm cũng chẳng có chỗ để cho người dung thân.

Song thần sắc cũng không thay đổi, cười dài nói :

- Sự thật dù sao vẫn là sự thật, nói ra trong lúc này còn quá sớm. Tiểu tử, người đã chuẩn bị xong chưa.

Qua tiếng cười ghê rợn của Sanh Thiên Tẩu, cõi lòng bình lặng của Mai Dao Lân bỗng lại gọn sóng, chậm chậm lùi sau một bước dài, tan đi công lực nói :

- Thôi được, việc hôm nay bỏ qua. Nhâm Thiên Tùng các hạ hãy nhớ kỹ, kể từ nay cõi đời tuy rộng lớn, nhưng không còn đất cho các hạ dung thân nữa đâu.

Đoạn lạnh lùng quay người đi về phía bờ núi.

Sanh Thiên Tẩu nhìn theo bóng dáng sau lưng Mai Dao Lân, lòng xáo động dữ dội, hai người đã sống bên nhau hơn một năm dài, lão rất hiểu cá tính của chàng thiếu niên này.

Cuồng Hiệp không muốn bỏ qua cơ hội hôm nay, cười to nói :

- Tiểu tử, người còn quá trẻ nên đã không biết là khi bãi chiến phải được sự đồng ý của cả đôi bên, bây giờ...

Mai Dao Lân vẫn tiếp tục bước đi, lạnh lùng ngắt lời :

- Theo Mai mỗ thì không cần sự đồng ý của hai vị.

- Tiểu tử, lão phu khuyên người nên đứng lại.

Sanh Thiên Tẩu cười khẩy :

- Theo lão phu thì Mai công tử có quyền tự do quyết định đi hay ở.

Cuồng Hiệp giật mình sững sờ :

- Các hạ thay đổi bất thường thế này, thật lão phu không ngờ.

Sanh Thiên Tẩu liếc nhìn về phía Mai Dao Lân đã mất dạng dưới khoảng đất trống, giọng thấp trầm :

- Vì thương tiếc sinh mạng, lão phu bắt buộc phải thay đổi, các hạ sở dĩ muốn tái chiến đó là vì không biết tính mạng mình đã nằm trong tay kẻ khác.

Cuồng Hiệp giật mình kinh hãi :

- Hai ta liên thủ cũng không địch nổi y sao?

- Lão phu đã nói rồi, y không trẻ như các hạ nghĩ đâu. Hai ta hôm nay đã hết ân, giờ chỉ còn có oán mà thôi.

Sanh Thiên Tẩu dứt lời liền quay người phi thân đuổi theo Mai Dao Lân.

Bạn đang đọc truyện *Long Kiếm Truy Hồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Cuộc trùng phùng bất ngờ

Trong tuyết bay gió rét, Cuồng Hiệp Nhâm Thiên Tùng ngây ngẩn đứng trông theo bóng dáng sau lưng Sanh Thiên Tẩu, lão không tin Mai Dao Lân thật sự có võ công ghê gớm đến vậy, nhưng lão nhận thấy Sanh Thiên Tẩu quả thật là e sợ chàng.

Sanh Thiên Tẩu đuổi theo đến bên cạnh Mai Dao Lân, hai người sóng vai bước đi. Mai Dao Lân chỉ lạnh nhạt quét mắt nhìn lão, không nói gì cả.

Trước mặt một màu trắng xóa, đồi núi chập chùng bát ngát. Hai người xuống khỏi ngọn núi cao Phong Lôi động, lại phóng đi lên một dải núi nằm ngang. Bỗng Sanh Thiên Tẩu dừng bước, ngoảnh nhìn về phía triền núi phía trước nói :

- Trời rét thế này, thân gái yếu đuối công mẹ đến đây làm gì thế nhỉ?

Mai Dao Lân ngạc nhiên chững bước, phóng mắt nhìn, nhưng chẳng thấy gì cả buột miệng nói :

- Người con gái ấy lòng hiếu thảo thật đáng khen.

Sanh Thiên Tẩu nghiêm mặt :

- Trên cõi đời đáng kính nhất là cha mẹ!

Mai Dao Lân động tâm, ánh mắt chậm chậm dời đi nơi khác, lặng thinh không nói gì. Sanh Thiên Tẩu thấy Mai Dao Lân không đáp, như bỗng tức giận trầm giọng nói :

- Công tử bảo có đúng không?

Mai Dao Lân nhếch môi cười :

- Mỗi người có cách nghĩ riêng.

Sanh Thiên Tẩu nhướn mày gần giọng :

- Bây giờ lão phu mới hiểu rõ công tử.

Mai Dao Lân vụt ngoảnh lại, đánh giọng nói :

- Sanh Thiên Tẩu, các hạ đừng tưởng mình là kẻ bất hạnh nhất trên đời, Mai mỗ đã nhẫn nhịn các hạ đến lúc này, các hạ nên thỏa mãn rồi, cõi lòng Mai mỗ rất fit khi được cõi mớ, đừng tự chuốc lấy họa sát thân.

Sanh Thiên Tẩu tức giận, nhưng vì võ công kém xa chàng, không dám phát tác, nhất thời đứng thừ ra tại chỗ.

Ngay khi ấy một thiếu nữ dáng vẻ tiêu tụy công trên lưng một lão bà từ sau một mô tuyết cao trên triền núi chừng năm mươi trượng bước ra, Mai Dao Lân sững sờ buột miệng kêu lên :

- Điều Đài Mục Nữ!

Đoạn liền phi thân lên núi, Sanh Thiên Tẩu nghĩ là kẻ địch của Mai Dao Lân đây rồi Trung Nguyên, tưởng đâu chàng định sát hại hai người ấy, lão đang kính phục lòng hiếu thảo của thiếu nữ kia, liền vội phi thân đuổi theo.

Hai người phóng đi nhanh như tia chớp, thoáng chốc đã đến cách ba người kia ngoài năm trượng.

Thiếu nữ ngược lên nhìn, đôi mắt đầy vẻ ai oán nhìn chột vào mặt Mai Dao Lân, chẳng rõ vui mừng hay đau xót.

Lúc này lão nhân tóc bạc đang đảo dác nhìn ra sau, chưa phát hiện sự có mặt của hai người, khi ngoảnh lại thấy thiếu nữ dừng bước, bất giác giật mình và đưa mắt nhìn ra phía trước. Lão kinh ngạc lắc mạnh đầu, như tưởng mình không được tỉnh táo, ngoảnh nhìn hỏi :

- Mai Dao Lân, ngươi chưa chết ư?

Mai Dao Lân quét mắt nhìn ba người, mặt co giật đầy vẻ đau khổ, cười cay đắng nói :

- Nếu Mai mỗ chết đi, sẽ không bao giờ thực hiện được lời hứa tặng trả cho tôn giá một hoàn thuốc còn gì?

Lão nhân tóc bạc lộ vẻ vui mừng, sau một thoáng ngậm ngẩn, bỗng ngửa mặt cười vang :

- Vậy là ngươi còn sống thật rồi, ha ha... Một hoàn thuốc là việc nhỏ, vấn đề là nếu ngươi chết đi thì công sức của Cửu Hoàn Kiếm này đã đổ ra một cách uổng phí, và tâm lòng của Linh nhi cũng thật là thừa thãi.

Huyết Phụng phu nhân nằm mọp trên lưng Điều Đài Mục Nữ bỗng cất giọng yếu ớt nói :

- Linh nhi, hãy bỏ ta xuống, những gì đã chất chứa trong lòng hơn một năm qua, giờ hãy cạn tỏ với y đi.

Điều Đài Mục Nữ hít sâu một hơi không khí, cố nén niềm kích động trong lòng nói :

- Chúng... chúng ta hãy tìm một nơi kín đáo, ở đây e rằng...

Sanh Thiên Tẩu ánh mắt sắc lạnh đứng sát lưng Mai Dao Lân, có lẽ lúc này lòng Mai Dao Lân quá kích động nên đã quên mất sự hiện diện của lão.

Mai Dao Lân bình thần cười nói :

- Nơi này có thể nhìn rõ rất xa, ở đây được rồi.

Cửu Hoàn Kiếm ngẩn người, bỗng cười nói :

- Tiểu tử, ngươi vẫn cuồng ngạo như trước, hãy xem đây Vũ Nội nhị kỳ mà còn bị đá thương, đây không phải ám toán, mà là giao chiến một cách công bằng.

Mai Dao Lân thân nhiên cười :

- Mai mỗ rất mong được gặp những cao nhân võ công cái thế kia.

Đoạn thò tay vào lòng lấy thuốc trị thương.

Đây là lần đầu tiên trong hơn một năm qua, Sanh Thiên Tẩu đã tiếp cận với Mai Dao Lân trong khi chàng không hề phòng bị thế này, lão đã định tâm hạ sát chàng, lẽ nào lại bỏ qua, ngầm vận tụ công lực vào song chưởng, bất thần toàn lực đẩy ra, chưởng xuất mới quát to :

- Ngươi chẳng còn gặp được nữa đâu!

Mai Dao Lân vừa nghe tiếng vội rút tay ra, song đã muộn, chỉ nghe “bình” một tiếng, song chưởng Sanh Thiên Tẩu đã trúng vào lưng Mai Dao Lân, thân người Mai Dao Lân văng bay lên cao hơn mười trượng, liên tiếp lộn vòng trên không, nghiêng rơi xuống triền núi, đến đất lại lăn lộn mấy vòng, va vào trên một tảng đá to cách xa ba mươi trượng, lăn xuống dưới tảng đá.

Điều Đài Mục Nữ Vân Phụng Linh thẳng thốt hét to, đặt Huyết Phụng phu nhân xuống đất, tung mình lao về phía Mai Dao Lân.

Huyết Phụng phu nhân cắn răng cố sức chỗi dậy, giọng căm thù nói :

- Lão thân kiếp này được nhìn thấy hành động quang minh lỗi lạc của một đại anh hùng như tôn giá, chết cũng chẳng hối tiếc. Nào hãy đến đây, lão thân tin là tôn giá dù có giết thêm một hai người cũng chẳng bận tâm.

Cửu Hoàn Kiếm đứng thừ ra, như đến giờ mới bừng tỉnh, cắn hờn cười vang nói :

- Tôn giá thật biết lợi dụng thời cơ, khiến lão phu cứ tưởng tôn giá là bạn của y. Nào lại đây, với công lực kinh người của tôn giá, hẳn không đến nỗi e sợ hai kẻ sắp chết này.

Sanh Thiên Tẩu đứng yên cười khẩy :

- Giết hai người thật dễ như trở bàn tay, nhưng lúc này lão phu không có thời gian, bởi một chưởng của lão phu chưa thể khiến y chết ngay, nếu hai người có hứng thú thì hãy theo xuống đây.

Đoạn vừa định tung mình, Cửu Hoàn Kiếm gần giọng quát :

- Đâu dễ dàng vậy được!

Dứt lời đã tung mình lao tới. Huyết Phụng phu nhân vừa thấy chồng ra tay, cũng liền buông tiếng quát vang, cố gom hết sức tàn lao tới.

Sanh Thiên Tẩu cười khẩy :

- Hai vị có lẽ công lực cũng khá, nhưng lúc này năm thành cũng chưa đến, chỉ tự chúc khổ vô thân mà thôi.

Dứt lời đã xoay người, tung ra chiêu Huyền Ảnh Bách Áo.

Công lực hai người quả đã tiêu hao gần hết, lực bất tòng tâm, trong khi Sanh Thiên Tẩu lại sợ Mai Dao Lân trúng chưởng chưa chết, nếu thoát thân sẽ để lại họa sát thân, không dám kéo dài thời gian, toàn lực thi triển tuyệt chiêu trong Huyền Vũ bí kíp, hai người làm sao chống nổi.

Chỉ nghe hai tiếng hự đau đớn cùng lúc vang lên, Song kỳ đã ngã lăn ra đất tuyết. Sanh Thiên Tẩu quết mắt nhìn hai người lạnh lùng nói :

- Nếu như không nghĩ đến tấm lòng hiếu thảo của lệnh ái thì hai người đã táng thân tại đây rồi.

Dứt lời đã tung mình lao xuống núi, Song kỳ huyết đạo bị kiềm chế, lòng tuy căm hận nhưng chẳng biết làm sao hơn.

Vân Phụng Linh lần theo dấu tuyết vỡ, tìm thấy Mai Dao Lân ở sau tảng đá vừa mới gắng gượng đứng lên. Nàng cất tiếng gọi đầy đau xót, ôm chầm lấy Mai Dao Lân vào lòng, dịu dàng ngồi xuống đá, đôi môi run run hôn khắp mặt chàng, nước mắt rơi xối xả. Mai Dao Lân gắng gượng đưa tay phải lên dùng cánh tay áo rách nát chùi vết máu nơi khóe miệng, mỉm cười nói :

- Linh muội đừng như vậy, Trung Nguyên vốn không phải là nơi sinh trưởng của Linh muội, Linh muội nên về nước là hơn. Ngu ca hiểu lão ta, lão ta cũng hiểu rõ ngu ca, nên lão không bao giờ bỏ qua cơ hội hạ sát ngu ca.

Vân Phụng Linh kinh hãi dời miệng ra, càng ôm chặt Mai Dao Lân hơn, áp má vào mặt chàng khích động nói :

- Không, tiểu muội không đi đâu hết, bởi Lân ca ở Trung Nguyên, tiểu muội ai cũng chẳng cần, tiểu muội phải bảo vệ Lân ca, không để cho bất kỳ người nào làm hại.

Mai Dao Lân đưa tay sửa lại làn tóc lòa xòa trước trán nàng, lắc đầu cười nói :

- Linh muội, ngu ca đã nói rồi, ngu ca rất hiểu lão ta, không chỉ con người mà kể cả võ công của lão ta, Linh muội không phải là đối thủ, hãy nghe lời ngu ca, đi đi!

Vân Phụng Linh khóc gào lên :

- Không tiểu muội chết cũng phải kề cận bên Lân ca. Thật ra Lân ca chẳng hiểu lão ấy, không thì đâu để cho lão ấy sống đến hôm nay và dẫn theo bên mình... Lòng tàn bạo của Lân ca đối với kẻ địch khi trước đâu rồi? Trước kia tiểu muội cũng từng oán trách Lân ca tàn nhẫn, nhưng bây giờ thì tiểu muội lại hận Lân ca từ tâm, hận Lân ca...

Mai Dao Lân rất hiểu nỗi đau hiện giờ của vị Quận chúa đa tình này, chàng thật có phần hối hận hôm trước đã buông tha cho Sanh Thiên Tẩu, cười chua chát nói :

- Linh muội biết ngu ca không phải dễ dàng thương hại kẻ khác, bởi ngu ca là người bất hạnh, nhưng... lão ta cũng là một kẻ bất hạnh nên ngu ca đã sinh lòng thương hại, nhưng ngu ca lại không ngờ lại báo ứng nhanh đến như vậy. Linh muội hãy nghe lời ngu ca rời khỏi đây ngay. Ngu ca biết Linh muội không bao giờ thật sự hận ngu ca, do đó ngu ca mong là trong trí óc Linh muội chỉ ghi nhớ ngu ca là người sống mãi.

Sanh Thiên Tẩu thờ thẫn đứng trên tảng đá, gió rét thổi tung râu tóc bạc phơ của lão, trông lão thật cô đơn và tội nghiệp. Vân Phụng Linh tới tấp hôn lên mặt Mai Dao Lân, về khích động đã tiêu tan, thay vào đó là tình yêu tha thiết, nàng âu yếm nói :

- Sao Lân ca biết là tiểu muội không bao giờ thật sự hận Lân ca? Bởi Lân ca cũng yêu thương tiểu muội, nên tiểu muội biết Lân ca không bao giờ hận tiểu muội và cũng biết tiểu muội không bao giờ hận Lân ca, Lân ca không muốn rời xa tiểu muội, tiểu muội cũng không muốn rời xa Lân ca. Lân ca đừng xua đuổi tiểu muội, thời gian của chúng ta quá ngắn ngủi, trong khi chúng ta đều có rất nhiều lời muốn nói.

Mai Dao Lân cười cay đắng :

- Linh muội đã thay đổi nhiều quá, không còn vâng lời ngu ca như trước nữa.

Vân Phụng Linh cười ảo não :

- Tiểu muội biết mình đã tiêu tụy rất nhiều, nhưng con tim tiểu muội không bao giờ thay đổi, chính Lân ca mới thay đổi, đã xem sự sống chết quá quan trọng, không muốn tiểu muội được chết cùng.

Mai Dao Lân đưa tay nhẹ lau đi dòng lệ nơi khóe mắt nàng, về thương xót lắc đầu nói :

- Ngu ca nhất định phải báo thù cho Linh muội.

Vân Phụng Linh mắt nhòa lệ lắc đầu :

- Đừng dối gạt tiểu muội, lúc Lân ca buông tha cho lão, nhất định đã nghĩ đến hậu quả. Lân ca là người thông minh, sở dĩ trước nay lão chưa sát hại Lân ca, chắc chắn chẳng phải lão không muốn, mà là Lân ca đề phòng quá cẩn thận. Lân ca vì thương hại lão mà nuôi hổ bên mình không chịu sát hại lão, vì

sao lại không chịu thương xót tiểu muội, để cho tiểu muội cùng sống chết bên nhau chứ? Lân ca trong hơn một năm qua tiểu muội đã thấm thía mùi vị của sự cách biệt, ba người cơ hồ tìm khắp Ma Thiên Lãnh, bởi tiểu muội không tin lời đồn đại trên chốn giang hồ, Lân ca đã bỏ rơi tiểu muội âm thầm ra đi. Nhưng thật không ngờ trong lúc đường cùng lại gặp được Lân ca, và càng không ngờ thời gian của chúng ta lại ngắn ngủi thế này.

Mai Dao Lân mắt dần rướm lệ, giọng cười nói :

- Linh muội trên đời chẳng có bữa tiệc nào không tan, hãy nghe ngu ca...

Vân Phụng Linh biết Mai Dao Lân định nói gì, vội với giọng hờn tránh ngắt lời :

- Lân ca hãy xem, tay áo rách tả tơi thế này mà cũng không chịu vá lại, không có tiểu muội bên cạnh, Lân ca chẳng màng gì đến ăn mặc nữa, thật là...

Mai Dao Lân cười ảo não :

- Ngu ca biết Linh muội không muốn ngu ca xua đuổi, nhưng...

Vân Phụng Linh như chợt nhớ, bỗng nói :

- Lân ca sao lâu thế này mà lão chưa xuống đến, chúng ta đi thôi!

Mai Dao Lân lắc đầu :

- Lão chắc chắn phải xuống đây!

Bỗng một giọng áy náy từ trên đầu hai người vang lên :

- Đúng vậy, công tử lão nô đã chờ chịu phạt, tại đây từ lâu.

Vân Phụng Linh giật nảy mình, ôm chặt Mai Dao Lân quay phắt lại, ngược nhìn lên tầng đá chỉ thấy Sanh Thiên Tẩu đang quỳ trên ấy, hai đầu gối đã gần nửa vùi trong tuyết, đầu cúi gằm, mái tóc buông xõa, hai người từ dưới nhìn lên, trông rõ dấu lệ trên gương mặt chẳng chịt nếp nhăn của lão.

Mai Dao Lân lạnh lùng cười nói :

- Sanh Thiên Tẩu, các hạ quá thận trọng rồi đó, Mai mỗi lúc này nội phủ đã thọ thương, chân khí khó đề tỵ, lỡ qua ngày hôm nay sẽ không còn cơ hội trừ khử Mai mỗi nữa đâu.

Vân Phụng Linh hốt hoảng, khẽ thúc Mai Dao Lân, song chàng vẫn tiếp tục nói hết lời. Sanh Thiên Tẩu thấp giọng :

- Lão nô biết rất rõ thương thế của công tử, bởi cuộc đời hiểm ác, lòng người thiên khích, gần ba mươi năm dài, lão nô đã tang thương trong đời, vì vậy lão nô không dám tin trên đời lại có người thật sự xót thương lão nô, nên lão nô chỉ muốn báo phục, báo phục tất cả những gì mà người đời đã ban cho lão nô, nhưng không ngờ bàn tay báo phục của lão nô lại nhằm vào công tử, một người đã thật sự cảm thông và xót thương lão nô.

Vân Phụng Linh nhẹ người, vội nói :

- Chỉ cần các hạ không hại Lân ca nữa, Lân ca chắc chắn sẽ bỏ qua cho các hạ.

Đoạn cúi xuống hỏi :

- Phải vậy không Lân ca?

Mai Dao Lân cười :

- Linh muội biết hiện giờ chúng ta không phải là địch thủ của lão nên mới nói vậy.

Vân Phụng Linh nghe vậy lại lo đến mặt mày tái mét.

Sanh Thiên Tẩu giọng nặng nề nói :

- Công tử là người rần rờ, lão nô biết không thể nào uy hiếp được, lúc ở trong Huyền Vũ bí phủ, lão nô từng thề giả dối, nhưng bây giờ...

Bỗng chậm chậm ngược mặt lên, đắm mắt nhìn trời nói tiếp :

- Xin thần minh chứng giám, đệ tử Hàn Thiên Hồng...

Mai Dao Lân biến sắc mặt, lạnh lùng nói :

- Các hạ tình nguyện chỉ một bên là xong ư?

Sanh Thiên Tẩu làm ngơ nói tiếp :

- Thân và mạng này đã giao cho Mai Dao Lân công tử, sống chết không rời, một dạ trung thành báo đáp, nếu có nửa lời giả dối sẽ chết bởi đao kiếm phân thân.

Mai Dao Lân thờ thần nhìn Sanh Thiên Tẩu nói :

- Các hạ tự biết mình thế này, thật khiến Mai mỗ kinh ngạc.

Sanh Thiên Tẩu thành khẩn :

- Công tử đã đối với lão nô bằng tình đồng loại, xoay chuyển khiến lão nô vô cùng lấy làm lạ.

- Các hạ đứng lên được rồi!

- Lão nô tuân mạng!

Đoạn liền đứng phắt dậy, Mai Dao Lân chau mày :

- Mai mỗ không hề nhận các hạ làm nô bộc.

Sanh Thiên Tẩu cười cười mở :

- Có lẽ hai từ lão nô khó nghe quá, từ nay lão phu sẽ tự xưng là Thiên Hồng, xin công tử cũng gọi là Thiên Hồng cho tiện.

Mai Dao Lân chưa kịp phản đối, bỗng nghe Diêu Đài Mục Nữ Vân Phụng Linh hốt hoảng nói :

- Lân ca họ từ bên núi kia đón đầu đến kia!

Mai Dao Lân ngẩng lên nhìn, vội nói :

- Linh muội hãy lên đón vợ chồng Cửu Hoàn Kiếm xuống đây mau!

Vân Phụng Linh tuy rất nóng ruột, nhưng bỏ lại Mai Dao Lân đang thế thương cũng không yên tâm, bồi rồi nói :

- Bọn họ là Tùng Môn tam kiệt của Vạn Tùng môn, võ công của họ ngay cả sư phụ cũng.. tiểu muội không yên tâm..

Sanh Thiên Tẩu Hàn Thiên Hồng tiếp lời :

- Thiên Hồng lên bằng hai người xuống đây, công tử hãy mau uống thuốc, chúng ta không có nhiều thời gian.

Đoạn liền quay người phi thân lên núi. Dứt lời cũng liền thò tay vào lòng lấy hộp thuốc ra, mở nắp lấy một viên uống vào. Vân Phụng Linh lo lắng nói :

- Lân ca dám tin lão ư?

Mai Dao Lân ngồi xuống xếp bằng, mỉm cười nói :

- Bây giờ có thể tin lão được rồi, Linh muội không rõ võ công của lão, nên nghĩ là lão sợ ngu ca phải không?

- Nhưng tiểu muội vẫn sợ, bởi đôi phương không chỉ có Tùng Môn tam kiệt.

Mai Dao Lân mắt ánh sát cơ :

- Vậy thì chúng ta ngoài con đường này ra, không còn con đường nào khác. Linh muội hãy nghe lời ngu ca không được vọng động, chỉ được kéo dài thời gian càng lâu càng tốt.

Đoạn liền nhắm mắt lại vận công điều tức. Sanh Thiên Tẩu hai bên nách cắp Song kỳ tung mình xuống lạnh lùng nói :

- Cô nương hãy hộ vệ cho họ!

Vân Phụng Linh tuy lòng không vui bởi thái độ lạnh nhạt của Sanh Thiên Tẩu, nhưng không dám phát tác, vội đi nhanh đến bên Song kỳ, đưa mắt nhìn Tùng Môn tam kiệt đáng từ trên núi phóng xuống nói :

- Tùng Môn tam kiệt võ công rất cao...

Sanh Thiên Tẩu lạnh lùng ngắt lời :

- Lão phu biết nhiều về Vạn Tùng môn hơn cô nương gấp mười lần, không cần cô nương phải nói.

Vân Phụng Linh biến sắc mặt, lúc này Tùng Môn tam kiệt chỉ còn cách hơn mười trượng nữa thôi, đã trông thấy rõ họ tuổi đều trên thất tuần, trang phục sang trọng, sắc mặt hồng hào, đủ thấy bình nhật họ sống sung sướng thế nào. Người giữa có năm chòm râu dài, mày rậm mắt sáng, khỏe mỗi lần lên những đường cong đầy vẻ kiêu ngạo tuổi tuy đã 75,76 song vẫn còn uy nghi lắm liệt, Sanh Thiên Tẩu nhận ra người này chính là Nhạc Minh Tùng trưởng tử của lão nhị trong Tùng Môn song hữu.

Bên phải là Nhạc Phong Tùng bào đệ của Nhạc Minh Tùng, người này có một chòm râu dê, mày ngắn mắt nhỏ, vẻ mặt âm trầm, nhìn qua cũng biết là kẻ gian xảo đa mưu.

Bên trái là Ứng Kiếm Tùng con trai của lão đại trong Tùng Môn song hữu, người này mày rậm mắt to, mũi lân miệng cá, chứng tỏ người này tính nóng như lửa.

Ba người vừa thấy Sanh Thiên Tẩu, thấy đều kinh ngạc mắt đảo tròn liên hồi như suy nghĩ gì đó, bỗng Nhạc Minh Tùng trầm giọng quát :

- Người là Hàn Thiên Hồng phải không?

Sanh Thiên Tẩu mắt ánh hung quang cười nói :

- Đã hơn sáu mươi năm dài mà đại thiếu gia vẫn còn nhớ đến cái tên Hàn Thiên Hồng, lão phu dù tan xương nát thịt cũng khó mà báo được thâm ân này, ha ha...

Nhạc Minh Tùng gằn giọng :

- Hàn Thiên Hồng, người biết luật lệ của Vạn Tùng môn, tự ý bỏ trốn tội bất dung tha, đối với việc hồi sáu mươi năm rồi, người còn lý do gì để bào chữa không?

Sanh Thiên Tẩu khinh miệt nhìn ba người, cười nói :

- Chúng ta thân phận sai biệt, lão phu chẳng có lý do gì để bào chữa cả.

Ứng Kiếm Tùng mắt rực hung quang, từ nơi lưng rút ra một ngọn tìng văn nhuyễn tiên đầy gai nhọn, y vung tay, đầu roi vang lên một tiếng lách lách, lạnh lùng nói :

- Đại ca, nhị ca, nói nhiều với hạng cầu tài này làm gì, chúng ta còn việc chính phải làm nữa.

Dứt lời, trường tiên đã vung lên, quát thẳng xuống đầu Sanh Thiên Tẩu.

Vừa thấy đối phương động thủ, Sanh Thiên Tẩu mặt càng đậm vẻ tàn bạo, trường tiên “vút” một tiếng đã quát đến, Sanh Thiên Tẩu không tránh né, chỉ nghiêng đầu sang bên, “bốp” một tiếng, trúng vào lưng lão, gai nhọn kéo theo một mảng da thịt, trên lưng Sanh Thiên Tẩu liền hiện ra một đường máu dài hơn hai thước, Điều Đài Mục Nữ bất nhẫn quay mặt đi nơi khác.

Sanh Thiên Tẩu không chút lộ vẻ đau đớn đứng lạng yên, vẻ căm thù trong mắt càng thêm nồng đậm. Ứng Kiếm Tùng cười vang nói :

- Khá khen cho cầu tài, người tuy đã cao tuổi, nhưng vẫn ương ngạnh chẳng kém khi xưa, đại gia xem người ương ngạnh đến mức độ nào.

Dứt lời trường tiên lại vung lên, Nhạc Minh Tùng bỗng nắm lấy cổ tay y nói :

- Hãy khoan, có lẽ Vạn Tùng môn còn cần dùng đến y.

Đoạn quay sang Sanh Thiên Tẩu nói :

- Hàn Thiên Hồng tất cả đào nô của Vạn Tùng môn thấy đều phải chết dưới Tùng Văn tiên, mùi vị ấy không dễ chịu, người biết chứ?

Sanh Thiên Tẩu ngược mặt nhìn trời lẩm bẩm :

- Trời hồi! Hãy nhìn xem, đây chính là lòng dạ người đòi, một roi này Thiên Hồng không cảm thấy đau, nhưng lại rõ ràng nhớ đến quãng đời của mình hồi sáu mươi năm trước, nên Thiên Hồng phải đòi lại một cái giá xứng đáng.

Nói đến đây, mắt lão giương đầy tia máu, râu tóc không gió lay động, buông tiếng cười vang :

- Ha ha... thế sự đổi dời, thời đại của ba vị đã qua, bây giờ đã đến lúc Vạn Tùng môn phải trả giá cho mười năm da thịt của Hàn Thiên Hồng rồi...

Trong tiếng cười người đã cất lên cao, vung chưởng lao bổ vào Ứng Kiếm Tùng. Ba người đều là cao thủ đời thứ nhì của Vạn Tùng môn, Tùng Môn tam kiệt danh chấn võ lâm, đâu xem vị đào nô già cả này ra gì.

Nhạc Minh Tùng trầm giọng mắng :

- Lão nô tài thật không biết sống chết!

Dứt lời cùng Nhạc Phong Tùng tung mình lui ra sau hơn ba trượng bàng quan. Ứng Kiếm Tùng đầu ngón sợ gì Sanh Thiên Tẩu, trong tiếng quát vang, Tùng Văn Tề quét thẳng vào mắt phải Sanh Thiên Tẩu, ra tay thật tàn độc.

Sanh Thiên Tẩu lúc này đã động sát tâm, tay phải vung lên chop lấy đầu roi, thủ pháp nhanh đến hoa mắt. Ứng Kiếm Tùng giật mình, chưa kịp phản ứng đã cảm thấy tay phải tê dại, trường tiên đã vượt khỏi tay, bất giác sửng người. Liền theo đó là một tiếng quát vang :

- Huyền Võng Vô Biên!

Chỉ thấy bóng chưởng dang đầy từ phía kèm theo tiếng rít gió lạnh lói, uy thế thật kinh người. Tùng Môn tam kiệt lúc này biết võ công Sanh Thiên Tẩu khác xa xưa kia, nhưng không còn kịp ứng phó nữa. Ứng Kiếm Tùng mặt mày tái ngắt, song chưởng chưa kịp vung lên thì hai vai đã bị trúng hai chưởng, “bình” một tiếng vang ngược ra sau hơn hai trượng, xương vai gãy nát, thùng thịt lòi ra ngoài, máu tuôn xối xả.

Sanh Thiên Tẩu như bóng theo hình lướt đến, hai tay chop lấy hai chân Ứng Kiếm Tùng xách ngược lên, Nhạc Minh Tùng và Nhạc Phong Tùng thấy vậy cả kinh, đang lao đến định tiếp cứu, vội dừng bước quát :

- Hàn Thiên Hồng hãy khoan!

Lúc này sắc mặt Mai Dao Lân đã hồng hào, Vân Phụng Linh đã có phần yên tâm hơn, bởi nàng chưa trông thấy một nhóm người đang từ dưới núi phóng lên. Sanh Thiên Tẩu với giọng sắc lạnh nói :

- Lão phu đã nói rồi, thời đại của ba người đã qua, giờ đã đến lúc lão phu đòi lại những gì đã mất trong mười năm khi xưa rồi.

Nhạc Phong Tùng hít sâu một hơi, cố nén niềm khích động trong lòng, trầm giọng nói :

- Vạn Tùng môn xưa nay nói một không hai, người muốn gì cứ nói.

Sanh Thiên Tẩu cười khẩy :

- Vạn Tùng môn uy chấn võ lâm mà cũng chấp nhận điều kiện của kẻ khác ư?

- Tinh thể bất buộc, chẳng thể không chấp nhận.

- Đó là vì người này phải không.

Nhạc Minh Tùng gật đầu :

- Phải!

Sanh Thiên Tẩu cười vang :

- Những gì lão phu đã mất hoàn toàn thuộc vô hình không nắm bắt được, nên cũng chẳng cần đền bù bằng thực thể, hai vị cần y thì lão phu trả đây.

Dứt lời hai tay kéo mạnh, trong tiếng gào rú thảm khốc, Ứng Kiếm Tùng đã bị tách làm đôi, máu me đầm đìa. Sanh Thiên Tẩu vung tay chia ra ném về phía anh em họ Nhạc và quát :

- Đón lấy, lão phu chẳng lấy gì trong người y cả.

Hai anh em họ Nhạc tung mình sang hai bên tránh khỏi, mắt họ đã trở nên đỏ quạch, cùng buông tiếng gầm to, vung chưởng lao bổ về phía Sanh Thiên Tẩu.

Bóng chưởng đập chòn và kèm theo tiếng lao xào như tiếng tùng reo, khó thể nhận được hư thật.

Sanh Thiên Tẩu cũng hiểu Ứng Kiếm Tùng chết là bởi quá ngông cuồng khinh địch, lão ở trong Vạn Tùng môn, nhưng cũng biết võ công của Vạn Tùng môn rất là bá đạo, ngay chính lão cũng không nắm chắc phần thắng nên ứng phó hết sức thận trọng.

Chưởng phong cuốn tung tuyết trắng, nhìn từ xa chỉ thấy một khối tuyết chuyển động, không sao trông thấy bóng người.

Điều Đài Mục Nữ Vân Phụng Linh nhẹ nhàng đặt Song kỳ lên trên một phiến đá, nhưng không biết cách nào giải huệ cho họ.

Đột nhiên ngoài mười trượng có tiếng lạnh lùng nói :

- Điều Đài Mục Nữ quả nhiên ở tại đây, Song kỳ đã ngã xuống rồi. Tín Ứng Tử đây hoàn toàn là do công lao các hạ.

Một tiếng nói khác tiếp lời :

- Việc nhỏ mọn đâu có gì đáng kể, vì mình chủ ra sức bảo vệ an ninh cho võ lâm, đó là việc nghĩa đâu thể chối từ, lời nói của Mạc Tuấn tra lão phu thật không dám nhận.

Vân Phụng Linh ngẩng lên nhìn, bất giác kinh hãi lùi sau một bước, chỉ thấy một lão nhân râu đỏ mặt máu chẳng chịt vết sẹo, đang đứng trước ngoài mười trượng, Vân Phụng Linh tuy chưa từng gặp người này bao giờ, nhưng qua tướng mạo, nàng liền nghĩ đến một hung thần miền Trại Ngoại, đó là Huyết Kiều Mạc Như Hải.

Bên phải lão nhân mặt máu là một lão nhân tóc bạc râu thưa đang cười nham hiểm, trên vai phải có một con điều ưng lông bạc, không cần hỏi cũng biết người này là Tín Ứng Từ. Sau lưng hai người là năm đại hán mặc áo hồng cừu, tuổi từ ba mươi đến năm mươi.

Lão nhân mặt máu an nhàn cười nói :

- Tín Ứng Từ bất tất quá khiêm tốn, hiện nay mình chủ đang lúc cần dùng người, lão phu rồi đây ở trước mặt tề viện chủ, nhất định sẽ nói vài lời.

Tín Ứng Từ vội với về cảm kích nói :

- Đa tạ Mạc tuần tra đã đề bạt.

Lão nhân mặt máu nghênh ngang khoát tay, ra ý không cần cảm tạ, ngược lên nhìn Vân Phụng Linh nói :

- Quận chúa biết lão phu là ai không?

Vân Phụng Linh lặng người, nàng đã từng chứng kiến võ công của Mai Dao Lâm, biết chàng quyết không phải địch thủ của lão nhân mặt máu, bởi nàng từng nghe Cửu Hoàn Kiếm nói, người này võ công chẳng thấp hơn ông.

Nàng tuyệt vọng nói :

- Huyết Kiều Mạc Như Hải!

Huyết Kiều Mạc Như Hải gật đầu đắc ý cười :

- Đúng rồi lão phu chính là Huyết Kiều, phụng mệnh công tử mời Quận chúa đến Tổng đàn Nga Mi một chuyến, tuyệt đối không có ác ý.

Dứt lời hai mắt nhìn chột vào mặt Mai Dao Lâm. Vân Phụng Linh hoảng kinh, vội xê người đứng cân tâm nhìn của lão nói :

- Bốn Quận chúa có thể đi theo các người, nhưng các người phải chấp nhận một điều kiện của bốn Quận chúa.

Huyết Kiều Mạc Như Hải ngẩn người :

- Điều kiện ư?

Bỗng cười phá lên, nói tiếp :

- Quận chúa, lúc này và tại đây tình huống sai biệt, Quận chúa thấy có thể bàn điều kiện được chăng? Người thiếu niên kia là ai?

Lúc này Tín Ứng Từ đưa mắt nhìn hai nửa thi thể nằm trên đất tuyết, lúc này ba người giao chiến vẫn phủ trùm trong tuyết trắng.

Vân Phụng Linh buột miệng :

- Là người bảo vệ cho bốn Quận chúa cũng như Song kỳ, mặc dù lúc này tình huống sai biệt, nhưng bốn Quận chúa vẫn có đủ thời gian tự tuyệt, khiến các người không thể đạt thành nhiệm vụ.

Những lời ấy quả nhiên hiệu nghiệm, về đắc ý trên mặt Huyết Kiều Mạc Như Hải tức khắc tan biến, nhất thời khó thể quyết định dứt khoát.

Bỗng Tín Ứng Từ sừng sốt nói :

- Lão tam trong Tùng Môn tam kiệt đã chết, trong trận chiến hãn là lão đại và lão nhị, ai mà võ công cao đến mức có thể độc chiến với Tùng Môn tam kiệt thể nhỉ?

Huyết Kiều giật mình đưa mắt nhìn, nhận thấy tử thi quả đúng là Ứng Kiếm Tùng trong Tùng Môn tam kiệt, lòng cũng thâm kinh hãi, ngẫm nghĩ chốc lát bỗng gật đầu nói :

- Thôi được, lão phu bằng lòng, hãn là điều kiện của Quận chúa là buông tha cho ba người kia, nhưng qua khỏi ngày hôm nay thì điều kiện sẽ không còn hiệu lực nữa.

Vân Phụng Linh tuy khó nhận định được lời nói của đối phương chân thật hay giả dối, nhưng hoàn cảnh bất buộc, nàng chẳng còn sự lựa chọn nào khác, ngoảnh lại quyến luyến nhìn Mai Dao Lâm một hồi lâu, đoạn mắt ngấn lệ cúi đầu đi về phía Huyết Kiều Mạc Như Hải.

Huyết Kiều chậm bước tiến tới, khi còn cách chừng hai trượng, Huyết Kiều bỗng với giọng sắc lạnh nói :

- Nếu thiếu niên kia không phải là Mai Dao Lân, lão phu hoàn toàn chấp nhận điều kiện của Quận chúa.

Dứt lời đã tung mình lao bỏ về phía Vân Phụng Linh đang cầm cúi bước đi. Vân Phụng Linh đang quá sức đau lòng bởi ly biệt người yêu, đâu còn lòng dạ chú ý đến những gì khác, khi nghe tiếng ngẩng lên thì huyết trào của Huyết Kiều đã chộp đến hai vai nàng.

Vân Phụng Linh kinh hãi thét lên :

- Lão không giữ lời..

Thốt nhiên một tiếng cười lạnh toát vang lên, Vân Phụng Linh chưa dứt lời, bỗng cảm thấy một cánh tay ôm ngang lưng, nhấc bổng nàng bay ngược ra sau hơn hai trượng. Huyết Kiều Mạc Như Hải định ninh sẽ đắc thủ, nào ngờ lại chộp vào khoảng không, người chúi tới trước hai bước, đứng thừ ra tại chỗ.

Vân Phụng Linh bàng hoàng ngoảnh lại nhìn, kinh ngạc kêu lên :

- Lân ca!

Mai Dao Lân khẽ âu yếm trách :

- Linh muội, trong các loài thú, chim kiêu ác độc nhất, sao Linh muội lại dễ tin thế này?

Vân Phụng Linh ảm ức, nước mắt dâng trào, đầu môi nói :

- Lân ca lại còn trách người ta nữa hả?

Mai Dao Lân chẳng thèm đếm xỉa đến những cặp mắt phẫn nộ đang nhìn mình, dịu dàng nói :

- Linh muội không được khóc, kể từ bây giờ không ai dám hiếp đáp Linh muội nữa đâu!

Vân Phụng Linh tuy biết rõ Mai Dao Lân không phải địch thủ của những người kia, nhưng lúc này nàng không muốn nghĩ đến điều ấy, chỉ mong được đền bù ngay nỗi khổ tương tư trong hơn một năm qua, dù chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi. Nàng âu yếm úp mặt vào vai Mai Dao Lân thỏ thẻ :

- Chỉ cần Lân ca yêu thương tiểu muội, tiểu muội không sợ gì cả.

Huyết Kiều Mạc Như Hải thấy hai người mãi mê tâm sự, xem xung quanh như không có ai cả, càng thêm tức giận trầm giọng nói :

- Tiểu tử, người là Mai Dao Lân phải không?

Mai Dao Lân không ngẩng lên, vẫn âu yếm nhìn gương mặt đầy hạnh phúc của Vân Phụng Linh, thò tay vào lòng lấy ra một đóa Lục bình xanh ném xuống đất lạnh lùng nói :

- Huyết Kiều hãy nhận lấy, tại hạ sẽ thu về ngay!

Đoạn lại khẽ nói :

- Linh muội hãy đến cứu chữa cho lệnh sư và Cửu Hoàn Kiếm, thuốc đây!

Lấy hộp thuốc ra nhét vào trong tay Vân Phụng Linh. Vừa trông thấy Lục bình xanh, mọi người đều biến sắc mặt, đồng thanh kêu lên :

- Lục bình xanh, Mai Dao Lân chưa chết ư?

Vân Phụng Linh lo lắng :

- Lân ca, Huyết Kiều...

Mai Dao Lân khẽ cười :

- Linh muội hãy đi mau. Ngu ca biết rồi!

Dứt lời nhẹ đẩy Vân Phụng Linh ra, chậm rãi đi về phía Huyết Kiều Mạc Như Hải. Vân Phụng Linh con tim đã trao trọn cho Mai Dao Lân, tay cầm hộp thuốc đứng thừ ra tại chỗ, lòng hồi hộp đến tột độ. Mai Dao Lân quét mắt nhìn đóa Lục bình xanh trên đất tuyết, giọng khinh miệt nói :

- Huyết Kiều, tôn giá là một nhân vật lừng danh Trại Ngoại, chẳng lẽ không đủ can đảm nhặt nó hay sao?

Huyết Kiều Mạc Như Hải cười vang :

- Mai Dao Lân, theo lão phu được biết người từ khi xuất đạo đến nay, Lục bình xanh đến đâu, không ai sống qua ba ngày, lão phu niệm tình người thành danh chẳng dễ, không nỡ phá hoại, rất hiếm khi lão phu có lòng từ bi, duy lần này ngoại lệ, bởi người đã sắp chết đến nơi rồi.

Mai Dao Lân cúi xuống nhặt đóa Lục bình xanh lên, cười khẩy :

- Tôn giá có lòng từ bi với Mai mỗ, vậy thì Mai mỗ cũng có lòng từ bi đối với tôn giá một phen, trong vòng ba hôm sẽ lấy mạng tôn giá, nhưng Lục bình xanh tôn giá phải đeo trên người mới được.

Huyết Kiều Mạc Như Hải điềm nhiên cười :

- Vậy thì ngươi hãy động thủ đi!
- Tất nhiên, tôn giá chuẩn bị rồi chứ?

Ngay khi ấy Tín Ứng Từ vung tay cho con điều ung lông bạc bay lên, cười dài nói :

- Lão phu cũng muốn đeo một đóa! Ngươi có chịu ban cho không?

Dứt lời đã tung mình đến trước mặt Huyết Kiều, hiển nhiên là y muốn đánh lấy công trạng một lần nữa.

Huyết Kiều Mạc Như Hải khẽ nói :

- Hãy cẩn thận!

Mai Dao Lân lắc đầu cười khẩy :

- Tôn giá chưa đủ sức, không đeo nổi đâu.

Tín Ứng Từ cũng là nhân vật vô tiếng tăm vùng Trại Ngoại, đâu chịu được những lời khinh bỉ của đối phương, tức giận quát :

- Ngươi hãy xem thử lão phu có đủ sức hay không?

Dứt lời đã vung chưởng công ra, kinh phong như vũ bão, hiển nhiên đã giở hết toàn lực.

Mai Dao Lân nhướng mày quát :

- Mai mỗ không nhìn lầm tôn giá đâu, nằm xuống ngay!

Dứt lời song chưởng đã đẩy ra, “bùng” một tiếng vang rền, kèm theo là một tiếng “hự” đau đớn, Tín Ứng Từ bay ngược ra sau hơn bảy trượng, hai tay cong queo cắm ngược vào ngực, máu tươi chảy lênh láng trên đất tuyết, hồn đã lìa khỏi xác.

Vân Phụng Linh trở mắt to nhìn Mai Dao Lân, vẻ mặt nhất thời không phân biệt được vui mừng hay kinh ngạc. Bỗng một giọng thấp trầm nói :

- Nha đầu, Mai Dao Lân đã nói sao với ngươi hả?

Vân Phụng Linh giật mình, vội phóng nhanh đến chỗ Cửu Hoàn Kiếm, cúi xuống nói :

- Lão bá xin đừng cho Mai Dao Lân biết kéo Linh nhi lại bị trách mắng nữa.

Cửu Hoàn Kiếm cười :

- Vậy thì hãy đưa thuốc cho lão phu với sự phụ ngươi uống mau.

Vân Phụng Linh vội mở hộp ra, lấy thuốc cho hai người uống vào.

Huyết Kiều Mạc Như Hải lặng người, quét mắt nhìn nắm đại hán phía sau, độc niệm chợt nảy sinh, trầm giọng quát :

- Các ngươi hãy bắt lấy ba người kia, để lão phu đối phó với tiểu tử này.

Dứt lời liền tung mình lao về phía Mai Dao Lân, y đã được chứng kiến công lực của Mai Dao Lân, biết về mặt nội lực quyết không phải địch thủ của chàng, nên y hoàn toàn áp dụng chiêu thức giao chiến.

Huyết Kiều Mạc Như Hải sở dĩ xưng bá miền Trại Ngoại và được Vạn Tượng công tử giao cho chức nhiệm tuần tra, dĩ nhiên là có sở trường riêng, khi xuất chiêu chỉ thấy bóng chưởng đập chùng bốn phương tám hướng, thân pháp nhanh nhẹn khó thể phân biệt phương vị.

Mai Dao Lân cười khẩy nói :

- Huyết Kiều, chưởng pháp của tôn giá chặt chẽ lắm!

Dứt lời người đã lướt ra xa hai trượng, không ra tay hoàn kích.

Trong khi ấy năm gã đại hán cùng buông tiếng quát vang, tung mình lao bỏ vào Vân Phụng Linh. Vân Phụng Linh vừa nghe tiếng quát của Huyết Kiều đã đứng phắt dậy, vừa thấy năm người lao tới, lập tức buông tiếng quát vang vung động trường tiên chuẩn bị ứng chiến.

Mai Dao Lân sở dĩ lui tránh không hoàn thủ chính là để chờ năm gã đại hán ra tay, Vân Phụng Linh trường tiên chưa quét ra thì Mai Dao Lân đã lao đến, buông tiếng cười dài nói :

- Các vị hân là không ngờ lại phơi thầy tại nơi núi tuyết hoang lạnh này phải không?

Đồng thời tay phải chớp nhoáng tung ra với chiêu Phật Đỉnh Mê Tâm đón ngăn năm gã đại hán.

Huyết Kiều Mạc Như Hải sở dĩ báo năm gã đại hán sanh cầm Vân Phụng Linh là vì nghĩ Mai Dao Lân hẳn không dám buông y ra, giờ thấy chàng dám quay ra đối phó với năm thủ hạ, hết sức mừng rỡ, lẳng lặng lao nhanh về phía Vân Phụng Linh.

Tiếng rú thảm liên tiếp vang lên, năm bóng người cơ hồ cùng một lúc văng ngược ra sau theo hướng lao đến, trên ngực mỗi người đều có một lỗ máu to cỡ đầu ngón tay, xuyên thấu qua sau lưng, máu tuôn xối xả, quả đúng là đã táng mạng nơi đất tuyết hoang lạnh.

Huyết Kiều Mạc Như Hải nằm mơ cũng chẳng ngờ lại nhanh đến vậy, khiến y không có thời gian thi triển dù chỉ một chiêu, vừa nghe tiếng rú thảm vang lên, bất giác bàng hoàng sững sốt, ngay khi ấy, một luồng kinh lực nhu bài sơn đảo hải đã ập đến.

Huyết Kiều Mạc Như Hải, vội hít hơi trầm người, hạ xuống đất lăn ra xa gần ba trượng, lộn người đứng bật dậy, song chưởng đưa ngang trước ngực.

Mai Dao Lân không truy kích, đứng yên cười trên cột nói :

- Huyết Kiều, tôn giá không ngờ nhanh đến vậy phải không?

Huyết Kiều Mạc Như Hải mặt co giật dữ dội một hồi, lạnh lùng nói :

- Mai Dao Lân theo lời đồn đại trên chốn giang hồ thì nguoi không có bản lĩnh thế này, cho nên việc họ táng mạng chẳng có gì lạ cả.

- Không kể cả Huyết Kiều Mạc Như Hải tôn giá sao?

- Lão phu chưa bại dưới tay nguoi kia mà?

- Nhưng theo Mai mỗ thì tôn giá đã bại rồi, không chỉ tôn giá mà kể cả Vạn Trọng công tử nữa, bởi y đã dùng một vị tuần tra quá là vô tích sự, có điều là y bại không đến nỗi thảm hại như tôn giá mà thôi.

Huyết Kiều Mạc Như Hải vốn tính hung ác, tuy biết không ổn nhưng vẫn không chịu kém, ngầm vận tụ công lực, ương ngạnh nói :

- Mai Dao Lân, nguoi bảo lão phu bại ở chỗ nào?

- Ngay trên ngọn núi này đây!

Mai Dao Lân vừa dứt lời đã tung mình lao vào Huyết Kiều, nhưng không xuất chưởng.

Huyết Kiều buông tiếng quát vang, toàn lực vung chưởng tấn công ra, như đã định tâm thí mạng.

Mai Dao Lân buông tiếng cười khẩy, chỉ thấy bóng người nhấp nháy, chàng đã lướt vào trong bóng chưởng.

Huyết Kiều Mạc Như Hải không ngờ có vậy, vội triệt chưởng nghiêng người, chưa kịp có phản ứng gì khác thì Mai Dao Lân đã nhanh như chớp lướt qua bên cạnh, y chỉ thấy Mai Dao Lân vung tay một cái, nhưng không có chưởng phong xô ra, hết sức lấy làm lạ thẩn nhủ :

- Tên tiểu tử này giờ trò gì thế nhỉ?

Bỗng như chợt nhớ, theo tay sờ lên trán, liền tức lặng người, thì ra tay y đã chạm vào một vật lạnh ngắt, không cần nhìn thấy cũng biết đó là Lục bình xanh.

Vừa nghĩ đến thọ thương, liền tức cảm thấy trên trán đau nhói, gương mặt đỏ như máu cũng trở nên tím ngắt.

Mai Dao Lân cười lạnh lùng nói :

- Thời gian ba ngày không dài, tôn giá còn rất nhiều điều phải nghĩ. Mai mỗ không muốn làm mất thời gian quý báu của tôn giá nữa, xin mời!

Đoạn liền cất bước đi về phía Vũ Nội song kỳ.

Huyết Kiều Mạc Như Hải quả là người rắn rỏi, trong chốc lát sắc mặt đã trở lại bình thường, gằn giọng nói :

- Mai Dao Lân, lão phu xin cảm tạ thời gian ba ngày của nguoi, nếu trong vòng ba hôm mà nguoi xuống khỏi Ma Thiên Lãnh, lão phu nhất định sẽ bằng

hết khả năng mình báo đáp ân huệ ngày hôm nay.

Mai Dao Lân chững bước, quay người cười nói :

- Ngày mai Mai mỗ có thể xuống khỏi núi này. Huyết Kiều thời gian của tôn giá rất có hạn.

- Ha ha... vậy thì lão phu xin cáo từ.

Đoạn liền quay người phi thân bỏ đi, chỉ năm sáu lượt tung mình đã mất dạng trong tuyết trắng.

Mai Dao Lân chậm chậm quay người, chỉ thấy Vân Phụng Linh đang trở to mắt ngây ngẩn nhìn chàng, bèn kinh ngạc hỏi :

- Linh muội sao thế này?

Cửu Hoàn Kiếm nằm trên đất tuyết cười tiếp lời :

- Sự biến đổi của người khiến ả nha đầu này kinh ngạc đến như kẻ mất hồn, bỏ mặc hai vợ chồng già này chịu rét từ nãy giờ.

Vân Phụng Linh quả đã kinh ngạc về võ công của Mai Dao Lân đến độ quên mất hai người, nghe vậy liền đỏ bừng mặt, bẽn lẽn nhìn Mai Dao Lân đang có vẻ không vui nói :

- Lân ca... tiểu muội..

Mai Dao Lân phóng qua bên cạnh nàng, vung tay giải huyết cho Song kỳ, linh dược hết sức hiệu nghiệm, lúc này nội thương của Song kỳ tuy chưa khỏi hẳn, nhưng cũng đã bình phục hơn nửa phần, vừa được giải huyết liền ngồi bật dậy.

Mai Dao Lân ái ngại nói :

- Hai vị lão tiền bối đã phải khổ sở quá!

Trong khi ấy Vân Phụng Linh đã hoảng kinh khóc thút thít.

Huyết Phụng phu nhân rất yêu thương nàng, thấy vậy chau mày, quắc mắt nhìn Cửu Hoàn Kiếm nói :

- Lão bất tử kia, ai bảo lão lảm lời làm gì. Lòng dạ Linh nhi đâu phải lão không rõ, thật là hồ đồ. Linh nhi đến đây, đừng đếm xỉa đến lão ta.

Vân Phụng Linh nghe vậy càng thêm thương tâm đôi vai càng rung động dữ dội hơn.

Huyết Phụng phu nhân nghiêm mặt nhìn Mai Dao Lân, trầm giọng nói :

- Người có biết trong hơn năm qua Phụng Linh đã trải qua như thế nào không? Sao người vô lương tâm thế này? Còn chưa dỗ dành nàng ta hả?

Mai Dao Lân sờ dĩ quả trách Vân Phụng Linh là vì Song kỳ có ân nặng với nàng, sợ hai người trách nàng vong ân bội nghĩa, giờ thấy hai người không có ý trách tội, lòng càng thêm bất nhẫn, nhưng lại khó thể nhận lỗi với nàng ngay.

Ngay khi ấy, bỗng nghe phía trên vọng xuống ba tiếng quát tháo, tiếp theo là một tiếng “ầm” rền rĩ.

Mai Dao Lân giờ mới nhớ đến Sanh Thiên Tẩu, vội ngược lên nhìn, bất giác cả kinh, trong tiếng quát vang đã phi thân lên đỉnh núi.

Cửu Hoàn Kiếm nghe tiếng cũng liền ngoảnh lại nhìn, chỉ thấy Sanh Thiên Tẩu miệng rỉ máu tươi, tóc dài phủ mặt hết như ma quỷ đang đứng phía bên phải. Đối diện với Sanh Thiên Tẩu ngoài năm trượng, Nhạc Minh Tùng và Nhạc Phong Tùng đứng cách nhau chừng hơn hai trượng, hai người cũng tóc tai rối bời, khóe môi rỉ máu. Cửu Hoàn Kiếm ngạc nhiên thảm nhủ :

- Người cao to này công hậu thật, Tùng Môn tam kiệt hai người liên thế mà cũng không chiếm được ưu thế, còn lão tam Ứng Kiếm Tùng chẳng rõ đâu rồi nhỉ?

Lúc này Mai Dao Lân đã đến nơi, bỗng Sanh Thiên Tẩu với vẻ khó nhọc nói :

- Công tử! Đừng sát hại họ!

Mai Dao Lân đứng lại cách anh em họ Nhạc chừng hai trượng, lạnh lùng hỏi :

- Vì sao?

Sanh Thiên Tẩu giọng uất hận :

- Những gì Thiên Hồng đã mất cho Vạn Tùng môn trong mười năm, không phải một vài mạng người có thể đền bù được.

Mai Dao Lân rúng động cõi lòng :

- Mười năm ư?

Sanh Thiên Tẩu giờ đây đã xem Mai Dao Lân như người tri kỷ duy nhất trên đời, và cũng xem chàng như chủ nhân, nên ở trước mặt chàng lão luôn hòa nhã lễ phép, gật đầu nói :

- Vâng, Thiên Hồng đã làm nô bộc cho Vạn Tùng môn trong mười năm, ngay cả chó cũng không bằng, nên Thiên Hồng phải đòi lại trị giá của những gì mà Thiên Hồng đã bỏ ra trong thời gian ấy, trên cõi đời này chỉ có công tử là có thể giúp Thiên Hồng thôi.

Mai Dao Lân chậm chậm quay người, giọng ôn tồn nói :

- Sao trước đây không hề đề cập đến?

Sanh Thiên Tẩu hổ thẹn cúi gầm mặt :

- Công tử biết lòng dạ của Thiên Hồng trước đây mà?

Mai Dao Lân mỉm cười :

- Rất có lý! Vạn Tùng môn cách đây mấy ngày đường?

Nhạc Phong Tùng bỗng lạnh lùng tiếp lời :

- Năm ngày!

Sanh Thiên Tẩu gật đầu :

- Công tử, y không nói sai!

Mai Dao Lân không quay lại, vẫn hướng về Sanh Thiên Tẩu nói :

- Song kỳ có ân với Mai mỗ, Vạn Tùng môn lại bán mạng cho Vạn Tượng công tử, nên Mai mỗ cũng phải đến Vạn Tùng môn, nhưng có điều...

Sanh Thiên Tẩu vội tiếp lời :

- Đương nhiên là bộc phải theo chủ, công tử có thể làm theo phương án của mình, Thiên Hồng chỉ mong được trở lại Vạn Tùng môn một chuyến để gặp lại hai vị chủ nhân thanh cao hiệp nghĩa khi xưa.

Nhạc Minh Tùng trừng mắt vừa định cất tiếng, Nhạc Phong Tùng vội kéo nhẹ tay áo y, người này nham hiểm đa mưu, qua những lời lẽ của Sanh Thiên Tẩu, y đã biết Mai Dao Lân võ công còn cao hơn Sanh Thiên Tẩu, bởi lúc này hai người nội thương chẳng nhẹ, đâu dám gây thêm cường địch, cười khẩy nói :

- Vạn Tùng môn sẽ cung kính chờ đợi đại giá của hai vị.

Đoạn lại kéo tay áo Nhạc Minh Tùng, trầm giọng nói :

- Huynh đệ lão phu xin cáo từ!

Mai Dao Lân mắt ánh lên sắc lạnh :

- Hai vị ra đi dễ dàng vậy ư?

Nhạc Minh Tùng tức giận quát :

- Tiểu tử, ngươi muốn sao?

Mai Dao Lân đưa tay rút Bạch Long kiếm trên lưng xuống, vung tay ném đến trước mặt hai người, giọng sắc lạnh nói :

- Hai vị hãy liệu mà tự xử!

Nhạc Minh Tùng cả giận, cúi xuống định rút kiếm lên, nhưng bị Nhạc Phong Tùng giữ lại.

Nhạc Phong Tùng cười khẩy nói :

- Các hạ hẳn không phải là kẻ thừa lúc người lâm nguy chứ?

Mai Dao Lân trầm giọng nói :

- Hai vị hân cũng là kẻ thường xuyên đi lại trên giang hồ.

Nhạc Phong Tùng nghe vậy có phần yên tâm hơn, đưa tay rút Bạch Long kiếm lên, tay trái ngón út và ngón vô danh vươn ra, đưa vào lưỡi kiếm, hai ngón tay liền đứt lìa rơi xuống đất, máu tuôn xối xả, cầm kiếm trở lại xuống đất. Nhạc Minh Tùng tức giận quát :

- Lão phu không tin!

Nhạc Phong Tùng chớp giữ y lại, trầm giọng nói :

- Chúng ta đi thôi! Bằng hữu xin hãy cho biết danh hiệu.

Mai Dao Lân nhếch môi cười :

- Các hạ thẳng thắn lắm! Kẻ này có danh chứ không có hiệu, Mai Dao Lân chính là kẻ này đây.

Nhạc Phong Tùng cười khẩy :

- Trong mười hôm Vạn Tùng môn cung kính chờ đợi đại giá, sau mười hôm không đến Vạn Tùng môn sẽ đi khắp nơi thỉnh mời hai vị.

Mai Dao Lân nghiêm giọng :

- Vậy xin hai vị cứ tự tiện, trong mười hôm chúng ta chắc chắn sẽ gặp nhau tại Vạn Tùng môn.

Nhạc Minh Tùng lòng tuy không phục, nhưng huynh đệ đã định ngày ước hẹn, đành cố nén lửa giận, gằn giọng nói :

- Cầu mong trong mười hôm ngươi bình yên vô sự!

Đứt lời liền cùng Nhạc Phong Tùng quay người, nhặt lấy hai phần thi thể máu thịt đã đông cứng của Ứng Kiếm Tùng nhập lại vào nhau, sau đó tung mình phóng đi.

Trông theo bóng hai người mất dạng, Sanh Thiên Tẩu về khó nhọc nói :

- Trong mười hôm tới hẳn là một cuộc thịnh hội.

Đứt lời từ từ ngồi xuống, Mai Dao Lân trông sắc mặt Sanh Thiên Tẩu, biết là thương thế chẳng nhẹ, liền phi thân xuống bên Vân Phụng Linh, nhẹ vịn đôi vai rung động của nàng, dịu dàng nói :

- Linh muội đừng khóc nữa, đưa hộp thuốc cho ngu ca, trong đó hẳn còn một hoàn linh dược, Hàn Thiên Hồng hiện đang cần đến.

Vân Phụng Linh nhét hộp thuốc vào tay Mai Dao Lân, nghẹn ngào nói :

- Tiểu muội biết Lân ca hẳn còn giận tiểu muội.

Mai Dao Lân vội truyền âm nói :

- Linh muội phải biết Song kỳ có ân huệ với Linh muội, nếu ngu ca không quả trách, vạn nhất họ sinh lòng oán hận, chúng ta há chẳng phải trở thành kẻ vong ơn bội nghĩa ư?

Vân Phụng Linh quả không hề nghĩ đến điều ấy, nghe vậy liền cảm thấy lòng ngọt lịm, bao ám ức tiêu tan, nhoèn cười nói :

- Tiểu muội biết Lân ca rất yêu thương tiểu muội, lỗi đều do ở tiểu muội cả.

Mai Dao Lân mỉm cười :

- Vậy hãy lau khô nước mắt rồi đến với họ đi, ngu ca phải lên xem xét thương thế cho Hàn Thiên Hồng.

Đoạn liền quay người phi thân về phía Sanh Thiên Tẩu.

Vân Phụng Linh quả nhiên lau khô nước mắt, cúi đầu e thẹn đi về phía Huyết Phụng phu nhân.

Huyết Phụng phu nhân thấy vậy vui vẻ cười nói :

- Con gái lòng hướng ngoại chẳng sai chút nào cả, y chỉ nói mấy lời là giải quyết mọi sự, còn lão thân cho dù nói toác cả miệng cũng bằng thừa.

Cửu Hoàn Kiếm cười bông đùa :

- Khi xưa bà cũng vậy thôi, ngoài lão phu ra...

Huyết Phụng phu nhân đỏ mặt quát :

- Lão bát tử kia, muốn ăn đòn hả?

Mai Dao Lân đến bên Sanh Thiên Tẩu, mở hộp thuốc ra đưa trước mặt lão nói :

- Hai chúng ta đều từ trong Huyền Vũ bí phủ mà ra, vì vậy mỗi người đều phải uống hai viên.

Sanh Thiên Tẩu ngược mắt nhìn Mai Dao Lân, đưa tay lấy thuốc, trầm giọng nói :

- Qua công hiệu, linh dược này quả là hiếm có trên đời, Thiên Hồng được uống hai viên, chắc chắn không phải vì hai chúng ta đã ra từ Huyền Vũ Bí Phủ. Công tử, bề ngoài công tử lạnh nhạt quá.

Đoạn liên bỏ thuốc vào miệng nuốt chửng, nhắm mắt vận công điều thương.

Mai Dao Lân nhếch môi cười lắc đầu, chậm chậm lui đi.

Đang kia, Song kỳ lúc này cũng đã vận công điều thương, Vân Phụng Linh chậm chậm bước đến bên Mai Dao Lân, chẳng nói một lời, nhẹ nhẹ nép vào lòng chàng.

Bầu trời u ám rất khó nhận định được thời gian, và cũng trôi qua hết sức nhanh chóng.

Cửu Hoàn Kiếm bỗng mở bừng mắt, ánh mắt trở nên sáng ngời như trước, lau sạch vết máu trên người, quay sang nói :

- Tiểu tử, lúc này là giờ gì rồi vậy?

Vân Phụng Linh vội rời khỏi lòng Mai Dao Lân, cúi đầu lặng thinh, Mai Dao Lân đưa mắt nhìn trời nói :

- Cũng chẳng rõ, có lẽ sắp đến giờ ăn rồi!

Cửu Hoàn Kiếm gật đầu :

- m! Nếu chúng ta đi trễ, e rằng chẳng có gì để ăn cả.

Bỗng Huyết Phụng phu nhân đứng lên lạnh lùng nói :

- Lão lúc nào cũng chẳng quên được cái ăn.

Cửu Hoàn Kiếm cười :

- Nhân dĩ thực vi tiên mà!

Lúc này Sanh Thiên Tẩu cũng đã đứng lên, ngoại trừ Mai Dao Lân, tựa hồ không người nào có quan hệ với lão, lão đưa mắt nhìn Mai Dao Lân nói :

- Công tử, chúng ta đi đâu bây giờ?

Mai Dao Lân vốn định giới thiệu với ba người, nhưng sợ Vũ Nội song kỳ không chịu nổi thái độ cao ngạo của Sanh Thiên Tẩu, bèn đổi ý nói :

- Hãy xuống núi trước rồi hẵng tính! Có thể Huyết Kiều đang chờ đợi chúng ta.

Cửu Hoàn Kiếm quét mắt nhìn Sanh Thiên Tẩu nói :

- Vậy là chúng ta chui đầu vào lưới rập của y rồi, ha ha... đi nào!

Đoạn liên quay người phóng xuống núi, Huyết Phụng phu nhân nắm tay Vân Phụng Linh theo sau. Trong hơn một năm qua, có thể nói họ đã rất quen thuộc đường lối vùng này.

Sanh Thiên Tẩu tung mình xuống bên Mai Dao Lân nói :

- Công tử, chúng ta có thể kẻ được là mãnh long quá giang.

Mai Dao Lân cười :

- Nhưng họ lại là địa đầu xà!

- Ha ha... vậy là mỗi bên đều có sở trường riêng rồi.

Mai Dao Lân buông tiếng cười hào phóng, sóng vai phóng đi với Sanh Thiên Tẩu, lúc này khoảng cách giữa hai người đã xích lại gần với nhau hơn.

Vũ Nội song kỳ tuy vốn rất quen thuộc vùng này, song ngại vì đường quá xa, khi đến Liễu Doanh Tập thì mọi nhà đã lên đèn.

Song kỳ chẳng bước, đưa mắt nhìn hai phía một hồi, vừa định đi tiếp, bỗng nghe bên trái ngoài năm trượng có tiếng cười to :

- Vũ Nội song kỳ, lâu nay vẫn khỏe chứ?

Đối phương gần chỉ năm trượng mà không hề phát giác, đủ biết võ công người này chẳng phải tầm thường. Song Kỳ quay người, song chương đã đưa lên trước ngực, lại nghe người ấy nói tiếp :

- Sao? Mới gặp gỡ phải đánh nhau một trận trước hay sao?

Cửu Hoàn Kiếm ngăn người, định thần nhìn kỹ liền phá lên cười nói :

- Lão phu tưởng là ai, ra là Bản Phủ Tiều Ân, thảo nào, thảo nào...

Lúc này Mai Dao Lân và Sanh Thiên Tẩu cũng đã đến nơi, chỉ thấy một lão nhân áo vải tóc bạc, gương mặt xanh xao, ánh mắt sắc bén, tay xách một bầu rượu to từ ngoài năm trượng bước ra, cười to nói :

- Trông bộ điệu căng thẳng của hai người, hẳn là nơi đây có chuyện gì vui đang chờ đợi hai người phải không?

Huyết Phụng phu nhân cười mắng :

- Bọn này đâu như lão già rứt đầu an nhàn tự tại thế này!

Mai Dao Lân đưa mắt xem xét Bản Phủ Tiều Ân, thấy người này hai vai tuyết trắng phủ dày, ánh mắt liền tức chuyển sang trấn Liễu Doanh đèn đóm thừa thốt.

Bản Phủ Tiều Ân cười nói :

- Lão phu đang thắc mắc tại sao hôm nay trong tửu điểm lại ngồi đây bọn lưu manh hung thần ác sát, bằng vào bọn chúng, ha ha... rõ là một lũ chuột chọi với mảnh hồ, thật khó thể tin được.

Cửu Hoàn Kiếm cười :

- Lão tiều phu đừng trát vàng lên mặt lão phu, Huyết Kiều Mạc Như Hải cũng chẳng phải dễ đối phó đâu.

Bản Phủ Tiều Ân sừng sốt, chau mày nói :

- Huyết Kiều ư? Các người sao lại trêu vào họ vậy?

- Việc đông dài lắm, để hôm nào...

Bản Phủ Tiều Ân lắc đầu thờ dài :

- Lão phu khó khăn lắm mới dành dụm được vài đồng, định đóng bầu rượu uống cho đỡ ghiền, nào ngờ lại không có phần uống một mình, việc đã đông dài thì hãy đến chỗ lão phu chơi một lát.

Cửu Hoàn Kiếm bỗng nghiêm mặt :

- Lão là tiều ả, nhưng hẳn cũng biết được phần nào về những đại sự trên chốn giang hồ, Huyết Kiều là người của Vạn Tượng công tử, lão không nên tiếp đãi những người khách bọn này là hơn, đó là lão phu nói thật lòng.

Bản Phủ Tiều Ân sầm mặt :

- Sao lão lại nói vậy? Y làm Minh chủ của y, lão phu tiếp đãi bạn bè của lão phu, tiều phu này không có ý trở lại nghề cũ, cho dù y là Ngọc Hoàng đại đế thì làm gì được nào?

Huyết Phụng phu nhân cũng nghiêm giọng nói :

- Đành rằng là vậy, nhưng tránh đi vẫn hơn, và lại chúng ta cũng đâu phải mới quen biết nhau, lòng dạ thế nào đã hiểu rõ từ lâu.

Bản Phủ Tiều Ân lộ vẻ không vui :

- Đại tẩu nói rất đúng, nếu hai vị thật sự nghĩ là Tây Môn Kỳ này hèn nhất rứt đầu, ngay cả bạn cũ cũng không dám tiếp đón thì xin hai vị cứ tự tiện.

Cửu Hoàn Kiếm biến sắc mặt cười nói :

- Người tuy già nhưng tính nết vẫn không thay đổi, lão có bao nhiêu cân rượu nào?

Bản Phủ Tiều Ân liền lộ vẻ vui mừng :

- Đủ cho lão say ba ngày ba đêm.

- Thôi được, vậy thì lão phu không từ chối bữa cơm rượu không tốn tiền này. Tiều tử đến đây để lão phu giới thiệu.

Mai Dao Lân ơ hờ cười nói :

- Tại hạ là Mai Dao Lân, hẳn tiền bối đã được nghe nói.

Sanh Thiên Tẩu lạnh lùng :

- Lão phu không có danh tánh!

Bản Phủ Tiều Ân lộ vẻ không vui, song vẫn gượng cười nói :

- Bạch Long kiếm và Lục bình xanh, lão phu quả có nghe nói đến, tiểu huynh đệ tuổi còn trẻ thể này đã danh chấn võ lâm, thật đáng khâm phục.

Mai Dao Lân ánh mắt vẫn luôn chú ý xem Bản Phủ Tiều Ân, nhưng vẫn không nhận thấy gì khác lạ, lòng hết sức băn khoăn nghi hoặc, thái độ cũng hòa hoãn hơn, vòng tay cười nói :

- Tiền bối quá khen, bình thủy tương phùng thật không tiện quấy rầy.

Cửu Hoàn Kiếm thoát tiên cũng có vẻ không vui, giờ nghe vậy liền cười vui vẻ nói :

- Tiều tử người nói vậy mới phải chứ. Thôi, không nói nhiều nữa, chúng ta nhất định ăn không bữa cơm rượu này rồi, đi nào!

Bản Phủ Tiều Ân vác bầu rượu lên vai, quay người bước đi và cười nói :

- Để lão phu đi trước dẫn đường!

Vân Phụng Linh như chợt nhớ ra nhìn Mai Dao Lân nói :

- Lân ca, có cần vào trong trấn mua một bộ y phục để thay không?

Mai Dao Lân đưa mắt nhìn tay áo, bắt giác đỏ mặt, quay sang Sanh Thiên Tẩu nói :

- Chúng ta vào trấn xem xét tình hình trước cũng tốt!

Sanh Thiên Tẩu cười gật đầu :

- Đúng rồi, đừng để các vị bằng hữu kia chờ đợi lâu.

Vân Phụng Linh vội nói :

- Tiều muội đi nữa!

Bản Phủ Tiều Ân giật mình vội nói :

- Vùng này thời tiết giá rét, cư dân đều có thói quen ngủ sớm, các vị vào trấn lúc này, biết mua ở đâu?

Sanh Thiên Tẩu lạnh lùng tiếp lời :

- Chỉ cần có tiền, dù đập vỡ cửa họ cũng cung kính gọi bằng đại gia.

Mai Dao Lân đảo tròn mắt cười nói :

- Vậy thì chúng ta không đi cũng được, nhưng bộ y phục này...

Bản Phủ Tiều Ân yên tâm cười giòn :

- Chỗ ở của lão hán rất bừa bộn, chẳng hơn chuồng heo là bao, hai vị mặc y phục cũ, lão hán lại thấy yên tâm hơn.

Mai Dao Lân cười nhạt :

- Lão trượng khách sáo quá!

Bản Phủ Tiểu Ân cười :

- Lão hán không nói dối đâu!

Đoạn sai bước đi trước, Mai Dao Lân một câu hai nghĩa nói :

- Vậy thì tại hạ yên tâm được rồi!

Sanh Thiên Tẩu biết Mai Dao Lân có nhận xét như mình nên không phản đối, sai bước theo sau lưng Mai Dao Lân.

Bản Phủ Tiểu Ân cư trú dưới một ngọn núi nhỏ cách trấn Liễu Doanh chừng mười dặm, xung quanh hàn tùng vây bọc, một gian nhà lá vùi sâu trong tuyết trắng, không có cửa sổ, xem qua rất đơn sơ, quả thật giống người lánh đời ở ẩn.

Băng qua rừng tùng, Bản Phủ Tiểu Ân bước nhanh tới, lớn tiếng nói :

- Bà lão ơi, hai gấu con đã làm xong chưa? Có bạn cũ đến đây.

Trong nhà liền có tiếng sang sảng vọng ra :

- Đã xong từ lâu, lão đi đóng rượu suốt cả buổi trời, đã gặp khách quý gì vậy?

Dứt lời, nơi cửa đã xuất hiện một lão bà mặc áo vải xanh.

Huyết Phụng phu nhân vội tiến tới nói :

- Lão tỷ tỷ trông càng trẻ ra hơn đó!

Lão bà áo xanh cười mắng :

- Chẳng đứng đắn chút nào cả, mời vào mau!

Mai Dao Lân nhìn kỹ, thấy lão bà áo xanh tuổi đã ngoài bảy mươi, tóc bạc da mồi, hai mắt sáng quắc, biết hẳn là người có thanh danh trong võ lâm.

Cửu Hoàn Kiếm cười bông đùa :

- Đại tẩu đổi mặc áo xanh, vậy đã đổi Vạn Lý Hồng thành Vạn Lý Thanh rồi phải không?

Mai Dao Lân rúng động cõi lòng thâm nhũ :

- Vạn Lý Hồng Diệp Hà, sư phụ từng có đề cập đến người này, quả là danh lưu võ lâm.

Vạn Lý Hồng cười :

- Thôi đừng thiếu đứng đắn nữa, nay thấy đều là người cao tuổi rồi, còn nhắc lại làm gì? Hãy vào trong mau, còn ba vị này... xin thứ cho lão thân mất kém, chẳng hay ba vị xưng hô thế nào?

Huyết Phụng phu nhân vội tiếp lời giới thiệu, sau đó Vân Phụng Linh vào nhà trước, mọi người nối tiếp theo sau, Sanh Thiên Tẩu vốn không muốn vào, nhưng Mai Dao Lân đã vào rồi, lão đành khom lưng đi vào nhà.

Sảnh phòng rộng không đầy hai trượng vuông, sự bài trí rất đơn sơ, bởi đôi búa to nặng đến năm sáu mươi cân treo nơi góc tường phía đông hết sức nổi bật.

Giữa sảnh phòng có một chiếc bàn Bát Tiên, chung quanh là tám chiếc ghế dựa cũ, bàn ghế tuy cũ nhưng không chút bụi bám, Mai Dao Lân thấy vậy liền động tâm thâm nhũ :

- Trong nhà này thiếu rất nhiều thứ, sao lại có nhiều ghế thế này? Chủ nhân chỉ có hai người, chả lẽ ngày nào cũng ngồi trên tám chiếc ghế, không thì sao chẳng chút bụi bám thế này?

Trong khi nghĩ đã theo mọi người ngồi xuống, Cửu Hoàn Kiếm quét mắt nhìn quanh nói :

- Nơi đây thật yên tĩnh, có lẽ rất ít ai biết Tây Môn huynh ở đây phải không?

Bản Phủ Tiểu Ân Tây Môn Kỳ cười :

- Nếu ai ai cũng biết thì ẩn cư gì nữa?

Mai Dao Lân nghiêng mặt nhìn ra ngoài nói :

- Kể từ tối nay e lão trượng sẽ không còn sống thanh nhàn được nữa rồi!

Bản Phủ Tiều Ân nghe vậy liền chột dạ, bỗng mắt sáng rực lên, quay nhìn ra cửa quát :

- Các vị bằng hữu từ đâu đến viếng thăm vào lúc giữa đêm khuya thế này mà không báo cho lão phu một tiếng, không thấy quá keo kiệt sao?

Ngoại trừ Sanh Thiên Tẩu mặt vẫn đanh lạnh, mọi người thấy đều quay nhìn ra cửa, nhìn về mặt sừng sốt của Song kỳ, Mai Dao Lân thâm buông tiếng cười khẩy.

Bên ngoài có tiếng cười to nói :

- Tiền bối có biết là mình đã giành mất khách quý của bọn này không?

Bản Phủ Tiều Ân đứng phắt dậy, quay người bước ra cửa, gằn giọng nói :

- Bằng hữu đến đây vì Tây Môn Kỳ này phải không?

- Liễu Doanh ngũ hồ cả gan cũng chẳng dám đêm khuya đến đây quấy nhiễu tiền bối, có điều vì phụng mệnh hành sự, không dám trái lệnh, vạn mong tiền bối rộng lòng để cho chúng vân bối gặp Mai Dao Lân một phen.

Bản Phủ Tiều Ân giọng sùng sọng :

- Đã vào hàn môn của lão phu thì là giai khách của Tây Môn Kỳ này, các vị muốn gì cứ nhắm vào Tây Môn mỗ được rồi!

Mai Dao Lân chậm chậm đứng lên, lạnh lùng cao giọng nói :

- Tại hạ được lão trượng tiếp đãi đã thấy hổ thẹn rồi, đâu dám để cho lão trượng chuốc thêm phiền phức nữa. Vị bằng hữu kia đã muốn gặp Mai mỗ, nếu Mai mỗ biết mà không ra, há chẳng phải xem thường bằng hữu giang hồ hay sao?

Dứt lời đã sai bước ra ngoài. Sanh Thiên Tẩu cũng liền theo sau Mai Dao Lân. Bản Phủ Tiều Ân thấy vậy rung động cõi lòng, vội quát hỏi :

- Năm vị đã phụng mệnh của ai đến đây?

Mai Dao Lân cướp lời hỏi :

- Năm vị cần gặp Mai Dao Lân này phải không?

Dứt lời quát mắt nhìn năm đại hán tuổi chừng bốn mươi đang đứng sòng vai nhau trước mặt.

Người đứng giữa gật đầu :

- Không sai...

Mai Dao Lân lạnh lùng ngắt lời :

- Không liên can gì đến người khác phải không?

- Ngoại trừ ba người đi cùng với hai vị.

Bản Phủ Tiều Ân hoang mang thảm nhủ :

- Tiểu tử này còn trẻ mà hành sự hết sức lão luyện bạo tàn, thật khó tìm được sơ hở.

Bên vội ngừng lên quát :

- Năm vị..

Chưa kịp dứt lời, Sanh Thiên Tẩu đã tung mình lao ra, chỉ thấy thân hình cao to của lão lăng không hạ xuống, trong thoáng chốc năm người đã bị phủ trùm trong bóng chường. Mai Dao Lân cao giọng nói :

- Hãy chờ lại một người để về báo tin.

Liễu Doanh ngũ hồ không ngờ đối phương lại xuất thủ trước, kinh hãi chưa kịp phản ứng thì đã có bốn người trúng chường văng bay ra xa.

Bốn tiếng rú thảm khốc xé tan màn đêm tĩnh mịch khiến người rùng mình sởn gai ốc.

Sanh Thiên Tẩu điểm chân xuống đất, tung mình trở lại bên Mai Dao Lân, thần thái vẫn đanh lạnh như trước, tựa hồ chẳng việc gì xảy ra cả.

Mai Dao Lân đưa mắt nhìn người còn sống sót, lạnh lùng nói :

- Các hạ hãy cút đi, đây chính là cái giá phải trả của việc đã gặp Mai mỗ, hãy về báo với chủ nhân các vị, bảo y tối nay hãy lo trắng trời trước đi.

Người ấy may mắn chưa chết, đầu dám nói gì nữa, thậm chí không đủ can đảm để thu nhặt thi thể đồng bọn, vội vã quay người phóng đi, thoáng chốc đã mất dạng trong tuyết.

Bản Phủ Tiểu Ân về phạt lòng quay nhìn Mai Dao Lân nói :

- Lão phu chủ nhân này thật là chẳng còn thể diện gì nữa!

Mai Dao Lân thâm cười khẩy, song ngoài mặt vẫn khách sáo cười nói :

- Lão trượng đứng ngoài vòng thị phi chốn giang hồ, không nên để lời cuốn vào con chót xoáy này là hơn.

Cửu Hoàn Kiếm cười tiếp lời :

- Tiểu tử dụng ý của ngươi tuy không sai, nhưng hành động quá đáng một chút, cũng may lão tiểu phu là người nhà, không hề gì! Tây Môn huynh, bây giờ uống rượu được rồi chứ?

Bản Phủ Tiểu Ân mắt lóe hàn quang, cười to nói :

- Có lý, có lý!

Dứt lời liền quay người nhường khách, nhưng giọng nói dường như có chút bất mãn.

Mọi người lần lượt ngồi xuống, Vạn Lý Hồng từ trong bụng ra một chiếc khay to, trên là bầu rượu to kia với bảy cái chén to, đặt xuống giữa bàn. Cửu Hoàn Kiếm đứng lên cầm lấy ba cái chén đặt trên bàn, rót đầy rượu nói :

- Nào, tiểu tử hãy uống một chén để tạ cái tội khách lần quyền chủ đi, lão phu làm bồi khách cho.

Mai Dao Lân đưa mắt nhìn chén rượu, thấy màu rượu rất trong, không có gì khác lạ, bèn thâm cười khẩy, đưa tay cầm lấy.

Sanh Thiên Tẩu vội giành lấy nói :

- Chén này để lão phu uống cho, nhưng không phải để tạ tội.

Dứt lời ngửa cổ uống cạn. Bản Phủ Tiểu Ân mắt rực lên lạnh toát, nhưng lại cố dằn nén, nâng chén lên uống cạn, tiếp đến Cửu Hoàn Kiếm cũng uống chén còn lại.

Bản Phủ Tiểu Ân đứng lên rót đầy sáu chén, lần lượt đưa đến trước mặt sáu người và nói :

- Lão phu thân hèn danh mọn, đến đối có kẻ dám kéo đến tận nhà, xin mượn chén này tạ lỗi với các vị.

Cửu Hoàn Kiếm với Huyết Phụng phu nhân liền cầm chén lên, nhưng Vân Phụng Linh thì có vẻ do dự, Mai Dao Lân thấy vậy bèn nói :

- Phụng Linh không biết uống rượu, chén này để tại hạ uống thay được rồi.

Đoạn cầm chén rượu lên, ngậm đề tụ công lực, một hơi uống cạn, sau đó đưa tay cầm chén rượu của Vân Phụng Linh.

Vân Phụng Linh nghe lòng ngọt lịm, quan tâm nói :

- Lân ca cũng không nên uống quá nhiều đấy!

Bản Phủ Tiểu Ân cười :

- Đấng anh hùng không bao giờ rời rượu, tiểu huynh đệ là trang thiếu niên anh kiệt, đầu thể say được với một hai chén rượu, cô nương khỏi lo.

Sanh Thiên Tẩu lại giành lấy nói :

- Để lão phu uống thay công tử!

Bản Phủ Tiểu Ân thâm cười khẩy nói :

- Bà lão hãy mang thức ăn ra đây!

- Có ngay!

Vạn Lý Hồng từ trong bếp, liền sau đó mang ra một con gấu con đã được quay vàng uôm, tuy là gấu con nhưng cũng nặng hơn trăm cân.

Bản Phủ Tiểu Ân tươi cười nói :

- Cứ kể như đó vừa là cơm vừa là thức ăn, còn rượu kể như là nước lã, các vị chớ khách sáo.

Cửu Hoàn Kiếm cười :

- Vậy mới hào sảng chứ, ha ha...

Lão chới tay lên bàn, định đứng lên xé lấy thịt gấu, nhưng không tài nào đứng lên được nữa, ngạc nhiên nói :

- Tây Môn huynh, rượu này mua ở đâu mà mạnh vậy?

Huyết Phụng phu nhân cũng nói :

- Đúng rồi! Rượu mạnh thật!

Bản Phủ Tiểu Ân đưa mắt nhìn Mai Dao Lân cười nói :

- Có lẽ tuổi già nên tư lượng kém, chứ như vị tiểu huynh đệ này đâu có sao!

Mai Dao Lân chợt động tâm :

- Tại hạ cũng cảm thấy trong người khác lạ, hay là trong rượu có thuốc độc?

Cửu Hoàn Kiếm tái mặt, vội nói :

- Tiểu tử, ngươi rất ít khi nói đùa, sao hôm nay lại nói đùa thế này?

Đoạn đưa mắt nhìn Bản Phủ Tiểu Ân, hiển nhiên là sợ đối phương hiểu lầm.

Bản Phủ Tiểu Ân thấy Cửu Hoàn Kiếm ánh mắt dò dẫm vội nói :

- Lão huynh không được khỏe ư?

- Để lão phu nằm lên bàn một lát.

Cửu Hoàn Kiếm chưa dứt lời đã nằm mọp lên bàn. Tiếp theo Huyết Phụng phu nhân cũng vậy, và Sanh Thiên Tẩu cũng từ từ nhắm mắt, đầu ghé sang bên như đã ngủ mất. Sau cùng Mai Dao Lân cũng nằm mọp trên bàn.

Bản Phủ Tiểu Ân đứng phắt dậy, ngửa mặt cười vang :

- Ha ha... tiểu tử, ngươi công lực tuy cao, nhưng cũng không thoát khỏi mưu tính của lão phu. Bà lão, hãy gọi họ đến đây.

Vân Phụng Linh biết đã nguy tai, vội cầm lấy chuỗi kiếm đứng phắt dậy, nào ngờ chưa kịp tuốt kiếm, bỗng nghe Vạn Lý Hồng quát :

- Nha đầu, ngươi hãy ngồi xuống đi!

Dứt lời, chỉ phong đã điểm trúng huyệt phụng nhân của Vân Phụng Linh, “bịch” một tiếng Vân Phụng Linh đã ngồi trở lại xuống ghế.

Bản Phủ Tiểu Ân đảo mắt nhìn quanh nói :

- Cửu Hoàn Kiếm tội chưa đáng chết, chúng ta hãy đem giấu vợ chồng y trước rồi hãy gọi họ đến.

Vạn Lý Hồng Diệp Hà lạnh lùng nói :

- Lòng nhân đạo của lão thật đặt không đúng chỗ, nghĩ năm xưa lúc hai vợ chồng họ danh chấn giang hồ, có nghĩ đến ân đức của chúng ta đã ẩn dật lui nhường cho hay không? Thời buổi này ai có quyền thế là người đó đứng trên ngôi trước, bao khổ sở trong những năm qua, chả lẽ còn chưa thấm thía hay sao?

- Nếu chưa thấm thía thì lão phu đâu có nhận lời theo về với Vạn Tượng công tử, nhưng có điều chúng ta mà hãm hại luôn cả hai người này, e sẽ bị giới võ lâm phi báng khinh khi.

- Hừ, nếu sợ phi báng khinh khi, lẽ ra lão không nên từ bỏ cuộc sống ẩn dật, hướng hồ diệt trừ được Mai Dao Lân, bắt được Diêu Đài Mục Nữ công lao ấy lớn lao khôn cùng, chúng ta kể như làm được một việc đại thiện cho giới võ lâm Trung Nguyên, so ra công lớn hơn tội nhiều. Tục ngữ có câu: “vô

độc bất trượng phu”, chả lẽ không hơn là để lại hai mầm họa hay sao?

Bản Phủ Tiểu Ân ngẫm nghĩ một hồi :

- Bà nói rất có lý, nhưng..

Vạn Lý Hồng quắc mắt :

- Nhưng, nhưng, nhưng gì hả? Hừ, lão là cột trụ trong nhà, muốn thì lão cứ thả, để xem rồi đây họ tính lại sẽ báo đáp ơn cứu mạng của lão thế nào cho biết.

Bản Phủ Tiểu Ân nghĩ đến tính nết quái dị của Cửu Hoàn Kiếm, lòng cũng thấp thỏm không yên, càng nghĩ càng thấy Vạn Lý Hồng nói có lý, bèn cắn răng nói :

- Thôi được, hãy gọi họ đến đi!

- Lão đã nghĩ kỹ chưa?

- Khi hai người kia tính lại nhất định sẽ không buông tha cho lão phu, họ đã có lòng bất nhân thì chúng ta cũng chẳng cần nghĩ đến nghĩa đồng đạo, bà nhận xét rất đúng.

Vạn Lý Hồng cười đắc ý :

- Vậy thì mau gọi họ đến đi!

Bản Phủ Tiểu Ân bước nhanh ra cửa, chồm môi cất tiếng huýt dài, đêm khuya tĩnh lặng, tiếng huýt vang đi rất xa.

Bạn đang đọc truyện *Long Kiếm Truy Hồn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Diên đạo nhân hỷ lộng càn khôn

Bản Phủ Tiểu Ân quét mắt nhìn về phía rừng tùng, đã thấy bóng người thấp thoáng, biết không lâu nữa họ sẽ đến, vừa định quay vào nhà, bỗng có tiếng run rẩy nói :

- Vô Lương Thọ Phật! Trời rét đất lạnh, mệnh mang không một bóng người, lão đạo sĩ này tưởng là chết chắc, thật không ngờ trong ngôi nhà lá dột nát này cũng có người ở, vạn mong thí chủ làm ơn làm phúc để cho lão đạo sĩ vào nhà sưởi ấm.

Bản Phủ Tiểu Ân giật mình sùng sốt, quay phắt người, đưa mắt nhìn về phía phát ra tiếng nói, chỉ thấy một lão đạo sĩ hai tay ôm lấy đầu gối ngồi trên tuyết, ở ngoài năm trượng, mái tóc bạc rối bời, gương mặt sưng xầu vàng ệch, đôi mày dài bạc trắng, chòm râu dài phủ ngực cũng rối nùi, mình mặc áo vá trăm mảnh, nhưng lại vắt trên vai một chiếc áo bào da điều rất quý giá, thân hình gầy bé, trông chẳng có gì nổi bật cả.

Bản Phủ Tiểu Ân cười khẩy nói :

- Đạo trưởng thân pháp khá lắm, chúng ta đã là người đồng đạo, lão trượng khỏi phải vờ vĩnh nữa, có gì thẳng thắn nói ra là hơn.

Lão đạo sĩ ngơ ngác :

- Thí chủ có nhà ở, sao lại bảo đồng đạo với lão đạo sĩ này? Ngoài này lạnh quá, thí chủ có thể cho lão đạo sĩ vào nhà sưởi ấm rồi hẵng nói chuyện chăng?

- Đạo trưởng đã đến đây bằng cách nào?

Lão đạo sĩ càng thêm ngớ ngẩn :

- Đương nhiên là đi từng bước đến đây rồi.

Bản Phủ Tiểu Ân bỗng cười phá lên :

- Vậy là Tây Môn Kỳ đã đui mù, nên đạo trưởng đã đi đến đây như thế nào cũng chẳng nhìn thấy.

- Lão đạo đã chịu lạnh ở đây cả buổi trời. Hẳn là trong nhà ngột ngạt, thí chủ ra ngoài hít thở không khí, vì quá vội vàng nên không thấy lão đạo đó thôi!

Lúc này Vạn Lý Hồng cũng đã nghe tiếng, bước ra hỏi :

- Lão nói chuyện với ai vậy?

- Một lão đạo sĩ muốn vào nhà sưởi ấm, chúng ta ở đây đã hơn bốn mươi năm, lần đầu tiên mới có một việc thế này, vậy có lạ lùng không chứ?

Vạn Lý Hồng đưa mắt nhìn lão đạo sĩ, ngạc nhiên nói :

- Đạo trưởng này lạ thật, rõ ràng có áo da điều mà không chịu mặc vào, lại luôn miệng than lạnh, chả lẽ mắc bệnh điên khùng gì hay sao?

Bản Phủ Tiểu Ân vừa nghe hai tiếng điên khùng, bất giác lạnh người, buột miệng kêu lên :

- Điên đạo nhân!

Ngay khi ấy, bảy tám người lần lượt đáp xuống, cầm đầu chính là Huyết Kiều Mặc Như Hải, trán đeo Lục bình xanh, những người kia tuổi từ ba mươi đến năm mươi, thầy đều vạm vỡ, da xạm nắng, hiển nhiên họ đều là cao thủ miền Trại Ngoại.

Huyết Kiều Mặc Như Hải chưa kịp lên tiếng đã nghe lão đạo sĩ nói :

- Chiếc áo da này không phải của bản đạo, bởi thường nghe nói lòng người bây giờ rất bạc ác, nào là giết người cướp của, nào là hãm hại bạn bè để mưu cầu danh lợi, để chứng minh trong lúc mọi người mê muội cũng còn có kẻ tỉnh táo, nên lão đạo dù có chết cũng không dám mặc vào, bị người mang là điên khùng cũng chẳng hề gì.

Huyết Kiều Mặc Như Hải đang nóng lòng muốn lấy được thuốc giải độc từ nơi Mai Dao Lân, thấy một lão đạo sĩ tầm thường gây rắc rối, tức giận nói :

- Lão đạo sĩ này từ đâu đến? Ở đây làm gì vậy?

Hai vợ chồng Bản Phủ Tiểu Ân lúc này lòng đang hồ nghi nên thái độ cũng thay đổi, Bản Phủ Tiểu Ân ôn tồn nói :

- Đạo trưởng, hiện nhà đang bận việc, không thể tiếp đãi được, cách đây chừng mười dặm có trấn Liễu Doanh, đạo trưởng hãy đến đó tạm nghỉ là hơn.

Lão đạo sĩ chậm chậm đứng lên, mặt nhăn nhó nói :

- Có mặt bọn hung thần ác sát, lão đạo vốn định bỏ đi, nhưng đi mười nhà không bằng đội một nhà, thôi thì lão đạo chờ ở đây cũng được! Khi nào bọn hung thần ác sát quý vị đi hết rồi, lão đạo hãy vào, nếu như thí chủ nóng lòng thì hãy đưa tiễn lão đạo một đoạn đường vậy.

Bản Phủ Tiểu Ân nghe lời nói của lão đạo sĩ có ẩn ý, lại giật mình buột miệng nói :

- Đạo sĩ hầu hết đều có tài trừ hung diệt ác, có mặt đạo trưởng hẳn không có gì nguy hiểm đâu.

Lão đạo sĩ lắc đầu :

- Bọn hung thần ác sát này đạo hạnh rất cao, đừng nói lão đạo tuổi già sức yếu, dù cộng thêm hai vị e cũng chẳng làm được gì. Đòi người có bao lâu? Đừng nói một gian nhà lá dột nát, cho dù danh lợi, tiền tài thì cũng là thân gọi vật, lão đạo chẳng dám tham những thứ ấy mà bỏ cái mạng già này đâu.

Bản Phủ Tiểu Ân rung động cõi lòng :

- Lão phu cũng muốn được mở rộng tầm mắt, xem thử hung sát ấy đạo hạnh cao đến mức nào!

Lão đạo sĩ cười :

- Đạo hạnh cao đến mức bách độc không xâm nhập vào thân được.

Huyết Kiều Mặc Như Hải bực mình, quay người quát :

- Để lão phu đưa đạo trưởng một đoạn đường cho!

Dứt lời liền vung chưởng toan bỏ ra.

Bỗng, lão đạo sĩ quay người, ôm đầu bỏ chạy và la to :

- Hung thần đến rồi kia!

Dứt lời đã phóng mình vào trong đồng tuyết mất dạng.

Bản Phủ Tiểu Ân thấy lão đạo sĩ chú mắt nhìn vào trong nhà, nên vội kéo Vạn Lý Hồng quay người, khi vừa nhìn rõ cảnh tượng trong nhà, bất giác kinh hoàng thoái lui một bước.

Thì ra Mai Dao Lân và Sanh Thiên Tẩu đang ngồi quay mặt ra cửa, Sanh Thiên Tẩu mặt vẫn đanh lạnh, còn Mai Dao Lân, Thiên Hồng thoáng ngược mặt nhìn lên, khoe môi treo một nụ cười sắc lạnh.

Vân Phụng Linh huyết đạo đã được giải khai, lúc này còn lay gọi Vũ Nội song kỳ. Huyết Kiều Mạc Như Hải thấy vậy lặng người, hai mắt sắc lạnh nhìn vợ chồng Bản Phủ Tiều Ân, giận đến nhất thời không thốt nên lời.

Sanh Thiên Tẩu lạnh lùng cười nói :

- Công tử, Thiên Hồng ngoài công tử ra, người nào cũng chẳng tin, đã dồn rượu vào một chỗ, đó là lẽ đương nhiên, vì sao công tử cũng không say thế này?

Mai Dao Lân nhếch môi cười, chậm chậm đứng lên đi ra cửa và nói :

- Mai mỗ đã nhận thấy hơn lão nhiều, vừa từ trong trấn đóng rượu về mà tuyết trên vai dày đến mấy tấc, rõ là điều phi lý. Trong nhà này thiếu rất nhiều vật dụng mà lại có đến tám chiếc ghế, thật là điều khác lạ. Và về khách lần quyền chủ, y lại có thể nhận nhìn được, đó là vì sao?

Nói đến đây, chàng đã đi đến cửa, cười mai mĩa nói tiếp :

- Kế hoạch các vị lẽ ra rất là chu đáo, song ngặt vì thời gian quá cấp bách nên không khỏi có chỗ sơ hở.

Huyết Kiều Mạc Như Hải bấm bụng nói :

- Mai Dao Lân, người thật là thâm hiểm.

Mai Dao Lân lắc đầu :

- Nếu so với hai vị thì hẳn còn kém xa, một người vì danh lợi hành sự, một người lòng dạ trâu chó bán bạn cầu vinh, Mai mỗ tuy tàn bạo nhưng sao đáng so với hai vị?

Bản Phủ Tiều Ân trầm hồi hận khi nãy không sớm bỏ đi theo lời khuyên của lão đạo sĩ, ở lại đây chịu nhục, nhưng việc đã chót lỡ, hối hận cũng vô ích, đành bấm bụng nói :

- Tiểu tử đầu khẩu không phải là đáng anh hùng, hôm nay giữa hai phe chúng ta phải có một phe vĩnh viễn ở lại đây, có tài cán gì cứ thi thố ra đi!

Mai Dao Lân cười khẩy :

- Đúng rồi! Thiên Hồng hãy lấy đôi búa cho y.

Sanh Thiên Tẩu vâng lời quay vào nhà, hai tay cầm lấy song phủ ném ra quát :

- Hãy cầm lấy!

Đôi búa chạm vào nhau tóe lửa, roi xuống trước mặt Bản Phủ Tiều Ân, y cúi xuống cầm lấy, gằn giọng nói :

- Mai Dao Lân, hãy tuốt kiếm ra đi!

Mai Dao Lân đứng đĩnh bước ra cửa, giọng khinh miệt :

- Tây Môn Kỳ, Mai mỗ nhận thấy chưa cần phải dùng đến Bạch Long kiếm.

Bản Phủ Tiều Ân tức giận vút bỏ đôi búa trong tay, cười vang nói :

- Ha ha... hôm nay lão phu quả đã gặp phải cao nhân xuất thế rồi, hãy tiếp chiêu!

Mai Dao Lân cười khẩy :

- Chiêu lực khá lắm!

Dứt lời song chiêu cũng đã đẩy ra.

Huyết Kiều Mạc Như Hải đã từng chứng kiến công lực của Mai Dao Lân, biết Bản Phủ Tiều Ân chắc chắn không đương cự nổi, bèn ngầm vận tụ công lực vào song chiêu.

“Bùng” một tiếng vang rền, chiêu kinh cuốn tung tuyết trắng, Bản Phủ Tiều Ân liên tiếp bật lùi bốn bước, thấy Mai Dao Lân vẫn đứng yên tại chỗ, biết qua chiêu này một đời anh danh đã trôi theo dòng nước chảy, bất giác râu tóc dựng đứng.

Đột nhiên Huyết Kiều Mạc Như Hải tung mình lao tới, từ bên hông vùng chiêu tấn công Mai Dao Lân.

Mai Dao Lân chẳng ngờ có vậy, theo bản năng thụp người xuống, chưởng phong lướt qua trên đầu, xô đến trước ngực Sanh Thiên Tẩu.

Sanh Thiên Tẩu vốn thiên kích đa nghi, đang khi đối diện với đại địch thế này lẽ nào lại không phòng bị, Mai Dao Lân vừa thụp xuống, lão ta đã tung chưởng đón tiếp.

“Bùng” một tiếng rền rĩ, Huyết Kiều đã bị đẩy bật lùi ba bước, rơi xuống đất chưa rõ việc gì xảy ra, bên tai đã nghe tiếng quát vang :

- Ngươi cũng tiếp lão phu một chưởng xem thử!

Dứt lời một luồng hàn phong đã ập đến chỉ thấy Huyết Kiều lẹ làng thụp xuống, hai chân chỗi mạnh, lộn ngược ra sau một vòng, cơ hồ hoàn toàn bằng vào phản ứng bản năng tránh khỏi một chưởng.

Bảy tám đại hán thấy cuộc chiến đã bùng nổ, trong tiếng quát vang liên hồi, cùng lao bỏ vào Sanh Thiên Tẩu. Huyết Kiều Mạc Như Hải quay sang vợ chồng Bản Phủ Tiều Ân trầm giọng nói :

- Hôm nay nhất quyết không thể buông tha những người này, tiến lên!

Bản Phủ Tiều Ân đưa mắt nhìn Vạn Lý Hồng nói :

- Y nói rất đúng, không thể để cho tiểu tử này sống được.

Vạn Lý Hồng hiểu ý chồng gật đầu :

- Vậy chúng ta động thủ nhanh lên!

Hai người vừa định ra tay bỗng nghe có tiếng cười vang :

- Ha ha, tiểu tử... Sách Siêu mỗ không chấp thù cũ đến giúp ngươi một tay đây.

Chỉ thấy bóng người nhấp nhোáng. Ngạc Nhị Lang Sách Siêu và Cùng Thánh Phú Bách Vạn đã đáp xuống hiện trường, theo sau là một lão nhân tóc đen và một thiếu niên anh tuấn. Bản Phủ Tiều Ân liền chững người quay lại, bất giác lạnh người, lạnh lùng cười nói :

- Thì ra là Tam bảo chủ Ngân Long bảo với hai vị công tử, hàn xá của Tây Môn Kỳ thật vinh dự được ba vị giá lâm.

Lão nhân tóc đen mặt trơ lạnh nói :

- Các hạ nên biết Mai Dao Lân chính là ngoại tôn của lão phu.

Bỗng, tiếng lạnh lùng của Mai Dao Lân từ trong trận đấu vang lên :

- Sách Siêu, Mỗ không cần đến người của Ngân Long bảo.

Bản Phủ Tiều Ân nghe vậy cười khẩy nói :

- Ngân Long bảo xưa nay chỉ xét người qua võ công, chưa từng nghe nói đến việc nhìn nhận thân thích bao giờ, tôn giá đến đây chỉ vì Mai Dao Lân là ngoại tôn thôi ư?

Lão nhân tóc đen thẳng thắn :

- Còn một mục đích khác, cũng giống như các vị, điều khác nhau là Ngân Long bảo muốn đưa Quận chúa về nước.

Vạn Lý Hồng cười khẩy :

- Chỉ đơn thuần vậy thôi sao?

- Đương nhiên là phải có trị giá, lão phu tưởng đâu là Vạn Tượng công tử đã cho hai vị biết dụng ý thật sự về việc sanh cầm Quận chúa rồi chứ! Thì ra ha ha... hai vị không biết nội tình.

Hai vợ chồng Bản Phủ Tiều Ân biến sắc mặt, ngay khi ấy đằng kia vang lên tiếng rú thảm khốc của Huyết Kiều Mạc Như Hải.

Vợ chồng Bản Phủ Tiều Ân giạt mình kinh hãi, trên gương mặt trơ lạnh của lão nhân tóc đen cũng thoáng lộ vẻ kinh ngạc, cơ hồ cùng một lúc, ba người ngoảnh nhìn về phía trận đấu.

Chỉ nghe Ngạc Nhị Lang Sách Siêu sùng sốt nói :

- Tiểu tử kẻ nguoi đánh chết có phải là Huyết Kiều Mạc Như Hải không?

Trên đất tuyết cách Mai Dao Lân ngoài sáu trượng, thi thể Huyết Kiều Mạc Như Hải thất khiếu lưu huyết, và xung quanh cũng đầy rẫy máu tươi.

Lão nhân tóc đen mặt thoảng qua một tia vui mừng, ánh mắt càng thêm thâm trầm, nhưng thiếu niên đứng cạnh lão thì lại lộ vẻ ganh tị.

Mai Dao Lân ơ hờ quét mắt nhìn Ngạc Nhị Lang không đáp, cất bước đi về phía vợ chồng Bản Phủ Tiểu Ân, giọng sắc lạnh nói :

- Tây Môn Kỳ hãy nhặt lấy bản phủ lên, các hạ phải biết là bây giờ là lúc giữ mạng chứ không phải lúc tỏ vẻ anh hùng.

Ngạc Nhị Lang thấy Mai Dao Lân không đếm xỉa đến mình, tức giận nói :

- Tiểu tử, mỗ nói ngươi có nghe không hả?

Lão nhân tóc đen lạnh lùng tiếp lời :

- Siêu nhi, hãy tránh sang một bên!

Đoạn liền thay đổi thái độ, quay sang Mai Dao Lân dịu giọng nói :

- Lân nhi, nghe nói ngươi ngộ hại, chẳng hay kẻ đã hãm hại ngươi là ai vậy?

Mai Dao Lân lạnh nhạt đáp :

- Tại hạ Mai Dao Lân không hề quen biết tôn giá, cứ gọi tên được rồi! Còn về việc Mai mỗ bị ai hãm hại, đó là việc riêng của Mai mỗ, không cần Ngân Long bảo phải nhọc tâm.

Lão nhân tóc đen cố nén giận :

- Lão phu là Thương Lăng Khách Sách Thanh, Tam bảo chủ Ngân Long bảo, hẳn là ngươi có biết lệnh tôn có mối quan hệ thế nào với Ngân Long bảo chứ? Tính ra lão phu chính là tam ngoại công của ngươi, xưa nay người của Ngân Long bảo không bao giờ chịu bị người hiếp đáp, hôm nay đã có mặt lão phu, mọi sự phải do lão phu giải quyết.

Đoạn quay sang Ngạc Nhị Lang với Cùng Thánh Phú Bách Vạn nói :

- Hai người hãy bắt lấy vợ chồng Tây Môn Kỳ cho lão phu!

Hai người thoạt tiên sững sờ, song liền tức vâng lời, quay người đi về phía Bản Phủ Tiểu Ân.

Bản Phủ Tiểu Ân cười khẩy nói :

- Lão phu cũng đang muốn lĩnh giáo xem Ngân Long bảo có tuyệt học cái thế gì, hai vị đến thật đúng vừa ý lão phu.

Dứt lời liền vung tay toan xuất chiêu.

Bỗng nghe Mai Dao Lân lạnh lùng quát :

- Đứng lại, hai vị với lý do gì xuất thủ?

Ngạc Nhị Lang ngớ ngẩn :

- Tiểu tử, ngươi sao mà lời thôi thế này? Lời nói của tam thúc mỗ, chả lẽ ngươi không nghe rõ hay sao?

Mai Dao Lân đánh giọng :

- Nếu hai vị biết thương tiếc tính mạng thì hãy đứng sang một bên, việc riêng của Mai mỗ, Mai mỗ tự giải quyết lấy, không cần làm phiền đến hai vị.

Thương Lăng Khách Sách Thanh chau mày :

- Mai Dao Lân ngươi cả gan dám mục vô tôn trưởng, người của Ngân Long bảo đến đây do lão phu lãnh đạo, ai dám không tuân mạng?

Mai Dao Lân nhướn mày :

- Mai Dao Lân đã sinh ra trong biến loạn, thừa bé sống tại nhà thúc phụ, lúc hiểu sự sống bên sư phụ, chẳng nhớ có ba vị ngoại công Bảo chủ gì ở Ngân Long bảo cả. Bằng không, bằng vào thế lực hùng mạnh của Ngân Long bảo, ai dám giết người phóng hỏa, mưu toan sát hại ngoại tôn họ? Mai Dao Lân này hiện chỉ mong nhớ mỗi một vị thân mẫu không rõ tung tích thôi, thù hận của mẹ con phải thay thế, Ngân Long bảo hẳn biết rõ một ngày nào đó Mai mỗ sẽ làm thế nào, Mai mỗ giờ đã nói rõ, tôn giá khỏi uống phí tâm tư nữa, Mai mỗ không có một vị tôn trưởng thế này.

Đoạn quay sang vợ chồng Bản Phủ Tiểu Ân lạnh lùng nói :

- Hai vị chuẩn bị động thủ đi, thời gian rất có hạn.

Thương Lăng Khách Sách Thanh hít sâu một hơi không khí, cố nén lửa giận đứng lặng thinh. Thiếu niên áo bạc đứng bên không dám bước, nhưng mày tiến tới một bước quát :

- Mai Dao Lân ngươi dám cả gan dám mục vô tôn trường thế này, cậy vào gì hả?

- Mai mỗ cậy vào gì, các hạ không có quyền thắc mắc.

Thiếu niên áo bạc tái mặt, vừa định xuất thủ, bỗng nghe Thương Lăng Khách Sách Thanh lạnh lùng nói :

- Long nhi chó đa sự!

Hai vợ chồng Bản Phủ Tiều Ân sớm đã đề tụ công lực vào song chưởng, sở dĩ họ chưa xuất thủ là mong Mai Dao Lân xung đột trước với người của Ngần Long bảo, nào ngờ Thương Lăng Khách hết sức tinh khôn, đã hiểu thấu tâm ý của họ, quát ngăn thiếu niên áo bạc.

Cuộc chiến đã khó tránh khỏi, kéo dài thời gian cũng vô ích, lúc này bọn thủ hạ của Huyết Kiều Mạc Như Hải đã gần bị Sanh Thiên Tẩu giết sạch, Bản Phủ Tiều Ân quát to :

- Tiểu tử, hãy tiếp chưởng!

Dứt lời chưởng đã bỏ ra, Vạn Lý Hồng cũng liền buông tiếng quát vang, lao tới vùng chưởng giáp công.

Vợ chồng Bản Phủ Tiều Ân võ công tương đương với Vũ Nội song kỳ, hai người liên thủ xuất chiêu, uy lực thế nào đủ rõ. Tả hữu giáp công, bóng chưởng chặt chẽ như lưới, không một khoảng trống có thể tránh né.

Mai Dao Lân thầm kinh hãi, trong tiếng huyết dài, đề khí vọt người lên không, xuyên khỏi lưới chưởng.

Người lơ lửng trên không, chẳng có điểm tựa, nếu kẻ địch tấn công từ dưới lên khó thể tránh né, thiếu niên áo bạc thấy vậy liền lộ vẻ khinh bỉ, nhưng Thương Lăng Khách thì lại càng ra chiều nghiêm lạnh hơn.

Vợ chồng Bản Phủ Tiều Ân vừa thấy Mai Dao Lân tự chui đầu vào đường chết, lòng mừng khôn xiết, liền cùng buông tiếng quát vang, vùng chưởng công lên Mai Dao Lân.

Trong tiếng cười khẩy đầy sát khí, Mai Dao Lân người bỗng lộn vòng trên không, song chưởng vùng ra tả hữu, liền thấy vô số bóng chưởng kèm theo tiếng rít gió kinh hồn từ trên ập xuống, rồi thì tiếng chưởng va chạm vang lên chát chúa, tuyết trắng như hai bức tường mỏng bắn sang hai bên, vợ chồng Bản Phủ Tiều Ân cũng bật lùi sau bốn bước, Mai Dao Lân nhẹ nhàng hạ xuống đất, thần sắc hết sức bình thản và lạnh lùng đứng yên. Ngạc Nhị Lang Sách Siêu đưa mắt nhìn Cùng Thánh Phú Bách Vạn thắc mắc hỏi :

- Lão tiểu tử, võ công trước kia của y đã cao thế này ư?

Cùng Thánh Phú Bách Vạn lắc đầu :

- Trước kia lão phu có thể đấu ngang ngửa với y, bây giờ... có lẽ mười Cùng Thánh cũng...

Bỗng bỏ dở câu nói, chỉ không ngớt lắc đầu. Thiếu niên áo bạc vẻ khinh bỉ trên mặt đã mất, thay vào đó là vẻ kinh ngạc tột cùng.

Mai Dao Lân giọng sắc lạnh nói :

- Tây Môn Kỳ, hãy nhặt lấy song phủ dưới đất lên, đây là cơ hội cuối cùng của các hạ.

Vợ chồng Bản Phủ Tiều Ân kể như thanh danh cả đời tiêu tan, mắt hai người căng đầy tia máu, ghê rợn như quỷ dữ. Bản Phủ Tiều Ân phóng bước đến nhặt lấy đôi búa trên mặt đất, trầm giọng nói :

- Mai Dao Lân, đây là tự ngươi chuốc lấy, giữa hai ta nhất định phải có một người nằm xuống đây.

Dứt lời đã vùng động song thủ, nhanh như chớp chia ra tả hữu bổ vào Mai Dao Lân. Hai chiếc búa nặng đến năm sáu mươi cân, vậy mà thi triển trong tay y trông nhẹ như cỏ lau, lưỡi búa sắc lạnh tạo thành hai vệt sáng trắng, trông thật kinh người.

Mai Dao Lân lùi chéo sang bên ba bước, hữu chưởng thi triển chiêu Huyền Ảnh Bách Áo, bóng chưởng chập chờn xuyên qua bóng búa, công vào các yếu huyệt trước ngực Bản Phủ Tiều Ân, nhanh nhẹn đến rợn người.

Bản Phủ Tiều Ân kinh hoàng, vội triệt chiêu thu búa chuyển sang thế thủ, vừa kịp hóa giải chiêu Huyền Ảnh Bách Áo của Mai Dao Lân.

Vạn Lý Hồng thấy chồng trong tay có búa mà vẫn bị đối phương áp đảo hồi chiêu tự bảo, lòng hết sức kinh hãi, vội từ nơi lưng còi ra một dải lụa đỏ dài đến hai trượng, tung mình lao đến với chiêu Xích Hà Vạn Lý từ bên trái tấn công vào Mai Dao Lân, dải lụa đỏ duỗi thẳng ra như một ngọn côn dài, nhắm vai Mai Dao Lân điểm tới, ngay khi ấy Bản Phủ Tiều Ân vừa chuyển từ thế sang công, vùng động song phủ bổ đến.

Mai Dao Lân chẳng ngờ với thân phận như Vạn Lý Hồng mà lại âm thầm ra tay công kích, vừa định xuất chiêu đón tiếp song phủ của Tây Môn Kỳ thì

dải lụa đỏ của Vạn Lý Hồng đã bay đến. Mai Dao Lân giật mình, vội triệt chiều thu chướng và lướt chéo sang bên tám bước, tránh khỏi dải lụa đỏ chỉ trong đường tơ kẽ tóc.

Thiếu niên áo bạc vẻ gan tị trong mắt càng thêm dày đậm, và Thương Lăng Khách càng quyết tâm thu phục Mai Dao Lân hơn, còn Ngạc Nhị Lang Sách Siêu ngây ngẩn đứng tại chỗ. Mai Dao Lân tránh khỏi một chiêu, mắt rục sạt cơ nói :

- Hai người dù có muôn thác cũng không đủ hả niềm căm giận trong lòng Mai mỗ.

Dứt lời đã lướt tới thi triển chiêu Huyền Vồng Vô Biên vừa lúc vợ chồng Bán Phủ Tiểu Ân liền thủ công ra hai chiêu.

Chỉ thấy ánh đỏ và bóng phủ ợp trời, Mai Dao Lân chẳng khác nào cá rơi vào sóng nước, thoáng cái mất dạng.

Lúc này Cửu Hoàn Kiếm và Huyết Phụng phu nhân từ trong nhà lá đi ra, giữa hai người là Điều Đài Mục Nữ Vân Phụng Linh mặt đầy vẻ lo lắng, ba người đều tập trung ánh mắt vào trận chiến.

Sanh Thiên Tẩu đã kết thúc cuộc chiến, lạnh lùng quét mắt nhìn những tử thi trên mặt đất, quay người đi về phía này.

Từ khi Vân Phụng Linh hiện thân, thiếu niên áo bạc đã đắm đuối nhìn vào gương mặt kiều diễm của nàng như bị đá nam châm hút vậy, song Vân Phụng Linh chớ hề nhìn ngó đến y, chỉ quan tâm nhìn vào trận chiến.

Thiếu niên áo bạc không dần được đưa mắt nhìn Thương Lăng Khách, bỗng cất tiếng hỏi :

- Vị cô nương kia phải chăng là Quận chúa nước Quy Phụng?

Vân Phụng Linh giật mình ngoảnh sang nhìn, thì ra là một thiếu niên anh tuấn, mày kiếm mắt sao, tuổi chừng 20, 21 đang tuổi cười nhìn nàng.

Vân Phụng Linh lạnh lùng gạt đầu :

- Vâng, chính bần cô nương!

Đoạn lại đưa mắt nhìn vào trận chiến.

Thiếu niên áo bạc thoáng cảm thấy thất vọng, nhưng chưa sòn lòng, cười nói :

- Quận chúa có biết hoàn cảnh hiện nay của mình không?

Vân Phụng Linh lúc này chỉ một lòng lo cho sự an nguy của Mai Dao Lân, bực mình xẵng giọng :

- Bần cô nương không biết!

Trong khi nói không hề quay nhìn thiếu niên áo bạc. Thiếu niên áo bạc trước nay rất cao ngạo, nhưng hôm nay đứng trước Vân Phụng Linh hoàn toàn khác hẳn, chẳng chút tức giận nói :

- Tại hạ là Ngân Dực Điều Sách Long, đến đây chính là bảo vệ cho Quận chúa.

Vân Phụng Linh không nhìn Ngân Dực Điều Sách Long, lạnh lùng nói :

- Bần cô nương đã có Lân ca bảo vệ, không cần các hạ phải nhọc tâm

Ngân Dực Điều Sách Long tưởng đâu chỉ cần báo ra danh hiệu, Vân Phụng Linh ắt sẽ kinh ngạc, nào ngờ nàng vẫn lạnh nhạt như trước, bất giác biến sắc mặt.

Ngay khi ấy bỗng nghe Mai Dao Lân quát to :

- Bồ Đề Thiên Phật!

Đồng thời một bóng người xuyên qua ánh đỏ và bóng phủ vọt thẳng lên không, bóng chướng ợp trời phủ trùm xuống, tốc độ nhanh đến chóng mặt.

“Bùng, bùng” hai tiếng vang rền, kèm theo hai tiếng hự đau đớn, ánh đỏ và trắng vụt tan biến, hai bóng người văng bay ra xa ngoài bảy trượng, rơi xuống lăn dài trên đất tuyết.

Hai bóng người dừng lại, Bán Phủ Tiểu Ân và Vạn Lý Hồng gắng gượng đứng lên, sắc mặt hai người trắng bệch và miệng rỉ máu tươi.

Mai Dao Lân lạnh lùng cười nói :

- Hai vị có cần Mai mỗ động thủ nữa không?

Cửu Hoàn Kiếm bỗng xót xa thở dài nói :

- Tiểu tử hãy buông tha họ đi thôi!

Vân Phụng Linh tung mình đến bên Mai Dao Lân quan tâm hỏi :

- Lân ca có thọ thương không vậy?

Mai Dao Lân cười :

- Theo Linh muội thì họ đã thương được ngu ca chăng?

Vân Phụng Linh nhoen cười :

- Không, không ai đã thương Lân ca được cả.

Đoạn nắm tay Mai Dao Lân khẽ nói :

- Lân ca, khi nãy Lân ca đang giao chiến, bỗng có một lão đạo sĩ rất quái lạ từ trên mái nhà phóng xuống đã cứu tính bá bá và sư phụ.

Mai Dao Lân nắm tay nàng, chậm chậm quay người giọng nặng nề nói :

- Đó là Diên đạo nhân!

Đưa mắt nhìn Vũ Nội song kỳ nói tiếp :

- Ta sống địch chết, ta còn địch mất, nếu như chúng ta đều yên tâm uống rượu vào, vậy thì hôm nay do ai an bài cho chúng ta?

Cửu Hoàn Kiếm hồ thẹn thở dài :

- Lão phu hiểu rồi! Có lẽ lão phu đã già, nhưng dù sao lão phu cũng thấy y tuy bất nhân, ta chẳng thể vô nghĩa.

Mai Dao Lân đánh mặt :

- Mai Dao Lân này lại nghĩ khác!

Cửu Hoàn Kiếm ngó người, bỗng cười to nói :

- Tất nhiên ngay cả tính mạng của lão phu cũng do nguoi cứu, lẽ đương nhiên mọi sự phải do nguoi quyết định, lão phu chẳng qua chỉ đề nghị mà thôi.

Mai Dao Lân vẻ lạnh lùng trên mặt dần tan biến, quay sang vợ chồng Bản Phủ Tiều Ân nói :

- Hai vị hãy đến nơi khác mà an thân!

Vân Phụng Linh rất hiểu tâm trạng hiện giờ của Mai Dao Lân, nhưng trước Vũ Nội song kỳ từng có ơn cứu mạng hai người, nàng có thể nói gì đây?

Nàng nhẹ nép vào lòng Mai Dao Lân, nắm lấy tay chàng xiết chặt, như muốn nói là nàng rất thông cảm cho nỗi khổ tâm của chàng.

Cửu Hoàn Kiếm lại ngăn người, sự quyết định của Mai Dao Lân quá đột ngột bất ngờ, khiến lão không dám tin đó là sự thật.

Bản Phủ Tiều Ân lạnh lùng nói :

- Mai Dao Lân đó không phải là bôn ý của nguoi chứ?

Mai Dao Lân giọng sắc lạnh :

- Bất kể là ý của ai thì hai vị cũng đã giữ được tính mạng, còn sau này thì lại khác, nếu như có cơ hội gặp lại.

Từ khi chứng kiến cử chỉ thân mật và quan hoài của Vân Phụng Linh đối với Mai Dao Lân. Ngân Dực Điều Sách Long càng thêm ganh hận Mai Dao Lân, nghe vậy thâm nhủ :

- Nguoi buông tha cho họ nhưng ta cứ không buông tha, có giỏi thì nguoi cứ đối địch với Ngân Long bảo.

Cửu Hoàn Kiếm buông tiếng thở dài trĩu nặng nói :

- Như vậy rất đúng! Tây Môn huynh kể từ nay giữa hai ta đã dứt tình đoạn nghĩa, nếu còn có ngày sau gặp lại nhau, hai ta sẽ như người xa kẻ lạ, hai vị đi đi!

Bản Phủ Tiều Ân thoáng đỏ mặt xấu hổ, song chỉ trong khoảnh khắc đã bị vẻ tức giận khóa lấp, cười vang nói :

- Tây Môn mã lẽ ra phải cảm tạ lòng độ lượng của Song kỳ, nhưng ngặt nỗi từ nay hai vợ chồng này đã thân bại danh liệt, hai ta đều là người trong giới võ lâm, hiểu rất rõ sự quan trọng của danh vọng đối với bản thân, vì vậy Tây Môn Kỳ trước đây kể như đã chết, mai này tái hiện giang hồ, vợ chồng Tây Môn Kỳ sẽ là sứ giả hận thù.

Huyết Phụng phu nhân tiếp lời :

- Bất kể hai vị nghĩ và làm thế nào đó cũng là chuyện mai sau, bọn này không hề có ý định hại hai vị, mà hai vị tự chuốc lấy sự diệt vong. Thôi, hai vị đi đi!

Vạn Lý Hồng cười khẩy :

- Một ngày nào đó các vị sẽ hối hận!

Vợ chồng Bản Phủ Tiểu Ân quay người vừa định bỏ đi, Ngân Dục Điều Sách Long bỗng cười khẩy nói :

- Người của Ngân Long bảo xưa nay không bao giờ để ai bị xúc phạm hai vị ra đi dễ dàng vậy ư?

Bản Phủ Tiểu Ân chững bước trầm giọng nói :

- Các hạ muốn đưa tiễn một đoạn đường hay sao?

- Đúng vậy, Sách Long chính là có ý ấy!

Dứt lời đã nhanh như chớp vung tay chớp vào ngực Bản Phủ Tiểu Ân, chiêu thức hết sức quái dị.

Bản Phủ Tiểu Ân lúc này nội thương chẳng nhẹ, hơn nữa y cũng chẳng phải địch thủ của Sách Long, làm sao có thể tránh thoát? Trong cơn thịnh nộ, song chưởng dồn hết tàn lực vung ra.

Thốt nhiên trong tiếng cười ghê rợn, chợt thấy bóng trắng nhấp nháy, rồi thì “bốp” một tiếng giòn giã, Ngân Dục Điều Sách Long lùi sau hơn trượng, cổ tay đau nhói, kinh hãi ngược mắt nhìn, bất giác giận tái mặt, thì ra người hóa giải một trào của y chính là Mai Dao Lân.

Mai Dao Lân quay nhìn Bản Phủ Tiểu Ân lạnh lùng nói :

- Tôn giá đi đi!

Trước mặt Vạn Phụng Linh, Ngân Dục Điều Sách Long đầu nhún nhún được nỗi nhục này, cười khẩy nói :

- Hai vị muốn đi khỏi đây rất dễ, nhưng phải hạ được Sách Long này.

Mai Dao Lân khinh bỉ tiếp lời :

- Các hạ chó nên không biết điều, thành thật mà nói, các hạ chưa đủ tư cách ngông cuồng trước mặt Mai mã.

Thương Lăng Khách bỗng trầm giọng nói :

- Dao Lân, võ công của ngươi có lẽ cao hơn cự cự ngươi, nhưng bối phận của y cao hơn ngươi, ngươi dám làm gì y nào?

- Cự cự ư? Ha ha... tại hạ đã nói rồi, tại hạ họ Mai, còn các ngươi họ Sách, thân mẫu của Mai Dao Lân họ Hoa, dựa vào đâu liên kết mối quan hệ thân thích này chứ?

Mai Dao Lân ngưng cười, nhướn mày gần giọng nói :

- Tôn giá hãy xem Mai mã có dám làm gì hay không, hai vị đi đi!

Bản Phủ Tiểu Ân chẳng phải kẻ tham sinh úy tử, song lúc này y có sự toan tính riêng, bèn lặng thinh cùng Vạn Lý Hồng cất bước bỏ đi.

Thương Lăng Khách hết sức bề bàng, chau mày nói :

- Siêu nhi hãy liên thủ với ca ca, bắt lấy hai người ấy cho ta!

Sự việc hết sức rõ ràng y bảo Ngạc Nhị Lang Sách Siêu ra tay, hiển nhiên không phải thật sự vì bắt giữ hai vợ chồng Bản Phủ Tiểu Ân.

Ngạc Nhị Lang gầm vang :

- Siêu nhi tuân lệnh!

Dứt lời đã tung mình đến bên Ngân Dục Điều Sách Long.

Cửu Hoàn Kiếm tức giận buông tiếng cười dài nói :

- Lão phu cũng xin dự vào một phần!

Bổng Sanh Thiên Tẩu cười khẩy nói :

- Việc của tiểu chủ lão phu, không cần kẻ khác tham dự vào.

Đoạn sai bước đi tới phía Mai Dao Lân.

Mai Dao Lân lo sợ cho sự an nguy của Vân Phụng Linh, ngoảnh lại nói :

- Thiên Hồng hãy hộ vệ cho Phụng Linh cô nương!

Sanh Thiên Tẩu ngẩn ngơ, chợt hiểu ra đưa mắt nhìn Thương Lăng Khách, dừng chân đứng cạnh Vân Phụng Linh, cung kính nói :

- Thiên Hồng tuân mạng!

Thương Lăng Khách kinh hãi thâm nhủ :

- Hắn tuổi còn trẻ mà hành sự cẩn trọng như thế này, nếu hắn sống trên cõi đời thật khiến người khó có thể yên tâm

Ngân Dực Điều Sách Long thấy có thúc phụ hậu thuẫn, liền hướng về phía vợ chồng Bản Phủ Tiểu Ân đang bước đi lạnh lùng quát :

- Hai người đứng lại ngay!

Ngạc Nhị Lang Sách Siêu cũng gầm to :

- Không thì mỗ phải động thủ đấy!

Bản Phủ Tiểu Ân thâm cười khẩy, vẫn chậm rãi tiến bước. Ngân Dực Điều Sách Long đảo mắt nhìn quanh, bỗng buông tiếng quát vang, tung mình lao về phía vợ chồng Bản Phủ Tiểu Ân, ngậm vận tụ công lực vào hai tay nhưng không xuất thủ.

Ngạc Nhị Lang lòng dạ thẳng ngay, thấy vậy tưởng đầu ca ca đuổi theo hai người thật, vội buông tiếng gầm vang, cũng liền tung mình lao về phía vợ chồng Bản Phủ Tiểu Ân.

Ngân Dực Điều có dụng tâm riêng, nên võ công y tuy cao hơn Sách Siêu và động thân trước, song lại không nhanh bằng Sách Siêu.

Mai Dao Lân buông tiếng cười khẩy, hữu chưởng quét mạnh về phía Sách Siêu, mượn sức quay người về phía Ngân Dực Điều Sách Long.

Ngay khi Mai Dao Lân xuất chưởng nghênh đón Sách Siêu, Sách Long ở trên không sải rộng hai tay, hai cánh tay áo to tung bay theo gió hệt như đôi cánh hạc, trong khi bay sà xuống, hai cánh tay bỗng quét mạnh ra, liền thấy một chòm mưa bạc phủ chụp xuống đầu Mai Dao Lân, tỏa rộng đến hơn một trượng.

Mai Dao Lân ngược lên vừa định xuất chưởng, chợt thấy ánh bạc lấp lóa trên đầu, cả kinh chẳng kịp suy nghĩ, vội tung mình phóng ngược ra sau.

Tuy nhiên mục đích của Sách Long không phải chỉ lấy mạng Mai Dao Lân, mà còn muốn hạ sát cả vợ chồng Bản Phủ Tiểu Ân để biểu lộ oai phong trước mặt Vân Phụng Linh và hạ nhục Mai Dao Lân, nên khi Mai Dao Lân tránh ám khí, y đã tung mình lao nhanh về phía vợ chồng Tây Môn Kỳ.

Sách Siêu bị Mai Dao Lân một chưởng đẩy lùi ra xa, chẳng hiểu vì sao chàng lại như vậy, y sợ vợ chồng Tây Môn Kỳ trốn thoát, vội la to :

- Tiểu tử, mỗ đâu có đánh nhau với ngươi, sao ngươi lại ra tay đánh mỗ?

Dứt lời lại tung mình đuổi theo vợ chồng Tây Môn Kỳ, bởi sợ Mai Dao Lân lại ra tay ngăn cản, bèn lớn tiếng nói :

- Tiểu tử, lần này mỗ cũng không phải đánh nhau với ngươi, hãy tránh ra mau.

Lúc này Sách Long đã lao đến sau lưng vợ chồng Tây Môn Kỳ, trong tiếng quát vang, song chưởng đã tung ra và lớn tiếng nói :

- Hãy nằm xuống ngay!

Thốt nhiên một tiếng cười sắc lạnh vang lên, ngay khi vợ chồng Tây Môn Kỳ định lách tránh và chưởng phong của Sách Long sắp đến nơi, Mai Dao Lân đã từ trên không đáp xuống giữa ba người. Sách Long giật mình, ý nghĩ chưa kịp xoay chuyển, đã nghe Mai Dao Lân quát to :

- Bỏ Đê Thiên Phạt!

Liền theo đó là một mạng lưới chưởng đã phủ chụp xuống. Sách Siêu thấy vậy kinh hoàng, vội hít vào một hơi không khí chừng bước. Ngay khi ấy bỗng

nghe Thương Lăng Khách hét to :

- Long nhi lui mau...

Đồng thời một bóng xám đã lao nhanh đến song đã muộn, chỉ nghe Sách Long “hự” lên một tiếng đau đớn, người văng bắn ra xa hơn ba trượng, sóng soài nằm úp trên đất tuyết.

Thương Lăng Khách cả kinh, chẳng màng đến Mai Dao Lân, vội lao nhanh theo Sách Long, cúi xuống bồng y lên, chỉ thấy y mặt mày trắng bệch, khoe môi tuôn máu xối xả, vội đưa tay sờ tìm, đoạn mới thở phào yên tâm.

Ngạc Nhị Lang Sách Siêu và Cùng Thánh Phú Bách Vạn cũng theo sau đến, đồng thanh hỏi :

- Không hề gì chứ?

Thương Lăng Khách Sách Thanh mặt lạnh như sương, trầm giọng nói :

- Phú Bách Vạn hãy bồng lấy y! Siêu nhi lấy Hộ Tâm đơn của bốn bảo cho ca ca uống ba viên nhanh lên.

Trao Sách Long cho Phú Bách Vạn xong, Thương Lăng Khách mắt sắc lạnh nhìn chột vào mặt Mai Dao Lân, sải bước tiến tới, trầm giọng nói :

- Tiểu súc sinh thật là mực vô tôn trưởng, lão phu bao lần cất nhắc ngươi bởi thấy ngươi trẻ tuổi vô tri, chẳng ngờ ngươi càng lúc càng xác xược thế này.

Mai Dao Lân cười khẩy :

- Tôn trưởng? Mai mỗ không hiểu tại sao tôn giá lại nói ra miệng được. Trong ấn tượng của Mai mỗ, Ngân Long bảo là một nơi rất đáng ghê tởm, vì muốn thỏa mãn dã tâm xưng bá võ lâm, ba lão gian hùng các người đã tàn nhẫn phá tan gia đình kẻ khác, nếu Mai Dao Lân này mà có thân thích như các người thì thật vô cùng nhục nhã.

Thương Lăng Khách giận quá cười vang :

- Ha ha... có dũng khí lắm! Súc sanh những lời ấy ngươi nên nói trước mặt phụ thân ngươi mới phải!

Mai Dao Lân mắt lóe sát cơ :

- Khi nào gặp gia phụ, Mai mỗ sẽ hỏi ông ấy về tung tích của mẫu thân, chỉ cần ông ấy có thể cho biết, có thể giải thích rõ ràng, Mai mỗ sẽ kể lại với ông tất cả những gì Mai mỗ đã làm ngày hôm nay, nếu ông ấy dám bảo là Mai mỗ sai, Mai mỗ sẽ với máu tươi trên cổ để rửa sạch lỗi lầm hôm nay.

Trong đêm lạnh bỗng vang lên một tiếng thở dài đau xót, tuy khá to nhưng không một ai nghe thấy, bởi đây là lần đầu tiên Vũ Nội song kỳ và Vân Phụng Linh mới được nghe nói về thân thế của Mai Dao Lân, mặc dù họ chưa hiểu hết nội tình, song ít ra họ cũng đã biết thân mẫu chàng hiện chẳng rõ tung tích, người đàn bà cùng phụ thân chàng ở tại nước Quy Phụng không phải là thân mẫu chàng, đó thật là một điều vô cùng đau xót của Mai Dao Lân.

Sanh Thiên Tẩu thờ thần nhìn bóng sau lưng Mai Dao Lân, lẩm bẩm nói :

- Công tử quả không nói sai, Thiên Hồng không phải kẻ bất hạnh trên đời, ít ra Thiên Hồng cũng có song thân nuôi dưỡng nên người, cái mà Thiên Hồng có được vẫn nhiều hơn công tử.

Thương Lăng Khách bị Mai Dao Lân vạch trần tì vết, tức giận quát :

- Súc sanh ngươi muốn chết.

Dứt lời đã vung chưởng tấn công Mai Dao Lân.

Mai Dao Lân lúc này đã động sát cơ, lách người tránh khỏi chưởng lực hung mãnh của Thương Lăng Khách và liền với chiêu Huyền Ảnh Bách Ảo phản công.

Thương Lăng Khách vốn là cao thủ bậc nhất trong Ngân Long bảo, võ công hơn xa Sách Long và Sách Siêu, thấy chiêu không lùi mà còn tiến tới, liền tiếp tung ra 27 chưởng.

Mai Dao Lân xuất thủ nhanh như chớp, hoàn toàn không có ý lui tránh, một mực tấn công quyết liệt với tuyệt học Huyền Vũ bí kíp.

Ngoại trừ Cùng Thánh và Ngạc Nhị Lang đang bận cứu chữa cho Sách Long, tất cả mọi người đều hồi hộp theo dõi cuộc chiến.

Thân thủ hai người đều nhanh như tia chớp, chỉ có thể phân biệt ra họ qua hai cái bóng xám và trắng trong gió tuyết.

Lúc này một lão đạo sĩ râu tóc bạc phơ đang đứng ngoài xa, gác trên vai một chiếc áo da điều quý giá, sớm đã rón rén rời khỏi. Sanh Thiên Tẩu chăm chú theo dõi chiêu thức của Mai Dao Lân, lẩm bẩm :

- Mai công tử lập đi lập lại ba chiêu trong Huyền Vũ bí kíp quyền thượng mà không dùng đến ba chiêu trong quyền hạ, vì sao thế nhỉ? Sách Thanh phá

được ba chiêu ấy để tự bảo mà còn có thể phản công, đủ thấy mình không phải địch thủ, võ học của Ngân Long bảo quả là cao thâm khôn lường.

Vân Phụng Linh bỗng lo lắng hỏi :

- Sư phụ thấy Lân ca có thể thắng hay không? Chúng ta có cần giúp Lân ca một tay hay không?

Huyết Phụng phu nhân trầm ngâm :

- Khó mà biết được, võ công của Ngân Long bảo rất đặc dị, Sách Long lại là một trong Ngân Long tam bảo, rất khó mà tiên liệu.

Vân Phụng Linh vốn đã không có niềm tin, nghe vậy càng thêm lo lắng hỏi :

- Vậy chúng ta hãy mau giúp Lân ca mau, kéo vạn nhất...

Nàng không dám nói tiếp, đưa tay rút trường tiên nơi lưng.

Bồng Sanh Thiên Tẩu lạnh lùng nói :

- Trên cõi đời này không có ai là địch thủ của công tử, cô nương lo gì kia chứ?

Vân Phụng Linh thấy Sanh Thiên Tẩu giọng nói lạnh nhạt, như không hề quan tâm, tức giận xẵng giọng :

- Bỏ cô nương đâu có nhờ lão giúp đỡ, việc gì đến lão?

Đoạn rút phất trường tiên xuống, vừa định tung mình lao ra. Sanh Thiên Tẩu nhanh như chớp vung tay, chộp lấy cổ tay nàng lạnh lùng nói :

- Cô nương hãy xem tiếp đi!

Vân Phụng Linh vừa định cất tiếng mắng, bỗng nghe Mai Dao Lân quát to :

- Bỏ Đề Thiên Phật!

Sanh Thiên Tẩu nghe vậy liền buông tay ra, Vân Phụng Linh vội ngẩng lên nhìn, chỉ thấy bóng chưởng ộp trời phủ trùm xuống Sách Thanh, bóng chưởng nhiều và tốc độ nhanh khác hẳn với cùng một chiêu mà chàng đã thi triển trước đó.

Lão đạo sĩ đứng ngoài xa bỗng lấy áo da trên vai xuống, tung mình lướt nhanh về phía này. Thương Lăng Khách Sách Thanh vừa thấy chiêu này hoàn toàn khác trước, uy lực hung mãnh kinh người, bất giác rung động cõi lòng, song chưởng đưa lên nhưng không có khoảng trống xuất thủ, giờ mới biết không sao phá giải được chiêu chưởng của đối phương, bất giác bàng hoàng kinh hãi.

Tuy nhiên dẫu sao lão cũng là người từng trải nhiều trận chiến, tuy kinh hoàng nhưng lòng bất loạn, xuôi theo ép lực từ trước ập đến, ngã người ra sau và phóng vọt ra xa hơn hai trượng, chỗi chân đứng bật dậy, tưởng là đã thoát khỏi vòng nguy hiểm.

Ngờ đâu y vừa mới đứng thẳng người, bỗng nghe Mai Dao Lân quát :

- Nơi đây không còn chỗ cho tôn giá đứng chân nữa đâu!

Dứt lời chưởng kinh đã xô đến trước mặt, Thương Lăng Khách Sách Thanh nằm mơ cũng chẳng ngờ chàng nhanh đến vậy, không còn kịp vung chưởng đón đỡ nữa, và ngã người phóng lui cũng đã quá muộn, sắc mặt liền tức trở nên xám ngắt.

Ngay khi ấy bỗng nghe một tiếng cười dài nói :

- Hai chân chiếm đất không nhiều, để cho y đứng cũng đâu hề gì!

“Bùng” một tiếng vang rền, bóng người theo tuyết trắng nhập vào nhau rồi tách ra ngay, trước mặt Thương Lăng Khách đã có thêm một lão đạo sĩ râu tóc bạc phơ và áo vá trăm mảnh, trên mặt đất trước lão đạo sĩ có bốn dấu chân sâu, còn Mai Dao Lân thì lướt lui ra sau ba thước đứng yên.

Lão đạo sĩ ung dung cười nói :

- Lão đạo sĩ này đã quấy nhiễu đầu hững của hai vị rồi!

Mai Dao Lân giọng sắc lạnh :

- Điện đạo nhân, tôn giá đến thật đúng lúc, Nhâm Thiên Tùng có đi cùng không?

Thương Lăng Khách giả vờ bức tức nói :

- Đạo trưởng pháp hiệu xưng hô thế nào? Tuổi tác cao như đạo trưởng, hẳn cũng là người từng trải trên chốn giang hồ, chả lẽ...

Lão đạo sĩ cười ngất lòi :

- Lưỡng hồ tương tranh ắt có một thương vong, huống hồ hai người lại là tổ tôn (ông cháu) với nhau.

Thương Lăng Khách cười khẩy :

- Lòng dạ đạo trưởng hiền từ quá! Xin thứ cho Sách mỗ mắt kém, chẳng hay đạo trưởng hiệp hiệu xưng hô thế nào?

Lão đạo sĩ toét miệng cười :

- Mọi người đều bảo lão đạo sĩ này điên khùng bất thường, nên gọi là Điên đạo nhân, còn về danh tánh thật thì ngay cả bản thân lão đạo sĩ này cũng chẳng nhớ nữa, so ra lão đạo sĩ này còn tệ hơn thí chủ nhiều, trên cõi đời đâu có ai ngay cả danh tánh mình cũng chẳng nhớ, đúng không nào?

Thương Lăng Khách vốn chẳng tin Mai Dao Lân đã từng gặp gỡ Cuồng Hiệp Nhâm Thiên Tùng, nên cũng không tin lão đạo sĩ này chính là một trong ba vị cao nhân thần kỳ trong võ lâm hồi sáu mươi năm trước, giờ nghe đối phương tự báo ra, bất giác rung động cõi lòng thâm nhũ :

- Trong ba người Cuồng Hiệp, Tuyệt Cái và Điên đạo nhân, lão đạo sĩ này là khó đối phó nhất, y cả đời trừ bạo an lương, chống đối bất công, do bởi không sợ cường quyền, không thỏa hiệp với bất kỳ bang phái nào, nên mới có tên là Điên đạo nhân. Sự việc hôm nay, hẳn là y đã nghe và trông thấy hết, đành rằng mình chưa chắc bại dưới tay y, nhưng mình không phải là địch thủ của y, ở đây lâu chỉ có hại vô ích, nên rời khỏi sớm là hơn.

Nghĩ đoạn, thái độ liền trở nên hòa nhã, cười trơ khấc nói :

- Sách mỗ được gặp đạo trưởng tại đây hôm nay thật là tam sinh hữu hạnh! Đạo trưởng đã ra mặt, Sách mỗ cũng không tiện tranh cường, vị nể đạo trưởng, Sách mỗ bỏ qua việc hôm nay vậy.

Điên đạo nhân thâm cười khẩy, ha ha cười nói :

- Vậy là Tam bảo chủ đã vị nể lão đạo sĩ này ư? Lão đạo cả đời bị người mắng chửi, chưa bao giờ nghe được lời nói tốt đẹp, chứ đừng nói vị nể lão đạo, ha ha... đây thật là tam sinh hữu hạnh.

Thương Lăng Khách biết đối phương có ý mỉa mai, song tình thế trước mắt bất lợi, không dám phát tác, đành giả dại cười nói :

- Đạo trưởng đã quá lời rồi! Đạo trưởng là bậc kỳ nhân trong võ lâm, ai dám không vị nể? Đêm nay Sách mỗ còn bận việc khẩn cấp, bây giờ xin cáo từ, những mong đạo trưởng hôm nào rảnh rỗi, hãy đến chơi Ngăn Long bảo một phen, Sách mỗ xin đặc tội.

Đoạn vòng tay thi lễ, quay người quát :

- Đi nào!

Mai Dao Lân nhướng mày, vừa định quát ngăn, bỗng nghe Điên đạo nhân nói :

- Mai thí chủ có muốn nghe điều bí mật về Phong Lôi động không?

Mai Dao Lân cười khẩy :

- Mai mỗ không có thời gian!

Đoạn cất bước đi về phía Thương Lăng Khách Sách Thanh.

Điên đạo nhân thoáng biến sắc mặt, đột nhiên lao tới vùng chường tấn công Mai Dao Lân và quát :

- Tiểu tử kia, trên cõi đời ai dám không tuân lời lão đạo này?

Mai Dao Lân sững sốt, liền tức giận quát vang, vùng chường đón tiếp.

Điên đạo nhân tự biết không phải địch thủ, chỉ thi triển thân pháp giữ chân Mai Dao Lân, ít khi xuất chiêu hoàn kích. Thương Lăng Khách thấy vậy động tâm thâm nhũ :

- Điên đạo nhân rõ ràng là có lòng vì mình, nếu không rời khỏi đây ngay lúc này, lát nữa muốn bỏ đi thật chẳng phải dễ dàng.

Y quả là người hiểm độc, biết rõ Điên đạo nhân đã vì mình mà động thủ với Mai Dao Lân, vậy mà không ra tay giúp sức, lại ung dung bỏ đi.

Sanh Thiên Tẩu vốn định ngăn cản, nhưng lại sợ Vân Phụng Linh gặp bất trắc để rồi bị Mai Dao Lân quở trách, đành để mặc nhóm Thương Lăng Khách bỏ đi. Điên đạo nhân liếc mắt nhìn thấy nhóm Thương Lăng Khách đã đi khỏi, bỗng tung mình ra khỏi vòng chiến quát :

- Mai tiểu tử, dừng tay!

Mai Dao Lân dừng tay, ngoảnh ra sau lạnh lùng nói :

- Thiên Hồng, sao lại để cho họ bỏ đi?

Sanh Thiên Tảo nhượng mảy như hết sức bất mẫn, nhưng lập tức hiểu ra tâm trạng lúc này của Mai Dao Lân, về bất mẫn liền tan biến, khom mình thấp giọng nói :

- Thiên Hồng chỉ lo tuân theo lời dạy bảo của công tử, hộ vệ cho Vân cô nương, nên đã khinh suất để cho kẻ địch bỏ đi, vạ mong công tử lượng thể cho.

Mai Dao Lân thở dài :

- Lão chẳng có gì sai cả!

Điền đạo nhân cười :

- Đi khỏi rồi là tốt!

Mai Dao Lân cười khẩy :

- Bởi các hạ không nghĩ đến hoàn cảnh của mình nên mới nói vậy...

Điền đạo nhân chau mày trầm giọng nói :

- Tiểu tử, ngươi dám giết y thật sao? Ngươi có nghĩ đến hậu quả chưa?

Mai Dao Lân lúc này lòng hết sức khích động, nghe vậy cười vang nói :

- Mai Dao Lân không dám giết y, chả lẽ sợ Cuồng Hiệp, Tuyệt Cái, Điền đạo nhân các người hay sao?

Điền đạo nhân không chút tức giận, trái lại còn hòa nhã hơn nói :

- Tiểu tử, ngươi hãy bình tĩnh, khích động rất dễ gây sai lầm, ngươi là người thông minh hẳn không bao giờ bắt chấp luân thường đạo lý, đúng chẳng?

Mai Dao Lân tăng lời, giọng mỉa mai :

- Phải chăng các hạ biết nhiều hơn Mai mỗ?

Điền đạo nhân thần nhiên :

- Đúng vậy, lão đạo này quả là biết nhiều hơn ngươi, hiện nay vận mệnh của toàn võ lâm gắn liền với nhà họ Mai, và cũng kể như gắn liền với ngươi.

Mai Dao Lân cười khẩy :

- Do đó Cuồng Hiệp, Tuyệt Cái, Điền đạo nhân các ngươi lo nghĩ cho toàn võ lâm bắt buộc phải diệt trừ Mai mỗ chứ gì?

Điền đạo nhân lúc này đã hoàn toàn không còn vẻ điên cuồng nữa, hiền từ lắc đầu nói :

- Tiểu tử tuổi ngươi còn trẻ đã phải gánh vác quá nặng nề rồi, nếu bảo diệt trừ ngươi thì thật là thậm tệ, nhưng ngươi cần phải thật bình tĩnh, cho dù ngươi hận thấu xương Ngân Long bảo, nhưng ngươi chẳng thể không nhìn nhận phụ thân, mà lệnh tôn lại là nghĩa tử của Ngân Long tam Bảo chủ, giả sử lệnh tôn ra mặt tìm ngươi, ngươi sẽ xử trí ra sao? Quy thuận họ hay là hạ sát phụ thân?

Mai Dao Lân rung động cõi lòng, buột miệng nói :

- Gia phụ hiện đang ở tận nước Quy Phụng.

Điền đạo nhân nghiêm giọng :

- Nếu lão đạo này suy đoán không lầm, hiện lệnh tôn đã cùng Võ Thừa Vân Bạch Phi suất lĩnh cao thủ nước Quy Phụng đến Ngân Long bảo rồi, đó chính là nguyên nhân khiến Vạn Tượng công tử đã phải khẩn cấp sanh cầm Vân cô nương, bởi nàng ta có thể dùng để uy hiếp Võ Thừa Vân Bạch Phi, phụ thân nàng ta, đó cũng là nguyên nhân khiến Ngân Long bảo phải bảo vệ Vân cô nương.

Mai Dao Lân mặt co giật đầy đau khổ, không mục đích hỏi :

- Vì sao các hạ lại nói ra những điều ấy? Mai mỗ đâu có quen biết các hạ.

Điền đạo nhân buông tiếng thở dài trĩu nặng :

- Tiểu tử, lão đạo này đã tăng thêm gánh nặng tinh thần cho ngươi, nhưng không hề có hại, bởi ngươi có thể sớm nghĩ ra đối sách, trên đời không có bậc

cha mẹ không phải, Ngân Long bảo hiểu rất rõ đạo lý ấy. Tiểu tử, người đừng quên là vận mệnh của toàn thể võ lâm hiện nay chỉ lệ thuộc vào một mình người thôi.

Mai Dao Lân giọng chua chát :

- Mai mỗ đến đâu là nơi đó có đổ máu, có người táng mạng, chẳng hay gì là võ lâm, gì là vận mệnh cả!
- Nhưng tất cả đều lệ thuộc vào người, Vạn Trọng công tử đánh rằng đáng sợ, nhưng điều đáng sợ hơn nữa là người bị Ngân Long bảo khống chế. Muốn xây dựng trước hết cần phá hoại. Tiểu tử hãy cố gắng vận dụng trí tuệ của mình, Ngân Long bảo sẽ không dùng vũ lực đối phó với người nữa đâu.

Mai Dao Lân hít sâu một hơi, dần nén nỗi lòng bấn loạn, lạnh lùng nói :

- Vậy là kẻ như tôn giá đã giúp Mai mỗ, nhưng hẳn là tôn giá nhận thấy trong võ lâm hiện nay, Mai Dao Lân này là cánh yếu hơn hết.
- Ha ha... cho nên người đời mới gọi lão đạo này là Diên đạo nhân! Tiểu tử mai sau chúng ta sẽ còn gặp lại nhau, mong là một ngày nào đó người đời sẽ không còn nghĩ lão đạo này diên khùng nữa, ha ha...

Trong tiếng cười dài đã tung mình lướt đi, thoáng chốc đã mất dạng trong đêm tuyết tĩnh mịch. Mai Dao Lân khéo môi nở nụ cười kỳ dị, giọng chua cay nói :

- Một người thật xứng đáng là trang anh hùng, có lẽ không bao giờ được người đời hiểu cho, chỉ có bọn đại hiệp sĩ mưu danh cầu lợi.

Vân Phụng Linh đi đến bên Mai Dao Lân dịu dàng nói :

- Lân ca hẳn là đau khổ lắm phải không? Thôi đừng nghĩ nhiều nữa, chúng ta có thể từ từ tìm cách giải quyết.

Mai Dao Lân nhếch môi cười, đưa tay vén làn tóc rối trước trán nàng, bình thản nói :

- Linh muội, ngu ca từ khi xa rời người đã nuôi dưỡng mình, trong tám năm qua, ngu ca đã hiểu quá nhiều rồi, con tim của ngu ca có lẽ không còn bình thường như mọi người nữa.

Vân Phụng Linh buồn bã cúi đầu, giọng nài nỉ :

- Không thể vậy được, có lẽ gánh nặng trong bao năm qua đã dần vật Lân ca đến độ mất đi vẻ vui buồn như người bình thường, bởi Lân ca muốn một mình gánh vác tất cả, một chút cũng không chịu chia sẻ cho người khác, thậm chí kể cả tiểu muội.

Mai Dao Lân ngẩng ngẩn nhìn nàng, chàng thật lấy làm lạ tại sao nàng nhận thấy nhiều điều như vậy. Chàng mỉm cười nói :

- Linh muội, ngu ca chỉ muốn nhìn thấy Linh muội vui cười thôi! Không phải sao? Linh muội là một người con gái ngây thơ hồn nhiên sao mà!
- Tiểu muội chỉ mong có thể làm được gì đó cho Lân ca, thậm chí chút ít cũng được, nhưng mà...

Mai Dao Lân nhẹ nhàng vỗ vai nàng :

- Ở đây lạnh và ngột ngạt quá, sao chúng ta không vào trong nhà nghỉ ngơi?

Câu nói ấy đã kéo mọi người trở lại hiện thực, Cửu Hoàn Kiếm nhìn Huyết Phụng phu nhân, giọng nặng nề nói :

- Y hẳn còn là một đứa trẻ, sự an bài của trời cao thật quá bất công.

Huyết Phụng phu nhân giọng thương cảm :

- Nhưng y đã bình tĩnh gánh vác mọi sự, không chút biểu lộ ra ngoài, chúng ta chẳng thể sánh bằng! Ôi!

Sanh Thiên Tẩu bỗng buông tiếng cười vang nói :

- Công tử, Thiên Hồng nhớ khi mình mới vào bí phủ, đã khóc suốt ba ngày ba đêm, Thiên Hồng thấy như vậy rất hữu ích đối với thâm tâm.

Mai Dao Lân lắc đầu cười :

- Thời gian ba ngày ba đêm Mai mỗ có thể đi rất nhiều nơi, Mai mỗ không có nhiều thời gian như lão lúc bấy giờ, chúng ta vào nhà đi, sáng mai còn phải lên đường nữa.

Đoạn nắm tay Vân Phụng Linh cất bước đi vào nhà.

Cửu Hoàn Kiếm ngạc nhiên hỏi :

- Ngày mai lên đường ư? Đi đâu vậy?

Mai Dao Lân mắt ánh lên sắc lạnh :

- Đến Vạn Tùng môn phó ước!

* * * * *

Cây ngô tùng bạt ngàn đồi núi, tuy lúc này đã là giữa đông, lá cành xo xác, song đứng trong rừng cũng khó trông thấy được cảnh vật bên ngoài.

Đồi núi chập chùng phủ đầy tuyết trắng, đâu đâu cũng một màu trắng xóa, khó phân biệt được cảnh vật, bầu trời hết sức u ám.

Trong rừng tung lúc này đang có năm bóng người phóng đi, dẫn đầu là một lão nhân áo đen cao to, chính là Hàn Thiên Hồng, lão băng vào trí nhớ hồi sáu mươi năm trước, để dẫn đường từ trấn Liễu Doanh thẳng đến Vạn Tùng môn.

Mai Dao Lân ngẩng nhìn những ngọn tùng bát ngát, về nghĩ hoặc nói :

- Chúng ta vào rừng từ chiều hôm qua, đã đi suốt cả ngày trời, sao vẫn chưa ra khỏi khu rừng tung thế này nhỉ? Thiên Hồng, lão có nhớ làm không?

Sanh Thiên Tẩu quả quyết :

- Nếu là gì khác, qua sáu mươi năm dài, Thiên Hồng không dám cam đoan là nhớ được rõ, nhưng về Vạn Tùng môn thì Thiên Hồng đến chết vẫn không quên một ngọn cây cọng cỏ, cùng với những người ấy.

Mai Dao Lân yên tâm mỉm cười :

- Cầu mong là vậy, hôm nay đã là ngày thứ tám rồi.

Vân Phụng Linh đang nắm tay Mai Dao Lân, bỗng lo lắng hỏi :

- Lân ca, Vạn Tùng môn hẳn là có sự chuẩn bị, và phía Vạn Tượng công tử nhất định cũng có phái người đến giúp họ, nhưng chúng ta...

Mai Dao Lân cười ngắt lời :

- Linh muội sợ ư?

Vân Phụng Linh lắc đầu :

- Có Lân ca bên cạnh, tiểu muội không sợ gì cả, chẳng qua tiểu muội không muốn họ chuẩn bị quá vững vàng chu đáo, đánh bại Lân ca đó thôi!

Mai Dao Lân phì cười :

- Linh muội ngây thơ quá, đôi bên ước chiến, ai không muốn đánh bại đối phương chứ? Linh muội không muốn họ đánh bại chúng ta, nhưng họ cũng nghĩ như Linh muội vậy thôi!

Vân Phụng Linh đỏ mặt, bướng bỉnh :

- Mặc kệ họ nghĩ thế nào, tiểu muội chỉ không muốn họ đánh bại Lân ca thôi!

Bổng Cửu Hoàn Kiếm trầm giọng nói :

- Phía trước có người đến, dường như đã thọ thương.

Mai Dao Lân liền ngẩng lên nhìn, chỉ thấy một lão bà tóc đen, hai tay áo màu vàng kim, đang lao đến như bay, khi mỗi chân điểm trên mặt đất có vẻ loạng choạng, khi phóng đi lúc lúc lại ngoảnh nhìn ra sau như sợ có người đuổi theo, bởi rừng quá rậm, bóng lão bà thoạt ẩn thoạt hiện nên khó trông rõ diện mạo.

Sanh Thiên Tẩu thoáng chau mày nói :

- Bà ta không phải người của Vạn Tùng môn!

Mai Dao Lân tiếp lời :

- Có thể là nô tỳ!

Sanh Thiên Tẩu lắc đầu :

- Không phải, nô tỳ Vạn Tùng môn y phục thống nhất.

- Đây cách Vạn Tùng môn còn bao xa nữa?
- Chừng năm dặm là đến trạm gác đầu tiên!
- Vậy thì chúng ta hãy ở đây gặp gỡ với cao nhân Vạn Tùng môn chặn bà ta lại!

Sanh Thiên Tẩu mắt ánh lên vẻ vui mừng, lắm lắm :

- Theo trí nhớ của Thiên Hồng, kẻ đuổi theo có lẽ là Tùng Môn song tàn. Đã sáu mươi năm rồi, cầu mong trời cao có mắt, phò hộ cho họ vẫn khỏe.

Bóng người nhấp nhোáng, lão bà áo vàng đáp xuống cách ngoài năm thước, ngẩng lên thấy năm người, bất giác lùi sau hai bước, dựa lưng vào thân tùng, hai tay đưa lên trước ngực.

Đó là một phụ nhân mày dài, mắt phụng, giữa mày mắt thoáng hiện ngạo khí bất khả xâm phạm, tuy lúc này sắc mặt nhợt nhạt như đã thọ nội thương, song ngạo khí vẫn không giảm.

Mai Dao Lân nhếch môi cười hỏi :

- Phu nhân hỏi hạ thể này, hẳn là trốn tránh gì đó phải không?

Lão bà đắm mắt nhìn Mai Dao Lân một hồi, sau đó nhìn chột vào mặt Vũ Nội song kỳ lạnh lùng nói :

- Vũ Nội song kỳ đã trở thành khách của Vạn Tùng môn từ lúc nào vậy?

Cửu Hoàn Kiếm mỉm cười :

- Phu nhân sao biết chắc hai vợ chồng này đến Vạn Tùng môn làm khách?

Lão bà cười khẩy :

- Vũ Nội song kỳ tuy danh chấn võ lâm, nhưng bất kỳ ai cũng có thể nhận định, bằng vào sức hai người chưa đủ để khiến cho Vạn Tùng môn lung lay.

Cửu Hoàn Kiếm không chút tức giận, cười nói :

- Đúng vậy! Hai vợ chồng này hợp sức cũng không phải địch thủ của Kim Phụng Ngọc Nữ, hiện ngay cả Kim Phụng Ngọc Nữ mà còn bị giam trong Vạn Tùng môn, thảo nào phu nhân đã bảo hai vợ chồng này đến đây làm khách cũng phải.

Mai Dao Lân rung động cõi lòng thâm nhủ :

- Chẳng lẽ họ đã quen biết từ trước? Cửu Hoàn Kiếm sao lại biết Kim Phụng Ngọc Nữ đang bị giam giữ trong Vạn Tùng môn thế nhỉ.

Nghĩ đến Kim Phụng Ngọc Nữ, Mai Dao Lân bất giác lòng phùng lửa giận. Lão bà hậm hực nói :

- Vạn Tùng môn tuy chẳng khác long đàm hồ huyết, song cũng chưa giam giữ nổi tiểu thư bọn này, nếu không vì Quy Phụng công chúa đang lâm trọng bệnh thì tiểu thư đã rời khỏi từ lâu rồi.

Mai Dao Lân giật mình, buột miệng hỏi :

- Hai người hiện ở đâu?

Lão bà lạnh lùng quét mắt nhìn Mai Dao Lân :

- Các hạ hẳn chính là Mai Dao Lân, lạ thật sao giới giang hồ lại bảo là các hạ đã chết rồi?

Mai Dao Lân nhếch môi cười :

- Tôn giá đã thất vọng phải không?

Lão bà gật đầu :

- Phải lão thân hết sức thất vọng! Nếu các hạ đã chết thật sự, hai người hẳn đã tìm được thi thể các hạ ở hạ lưu Trầm Vũ giang, tuy họ rất đau khổ, nhưng không đến nỗi kéo dài đến ngày hôm nay. Hừ, họ cũng thật là si ngốc, lão thân đã khuyên cáo từ lâu, những người đàn ông anh tuấn trên đời hầu hết đều là kẻ bạc tình, chứng tỏ nhận xét của lão thân không hề sai lầm. Thật quý hóa, các hạ an nhàn tự tại suốt cả năm trời mà cũng còn nhớ đến họ.

Vân Phụng Linh mắt nhìn gương mặt thoáng nhợt nhạt của Mai Dao Lân, lòng rối như tơ vò. Mai Dao Lân hít vào một hơi thật sâu, dòi ánh mắt khỏi mặt lão bà, lạnh lùng nói :

- Có lẽ tôn giá định về kéo viện binh đến, bây giờ không cần đi nữa!

Lão bà cười mỉa mai :

- Các hạ anh tuấn thế này, hẳn phải có một cái miệng giỏi bào chữa, các hạ không muốn giải thích sao?

Mai Dao Lân lắc đầu :

- Tôn giá không nên bức người quá đáng!

Lão bà cười khẩy :

- Bức người quá đáng ư? Lão thân chẳng qua muốn cho các hạ tham khảo, hầu lời lẽ không quá nhiều sơ hở, để khi gặp họ nói chuyện sẽ được thành công mỹ mãn.

Sanh Thiên Tẩu tức giận quát :

- Bà đắc ý gì chứ hả? Bà tưởng trên cõi đời này không ai dám giết bà hay sao?

Mai Dao Lân đành giọng :

- Thiên Hồng không được làm lời!

Đoạn nhếch môi cười nói :

- Phu nhân khỏi phải trở về, hãy cùng Mai mỗ vào Vạn Tùng môn.

Lão bà cười khẩy :

- Lão thân không bao giờ nói giúp các hạ với họ đâu.

- Mai mỗ biết, khi nào gặp hai nàng, phu nhân chỉ cần nói là đã gặp Mai mỗ là được rồi, chúng ta đi thôi!

Vân Phụng Linh đưa mắt nhìn Mai Dao Lân, nãy nê nói :

- Lân ca không nên như vậy, Lân ca có lý do, tại sao lại phải tự ép mình thế này? Tiểu muội không bận tâm đến điều ấy, chỉ cần... chỉ cần Lân ca không phụ bỏ tiểu muội được rồi!

Mai Dao Lân cười ảo não :

- Linh muội, vị phu nhân này nói rất đúng, chúng ta đi nào!

Đoạn liền dẫn trước bước đi. Lão bà ngây ngẩn nhìn theo bóng sau lưng chàng, bà thật không ngờ Mai Dao Lân lại không một lời biện hộ thế này.

Qua lời Điện đạo nhân hôm trước, Sanh Thiên Tẩu giờ đã hiểu rõ về con người của Mai Dao Lân, thấy vậy bất bình nói :

- Công tử, nỗi khổ nạn dưới Trầm Vũ giang và trong bí phủ, chả lẽ công tử chỉ đổi lại những lời bạc bẽo thế này sao?

Lão bà biến sắc mặt, buột miệng hỏi :

- Y đã từng rơi xuống Trầm Vũ giang thật ư?

Huyết Phụng phu nhân giọng nặng nề :

- Phu nhân, nhận xét của phu nhân không hẳn hoàn toàn sai, nhưng phu nhân không nên thiên vị, sự gánh chịu của một cá nhân đâu phải là tất cả.

Sanh Thiên Tẩu đôi thái độ lạnh nhạt, thành khẩn nói :

- Phu nhân, dưới Trầm Vũ giang Mai công tử cơ hồ...

Mai Dao Lân lạnh lùng ngắt lời :

- Thiên Hồng, những gì cần nói Mai mỗ sẽ nói, không cần lão phải giải thích.

Bỗng với giọng sắc lạnh, lớn tiếng nói :

- Hai vị bằng hữu hãy ra đi thôi!

Mai Dao Lân vừa dứt lời đã nghe từ ngoài năm trượng vang lên tiếng cười dài :

- Ha ha... các hạ là cứu tinh của Kim Phụng cung ư? Còn trẻ quá!

Tiếp theo, một tiếng khác nói :

- Nếu không trẻ thì đâu có đủ can đảm để mà chịu chết vì hai mỹ nhân tuyệt sắc!

Sanh Thiên Tẩu lướt đến bên cạnh Mai Dao Lân, ngẩng nhìn thấy hai lão nhân áo xanh đang chậm rãi từ ngoài năm trượng đi tới, người bên phải tóc bạc râu nhím, mắt to mũi gãy, trên trán có một vết sẹo dài chừng hai tấc, người bên trái tóc bạc da mồi, dáng vẻ hung tợn hết như người bên phải.

Sanh Thiên Tẩu mắt liền rực sát cơ, buông tiếng cười vang :

- Ha ha Tàn Hiền (con một) Lưu Cang, Tàn Mãng Lưu Thuận, lão phu Hàn Thiên Hồng xin chúc mừng hai vị vẫn bình yên trong sáu mươi năm qua, sống đến ngày hôm nay, ha ha...

Tùng Môn song tàn sừng sốt, chú mắt nhìn Sanh Thiên Tẩu, rồi lại nhìn Mai Dao Lân, đồng thanh nói :

- Mai Dao Lân và Hàn Thiên Hồng ư?

Mai Dao Lân lạnh lùng nói :

- Hôm nay đến Vạn Tùng môn phó ước, vốn không muốn động can qua trước, nhưng vị bằng hữu này của Mai mỗ lại nóng lòng muốn đòi lại món nợ mà hai vị đã mắc hồi sáu mươi năm trước, nên Mai mỗ chẳng thể không đưa hai vị lên đường sớm hơn.

Sau khi Tùng Môn tam kiệt trở về đã nói đến võ công của Sanh Thiên Tẩu Hàn Thiên Hồng, và phỏng đoán võ công của Mai Dao Lân còn cao hơn Hàn Thiên Hồng, trong khi võ công của Tùng Môn song tàn còn kém xa Tùng Môn tam kiệt, đầu phải địch thủ của Hàn Thiên Hồng, nghe vậy hết sức lo sợ.

Tàn Hiền Lưu Cang khôn khéo nói :

- Các vị đã đến Vạn Tùng môn, theo lẽ là phải gặp chủ nhân trước, hai lão phu đã được lệnh, không dám trễ nải, nợ khi xưa chúng ta hãy thanh toán trong Vạn Tùng môn.

Sanh Thiên Tẩu cười khẩy :

- Hàn Thiên Hồng này vốn là đào nô của Vạn Tùng môn, đâu kể được là khách, đã không phải là khách thì dĩ nhiên cũng không nằm trong sự giới hạn chủ khách. Hai vị đã kéo dài sự sống sáu mươi năm rồi, Hàn mỗ rất lo cho hai vị chết một cách đột ngột, sẽ khiến Hàn mỗ trọn đời hối tiếc.

Dứt lời liền sai bước đi về phía Tùng Môn song tàn.

Tàn Mãng Lưu Thuận vội rút từng văn tiên trên lưng xuống, cổ trán tỉnh nói :

- Hàn Thiên Hồng, ngươi tự tin đủ tư cách đến đây đòi nợ ư?

- Nếu không đủ tư cách thì Hàn mỗ cũng chẳng đặt chân đến Vạn Tùng môn, bây giờ đã đến lúc hai vị trở oai rồi đấy.

Sanh Thiên Tẩu dứt lời đã đến cách hai người chỉ còn chừng năm thước, nhưng vẫn không dừng bước.

Tàn Hiền Lưu Cang thấy đôi phương đã sắp tiến đến phạm vi trường tiên không sao thi triển được, đành cắn răng quát :

- Ngươi hãy ném thử mùi vị của Tùng Văn tiên nữa xem sao?

Dứt lời trường tiên trong tay đã vung lên, kèm theo tiếng rít gió lạnh lói giáng thẳng xuống đỉnh đầu Sanh Thiên Tẩu.

Tàn Mãng Lưu Thuận vừa thấy Lưu Cang ra tay, đầu dám chậm trễ, buông tiếng quát vang, thụp người vung tay, trường tiên quét vào hai chân Sanh Thiên Tẩu.

Sanh Thiên Tẩu tung mình lên không, đồng thời tay phải nhanh như chớp vuron ra, chộp vào đầu roi của Tàn Hiền Lưu Cang.

Tàn Hiền Lưu Cang cả đời sử dụng trường tiên, chiêu thức hết sức điêu luyện, thấy vậy liền tức vung tay ra sau, đầu roi bỗng cong xuống ba tấc, đâm vào lòng bàn tay Sanh Thiên Tẩu.

Lúc này Tàn Mãng Lưu Thuận một roi quét hệt, liền tức trở tay với chiêu Độc Long Nhập Ải điểm vào mạn sườn Sanh Thiên Tẩu, biến chiêu nhanh không tả.

Sanh Thiên Tẩu buông tiếng cười khẩy, tay phải chộp roi bỗng vung ra sau và hạ xuống năm tấc, hai ngón trở giữa đã kẹp lấy đầu roi, giật mạnh và quát :

- Buông tay!

Tàn Hiền Lưu Cang giật mình, tay phải theo bản năng giữ chặt, người liền bị nhấc lên không, bay qua đầu Sanh Thiên Tẩu, trong cơn kinh hoàng vội buông tay ra, người tiếp tục bay ra sau lưng Sanh Thiên Tẩu, đâm thẳng vào Mai Dao Lân đang đứng tại đó. Mai Dao Lân lúc này đang bức bối, thấy vậy hữu chưởng liền bỏ ra và quát :

- Quay về đi!

“Bốp” một tiếng giòn giã, máu phun tung tóe, Tàn Hiền Lưu Cang rú lên thảm thiết, người bị văng bắn ra xa hơn hai trượng, máu óc nhầy nhụa, phơi xác tại chỗ.

Lúc này, Hàn Thiên Hồng đã nắm giữ trường tiên trong tay, giao chiến ác liệt với Tàn Mãng Lưu Thuận.

Bà lão áo vàng đi đến bên Mai Dao Lân rụt rè nói :

- Mai công tử...

Mai Dao Lân ơ hờ hỏi :

- Phu nhân có việc gì?

- Những gì lão thân đã nói khi nãy kể như hoàn toàn không có, lão thân muốn nói lại một phen!

Mai Dao Lân chau mày, bỗng quay sang nhìn chột vào mặt Diêu Đài Mục Nữ Vân Phụng Linh, lạnh lùng nói :

- Lúc này Mai mỗ không muốn nghe gì nữa cả!

Lão bà hít vào một hơi khí lạnh, bình thản nói :

- Mai công tử, lão thân là thị tỳ của Kim Phụng Ngọc Nữ, nên hiểu rõ nỗi lòng của nàng. Công tử, nỗi bất hạnh của gia đình nàng đời trước, lão thân không muốn tái hiện ở đời nàng.

- Lòng dạ của phu nhân thật đáng khâm phục!

Lão bà buông tiếng thở dài trĩu nặng :

- Nhưng những lời thiên khích của lão thân khi nãy rất có thể sẽ phá hủy hạnh phúc của Kim Phụng Ngọc Nữ với Công chúa, bởi tất cả đều lệ thuộc vào công tử.

Mai Dao Lân thoáng nghe lòng se thắt :

- Mai mỗ tuy không phải người bạc bẽo, nhưng không phải người có thể thật sự mang lại hạnh phúc cho họ, cho dù phu nhân không nói ra thì Mai mỗ cũng biết mình phải làm gì.

Bỗng tiếng rú thảm thiết của Tàn Mãng Lưu Thuận vang lên Mai Dao Lân quay lại nhìn, chỉ thấy nơi cổ Lưu Thuận máu tuôn xối xả, đang đứng dựa vào một ngọn tùng.

Sanh Thiên Tẩu buông tiếng cười dài, trường tiên vung tới tấp, kèm theo tiếng roi lốp bốp là tiếng rú đau đớn liên hồi, Tàn Mãng Lưu Thuận liền tiếp trúng mười hai roi vào người, máu tươi nhuộm đỏ y phục, người mềm nhũn ngã ra trên đất tuyết.

Sanh Thiên Tẩu cười khẩy nói :

- Lưu tổng quản, vị trí những vết roi này lão phu không nhớ lắm chứ? Nhưng có lẽ mạnh tay hơn so với các hạ đã đánh Hàn mỗ trước kia, đó là lợi tức trong sáu mươi năm dài.

Tàn Mãng Lưu Thuận người đau đớn co giật một hồi, run giọng nói :

- Hàn Thiên Hồng, ngươi hãy giết ta đi!

Sanh Thiên Tẩu cười ghê rợn :

- Lưu Thuận, giết chết ngươi đâu đủ đền nợ cho những kẻ đã chết uất ức khi xưa, lão phu phải cho ngươi chết công tại đây mới đáng tội.

Tàn Mãng Lưu Thuận kinh hãi, vung tay vỗ mạnh vào thiên linh cái, nhưng Sanh Thiên Tẩu đã nhanh hơn, điểm vào huyệt Khí Hải của y, hủy đi võ công toàn thân, liền tức hơi lạnh thấu xương, người bất giác co rúm lại.

Sanh Thiên Tẩu lại vung tay điểm vào Nhuyễn huyệt và Ma huyệt của Lưu Thuận, cười gằn nói :

- Lưu Thuận ngươi hãy nghĩ kỹ xem, những nô bộc không bằng heo chó kia, người nào có oán thù với ngươi? Người nào không có vợ con? Cầm roi đánh họ, lăng nhục họ, xem mạng người như trò chơi, xem đồng loại như kẻ thù, có bao giờ ngươi nghĩ đến sẽ lọt vào tay một tên nô bộc không? Hãy

nghĩ kỹ đi, ha ha...

Tiếng cười ghê rợn như tiếng rú của loài thú thợ thương, nghe thật kinh tâm động phách.

Mai Dao Lân lạnh lùng quét mắt nhìn Lưu Thuận, thần nhiên nói :

- Người của Vạn Tùng môn có lẽ đang chờ đợi chúng ta, đi thôi!

Đoạn liền dẫn trước tiến tới, phóng mắt nhìn thấy nơi cuối rừng tùng là hai ngọn núi tuyết càng xa càng cao, trên núi hoàn toàn không có cây tạp, chỉ duy nhất một loài hàn tùng, hàng đầu tiên chỉ có một cây, hàng thứ nhì cách tám thước là hai cây, cứ thế mỗi hàng tăng thêm một cây, hết sức thứ tự ngay ngắn, hiển nhiên là do con người đã trồng.

Trước hai ngọn hàn tùng cao to, có dựng hai tấm bia đá cao tám thước, bia bên trái khắc ba chữ to “Vạn Tùng môn”, bia phải khắc bốn chữ “Giải kiếm quá quan”. Mai Dao Lân cười khẩy nói :

- Phần cơ nghiệp này của Vạn Tùng môn xây dựng cũng chẳng phải dễ dàng!

Sanh Thiên Tẩu mặt trời lạnh tiếp lời :

- Nếu sức lực ấy là do Tùng Môn song hữu với Tam kiệt đã bỏ ra!

Mai Dao Lân như chợt hiểu ra :

- Mỗi hện mười năm đối với Vạn Tùng môn là trồng những cây tùng này ư?

- Công tử, mười năm không phải ngắn ngủi, mười dặm rừng tùng không tốn nhiều thời gian đến như vậy đâu!

Trong khi nói chuyện mọi người đã đi đến trước quan ải thứ nhất, Mai Dao Lân ngược mắt nhìn, bắt giắc ngăn người, chậm chậm quay nhìn vào mặt Sanh Thiên Tẩu, trầm giọng nói :

- Giờ thì Mai mỗ đã hiểu hầu hết thời gian Thiên Hồng đã bỏ vào đâu rồi!

Thì ra giữa hai bên rừng tùng có một con đường rộng đến hai mươi trượng, ngoài hai hàng hoa hai bên rộng ba thước, thấy đều được lát bằng gạch đại lý thạch, đồng loạt mỗi phiến tám thước vuông, chỉ bảy nhiều cũng đủ thấy chủ nhân nơi đây giàu sang đến dường nào.

Bạn đang đọc truyện *Long Kiếm Truy Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Đại náo Vạn Tùng môn

Điêu Đài Mục Nữ Vân Phụng Linh đi sát bên cạnh Mai Dao Lân, bỗng kinh ngạc nói :

- Lân ca hãy xem, trên đường đá chẳng có chút tuyết nào cả!

Mai Dao Lân nghe vậy thoát tiên ngớ người, sau đó chợt hiểu ra cười nói :

- Linh muội, ở đây ngoại trừ số ít người, thấy đều phải bằng vào sức lao động để đổi lấy ba bữa ăn, việc quét sạch tuyết ở trên đường đi chẳng có gì là đáng kể.

Sanh Thiên Tẩu trầm giọng nói :

- Công tử chỉ nói đúng nửa phần, ở đây ngoài các vị chễm chệ trên cao, tất cả những người khác đều phải dùng tính mạng đổi lấy ba bữa ăn. Công tử, con người đều giống nhau, khác chăng là công tử đủ năng lực quyết định sự sống chết của kẻ khác hay không?

Vũ Nội song kỳ rung động cõi lòng, hai người tin Sanh Thiên Tẩu chắc chắn không nói ngoa, nhưng trước kia họ chưa bao giờ nghĩ đến Vạn Tùng môn danh chấn giang hồ lại là một địa ngục trần gian như vậy, Cửu Hoàn Kiếm buột miệng nói :

- Thật không ngờ Vạn Tùng môn thanh danh vang khắp võ lâm lại là một nơi giết người vô nhân đạo trên cõi đời.

Mai Dao Lân nhếch môi cười :

- Văn bối tin là trên cõi đời có không ít người biết rõ sự thật, nhưng họ ngoại trừ ngưỡng mộ, không còn việc gì khác mà họ cho là nên làm, trên cõi đời thật có quá nhiều người xiêm nhệ.

Huyết Phụng phu nhân thở dài cảm khái :

- Dao Lân trước kia lão thân chỉ nghĩ là người hận thế gian tục, căm thù những người chính phái, mãi đến hôm nay lão thân mới nhận thấy mình sống thật uổng phí trên chốn giang hồ trong năm mươi năm qua.

Mai Dao Lân nhếch môi cười, ánh mắt sắc lạnh nhìn con đường đá trắng trước mắt, trầm giọng nói :

- Thiên Hồng, trước kia là Vạn Tùng môn có năng lực quyết định sự sống chết của kẻ khác, giờ đây lão tin người nào có năng lực quyết định sự sống chết của họ?

Sanh Thiên Tẩu thành thật :

- Công tử, Thiên Hồng đến đây là vì mối hận mười năm đối với Vạn Tùng môn, còn công tử là vì đòi nợ, công tử Bạch Long kiếm và Lục bình xanh uy chấn võ lâm, mối hận mười năm của Thiên Hồng đã mai một suốt sáu mươi năm dài, tất cả đều chứng tỏ quyết tâm của chúng ta.

Mai Dao Lân gật đầu :

- Chúng ta đi nào!

Đoạn liền dẫn bước đi vào đường đá, Vân Phụng Linh liền tức theo sau.

Sanh Thiên Tẩu đi nhanh tới hai bước, dẫn trước nói :

- Để Thiên Hồng dẫn đường cho!

Đi sau cùng là Vũ Nội song kỳ. Con đường đá khúc khuỷu từ nơi vào đến khúc quanh thứ nhất cách hơn trăm trượng, hai bên vắng lặng không một bóng người. Rẽ qua khúc quanh thứ nhất, Sanh Thiên Tẩu bỗng dừng lại, trầm giọng nói :

- Hai vị chờ đây đã lâu phải không?

Mai Dao Lân với Vân Phụng Linh đi theo sau Sanh Thiên Tẩu cách chừng ba bước, Sanh Thiên Tẩu vừa dứt lời là hai người đã đến nơi. Ngẩng nhìn chỉ thấy phía trước là một mảnh đất đá trắng hình tròn, rộng chừng mười trượng, vách đá hai phía Đông Tây được đục đẽo thành hai bức tường vây, trong tường mỗi bên đều có một tòa nhỏ rất tinh xảo, hiển nhiên phải tốn hao nhiều công sức.

Lúc này trên quảng trường tròn đang có hai lão nhân tóc bạc đứng sòng vai nhau, tướng mạo hai người này rất giống nhau, mày tằm mắt gà, điểm khác nhau duy nhất là lão nhân bên trái trên má phải có một nốt ruồi đỏ to cỡ đầu ngón tay cái, vừa trông thấy hai người, Mai Dao Lân liền nghĩ đến Âm Sơn song giao trong số ít nhân vật tiền bối võ lâm mà ân sư từng đề cập đến.

Cửu Hoàn Kiếm và Huyết Phụng phu nhân cũng đã đến nơi. Cửu Hoàn Kiếm vừa thấy hai người, bất giác kinh hãi kêu lên :

- Âm Sơn song giao!

Lão nhân bên má phải có nốt ruồi đỏ lạnh lùng quét mắt nhìn mọi người, trầm giọng nói :

- Hàn Thiên Hồng, huynh đệ lão phu xin thay mặt Vạn Tùng môn chào đón các hạ đã trở lại đây cùng với những người này.

Sanh Thiên Tẩu cười khẩy :

- Thường Sơn Hồ, theo Hàn mỗ thì người nên hỏi hận đã ở lại Vạn Tùng môn lâu đến 65 năm.

Thường Sơn Hồ liếc nhìn Mai Dao Lân, mặt lộ vẻ kinh miệt, cười khẩy nói :

- Hàn Thiên Hồng nếu lão phu mà không ở lâu đến 65 năm thì đâu gặp lại được cố nhân trở về, và gặp gỡ với Long Kiếm Thanh Bình Mai Dao Lân danh chấn võ lâm, do đó lão phu chẳng những không thấy hối hận, trái lại còn thấy may mắn nữa.

Mai Dao Lân chậm chậm tiến tới hai bước, đứng sòng vai với Sanh Thiên Tẩu, lạnh lùng quét mắt nhìn hai anh em họ Thường, nói :

- Hẳn là quý chủ nhân có dặn bảo hai vị tiếp đón bọn này như thế nào?

Âm Sơn song giao thoáng ngẩn người, liền sau đó lộ vẻ tức giận, lão nhân bên phải cười gằn nói :

- Hai vị chương môn nhân Vạn Tùng môn quả là có dặn bảo!

Sanh Thiên Tẩu hậm hực quét mắt nhìn Âm Sơn song giao, lùi sau một bước.

Thường Sơn Long nghiêm mặt trầm giọng nói :

- Quan ái thứ nhất, cời kiếm!

Mai Dao Lân cười khẩy :

- Quý chủ nhân hẳn là không bảo các vị làm vậy chứ?

Thường Sơn Hồ quát :

- Bởi huynh đệ lão phu muốn sửa đổi, đây là môn quy của Vạn Tùng môn, Mai Dao Lân nguoi chưa đủ tư cách chống đối.

Mai Dao Lân buông tiếng cười khẩy, cất bước chậm rãi tiến tới.

Vân Phụng Linh không yên tâm khẽ nói :

- Lân ca, tiểu muội đi theo với!

Mai Dao Lân mỉm cười :

- Họ cời kiếm ngu ca xong, sẽ đến lượt Linh muội đó!

Cửu Hoàn Kiếm biết rõ danh vọng và võ công của Âm Sơn song giao, tuy biết Mai Dao Lân hiện nay võ công đã cao hơn xưa nhiều, song vẫn không yên tâm, bèn vội nói :

- Cời lần lượt từng người mất thời giờ quá, Âm Sơn song giao danh chấn giang hồ, một lần cời bỏ binh khí của bọn này, hẳn cũng mất nhiều thời gian.

Âm Sơn song giao tuy biết Vũ Nội song kỳ chẳng phải tầm thường, nhưng cũng chẳng xem họ ra gì, giờ nghe Cửu Hoàn Kiếm nói vậy, hai người lại hiểu lầm võ công của Mai Dao Lân thấp kém hơn họ.

Thường Sơn Hồ đắc ý, cười to :

- Rất có lý, vậy thì các nguoi hãy cùng đến hết đây!

Mai Dao Lân ngoảnh lại nhìn Vũ Nội song kỳ, trầm giọng nói :

- Hai vị không cần đến, Mai mỗ đã dám xông vào Vạn Tùng môn, tất nhiên là phải qua được quan ái thứ nhất này.

Đoạn ngoảnh trở lại, đánh giọng nói :

- Quý chủ nhân đã dành cho hai vị con đường sống, nhưng hai vị lại tự chọn lấy con đường chết, Bạch Long kiếm ở bên lưng Mai mỗ, hai vị hãy đến mà lấy!

Dứt lời đã đứng lại cách Âm Sơn song giao chừng ba thước, hai tay dang ra, dáng vẻ hết sức khinh miệt.

Vân Phụng Linh thấy vậy hoảng kinh la lên :

- Lân ca, hãy cẩn thận!

Sanh Thiên Tẩu giọng sắc lạnh :

- Mọi người hãy để yên, Mai công tử sẽ không nhân từ với họ như đối với lão phu đâu!

Vân Phụng Linh đâu chịu tin, cất bước tiến tới, Sanh Thiên Tẩu rất căm hận người của Vạn Tùng môn, sợ kẻ khác quấy rầy làm mất thời gian, liền lách đứng cản trước mặt Vân Phụng Linh, lạnh lùng nói :

- Lão phu hiểu rõ võ công của Mai công tử hơn các vị nhiều, không được đến gần!

- Bốn cô nương không tin!

Vân Phụng Linh dứt lời đã lách người lướt sang phải.

Sanh Thiên Tẩu lại lách người cản lại, nghiêm giọng :

- Lão phu bảo đảm với cái đầu trên cổ.

Vân Phụng Linh bực tức quát :

- Mươi lão cũng không đền bù được một mạng của Lân ca, tránh ra ngay!

Dứt lời đã vung tay, một chưởng tổng thẳng vào ngực của Sanh Thiên Tẩu. Vũ Nội song kỳ đang lo Mai Dao Lân không phải là địch thủ của Âm Sơn song giao, giờ thấy Sanh Thiên Tẩu ngăn cản Vân Phụng Linh, người nhà lại loạn trước, vội cũng quát to :

- Hai người dừng tay mau!

Đồng thời đã tung mình lao tới, hai người đương nhiên là không giúp Sanh Thiên Tẩu bởi hiểu rõ chỉ có cách đánh ngã Sanh Thiên Tẩu mới có thể giúp sức cho Mai Dao Lân. Thế nhưng võ công của Sanh Thiên Tẩu đâu phải ba người có thể giải quyết một cách dễ dàng.

Âm Sơn song giao thấy vậy mừng thầm, qua lời Tùng Môn tam kiệt, hai người biết Sanh Thiên Tẩu võ công cao thâm khôn lường, giờ thấy lão lại bị Vũ Nội song kỳ với Vân Phụng Linh vây đánh, đâu chịu bỏ cơ hội tốt thế này.

Thường Sơn Long nháy mắt với Thường Sơn Hồ, đoạn quay sang Mai Dao Lân trầm giọng nói :

- Mai Dao Lân, ngươi biết lão phu lấy kiếm hay lấy mạng trước?

Thường Sơn Hồ tạt sang trái hai bước, quét mắt nhìn bốn người đang giao chiến, ánh mắt đầy vẻ hiểm độc.

Mai Dao Lân quét mắt nhìn Thường Sơn Hồ, cười khẩy nói :

- Kiếm hay mạng đều có thể lấy, nếu như các hạ có đủ khả năng.

Thường Sơn Hồ ngậm vận công lực vào song chưởng nói :

- Mai Dao Lân, ngươi nên bỏ tay xuống là hơn!

- Tính mạng các hạ đã nằm trong tay Mai mỗ, hai tay Mai mỗ để đâu cũng vậy thôi!

Khoảng cách ba thước, chỉ cần với tay là đến, thái độ điềm tĩnh của Mai Dao Lân khiến Thường Sơn Long bắt đầu chao đảo lòng tin, bởi y nhận thấy chỉ có hai khả năng, một là Mai Dao Lân võ công có hạn, định dùng sự điềm tĩnh để hù dọa đối phương, hai là võ công của Mai Dao Lân đã đạt đến trình độ hành động đi trước ý nghĩ.

Y không tin Mai Dao Lân trẻ tuổi thế này mà đã đạt đến trình độ ấy, song cũng chẳng dám triệt để không tin, bèn ngậm hít vào một hơi chân khí, cổ làm vẻ bình tĩnh nói :

- Mai Dao Lân, nếu Âm Sơn song giao này có thể bị người dọa chết thì đâu sống được đến ngày hôm nay.

Thường Sơn Hồ như đã hiểu ý đại ca, thừa cơ hội tiến tới hai bước. Mai Dao Lân biết Sanh Thiên Tẩu không khi nào đã thương ba người, chỉ sợ Thường Sơn Hồ thừa cơ ám toán, nên vừa thấy Thường Sơn Hồ động dậy, chàng liền ngoảnh sang cười khẩy nói :

- Các hạ định làm...

Chàng chưa dứt lời Thường Sơn Long đã thừa cơ song chưởng vung lên nhanh như chớp bổ thẳng vào ngực Mai Dao Lân và quát :

- Lão phu muốn lấy mạng ngươi trước!

Thường Sơn Hồ đã thấy đại ca dành lấy tiên cơ, biết Mai Dao Lân khó mà tránh thoát chưởng lực của Thường Sơn Long, bèn yên tâm lao về phía bốn người đang giao chiến.

Mai Dao Lân đã sớm vận tụ công lực, hai cánh tay đang thẳng lệ lạng vòng ra trước ngực đồng thời tay phải đã thi triển chiêu Phật Điểm Mê Tâm.

Thường Sơn Long chỉ nhìn thấy chưởng lực của mình bị một sức mạnh vô hình cản lại, vừa giật mình kinh hãi đã thấy chưởng của Mai Dao Lân tung ra. Thường Sơn Long kinh hoàng la lên :

- Huyền Vũ...

Lúc này Thường Sơn Hồ đã lao đến bên ngoài vòng chiến giữa bốn người, vừa nghe tiếng la kinh hoàng của đại ca, bất giác giật mình chững bước, chưa kịp ngoảnh lại đã nghe một tiếng rú thảm khốc vang lên, Thường Sơn Hồ liền tức tái mặt, bởi y nhận ra đó chính là tiếng rú của Thường Sơn Long. Vừa nghe tiếng rú thảm khốc, bốn người liền cùng dừng tay ngay, lúc ấy Thường Sơn Hồ cũng đã quay người, chưa kịp nhìn rõ đại ca ngã gục tại đâu, một bóng trắng đã đáp xuống bên cạnh, và một giọng sắc lạnh nói :

- Bằng hữu đã đến ngày tận số rồi!

Sanh Thiên Tẩu nghe tiếng ngoảnh sau nhìn, buột miệng kêu lên :

- Phật Điểm Mê Tâm!

Cửu Hoàn Kiếm kinh hoàng la to :

- Mai Dao Lân, không được...

Một tiếng rú thảm khốc cắt đứt câu nói của Cửu Hoàn Kiếm, Thường Sơn Hồ đã văng ra xa hơn tám thước, nắm vôi máu tươi từ nơi ngực phún ra xối xả.

Cửu Hoàn Kiếm và Huyết Phụng phu nhân sững sờ nhìn nhau, họ thật không ngờ Âm Sơn song giao lưng danh võ lâm hơn bảy mươi năm trời lại bị Mai Dao Lân hạ sát một cách nhanh chóng đến vậy, và giờ đây họ đã biết rõ võ công của Mai Dao Lân thật cao thâm khôn lường. Sanh Thiên Tẩu vẫn lạnh lùng điềm nhiên, bởi lão đã biết trước đó là hậu quả tất nhiên. Vân Phụng Linh ngờ ngẩn nhìn Mai Dao Lân khoe môi nở nụ cười sung sướng, nhẹ bước đến bên Mai Dao Lân, lăm bằm :

- Lân ca biết tiểu muội hồi hộp đến đường nào không? Thật không ngờ, thật không ngờ diễn biến lại diễn ra nhanh như vậy.

Dứt lời đã đi đến trước mặt Mai Dao Lân, bốn mắt nhìn nhau đăm đăm.

Mai Dao Lân vẻ thương hại, nhẹ lắc đầu dịu dàng nói :

- Linh muội bây giờ xem ra còn nhu nhược hơn trước nữa.

Vân Phụng Linh chậm chậm cúi đầu, giọng bùi ngùi :

- Vâng, bởi tiểu muội đã từng để mất Lân ca, không dám và cũng không đủ can đảm nếm trải mùi vị cô đơn nữa.

Tuy trên mặt nàng vẫn còn vẻ cười, nhưng giọng nói thê lương u oán và hai giọt lệ long lanh đọng nơi khóe mắt đã khiến Mai Dao Lân rung động cõi lòng, bất giác nắm chặt hai tay Vân Phụng Linh, môi mấp máy nhưng không nói được một lời để bày tỏ nỗi lòng mình. Cửu Hoàn Kiếm thở hắt ra một hơi thật mạnh, cảm khái lăm bằm :

- Cái tên Âm Sơn song giao là do thời gian bảy mươi năm dài tích lũy mà nên, vậy mà chỉ trong khoảnh khắc đã bị hủy diệt.

Sanh Thiên Tẩu quét mắt nhìn hai tử thi, lạnh lùng nói :

- Do đó lão phu mới ngăn cản ba vị!

Huyết Phụng phu nhân đưa mắt nhìn Sanh Thiên Tẩu, trầm giọng nói :

- Các hạ biết chắc Mai Dao Lân nhất định không buông tha cho họ, nhất định thắng họ ư?

Sanh Thiên Tẩu mắt ánh lên vẻ khâm phục, quay nhìn về phía Mai Dao Lân, khẳng định gật đầu mấy lượt :

- Lão phu biết Mai công tử không bao giờ buông tha cho họ, bởi Mai công tử đã bảo trước con đường họ đi và lão phu cũng biết Mai công tử chắc chắn sẽ thắng, bởi kể từ khi tuyệt học Huyền Vũ xuất hiện trên cõi đời chưa bao giờ có người đủ bản lĩnh phá giải.

Vũ Nội song kỳ sững sờ buột miệng nói :

- Tuyệt học Huyền Vũ, Mai Dao Lân đã có được Huyền Vũ bí kíp ư?

Tiếng kêu sững sờ của Vũ Nội song kỳ đã khiến tám gã đại hán áo gấm giật mình quay về thực tại, họ thu hồi ánh mắt từ hai thi thể của Âm Sơn song giao, thét lên một tiếng kinh hoàng, quay người bỏ chạy vào trong đường đá ra chiều sợ hãi tột cùng. Sanh Thiên Tẩu chau mày quát to :

- Các ngươi hãy đứng lại!

Tám gã đại hán bị tiếng quát như sấm động của Sanh Thiên Tẩu khiến cho lão đảo, suýt chút nữa ngã lăn ra đất, song vẫn không dừng bước. Sanh Thiên Tẩu thấy vậy cả giận, lại quát :

- Bọn nô tài không biết tốt xấu kia, các ngươi đã không có lòng tự trọng, thiện tâm của lão phu đã hoài phí, để xem các ngươi có trốn được lên trời hay không?

Đoạn liền tung mình đuổi theo. Mai Dao Lân nghe vậy vội buông tay Vân Phụng Linh quay qua khẽ quát :

- Thiên Hồng, mặc họ đi thôi!

Sanh Thiên Tẩu chừng bước, hậm hực nói :

- Người không biết tự trọng khác nào loài cầm thú, những người như vậy để họ sống ích gì?

Mai Dao Lân mỉm cười :

- Trên đời chẳng phải tuyệt đối không có hạng người không có lòng tự trọng, nhưng Mai mỗ tin trên đời lại có hạng người không biết tự do tự tại, trừ phi những kẻ táng tâm bệnh cuồng.

Sanh Thiên Tẩu một lòng chỉ muốn giải phóng bọn nô dịch đáng thương trong Vạn Tùng môn, chưa hề suy nghĩ sâu xa, nghe vậy không đồng ý nói :

- Bọn khốn kiếp ấy lại cam tâm trọn đời làm trâu ngựa đây!

Mai Dao Lân lắc đầu :

- Thiên Hồng, có lẽ lão đã lầm, rất có thể họ tin chắc là chúng ta đã bước chân vào Vạn Tùng môn, nhất định sẽ cùng chung số phận với họ, vậy là họ đã nhìn xa hơn chúng ta đây!

Sanh Thiên Tẩu như chợt hiểu ra, phì cười nói :

- Phải rồi, Thiên Hồng đã quên mất địa vị của Tùng Môn song hữu ở trong thâm tâm, chúng ta đã nghĩ sai hoàn toàn rồi.

Mai Dao Lân mỉm cười :

- Có lẽ người của quan ải thứ nhì đang chờ đợi chúng ta, đi thôi!

Sanh Thiên Tẩu gật đầu, đoạn cất bước đi trước, vừa đi vừa nói :

- Phòng thủ quan ải thứ nhì là Miêu Cương song sát Vu Hóa Vân và Bạch Hóa Long, võ công của họ không cao hơn Âm Sơn song giao là bao, có lẽ chúng ta sẽ không gặp rắc rối, nhưng có thể rắc rối ở quan ải thứ ba.

Mai Dao Lân nắm tay sóng bước với Vân Phụng Linh, điềm nhiên cười nói :

- Kê phòng thủ quan ải thứ ba là nhân vật có tiếng tăm phải không?

Vũ Nội song kỳ cất bước đi sau cùng, lúc này tám đại hán áo gấm đã mất dạng tại chỗ khúc quanh.

Sanh Thiên Tẩu ngẫm nghĩ một hồi, nghiêm nghị nói :

- Nếu lão già ấy chưa chết, hiện có đã 95 tuổi rồi.

Mai Dao Lân ơ hờ :

- Hẳn lão ta có một danh hiệu chấn động võ lâm phải không?

Sanh Thiên Tẩu giọng trĩu nặng :

- Lão ta là Đoản Mệnh Diêm La Bành Tâm Trần.

Vũ Nội song kỳ cùng giật mình, buột miệng hỏi :

- Lão ta chưa chết ư?

Sanh Thiên Tẩu trầm giọng nói :

- Lão ta đâu chết sớm vậy được.

Mai Dao Lân cười :

- Lão ta thiếu rất nhiều nợ không sao đền trả được chứ gì?

Sanh Thiên Tẩu bỗng chừng bước quay lại, mắt thành khẩn nhìn vào mặt Mai Dao Lân nhấn mạnh từng tiếng :

- Chỉ có công tử mới có thể đòi lại những gì lão đã thiếu.

Mai Dao Lân ngạc nhiên chừng bước :

- Lão đã luyện thành ba chiêu đầu rồi cơ mà!

- Thiên Hồng nội lực kém xa công tử, ba chiêu đầu do Thiên Hồng thi triển, uy lực không bằng nửa phần công tử, trong khi Bành Tâm Trần có đến chín mươi năm công lực.

- Lão không thấy mình quá xem khinh bản thân sao?

- Trước mặt công tử, Thiên Hồng không muốn khoe khoang.

Mai Dao Lân bỗng cười phá lên :

- Lão thấy Mai mỗ có thể buông tha cho người của Vạn Tùng môn hay không?

Sanh Thiên Tẩu ngó người, liền cũng phá lên cười nói :

- Thiên Hồng đã quên mất mục đích chính đến Vạn Tùng môn của công tử, đi nào!

Đoạn sai bước đi trước dẫn đường. Cửu Hoàn Kiếm bước nhanh đến bên Mai Dao Lân, khẽ nói :

- Dao Lân, ngươi chưa từng gặp Đoàn Mệnh Diêm La Bành Tâm Trần phải không?

Mai Dao Lân ngăn người, Vân Phụng Linh chỉ lo cho sự an nguy của Mai Dao Lân, liền quay sang hỏi :

- Lão bá, võ công của Bành Tâm Trần rất cao phải không?

Cửu Hoàn Kiếm nghiêm giọng :

- Đoàn Mệnh Diêm La thành danh đã bảy tám mươi năm, tất nhiên là võ công tinh kỳ rồi! Nhưng điều đáng chú ý hơn là danh hiệu Đoàn Mệnh Diêm La của lão ta có được chẳng phải dễ dàng.

Mai Dao Lân giờ mới hiểu ý của Cửu Hoàn Kiếm, mỉm cười nói :

- Lòng của bá bá rộng lớn quá!

Cửu Hoàn Kiếm cười hàm súc :

- Ngươi cũng đâu phải kẻ lòng dạ hẹp hòi.

Mai Dao Lân nhẹ lắc đầu, giọng chua chát :

- Bá bá đã lầm rồi! Lòng dạ tàn bạo của Mai Dao Lân đã chấn động võ lâm, dưới tay vẫn bồi không bao giờ có kẻ may mắn sống còn, trừ phi Mai Dao Lân táng mạng dưới tay đối phương.

Vân Phụng Linh rung động cõi lòng, nũng nịu nói :

- Sao Lân ca lại thốt ra những lời khó nghe vậy hả?

Cửu Hoàn Kiếm tiếp lời :

- Dao Lân, ngươi chưa từng gặp lão ta, giữa hai người không có thù hận gì, đúng chẳng?

Mai Dao Lân mắt dần hiện sát cơ, giọng đầy căm hờn nói :

- Gia thúc, gia thân lãnh cư trong thâm sơn, tự lực cánh sinh, không hề tranh chấp với đời. Lúc Mai Dao Lân còn nằm nôi chưa hiểu chuyện đời, hai thúc diệt đầu có gây oán kết thù với ai, nhưng đã nhận lãnh hậu quả thế nào bá bá có biết không? Những kẻ thành danh đã ban cho hạng vô danh quá nhiều “ân huệ”, nhưng kẻ bất hạnh ấy sở dĩ không được người đời biết đến là vì họ không vang danh trên đời, vì vậy Mai Dao Lân phải nhân lúc còn sống, mượn vào đôi tay nhuộm đầy máu tanh này để báo đền tất cả những gì mà bọn “quân tử nhân từ” đã ban cho gia thúc và những kẻ bất hạnh.

Cửu Hoàn Kiếm rung động cõi lòng :

- Ngươi chưa từng gặp Bành Tâm Trần, sao có thể khẳng định lão ta thiện hay ác?

Mai Dao Lân đưa tay chỉ bóng sau lưng Sanh Thiên Tẩu :

- Ông ấy là người bất hạnh, lời nói của ông ấy chắc chắn không phải giả dối.

Cửu Hoàn Kiếm thờ dài :

- Ngươi quá tin ở lão ta, lão phu cũng chẳng tiện nói nhiều. Tóm lại ngươi phải nhớ nếu có thể dung thứ thì nên dung thứ cho người, vậy đủ rồi!

Mai Dao Lân thành khẩn :

- Vẫn bồi sẽ không bao giờ quên!

Trong khi mọi người chuyện trò đã rẽ qua bốn khúc quanh lúc nào không hay, ước chừng đã vượt qua ba dặm, lúc này Sanh Thiên Tẩu đi trước đã đến khúc quanh thứ năm.

Đột nhiên phía trong đường đá vang lên một giọng lạnh lót, Sanh Thiên Tẩu ngẩn người, ngay khi ấy từ trong vọng ra một giọng hùng hồn :

- Miêu Cương song sát đã chờ đợi từ lâu!

Sanh Thiên Tẩu cười khẩy, ngoảnh ra sau nhìn Mai Dao Lâm đang đi tới, cười nói :

- Công tử, lão phu đã nói không sai!

Mai Dao Lâm mỉm cười :

- Chúng ta đi nào!

Dứt lời liền cất bước đi trước, Vân Phụng Linh theo sát bên cạnh, vẻ mặt hết sức bình tĩnh, Vũ Nội song kỳ theo sau hai người, Sanh Thiên Tẩu giờ đây trở thành đoạn hậu.

Rẽ qua khúc quanh, phía trước lại là một quảng trường hình tròn, giống hệt như quan ải thứ nhất, điều khác là quảng trường to rộng hơn gấp bội, hai bên núi cũng cao gần ba mươi trượng.

Trên quảng trường đứng đầy nghịt những hán tử áo vải cả già lẫn trẻ, người nào cũng ôm ngang ngực một ngọn đại đao sáng chói, song qua ánh mắt của họ, có thể nhận thấy những người này đều không biết võ công.

Những hán tử áo vải chia ra hai bên, chính giữa chừa ra một lối đi hẹp chỉ vừa đủ cho hai người đi song vai nhau. Sau họ là hai thạch đài cao, trên đài mỗi bên có một lão nhân tuổi trạc bát tuần, trang phục Miêu Cương áo cộc quần ngắn, mày rậm mắt tròn, mũi lân miệng cả, người bên trái cao gầy, người bên phải thì lại thấp béo, trong tay phải mỗi người đều có một ống tre bóng loáng và dài chừng ba thước, ngoài ra không còn vũ khí nào khác.

Vừa thấy Mai Dao Lâm hiện thân, lão nhân thấp béo liền cất tiếng nói :

- Mai công tử qua ải chém tướng, thân thù cái thế, lũ ô hợp này hẳn là Mai công tử chẳng xem ra gì phải không?

Mai Dao Lâm quét mắt nhìn quanh, lạnh lùng nói :

- Những người này ắt không phải đệ tử của Vạn Tùng môn?

Lão nhân cao gầy cười nham hiểm :

- Mai công tử đoán đúng rồi, họ đều là những kẻ tự nguyện dùng sức lao động để đổi lấy sự sống trong Vạn Tùng môn.

Mai Dao Lâm mắt ánh lên sắc lạnh, giọng mỉa mai :

- Vậy xem ra cõi đời tuy rộng lớn, việc mưu sinh cũng chẳng phải dễ dàng, do đó mọi người đã lựa chọn Vạn Tùng môn, dùng máu và tính mạng để đổi lấy ba bữa ăn, Vạn Tùng môn quả là từ bi!

Lão nhân thấp béo cười :

- Mai công tử quá khen rồi, Vạn Tùng môn tuy không có lòng dạ từ bi, song họ lại cam tâm bán mạng, trên cõi đời thiếu gì chuyện kỳ lạ.

Sanh Thiên Tẩu không dần được, cười khẩy nói :

- Vu Hóa Vân, người đã nói hết chưa?

Lão nhân thấp béo Vu Hóa Vân quét mắt nhìn Sanh Thiên Tẩu, cười khinh miệt :

- Hàn Thiên Hồng, người trước kia chẳng phải cũng là một trong số họ hay sao? Có điều là bây giờ dường như người đã đắc ý hơn họ, nhưng chẳng được bao lâu đâu.

Sanh Thiên Tẩu nhướng mày :

- Vu Hóa Vân, sao người không đến gần mà nói?

Lão nhân cao gầy cười khẩy :

- Các vị đẳng nào cũng đi ngang qua đây, sao không đến gần để mà nghe?

Mai Dao Lâm lạnh lùng tiếp lời :

- Hai vị không phải bảo họ ở đây chịu lạnh chứ?

Vu Hóa Vân cười :

- Các vị đương nhiên nhận thấy họ đều không biết võ công, với thủ đoạn của Mai công tử, muốn qua khỏi đây chỉ cần cất tay là xong, bận tâm đến họ làm gì?

Vũ Nội song kỳ nghe vậy lặng người, thầm nhủ :

- Dùng một nhóm người không biết võ công để đối phó với Mai Dao Lân, khiến y không thể nào hạ thủ, thủ đoạn này thật tàn độc đến cực độ.

Mai Dao Lân cũng rung động cõi lòng, nhưng không để lộ mặt, điềm nhiên cười nói :

- Mai mỗ tin là hành động này của hai vị chắc chắn là có ngụ ý.

Vu Hóa Vân cười khẩy :

- Nếu có ngụ ý thì cũng là vì lợi ích cho công tử thôi! Công tử đến đây với mục tiêu tiêu diệt Vạn Tùng môn, Vạn Tùng môn già trẻ lớn bé không dưới ngàn người, cho dù võ công của công tử vô địch thiên hạ, e cũng phải giết đến mềm dạ chùn tay, vì vậy hai vị chương môn nhân bốn phía đã hạ lệnh tụ tập một số người để công tử luyện trước cho trái tim cứng rắn hơn, kéo đến lúc ấy lại chùn tay.

Mai Dao Lân cười khẩy :

- Bắt đầu như thế nào?

Vũ Nội song kỳ và Sanh Thiên Tẩu nghe giọng nói của Mai Dao Lân quá lạnh lùng điềm nhiên, bàng hoàng đồng thanh nói :

- Vậy đâu thể được!

Lão nhân cao gầy cười khiêu khích :

- Các vị chưa động thủ đã mềm lòng rồi ư?

Mai Dao Lân nhướn mày :

- Mai mỗ hỏi hai vị bắt đầu như thế nào?

Đoạn quay người, hết sức cương quyết nói :

- Mọi người hãy lui xa năm thước để một mình Mai Dao Lân lo liệu được rồi.

Miêu Cương song sát nghe vậy cũng lặng người, nếu Mai Dao Lân thật sự ra tay giải quyết những người này xong, họ chắc chắn cũng sẽ nổi gót theo Âm Sơn song giao. Hai người đưa mắt nhìn nhau, lão nhân cao gầy cổ trần tĩnh, lạnh lùng nói :

- Mai công tử muốn bắt đầu như thế nào?

Mai Dao Lân lúc này lòng hết sức hoang mang, những người này thấy đều không biết võ công, bị Vạn Tùng môn sai khiến, giết họ quả là hết sức dễ dàng, nhưng lương tâm sao thể yên ổn?

Đồng thời chàng cũng hiểu, nếu như mình nhu nhược thì không thể nào qua được quan ải này, ý nghĩ xoay chuyển chớp nhoáng, chàng rần giọng nói :

- Mai mỗ đã sẵn sàng động thủ, hai vị có thể hạ lệnh bắt đầu được rồi!

Đoạn tự nhiên cất bước tiến tới, Vân Phụng Linh tay nắm lấy cườm tay của Mai Dao Lân. Mai Dao Lân cảm thấy rõ ràng bàn tay của nàng đang run rẩy. Sanh Thiên Tẩu mặt nổi gân xanh và trán toát mồ hôi to cỡ hạt đậu, lão rất hiểu hoàn cảnh của những người này, bởi sáu mươi năm trước, lão cũng là một trong số họ, đồng thời lão cũng rất hiểu cá tính của Mai Dao Lân, biết không thể nào ngăn cản được chàng.

Vũ Nội song kỳ thì chỉ thờ dài thậm thụt, chẳng biết làm gì khác hơn.

Miêu Cương song sát trán cũng đầm mồ hôi, lòng mỗi lúc càng se thắt theo từng bước chân của Mai Dao Lân, lẽ ra với danh vọng của họ, lời nói đâu thể thu hồi được, song trước mắt cái quan trọng hơn danh vọng đang đe dọa họ, đó là tính mạng.

Trong khi họ đang phân vân do dự, Mai Dao Lân cũng đã vượt qua hơn nửa khoảng cách, về mặt chàng hết sức bình thản.

Miêu Cương song sát đưa mắt nhìn nhau, lão nhân cao gầy từ từ đưa ống tre bên tay phải lên, vừa định hạ lệnh, bỗng nghe Vu Hóa Vân cười nói :

- Mai Dao Lân, giới võ lâm ai ai cũng nói là công tử thủ đoạn tàn bạo, lão phu dứt khoát không tin, nhưng qua hành động của công tử hôm nay, lão phu chẳng thể không tin rồi.

Mai Dao Lân nghe vậy liền nhẹ người, chững bước lạnh lùng nói :

- Nghe danh không bằng gặp mặt, hai vị sao không hạ lệnh để được chứng kiến tận mắt.

Vu Hóa Vân cười khẩy :

- Khi nào các vị vào đến Vạn Tùng môn mà còn có thể quay về, lão phu dĩ nhiên sẽ hạ lệnh.

Đoạn đưa tay trái lên khoát mạnh quát :

- Buông vũ khí xuống!

Một tiếng dạ ran, tất cả đều hạ đại đao chĩa mũi xuống đất, động tác hết sức đồng đều.

Lão nhân cao gầy nóng tính hơn, thấy Vu Hóa Vân hủy bỏ lời đã nói ra, lòng hết sức bất mãn, chau mày nói :

- Vu huynh chúng ta lại để cho họ đi qua thế này ư?

Vu Hóa Vân cười khẩy :

- Chẳng lẽ Bạch huynh lại có ý kiến tốt hơn hai vị Chương môn nhân hay sao?

Ngụ ý rõ ràng là muốn Tùng Môn song hữu đối phó với Mai Dao Lân.

Lão nhân cao gầy Bạch Hóa Long tuy nóng tính, nhưng cũng chẳng phải kẻ khờ dại, y thấy Vu Hóa Vân không có ý động thủ, biết với sức một mình quyết chẳng phải địch thủ của Mai Dao Lân, bèn cười khẩy bất mãn nói :

- Ở đây mọi sự đều do Vu huynh chủ quyết, đệ không có kiến.

Vu Hóa Vân nhướn mày, song lại dần xuống, cười âm trầm :

- Giao tình giữa hai ta gần sáu mươi năm dài, còn phân biệt gì nữa, đúng không nào?

Bạch Hóa Long biết nói không lại Vu Hóa Vân, bèn cười khẩy không nói gì nữa. Lúc này Mai Dao Lân và Vân Phụng Linh đã đến gần đám đông, dừng lại cách thạch đài chừng một trượng, ngược lên nhìn Vu Hóa Vân nói :

- Vu Hóa Vân, các hạ thức thời vụ lắm.

Vu Hóa Vân cười nham hiểm :

- Mai công tử dừng mãnh vượt qua quan ải thứ nhất, huynh đệ lão phu bất tài cũng muốn thọ giáo vài chiêu, ngặt vì Chương môn nhân có lệnh không được vọng động, nếu như Mai công tử xong việc mà bình an, vạn mong hãy đi ngang qua chỗ huynh đệ lão phu đây.

Lời lẽ Vu Hóa Vân thật khôn khéo, đã tỏ mình không khiếp hèn mà còn khiến Mai Dao Lân chẳng thể lên tiếng khiêu chiến, quả là nham hiểm xảo quyết.

Lúc này Sanh Thiên Tẩu cùng Vũ Nội song kỳ đã cất bước đi đến. Mai Dao Lân tâm tư linh mẫn, lẽ nào không hiểu thâm ý của Vu Hóa Vân, cười khinh miệt nói :

- Cho nên Mai mỗ mới nói là các hạ rất thức thời vụ, nhưng tốt hơn hết hai vị hãy cùng đến Tổng đàn Vạn Tùng môn, vì hai vị mà phải quay trở lại thì thật không đáng.

Bạch Hóa Long tức giận, tung mình từ trên thạch đài xuống, đưa ống tre trong tay lên, lạnh lùng nói :

- Mai Dao Lân, ngươi không thấy mình quá cuồng ngạo hay sao?

Mai Dao Lân đã định tâm động thủ với hai người, bèn cười khinh miệt nói :

- Bản tính Mai mỗ là vậy, hay là các hạ muốn sửa đổi cho Mai mỗ?

Lúc này Sanh Thiên Tẩu và Vũ Nội song kỳ đã đến nơi, thấy vậy liền đề khí ngưng thần giới bị. Bạch Hóa Long mắt ánh độc quang, tiến tới một bước vừa định xuất thủ, bỗng nghe Vu Hóa Vân lớn tiếng nói :

- Miêu Cương song sát đã nói là thực hành, các vị hãy đi đi, chúng ta sẽ gặp lại nhau tại Tổng đàn Vạn Tùng môn.

Thế là Bạch Hóa Long không sao phát tác được nữa, y căm phẫn nói :

- Vu huynh, hai ta sát cánh bên nhau sáu mươi năm dài, mãi đến hôm nay mới hiểu rõ con người của Vu huynh, mời các vị!

Đoạn liền lùi ra sau năm bước, tránh sang một bên. Mai Dao Lân lạnh lùng nói :

- Vu Hóa Vân, các hạ thật hết sức thức thời vụ, Mai mỗ sẽ chờ các hạ tại Tổng đàn Vạn Tùng môn.

Đoạn liền cất bước tiến tới. Vu Hóa Vân giọng âm trầm nói :

- Mong là khi huynh đệ lão phu đến nơi, Mai công tử vẫn còn đó!

Mai Dao Lân cười khẩy :

- Mai mỗ chắc chắn không để hai vị thất vọng đâu!

Dứt lời đã đi xa ra năm thước, Sanh Thiên Tẩu với Vũ Nội song kỳ cũng liền bước theo sau, rẽ qua khúc quanh cách đó tám thước không còn nhìn thấy quảng trường quan ải thứ nhì nữa.

Cửu Hoàn Kiếm bước nhanh đến bên Mai Dao Lân, cảm khái nói :

- Dao Lân, lão phu tin ngươi không bao giờ sát hại những kẻ vô tội kia, nhưng bề ngoài của ngươi lạnh lùng đến mức khó mà phân biệt được thật hay giả.

Mai Dao Lân ngược mắt nhìn mây trời, vẻ mặt hết sức thiếu não, đi chừng bốn năm bước mới chậm rãi nói :

- Rất có thể Dao Lân ra tay giết họ thật, giới võ lâm đều tin là Dao Lân không bao giờ bận tâm đối với việc giết người.

Vân Phụng Linh ngẩng lên, vẻ thông cảm, dịu dàng nói :

- Lân ca, chúng ta không bận tâm họ nói như thế nào, đúng chẳng?

Huyết Phụng phu nhân tiếp lời :

- Lòng ngay không sợ ma quỷ, mặc họ muốn nói sao cũng được!

Mai Dao Lân mắt bỗng rực vẻ ghê rợn, trầm giọng nói :

- Các vị tướng Mai Dao Lân lo nghĩ về điều ấy ư? Không phải đâu Dao Lân đã muốn làm việc gì là không bao giờ đổi ý, bởi Mai Dao Lân biết là mình không sai lầm.

Vũ Nội song kỳ nghe vậy bất giác lặng người.

Quan ải thứ ba cách quan ải thứ nhì chừng năm dặm, phải mất thời gian chừng một tuần trà nóng mới đi đến cửa vào, nơi đây hai bên núi cao đến trăm trượng, cửa vào hẹp không đầy tám thước, hai bên có hai bia đá cao hơn trượng, trên bia phải viết “Đoàn Mệnh Diêm La trấn quan ải này”, bia bên trái là “Vào dễ ra khó”, giọng điệu thật quá hống hách.

Qua khỏi cửa vào là một con đường thẳng rộng hai trượng và dài hơn ba mươi trượng, hai bên đường đá mỗi cách ba thước là có một tấm đệm vàng, dày năm tấc và vuông một thước, trên đệm là những chiếc đầu lâu trắng hếu, dài đến chừng bốn mươi lăm trượng, tổng cộng có đến hơn chín mươi đầu lâu.

Lúc này tại nơi cuối đường, một lão mập lùn tay chôi tinh cương trượng (gậy thép), tóc dài phủ vai, mặt trắng mắt đỏ ghê rợn như ma quỷ, đang đứng nghênh ngang với đôi mắt sáng quắc nhìn chột vào người Mai Dao Lân.

Mai Dao Lân quét mắt nhìn khắp đường đá, thấy có mỗi mình quái lão nhân kia, không còn ai khác bèn cười nói :

- Chúng ta vào đi!

Đoạn thân nhiên cất bước đi đầu, Vân Phụng Linh nắm chặt cườm tay Mai Dao Lân, sợ sệt khẽ nói :

- Lân ca, người kia sao mà trông khủng khiếp đến vậy?

Mai Dao Lân thân nhiên cười :

- Sự bố trí tại đây và dáng vẻ của lão ta mục đích chỉ nhằm hù dọa đối phương thôi, sao Linh muội lại nhát gan thế này?

Vân Phụng Linh đỏ mặt :

- Người ta đâu có nói là sợ!

Cửu Hoàn Kiếm khẽ dặn :

- Dao Lân, Đoàn Mệnh Diêm La này từ khi bước chân vào giang hồ đã danh chấn võ lâm, bao năm qua hẳn là đã tiến bộ vượt bậc, có lẽ y không cần mượn vào ngoại vật dọa địch đâu.

Sanh Thiên Tẩu trầm giọng tiếp lời :

- Vì vậy Thiên Hồng xin công tử hãy trừ khử y!

Mai Dao Lâm thoáng rung động cõi lòng mỉm cười nói :

- Thiên Hồng, ngay lão cũng khiếp sợ ư?

Sanh Thiên Tẩu quét mắt nhìn những chiếc đầu lâu hai bên đường, giọng nghiêm nặng :

- Công tử, những người kia lúc còn sống chẳng phải thấy đều không bằng Thiên Hồng ngày nay, vậy mà giờ đây họ đã trở thành vật trang trí của Đoàn Mệnh Diêm La.

Mai Dao Lâm lại nghe lòng rung động, song vẫn thản nhiên cười :

- Vào dễ khó ra, nếu như chúng ta bại, vài năm sau cũng sẽ giống như họ thôi!

- Chỉ cần công tử thận trọng, không bao giờ bại được.

Lúc này mọi người đã vượt qua chùng mười trượng, trong khi ấy Đoàn Mệnh Diêm La lại chậm chậm thoái lui, y có dụng ý gì, thật khó thể xét đoán.

Mai Dao Lâm thăm đề phòng, chậm bước tiến tới, theo thời gian khoảng cách rút ngắn dần, khi Mai Dao Lâm đi đến nơi cách đầu lâu ba thước, bỗng nghe Đoàn Mệnh Diêm La quát :

- Hai người đứng tại đó được rồi!

Mai Dao Lâm sững sốt chẳng bước, ngoảnh lại quét mắt nhìn ra sau, chợt hiểu cười sắc lạnh nói :

- Khoảng cách đầu lâu vừa đúng ba thước, bọn này hai người đang đứng cách hai chiếc đầu lâu cũng là ba thước phải không?

Lúc này ba người đi theo sau Mai Dao Lâm cũng đã dừng lại.

Đoàn Mệnh Diêm La lạnh lùng nói :

- Hai người đi sau hãy tiến tới ba thước nữa, còn Hàn Thiên Hồng thì hãy tiến tới trước đầu!

Vũ Nội song kỳ sững sốt, nhưng vẫn đứng yên, còn Sanh Thiên Tẩu thì không tự chủ tiến tới hai bước, bỗng dừng lại nói :

- Lão phu thích đứng đây, việc gì đến người?

Đoàn Mệnh Diêm La mắt rực hàn quang quát :

- Hàn Thiên Hồng, ngươi nói chuyện với ai hả?

Sanh Thiên Tẩu đã từng làm nô bộc trong Vạn Tùng môn hơn mười năm, hiểu rất rõ con người của Đoàn Mệnh Diêm La, bèn ngậm vận đề công lực, cười khẩy nói :

- Bành Tâm Trần, người chó có khoe khoang thân phận trước mặt Hàn mỗ, Hàn mỗ chính là nói chuyện với người đấy!

Đoàn Mệnh Diêm La Bành Tâm Trần tái mặt quát to :

- Bằng vào nô tài ngươi mà cũng xứng nói chuyện với lão phu hả? Nằm xuống ngay!

Dứt lời đã tung mình lao tới nhanh như tia chớp.

Mai Dao Lâm không ngờ Đoàn Mệnh Diêm La tuổi đã gần trăm mà còn nóng tính đến như vậy, và người lão trông phục phịch thế kia mà thân pháp lại nhanh đến mức không thể tưởng tượng được.

Trong khi Mai Dao Lâm kinh ngạc ngẩn người, Đoàn Mệnh Diêm La đã lao đến trước mặt Sanh Thiên Tẩu, một chương bồ thặng vào ngực Sanh Thiên Tẩu, kèm theo tiếng rít gió rợn người.

Sanh Thiên Tẩu sớm đã đề phòng, vừa thấy Đoàn Mệnh Diêm La động thủ, song chương liền tức vung lên đón tiếp.

Trong chớp mắt hai người đã đối nhau ba chương, trong tiếng vang đinh tai nhức óc, mặt đất đã nứt nẻ nhiều đường, kinh phong cuốn xoáy, thổi tạt y phục những người đứng quanh kêu lên phàn phật.

Đoàn Mệnh Diêm La hai vai lay động mấy lượt, mặt lộ vẻ kinh ngạc tột cùng, hiển nhiên y không ngờ công lực Sanh Thiên Tẩu lại thâm hậu như vậy.

Sanh Thiên Tẩu liền tiếp thoái lui năm bước, mặt đỏ như máu, hiển nhiên trong nhất thời lão không sao kềm chế được chân khí dâng trào.

Mai Dao Lân thoáng biến sắc mặt, Vũ Nội song kỳ cũng kinh hãi bàng hoàng, họ đã từng chứng kiến Sanh Thiên Tẩu độc chiến Tùng Môn tam kiệt, vậy mà giờ đây lại thua kém dưới chiêu lực của Đoàn Mệnh Diêm La, thể nghĩ họ không kinh hoàng sao được?

Trong lúc mọi người theo đuổi ý nghĩ riêng, Đoàn Mệnh Diêm La một chiêu chưa đánh ngã được Sanh Thiên Tẩu, lòng càng thêm tức giận, mắt rực sát cơ, tung mình lao tới quát to :

- Hàn Thiên Hồng, hãy tiếp lão phu một chiêu nữa xem!

Dứt lời đã xuất chiêu, uy lực càng hùng mãnh hơn trước.

Sanh Thiên Tẩu vốn tính cao ngạo, lúc này lão tuy chưa ngưng tụ được chân khí nhưng cũng chẳng chịu kém quát :

- Tiếp ngươi một chiêu thì sao nào?

Dứt lời vừa định xuất chiêu đón tiếp, bỗng nghe Mai Dao Lân cười sắc lạnh nói :

- Bành Tâm Trần, thời kỳ đắc ý của các hạ đã qua rồi!

Đồng thời người đã như tia chớp đáp xuống trước mặt Sanh Thiên Tẩu, đồng thời một luồng chiêu lực uy mãnh tuyệt luân đón lấy chiêu lực của Đoàn Mệnh Diêm La, “bùng” một tiếng kinh tâm động phách, trên đất đá liền tức hiện ra ba hố sâu và rộng hơn thước.

Đoàn Mệnh Diêm La không tự chủ được lùi sau ba bước dài, cánh tay tê dại khó thể cất lên, mắt đầy vẻ kinh hoàng nhìn chót vào mặt Mai Dao Lân, như không tin đó là sự thật. Mai Dao Lân chao người lui sau nửa bước, mặt vẫn lạnh lùng và điềm nhiên như không có gì xảy ra. Vũ Nội song kỳ thấy vậy, vẻ lo lắng trên mặt hoàn toàn tan biến, theo lẽ tự nhiên đưa mắt nhìn nhau lắc đầu.

Cửu Hoàn Kiếm cảm khái nói :

- Hai ta đều đã già rồi!

Diêu Đài Mục Nữ Vân Phụng Linh môi nở một nụ cười đầy sung sướng và kiêu hãnh, bởi nàng nhận thấy Mai Dao Lân giờ đây đã thừa sức bảo vệ cho mình. Mai Dao Lân đánh giọng :

- Bành Tâm Trần, các hạ còn gì để nói nữa không?

Đoàn Mệnh Diêm La nghiêm mặt, vẻ cuồng ngạo lại hiện trên mặt, cười khẩy nói :

- Ngươi chính là Mai Dao Lân ư?

- Các hạ đã biết rồi mà còn cố tình hỏi.

- Lão phu tuy thấy ngươi giống võ lâm sát tinh Mai Dao Lân nhưng chẳng thể không hỏi cho rõ ràng, bởi lão phu phải cần đến ngươi để nhớ tuổi, nếu như danh tánh của ngươi mà còn lầm lẫn thì lão phu khác nào không biết rõ tuổi tác của mình còn gì?

Mai Dao Lân ngăn người :

- Các hạ nhớ tuổi bằng cách nào?

Đoàn Mệnh Diêm La vẻ đắc ý đưa tay chỉ hai hàng đầu lâu, giọng tàn độc nói :

- Cũng giống như họ, đầu ngươi sẽ được đặt trên đệm vàng, ngươi phải lấy làm vinh hạnh mới đúng, bởi vì mỗi năm lão phu giết bao nhiêu người, ngay chính mình cũng không nhớ rõ, trong khi lão phu nhớ tuổi mỗi năm chỉ có một người, năm nay lão phu nhất quyết chọn ngươi rồi.

Mai Dao Lân nhướn mày cười khẩy :

- Các hạ cho là mình còn sống bao lâu nữa?

Đoàn Mệnh Diêm La thần nhiên cười :

- Âm dương cách biệt, lão phu cũng chẳng rõ, đành phải nhờ ngươi thuận đường đến Luân Hồi điện mà tra giùm lão phu.

- Sự sống chết của các hạ, Diêm Vương không quyết định được, tại Luân Hồi điện cũng chẳng tra ra được đâu.

Đoàn Mệnh Diêm La thoát tiên ngăn người, song liền tức hiểu ý, cười khẩy nói :

- Vậy là Mai Dao Lân ngươi quyết định chứ gì?

Mai Dao Lân gật đầu :

- Các hạ nghĩ rất đúng, hai từ “Diêm La” của các hạ là do những người kia đã ban cho phải không?

Đồng thời đưa tay chỉ những chiếc đầu lâu hai bên đường.

Đoàn Mệnh Diêm La cười gằn :

- Mai Dao Lân, ngươi nghĩ cũng rất đúng đấy!

- Nhưng các hạ định báo đáp họ thế nào?

Đoàn Mệnh Diêm La bỗng đứng rùng mình, buột miệng hỏi :

- Chẳng lẽ ngươi đã nghĩ đến?

- Đúng vậy, nhưng chẳng rõ họ có bao nhiêu người?

- Lão phu năm nay chín mươi tám tuổi!

- Vậy là chín mươi tám người họ đã với máu tươi, với tính mạng với đầu lâu mà xây dựng nên uy vọng lẫy lừng cho các hạ, trong khi các hạ chỉ có một sinh mạng, cho nên... theo Mai mỗ thì tuổi thọ của các hạ nên chia đều cho họ, và tất cả những gì có thể tặng được trên mình các hạ, cũng nên tặng hết cho họ.

Đoàn Mệnh Diêm La mắt rực sát cơ :

- Mai Dao Lân, ngươi thấy những gì trên mình lão phu có thể tặng cho họ nào?

Mai Dao Lân nhìn chột vào Đoàn Mệnh Diêm La, đánh giọng :

- Tứ chi có thể chia làm 95 đoạn, cộng thêm mũi và hai mắt nữa là đủ số chín mươi tám.

Đoàn Mệnh Diêm La thán nhiên cười :

- Ngươi đã quên mất đôi mắt của lão phu rồi!

Mai Dao Lân nhẹ lắc đầu :

- Mai mỗ không hề quên, bởi Mai mỗ muốn cho các hạ được chứng kiến tận mắt những gì xảy ra.

Đoàn Mệnh Diêm La cười khẩy :

- Ngươi đã nói hết rồi phải không?

Mai Dao Lân đặt tay lên chuôi Bạch Long kiếm, giọng tàn bạo :

- Phải, Mai mỗ đã hết lời, bây giờ Mai mỗ bắt đầu hành động, vì tuổi thọ của các hạ trên trần gian chỉ còn nửa giờ thôi.

Đoàn Mệnh Diêm La không còn nhẫn nhịn được nữa, ngửa mặt cười vang :

- Ha ha... Mai Dao Lân qua kinh nghiệm trước đây, lão phu biết mỗi người trước lúc chết đều muốn đắc ý một phen, nên lão phu không ngăn cản ngươi đắc ý, giờ thì thời gian đắc ý của ngươi đã qua rồi.

“Choang” một tiếng, Mai Dao Lân đã tuốt kiếm cầm tay, mũi kiếm chênh chếch chìa lên không, lạnh lùng nói :

- Bánh Tằm Trần, Mai mỗ sẽ chém tay trái các hạ trước, để cho tay phải của các hạ có thể dùng trượng.

Qua lần đối chưởng khi này, Đoàn Mệnh Diêm La biết nội lực của Mai Dao Lân thâm hậu hơn mình nhiều, giờ thấy bỏ chưởng dùng kiếm, mừng rỡ đưa cương trượng lên nói :

- Đem vàng đặt đầu lâu, lão phu đã chuẩn bị xong, ngươi xuất thủ đi!

Mai Dao Lân cười khinh miệt :

- Các hạ chưa xứng đáng để Mai mỗ động thủ trước.

Đoàn Mệnh Diêm La giận quá cười vang :

- Tiểu tử thật không biết trời cao đất dày hãy nạp mạng đây!

Trong tiếng cười đĩnh tai nhức ó, người đã lao nhanh tới, vung động cương trường liên tiếp tung ra mười tám chiêu. Chỉ thấy bóng trường chấp chòn như đàn rắn bay, từ bốn phương tám hướng ập đến, khó thể phân biệt hư thật, từ khi lão bước chân vào giang hồ, biết bao cao thủ lừng danh võ lâm đã táng mạng dưới chiêu này.

Mai Dao Lân tuy bề ngoài điềm tĩnh ung dung, nhưng trong lòng tuyệt nhiên không dám khinh suất, vừa thấy đối phương động thủ, liền tức lùi nhanh ra sau một bước, Bạch Long kiếm thuận thế vung lên, nhanh như chớp xuyên vào bóng trường.

Đoàn Mệnh Diêm La buông tiếng cười khẩy, cương trường chớp nhoáng đổi quét thành điểm, bỗng chốc biến thành vô số bóng trường chĩa thẳng tới, đón lấy trường kiếm của Mai Dao Lân. Mai Dao Lân thấy vậy vội liền biến chiêu, vung kiếm từ trên bổ xuống, Đoàn Mệnh Diêm La cũng liền biến chiêu, cương trường chuyển sang quét ngang, thế là cuộc chiến diễn ra hết sức ác liệt, bóng trường và ánh kiếm hòa quyện vào nhau, không còn phân biệt ai là ai nữa.

Vân Phụng Linh bởi không trông rõ bóng người Mai Dao Lân, không khỏi lo lắng quay sang Sanh Thiên Tẩu hỏi :

- Hàn tiền bối, liệu Lân ca có thể thủ thắng không?

Sanh Thiên Tẩu lòng cũng rất hồi hộp, lý trí cho lão biết rằng Mai Dao Lân chắc chắn sẽ thắng, nhưng ấn tượng khủng khiếp về Đoàn Mệnh Diêm La khi xưa lại khiến lý trí lão lung lay, nghe hỏi chỉ lạnh lùng quét mắt nhìn Vân Phụng Linh, đoạn lại chú mắt nhìn vào cuộc chiến, không trả lời câu hỏi của nàng.

Vân Phụng Linh thấy Sanh Thiên Tẩu không đáp, lòng càng thêm bồn chồn lo lắng và tức tối, song chỉ có Sanh Thiên Tẩu mới hiểu rõ võ công của Mai Dao Lân, nàng đành nén nước mắt cất tiếng hỏi :

- Hàn tiền bối...

Sanh Thiên Tẩu bỗng quay phắt lại, ánh mắt cực kỳ sắc lạnh, khiến Vân Phụng Linh không sao nói tiếp được nữa. Sau cùng nước mắt cũng tràn khỏi bờ mi, và rồi ánh mắt của nàng cũng dần trở nên quyết liệt, từ trong tay áo rút trường tiên ra, cất bước quả quyết đi về phía cuộc chiến.

Sanh Thiên Tẩu thấy vậy giật mình hỏi :

- Cô nương định làm gì vậy?

Vân Phụng Linh vung vẩy trường tiên trong tay lạnh lùng nói :

- Tiền bối đã biết rõ rồi!

Sanh Thiên Tẩu lách người cản đường quát :

- Cô nương muốn chết hả?

Vân Phụng Linh vụt ngẩng mặt lên, ánh mắt ngập vẻ căm thù ghê rợn, đánh giọng nói :

- Đó là việc của bọn cô nương, chẳng can tâm gì đến lão, tránh ra ngay!

Sanh Thiên Tẩu dịu giọng :

- Khi nào cần thiết lão phu sẽ ra tay!

- Đó là việc của lão.

Sanh Thiên Tẩu rắn giọng :

- Vì Mai công tử, lão phu không thể để cho cô nương động thủ.

Vân Phụng Linh gắt giọng :

- Võ công lão cao hơn bọn cô nương rất nhiều, nhưng lão chỉ có thể không chế con người chứ không thể không chế sinh mạng của bọn cô nương và cũng không ngăn cản được bọn cô nương theo cùng Lân ca.

Sanh Thiên Tẩu biến sắc mặt buột miệng hỏi :

- Cô nương nhận thấy đáng thí mạng vì Mai công tử ư?

Vân Phụng Linh kiên định :

- Đúng vậy, bởi vì Vân Phụng Linh này không được thông minh như lão.

Sanh Thiên Tẩu nghe lòng chấn động mạnh, nhắm mắt nhìn vào mặt Vân Phụng Linh, hồi lâu mới nói :

- Vậy là cô nương thật lòng với Mai công tử phải không?

Vân Phụng Linh đỏ mặt, không sao trả lời được, tức giận quát :

- Tránh ra!

Sanh Thiên Tẩu về lạnh lùng trên mặt bỗng tan biến, dịu giọng nói :

- Lúc hoạn nạn mới biết kẻ thật lòng, cô nương khỏi phải lo cho Mai công tử, đương kim võ lâm nếu một chọi một, không ai là đối thủ của Mai công tử đâu.

Vân Phụng Linh nghe vậy mới yên tâm phần nào, nhưng cũng chưa tin hẳn, lạnh lùng nói :

- Dường như ngay cả tiền bối cũng không có niềm tin?

Sanh Thiên Tẩu xót xa thở dài :

- Nếu cô nương mà biết những gì lão phu đã nếm trải trong quá khứ thì cô nương hẳn hiểu vì sao lão phu không có niềm tin.

Vân Phụng Linh biết lão nói thật lòng, song vẫn không yên tâm nói :

- Nhưng dù thế nào tiểu nữ cũng cảm thấy không thể yên tâm!

Sanh Thiên Tẩu thấp giọng :

- Sẽ không lâu lắm đâu!

Vừa dứt lời đã nghe vang lên một tiếng thảm khóc, hai người bất giác giật nảy mình, cơ hồ cùng một lúc đưa mắt nhìn về phía trận chiến.

Chỉ thấy từng khúc xương tay trắng hếu hòa lẫn với máu tươi rơi đầy trên tuyết. Sanh Thiên Tẩu liền thở phào, mặc dù lão chưa nhìn rõ người ngã ngổ trên đất là ai, song lão tin chắc đó không phải là Mai Dao Lân.

Vân Phụng Linh kinh hoàng, theo phản ứng tự nhiên đưa tay bịt miệng, bật lên một tiếng kêu thảng thốt, đến khi nhìn thấy rõ Mai Dao Lân đứng sừng sững, trái tim nàng mới trở lại nhịp đập bình thường.

Đoàn Mệnh Diêm La ngã ngổ trên đất, cánh tay trái đã đứt lìa. Máu tuôn xối xả, gương mặt vốn trắng bệch giờ đã trở thành màu xanh xám, tay phải vẫn nắm chặt cương trường, nhưng người không còn động đậy được nữa.

Mai Dao Lân lạnh lùng và bình thản đứng cách y chừng ba thước, mũi kiếm trong tay hãy còn nhiều máu.

Vũ Nội song kỳ đứng thừ ra như phỗng đá, từ khi bước chân vào lãnh địa Vạn Tùng môn, Mai Dao Lân chỉ xuất thủ hai lần, võ công đối phương trước và sau cách biệt rất xa, vậy mà vẫn lần lượt bại thương dưới tay chàng, thật không thể nào nhận định được võ công của Mai Dao Lân khi thi triển đến mức tuyệt đỉnh, uy lực lớn mạnh đến dường nào.

Mai Dao Lân quét mắt nhìn những khúc xương tay trên đất, lạnh lùng nói :

- Bành Tâm Trần, các hạ biết cánh tay mình đã chia làm mấy khúc không?

Đoàn Mệnh Diêm La quả là kiên cường, cười vang nói :

- Có lẽ đủ để đền trả nợ máu cho 23 người! Mai Dao Lân, nếu ngươi muốn lấy một tay và hai chân còn lại thì hãy giải khai huyết đạo cho lão phu.

- Mai mỗ thấy không cần thiết!

Đoàn Mệnh Diêm La lặng người :

- Mai Dao Lân theo lời đồn đại trên giang hồ, ngươi không phải là kẻ lòng dạ yếu mềm.

Mai Dao Lân cười khẩy :

- Theo các hạ thì sao?

Đoàn chậm chậm quay người đi trở ra, không ai đoán được chàng định làm gì.

Đoàn Mệnh Diêm La thân nhiên cười :

- Lão phu tin vào lời đồn đại ấy, nhưng không rõ người định hạ thủ như thế nào?

Đoàn Mệnh Diêm La vừa dứt lời, Mai Dao Lâm bỗng phi thân đến nơi cửa vào, quay người hai tay áo phát mạnh, liền tức những sọ người hai bên bay bổng lên, thấy đều rơi xuống trước mặt Đoàn Mệnh Diêm La, sắp thành mấy hàng rất ngay ngắn, thấy đều đối mặt với Đoàn Mệnh Diêm La, trông thật ghê rợn.

Mai Dao Lâm chậm bước tiến đến gần, giọng sắc lạnh nói :

- Bành Tâm Trần, lão thử nghĩ những người này đã làm gì đắc tội với lão, vậy mà vì xây dựng danh vọng, vì niềm vinh dự bản thân, lão đã nhẫn tâm cướp đi mạng sống của họ, và khiến gia đình họ phải ly tán điêu linh.

Đoàn Mệnh Diêm La sắc mặt biến đổi liên hồi, bỗng hét to :

- Im ngay! Mai Dao Lâm, tính mạng lão phu hiện đã nằm trong tay người khỏi cần giảng đạo lý, hãy thả lão phu ra ngay!

Mai Dao Lâm cười khẩy :

- Bành Tâm Trần, có lẽ lão chưa hiểu hết những lời ca tụng của các vị bằng hữu võ lâm đã dành cho Mai mỗ đã từng buông tha cho bao nhiêu người hiểu đạo lý và biết tình nghĩa.

- Người tuyên bố tội trạng của lão phu đó phải không? Hừ, khỏi phải nhọc tâm nữa, lão phu cho dù đến chết cũng không hối hận đâu, người hãy giải khai huyết đạo cho lão phu là hơn.

Mai Dao Lâm dừng lại cách Đoàn Mệnh Diêm La chừng năm thước, nhếch môi cười nói :

- Tại sao Mai mỗ lại phải giải huyết đạo cho lão chứ?

- Lão phu nhớ là người đâu phải chỉ muốn lấy một cánh tay?

- Lấy như thế này không tiện hơn sao?

Mai Dao Lâm dứt lời, chẳng những Đoàn Mệnh Diêm La, mọi người thấy đều sùng sốt, bởi với võ công tât thắng, Mai Dao Lâm thật không có lý do gì lại hạ thủ với một người không còn khả năng kháng cự.

Đoàn Mệnh Diêm La thoát tiên ngăn người, sau đó phá lên cười nói :

- Mai Dao Lâm để xem người hạ thủ như thế nào!

Mai Dao Lâm trường kiếm chậm chậm đưa lên, nhướn mày nói :

- Mai mỗ vốn muốn để cho lão nhìn thấy mà!

Đoạn tung mình lao tới, chỉ thấy ánh kiếm loang loáng, tuyết trắng tung bay, kèm theo là những tiếng rên đau đớn yếu ớt, cùng với một tiếng kêu kinh hoàng và hai tiếng thờ dài trĩu nặng.

Vân Phụng Linh và Vũ Nội song kỳ đều bắt nhãn ngoảnh nhìn đi nơi khác, chỉ Sanh Thiên Tẩu là nhìn rõ tất cả, gương mặt lạnh lùng của lão ngập đầy vẻ kinh khiếp, thâm nhủ :

- Mình bị hãm thân trong lòng núi ngót sáu mươi năm dài, cơ hồ ngày nào cũng suy nghĩ phải dùng thủ đoạn gì báo thù người đời, nhưng chưa bao giờ nghĩ đến thủ đoạn như thế này. Có lẽ tiểu chủ nói không sai, Hàn Thiên Hồng này chưa phải là kẻ bất hạnh nhất trên đời.

Một tay và hai chân còn lại của Đoàn Mệnh Diêm La đã bị tiện thành nhiều đoạn ngắn, máu tươi tung tóe, nhuộm đỏ những chiếc sọ người trước mặt lão, tuy lão đã ngắt xù, song vì huyết đạo bị chế ngự, không động đậy được, nên vẫn ngồi yên chưa ngã xuống.

Mai Dao Lâm mặt thoáng co giật, nhưng khi nghĩ đến việc thâm tử của cả gia đình thúc thúc, lập tức bình tĩnh trở lại, vung tay vỗ tỉnh Đoàn Mệnh Diêm La nói :

- Các hạ đã nhìn rõ rồi chứ?

Đoàn Mệnh Diêm La ngược đôi mắt đờ đẫn lên nhìn Mai Dao Lâm, lạnh lùng nói :

- Mai Dao Lâm, kiếp này lão phu được nhìn thấy một kẻ tàn bạo như người, kẻ như đã không sống uống phí. Người còn muốn gì nữa, hãy tự lấy đi!

- Các hạ biết rõ Mai mỗ muốn gì rồi!

Mai Dao Lâm dứt lời, vung kiếm cắt lấy mũi và hai tai Đoàn Mệnh Diêm La, lạnh lùng nói :

- Mai mỗ đã lấy đủ những gì muốn lấy rồi, thời gian sống của các hạ không còn bao lâu nữa, hãy suy nghĩ về những kẻ đã giúp các hạ xây dựng uy vọng nữa đi, hãy suy nghĩ xem có bao nhiêu người phải sống nương tựa vào họ, các hạ không phải chỉ cướp đi tính mạng của họ thôi đâu.

Bởi mất máu quá nhiều, hai mắt Đoàn Mệnh Diêm La đỏ đẫm vô thần, trừng trừng nhìn vào Mai Dao Lâm nói :

- Lão phu vĩnh... viễn không... không bao giờ hối hận...

Mai Dao Lâm nhẹ gật đầu :

- Các hạ kiên cường lắm, rất đáng kể là một trang hảo hớn.

Đoạn cất bước đi về hướng tổng đàn Vạn Tùng môn và nói :

- Chúng ta đi thôi!

Mai Dao Lâm vừa dứt lời, bỗng nghe một tiếng nói hùng mạnh từ trên núi cao trăm trượng vọng xuống :

- Vậy những kẻ chưa chết do ai thu xếp đây?

Mai Dao Lâm nghe tiếng giật mình, nhưng không theo mọi người ngẩng đầu lên, mắt nhìn phía trước lạnh lùng nói :

- Bằng hữu hãy thu xếp đi!

Núi cao đến trăm trượng, mọi người chẳng nhìn thấy gì cả, chỉ nghe tiếng nói kia tiếp lời :

- Một việc không cần phiền đến hai người, sao Mai công tử không làm cho xong việc đi?

Mai Dao Lâm cười khẩy :

- Mai mỗ đã làm xong rồi!

Tiếng nói kia cười to, tiếng cười ngập đầy sát khí :

- Thủ đoạn của Mai công tử quả là không chút hư truyền, lão ăn xin này đã được mở rộng tầm mắt.

Mai Dao Lâm vụt ngẩng lên, nhìn về phía phát ra tiếng nói, cười khẩy nói :

- Bằng hữu hẳn chẳng phải không dám gặp người chứ?

- Lát nữa đây chúng ta sẽ gặp lại nhau tại Vạn Tùng môn, lão ăn xin này không được may mắn như lão cuồng, được sớm quen biết Mai công tử, bây giờ trót đã muộn, cũng chẳng cần phải vội trong nhất thời, đúng không nào Mai công tử?

Mai Dao Lâm vừa nghe hai tiếng “lão cuồng” liền biết ngay đối phương là ai, âm trầm nói :

- Tuyệt Cái trước khi gặp nhau, Mai mỗ khuyên các hạ nên quyết định dứt khoát lập trường của mình.

- Ha ha... điều ấy Mai công tử hãy yên tâm, mạng nghèo của lão ăn xin này đã muốn bỏ đi từ lâu, hơn nữa lão ăn xin này cả đời chưa từng làm được chút việc tốt, nếu được nếm trải trước bạo hình trên dương thế, khi xuống dưới âm gian cũng tiện bề so sánh, ha ha...

Vũ Nội song kỳ nghe đối phương không phủ nhận là Tuyệt Cái, kinh hãi cùng buột miệng nói :

- Lão tiền bối xin tạm dừng bước, vẫn bối có điều bẩm báo!

Tuyệt Cái cười khẩy :

- Như Mai công tử đã nói, tốt hơn hết trước khi đến Vạn Tùng môn, hai người nên suy nghĩ kỹ lập trường của mình.

Tiếng nói xa dần và sau cùng im bặt.

Cửu Hoàn Kiếm lo lắng hỏi :

- Dao Lâm, ngay cả họ mà người cũng đắc tội từ lúc nào vậy?

Mai Dao Lâm rất hiểu nỗi lo lắng của Cửu Hoàn Kiếm, nhưng chàng biết giải thích sao đây? Đành ảo não cười nói :

- Vẫn bối chưa từng gặp Tuyệt Cái bao giờ.

- Nhưng những gì người đã làm vừa rồi, lão trông thấy hết cả rồi.

Mai Dao Lân thoáng chau mày :

- Văn bói cũng đang muốn cho những kẻ mưu danh trục lợi tự nhận mình là hiệp nghĩa trông thấy việc làm của văn bói.

Cửu Hoàn Kiếm chau mày :

- Người thiên khích quá, lẽ ra người không nên quên địa vị của họ trong võ lâm, đặc tội họ chẳng khác nào đặc tội cả võ lâm Trung Nguyên.

Mai Dao Lân cười khẩy :

- Trong võ lâm Trung Nguyên, Mai Dao Lân chỉ có thù chứ không có bạn.

Cửu Hoàn Kiếm ngăn người, giọng bất mãn :

- Kể cả vợ chồng lão phu ư?

Mai Dao Lân chậm chậm quay mặt sang, ánh mắt thành khẩn nhìn Vũ Nội song kỳ nói :

- Lão bá còn muốn Dao Lân nói gì nữa?

Huyết Phụng phu nhân như cảm nhận được điều gì đó, vẻ thương hại khẽ thờ dài nói :

- Dao Lân, sức mạnh nào đã thúc đẩy người làm như vậy? Lão thân nhận thấy rất rõ, người không phải là kẻ tàn bạo hiếu sát, người cũng có một trái tim lương thiện như mọi người, hãy cho vợ chồng lão thân biết sức mạnh gì đã khiến người hành động như vậy?

Mai Dao Lân ảo não lắc đầu :

- Những gì đã qua, Dao Lân không muốn nhắc lại, rồi một ngày nào đó bá mẫu sẽ rõ.

Cửu Hoàn Kiếm buột miệng :

- Nếu muốn chờ đợi ngày ấy, trừ phi chúng ta rời khỏi Vạn Tùng môn ngay bây giờ.

Mai Dao Lân nhìn chột vào mặt Cửu Hoàn Kiếm, thành khẩn nói :

- Bá bá từng cứu mạng Mai Dao Lân, tri ân bất báo thì đâu đáng kể là người, bá bá tin được những lời xuất phát từ đáy lòng Dao Lân không?

Cửu Hoàn Kiếm nghiêm giọng :

- Lão phu tin, người nói đi!

Mai Dao Lân nghiêm giọng :

- Tuyệt Cái đến đây là thể theo lời mời của Cuồng Hiệp Nhâm Thiên Tùng, do đó Cuồng Hiệp tất nhiên phải có mặt, hiện tại Vạn Tùng môn như chốn ngựa hổ long tàng, Dao Lân thành khẩn xin bá bá cùng Vân Phụng Linh rời khỏi đây ngay.

Vân Phụng Linh nghe vậy hoảng kinh, tung mình đến bên cạnh Mai Dao Lân, nắm chặt tay chàng, hồ hởi nói :

- Không, tiểu muội không đi đâu hết xin Lân ca đừng xua đuổi tiểu muội.

Cửu Hoàn Kiếm nhướn mày trầm giọng nói :

- Người không nắm chắc phần thắng ư?

Mai Dao Lân nhếch môi cười tự tin :

- Dao Lân tin chắc không khi nào thua thiệt!

Sanh Thiên Tẩu bỗng xen lời :

- Thiên Hồng cũng không thua thiệt đâu!

Cửu Hoàn Kiếm biến sắc mặt, bỗng cười phá lên :

- Vậy có lẽ vợ chồng lão phu là kẻ thua thiệt phải không?

Mai Dao Lân tái mặt :

- Bá bá hoài nghi Dao Lân không thành thật ư?

Cửu Hoàn Kiếm nghiêm giọng :

- Dao Lân, ngươi thấy tâm lòng của vợ chồng lão phu đối với ngươi ra sao?

- Trước nay Dao Lân chưa từng gọi bất kỳ ai là tiền bối, chỉ hai vị ngoại lệ.

- Ha ha... vậy là ngươi thật sự xem vợ chồng lão phu là bậc tôn trưởng phải không?

- Vâng!

- Vậy ngươi có nghe và tin lời lão phu không?

Huyết Phụng phu nhân rất thương yêu Vân Phụng Linh, không muốn Cửu Hoàn Kiếm xích mích với Mai Dao Lân, bèn vội nói :

- Lão lại muốn giờ trò gì nữa đây?

Cửu Hoàn Kiếm liếc nhìn Huyết Phụng phu nhân, cười to nói :

- Một lời đã định, vợ chồng lão phu sẵn sàng cùng ngươi sống chết có nhau!

Huyết Phụng phu nhân gật đầu tiếp lời :

- Vậy mới phải chứ, Dao Lân ta đi thôi!

Mai Dao Lân do dự :

- Bá bá...

Cửu Hoàn Kiếm sầm mặt :

- Dao Lân bỗng dưng sao ngươi nhút nhát vậy?

Vân Phụng Linh sợ Mai Dao Lân buộc mình rời khỏi, vội tiếp lời :

- Lân ca, mọi người đồng tâm hiệp lực, sống chết bên nhau, còn gì phải do dự nữa?

Huyết Phụng phu nhân cũng nói :

- Linh nhi nói rất phải! Dao Lân chẳng gì phải do dự cả!

Mai Dao Lân cười ái ngại :

- Vì Mai Dao Lân này...

Cửu Hoàn Kiếm ngắt lời :

- Dao Lân, ngươi sợ vợ chồng lão phu sẽ liên lụy ngươi chứ gì?

Mai Dao Lân nghe Cửu Hoàn Kiếm nói vậy, không còn lý do gì để ngăn cản họ được nữa đành lắc đầu nói :

- Vậy thì chúng ta đi thôi!

Đoạn quay người bước đi, Vân Phụng Linh vẫn theo sát bên cạnh chàng, Vũ Nội song kỳ đi sau cuối.

Qua khỏi con đường lát đá, phía trước lại là một khúc quanh, Sanh Thiên Tẩu trầm giọng nói :

- Rẽ qua khúc quanh kia là đến khu vực Tổng đàn rồi!

Mai Dao Lân liền bước nhanh hơn, vừa rẽ qua khúc quanh, Vân Phụng Linh bỗng kinh hãi kêu lên :

- Ô, Lân ca hãy xem!

Mai Dao Lân ngẩng lên đưa mắt nhìn, chỉ thấy phía trước là một đường đá dẫn lên cao theo từng bậc cấp cao hơn thước, và núi đá hai bên cũng cao chót vót, mỗi bậc cấp đều có đại hán vạm vỡ tay cầm giáo dài đứng đối diện nhau, rất ngay ngắn nghiêm trang và ngấp đây sát khí, tổng cộng không dưới năm trăm người, khí thế thật hùng tráng.

Lúc này hai anh em Nhạc Minh Tùng và Nhạc Phong Tùng đang đứng sóng vai dưới bậc cấp, tả hữu mỗi bên là năm lão nhân áo xám, ánh mắt người nào cũng sáng quắc và vẻ mặt nghiêm nghị.

Lúc này Vũ Nội song kỳ và Sanh Thiên Tẩu cũng đã đi đến sau lưng, Mai Dao Lân nhếch môi cười lạnh lùng nói :

- Nơi đây do hiền côn xung quanh phòng ư?

Nhạc Minh Tùng sau khi trở về Vạn Tùng môn, cũng nghĩ càng không phục, nghe hỏi buông tiếng cười khẩy, vừa định bảo phải thì Nhạc Phong Tùng đã tranh trước nói :

- Mai Dao Lân, trong thời gian ngắn công tử đã liên tiếp vượt qua ba cửa ải Vạn Tùng môn, quả xứng là một cao nhân võ lâm, lẽ ra gia phụ định đích thân đón tiếp, song vì đang có khách quý đến viếng, không thể phân thân, nên phái huynh đệ lão phu ra đây nghênh đón, xin mời công tử!

Dứt lời liền lách người sang bên nhường đường.

Bạn đang đọc truyện *Long Kiếm Truy Hồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Ngân Long bảo phẩm sát Vạn Tùng môn

Nhạc Minh Tùng đưa mắt nhìn ngón tay cột của Nhạc Phong Tùng, không tránh đường lạnh lùng nói :

- Lão phu còn phải bổ sung thêm một câu, Vạn Tùng môn đã chuẩn bị sẵn loại quan tài tốt nhất rồi.

Mai Dao Lân cười khẩy :

- Vạn Tùng môn đã lo liệu hậu sự chưa?

Nhạc Minh Tùng quét mắt nhìn năm người :

- Đã chuẩn bị năm cỗ quan tài!

Sanh Thiên Tẩu âm trầm xen lời :

- Theo lão phu nhớ thì Vạn Tùng môn có rất nhiều người, đâu phải chỉ có năm.

Nhạc Minh Tùng cười khẩy :

- Nhưng các vị chỉ có năm người!

Mai Dao Lân giọng sắc lạnh :

- Rất mong Vạn Tùng môn sẽ được toại nguyện.

Đoạn thân nhiên cất bước tiến tới.

Hôm trước hai người bởi đã thọ nội thương nên đành phải nhẫn nhịn, giờ đây thương thế đã bình phục, Mai Dao Lân hiệp đến tận cửa thế này, Nhạc Minh Tùng đâu còn nhẫn nhịn được nữa, trừng mắt nhìn Mai Dao Lân đang bước tới, giọng căm thù nói :

- Mai Dao Lân, ngươi định đi đâu?

Mai Dao Lân chẳng bước, nhếch môi cười nói :

- Theo các hạ thì Mai mỗ phải đi đâu?

Nhạc Phong Tùng thấy vậy hoảng kinh, buột miệng nói :

- Đại ca có biết mục đích đến đây của chúng ta không?

Nhạc Minh Tùng trừng mắt :

- Nhị đệ hiểu rất rõ cá tính của đại ca.

Nhạc Phong Tùng tái mặt, trầm giọng nói :

- Phụ thân đã dặn bảo, mục đích của chúng ta là đón khách!

Nhạc Minh Tùng cười khẩy :

- Đón khách có rất nhiều cách thức, đây là áp dụng một trong những cách ấy.

Mai Dao Lân tiến tới hai bước, rút ngắn khoảng cách còn không đầy năm thước, nhếch môi cười nói :

- Các hạ thật là rất không thức thời vụ.

Nhạc Minh Tùng mắt rục sát cơ :

- Mai Dao Lân, người nói với lão phu như vậy không thấy mình còn quá trẻ ư?

Mai Dao Lân nhẹ đẩy Vân Phụng Linh ra xa, cười khẩy :

- Các hạ hãy thử trước rồi hãy nói vậy.

Nhạc Minh Tùng quắc mắt quát :

- Lão phu đang có ý ấy, tiếp chương!

Dứt lời đã nhanh như chớp vung chương bỏ thẳng vào ngực Mai Dao Lân.

Nhạc Phong Tùng sở dĩ bao phen ngăn cản không cho đại ca động thủ với Mai Dao Lân, chẳng phải y biết rõ võ công của Mai Dao Lân, mà chỉ do suy luận qua thái độ của Sanh Thiên Tẩu đối với chàng, chứ thực tế y cũng chẳng tin võ công của Mai Dao Lân lại cao hơn Sanh Thiên Tẩu, nên khi Nhạc Minh Tùng đã xuất chiêu, y không ngăn cản nữa.

Mười lão nhân đứng hai bên tuy cũng từng nghe nói về Mai Dao Lân, nhưng giờ đây gặp tận mặt, dáng vẻ yếu đuối của Mai Dao Lân đã khiến họ hết sức ngạc nhiên và từ đó sinh lòng khinh miệt.

Nhạc Minh Tùng vừa xuất thủ, mười lão nhân thấy đều yên tâm tránh sang bên, họ tin chắc Nhạc Minh Tùng nhất định sẽ thủ thắng.

Mọi người tuy di động nhưng ánh mắt vẫn không ngớt rời khỏi người Mai Dao Lân, chỉ nghe một tiếng cười ghê rợn vang lên, Nhạc Minh Tùng bỗng lùi sau ba thước, mọi người chỉ thấy tay phải Mai Dao Lân vung nhẹ một cái, nhưng không ai trông rõ chàng đã sử dụng thủ pháp gì đẩy lùi Nhạc Minh Tùng. Nhạc Phong Tùng thấy vậy mặt liền biến sắc, ánh mắt lo lắng bỗng hướng về phía Diêu Đài Mục Nữ Vân Phụng Linh.

Mai Dao Lân một chiêu đẩy lùi Nhạc Minh Tùng, mắt rục sát cơ nói :

- Vạn Tùng môn kẻ đầu tiên vào quan tài chính là các hạ!

Đồng thời người đã như bóng theo hình nhanh như chớp lao bỏ vào Nhạc Minh Tùng. Nhạc Minh Tùng bị Mai Dao Lân một chiêu nhẹ nhàng đẩy lui, biết mình quyết không phải địch thủ, song tính y rất bốc đồng, không chịu lên tiếng gọi người giúp sức, trừng mắt quát to :

- Lão phu thí mạng với ngươi!

Dứt lời song chương đã vận hết toàn lực bỏ ra.

Mai Dao Lân có ý làm nhục Vạn Tùng môn, cười to nói :

- Các hạ mà cũng xứng nói câu ấy sao?

Song chương chớp nhoáng vung ra đón tiếp, “bùng” một tiếng vang rền, kèm theo là một tiếng hự đau đớn.

Sanh Thiên Tẩu biến sắc mặt, không tự chủ được tiến tới một bước, môi mấp máy liên hồi như muốn nói gì đó, đến khi trông rõ Mai Dao Lân không truy kích mới ngậm miệng lại.

Nhạc Minh Tùng bật lùi liên tiếp năm sáu bước, hai cánh tay tê nhức như muốn rụng rời, khí huyết nơi ngực không sao ngưng tụ, mặt đỏ bừng đầy kinh hoàng nhìn Mai Dao Lân.

Vũ Nội song kỳ không còn kinh ngạc nữa, họ tin Sanh Thiên Tẩu đã nói đúng, khắp thiên hạ không ai là địch thủ của Mai Dao Lân. Những người của Vạn Tùng môn thì thấy đều sững sờ bàng hoàng, họ thật không ngờ võ công của Mai Dao Lân lại khủng khiếp đến vậy.

Mai Dao Lân nhìn Nhạc Minh Tùng khinh miệt nói :

- Các hạ hãy chuẩn bị giữ gìn tính mạng, dưới tay Mai Dao Lân chưa khi nào có ai sống còn.

Mười lão nhân đều ra chiều căng thẳng, đắm mắt nhìn vào Mai Dao Lân và đề tụ công lực sẵn sàng xuất thủ.

Nhạc Phong Tùng mắt lộ vẻ kinh dị nhìn vào người Vân Phụng Linh, chỉ y mới hiểu cách giải nguy cho Nhạc Minh Tùng mà thôi.

Sanh Thiên Tẩu lại tiến tới một bước, ánh mắt sắc lạnh quét nhìn mười lão nhân, bầu không khí căng thẳng tột cùng.

Nhạc Minh Tùng hít sâu một hơi không khí, bậm bụng nói :

- Mai Dao Lân, lão phu đang chờ ngươi đây!

Mai Dao Lân đảo mắt nhìn quanh, bỗng tung mình lên quát :

- Thiên Hồng, thời cơ đã đến!

Mười lão nhân tưởng là Mai Dao Lân lao tới tấn công Nhạc Minh Tùng, trong tiếng quát âm ỉ, cùng xuất chưởng công kích Mai Dao Lân đang lơ lửng trên không. Liền tức bóng người nhấp nhô, bóng chưởng chập chùng, những người này đều là cao thủ bậc nhất trong Vạn Tùng môn, trong lúc khẩn cấp ra tay đương nhiên là vận hết toàn lực, chưởng kinh từ bốn phương tám hướng ập đến như bài sơn đảo hải.

Vân Phụng Linh thấy vậy cả kinh hét to :

- Lân ca, lui mau!

Sanh Thiên Tẩu cảm hận anh em họ Nhạc thấu xương, khi này hai lần tiến tới là vì sợ Mai Dao Lân hạ sát Nhạc Minh Tùng, khiến lão không được chính tay báo thù tiết hận, khi nghe Mai Dao Lân nói vậy, thoát tiên lao ngăn người, sau đó liền mừng rỡ, buông tiếng quát vang, tung mình lao bỏ vào Nhạc Minh Tùng và nói :

- Đa tạ công tử!

Nhạc Phong Tùng từ nãy giờ vẫn đứng yên người y lo ngại chính là Sanh Thiên Tẩu, giờ vừa thấy đối phương động đây, y liền tung mình lao về phía Vân Phụng Linh đang kinh hoàng đứng thừ ra đó.

Vũ Nội song kỳ tuy cũng lo cho sự an nguy của Mai Dao Lân, nhưng họ là người từng trải trên chốn giang hồ, trước tình thế địch đồng ta ít thế này đâu có tập trung hết sức vào một mục tiêu.

Nên khi vừa trông thấy Nhạc Phong Tùng lao về phía khác mà không giáp công Mai Dao Lân, thoát tiên kinh ngạc, rồi bỗng nghĩ đến Vân Phụng Linh, song đã không còn kịp ra tay tiếp cứu, cùng lúc hét to :

- Linh nhi, lui mau!

Lúc này mười lão nhân đã tung mình xuất chưởng công kích Mai Dao Lân và dưới đất Sanh Thiên Tẩu cũng đã giao thủ với Nhạc Minh Tùng.

Mai Dao Lân vung tay vừa định xuất thủ, bỗng nghe tiếng hét hốt hoảng của Vũ Nội song kỳ, bất giác giật mình, cơ hồ không kịp suy nghĩ, trong tiếng quát vang, song chưởng quét mạnh ra tứ phía, đánh bật chưởng kinh đối phương và trong khi vòng tay thu thể bỗng vung chưởng bỏ thẳng vào một lão nhân phía chính diện.

“Bình” một tiếng vang rền kèm theo một tiếng rú thảm khóc và hai bóng người ngược chiều nhau bay nhanh về hai phía.

Vân Phụng Linh cả con tim ký thác vào Mai Dao Lân, tiếng cảnh báo của Vũ Nội song kỳ tuy khiến nàng bừng tỉnh, song đã quá muộn và hơn nữa võ công của nàng lại kém xa Nhạc Phong Tùng, khi nàng ngoảnh lại nhìn thì Nhạc Phong Tùng đã lao đến chỉ còn cách không đầy một thước, nàng bàng hoàng bối rối không biết ứng phó thế nào.

Nhạc Phong Tùng tin chắc Vân Phụng Linh không thể nào thoát khỏi song trảo của mình được nữa, lòng hết sức đắc ý, nhưng đột nhiên bóng người Vân Phụng Linh biến mất, song trảo của y rơi vào khoảng không, y cúi tới trước ba bước mới đứng vững lại được, ngẩng lên nhìn bất giác lạnh người.

Ngoài khoảng tám thước, Mai Dao Lân tay phải đang ôm ngang lưng Vân Phụng Linh, vẻ mặt chàng hết sức bình thản lạnh lùng. Vân Phụng Linh khi nhìn rõ người đang ôm mình, thoát tiên nghe lòng ngọt lịm, song liền cảm thấy hết sức áy náy, bẽn lẽn khẽ nói :

- Lân ca, khi thấy quá nhiều người giáp công Lân ca, tiểu muội đã quên mất chính mình, hãy lượng thứ cho tiểu muội, tiểu muội lại phá hỏng kế hoạch của Lân ca một lần nữa rồi.

Mai Dao Lân quả có giận trách nàng đã quá khinh suất, nhưng sau khi nghe nàng nói vậy, nỗi trách giận trong lòng liền tiêu tan, chàng thương hại ôm chặt lấy nàng, khẽ nói :

- Linh muội thật đáng giận, mà cũng rất đáng thương.

- Lân ca còn giận tiểu muội sao?

- Ủ, ngu ca giận Linh muội cứ hay quên mất sự tồn tại của chính mình!

Vân Phụng Linh yên tâm thở phào nhẹ nhõm, giọng có phần ai oán nói :

- Bởi vì sự tồn tại của Lân ca quan trọng hơn tiểu muội, Lân ca không bao giờ hiểu được nỗi lòng của tiểu muội lúc ấy đâu.

Mai Dao Lân thoáng rung động cõi lòng, dịu giọng khẽ nói :

- Linh muội nói sai rồi, ngay bây giờ ngu ca đã hiểu rõ nỗi lòng của Linh muội rồi, lắm khi Linh muội thật là ngốc nghếch.

Vân Phụng Linh cười hài lòng :

- Tiểu muội chỉ cần được Lân ca yêu thương thôi!

Hai người thủ thi chuyện trò như quên bằng sự hiện hữu của những người khác, Nhạc Phong Tùng mấy lần toan ra tay ám toán, nhưng chung quy vẫn không đủ can đảm, đưa mắt nhìn một lão nhân ngã nằm ngoài ba trượng, Nhạc Phong Tùng âm trầm nói :

- Mai Dao Lân, thân thủ người nhanh thật!

Mai Dao Lân đưa mắt nhìn về phía Sanh Thiên Tẩu đang một mình chiến đấu với Nhạc Minh Tùng và chín lão nhân, thấy Sanh Thiên Tẩu còn có thể cố gắng cầm cự, bèn cười khẩy nói :

- Nếu vừa rồi các hạ mà lén lút tiến đến gần thì bây giờ đâu còn khen Mai mỗ được nữa!

Nhạc Phong Tùng thót mình, thảm nhủ :

- Cũng may là vừa rồi mình đã không mạo muội ra tay, tên tiểu tử này thật thâm trầm sâu sắc.

Đoạn cười khẩy nói :

- Người nghĩ mình xứng đáng để cho lão phu ám toán ư?

Mai Dao Lân nhẹ buông tay ôm ngang lưng Vân Phụng Linh, cất bước thản nhiên đi về phía Nhạc Phong Tùng, giọng sắc lạnh nói :

- Các hạ tự biết mình có xứng đáng hay không?

Nhạc Phong Tùng thầm lo lắng, đưa mắt nhìn về phía trận đấu, bất giác lùi sau một bước. Mai Dao Lân lo cho sự an nguy của Sanh Thiên Tẩu, không dám kéo dài thời gian, thấy vậy cười khinh bỉ nói :

- Các hạ còn muốn lùi thêm bao nhiêu bước nữa?

Nhạc Phong Tùng đỏ mặt, ngậm vận đầy đủ công lực, gằn giọng nói :

- Mai Dao Lân, lão phu tuy chỉ một mình cũng chẳng sợ người đâu, có giỏi hãy xuất thủ đi!

Dứt lời bất giác lại đưa mắt nhìn về phía trận đấu, dụng ý hết sức rõ ràng.

Mai Dao Lân cười khẩy :

- Ý đồ của các hạ không thực hiện được đâu!

Đoạn tiến tới một bước dài, vừa định xuất thủ, bỗng nghe trên bậc cấp vang lên một tiếng quát đinh tai :

- Đệ tử Vạn Tùng môn lui ra ngay, không được đắc tội khách quý!

Người của Vạn Tùng môn nghe tiếng biết người, liền tức tung mình ra khỏi vòng chiến, cung kính đứng yên, Nhạc Minh Tùng cũng không ngoại lệ.

Nhạc Phong Tùng thở phào một hơi dài, tung mình ra xa năm thước, cao giọng nói :

- Phong nhi tuân mạng!

Mai Dao Lân chậm chậm quay người ngược lên nhìn, chỉ thấy trên bậc cấp là bốn lão nhân tóc bạc phơ đứng sừng sững vai nhau, bên phải nhất là Cuồng Hiệp Nhâm Thiên Tùng.

Bên trái Cuồng Hiệp là một lão khất cái áo vá trăm mảnh, tay cầm một ngọn từ trúc, mũi to mắt bé, miệng rộng răng vàng, mặt mày lem luốc và đầu tóc rối bù, đáng vẻ hết sức kinh dị.

Bên trái lão khất cái là một lão nhân mặc cẩm bào, râu dài phủ ngực, mày dài mắt phụng, trên mặt luôn treo vẻ cười thâm trầm, vốn ra rất tốt tướng, nhưng rất tiếc lại có chiếc mũi quặp.

Bên trái lão nhân mũi quặp là một lão nhân vẻ mặt u ám, mắt đầy sát khí tai khuyết môi dày, tướng mạo rất nham hiểm, cũng mặc cẩm bào như lão nhân mũi quặp.

Lão nhân quét mắt nhìn nhóm Mai Dao Lân năm người đứng dưới bậc cấp, cười vang dội nói :

- Võ lâm đồn đại Long Kiếm Thanh Bình Mai Dao Lân uy vũ tuyệt luân, trước nay vô địch, rất có thể trở thành lãnh tụ thiên hạ, nay được thấy tướng mạo uy vũ của tiểu ca, mới biết lời đồn đại của võ lâm quả không ngoa. Vạn Tùng môn vinh hạnh gì mà được tiểu ca đến viếng, lão phu bởi hai người phải tiếp đón bạn hữu đã đến muộn, để đến nỗi bọn hậu sinh vẫn bồi mạo phạm đến tiểu ca, được tiểu ca rộng lòng nương tay cho, lão phu hai người xin tạ tội.

Mai Dao Lân cười khẩy :

- Mai mỗ chỉ là hạng mạt học giang hồ, được các vị cao thủ Vạn Tùng môn đón tiếp thế này còn gì hân hạnh bằng. Giới võ lâm đều biết Vạn Tùng môn là hàng đại gia võ lâm, không ai dám gây sự, Mai mỗ không biết trời cao đất dày đến đây thăm viếng, lỗi tạ tội của Chuồng môn nhân, Mai mỗ thật không gánh nhận nổi.

Lão nhân khuyết tai cười khẩy :

- Tiểu ca phật lòng vì bọn lão phu đã đến muộn phải không?

Mai Dao Lân lạnh lùng :

- Ngược lại hai vị đã đến sớm một chút, không thì hai vị đã tiết kiệm được những lời tạ tội rồi!

Lão nhân mũi quặp thâm cười khẩy :

- Trẻ nài với khách, lẽ nào lại không tạ tội?

- Mai mỗ sẽ tìm cách đền bù!

Cuồng Hiệp Nhâm Thiên Tùng cười xen lời :

- Tiểu tử, ngươi đền bù bằng cách nào?

Mai Dao Lân đưa tay chỉ tử thi lão nhân nằm trên đất :

- Nhâm đại hiệp đầu có đuôi mù, còn phải Mai mỗ giải thích nữa sao?

Vũ Nội song kỳ nghe vậy lặng người, tuy họ biết Mai Dao Lân võ công cao thâm khôn lường, nhưng không dám tin Mai Dao Lân chống nổi hai người liên thủ.

Cửu Hoàn Kiếm bỗng buông tiếng thở dài trĩu nặng, đưa mắt nhìn Huyết Phụng phu nhân lắc đầu lặng thinh.

Cuồng Hiệp Nhâm Thiên Tùng sầm mặt, liền đó lại cười to nói :

- Tiểu tử, ngươi chẳng khác lúc lão phu mới gặp lần đầu!

Mai Dao Lân giọng sắc lạnh :

- Đúng vậy, Mai mỗ không hề đổi khác, nhưng lần này Nhâm đại hiệp e rằng không còn may mắn như lúc ở Ma Thiên Lãnh nữa, nhưng Mai mỗ đã nói rồi, các hạ có ba lần cơ hội hủy bỏ lời hứa.

Trước mặt công chúng, Mai Dao Lân đã khai ra chuyện cũ tại Ma Thiên Lãnh, tuy không tường tận song những người hiện diện đều là lão luyện giang hồ, đương nhiên cũng có thể tưởng tượng được hoàn cảnh thiếu ỏi của Cuồng Hiệp lúc bấy giờ.

Cuồng Hiệp đỏ mặt gằn giọng nói :

- Tiểu tử, lão phu đến đây chính là vì không muốn để cho ngươi thất vọng.

Mai Dao Lân cười khẩy :

- Nhâm đại hiệp, hẳn các hạ còn nhớ những lời Mai mỗ đã nói, cõi đời tuy rộng lớn, nhưng không còn đất cho các hạ đứng chân nữa, có đến đây hay không cũng vậy thôi.

Lão khất cái tự nãy giờ im lặng, bỗng cất tiếng nói :

- Mai Dao Lân, nghe giọng điệu của ngươi khác nào đã trở thành lãnh tụ võ lâm rồi vậy! Chẳng hay sau khi ngươi trở thành lãnh tụ võ lâm, ngươi có để cho lão ăn xin này được xin ăn không?

Mai Dao Lân cười sắc lạnh :

- Tuyệt Cái, các hạ đã xin ăn không đúng chỗ rồi!

Lão khắt cái cười :

- Rất đúng chỗ, nơi đây sẵn sàng bố thí cho lão ăn xin này.

Mai Dao Lân mắt ánh hào quang :

- Vậy thì các hạ rất nên bảo vệ nơi chốn tốt này!

Lão khắt cái cười thâm hiểm :

- Chẳng lẽ ngươi muốn phá hoại chốn an lạc của lão ăn xin này sao?

- Các hạ nói rất đúng, Mai mỗ sớm đã biết rõ mục đích của các hạ đến đây chính là để ra sức cho Vạn Tượng công tử.

Tuyệt Cái sầm mặt, vẻ cười bốn cọt hoàn toàn tan biến, cười khẩy nói :

- Mai Dao Lân, bằng vào sức một mình ngươi mà định quấy loạn cả võ lâm đang lúc bình yên thế này, không thấy quá lè loi sao?

Sanh Thiên Tẩu bỗng xen lời :

- Còn lão phu đây nữa!

Tuyệt Cái vờ kinh ngạc, đưa mắt nhìn sang Sanh Thiên Tẩu, và như chợt nhớ ra, cười nói :

- Ô! Lão ăn xin này thật đã già đến mức lẫn thẩn cả rồi, chẳng còn nhớ ra được lão bằng hữu đây là ai nữa. Ôi, thật là đáng chết!

Mai Dao Lân mắt liền bọc lộ sát cơ ghê rợn, giọng sắc lạnh nói :

- Mai mỗ tin là bây giờ các hạ đã nhớ ra rồi!

Sanh Thiên Tẩu mắt rực căm thù, nhưng biết mình không phải địch thủ của đối phương, bởi giữa Cuồng Hiệp, Tuyệt Cái và Điện đạo nhân ba người, võ công theo thứ tự ngược lại, lão chỉ có thể sánh ngang với người thấp nhất là Cuồng Hiệp, nên chỉ đành nhếch môi cười chua chát.

Tuyệt Cái quét mắt nhìn Sanh Thiên Tẩu, cười to nói :

- Lão ăn xin này từ lúc còn trẻ trí nhớ đã kém, đến khi tuổi già lại càng tệ hơn, nếu mà không trông thấy Tùng Văn tiên, e rằng có nghĩ ba ngày ba đêm cũng chẳng nhớ ra được.

Mai Dao Lân bỗng cười phá lên :

- Ha ha... trí nhớ của các hạ cũng vẫn còn hành diện, ít ra cũng hơn Mai mỗ gấp mười lần. Bởi các hạ nói tự nãy giờ mà Mai mỗ thì chỉ nhớ vồn vện có ba chữ "Tùng Văn tiên" ngoài ra chẳng nhớ gì hết... Tuyệt Cái, Tùng Văn tiên đã khiến các hạ nhớ lại được cố nhân, vậy thì một ngày nào đó Tùng Văn tiên cũng khiến cố nhân nhớ lại các hạ, nhưng có điều là đến lúc ấy không thể nào tìm gặp các hạ được nữa.

Tuyệt Cái biến sắc mặt, nhưng thoáng chốc trở lại bình thường, cười khẩy nói :

- Đến lúc ấy chẳng rõ lão ăn xin này đã đến nơi nào ăn xin rồi, ngươi có biết không?

Mai Dao Lân cười sắc lạnh, gằn giọng nói :

- Uống Từ thành!

Cuồng Hiệp cười dài :

- Tiểu tử, có lẽ ngươi chưa nghĩ đến hoàn cảnh trước mắt của ngươi?

Mai Dao Lân cười khinh miệt :

- Chỉ cần Nhâm đại hiệp hiểu rõ hoàn cảnh của mình là đủ!

Lão nhân khuyết tai bỗng xen vào :

- Dưới thềm không phải là nơi đón khách, lão phu xin nghênh tiếp chư vị.

Đoạn trầm giọng quát :

- Tả hữu chuẩn bị hành lễ nghênh tân!

Liền tức bốn năm trăm đại hán ẻoạté một tiếng, cùng giờ cao ngọn giáo dài trong tay, động tác hết sức đồng đều, uy thế khiếp người.

Lão nhân mũi quặp truyền âm với lão nhân khuyết tai nói :

- Kê Tiên hiền đệ, người của Vạn Tượng cung chưa đến, không nên nóng nảy.

Lão nhân khuyết tai biến sắc mặt :

- Chẳng lẽ bằng hai chúng ta mà không hạ nổi tiểu tử này ư?

- Nên thận trọng là hơn, Nhâm Thiên Tùng xưa nay cuồng ngạo biết bao, vậy mà vẫn còn e sợ, đủ thấy sự việc chẳng phải tầm thường, hợp sức bốn người đành rằng chắc chắn thủ thắng, nhưng nếu để cho hắn đào thoát, sau này hết sức phiền phức, hãy nhẫn nhịn nhất thời, chờ khi giăng xong lưới rập hắn hạ thủ là hơn.

Lão nhân khuyết tai sầm mặt :

- Thừa Vũ huynh, dòng họ Nhạc đã có người thừa kế, dĩ nhiên là phải cân nhắc hậu quả, hãy để cho tiểu đệ gánh vác hết mọi sự việc đây được rồi.

Lão nhân mũi quặp biến sắc mặt, phất áo lui sang bên nói :

- Hai ta hiệu xưng Tùng Môn song hữu, xưa nay không hề có sự phân cách, sao Kê Tiên đệ lại nói vậy? Ngu huynh tuy không phải đại anh hùng đại hào kiệt nhưng cũng chẳng phải là kẻ hèn nhát phản bội bằng hữu.

Lúc này nhóm Mai Dao Lân đã lên đến hai phần ba bậc cấp, lão nhân khuyết tai không nói gì nữa, thầm cười khẩy lạnh thinh.

Mai Dao Lân mặt vẫn lạnh lùng bình thản, song ai cũng biết lòng chàng lúc này có bình thản như vẻ mặt hay không?

Mấy trăm bậc cấp giảm dần theo từng bước chân của năm người, và rồi họ đã đi hết, bốn lão nhân trên bậc cấp lúc này có vẻ mặt càng âm trầm hơn.

Lão nhân mũi quặp Nhạc Thừa Vũ nghiêng người nhường khách và nói :

- Xin mời!

Đoạn cất bước đi trước dẫn đường, Cuồng Hiệp và Tuyệt Cái theo sau, nhóm Mai Dao Lân năm người bị kẹp vào giữa. Lão nhân khuyết tai Ứng Kế Tiên vẻ căm thù nhìn Sanh Thiên Tẩu lạnh lùng nói :

- Hàn Thiên Hồng, Vạn Tùng môn ngày nay so với hồi sáu mươi năm trước có gì thay đổi hay không?

Một uy thế tiềm tại khiến Sanh Thiên Tẩu rung động cõi lòng, khi nghĩ lại mục đích đến đây của mình thì đã bước đi bốn năm bước, về khiếp hãi trên mặt tan biến, bình tĩnh nói :

- Đường đá rừng mai vẫn vậy, tường xanh ngói đỏ như xưa, chẳng có gì đổi khác cả!

Ứng Kế Tiên cười nham hiểm :

- Ngươi hãy nghĩ kỹ xem có sự đổi khác không?

Sanh Thiên Tẩu cười mai mỉa :

- Rừng mai tuy vẫn vậy, nhưng không xum xuê như hồi sáu mươi năm trước, tường xanh ngói đỏ tuy như xưa nhưng không còn mới và khang trang như trước và còn điều khác hơn hết là con trai các hạ đã vùi thây trong tuyết lạnh trên Ma Thiên Lãnh. Nhạc Thừa Vũ hai con đại bại dưới Bạch Long kiếm, đó chính là hiện tượng suy vong của Vạn Tùng môn.

Ứng Kế Tiên đánh mặt :

- Cây tuy già nhưng lá xanh lại trở cội, ngươi từng nghĩ đến đạo lý bên trong không?

Sanh Thiên Tẩu cười khẩy :

- Lão phu tuy rất muốn trở về cội nhưng đáng tiếc Vạn Tùng môn không phải là nơi lão phu ra đời, nghĩ đến trong lúc này còn quá sớm.

Ứng Kế Tiên cười thâm hiểm :

- Chẳng còn sớm nữa đâu!

Trong lúc hai người nói chuyện đã đi hết đường đá rừng mai, phía trước xuất hiện một quảng trường rộng chừng năm mươi trượng, hai bên lầu đài trùng điệp, ngói đỏ tường xanh, nguy nga tráng lệ chẳng kém dinh thự các bậc vương hầu.

Quảng trường cũng được lát bằng đá trắng, bốn bề có bồn hoa vây quanh, nhưng lúc này đất lạnh tuyết bay, không thấy lá xanh hoa đỏ, trên quảng trường chỉ có năm cỗ quan tài sơn dầu bóng loáng, ngoài ra không có gì nổi bật. Nhạc Thừa Vũ đưa tay chỉ đại sảnh nói :

- Mời năm vị vào đại sảnh ngồi!

Mai Dao Lân đứng lại cười khẩy :

- Mai mỗ thấy thời gian rất là có hạn!

Tuyệt Cái tiếp lời :

- Chết no còn hơn là chết đói, các vị đã vượt qua chặng đường dài, chắc chắn là phải đói lắm rồi!

Mai Dao Lân bóp chát :

- Mai mỗ tin chắc các vị đã no rồi!

Nhạc Thừa Vũ ngậm quét mắt nhìn hai bên núi từng cao hằng mấy trăm trượng, chẳng thấy gì cả, bất giác chau mày.

Ứng Kế Tiên thấy vậy lòng hết sức bức tức, cười gằn nói :

- Mai Dao Lân, ngươi biết năm cỗ quan tài này là cho ai không?

Mai Dao Lân điềm nhiên cười :

- Mai mỗ rất mong là các hạ sẽ không thất vọng!

Thế là Nhạc Thừa Vũ biết Mai Dao Lân nhất định không chịu vào đại sảnh, lại quét mắt nhìn lên hai bên núi từng lần sau cuối, lạnh lùng nói :

- Mai Dao Lân, chúng ta đều đã hiểu rõ mục đích gặp gỡ hôm nay, lão phu không muốn nói nhiều, chúng ta hãy bằng vào võ công mà phân định phải trái.

- Mai mỗ đang có ý ấy, các vị người nào ra tay trước?

Mai Dao Lân dứt lời liền lùi ra sau năm bước, bốn người kia cũng lần lượt lùi ra, còn người của Vạn Tùng môn thì ngăn chặn lối ra vào.

Ứng Kế Tiên đau lòng về thù con, tiến lên một bước nói :

- Hàn Thiên Hồng, lão phu muốn gặp ngươi trước!

Sanh Thiên Tẩu cười khẩy, tiến ra lạnh lùng nói :

- Ứng Kế Tiên, Hàn mỗ đây, ngươi xuất thủ đi!

Ngay khi ấy từ trong đại sảnh phóng ra bảy tám hán tử áo gấm, tuổi dưới bốn mươi, thoáng chốc đã đổ trước mặt mọi người, trong số một người mặc tang phục lướt đến trước mặt Ứng Kế Tiên, trầm giọng nói :

- Gia gia, phụ thù từ báo, để tôn nhi thu xếp lão thất phu này cho!

Ứng Kế Tiên như rụng mảy :

- Phương nhi hãy lui ra, người này...

Ứng Kế Tiên chưa dứt lời, hán tử áo gấm đã quát to, tung mình lao bổ vào Sanh Thiên Tẩu quát :

- Lão cẩu hãy nạp mạng đây!

Chưa dứt tiếng đã vung chưởng bổ thẳng vào ngực Sanh Thiên Tẩu, xuất chiêu như sấm chớp, chưởng kinh như vũ bão, uy lực kinh người.

Sanh Thiên Tẩu hận thấu xương Vạn Tùng môn từng ngọn cây cọng cỏ, thấy vậy mắt rực sát cơ, cười khẩy nói :

- Tiểu tử, lẽ ra ngươi không nên sinh ra trong Vạn Tùng môn, mặc dù hai chúng ta chưa từng gặp nhau bao giờ!

Đồng thời chân trái tạt sang bên, nhanh nhẹn xoay người tránh khỏi thế chưởng hung mãnh của hán tử áo gấm.

Ứng Kế Tiên hoảng kinh quát :

- Phương nhi, lui ra mau!

Hán tử áo gấm đối mặt với kẻ thù giết cha, hận chẳng thể ăn tươi nuốt sống, đầu chịu lui ra, một chưởng không trúng, liền tức xoay người vung động song chưởng, liên tiếp tung ra 21 chưởng, xuất thủ nhanh khôn tả. Sanh Thiên Tẩu bối lo Ứng Kế Tiên với Nhạc Thừa Vũ ra tay tiếp cứu, không dám mạo muội phản công, nên lại lách người tránh né. Ứng Kế Tiên không dẫn được tiến tới hai bước, song chưởng đã đề tụ công lực. Mai Dao Lân thấy vậy thăm cười khẩy, nhẹ đẩy Vân Phụng Linh ra xa.

Hán tử áo gấm hai lần không trúng đích lòng càng thêm tức giận, chớp nhoáng tả hữu lạng người, liên tiếp tung ra sáu chưởng ngăn cản đường tránh hai bên của Sanh Thiên Tẩu, đồng thời buông tiếng quát vang, thân chưởng hợp nhất bổ thẳng vào ngực Sanh Thiên Tẩu như thể thí mạng.

Sanh Thiên Tẩu tự này giờ sờ dĩ chưa ra tay là bởi muốn nhất kích đắc thủ, thấy vậy bèn nhắm chuẩn song chưởng bổ tới của đối phương trong tiếng quát vang, tả chưởng đẩy ra, đồng thời hữu chưởng cũng đã dồn đầy công lực.

Chỉ nghe “bốp” một tiếng, như thể chưởng lực đã không va chạm thẳng vào nhau. Nhưng Ứng Kế Tiên nghe vậy biết ngay không ổn, vội tung mình lao bổ vào Sanh Thiên Tẩu và quát to :

- Lão nô tài muốn chết!

Ngay khi ấy bỗng nghe Mai Dao Lân cười khẩy nói :

- Chưa chắc đâu!

Đồng thời một bóng trắng đã lướt đến nhanh như tia chớp.

Ba tiếng “lão nô tài” càng kích dậy nỗi căm thù trong lòng Sanh Thiên Tẩu, tả chưởng xuất chiêu hóa giải thế chưởng của hán tử áo gấm, cùng trong lúc ấy hữu chưởng đã tung ra chiêu Huyền Vong Vô Biên.

“Bùng” một tiếng vang rền, kèm theo một tiếng rú thảm khốc, trận chiến hai nơi cùng lúc ngưng chỉ, tiếng vang ra từ nơi Mai Dao Lân với Ứng Kế Tiên, song tiếng rú thảm khốc lại phát ra từ miệng hán tử áo gấm.

Ứng Kế Tiên hai tay tê dại bất lùi hai bước, chẳng màng xem xét tình trạng của đối phương, vội quét mắt nhìn quanh, dừng lại nơi thì thể thất khiếu lưu huyết của hán tử áo gấm cách ngoài tam thước, liền tức hai mắt giãn đầy tia máu, mái tóc và chòm râu bạc phơ không gió mà lay động, diễn biến vừa qua của hai bên y đều không nhìn thấy rõ.

Cuồng Hiệp Nhâm Thiên Tùng đã từng gặp gỡ Mai Dao Lân rồi, nên không hề lộ vẻ kinh ngạc, bởi y biết võ công của Ứng Kế Tiên chỉ tương đương với mình mà thôi.

Còn Tuyệt Cái thì kinh hoàng thất sắc, y nằm mơ cũng chẳng ngờ công lực của Mai Dao Lân lại khủng khiếp đến vậy, mắt nhìn Mai Dao Lân khí định thần nhàn đang đứng yên, y chợt nghĩ đến ba tiếng “Tùng Văn tiên” mà Mai Dao Lân đã nói, bất giác lạnh người và nảy sinh ý định liên thủ diệt trừ Mai Dao Lân.

Sự yên lặng đột ngột qua đi, sáu bảy hán tử áo gấm còn lại bỗng tung mình lao về phía hán tử áo gấm nằm bất động trên đất.

Ứng Kế Tiên cười thâm nảo, lẩm bẩm :

- Không cần xem nữa đâu! Không cần xem nữa đâu...

Đồng thời chậm chậm di chuyển ánh mắt nhìn chột vào mặt Mai Dao Lân, nghiêng răng nói :

- Mai Dao Lân, ngươi biết nhà họ Ứng bao đời đơn truyền...

Mai Dao Lân lạnh lùng ngắt lời :

- Mai mỗ bây giờ mới biết, các hạ thấy rất đáng tiếc phải không?

Ứng Kế Tiên gằn giọng :

- Chính ngươi đã cản trở lão phu báo tử thù, đã cản trở lão phu cứu Phương nhi. Nơi đây là Vạn Tùng môn, là chốn phân thân của tiểu tử ngươi, lão phu phải móc hết tim gan ngũ tạng của ngươi ra thì mới hả dạ.

Đoạn cất bước tiến đến gần Mai Dao Lân. Vân Phụng Linh thấy đáng vẻ hung tợn như quỷ dữ của Ứng Kế Tiên, kinh khiếp đến rùng mình mấy lượt, run

giọng khề nói :

- Lân ca hãy cẩn thận!

Mai Dao Lân vẫn bình thản, ngẫm vận công lực cười nói :

- Ứng Kế Tiên, các hạ đã chọn đúng người rồi! Nào đến đây, Mai mỗ sẽ đưa các hạ lên đường, hiện có rất nhiều người đang chờ tính nợ với các hạ trên đường xuống suối vàng, trong số họ có không ít những người cũng là đơn truyền, có điều là các hạ chỉ nghĩ đến bản thân mình mà quên mất kẻ khác. Giờ đây các hạ đã được ném trái cái mùi vị ấy, có điều là đã quá muộn màng, bởi kể từ nay Vạn Tùng môn sẽ không còn tồn tại trong võ lâm nữa rồi.

Ứng Kế Tiên giận quá cười vang :

- Ha ha... tiểu tử, lão phu cả đời chỉ biết mình chứ không biết kẻ khác, bằng vào hạng tiểu bối ngông cuồng như ngươi chưa xứng đáng giáo huấn lão phu đâu, nằm xuống ngay.

Dứt lời song chưởng đã vung động, chớp nhoáng công ra 28 chưởng, kinh phong ào ạt như vũ bão, bóng chưởng đập chòn bất định, bao phủ cả ba phía tả hữu và trước mặt Mai Dao Lân. Qua chưởng thế chặt chẽ và uy mãnh tuyệt luân đó, đủ thấy Ứng Kế Tiên trong lúc thịnh nộ, thần trí vẫn không rối loạn. Mai Dao Lân thấy vậy thoáng rợn người, song chưởng vội thi triển chiêu Huyền Ảnh Bách Ảo đón cản chưởng thế của Ứng Kế Tiên, thần thái vẫn hết sức ung dung.

Ứng Kế Tiên một chiêu chưa đắc thủ, đó là điều y cũng biết trước, buông tiếng cười khẩy, đột nhiên triệt chưởng biến chiêu, như con gió xoáy lượn quanh Mai Dao Lân, xuất chưởng tới tấp tấn công vào các nơi yếu huyệt khắp người chàng, cực kỳ hung hiểm.

Mai Dao Lân xoay người theo chưởng chiêu của đối phương, chỉ xuất chưởng hóa giải chứ không hoàn kích, đó chẳng phải chàng có lòng thương hại kẻ địch, mà là sợ Ứng Kế Tiên một khi táng mạng, bọn Nhạc Thừa Vũ rất có thể sẽ liên thủ giáp công, chàng tuy không bận tâm đến sự sống chết của mình, nhưng Vân Phụng Linh và Vũ Nội song kỳ sẽ táng mạng tại đây, đành rằng trước mắt không có biện pháp lưỡng toàn, nhưng trong phạm vi có thể chàng chẳng thể không cân nhắc kỹ lưỡng.

Mắt nhìn thân pháp nhanh nhẹn của Mai Dao Lân, Tuyệt Cái lòng mỗi lúc càng thêm trĩu nặng, mặc dù y chưa nghĩ ra được lý do không hoàn kích của Mai Dao Lân, song y vẫn nhận thấy rất rõ, nếu Mai Dao Lân mà phản công, Ứng Kế Tiên chắc chắn sẽ bại vong.

Cường Hiệp Nhâm Thiên Tùng tuy đã từng gặp Mai Dao Lân tại trước Phong Lô động, nhưng chưa được chứng kiến võ công của chàng, thái độ nể sợ Mai Dao Lân của Hàn Thiên Hồng lúc bấy giờ, y nhận thấy rất rõ đó chắc chắn không phải giả vờ, nhưng chung quy lòng vẫn hoài nghi về võ công của Mai Dao Lân, mãi đến bây giờ nỗi hoài nghi ấy mới hoàn toàn tiêu tan.

Nhưng ngay sau đó lòng lại nảy sinh nỗi kinh khiếp lẫn ganh tị, y quay sang Tuyệt Cái với giọng nặng nề nói :

- Với tuổi tác của tên tiểu tử này, sự thật hiển hiện trước mắt thật khó thể tin được.

Tuyệt Cái nghe vậy chợt động tâm, quay nhìn Cường Hiệp nói :

- Nhâm huynh hẳn đã có sự toan tính rồi phải không?

Cường Hiệp lộ vẻ không hài lòng, cười khẩy nói :

- Việc của Nhâm mỗ lại khiến Bốc huynh phải nhọc tâm, thật là hổ thẹn, võ công của Mai Dao Lân quả là lần đầu tiên trong đời Mai mỗ mới được chứng kiến, chẳng hay Bốc huynh có đồng cảm vậy không?

Tuyệt Cái ngẩn người, ơ hờ nói :

- Nhâm huynh kiến thức hơn xa lão ăn xin này, điều mà lần đầu tiên trong đời Nhâm huynh mới được chứng kiến, thì lão ăn xin này càng chưa từng thấy bao giờ, lẽ nào lại không có đồng cảm.

Cường Hiệp cười khẩy :

- Nếu Nhâm mỗ mà là Bốc huynh, không bao giờ lại để bị lôi cuốn vào trong vũng xoáy có thể khiến mình thân bại danh liệt này.

Tuyệt Cái tái mặt, nhưng liền trở lại bình thường ngay, cười khẩy nói :

- Nhâm huynh muốn nói là lão ăn xin này nên chuẩn khỏi đây ngay chứ gì?

Cường Hiệp giọng buồn thối :

- Sinh mạng quan trọng hơn danh vọng nhiều!

Tuyệt Cái sầm mặt :

- Nhâm huynh nghĩ là lão ăn xin này chắc chắn không phải là địch thủ của Mai Dao Lân chứ gì?

Sắc lạnh mắt rực tinh quang nhìn chột vào mặt Cuồng Hiệp.

Cuồng Hiệp nhếch môi cười :

- Bốc huynh không cần phải thử Nhâm mỗ, với tuổi đời và kinh nghiệm giang hồ của Bốc huynh, dù trẻ lên ba cũng biết không thể nào dùng được cách khích tướng, những lời nói của Nhâm mỗ hoàn toàn là phát xuất từ tận đáy lòng.

Tuyệt Cái thâm cười khẩy, tự nhủ :

- Người như Cuồng Hiệp mà thốt ra những lời như vậy, đủ thấy y rất là e sợ Mai Dao Lân, tiểu tử này quả cũng chẳng thể để lại, mình hà tất tranh cãi vì tự ái mà làm hỏng mất dịp may trừ khử Mai Dao Lân.

Nghĩ vậy bèn khề cười nói :

- Nhâm huynh đã quá lời rồi hai ta quen biết nhau nhiều năm, dù không phải tri kỷ thì cũng kể được là bạn thân, vì an ninh mai sau của giới võ lâm, Nhâm huynh có dự định gì không?

Cuồng Hiệp nhướn mày, cố nén giận hỏi ngược lại :

- Còn Bốc huynh thì sao?

- Lão ăn xin này tự biết võ công không bằng Nhâm huynh!

Cuồng Hiệp nghe vậy biết Tuyệt Cái có dụng ý riêng, cười khẩy nói :

- Võ công của ba chúng ta cao thấp theo thứ tự ngược lại, Bốc huynh bắt tất khiêm tốn, Nhâm mỗ nghĩ sao nói vậy, Cuồng Hiệp, Tuyệt Cái và Điện đạo nhân, trong ba người bất kỳ ai cũng không phải địch thủ của Mai Dao Lân.

Tuyệt Cái biết Cuồng Hiệp không nói ngoa, thân pháp của Mai Dao Lân đã chứng tỏ điều ấy, ngẫm nghĩ chốc lát rồi nói :

- Cũng may là nơi đây có hai chúng ta!

Cuồng Hiệp nghe vậy nhẹ người, cười nói :

- Và còn Tùng Môn song hữu nữa!

Ngay khi ấy bỗng có một tráng hán tuổi trạc tứ tuần, cánh tay trái đã cụt và máu tuôn xối xả từ trong gian sảnh phòng đối diện cửa vào quảng trường phóng nhanh ra, y vừa thấy cảnh tượng nơi quảng trường, bất giác ngăn người, sau đó loạng choạng lao về phía Nhạc Thừa Vũ, vẻ như khó thể chịu đựng được nữa.

Nhạc Thừa Vũ đang lo cho sự an nguy của Ứng Kế Tiên, mắt không nhìn đi nơi khác, mãi đến khi hán tử nọ đến trước mặt y mới hay biết, liền giật mình hỏi :

- An Tùng Hải, sao ngươi lại về đây? Đã xảy ra sự cố gì phải không? Tùng Môn tứ vệ ở đâu? Sao họ không về đây?

An Tùng Hải chao người hai lượt, gắng gượng đứng thẳng lại, ngược gương mặt trắng bệch lên nói :

- Lúc đệ từ động thân, Tứ vệ bốn người đã thọ thương, đệ từ về đây để bẩm báo với Chương môn nhân, hãy... tức tốc phái người đi tiếp viện.

Nhạc Thừa Vũ rúng động cõi lòng, buột miệng hỏi :

- Đối phương là ai?

An Tùng Hải lắc đầu :

- Đệ từ không biết, người ấy là do hữu vệ của Kim Phụng Ngọc Nữ đưa đến.

- Có phải người của Kim Phụng cung không?

- Không phải, đó là một lão đạo sĩ tuổi gần trăm, võ công cao tuyệt!

Cuồng Hiệp vừa nghe ba tiếng “lão đạo sĩ” liền giật nảy mình, vội hỏi :

- Lão đạo sĩ ấy có mang theo một chiếc áo da điêu trắng phải không?

An Tùng Hải kinh ngạc, gật đầu nói :

- Lão tiên bối biết lão ta ư?

Cuồng Hiệp và Tuyệt Cái cùng tái mặt, Cuồng Hiệp hậm hực nói :

- Điện đạo nhân, Nhâm mỗ biết chắc thế nào lão khốn kiếp ấy cũng chống đối chúng ta. Hừ, người tính đâu bằng trời tính, tuy người cứu được Kim Phụng Ngọc Nữ và Quy Phụng công chúa, nhưng không cứu được Mai Dao Lân. Khi trừ xong Mai Dao Lân, để xem người trốn đâu cho thoát.

Tuyệt Cái vẻ bần khoản nói :

- Nhâm huynh, thời gian có hạn, hai người còn lại trong Tùng Môn tứ vệ chắc chắn không cầm cự được lâu, chúng ta phải tranh thủ thời gian mới được.

Cuồng Hiệp lòng còn nóng hơn Tuyệt Cái, liền nói :

- Nhạc Minh Tùng và Nhạc Phong Tùng hiệp lực bắt Vũ Nội song kỳ, Nhạc huynh chơi với Hàn Thiên Hồng, Bốc huynh với Nhâm mỗ hiệp công Mai Dao Lân còn những người khác chung sức sanh cầm Vân Phụng Linh, không được tổn thương, nhanh lên!

Tuyệt Cái biến sắc mặt :

- Nhâm huynh ra lệnh phải không?

Cuồng Hiệp ngẩn người, sau liền hiểu ý, lúc này thời gian cấp bách, y không dám tranh cãi, nén giận nói :

- Bốc huynh chớ nên hiểu lầm, hiện tình thế khẩn cấp, Nhâm mỗ quá nóng lòng nên nghĩ sao nói vậy chứ đâu dám ra lệnh.

Tuyệt Cái dễ dàng không nóng lòng, nghe vậy cười dài nói :

- Nhâm huynh quá lời rồi, huynh đệ chẳng qua nói đùa đó thôi!

Đoạn quay sang Nhạc Thừa Vũ nói :

- Nhạc chương môn có ý kiến gì không?

Nhạc Thừa Vũ thấy cơ nghiệp Vạn Tùng môn trong lúc này hoàn toàn trông cậy vào hai người, dù lòng bất mãn cũng không dám để lộ ra mặt, vội nói :

- Nhạc mỗ không có ý kiến!

Tuyệt Cái trầm giọng nói :

- Vậy thì chúng ta tiến lên!

Đoạn liền dẫn trước tung mình lao về phía Mai Dao Lân, Cuồng Hiệp cũng không chậm trễ, ngay lập tức tung mình theo sau Tuyệt Cái.

Nhạc Thừa Vũ khoát tay với An Tùng Hải quát :

- Lui ra!

Đoạn liền tung mình đến trước mặt Sanh Thiên Tẩu, trở tay lạnh lùng quát :

- Lão nô tài Hàn Thiên Hồng, hãy nạp mạng đây!

Dứt lời đã xuất chiêu tấn công, kinh phong như găm thét, hàn khí bao trùm, chớp mắt bốn phương tám hướng đã phủ đầy bóng chiêu.

Sanh Thiên Tẩu tuy biết rõ mình không phải địch thủ của Nhạc Thừa Vũ, song mới hận mười năm đã khiến lão quên mất bản thân, lạnh lùng nói :

- Kê nạp mạng e rằng không phải là Hàn mỗ!

Dứt lời đã xuất chiêu nghênh đón, chẳng chút e sợ.

Ngay khi hán tử cụt tay hiện thân, Vũ Nội song kỳ đã biết sắp có biến đổi, liền vận công lực sẵn sàng, Huyết Phụng phu nhân đưa tay nhẹ lay Vân Phụng Linh nói :

- Linh nhi, chuẩn bị mau!

Vân Phụng Linh đang chăm chú theo dõi trận chiến, không hề để tâm đến tình hình phía địch, thấy vậy ngạc nhiên hỏi :

- Sư phụ, chuẩn bị gì vậy?

Ngay khi ấy Nhạc Minh Tùng và Nhạc Phong Tùng đã lao đến, Huyết Phụng phu nhân vội nói :

- Linh nhi, chuẩn bị ứng chiến!

Đoạn liền cùng Cửu Hoàn Kiếm lao ra đón anh em họ Nhạc.

Vân Phụng Linh giờ tâm thần đã tỉnh táo, vội từ trong tay áo rút trường tiên ra, buông tiếng quát vang, vung roi quét về phía hai lão nhân đang lao đến. Thế là chỉ trong thoáng chốc, bóng người tung bay ngang dọc, bóng chưởng rợp trời phủ trùm cả quảng trường.

Đồng thời mấy trăm gã đại hán cầm giáo dài đã được bảy lão nhân còn lại dẫn lên, bao vây quanh quảng trường, những ngọn giáo sắc lạnh gió cao, tiếng la hét đinh tai nhức óc, thanh thế thật khiếp người.

Mai Dao Lân đang giao chiến với Ứng Kế Tiên, nghe giọng nói cương quyết của Cuồng Hiệp, chàng rung động cõi lòng và cũng buộc chàng phải toàn lực sát phạt, bởi chàng chẳng còn sự lựa chọn nào khác hơn.

Ngay khi Cuồng Hiệp và Tuyệt Cái chưa đến nơi, Mai Dao Lân mắt đã ngập đầy sát cơ, danh giọng quát :

- Ứng Kế Tiên, nằm xuống đi thôi!

Cuồng Hiệp và Tuyệt Cái nghe vậy giật nảy mình, vội tung chưởng công ra quát :

- Mai Dao Lân, chớ quá ngông cuồng!

Song đã muộn, bởi chiêu thức Mai Dao Lân đã thi triển là Bồ Đề Thiên Phật.

Ứng Kế Tiên từ nãy giờ không thấy Mai Dao Lân hoàn kích, trong cơn thịnh nộ, y đã giờ hết mười thành công lực, Mai Dao Lân chỉ lách tránh chứ không đón tiếp, khiến y tiêu hao chẳng ít công lực, khi hiểu ra thì bóng chưởng rợp trời của Mai Dao Lân đã ập xuống đến nơi.

Ứng Kế Tiên vội vàng quét mắt nhìn lên không, bắt giác hồn phi phách tán, bóng chưởng rợp trời như tuyết bay, đừng nói là tiếp chiêu hay hóa giải, mà ngay cả nhìn cũng chẳng thấy rõ, bản năng sinh tồn khiến y quên mất địa vị và thân phận mình, buông tiếng quát vang, tiện tay tung ra hai chưởng và ngã ngửa ra sau, lăn dài trên mặt đất ra xa. Mai Dao Lân cười dài :

- Trên cõi đời này không còn chỗ để cho các hạ đứng chân nữa rồi! Phật Đỉnh Mê Tâm.

Vô số ngón tay với tiếng rít gió lạnh lói nhanh như gió cuốn đuổi theo và chụp xuống Ứng Kế Tiên đang lăn đi trên mặt đất. Cùng lúc ấy chưởng phong của Cuồng Hiệp và Tuyệt Cái cũng đã ập đến sau lưng Mai Dao Lân chỉ còn cách không đầy nửa thước.

Ngay khi hai người xuất thủ là Mai Dao Lân đã phát giác, song chàng chẳng thể không trừ khử Ứng Kế Tiên, bằng không sẽ có đến ba cao thủ tuyệt đỉnh võ lâm giáp công chàng, chàng hiểu rất rõ công lực của mình, nên vì sự sinh tồn, bắt buộc chàng phải mạo hiểm.

Mai Dao Lân một chiêu Phật Đỉnh Mê Tâm tung ra, chẳng cần màng đến kết quả, lệ làng quay người xuất chưởng, tốc độ nhanh khôn tả, song chàng đã quên Cuồng Hiệp và Tuyệt Cái không phải là hạng cao thủ bình thường.

Một tiếng rú thảm khốc vừa vang lên, liền theo đó lại là một tiếng “bình” vang dội, Mai Dao Lân vừa quay người, bỗng bật ngược ra sau hơn năm thước, xuống đất còn loạng choạng lùi sau ba bốn bước, sắc mặt trắng bệch, khóe môi từ từ rỉ ra một dòng máu tươi, trước mặt chàng là tử thi của Ứng Kế Tiên, trước ngực có chín lỗ máu sâu hoắm, lúc này vẫn còn phun máu, người đã tắt thở từ bao giờ.

Mai Dao Lân lạnh lùng quét mắt nhìn thi thể Ứng Kế Tiên, ánh mắt sắc lạnh chậm chậm di chuyển đến mặt Cuồng Hiệp và Tuyệt Cái, giọng âm trầm nói :

- Hai vị ra tay tuy nhanh, nhưng đáng tiếc chưa hạ được Mai mỗ, khiến hai vị để lại họa sát thân.

Cuồng Hiệp và Tuyệt Cái không ngờ với hai người hợp sức mà không đáng chết được Mai Dao Lân trong khi chàng chưa kịp quay người xuất thủ.

Tuyệt Cái chú mắt nhìn Mai Dao Lân từ trên xuống dưới, đoạn cười to nói :

- Sắc mặt người dường như có vẻ khác lạ, chưởng lực của hai lão phu quá nặng phải không?

Mai Dao Lân cười khẩy :

- Tuyệt Cái, lẽ ra các hạ phải hối hận bởi công lực của mình quá kém cỏi chẳng thể đánh nặng hơn.

Cuồng Hiệp quét mắt nhìn tử thi Ứng Kế Tiên, cười nói :

- Tiểu tử, nếu một chưởng mà khiến người chết đi một cách bất minh bất bạch thì Tuyệt Cái với Cuồng Hiệp thật có lỗi với vong hồn của nhiều đồng đạo võ lâm đã chết một cách uất ức, do đó hai ta đã thu hồi năm thành công lực.

Mai Dao Lân mắt rục sát cơ, cười sắc lạnh nói :

- Mai mỗ tin là chưởng lực thứ nhì hai vị sẽ không thu hồi năm thành công lực nữa.

Dứt lời chàng đã đứng cách Cuồng Hiệp và Tuyết Cái chỉ chừng ba thước. Cuồng Hiệp qua sắc mặt trắng bệch của Mai Dao Lân, biết chàng thể thương chẳng nhẹ, thâm cười khẩy tự nhủ :

- Lúc này cho dù Nhâm mỗ thật sự dùng năm thành công lực đối phó với ngươi, ngươi cũng chẳng thể nào chịu nổi.

Nghĩ vậy, về cuồng ngao lại hiện trên mặt, cười to nói :

- Mai Dao Lân, lão phu lần này chỉ dùng một nửa năm thành công lực, chương thứ ba sẽ giảm đi một nữa, bởi vì lão phu còn phải chờ ngươi buông tha cho ba lần, ha ha...

Mai Dao Lân đưa tay áo lên chùi vết máu trên khóe môi, đánh giọng nói :

- Nhâm Thiên Tùng, lão đắc ý quá sớm rồi đấy, Mai mỗ chưa tắt thở kia mà!

Cuồng Hiệp ngửa mặt cười vang :

- Vậy ư? Ha ha... theo lão phu thì giờ là đã đến lúc đắc ý rồi đấy!

Tuyết Cái hết sức bức tức trước thái độ cuồng ngao của Cuồng Hiệp, thâm nhủ :

- Nếu không nhờ có ta liên thủ, e rằng lúc này họ Nhâm ngươi đã phải đào mạng rồi! Hừ, nếu không phải vì trừ khử tiểu tử này, Tuyết Cái ta...

Bỗng, y tái mặt kêu lên :

- Người của Ngân Long bảo đã đến kia rồi!

Rồi thì buông tiếng quát vang, tung mình lao bỏ vào Mai Dao Lân quát :

- Mai Dao Lân, tiếp chiêu!

Dứt lời chương phong đã xô ra như vũ bão. Mai Dao Lân đã động sát cơ lạnh lùng quát :

- Mai mỗ đã chờ từ lâu!

Dứt lời chiêu Bồ Đề Thiền Phật đã chớp nhoáng tung ra.

Tuyết Cái vốn nghĩ Mai Dao Lân sẽ xuất thủ ngạnh tiếp, chẳng ngờ chàng sử dụng chiêu thức ảo diệu thế này, y đã được chứng kiến hậu quả của Ứng Kế Tiên, vội triệt chiêu tung mình ra sau hơn trượng, tức giận quát :

- Nhâm Thiên Tùng, ngươi định chờ người của Ngân Long bảo đến mới xuất thủ hay sao hả?

Cuồng Hiệp nào có ý như vậy, thật ra y kinh khiếp trước thanh thế của Ngân Long bảo.

Lúc này trên ngọn núi đối diện đang có không dưới hai trăm người đứng thành một hàng ngang, già trẻ trai gái đủ cả, thấy đều y phục đen và đeo trường kiếm, đứng yên bất động, trước họ là Phi Vân Khách Sách Phong.

Đứng hai bên Phi Vân Khách Sách Phong là một đôi vợ chồng trung niên, nam mày kiếm mắt sao, anh tuấn phong nhã, nữ tóc búi cao kiểu cung nữ, diễm kiều thủy mị.

Bên phải Phi Vân Khách Sách Phong là một người đàn ông trung niên võ phục, mắt hổ mày dài, tướng mạo rất uy vũ, qua viên bảo châu ngũ sắc rực rỡ nơi trước ngực người này, Cuồng Hiệp nhận ra đó là Võ Thừa Vân Bạch Phi, đệ nhất cao thủ nước Quy Phụng. Hai bên Võ Thừa Vân Bạch Phi là bốn đại hán vạm vỡ.

Tiếng quát của Tuyết Cái đã kéo Cuồng Hiệp trở về thực tại, y bất giác rợn người, lùi sau hai thước. Ngay khi ấy Mai Dao Lân tung mình lao đuổi theo Tuyết Cái.

Cuồng Hiệp thấy vậy vội quát to, tung mình lao tới tấn công vào mạn sườn trái của Mai Dao Lân.

Tuyết Cái vừa thấy Cuồng Hiệp lao tới, dừng khí liên gia tăng, buông tiếng quát vang, xuất chương giáp công.

Phía kia Sanh Thiên Tẩu và Vũ Nội song kỳ đã thọ thương khá trầm trọng, nhưng tình trạng nguy hiểm hơn hết là Vân Phụng Linh. Bầy lão nhân vào cuộc sau có sáu người tiếp viện cho Nhạc Minh Tùng và Nhạc Phong Tùng giáp công Vân Phụng Linh. Nhưng tại đây võ công của Vân Phụng Linh kém cõi nhất, hơn nữa nàng lại luôn lo nghĩ về Mai Dao Lân, tâm thần không sao tập trung được, công lực càng thêm giảm sút, nếu đối phương mà không phụng mệnh sanh cầm thì nàng đã táng mạng từ lâu rồi.

Chiến cuộc đã nghiêng hẳn về một phía, bất kỳ ai cũng nhận thấy được chẳng cần bao lâu nữa nhóm Mai Dao Lân năm người ắt sẽ táng mạng trong Vạn Tùng môn, thế là tiếng reo hò xung quanh càng thêm rầm rộ.

Ngay khi ấy, bỗng từ trong các ngôi lầu xung quanh vọng ra tiếng rú thảm liên hồi, tiếp theo là những từ thi trẻ con và phụ nữ bị ném qua cửa sổ rơi xuống quảng trường, trong thoáng chốc đã chồng chất đến hơn trăm từ thi, chứng tỏ kẻ động thủ không phải chỉ một hai người.

Tiếng rú thảm tuy bị tiếng reo hò lấn át, song những từ thi nối tiếp nhau rơi xuống quảng trường vẫn khiến mọi người khiếp đảm kinh tâm, trong thoáng chốc bầu không khí đã trở nên chết lặng.

Bỗng có tiếng kinh hoàng la to :

- Ô! Nguy rồi, có kẻ xâm nhập vào nhà sát hại thân quyền.

Lúc này người của Ngân Long bảo đã lữ lượt phóng xuống, hiển nhiên việc ném từ thi xuống quảng trường là tín hiệu.

Nhạc Thừa Vũ độc chiến Sanh Thiên Tẩu vốn đã nắm chắc phần thắng, nghe vậy giật mình đảo mắt nhìn quanh, liền tức tái mặt, tung mình ra ngoài vòng chiến, thờ thần đứng tại chỗ, râu tóc không gió tự lay động, toàn thân run rẩy như phải tà.

Đây là một cơ hội hiếm có, bởi lúc này Nhạc Thừa Vũ đang đứng quay lưng về phía Sanh Thiên Tẩu.

Sanh Thiên Tẩu vốn đã lâm vào tuyệt cảnh, lửa căm thù mỗi lúc càng bốc cao, hận không thể ăn tươi nuốt sống Nhạc Thừa Vũ, thấy dịp may hiếm có đâu chịu bỏ lỡ, trong tiếng quát vang đã tung mình xuất chiêu, bỏ thẳng vào từ huyệt sau tim Nhạc Thừa Vũ, ra tay nhanh như tia chớp :

Nhạc Thừa Vũ đứng thừ ra như phỗng đá, rất có thể y đã sớm biết bàn tay từ thần đang vươn đến, nhưng ngay trong khoảnh khắc ấy y nhận thấy sinh mạng, danh vọng và tất cả đều không còn quan trọng nữa.

Ngay khi bàn tay Sanh Thiên Tẩu chỉ còn cách sau lưng Nhạc Thừa Vũ không đầy ba thước, bỗng Sanh Thiên Tẩu nhác thấy cảnh tượng hãi hùng trên quảng trường, kinh hãi buống tiếng quát to, cổ thu hồi chiêu lực, lướt chéo sang bên bốn thước, về căm thù trên mặt hoàn toàn tan biến.

Nhạc Thừa Vũ ngơ ngẩn quét mắt nhìn Sanh Thiên Tẩu, trầm giọng nói :

- Hàn Thiên Hồng, mỗi hận mười năm về Vạn Tùng môn, lão phu tin là ngươi không thể nào quên được.

Sanh Thiên Tẩu gằn giọng :

- Hàn mỗ từng mong muốn lột da ngươi ăn tươi nuốt sống ngươi.

Nhạc Thừa Vũ đồ ỉn cười :

- Vậy bây giờ thời cơ đã đến, lão phu quyết không hoàn thù.

Sanh Thiên Tẩu lắc đầu, giọng trĩu nặng :

- Hàn mỗ ở trong núi sáu mươi năm dài, chẳng ngày nào là không nghĩ cách báo đền những gì Vạn Tùng môn đã ban cho Hàn mỗ trong mười năm dài, nhưng chung quy vẫn không nghĩ ra được phương cách này, trên đời thật có quá nhiều người thông minh hơn Hàn mỗ, thôi thì mỗi hận mười năm Hàn mỗ bỏ qua từ đây!

Dứt lời, đưa tay lên ôm ngực, phún ra một ngụm máu to, loạng choạng đi về phía Mai Dao Lân.

Trên lầu đại sảnh lúc này đã xuất hiện Thương Lăng Khách Sách Thanh với Ngân Dực Điều Sách Long, thỉnh thoảng vẫn còn thi thễ từ các cửa sổ bay xuống, những người từ trên núi xuống cũng tiến đến gần quảng trường, vị trí của họ khi này, giờ đây đã do một nhóm người khác chiếm cứ.

Phi Vân Khách Sách Phong lạnh lùng quét mắt nhìn quanh quảng trường, khẽ hừ hai tiếng cười nói :

- Xin chào Nhạc lão bá!

Nhạc Thừa Vũ tăng lờ, quét mắt nhìn anh em họ Nhạc trong trận chiến, lớn tiếng quát :

- Nhạc Minh Tùng, Nhạc Phong Tùng dừng tay lại!

Đoạn ngẩng lên nhìn về phía lầu đại sảnh, trông thấy Thương Lăng Khách Sách Thanh và Ngân Dực Điều Sách Long, liền hiểu hết mọi sự, lòng chán chường cũng theo đó thay đổi, bi phẫn lắc đầu, trầm giọng nói :

- Ngân Long bảo sau cùng cũng tiêu diệt được Vạn Tùng môn, huynh đệ nhà họ Sách, thủ đoạn của các ngươi thật là nhân từ!

Hai anh em họ Nhạc với Vũ Nội song kỳ lúc này cũng đều đứng thừ ra tại chỗ, những hán tử cầm giáo đứng quanh thầy đều bàng hoàng bối rối.

Võ Thừa Vân Bạch Phi lúc này đang cất bước đi về phía ái nữ Vân Phụng Linh đang bị vây đánh.

Phi Vân Khách Sách Phong lạnh lùng quét mắt nhìn đồng tử thi trên mặt đất, cười khẩy nói :

- Nhạc lão bá, trăm thảo trừ căn là hậu kế, Vạn Tùng môn với Ngân Long bảo thể bất lưỡng lập, điều không may là Nhạc lão bá đã bại trước một bước, hừ hừ! Nhạc lão bá đó là sự an bài của định mệnh.

Nhạc Thừa Vũ khích động tiến tới một bước, bỗng lại dừng chân. Ngay khi ấy, sau lưng y vang lên ba tiếng rú thảm, tiếp theo là tiếng của Vân Phụng Linh kinh ngạc kêu lên :

- Phụ thân!

Nhạc Thừa Vũ không quay lại cũng rõ Vạn Tùng môn đã ngã xuống ba người nữa.

Nhạc Thừa Vũ lắc mạnh đầu, vẻ mặt dần trở lại bình thường, đôi mắt đầy tia máu quét quanh một vòng thật nhanh, bỗng buông tiếng cười ghê rợn :

- Ha ha... cội rễ của Vạn Tùng môn các ngươi đã trừ sạch, nhưng còn ba cha con lão phu thì các ngươi chưa trừ được.

Phi Vân Khách Sách Phong nghe vậy bất giác thất tim, mắt quét nhanh về phía Võ Thừa Vân Bạch Phi, đoạn lạnh lùng nói :

- Nhạc lão bá định rời khỏi đây ư?

Nhạc Minh Tùng mắt không ngừng nhìn trên mặt đất, y đã nhìn kỹ và nhận rõ từng từ thì một, hậu duệ Tùng Môn song hữu ngoại trừ hai anh em y, không còn người nào sống sót. Trong lúc tốt cùng chán nản, lòng liều mạng báo thù nảy sinh, vụt quay người giật dũ găm lên :

- Lão phu thí mạng với lũ tặc tử táng tâm bệnh cuồng các ngươi!

Đoạn liền tung mình toan lao tới, Nhạc Thừa Vũ vội quát :

- Minh Tùng, đứng lại!

Đồng thời đã lướt nhanh tới nắm lấy tay Nhạc Minh Tùng, quay người cười khẩy nói :

- Các ngươi nếu muốn lưu giữ ba cha con lão phu thì hãy mau gọi những kẻ trong nhà ra đây, lão phu biết rõ, nếu chỉ với nhân lực và võ công của Ngân Long bảo, không thể tiêu diệt hết thân quyến của Vạn Tùng môn một cách dễ dàng và nhanh chóng vậy được.

Phi Vân Khách Sách Phong giật mình kinh hãi, thảm nhũ :

- Lão này bị đã kích nặng nề như vậy mà tâm trí vẫn chẳng chút rối loạn, nhận xét thật sâu sắc, chỉ phân định lực ấy, ba huynh đệ mình cũng chẳng phải đối thủ. Nhưng hai người kia giờ đã bỏ đi rồi, làm sao diệt trừ được họ đây?

Đoạn lại nhìn về phía Võ Thừa Vân Bạch Phi nói :

- Nhạc lão bá tự tin không suy xét lắm ư?

Nhạc Thừa Vũ cười khẩy :

- Có lẽ họ không còn ở trong nhà nữa!

Phi Vân Khách sững sờ, buột miệng nói :

- Chỉ những người hiện diện nơi đây, Nhạc lão bá cũng không đối phó nổi rồi.

Nhạc Thừa Vũ nhìn chót vào mặt Phi Vân Khách, đánh giọng :

- Ngươi giữ được lão phu chăng?

Đoạn cất bước đi về phía Phi Vân Khách Sách Phong, Nhạc Minh Tùng và Nhạc Phong Tùng cũng liền theo sát sau lưng phụ thân. Phi Vân Khách biết rõ võ công mình không chống nổi Nhạc Thừa Vũ, vội lớn tiếng nói :

- Ý Vân huynh thế nào!

Võ Thừa Vân Bạch Phi nghe hỏi ngẩn người, sau đó lạnh lùng nói :

- Việc ở đây không liên quan đến nước Quy Phụng!

Phi Vân Khách biến sắc mặt :

- Nhưng người này...

Nhạc Thừa Vũ cũng có phần kiêng dè Võ Thừa Vân Bạch Phi, sợ đối phương đổi ý, không chờ Phi Vân Khách dứt lời, bỗng tung mình lên cười ghê rợn

nói :

- Một ngày nào đó chúng ta sẽ gặp lại nhau tại Ngân Long bảo, ha ha...

Trong tiếng cười dài, ba cha con đã lướt đi như bay chỉ để lại một đám người ô hợp như rắn mất đầu.

Bạn đang đọc truyện *Long Kiếm Truy Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Cuộc trùng phùng cay nghiệt

Phi Vân Khách Sách Phong về bất mãn đưa mắt nhìn Võ Thừa Vân Bạch Phi, nhưng không dám buông lời mạo phạm, bởi hiện nay Ngân Long bảo rất cần đến sự giúp sức của nước Quy Phụng.

Thương Lăng Khách Sách Thanh và Ngân Dục Điều Sách Long từ trên lầu phóng xuống quảng trường. Sách Long vừa thấy Vân Phụng Linh đứng bên Võ Thừa Vân Bạch Phi liền lộ vẻ vui mừng, chân vừa chạm đất liền đi nhanh về phía ấy.

Lúc này trên quảng trường chỉ còn Mai Dao Lân giao chiến với Cuồng Hiệp và Tuyệt Cái, lẽ tự nhiên mọi ánh mắt đều tập trung vào ba người.

Vân Phụng Linh nóng ruột, khề giục :

- Phụ thân mau lên! Mai Dao Lân đã thọ thương rất trầm trọng.

Võ Thừa Vân Bạch Phi đưa mắt nhìn đôi vợ chồng trung niên đang chăm chú theo dõi trận chiến, lắc đầu nặng nề nói :

- Linh nhi, người có biết song thân của y cũng có mặt tại đây không?

Vân Phụng Linh nghe vậy giật mình, liền đưa mắt nhìn về phía đôi vợ chồng trung niên, chỉ thấy văn sĩ trung niên lúc này trán nổi gân xanh, chót mũi ửng đỏ, hai mắt không chớp ngược nhìn vào trận đấu, nỗi lo lắng biểu hiện hết sức rõ ràng. Mỹ phụ cung trang tay phải nắm chặt cánh tay trái văn sĩ trung niên, người thoáng run rẩy, vẻ hồi hộp chẳng kém văn sĩ trung niên. Vân Phụng Linh bỗng nói :

- Phụ thân, Lân ca bảo người đàn bà ấy không phải là thân mẫu của Lân ca.

Võ Thừa Vân Bạch Phi sững sốt :

- Thật vậy ư?

Bỗng một giọng trong trẻo cười nói :

- Vân bá bá, đó là gia tỷ, đương nhiên không phải là thân mẫu của Mai Dao Lân, Linh nhi nói rất đúng.

Vân Phụng Linh nghe tiếng biết người, chẳng thềm nhìn đến Sách Long, nóng lòng giục :

- Phụ thân nhanh lên, Lân ca đã thọ trọng thương, phụ thân... còn chờ đến bao giờ nữa!

Vừa rồi bởi kinh ngạc về thân phận của Mai Dao Lân nên Võ Thừa Vân Bạch Phi không chú ý đến sự xưng hô của ái nữ đối với Mai Dao Lân, giờ nghe rõ bất giác ngẩn người, nghiêm mặt nói :

- Linh nhi gọi y là gì?

Ngân Dục Điều liền lộ vẻ vui mừng, đồng thời nghĩ ra cách chỉ trích Mai Dao Lân khiến Võ Thừa Vân Bạch Phi có ác cảm với chàng. Vân Phụng Linh nghe phụ thân hỏi vậy bất giác đỏ mặt, cúi đầu lạng thinh.

Võ Thừa Vân Bạch Phi thấy vậy càng thêm hoài nghi, trầm giọng hỏi :

- Linh nhi, người đã quen biết y bao lâu rồi?

Vân Phụng Linh chằm chằm ngẩng lên không đáp mà lại hỏi :

- Phụ thân có chịu giúp Lân ca hay không?

Võ Thừa Vân Bạch Phi tức giận :

- Người hãy trả lời ta trước đã!

Ngân Dục Điều Sách Long đảo mắt, vội nói :

- Vân bá phụ, việc này tiểu diệt có biết đại khái, hai người...

Vân Phụng Linh cười khẩy ngắt lời :

- Việc giữa hai cha con bọn này, không dám phiền Sách công tử nhọc tâm. Phụ thân, Linh nhi đến Trung Nguyên không bao lâu thì đã quen biết Mai Dao Lân, Linh nhi tự tin đã không nhìn lầm người.

- Người bảo không nhìn lầm, vậy chứ con người y thế nào?

- Con người của Mai Dao Lân ngoài mặt lạnh lùng nhưng lòng rất nhiệt tình và trọng nhân nghĩa, y muốn một mình gánh vác đại cuộc, cứu vãn võ lâm, nhưng lại không được giới võ lâm hiểu cho, y có lòng dạ anh hùng, song lại hết sức cô đơn.

Võ Thừa Vân Bạch Phi vẻ không tin :

- Vậy thì Cuồng Hiệp và Tuyệt Cái là kẻ đáng giết ư?

Vân Phụng Linh tuy nhận thấy giọng nói của phụ thân khác lạ nhưng nàng không chịu bỏ qua cơ hội biện hộ cho Mai Dao Lân, nghiêm giọng nói :

- Họ không phải thật sự là người nghĩa hiệp mà chỉ là hạng mưu danh trục lợi..

Võ Thừa Vân Bạch Phi cá giận :

- Người còn quá trẻ đại nên dễ bị người dối gạt, phụ thân tai không điếc, mắt không mù, tất cả những gì liên quan đến Mai Dao Lân mà phụ thân đã nghe được trên đường hoàn toàn trái ngược với lời nói của người, người biết vì sao mọi người phải đuổi theo đến đây không?

Vân Phụng Linh rất hiểu tính cha, nên nàng biết đã hết hy vọng, bèn cất bước chậm rãi đi về phía trận chiến.

Võ Thừa Vân Bạch Phi thấy vậy sững sốt, vội đuổi theo trầm giọng quát :

- Linh nhi, người định làm gì vậy?

Vân Phụng Linh thờ thẫn dừng bước, nhưng không quay lại, khẽ nói :

- Phụ thân, trong mười chín năm qua Linh nhi chưa từng yêu cầu phụ thân điều gì, đúng không?

Võ Thừa Vân Bạch Phi ngờ ngác :

- Người nói vậy nghĩa là sao?

- Xin phụ thân hãy trả lời Linh nhi.

- Phải, người chưa từng yêu cầu phụ thân điều gì cả.

- Giả sử bây giờ Linh nhi yêu cầu phụ thân một điều, phụ thân có chấp thuận không?

Võ Thừa Vân Bạch Phi nghe lòng trĩu xuống, trầm giọng nói :

- Phụng Linh, phụ thân biết người muốn làm gì rồi! Trên đời không có bậc cha mẹ nào là không muốn con cái mình được hạnh phúc, nhưng Mai Dao Lân không phải là...

Vân Phụng Linh biết phụ thân nói gì, nên vội tiếp lời :

- Vâng, phụ thân biết Linh nhi muốn đến giúp Lân ca, và Linh nhi cũng biết phụ thân là vì lo cho Linh nhi, nhưng phụ thân có từng nhìn thấy không? Có từng nhìn thấy Mai Dao Lân cô đơn dường nào không? Nơi đây chẳng có song thân, có trường bối và cũng có bằng hữu, nhưng lúc này đây, thật sự lo cho an nguy của chàng chỉ có một lão nhân cô đơn đang thọ trọng thương, ông ấy từng là nô bộc của Vạn Tùng môn, cảm hận tất cả mọi người trên cõi đời, nhưng lại không cảm hận Lân ca, phụ thân biết vì sao không? Vì Lân ca là một trang anh hùng thật sự, chàng thương hại những người đáng thương hại, giết sạch những kẻ phải đền tội, bởi trên đời kẻ thiếu nợ quá nhiều, kẻ trả nợ quá ít, nên mọi người đã cảm hận chàng và vì vậy Linh nhi mới van xin phụ thân chấp thuận một lần, hãy đến giúp Mai Dao Lân.

Võ Thừa Vân Bạch Phi tuy không nhìn thấy gương mặt của ái nữ lúc này, nhưng qua giọng nói nghẹn ngào của nàng, ông biết lúc này ái nữ đang ràn rụa nước mắt, và qua lời nói của nàng, ông nhận thấy nàng không còn trẻ nữa. Đồng thời ông cũng tin là trên cõi đời này kẻ thiếu nợ quá nhiều mà kẻ trả nợ lại quá ít, do đó niềm tin của ông bắt đầu lung lay. Tiếng nói của Vân Phụng Linh rất to, những người hiện diện cơ hồ đều nghe rõ.

Văn sĩ trung niên hàm răng trắng ngăm sâu vào môi, từng giọt máu tươi đang từ khóe môi rỉ xuống trước ngực.

Mỹ phụ trung niên mắt rướm lệ, nhẹ kéo tay áo chồng nói :

- Phu quân, chúng ta là bậc cha mẹ không thể trơ mắt nhìn Lân nhi trong lúc thọ trọng thương mà còn bị hai vị tiền bối võ lâm hà hiếp, chúng ta còn chờ gì nữa?

Văn sĩ trung niên gật đầu, cất bước toan đi.

- Ngọc Châu, hai người đã quên tôn chỉ lúc đến đây rồi ư? Chịu đựng chút đả kích, ắt hữu ích cho Lân nhi.

Mỹ phụ trung niên lạnh lùng quay lại nói :

- Nhị thúc, Lân nhi tuổi còn trẻ, chịu sự đả kích thế này là đã quá đủ rồi!

Thương Lăng Khách Sách Thanh trầm giọng quát :

- Im ngay, hấn biết ở đây có nhiều trường bối, nếu không chịu đựng nổi, tự hấn sẽ lên tiếng xin trợ giúp, lúc ấy các người hấn ra tay cũng chẳng muộn.

Tiếng nói y vang rền như sấm động, hiển nhiên không phải chỉ nói cho hai người nghe. Mỹ phụ trung niên Sách Ngọc Châu lạnh lùng nói :

- Tam thúc nói vậy không thấy quá đáng ư?

Thương Lăng Khách Sách Thanh tức giận :

- Sao? Người nói sao? Quá đáng ư? Hừ, nếu Mai Dao Lân là kẻ thật sự anh hùng thì đâu cần phải nhờ cậy đến Ngân Long bảo, bằng không hấn muốn sống thì phải nhìn nhận cha, theo về với tông môn.

Sách Ngọc Châu đánh mặt, giọng kiên quyết :

- Chúng ta ra tay, con là của nhà họ Mai mà!

Đoạn kéo tay áo văn sĩ trung niên, vừa định tung mình lao tới.

Ngay khi ấy, Mai Dao Lân buông tiếng cười đinh tai :

- Ha ha... Sách Thanh, các hạ nói rất đúng, Mai Dao Lân dù tan xương nát thịt, phơi thây tại chỗ cũng không bao giờ cầu khẩn đến ba vị ngoại công đại nhân đại nghĩa của Ngân Long bảo đâu.

Dứt lời, người bỗng quay nhanh như gió cuốn, lạnh lùng nói :

- Sách Phong, Sách Thanh hai người hãy nhìn cho rõ đây!

Rồi thì chàng bỗng vọt thẳng lên không, quát to :

- Phật Đỉnh Mê Tâm!

Sanh Thiên Tẩu thấy vậy hoảng kinh nói :

- Công tử đang thọ trọng thương, không nên tiêu hao nội lực nữa!

Đồng thời đã tung mình lao tới, lão đã quên mất là mình cũng đang thể trọng thương trầm trọng.

“Bùng” một tiếng vang rền, kèm theo một tiếng “hự” khô khan và hai tiếng “hự” đau đớn, ba người văng bay về ba phía, Sanh Thiên Tẩu đang lao nhanh đến vừa lúc Mai Dao Lân văng bật ra, lão vội đưa tay ôm lấy chàng.

Sức bật của Mai Dao Lân không mạnh lắm, song vì Sanh Thiên Tẩu đang thọ trọng thương nên bị đẩy lùi năm bước rồi ngã ngồi xuống đất, nhưng hai tay vẫn ôm chặt lấy Mai Dao Lân.

Trong hai tiếng huyết dài bi phẫn, Cuồng Hiệp và Tuyệt Cái đã tung mình bỏ đi. Võ Thừa Vân Bạch Phi nhìn chót vào mặt Mai Dao Lân, Vân Phụng Linh lê từng bước trĩu nặng đi về phía Mai Dao Lân.

Võ Thừa Vân Bạch Phi không ngăn cản ái nữ nữa, bởi Mai Dao Lân lúc này tuy mặt trắng bệch, nhưng ông vẫn nhận thấy rất rõ vẻ kiên cường bất khuất đã biểu hiện trên mặt chàng, giờ đây ông đã tin lời ái nữ, chàng trai này quả là hào hiệp chính khí. Sanh Thiên Tẩu quan tâm hỏi :

- Công tử cảm thấy thế nào?

Mai Dao Lân gắng gượng từ trong lòng Sanh Thiên Tẩu ngồi dậy, thản nhiên cười nói :

- Thiên Hồng thọ thương cũng đâu nhẹ hơn Mai mỗ đúng không?

Sanh Thiên Tẩu lắc đầu cười chua chát :

- Nhưng Thiên Hồng chớ hề gây thương tổn được đối phương mấy may.

- Chỉ cần hai ta không chết, sau này còn thiếu gì cơ hội.

Sanh Thiên Tẩu lắc đầu thờ dài :

- Không còn cơ hội sau này nữa đâu!

Mai Dao Lân rung động cõi lòng, chớp tay Sanh Thiên Tẩu hốt hải nói :

- Thiên Hồng đã bị chấn thương tim mạch ư?

Sanh Thiên Tẩu mặt khếch động co giật một hồi, hai mắt nhìn chót vào mặt Mai Dao Lân, một hồi thật lâu mới nở nụ cười hải lòng, lắc đầu nói :

- Thương thể Thiên Hồng nhẹ hơn công tử nhiều, hơn nữa Thiên Hồng hiện cũng chưa muốn chết, bởi đây là việc riêng của Thiên Hồng.

Mai Dao Lân khoan tâm :

- Vậy sao Thiên Hồng lại bảo là sẽ không còn cơ hội nữa?

- Bởi vì Thiên Hồng đã hứa bỏ qua từ nay rồi!

- Vì sao vậy?

Sanh Thiên Tẩu chỉ tay ra sau lưng :

- Vì những người kia!

Mai Dao Lân nhìn theo hướng tay chỉ của Sanh Thiên Tẩu, liền tức biến sắc mặt, chậm chậm ngoảnh mặt đi, ánh mắt dừng lại trên mặt Ngân Long Nhị Lão, lạnh lùng nói :

- Đây là kiệt tác của hai vị phải không?

Phi Vân Khách Sách Phong sầm mặt quát :

- Ngươi nói chuyện với ai vậy hả?

Mai Dao Lân hai tay chỗi mạnh xuống đất đứng lên, người lão đảo hai lượt, vừa lúc Vân Phụng Linh đi tới đỡ lấy chàng, với giọng đau buồn khẽ nói :

- Lân ca lại thọ thương nữa rồi!

Mai Dao Lân nhìn vào mặt nàng, chàng nhận thấy trong đáy mắt nàng dường như ngập đầy u uất, mỉm cười nói :

- Ngu ca tuy đã thọ thương, nhưng chưa đến nỗi táng mạng, Linh muội có tâm sự gì, xin hãy cho ngu ca biết.

Vân Phụng Linh lảng tránh ánh mắt chàng, khẽ nói :

- Song thân Lân ca đã đến!

Mai Dao Lân xúc động mãnh liệt, người giật thót lên, Vân Phụng Linh cảm thấy tay phải chàng bấu chặt vào vai trái mình và thoáng run rẩy, bất giác nghe lòng đau xót, nói :

- Lân ca hãy bình tĩnh, đã đến lúc Lân ca vận dụng trí tuệ rồi!

Mai Dao Lân chậm chậm hướng ánh mắt về phía hai vợ chồng trung niên, hai người cũng đang chăm chăm nhìn chàng, ánh mắt họ ngập đầy tình thương lẫn áy náy. Mai Dao Lân vội lảng tránh ánh mắt của họ, quay sang Sanh Thiên Tẩu nói :

- Thiên Hồng còn đi được không?

Sanh Thiên Tẩu chỗi tay xuống đất đứng lên, chưa kịp lên tiếng, bỗng nghe Phi Vân Khách Sách Phong giọng sắc lạnh nói :

- Mai Dao Lân, ngươi còn muốn đi khỏi đây ư?

Mai Dao Lân cười khẩy :

- Các hạ định giữ Mai mỗ lại hay sao?

Phi Vân Khách trầm giọng nói :

- Hiện đang lúc võ lâm nhiễu nhương, quần hùng nổi dậy, không phải bạn thì là thù, Ngân Long bảo đã hứa báo phục mối hận bị giam cầm mười tám năm của Hoàng hậu và Công chúa nước Quy Phụng thì chẳng thể không nghĩ đến đại kế báo phục mai sau, Mai Dao Lân hiện trước mắt ngươi có hai con đường để chọn, một là cùng trở về Ngân Long bảo, hai là ngươi xông được ra khỏi đây. Y đã nêu nước Quy Phụng ra đây, khiến Võ Thừa Văn Bạch Phi không thể nào đứng ra ngăn cản, thật thâm hiểm vô cùng.

Mai Dao Lân chẳng chút nghĩ ngợi, cười dài nói :

- Sách Phong, ý đồ của các hạ thật uống phí, Mai mỗ lúc này tuy nội thương trầm trọng, nhưng bằng vào bản lĩnh của các hạ e chưa đủ để giữ được Mai mỗ. Thiên Hồng chúng ta đi!

Phi Vân Khách sầm mặt, lách người đứng cản trước mặt Mai Dao Lân, trầm giọng nói :

- Mai Dao Lân, lão phu mong ngươi hãy suy nghĩ cặn kẽ.

Hai vợ chồng trung niên cùng tiến tới một bước, song chàng đã vận đề công lực. Thương Lăng Khách Sách Thanh thấy vậy, trầm giọng nói :

- Ngọc Châu, các ngươi định làm gì vậy?

Dứt lời đã đứng trước mặt hai người, cười khẩy nói tiếp :

- Nếu hai ngươi muốn cứu con mình, chỉ có một con đường là đưa hấn cùng về Ngân Long bảo, bọn ta quyết không ngược đãi hấn. Bằng không, vì đại kế, đành phải vậy thôi!

Hai vợ chồng trung niên nghe vậy rung động cõi lòng, mặt cùng lộ vẻ bàng hoàng. Văn sĩ trung niên buông tiếng thở dài trĩu nặng nói :

- Vâng, chúng ta phải khuyên Lân nhi trở về Ngân Long bảo, Kiếm Vân đã có lỗi với y rất nhiều rồi, không thể trơ mắt nhìn y bị hại nữa.

Đoạn cất bước kiên quyết đi về phía Mai Dao Lân.

Ngay lập tức, bầu không khí tĩnh lặng đến ngạt thở, bởi tất cả mọi người đều có cùng một ý nghĩ, cục diện của toàn thể võ lâm trong tương lai hoàn toàn lệ thuộc vào một mình Mai Dao Lân. Ngoại trừ Mai Dao Lân, tất cả ánh mắt đều tập trung vào Mai Kiếm Vân và Sách Ngọc Châu, người của Ngân Long bảo đều lộ vẻ cười thâm hiểm không sao che giấu được, bởi họ tưởng mình đã thành công.

Vũ Nội song kỳ lòng trĩu xuống dần theo từng bước chân của hai vợ chồng Mai Kiếm Vân, hai người rất hiểu tính nết của Mai Dao Lân, nên họ không dám nghĩ đến hậu quả.

Bước chân của hai vợ chồng Mai Kiếm Vân vẫn nặng nề chậm chạp di động trong sự tĩnh lặng, Mai Dao Lân vẫn không ngoảnh mặt lại, gương mặt trắng bệch của chàng đã ướt đầm mồ hôi. Tuy chàng không ngoảnh lại, song vẫn nghe rõ từng bước chân như giẫm đạp lên con tim mình vậy.

Sau cùng vợ chồng Mai Kiếm Vân cũng dừng lại cách Mai Dao Lân chừng ba bước. Mai Kiếm Vân mắt nhìn con trai đang ngược mặt nhìn trời, lòng nghe vô vãn hồ thẹn, đôi môi run run nhấp máy liên hồi nhưng không sao thốt nên lời.

Phi Vân Khách thấy vậy thoáng biến sắc mặt, lạnh lùng nói :

- Kiếm Vân, ngươi đang tìm lời mở đầu đó phải không?

Mai Kiếm Vân nhướng mày, song liền lại dãn nén, buông tiếng thở dài trĩu nặng, chậm chậm tiến tới một bước, hắng giọng rồi nói :

- Tại hạ là Mai Kiếm Vân, và công tử cũng họ Mai!

Mai Dao Lân mày kiếm nhướng động, chậm chậm quay mặt lại, nhìn chột vào mặt Mai Kiếm Vân nói :

- Dao Lân biết ông là phụ thân, phụ thân cũng biết hài nhi là con, mặc dù hai người chưa từng gặp mặt nhau, nhưng chúng ta đều biết rõ người kia ở đâu.

Đoạn chậm chậm co chân quỳ xuống. Mai Kiếm Vân hồ thẹn lảng tránh ánh mắt của Mai Dao Lân, đến khi Mai Dao Lân quỳ xuống, ông mới quay ánh mắt lại, thấy vậy vội nói :

- Lân nhi, đứng lên mau!

Đồng thời tiến tới một bước định đưa tay ra đỡ, bỗng nghe một giọng trầm lạnh nói :

- Kiếm Vân, con quỳ lạy cha là đúng với luân thường đạo lý, ngươi là gì mà dám trái lại?

Mai Kiếm Vân thấy vậy giật mình chẳng bước, hai tay cũng liền rút về, trong khi ấy Mai Dao Lân đã quỳ lạy xong đứng lên. Sách Ngọc Châu quay người tức tối nói :

- Tam thúc, ngay cả việc riêng của hai cha con họ mà tam thúc cũng hạn chế sao?

Thương Lăng Khách Sách Thanh sầm mặt quát :

- Ngọc Châu, hôm nay ngươi đã làm những gì, ngươi có biết không?

Sách Ngọc Châu khích động cười phá lên, đánh giọng nói :

- Hẳn là tam thúc đã ghi nhớ hết cả, việc mà Ngọc Châu phải làm hãy còn nhiều lắm, và cũng mong là tam thúc hãy ghi nhớ luôn một thể, khi trở về bảo hăng trị tội Ngọc Châu.

Phi Vân Khách lạnh lùng xen lời :

- Nếu ngươi còn dám buông lời hỗn xược, e rằng không chờ đến khi về bảo là ngươi đã phải thưởng thức môn quy trước rồi!

Sách Ngọc Châu thần nhiên cười khẩy :

- Ngọc Châu xin chờ đợi!

Mai Kiếm Vân hai mắt đầy thâm thiết nhìn vào mặt Mai Dao Lân, giọng quan hoài nói :

- Lân nhi nên điều trị nội thương trước, mọi sự chúng ta trở về Ngân Long bảo hẵng tính.

Mai Dao Lân biến sắc mặt, cười chua chát :

- Trở về Ngân Long bảo ư? Phụ thân nghĩ là Lân nhi cũng phụ thuộc vào Ngân Long bảo ư?

Thương Lăng Khách Sách Thanh xen lời :

- Con là phải theo cha, phụ thân ngươi thuộc về Ngân Long bảo, ngươi không thuộc Ngân Long bảo thì thuộc đâu chứ?

Mai Dao Lân cười khẩy :

- Đây là việc riêng của nhà họ Mai, không liên quan đến người ngoài.

Thương Lăng Khách cả giận, tung mình đến bên Mai Kiếm Vân, trở tay quát :

- Ngươi tưởng lão phu không dám giết ngươi hả?

Sanh Thiên Tẩu bỗng chỗi tay đứng lên, tung mình đến trước mặt Mai Dao Lân, lạnh lùng nói :

- Sách Thanh, ngươi tưởng Mai công tử thọ trọng thương không còn đương cự nổi với ngươi, thật ra bằng vào võ công xoàng xĩnh của ngươi, đừng nói là thương thể của Mai công tử hiện giờ, cho dù trầm trọng hơn ba phần nữa, Sách Thanh ngươi cũng không đủ tư cách huênh hoang quát tháo trước mặt Mai công tử.

Thương Lăng Khách đỏ mặt, tiến tới một bước quát :

- Lão nô tài, ngươi không đủ tư cách để nói chuyện với lão phu, nằm xuống!

Đồng thời đã với chiêu Xích Hà Thiên Lý (sương đỏ ngàn dặm), một chưởng bổ thẳng vào ngực Sanh Thiên Tẩu.

Trong khoảng quá gần, đừng nói Sanh Thiên Tẩu đã thọ trọng thương, mà dù còn khỏe mạnh cũng khó thể tránh thoát.

Chỉ nghe “bình” một tiếng vang dội, kèm theo một tiếng “hự” khô khan, thân người cao to của Sanh Thiên Tẩu đã bật ngửa ra sau, ngã ngay vào lòng Mai Dao Lân, đẩy chàng lùi sau bốn năm bước.

“Ừa” một tiếng, Sanh Thiên Tẩu phún ra một ngụm máu to, buông tiếng thở dài thậm thụt, nhắm mắt ngất xỉu, người mềm nhũn nằm trên khuỷu tay Mai Dao Lân.

Mai Dao Lân tho thần nhìn gương mặt đầy nếp nhăn của Sanh Thiên Tẩu, hai mắt bỗng thoáng chốc giăng đầy tia máu, khóe môi hé nở nụ cười lạnh lùng và tàn bạo.

Trong bầu không khí chết lặng, Mai Dao Lân chậm chậm đặt Sanh Thiên Tẩu xuống đất, vụt ngừng đầu lên, ánh mắt lạnh toát nhìn chót vào mặt Thương Lăng Khách, gần giọng nói :

- Hẳn là trong lòng các hạ lúc này hết sức đắc ý!

Thương Lăng Khách vừa tiếp xúc ánh mắt của Mai Dao Lân, bất giác rung động cõi lòng, hít sâu một hơi không khí, định thần lạnh lùng nói :

- Mai Dao Lân, đừng quên là thương thế của ngươi cũng chẳng nhẹ hơn y, lão phu đây chỉ là cảnh cáo ngươi mà thôi, nếu ngươi mà còn cố chấp thì hậu quả cũng sẽ giống như y.

Mai Dao Lân mất ánh sát cơ, cười khẩy :

- Vậy là Mai mỗ phải cảm tạ các hạ đã không hạ sát ư?

- Vì ngươi là người của Ngân Long bảo, lão phu chẳng tin trên cõi đời lại có người không sợ chết!

- Do đó vì muốn sinh tồn, Mai mỗ bắt buộc phải theo về Ngân Long bảo chứ gì?

Thương Lăng Khách cười ngạo nghễ :

- Lão phu quả có nghĩ vậy!

Mai Dao Lân cười mai mỉa :

- Vậy là Mai mỗ đã đoán đúng rồi!

Dứt lời bỗng buông tiếng cười vang, tiếng cười đầy phẫn uất, gằn giọng nói :

- Mai mỗ cũng tin là trên cõi đời chẳng có người không sợ chết, nhưng những kẻ Mai mỗ muốn giết, chưa ai thoát khỏi dưới tay Mai mỗ, Sách Thanh hãy chuẩn bị giữ mạng đi!

Trước tiếng cười kinh tâm động phách của Mai Dao Lân, Thương Lăng Khách lòng tin tiêu tan hoàn toàn, y đã từng chứng kiến cảnh Mai Dao Lân độc chiến Cuồng Hiệp và Tuyệt Cái, mặc dù biết rõ Mai Dao Lân hiện đã nội thương trầm trọng, song y tự lượng sức mình vẫn không chịu nổi năm thành công lực của Mai Dao Lân.

Mai Kiếm Vân nghe vậy vội nói :

- Mai Dao Lân, hãy bình tĩnh!

Mai Dao Lân lúc này lòng ngập đầy sát cơ, quay mặt lại nói :

- Hiện giờ Lân nhi rất bình tĩnh!

- Bình tĩnh? Vậy ngươi có biết ngươi đang nói chuyện với ai không?

- Lân nhi nói chuyện với Sách Thanh.

- Ngươi biết ông ấy là ai không?

Mai Dao Lân biến sắc mặt, chậm chậm nhìn vào mặt Mai Kiếm Vân một hồi thật lâu mới nói :

- Phụ thân biết Lân nhi phải gọi lão ta là gì và Lân nhi cũng tự biết, nhưng Lân nhi không bao giờ chấp nhận, thân mẫu Lân nhi họ Hoa, thân phụ họ Mai, Lân nhi không có họ hàng gì với họ Sách cả!

Mai Kiếm Vân lòng chỉ lo Mai Dao Lân xuất thủ, nên định dùng sự uy nghiêm của đấng sinh thành ngăn cản, trầm giọng nói :

- Nhưng phụ thân có quan hệ!

Mai Dao Lân biến sắc mặt :

- Phụ thân, có thể Lân nhi sai lầm, nhưng sự sai lầm này được giải đáp minh bạch thì mọi sự sẽ tiêu tan.

- Sự hiểu lầm gì? Ai đã gây ra?

- Ai gây ra thì Lân nhi không biết, nhưng sự hiểu lầm này thì chỉ có phụ thân mới giải đáp được thôi.

Mai Kiếm Vân sững sờ :

- Phụ thân có thể giải đáp ư?

Mai Dao Lân gạt đầu quả quyết :

- Vâng! Vì khi xưa phụ thân đã cùng mẫu thân đến Phong Lôi động, nên phụ thân phải biết tin tức của mẫu thân, sự hiểu lầm giữa Lân nhi với nhà họ Sách chính là bắt nguồn từ đó.

Mai Kiếm Vân gương mặt hồng hào bỗng trở nên hết sức nhợt nhạt, ông cảm thấy ánh mắt con trai hệt như hai lưỡi kiếm nhọn đâm sâu vào lòng mình, nên ông không dám tiếp xúc với ánh mắt ấy, và cũng không sao trả lời được. Trước thần sắc của Mai Kiếm Vân, Mai Dao Lân cũng thấy lòng trĩu nặng và bần khoản, bức thiết nói :

- Phụ thân, xin trả lời Lân nhi!

Phi Vân Khách bỗng xen lời :

- Y thị đã bị Vạn Tượng công tử đánh rơi xuống Trầm Vũ giang rồi!

Mai Dao Lân bàng hoàng :

- Phụ thân, có thật vậy không?

Mai Kiếm Vân thờ dãi :

- Hổ sâu ngăn cách giữa hai cha con ta có lẽ không bao giờ lấp bằng được, nhưng phụ thân không muốn dối gạt người, đó là sự an bài của định số...

- Phụ thân chưa nói đến vấn đề chính!

Mai Kiếm Vân giọng đau xót :

- Lúc mẫu thân người bị đánh rơi xuống Trầm Vũ giang, phụ thân đã không có mặt.

- Phụ thân có đến hạ lưu tìm kiếm không?

- Có!

- Phụ thân đã tìm kiếm mấy hôm?

Mai Kiếm Vân hồ thẹn lảng tránh ánh mắt của Mai Dao Lân, môi mấp máy mấy lượt nhưng chẳng thốt nên lời, lập tức trán đầm đìa những giọt mồ hôi to. Mai Dao Lân mắt dần rực lên sắc lạnh, trầm giọng nói :

- Hẳn là phụ thân đã tìm kiếm không chỉ một ngày.

Thương Lăng Khách bỗng xen lời :

- Đã tìm suốt năm ngày năm đêm!

Mai Dao Lân nhìn chột vào mặt phụ thân, lạnh lùng nói :

- Lân nhi muốn được nghe chính miệng phụ thân nói ra.

Mai Kiếm Vân cười ảo não :

- Lân nhi, ta biết dù giải thích thế nào người cũng không bao giờ lượng thứ cho ta, nhưng ta đã nói là không dối gạt người, chỉ có một ngày thôi.

- Một ngày ư?

Mai Dao Lân bỗng ngửa mặt cười dài, tiếng cười đầy bi phẫn, đoạn với giọng âm trầm nói :

- Vậy là giữa Lân nhi với nhà họ Sách không phải hiểu lầm rồi!

Thương Lăng Khách rung động cõi lòng, ngậm vận tụ công lực vào song chuông, song vẫn không tin tưởng, bèn quay sang Mai Kiếm Vân, tiến tới một bước hỏi :

- Kiếm Vân, người tính thế nào?

Mai Dao Lân thấy vậy thăm cười khẩy nhưng không để lộ ra mặt. Sanh Thiên Tẩu ngất xỉu dưới đất lúc này bỗng buông tiếng thở dài trĩu nặng, mở bừng mắt nhưng không đứng lên.

Mai Kiếm Vân có vẻ khó xử nhìn Thương Lăng Khách, hồi sau mới quay sang Mai Dao Lân trầm giọng nói :

- Dao Lân bất kể thế nào...

Mai Dao Lân ngắt lời :

- Phụ thân, Lân nhi biết khắp thiên hạ...

Mai Dao Lân chưa dứt lời, Thương Lăng Khách đột nhiên lẳng lặng lao tới, nhanh như chớp vung chưởng bổ vào tử huyệt toàn cơ của Mai Dao Lân.

Sách Ngọc Châu tự nãy giờ vẫn lưu ý đến Thương Lăng Khách, bởi bà hiểu rất rõ con người của vị tam thúc này, thấy vậy vội hét to :

- Lân nhi, lui mau!

Song thật không ngờ, Sách Ngọc Châu vừa dứt tiếng thì diễn biến đã kết thúc, hai người vẫn đứng đối diện nhau, song điều khác là cổ tay phải Thương Lăng Khách đã lọt vào tay Mai Dao Lân. Phi Vân Khách và Ngân Dục Điều tức giận, cùng tiến tới một bước, nhưng lại sợ ném chuột vỡ đồ, chững bước lại ngay. Phi Vân Khách lạnh lùng quát :

- Mai Dao Lân, ngươi có nghĩ đến hoàn cảnh của phụ thân ngươi hay chưa?

Mai Dao Lân cười khẩy :

- Chẳng cần các hạ nhọc tâm, những gì cần nghĩ Mai mỗ đều đã nghĩ đến cả rồi.

Đoạn quay sang Thương Lăng Khách, cười sắc lạnh nói :

- Mai mỗ đã nhắc nhở trước là các hạ phải giữ mạng rồi, chẳng ngờ các hạ lại tham công đến vậy.

Dứt lời, hữu chưởng chậm chậm đưa lên trước ngực chuẩn bị hạ thủ.

Thương Lăng Khách cắn chặt răng, cố chịu đựng nỗi đau đớn bởi mạch máu bị ách tắc nơi cổ tay, gằn giọng nói :

- Lão phu không ngờ ngươi còn trẻ tuổi mà lại thâm độc như vậy.

Mai Dao Lân cười khẩy :

- Mai mỗ trước nay luôn áp dụng phương pháp lấy gậy ông đập lưng ông!

Phi Vân Khách nghe vậy hoảng kinh, vội nói :

- Kiếm Vân, ngươi còn chờ gì nữa?

Mai Kiếm Vân đau khổ lắc đầu, bầm bụng tiến tới một bước, trầm giọng nói :

- Dao Lân, phụ thân đã có lỗi với ngươi khá nhiều, nhưng thấy đều là do bất đắc dĩ cả, ngươi buộc phụ thân phải đi vào con đường cùng.

Mai Dao Lân rung động cõi lòng, buột miệng hỏi :

- Phụ thân còn muốn trở về Ngân Long bảo ư?

Dứt lời tay phải bỗng vung lên, vừa định xuất chưởng. Bỗng nghe giọng cười giòn giã vang lên :

- Ha ha, trên đời không có bậc cha mẹ không phải, chả lẽ lần này ngoại lệ hay sao?

Mai Dao Lân nghe tiếng biết người, tay phải rút về lại vung lên toan xuất chưởng, bỗng nghe Sanh Thiên Tẩu với giọng yếu ớt nói :

- Công tử, hãy buông tha y thôi!

Mai Dao Lân sững sốt, rút tay quay người nói :

- Thiên Hồng đã quên mối thù một chưởng rồi sao?

Sanh Thiên Tẩu gắng gượng chới tay mấy lượt nhưng không sao đứng lên được, thiếu não buông tiếng thở dài, giọng nặng nề nói :

- Công tử, Thiên Hồng tin là lệnh tôn có điều uẩn khúc khó nói ra, trên đời này không có bậc cha mẹ nào là không thương yêu con cái, có thể là sự cảm thụ của Thiên Hồng nhiều hơn người khác, nhưng bất luận đúng hay sai, Thiên Hồng cũng bỏ qua mối thù một chưởng.

Mai Dao Lân ngờ ngẩn gật đầu, vung tay ném Thương Lăng Khách ra xa năm sáu trượng lạnh lùng nói :

- Mai đây Ngân Long bảo muốn đòi nợ hãy tìm Mai Dao Lân này!

Thương Lãng Khách đứng bật dậy, mặt đỏ bừng quát :

- Chúng ta tiến lên!

Dứt lời đã tung mình lao tới, Phi Vân Khách và Ngân Dục Điều cũng đều nộ khí xung thiên, vừa định tung mình.

Ngay khi ấy, tiếng nói khi nãy lại vang lên :

- Đấu trí hay đấu lực đều không bằng người ta, các vị hà tất tự chuốc nhục vào thân.

Dứt lời, bóng người nhấp nhোáng, giữa mọi người đã xuất hiện một lão đạo sĩ đầu tóc rối bù và mình đầy máu tươi.

Thương Lãng Khách vừa thấy người này lòng đã lạnh đi nửa phần, chừng bước buột miệng kêu lên :

- Diên đạo nhân!

Phi Vân Khách vừa nghe ba tiếng “Diên đạo nhân” cũng liền rung động cõi lòng, chừng bước đứng lại.

Diên đạo nhân quét mắt nhìn ba người, cười nói :

- Nếu các vị không cho Diên đạo nhân này là kẻ điên khùng nói năng càn bừa, thì theo bản đạo các vị nên trở về Ngân Long bảo là hơn.

Ngân Long bảo trong Tam lão đã có đến hai người vậy không bắt giữ được Mai Dao Lân, Nhị lão lòng đều không phục, Phi Vân Khách cười khẩy nói :

- Chẳng hay đạo trưởng khuyên Mai Dao Lân đi đâu?

Diên đạo nhân đánh mặt, bỗng lại cười nói :

- Xưa nay việc giữ khách là do thâm tình, quyết không cưỡng bức, Mai Dao Lân đã không phải xuất thân từ Ngân Long bảo, đi hay không đương nhiên phải do ý quyết định, lời nói của bản đạo có trái ý hay không?

Thương Lãng Khách tiếp lời :

- Tiền bối nói rất phải, nhưng có điều hôm nay bảo Mai Dao Lân về Ngân Long bảo không phải vì Ngân Long bảo mà là vì nước Quy Phụng. Mai Dao Lân ngay khi bắt đầu bước chân vào chốn giang hồ đã với cờ hiệu nước Quy Phụng chống đối võ lâm Trung Nguyên, giờ đây nước Quy Phụng đã thật sự động chúng đến đây, hẳn lại không chịu theo về, dụng tâm thật khó hiểu, mặc dù trước nay hẳn vô lễ với Ngân Long bảo, nhưng dù sao cũng là người của bốn bảo, nên lão phu chẳng thể không lo cho tiền đồ của hắn.

Những lời ngang ngược từ miệng Thương Lãng Khách thốt ra lại trở thành một đạo lý không sao phản bác được. Diên đạo nhân đưa mắt nhìn Võ Thừa Vân Bạch Phi, đoạn cười nói :

- Vậy là Mai Dao Lân không phải rồi! Thế nhưng nếu người của nước Quy Phụng đồng ý cho Mai Dao Lân không đến Ngân Long bảo, chẳng hay các vị nói sao?

Thương Lãng Khách đưa mắt nhìn Võ Thừa Vân Bạch Phi, thầm cười khẩy nói :

- Nếu vậy thì lão phu sẽ không cưỡng lưu nữa.

Diên đạo nhân quay sang Võ Thừa Vân Bạch Phi hỏi :

- Vân đại nhân nghĩ sao?

Vân Phụng Linh hỏi hộp nhìn phụ thân, còn Mai Dao Lân thì cười khẩy lạnh thinh. Võ Thừa Vân Bạch Phi vốn nhận thấy hành vi của Ngân Long bảo rất quá đáng, nhưng đồng thời ông cũng nhận thấy Mai Dao Lân là một thiếu niên kiên cường cao ngạo, và điều đáng sợ hơn hết là võ công chàng quá cao, không ai đương cự nổi, vạn nhất chàng sai đường lạc lối, đối địch với nước Quy Phụng thì hậu quả thật khó lường.

Thế là sau khi suy nghĩ hồi lâu, kiên quyết nói :

- Người của tể quốc đến đây hiện nay thấy đều trú tại Ngân Long bảo, và phụ thân của Mai công tử hiện đang làm quan tại nước Quy Phụng, nếu Mai công tử thật lòng vì bảo thù cho nước Quy Phụng thì nên cùng về Ngân Long bảo thì phải.

Vân Phụng Linh biết Mai Dao Lân không bao giờ chịu đến Ngân Long bảo, nghe vậy hoảng kinh nói :

- Phụ thân không...

Diên đạo nhân bình thản cười :

- Vân đại nhân không nghĩ đến lệnh ái sao?

Vân Bạch Phi nghiêm giọng :

- So sánh giữa công và tư, công phải đi đầu.

Điền đạo nhân cười :

- Hưởng hoàng lộc, báo hoàng ân, bản đạo hết sức bội phục tấm lòng của Vân đại nhân. Tuy nhiên, hiện có một người e rằng không bằng lòng để Mai công tử đến Ngân Long bảo, và người này Vân đại nhân không thể phản đối được.

Võ Thừa Vân Bạch Phi biến sắc mặt, cười nói :

- Lão phu lúc ở nước Quy Phụng sớm đã được nghe đại danh của đạo trưởng như sấm nổ rền tai, người không bằng lòng để cho Mai Dao Lân đến Ngân Long bảo hẳn là đạo trưởng chứ gì?

Thương Lăng Khách Sách Thanh rất cảm hận Điền đạo nhân, song vì võ công kém xa đối phương nên không dám để lộ ra mặt, giờ thấy có cơ hội bèn vội cười nói :

- Đạo trưởng đã gọi Vân đại nhân là “đại nhân” lẽ nào phản đối.

Điền đạo nhân cười to ngắt lời :

- Bản đạo quen biết với Sách huynh chưa bao lâu mà Sách huynh lại hiểu bản đạo thế này, ha ha... thật là tri âm khó gặp. Điền đạo nhân này đã sống hơn chín mươi năm dài, mãi đến hôm nay mới được gặp một người, vậy chứng tỏ lời người xưa quả không sai, ha ha...

Tiếng cười khinh miệt vừa dứt, quay sang Vân Bạch Phi nói tiếp :

- Vân đại nhân, lời nói của Sách huynh đúng hoàn toàn, dân đầu thế đối chọi với quan, bản đạo nói đây là một người khác.

Võ Thừa Vân Bạch Phi dịu mặt :

- Ai? Người ấy ở đâu?

Võ Thừa Vân Bạch Phi vừa dứt lời, bỗng nghe trên đỉnh núi đối diện vang lên một giọng hùng hồn :

- Công chúa nước Quy Phụng!

Mọi người cùng sững sốt, liền tức hướng ánh mắt về hướng ấy, chỉ thấy trên đỉnh núi có ba người đứng sòng vai nhau, bên phải là một thiếu nữ áo vàng, bên phải là một lão bà tay áo vàng, chính giữa là một thiếu nữ áo trắng.

Ngay khi mọi người ngẩng lên nhìn, thiếu nữ áo vàng đã nắm tay thiếu nữ áo trắng tung mình phóng xuống.

Vân Bạch Phi vừa trông thấy thiếu nữ áo trắng, liền nhẹ người thào nhủ :

- Kim Phụng Ngọc Nữ, sao nàng lại đi cùng với Công chúa thế nhỉ?

Ngân Dục Điều Sách Long thì nhìn đến ngây ngẩn, y đã từng đi lại trên giang hồ nhiều năm, nhưng chưa bao giờ gặp người con gái nào có thể sánh với ba thiếu nữ có mặt tại đây.

Thoáng chốc hai nàng đã xuống đến mặt đất, phi thân phóng nhanh về hướng này. Võ Thừa Vân Bạch Phi quý xuống trước tiên, tiếp đến vợ chồng Mai Kiếm Vân và Vân Phụng Linh cũng lần lượt quý xuống.

Kim Phụng Ngọc Nữ cùng Phụng Ước Bình dừng lại cách bọn họ chừng mười trượng, ánh mắt hai nàng dừng lại trên gương mặt trắng bệch của Mai Dao Lân, vẻ mặt khích động lẫn đau xót.

Mai Dao Lân vội lảng tránh ánh mắt hai nàng, cười ơ hờ nói :

- Công chúa vẫn mạnh?

Phụng Ước Bình người chấn động một cái, có lẽ nàng không ngờ Mai Dao Lân lại lạnh nhạt với mình thế này, niềm tức tưởi ngập lòng, bất giác nước mắt dâng trào. Kim Phụng Ngọc Nữ bực tức quét mắt nhìn Mai Dao Lân, đoạn quay sang Phụng Ước Bình nói :

- Bình muội, hãy lo thu xếp họ trước đi!

Kể từ khi cách biệt Mai Dao Lân tại Vô Sanh cốc, Phụng Ước Bình chẳng lúc nào không thương nhớ đến chàng. Khi nghe chàng bị rơi xuống Trầm Vu giang, nàng đã lo buồn đến lâm trọng bệnh.

Song ma bệnh vẫn không ngăn cản được lòng tương tư của nàng, nàng đã ôm bệnh bôn ba tìm kiếm để rồi bị giam tại Vạn Tùng môn, những lời nói của

thị tỷ hữu vệ lại khiến cõi lòng tuyệt vọng của nàng khôi phục sinh khí. Trên đường nàng luôn tưởng tượng đến cảnh sum họp vui vầy với Mai Dao Lân, ngờ đâu chàng lại chỉ hỏi một câu hồ hững thế này. Phụng Ước Bình chán nản đưa mắt nhìn Kim Phụng Ngọc Nữ, giọng nằn nể nói :

- Tỷ tỷ hãy bảo họ đi đi, xong việc tiểu muội sẽ trở về nước Quy Phụng ngay.

Mai Dao Lân mặt thoáng co giật, thầm buông tiếng thở dài.

Trong khi Phụng Ước Bình đang nói, Kim Phụng Ngọc Nữ mắt vẫn không rời Mai Dao Lân, thấy vậy liền động tâm thầm nhủ :

- Mình không thể để Ước Bình rời xa y nữa, hữu vệ nói rất đúng, y là người mặt lạnh lòng nóng, y lo nghĩ cho kẻ khác rất nhiều, nhưng lại không muốn họ hay biết.

Đoạn bèn trầm giọng nói :

- Bình muội, hai ta thân phận khác nhau, tỷ tỷ đâu có quyền ra lệnh với họ.

Phụng Ước Bình lúc này đang sồn lòng nản chí, buột miệng nói :

- Mọi người hãy trở về nước Quy Phụng ngay!

Võ Thừa Vân Bạch Phi đáp đầu lạy nói :

- Thượng bầm Công chúa, Mai Dao Lân có đi cùng chúng thần không?

Phụng Ước Bình lạnh lùng :

- Việc riêng của nước Quy Phụng, không cần nhờ vào tay kẻ khác, các người đi mau!

- Chúng thần xin theo hầu Công chúa.

- Không cần! Việc ở đây xong, bôn Công chúa sẽ về nước ngay, không cần các người theo hầu, đừng lờn thôi nữa, mau đi ngay!

Võ Thừa Vân Bạch Phi tuy rất lấy làm lạ về tính nết khác hẳn trước đây của vị Công chúa này, nhưng không dám kháng lệnh, đứng lên nói :

- Chúng ta hãy trở về Ngân Long bảo!

Mai Dao Lân bỗng tiến tới một bước hỏi :

- Phụ thân cũng đi ư?

Mai Kiếm Vân ào ão gật đầu :

- Phải, Lân nhi, hai cha con ta hôm nay mới được gặp nhau lần đầu, nhưng trong hoàn cảnh thế này...

Mai Dao Lân thờ dài trĩu nặng, tiếp lời :

- Trên đời không có bậc cha mẹ làm lỗi! Phụ thân, Lân nhi xin tạm biệt!

Đoạn chầm chậm quay mặt đi.

Thương Lăng Khách mắt bỗng vút qua vẻ thâm độc, cười to nói :

- Mai Dao Lân, Ngân Long bảo sẵn sàng đón tiếp người bất cứ lúc nào! Bọn ta đi đây, ha ha...

Dứt lời liền dẫn trước tung mình phóng đi, những người khác cũng lần lượt theo sau. Võ Thừa Vân Bạch Phi quay sang ái nữ nói :

- Linh nhi, hãy đi theo phụ thân!

Vân Phụng Linh đưa mắt nhìn Mai Dao Lân, do dự nói :

- Phụ thân, Linh nhi...

Võ Thừa Vân Bạch Phi bởi thấy Công chúa có vẻ như bất mãn về Mai Dao Lân, sợ ái nữ đi cùng Mai Dao Lân sẽ bị liên lụy, thừa lúc nàng bất phòng, đột nhiên lướt đến điểm vào huyệt ngũ của Vân Phụng Linh, đoạn quay sang vợ chồng Mai Kiếm Vân nói :

- Chúng ta đi thôi!

Vừa dứt lời người đã phóng vút đi. Mai Kiếm Vân quét mắt nhìn Mai Dao Lân, đau xót nói :

- Lân nhi, phụ thân đi đây!

Sách Ngọc Châu ghen ngào, khẽ nói :

- Lân nhi hãy bảo trọng!

Tiếng nói khẽ đến mức cơ hồ không nghe được, đoạn cất bước theo sau Mai Kiếm Vân phóng đi.

Những lời tha thiết của Sách Ngọc Châu đã khiến lòng Mai Dao Lân chấn động dữ dội, từ đầu chí cuối chàng không hề nói với bà một lời, bởi bà không phải là mẹ thân sinh của chàng. Thế nhưng, chàng cảm nhận rất rõ ràng, tuyệt đối bà không giả dối.

Trông theo bóng dáng hai người khuất sau cửa vào, Mai Dao Lân cảm thấy như vừa đánh mất gì đó và lại tăng thêm một gánh nặng nữa. Chàng nhếch môi cười theo thói quen, quay người đi về phía Sanh Thiên Tẩu đang nằm nghiêng trên mặt đất, không hề nhìn Phụng Ưc Bình và Kim Phụng Ngọc Nữ nữa.

Phụng Ưc Bình đưa tay áo lên lau nước mắt, giận dỗi nói :

- Tỷ tỷ, chúng ta đi thôi!

Đoạn quay người toan cất bước...

Mai Dao Lân nghe vậy ngẩng phắt lên, vừa lúc va chạm ánh mắt rùng rục của Kim Phụng Ngọc Nữ, như sợ tâm sự mình bị nhìn thấu, chàng lại vội cúi xuống, đưa tay ra đỡ Sanh Thiên Tẩu.

Điên đạo nhân thấy vậy bèn cười nói :

- Tiểu tử, dường như lòng ngươi không được ổn định?

Mai Dao Lân giật mình rút tay về, ngẩng lên hỏi :

- Đạo trưởng hẳn là có lương được trị thương?

Điên đạo nhân mỉm cười, vẻ đầy ẩn ý nói :

- Có thì có, nhưng sau này ngươi sẽ báo đáp bản đạo thế nào?

Mai Dao Lân ngẩn người, buột miệng nói :

- Mai mỗ không phải kẻ vong ân bội nghĩa, chỉ cần tiền bối có chỗ dừng đến, Mai mỗ muôn thác cũng không từ.

Điên đạo nhân cười :

- Bản đạo chẳng có thù oán gì với ai, không cần ngươi phải sống chết với thiên hạ. Điều bản đạo lo lắng là mình một thân đơn chiếc, khi chết phôi thân nơi núi rừng, nên vụ giao dịch này giữa hai ta được định vào mười năm sau?

Mai Dao Lân sững sốt :

- Mười năm ư?

Điên đạo nhân quét mắt nhìn Phụng Ưc Bình và Kim Phụng Ngọc Nữ, vờ vĩnh nói :

- Thế nào, thời gian ngắn quá phải không?

Mai Dao Lân lắc đầu cười :

- Không, thời gian quá dài, mười năm sau e rằng trên cõi đời đã không còn sự hiện diện của Mai Dao Lân này nữa.

Bổng ánh mắt rực sáng nói tiếp :

- Tại hạ xin thuốc đạo trưởng không phải là để cứu bản thân mình, người ấy sau này báo đáp đạo trưởng cũng vậy thôi, đúng không?

Phụng Ưc Bình lúc này đã quay lại, chăm chăm nhìn vào mặt Mai Dao Lân, vẻ mặt chàng vẫn hết sức bình thản, nằng rất sợ trông thấy vẻ bình thản đến dị thường ấy, bởi đó chứng tỏ chàng không còn bận tâm đến mọi sự trên đời. Điên đạo nhân vẻ cười trên mặt tan biến, qua sự điềm tĩnh phi thường của chàng trai này, ông rất lo số phận ba thiếu nữ kia, bởi chàng quá xem nhẹ sự sống chết của bản thân. Điên đạo nhân nghiêm túc nói :

- Tiểu tử, ngươi còn trẻ, đầu lẽ nào chỉ mười năm cũng không qua được, đây rõ ràng là viện có từ chối thôi.

Mai Dao Lân cười ảo não :

- Đạo trưởng hiểu rõ hoàn cảnh của tại hạ, tại hạ không muốn hiện tại hứa hẹn với đạo trưởng rồi tương lai thất tín.

Điền đạo nhân lại rúng động cõi lòng, chăm chăm nhìn Mai Dao Lân, một hồi thật lâu mới nói :

- Tiểu tử, giá người đừng sồn lòng, chịu đón nhận sự giúp đỡ của kẻ khác, tình thế chẳng phải không thể vãn hồi được, nên biết những kẻ đối phó người...

Mai Dao Lân nhếch môi cười, lãng sang chuyện khác :

- Đạo trưởng hôm nay đến đây hẳn là có điều phát hiện nữa phải không?

Điền đạo nhân ngẩn người, cười nói :

- Đúng vậy, cho nên bản đạo mong người sớm chữa khỏi thương thế, nhưng thuốc của bản đạo không thần tốc đến vậy, trừ khi...

Bỗng ngưng lời, đưa mắt nhìn về phía Kim Phụng Ngọc Nữ. Kim Phụng Ngọc Nữ biết ý Điền đạo nhân, liền thò tay vào trong tay áo lấy Linh Chi Lộ, nhưng Mai Dao Lân lại cười nói :

- Thương thế của tại hạ không hề gì...

Chàng chưa dứt lời, bỗng dấm mắt nhìn lên đỉnh núi trước mặt. Điền đạo nhân nghiêm giọng :

- Bởi vì người không biết đối phương là ai nên mới nói vậy.

Mai Dao Lân thu ánh mắt về :

- Nếu đạo trưởng thật lòng muốn giúp Mai Dao Lân thì xin mời...

Điền đạo nhân kinh nghiệm sống dạn dày, vội tiếp lời :

- Không chỉ bản đạo muốn giúp người mà cả Công chúa và Ngọc Nữ cũng có lòng như vậy, nhưng tiểu tử người lại ngăn cách người ta ngoài ngàn dặm.

Mai Dao Lân mặt thoáng co giật, nhưng chỉ trong khoảnh khắc đã trở lại bình thường, lạnh lùng nói :

- Đạo trưởng chưa nghe hết lời của Mai mỗ kia mà!

Phụng Ước Bình tức tức nói :

- Không cần nói nữa, tỷ tỷ chúng ta đi!

Đoạn nắm tay áo Kim Phụng Ngọc Nữ quay người toan cất bước. Kim Phụng Ngọc Nữ vội nắm tay nàng giữ lại, khẽ nói :

- Bình muội, y đang lâm vào tuyệt cảnh thế này, sao đành lòng bỏ mặc y mà đi được?

- Chính y không cần chúng ta kia mà!

Kim Phụng Ngọc Nữ khẽ thở dài :

- Những lời y đã nói với đạo trưởng, Bình muội không nghe thấy sao? Ngay cả sự sống chết của bản thân mà y còn không tự quyết định được. Bình muội là người thông minh, chả lẽ không nhận thấy dụng tâm thật sự của y hay sao?

Phụng Ước Bình mắt ngẩn lẹ, lại nhìn vào mặt Mai Dao Lân, những hình ảnh trong quá khứ lại lần lượt hiện về trong trí não.

Mai Dao Lân ơ hờ cười nói :

- Công chúa đi đường bảo trọng, Dao Lân xin tạm biệt!

Đoạn quay người đi qua phía Điền đạo nhân nói :

- Đạo trưởng nếu thật sự muốn giúp Mai mỗ thì xin chữa trị nội thương cho Hàn Thiên Hồng, Mai mỗ đến đây đã cạn lời.

Đoạn cất bước đi về phía ngọn núi đối diện, mặc dù chàng đã cố vận công cho thân người vững vàng, song bước chân không khỏi loạng choạng. Điền đạo nhân nặng nề lắc đầu, thò tay vào lòng lấy ra một hoàn thuốc, vung tay ném cho Cửu Hoàn Kiếm nói :

- Phiền lão hữu cho Hàn Thiên Hồng uống vào, bản đạo phải đến giúp tên tiểu tử ấy.

Đoạn đi đến trước mặt Kim Phụng Ngọc Nữ, đưa mắt nhìn Phụng Ưc Bình mắt ràn rụa nước mắt nói :

- Công chúa, lúc hoạn nạn mới rõ chân tình, y là người rất xứng đáng để cho Công chúa yêu thương, nhưng có điều Công chúa cần phải tạo niềm vui trong cuộc sống cho y, để cho y biết mình hãy còn rất nhiều trách nhiệm phải làm tròn trên cõi đời. Y muốn Công chúa rời xa y, chẳng phải y không quý trọng tình cảm của Công chúa, mà là y không muốn vì y mà Công chúa phải vướng bận trong lòng, bởi vì y phải đối phó với toàn thể võ lâm. Công chúa là người thông minh, hẳn có thể tưởng tượng được gánh trách nhiệm ấy nặng nề dường nào.

Đoạn quay sang Kim Phụng Ngọc Nữ nói :

- Cô nương có yên tâm trao Linh Chi lộ cho bản đạo không?

Kim Phụng Ngọc Nữ chẳng chút do dự trao ngay chiếc lọ ngọc trong tay cho Điền đạo nhân. Điền đạo nhân nghiêm nghị nói :

- Hẳn cô nương biết mình phải làm gì rồi?

Đoạn liền quay người đuổi theo Mai Dao Lân.

Mai Dao Lân ngồi xuống dưới một ngọn cỏ từng, vừa định nhắm mắt điều tức, bỗng Điền đạo nhân hạ xuống trước mặt, lão quét mắt nhìn những tảng đá xung quanh, cười nói :

- Nơi đây quả là kín đáo, nếu không từ trên cao nhìn xuống, chắc chắn không sao trông thấy được.

Mai Dao Lân cười thiếu nǎo :

- Không phải Mai mỗ cần kín đáo, đạo trưởng cũng biết là họ sẽ đến từ hướng nào mà!

Đoạn chậm chậm nhắm mắt lại. Điền đạo nhân giờ chiếc lọ ngọc trong tay lên nói :

- Tiểu tử, thời gian có hạn, ngươi cần phải uống thuốc này trước, nội thương sẽ khỏi ngay.

Mai Dao Lân mở mắt hỏi :

- Thuốc của đạo trưởng ư?

Ngay khi ấy Kim Phụng Ngọc Nữ và Phụng Ưc Bình nhẹ nhàng phi thân xuống sau mồm đá, Điền đạo nhân cười nói :

- Nếu là của Công chúa hoặc của Kim Phụng Ngọc Nữ thì ngươi không uống ư?

Mai Dao Lân cười nặng nề :

- Đạo trưởng hãy đưa đây!

Điền đạo nhân mỉm cười đưa lọ ngọc ra, Mai Dao Lân đưa tay đón lấy, mở nắp lọ ra bỗng biến sắc mặt, ngửa mặt uống vào ba giọt, trao cho Điền đạo nhân và nói :

- Xin đạo trưởng hãy cảm tạ họ giùm Mai mỗ!

- Ngươi không đích thân cảm tạ họ ư?

- Khi tại hạ bình phục, thì họ đã đi khỏi đây rồi!

Điền đạo nhân đón lấy lọ ngọc, cười nói :

- Có lẽ họ không bỏ đi đâu.

Mai Dao Lân bỗng mặt căng thẳng, đắm mắt nhìn vào Điền đạo nhân nói :

- Đạo trưởng hãy khuyên họ đi, được chăng? Bởi vì đạo trưởng đã bảo là giúp Mai Dao Lân mà!

Điền đạo nhân nghiêm giọng nói :

- Họ đi khỏi đối với ngươi chỉ có hại vô ích, vì võ công của họ đều được kẻ là hàng cao thủ bậc nhất võ lâm.

Mai Dao Lân giọng chua xót nói :

- Họ đi khỏi có thể giảm nhẹ rất nhiều gánh nặng tâm hồn tại hạ, họ vốn là những thiếu nữ hạnh phúc nhất, vì vậy tại hạ nghĩ là họ không nên gần gũi với một kẻ không liên can như tại hạ, tại hạ chỉ có thể mang đến cho họ tội ác và đau khổ, như vậy thử hỏi lương tâm tại hạ sao khỏi ray rứt?

Điền đạo nhân thờ dài trĩu nặng :

- Tiểu tử, ngươi muốn một mình gánh vác hết mọi chuyện ư? Ngươi tưởng mình gánh vác nổi, ngươi tưởng các nàng ấy có thể quên được ngươi hay sao? Tiểu tử, lòng dạ ngươi lương thiện, nhưng ngươi chẳng hiểu chút nào về tình cảm chân thật cả!

- Tình yêu và thù hận chỉ cách nhau một đường tơ mà thôi!

- Ngươi muốn họ căm hận ngươi để họ phai nhạt tình cảm ư?

Mai Dao Lân cười thiếu não :

- Thời gian ngắn ngủi đâu sao cũng dễ qua đi hơn những tháng ngày vô tận. Và lại tại hạ sẽ bước qua trong sự bận rộn.

Dứt lời chậm chậm nhắm mắt lại, ngay trong khoảnh khắc ấy, Điền đạo nhân trông thấy rõ ràng mắt chàng đã rướm lệ.

Điền đạo nhân mắt rục lên ánh sáng ghê rợn, nhìn chột vào mặt Mai Dao Lân, một hồi thật lâu mới thờ dài lẩm bẩm :

- Ngươi không thấy mình hy sinh quá nhiều sao?

Từ sau mỏm đá, Kim Phụng Ngọc Nữ và Phụng Ước Bình chậm rãi bước ra, hai nàng mặt đã rửa nước mắt. Điền đạo nhân quay lại trao lộ ngọc cho Kim Phụng Ngọc Nữ và nói :

- Y đã uống vào ba giọt!

Kim Phụng Ngọc Nữ buột miệng nói :

- Chỉ ba giọt thôi ư?

Điền đạo nhân thờ dài :

- Phải! Cô nương, bản đạo phải đến xem xét thương thế của Hàn Thiên Hồng một lát.

Đoạn liền phi thân bỏ đi, thoáng chốc đã khuất dạng sau mỏm đá.

Phụng Ước Bình áy náy nhìn Mai Dao Lân, chậm bước đi đến bên chàng, ngồi xuống dựa lưng vào thân tùng, đưa tay lên sờ trán Mai Dao Lân, nhu quên bằng sự hiện diện của kẻ khác.

Kim Phụng Ngọc Nữ thấy vậy liền nói :

- Bình muội, không nên động đến y!

Phụng Ước Bình giật mình, vội rút tay về, thờ thần nhìn vào mặt Mai Dao Lân.

Thời gian trông yên lặng dường như trôi qua rất chậm, hai thiếu nữ không ai nói gì nữa, bốn mắt không rời khỏi mặt Mai Dao Lân.

Ngay khi ấy, trên núi bỗng xuất hiện bảy tám đại hán, lưng giắt kim đao, trên tay người nào cũng có bung một chiếc hộp ngọc tinh xảo. Lát sau, từ trên núi sừng vai phóng xuống hai lão nhân áo bạc, trên tay mỗi người đều có một mảnh lụa vàng, bên trên là một viên minh châu to lớn cỡ trứng ngỗng.

Kim Phụng Ngọc Nữ nghe thấy tiếng vội quay phắt lại, bất giác kinh hoàng kêu lên :

- Quỳnh Hải song thần!

Hai lão nhân ấy người bên phải tuổi chừng tám mươi, râu bạc trắng, mũi to mặt sẹo, hai mắt lão liên, tai phải khuyết bởi bị xẻo mất, tướng mạo cực kỳ xấu ác, y bung trên hai tay là một viên minh châu to cỡ trứng ngỗng, đỏ như máu và sáng rực.

Lão nhân bên trái tuổi cũng tương đương với lão nhân bên phải, mắt đỏ râu xồm, thoáng nhìn cũng biết là một kẻ bạo tàn hiếu sát.

Hai người đáp xuống trước mặt Kim Phụng Ngọc Nữ cách chừng mười trượng, lão nhân khuyết tai quét mắt nhìn Phụng Ước Bình đang chăm chú nhìn Mai Dao Lân, cười khan nói :

- Hai vị cô nương chớ sợ hãi, Hải Thần và Đạo Thần này tuy xưa nay chẳng xem việc giết người là quan trọng, nhưng lần này ngoại lệ, hai lão phu đã phụng lệnh quốc vương nước Từ Ngạc, đến đây hạ lễ.

Kim Phụng Ngọc Nữ liếc nhìn Mai Dao Lân, thầm nhủ :

- Quỳnh Hải song thần hung tàn khét tiếng võ lâm, võ công cao siêu chưa từng gặp địch thủ, một trong số họ e rằng mình cũng không đương cự nổi, vả lại Mai Dao Lân hiện đang vận công điều thương, tốt hơn hết mình nên kéo dài thời gian, chờ cho Mai Dao Lân điều thương xong hẵng liệu, lúc ấy nếu

không đương cự nổi, đào tẩu cũng tiện.

Nghĩ đoạn bèn cười nói :

- Chẳng hay quý vương quý quốc hạ lễ ai vậy?

Lão nhân khuyết tai đưa mắt nhìn Mai Dao Lân, cười nói :

- Với Công chúa nước Quy Phụng Phụng Úc Bình!

Phụng Úc Bình lúc này đang tập trung hết tinh thần theo dõi sắc mặt Mai Dao Lân, không hề nghe thấy cuộc đối thoại giữa lão nhân khuyết tai và Kim Phụng Ngọc Nữ.

Kim Phụng Ngọc Nữ rung động cõi lòng nhưng không để lộ ra mặt, khẽ cười nói :

- Theo ký ức của bốn cô nương, Quy Phụng công chúa Phụng Úc Bình dường như không ban ân huệ gì cho nước Từ Ngạc, vì đâu mà quý quốc lại tặng lễ vật này?

Lão nhân mắt đỏ bực tức xen lời :

- Người của nước Từ Ngạc không cần kẻ khác ban ân, lão phu thành thật cho cô nương biết, lễ vật của lão phu đây là sính lễ, bởi Vương tử của bốn quốc đã để mắt đến nàng ta.

Kim Phụng Ngọc Nữ bàng hoàng :

- Sính lễ ư?

Lão nhân khuyết tai gạt đầu :

- Đúng vậy, trong đương kim vô lâm, dung mạo và thân phận xứng đáng với Vương tử bốn quốc chỉ có mỗi mình nàng ta, do đó lão phu đã phụng mệnh quốc vương đến đây trao sính lễ.

Kim Phụng Ngọc Nữ quay đầu nhìn Mai Dao Lân, thấy sắc mặt chàng không còn nhợt nhạt như trước, lòng thầm mừng, tự nhủ :

- Hai hung thần này xem mạng người như trò đùa trẻ con, trước khi thương thế Mai Dao Lân chưa lành, mình phải thận trọng đối phó mới được.

Nghĩ vậy bèn nhoèn miệng cười nói :

- Việc hôn nhân đại sự là do song thân quyết định, quốc vương quý quốc sao không trực tiếp đến nước Quy Phụng mà trao sính lễ, nếu như song thân Công chúa đồng ý thì Công chúa đâu dám bất tuân.

Lão nhân mắt đỏ nhưống mày, lạnh lùng nói :

- Cô nương là ai mà định can thiệp vào việc của bốn quốc?

Kim Phụng Ngọc Nữ nhưống mày, mắt rực tinh quang, nhưng chỉ chớp mắt đã ta biến, cười nhạt nói :

- Chẳng phải bốn cô nương muốn can thiệp vào việc của quý quốc, chẳng qua vì Công chúa nước Quy Phụng có chút quan hệ với bốn cô nương, nên mới hỏi vậy thôi!

Lão nhân khuyết tai nghiêm giọng nói :

- Chẳng hay cô nương quan hệ thế nào với nàng ta? Vị cô nương kia chính là Công chúa nước Quy Phụng phải không?

- Bốn cô nương là tỷ tỷ kết nghĩa với Công chúa, vị cô nương kia chính là Quy Phụng công chúa, nhưng có điều Vương tử của quý quốc e phải thất vọng thôi!

Lão nhân mắt đỏ cười khẩy :

- Thất vọng gì? Chỉ cần Công chúa bằng lòng là có thể thành hôn ngay, chả lẽ còn sợ lão già quốc vương nước Quy Phụng hay sao?

Đoạn quay sang lão nhân khuyết tai nói tiếp :

- Đạo Thần, chúng ta hãy trung cầu ý kiến của Công chúa đi!

Đạo Thần đảo tròn mắt :

- Phải rồi, chúng ta đến hỏi đi!

Đoạn liền cùng Hải Thần cất bước tiến tới.

Kim Phụng Ngọc Nữ thấy vậy thầm kinh hãi, vội truyền âm với Phụng Ước Bình nói :

- Bình muội, hãy đứng lên mau!

Phụng Ước Bình mặt lúc này đã lộ vẻ vui mừng, bởi sắc mặt của Mai Dao Lân đã trở nên hồng hào, không còn thay đổi nữa, nàng ngẩng lên hớn hờ nói :

- Tỷ tỷ hãy xem, sắc mặt của Lân ca đã trở nên hồng hào rồi!

Hiển nhiên nàng cũng không nghe thấy những lời vừa rồi của Kim Phụng Ngọc Nữ. Hải Thần và Đạo Thần vừa nghe hai tiếng “Lân ca”, liền tức chứng bước, bốn mắt cùng lúc hướng sang Mai Dao Lân.

Đạo Thần mắt ánh hung quang, lạnh lùng nói :

- Kìa có phải là Mai Dao Lân không?

Phụng Ước Bình nghe hỏi ngớ người, quay đầu nhìn, liền tức giật nảy mình, đứng phắt dậy và tạt bước đứng cản trước mặt Mai Dao Lân, lạnh lùng hỏi :

- Các vị là ai?

Hải Thần sát cơ trên mặt liền dịu đi, cung kính nói :

- Người của nước Từ Ngọc phải đến nghênh tiếp Công chúa!

Phụng Ước Bình ngạc nhiên :

- Bốn cô nương không hề biết nước Từ Ngọc nào cả, hai vị đã tìm lầm người rồi!

Đạo Thần cười khan :

- Quỳnh Hải song thân chưa bao giờ tìm lầm người, mà dù tìm lầm người thì lỗi lầm cũng là ở đối phương, tội đáng tru diệt, lẽ ra Công chúa phải mong là hai lão phu đứng mới phải, dẫu sao sống cũng hơn là chết, đứng không nào? Ha ha...

Đoạn bỗng sầm mặt nói tiếp :

- Công chúa, Vương tử bốn quốc đã đề mắt đến Công chúa, muốn cưới Công chúa làm vương phi, hai viên Huyết Châu và Thụy Châu này chính là sính lễ, bọn lão phu xin chờ Công chúa ưng thuận.

Phụng Ước Bình thoát tiên ngớ người, sau đó sầm mặt lạnh lùng nói :

- Hai người mau đem đồ vật đi ngay!

Hải Thần sầm mặt cười khẩy :

- Công chúa cùng đi với bọn lão phu phải không?

Phụng Ước Bình cười khẩy :

- Các ngươi chó mợ tương!

Kim Phụng Ngọc Nữ thấy vậy hết sức lo lắng, khẽ nói :

- Bình muội...

Đạo Thần mắt rực hung quang, cười sắc lạnh nói :

- Vậy là Công chúa cự tuyệt chứ gì?

Kim Phụng Ngọc Nữ vội đỡ lời :

- Việc hôn nhân đại sự là phải bảm trước với song thân, hai vị đều là bậc tiền bối đã thành danh đã lâu trong võ lâm, sao có thể ép buộc người ta thế này?

Nàng đã nhấn mạnh hai chữ “tình bối” hiển nhiên là có ý bảo Phụng Ước Bình không nên quá chống đối hai người, để khiến nhanh chóng xảy ra xung đột. Phụng Ước Bình vốn tính nóng nảy, nghe vậy cười khẩy nói :

- Gì tiền bối với không tiền bối, nếu hai vị đã nhất quyết thì hãy động thể đi!

Hải Thần ngẩn người, đoạn liền buông tiếng cười vang :

- Ha ha... Có lý, có lý! Trước khi động thủ lão phu cần phải nói rõ, sở dĩ Vương tử nước Từ Ngọc có ý cường bức cưới Công chúa, nguyên nhân chính đáng rằng là vì Công chúa nhan sắc diễm lệ, thứ đến là bởi Vạn Tượng công tử và Mai Dao Lân đều có ý định với Công chúa, Vương tử bốn quốc không chịu kém người, nên bất luận cứng rắn hay mềm dẻo cũng quyết cưới cho bằng được. Do đó lão phu nghĩ là Công chúa không nên tự chuốc nhục vào thân là hơn.

Kim Phụng Ngọc Nữ thấy việc đã đến nước này, biết không sao vặn hỏi được nữa, liền vận đầy đủ công lực, cười khẩy nói :

- Nghe giọng điệu của tôn giá, tựa hồ đã nắm chắc thành công rồi vậy!

Đạo Thần cười ngạo nghễ :

- Chẳng lẽ cô nương không đồng ý?

- Đúng vậy!

Đạo Thần vết sẹo trên mặt bỗng đỏ lên, cuốn phăng mảnh lụa vàng trên tay, gói huyết châu lại bỏ vào lòng, cô nương :

- Nha đầu, lão phu nhường người tấn công trước 3 chiêu, rồi người sẽ biết là mình đã sai lầm.

Đoạn liền tiến tới ba bước, hai tay chấp sau lưng chờ đợi, dáng vẻ hết sức cuồng ngạo.

Kim Phụng Ngọc Nữ giật đến đỏ bừng mặt, vụt tiến tới một bước quát :

- Bỏn cô nương chấp nhận nhường cho, tiếp chiêu!

Dứt lời đã với chiêu Đan Phụng Triều Dương bổ thẳng vào ngực Đạo Thần, ra tay nhanh như chớp chưởng kinh như bài sơn đảo hải.

Đạo Thần tuy công lực thâm hậu, song cũng không dám thật sự hứng chịu thế chưởng của Kim Phụng Ngọc Nữ, y nói như vậy chẳng qua là có dụng ý riêng, Kim Phụng Ngọc Nữ vừa xuất chiêu, y đã lẹ làng lách sang trái, tay phải chớp nhoáng vung ra chụp vào cổ tay Kim Phụng Ngọc Nữ.

Kim Phụng Ngọc Nữ không ngờ với thân phận của Đạo Thần mà lại không giữ lời hứa, thấy vậy chẳng khỏi kinh hãi nhưng không còn kịp thu chưởng nữa, trong lúc cấp bách, buông tiếng quát vang, chân phải chớp nhoáng tung lên.

Đòn phản kích của Kim Phụng Ngọc Nữ thật khiến Đạo Thần bất ngờ, y cả kinh rút tay về và lùi sau hai bước, cười nói :

- Kim Phụng Ngọc Nữ quả nhiên danh bất hư truyền!

Kim Phụng Ngọc Nữ cảm hận đối phương nói không giữ lời, như bóng theo hình đuổi tới vùng chưởng công vào mạn sườn phải Đạo Thần và quát :

- Hay cho lão tặc nói không giữ lời!

Đạo Thần tung ra hai chưởng ngăn cản thế công của Kim Phụng Ngọc Nữ, quay sang Hải Thần lớn tiếng nói :

- Hải Thần, hãy bắt lấy Công chúa!

Dứt lời liền tức liền tiếp tung ra bảy chưởng, ra tay nhanh khiếp người, như thể được tung ra cùng trong một lúc, bóng chưởng chập chòn hư ảo khiến người hoa mắt, một bậc hung thần chiêu thức quả là phi thường.

Kim Phụng Ngọc Nữ vung động song chưởng đón cản thế chưởng của Đạo Thần, chỉ cảm thấy bốn bề sức ép nặng tựa ngàn cân, chạm vào cổ tay ê ẩm, biết mình không phải địch thủ của Đạo Thần, liền tức thay đổi chiến thuật, không dám ngạnh tiếp chưởng thế của đối phương nữa.

Bên kia, Hải Thần sớm đã cất lấy Thúy Châu, cất bước tiến đến gần Phụng Ưc Bình, cười lạnh lùng nói :

- Công chúa muốn lão phu ra tay thật ư?

Phụng Ưc Bình liếc nhìn Mai Dao Lân, thấy sắc mặt chàng đã trở nên hồng hào như trước, liền cảm thấy nhẹ người, cười khẩy nói :

- Lão tướng bốn Công chúa sợ lão hay sao?

Đoạn liền tiến tới ba bước.

Hải Thần cười u ám :

- Lẽ đương nhiên là Công chúa không cần phải sợ, lão phu gan bằng trời cũng chẳng dám sát hại Công chúa. Hắc hắc... bởi vì Công chúa mai đây sẽ là

người sủng ái của Vương tử mà.

Trong khi nói vẫn chậm bước tiến đến gần Phụng Ưc Bình.

Phụng Ưc Bình nhìn thấy Kim Phụng Ngọc Nữ độc chiến Đạo Thần thể nhiều công ít, tình thế hết sức nguy ngập, biết mình chắc chắn không phải địch thủ của Hải Thần, thầm nhủ :

- Võ công và nội lực của mình đều kém xa tỷ tỷ, nếu chiến đấu lâu dài chắc chắn sẽ bại vong dưới tay Hải Thần, xem ra chỉ còn cách mạo hiểm nhất kích thối.

Đoạn bèn ngầm vận công lực vào song chưởng, ngưng thần đứng yên.

Hải Thần biết công lực nàng không bằng Kim Phụng Ngọc Nữ, lòng khinh địch nảy sinh, cười nói :

- Công chúa xuất thủ đi!

Khi nói, khoảng cách của hai người chỉ còn chừng năm bước, song y vẫn không dừng bước, trên mặt cũng không hề có vẻ giới bị.

Phụng Ưc Bình cười khinh bỉ :

- Lão chưa xứng đáng để bốn cô nương động thủ trước!

Hải Thần ngó người, bỗng cười phá lên :

- Ha ha... vậy là lão phu đành phải động thủ trước rồi, ha ha...

Trong tiếng cười đã tiến tới hai bước, tay trái phát nhẹ, tay phải bỗng chớp nhoáng vung ra Chop vào cổ tay phải của Phụng Ưc Bình.

Phụng Ưc Bình đã định tâm liều mạng, vừa thấy Hải Thần phát nhẹ tay trái, chẳng ngờ tay phải đối phương có sự biến hóa, đã buông tiếng quát vang, tung mình lên cao hơn hai trượng, quát to :

- Bồ Đề Thiên Phật!

Chỉ thấy bóng chưởng đập chùng từ bốn phương tám hướng phủ chụp xuống, uy thế thật kinh người. Hải Thần chẳng ngờ nàng đã định tâm tử chiến, tay phải vừa Chop hụt đã cảm thấy kinh lực như núi từ trên phủ xuống. Hải Thần kinh hãi trong tiếng quát vang, theo bản năng trở tay ra chiêu Phán Huy Ngũ Huyền đồng thời hai chân chọi mạnh, người như tên bắn vọt nhanh sang trái.

“Soạt” một tiếng lanh lảnh, thoáng thấy phún ra một tia máu đỏ, Phụng Ưc Bình hạ xuống đất quệt mắt nhìn, bất giác lạnh người, kinh hãi thầm nhủ :

- Trong khi lão không phòng bị mà mình không dả thương được lão, cuộc chiến hôm nay hẳn là dữ nhiều lành ít rồi.

Ngoài một trượng, Hải Thần sắc mặt tái xanh, tay áo trái rách toác một đường dài hơn hai thước và đã nhuộm đỏ máu tươi, hiển nhiên tay trái y cũng đã thọ thương. Hải Thần tức giận, gằn giọng nói :

- Nha đầu kia, trong ba chiêu mà lão phu không bắt giữ được ngươi, từ nay trong võ lâm Trung Nguyên sẽ không còn Hải Thần này nữa, tiếp chiêu!

Trong tiếng quát vang đã tung mình lao tới, hai tay vung động, trong thoáng chốc đã liên tiếp tung ra mười tám chưởng, trên dưới trái phải trong vòng ba trượng đều phủ trùm bóng chưởng của y.

Phụng Ưc Bình một chiêu chưa đắc thủ, lòng đã có phần khiếp sợ, lúc này vừa thấy đối phương xuất chiêu phong tỏa trên không trước, không để cho mình thi triển Bồ Đề Thiên Phật, lòng càng thêm kinh hãi, luống cuống tung ra hai chưởng và lùi nhanh ra sau hơn mười trượng.

Hải Thần đâu chịu buông lui, quát vang :

- Chạy đâu cho thoát!

Liên lại tung mình lao tới tấn công, Hải Thần công lực vốn đã cao hơn Phụng Ưc Bình rất nhiều, Phụng Ưc Bình tuy tung mình trước, song lại hạ xuống đất sau Hải Thần, ngay khi nàng chân sắp chạm đất, chưởng lực của Hải Thần đã ập đến trước mặt nàng không đầy nửa thước.

Phụng Ưc Bình người còn đang lơ lửng trên không gian, không sao tránh né được, bất giác thảm buông tiếng thở dài, nhắm mắt chờ chết.

Hải Thần thấy vậy mừng rỡ, song chưởng liền tức biến thành trào, Chop vào hai cổ tay Phụng Ưc Bình, cười đắc ý nói :

- Để xem ngươi còn...

Chưa kịp dứt lời, hai tay bỗng rơi vào khoảng không, giật mình ngẩng lên nhìn, bất giác ngó người. Chỉ thấy cách ngoài năm trượng, Phụng Ưc Bình hai mắt nhắm nghiền đứng nép vào lòng một thiếu niên áo trắng, người ấy chính là Mai Dao Lân.

Hải Thần mắt rục lên ghê rợn, trầm giọng nói :

- Lão phu đoán hẳn ngươi là Mai Dao Lân?

Mai Dao Lân cười lạnh lùng :

- Vì vậy hẳn các hạ rất là hối hận khi nãy đã không trừ khử Mai mỗ trước.

Vừa nghe tiếng nói quen thuộc ấy, Phụng Ưc Bình liền mở bừng mắt, quay người đối mặt với Mai Dao Lân, nùng nịu nói :

- Lân ca, thì ra Lân ca đã cứu tiểu muội! Lân ca... có lượng thứ cho tiểu muội không?

Mai Dao Lân đồ dẫn cười :

- Bình muội đâu có lỗi làm gì?

Phụng Ưc Bình nghe lòng trĩu xuống, vội nói :

- Có, tiểu muội biết là có!

Mai Dao Lân mỉm cười :

- Bình muội định rời xa ngu ca đâu phải là lỗi làm!

- Nhưng kể từ nay tiểu muội sẽ không bao giờ rời xa Lân ca nữa, lỗi lầm do bởi tiểu muội quá yêu Lân ca, nên cơ hồ từ yêu chuyển sang hận, Lân ca vĩnh viễn không hiểu được một người con gái khi gặp lại người mình yêu tưởng đâu đã mất, điều cần thiết hơn hết là gì!

Hải Thần thấy hai người thủ thủ tâm sự, lòng càng thêm tức giận, cười khẩy nói :

- Mai Dao Lân, đã đến lúc ngươi lo trắng trời rồi đấy!

Mai Dao Lân thản nhiên cười, nhẹ đẩy Phụng Ưc Bình ra lạnh lùng nói :

- Việc của Mai mỗ chẳng cần tôn giá nhọc tâm, hai vị hãy chuẩn bị lên đường xuống suối vàng là hơn.

Hải Thần cười khẩy nói :

- Ngươi tự đánh giá mình quá cao!

Mai Dao Lân quét mắt nhìn Kim Phụng Ngọc Nữ, chỉ thấy Đạo Thần từng bước tiến tới, còn Kim Phụng Ngọc Nữ thì liên tiếp thoái lui, tình thế hết sức nguy ngập, chàng nhếch môi cười nói :

- Có lẽ là tôn giá đã tự thị quá cao đúng hơn!

- Chúng ta sẽ rõ ngay tức khắc đúng chẳng?

Hải Thần nói xong liền cất bước đi về phía Mai Dao Lân.

Phụng Ưc Bình trước kia từng chứng kiến võ công của Mai Dao Lân, tưởng là hiện tại chàng cũng như xưa, bèn nói :

- Lân ca, chúng ta hãy hợp sức kháng cự.

Mai Dao Lân cười khinh miệt :

- Y chưa xứng đáng!

Phụng Ưc Bình biến sắc mặt, giọng ảo não :

- Lân ca hãy còn giận tiểu muội ư?

Hải Thần dừng lại cách họ chừng ba thước, trầm giọng nói :

- Mai Dao Lân, ngươi đã chuẩn bị xong chưa?

Mai Dao Lân thản nhiên cười :

- Đối phó với tôn giá, Mai mỗ chẳng cần phải chuẩn bị.

Hải Thần mất ánh sát cơ, song chưởng vung lên quát :

- Người hãy xem có cần chuẩn bị hay không?

Dứt lời chưởng kinh đã xô đến trước mặt Mai Dao Lân.

Phụng Ưc Bình hoảng kinh buông tiếng quát vang, bước tới đứng cản trước mặt Mai Dao Lân, vung chưởng đón tiếp chưởng lực của Hải Thần.

Mai Dao Lân thấy vậy cả kinh quát :

- Bình muội điên rồi hả!

Phụng Ưc Bình vừa nghe tiếng liền cảm thấy người nhẹ hẫng và bị kéo sang trái hơn nửa thước, đồng thời bên tai vang lên một tiếng “bùng” đỉnh tai nhức óc, chưởng phong cuốn xoáy như con lốc, trong cát bụi mịt mù Phụng Ưc Bình cảm thấy thân mình chao đi một cái, ngược mắt nhìn, chỉ thấy Hải Thần đứng ngoài bốn thước, mặt đầy vẻ kinh hoàng, trước mặt lão có hai dấu chân lún sâu hơn nửa tấc, nặng bất giác thừ người.

Ngay khi ấy, bỗng nghe Mai Dao Lân quát vang, thân mình đã bị nhấc lên, bay thẳng về phía vòng chiến giữa Đạo Thần với Kim Phụng Ngọc Nữ.

Phụng Ưc Bình ở trong vòng tay Mai Dao Lân, đưa mắt nhìn về phía Kim Phụng Ngọc Nữ, lập tức bàng hoàng kinh hãi, há miệng suýt chút nữa đã kêu lên thành tiếng.

Thì ra Kim Phụng Ngọc Nữ đang ngừa người ra sau như vừa tránh khỏi một chiêu của Đạo Thần, chưa kịp đứng vững thì hữu chưởng của Đạo Thần đã vung tới, chỉ còn cách ngực nàng không đầy nửa thước, xem ra không còn khả năng tự cứu được nữa.

Thế nhưng, sự đời luôn vượt ngoài dự liệu của con người, ngay khi hữu chưởng dồn đầy công lực của Đạo Thần sắp chạm đến ngực của Kim Phụng Ngọc Nữ, thốt nhiên bóng nàng đã biến mất.

Liền theo đó là một tiếng “bùng” kinh thiên động địa, ngọn cỏ từng cách ngoài năm trượng đã bị gãy ngang, cành lá tung bay rợp trời, nếu chưởng ấy mà trúng vào người Kim Phụng Ngọc Nữ, hậu quả thật không dám tưởng tượng. Diễn biến đột nhiên ấy thật quá bất ngờ đối với Đạo Thần, sau một thoáng chững người, đôi mắt ngáp đầy vẻ kinh ngạc và tức giận quét nhìn tứ phía, bỗng sắc mặt lão lại biến đổi một lần nữa, chăm chăm nhìn về phía bên phải cách ngoài năm trượng.

Chỉ thấy một thiếu niên áo trắng gương mặt tuấn tú nhưng lạnh lùng, hai bên vòng tay đều có một thiếu nữ, trái là Phụng Ưc Bình và phải chính là Kim Phụng Ngọc Nữ.

Kim Phụng Ngọc Nữ lúc này vẫn chưa hết kinh hoàng, sắc mặt hãy còn nhợt nhạt, mồ hôi đầm ướt trên trán và chót mũi, vẻ mặt cũng có phần ngây ngẫn. Phụng Ưc Bình thở hắt ra một hơi dài, đưa tay ôm ngực nói :

- Tỷ tỷ đã phải sợ hãi rồi!

Kim Phụng Ngọc Nữ nghe nói thoáng biến sắc mặt, vẻ sợ hãi tan biến, mắt đảo quanh mặt Phụng Ưc Bình, bỗng như sực nhớ ra điều gì, quay phắt mặt ra sau, suýt nữa đã chạm vào mặt Mai Dao Lân.

Phụng Ưc Bình thấy vậy hoảng kinh, thầm nhủ :

- Vậy biết làm sao đây? Tỷ tỷ trước nay rất căm ghét đàn ông, giờ bị Lân ca ôm vào lòng, vạn nhất tỷ tỷ quá tháo, Lân ca tính cao ngạo, đâu chịu nhẫn nhịn, vậy sẽ xảy ra xung đột còn gì?

Nhưng sự thật lại khác hẳn với ý nghĩ của Phụng Ưc Bình, chỉ thấy Kim Phụng Ngọc Nữ mặt đỏ bừng, bối rối ngoảnh đi, như muốn che giấu niềm e thẹn trong lòng, lo lắng nói :

- Bình muội có sợ không?

Phụng Ưc Bình ngạc nhiên thầm nhủ :

- Lại thật, chả lẽ tỷ tỷ không sợ ư? Tỷ tỷ hôm nay sao thế này? Đã không quá tháo mà còn chẳng chịu rời khỏi vòng tay Lân ca, sao thế nhỉ?

Nàng lòng thắc mắc nên cũng lo lắng nói :

- Chả lẽ tỷ tỷ không sợ hay sao?

Như do nội tâm thúc đẩy, Kim Phụng Ngọc Nữ dựa sát vào lòng Mai Dao Lân, sắc đỏ trên mặt đã tiêu tan, người cũng tỉnh táo hơn nhiều, khẽ cười nói :

- Tỷ tỷ không ngờ võ công của Đạo Thần lại cao đến vậy, đến khi sợ hãi thì việc đã trở thành quá khứ rồi!

Phụng Ưc Bình như đã nhận thấy điều gì, ánh mắt nàng vút qua một vẻ kỳ dị, liếc mắt nhìn trộm Mai Dao Lân, chàng vẫn lạnh lùng và bình thản.

Hải Thần đứng thờ ra hồi lâu, lão thật sự hối hận khi nãy đã không hạ sát Mai Dao Lân trước, ánh mắt lão ngập về hung tàn, tiến tới hai bước, trầm giọng nói :

- Mai Dao Lân, ngươi tả ôm hữu ấp kiêu hãnh quá nhỉ?

Mai Dao Lân nhếch môi cười, chậm chậm bỏ hai tay ra, lạnh lùng nói :

- Mai mỗ kiêu hãnh hay không đâu có liên quan đến hai vị, giữa đôi bên hôm nay phải có một bên phôi thai tại đây, chẳng thể khác hơn, khỏi cần viện lý do gì nữa. Vì vậy, Mai mỗ mong là hai vị đừng nói nhiều vô ích.

Đoạn chậm bước đi qua giữa hai nàng tiến tới. Kim Phụng Ngọc Nữ và Phụng Ưc Bình cũng vội đi theo hai bên, về mặt ra chiều hết sức căng thẳng.

Đạo Thần mặt co giật một hồi, bỗng hậm hực nói :

- Mai Dao Lân, lẽ ra khi nãy lão phu không nên bỏ quên ngươi, để cho ngươi sống đến bây giờ.

Mai Dao Lân cười sắc lạnh :

- Các hạ nói rất thực tế, nhưng chẳng may hai vị đã bỏ qua cho Mai mỗ, bây giờ hối hận chẳng quá thừa thãi ư?

Đạo Thần tiến tới một bước, cười vang :

- Ha ha... quá thừa thãi ư? Mai Dao Lân, lão phu chẳng thấy thừa thãi chút nào cả, bởi lẽ sớm hay muộn gì ngươi cũng sẽ táng mạng tại đây thôi.

Mai Dao Lân cười khinh miệt :

- Mai mỗ thật không hiểu nổi đây là các hạ tự củng cố lòng can đảm hay là định hù dọa kẻ khác, bởi sự thật trước mắt hai vị đã trông thấy hết sức rõ ràng.

Đạo Thần giận dữ quát :

- Ngươi bảo lão phu hù dọa ngươi hả?

Mai Dao Lân thản nhiên cười :

- Hẳn các hạ hiểu rất rõ, người võ lâm chẳng ai sợ ma quỷ cả, đương nhiên Mai mỗ cũng không ngoại lệ.

Đạo Thần điên tiết, tiến tới hai bước, trợn trừng mắt nói :

- Tiểu tử, ngươi dám mắng lão phu là ma quỷ hả?

Dứt lời đã với chiêu Trục Đảo Hoàng Long thân chương hợp nhất công thẳng vào ngực Mai Dao Lân, xuất thủ nhanh như chớp, uy lực như vũ bão.

Kim Phụng Ngọc Nữ và Phụng Ưc Bình cùng tái mặt, bất giác đồng thời tiến tới một bước, lách người đứng cản trước mặt Mai Dao Lân, trong tiếng quát vang, bốn cánh tay nhất tề vung lên.

Hải Thần không ngờ Đạo Thần lại bốc đồng như vậy, lão đã lĩnh giáo công lực của Mai Dao Lân rồi, chàng chỉ một chương nhẹ nhàng đã đẩy lùi mình hai bước, Đạo Thần công lực tương đương với lão, trong khi Mai Dao Lân đang ngưng thần chờ đợi, nên lão tiên liệu được hậu quả, song lúc này không còn kịp quát ngăn nữa.

Kinh phong chớp mắt đã đến, ngay khi hai nàng vung tay toan xuất chương, bỗng bị người đẩy sang hai bên và ra xa hơn hai thước, cùng khi ấy chương phong của Đạo Thần xô đến.

“Bùng” một tiếng vang rền, cành lá đầy rẫy trên mặt đất liền tức bị cuốn tung lên cao năm sáu trượng, mặt đất hiện ra một hố to và sâu gần ba thước.

Đạo Thần vết sẹo trên mặt từ đỏ biến thành tím, loạng choạng lùi sau bốn bước, hai cánh tay uể oải buông thõng xuống, ngực phập phồng dữ dội, mặt đầy vẻ tức giận và kinh ngạc, rất rõ ràng, một chương vừa qua lão đã bại hoàn toàn, và cũng thật bất ngờ đối với lão.

Mai Dao Lân vẫn đứng yên tại chỗ, khóe môi nở nụ cười tàn nhẫn, bầu không khí bỗng chốc trở nên hết sức ngột ngạt. Kim Phụng Ngọc Nữ và Phụng Ưc Bình ngơ ngẩn và vui mừng đưa mắt nhìn nhau, hẳn là hai nàng thật không ngờ chỉ trong một thời gian ngắn mà công lực của Mai Dao Lân lại tinh tiến nhiều đến vậy.

Mai Dao Lân khinh miệt quét mắt nhìn Đạo Thần, sát cơ vút qua trong mắt, bỗng sấn tới vùng chương quát :

- Có qua mà không có lại thật thiếu lễ độ, hãy tiếp Mai mỗ một chương thử xem!

Xuất thủ nhanh đến mức khiến người hoa mắt, nhưng lại không có chương phong xô ra. Đạo Thần lúc này hai tay tê dại khó thể cử động, nơi ngực huyết khí sôi sục chưa lắng, đầu còn sức xuất chương, trong cơn kinh hoàng theo bản năng lướt lui năm bước, bỗng nghe Hải Thần quát to :

- Tiểu tử, lão phu tiếp ngươi một chiêu!

Đồng thời chuông kinh đã ập đến, lại một tiếng “bùng” vang dội, Hải Thần bị văng bay ra sau hơn hai trượng, chân vừa chạm đất liền tức tung mình đến bên Đạo Thần, mặt chẳng có vẻ gì khác lạ.

Mai Dao Lân nhếch môi cười nói :

- Các hạ rất thức thời vụ, đã không thẳng thừng tiếp một chiêu của Mai mỗ!

Hải Thần biến sắc mặt, tròn trừng nhìn muốn phát tác, song nhác thấy vẻ mặt của Đạo Thần, liền lại thảm nhủ :

- Hiện Đạo Thần chân lực chưa hồi phục, tiểu bát nhãn tất loạn đại mưu, thôi thì mình nên tạm dãn lòng kéo dài thời gian là hơn.

Thế là nổi khích động trong lòng liền lắng dịu, cười sắc lạnh nói :

- Mai Dao Lân, ngươi không thấy mình quá huênh hoang sao?

Mai Dao Lân quét mắt nhìn Đạo Thần, cười khẩy nói :

- Nếu các hạ muốn biết Mai mỗ có huênh hoang hay không, hãy hỏi thế đồng bọn của các hạ, nếu Mai mỗ đoán không lầm thì hiện giờ hai tay các hạ không thể nào cất lên được nữa.

Hải Thần lặng người, cổ trắn tĩnh nói :

- Mai Dao Lân, ngươi bỏ qua cơ hội tốt thế này, không cảm thấy đáng tiếc sao?

Mai Dao Lân cười :

- Mai mỗ nhận thấy rất nên bỏ qua, không thì nhất định phải làm hỏng kế hoạch kéo dài thời gian của các hạ. Không phải sao? Mỗi con người trước lúc chết cũng phải có được vài điều vừa lòng hả dạ chứ! Ha ha...

Nổi khiếp sợ trong tiềm thức đã khiến Hải Thần tiêu tan cuồng ngạo tự cao, đưa mắt nhìn lên đỉnh núi đối diện, như chờ đợi gì đó.

Mai Dao Lân cười chế nhạo :

- Theo Mai mỗ thì lẽ ra các hạ nên van vái y đừng hiện thân sớm hơn thì phải.

Hải Thần lại rung động cõi lòng, song cố giữ bình tĩnh nói :

- Ngươi biết lão phu đang chờ ai nào?

- Kim Dao vương tử chẳng cứu được hai vị đâu! Thời gian sống của hai vị chính là được quyết định ở sự hiện thân của y sớm hay muộn, con người ai cũng muốn sống lâu, đúng không nào?

Hải Thần nghe vậy thâm kinh hãi nghĩ :

- Tiểu tử này tuổi còn trẻ mà khả năng suy luận thật chính xác, chẳng qua mình chỉ quét mắt nhìn lên đỉnh núi mà hắn đã hiểu thấu tâm ý mình, nếu võ công của hắn cũng như khả năng suy luận thì hôm nay hắn là dư nhiều lành ít rồi.

Nghĩ đoạn, cười khẩy nói :

- Tiểu tử, đừng hòng gỡ đòn tâm lý khủng bố tinh thần địch, hai lão phu đây đâu phải mới bước chân vào chốn giang hồ.

Mai Dao Lân bình thản cười :

- Sự thật quả là như vậy, nhưng đối với hai vị, Mai mỗ chưa cần phải dùng đến tâm lý chiến.

Hải Thần liếc mắt nhìn trộm Đạo Thần, trầm giọng nói :

- Ngươi tin là nội một chiêu có thể hạ gục Quỳnh Hải song thần?

- Có lẽ hai vị không tin, nhưng chờ khi Kim Dao vương tử hiện thân, lúc ấy hai vị muốn tin cũng chẳng còn kịp nữa.

Mai Dao Lân nói một cách rất bình thản, không hề có ý động thủ. Kim Phụng Ngọc Nữ nhẹ bước đi đến bên Phụng Ước Bình khẽ hỏi :

- Bình muội có tin là nội một chiêu Dao Lân có thể hạ gục hai lão không?

Phụng Ước Bình bắn khoản lắc đầu :

- Trước kia công lực của Lân ca cao hơn tiểu muội, nhưng so với tỷ tỷ thì thấp hơn!
- Vậy là Bình muội cũng không rõ về võ công của y sao?
- Vâng tỷ tỷ hỏi điều ấy chi vậy?

Kim Phụng Ngọc Nữ quét mắt nhìn Đạo Thần, khề nói :

- Lúc này Hải Thần công lực chưa hoàn toàn hồi phục, nếu Đạo Lân không chắc chắn nội một chiêu tiêu diệt được hai lão, đến khi Kim Đao vương tử hiện thân thì thật là rắc rối, bởi hiện nay hắn đã trở thành thù địch với Vạn Tượng công tử mà lại dám ngang nhiên đến Trung Nguyên tìm Bình muội, nếu không dẫn theo cao thủ, hẳn Kim Đao vương tử chẳng đủ can đảm, nếu lúc ấy Kim Đao vương tử dẫn theo cao thủ hiện thân mà chưa diệt được Quỳnh Hải song thần thì tình thế của chúng ta thật là bất lợi.

Qua lời phân tích của Kim Phụng Ngọc Nữ, Phụng Ước Bình càng thêm lo lắng, hơ hải nói :

- Tỷ tỷ, vậy thì chúng ta phải làm sao đây?
- Bình muội hãy bảo Đạo Lân nhanh chóng hạ thủ đi!

Phụng Ước Bình ngạc nhiên :

- Tỷ tỷ sao không nói thẳng với Lân ca nhận xét vừa rồi của tỷ tỷ, để Lân ca biết rõ lợi hại, dĩ nhiên sẽ hạ thủ ngay!

Kim Phụng Ngọc Nữ cảm khái lắc đầu :

- Với khả năng suy luận của Đạo Lân, hẳn nhiên sớm đã nghĩ đến điều ấy, chỉ cần Bình muội đốc thúc hạ thủ là Đạo Lân hiểu ngay. Y cấm hận tỷ tỷ, tỷ tỷ có nói y cũng chẳng nghe.

Hai câu sau cùng nàng nói rất to tiếng và đầy u oán, dường như cố ý muốn cho Mai Đạo Lân nghe thấy. Phụng Ước Bình ngạc nhiên, thắc mắc hỏi :

- Lân ca cấm hận tỷ tỷ ư? Vì sao vậy?

Kim Phụng Ngọc Nữ cúi đầu, đánh trống lảng :

- Bình muội lúc này còn có thời gian nói đến vấn đề ấy nữa sao?

Phụng Ước Bình giật mình, vội gạt đầu, quay người lớn tiếng nói :

- Lân ca, tại sao lại để cho họ sống lâu thế này?

Mai Đạo Lân cười :

- Sẽ không lâu lắm đâu, hiện giờ có lẽ Kim Đao vương tử đã lên đến đỉnh núi rồi.

Mai Đạo Lân vừa dứt lời, bỗng nghe trên đỉnh núi phía sau vang lên tiếng quen thuộc, cười nói :

- Bỏn Vương tử xin cảm ơn Mai công tử đã không hạ sát nhị thần.

Kim Phụng Ngọc Nữ và Phụng Ước Bình cùng giật nảy mình, cơ hồ cùng một lúc quay người nhìn về phía phát ra tiếng nói, hai nàng đều bất giác ngẩn người.

Chỉ thấy Kim Đao vương tử hiện ngang đứng trên bờ đỉnh núi, ngoài hai thị vệ tuổi gần bốn mươi đứng hai bên, không còn một tùy tùng nào khác.

Mai Đạo Lân nghe tiếng biết người, không hề ngoảnh lại, chỉ quét mắt nhìn về phía đỉnh núi bên phải, cười khẩy nói :

- Mai mỗ dường như đâu có nói là buông tha cho họ!

Lúc này sắc mặt Đạo Thần đã trở lại bình thường, hai bàn tay ngậm co duỗi cho gân cốt thư giãn. Hải Thần vừa thấy Kim Đao vương tử hiện thân, vẻ căng thẳng trên mặt liền tức tan biến. Kim Đao vương tử đảo mắt nhìn Kim Phụng Ngọc Nữ và Phụng Ước Bình, lạnh lùng nói :

- Vậy là Mai công tử chờ bỏn vương tử hiện thân rồi mới hạ thủ chứ gì? Nhưng bỏn Vương tử nhận thấy làm như vậy thật quá mạo hiểm, Mai công tử nghĩ có đúng không?

Mai Đạo Lân lại đưa mắt nhìn lên đỉnh núi lần nữa, lạnh lùng nói :

- Tại hạ cho rằng rất nên chờ đợi!

Kim Dao vương tử biến sắc mặt, mắt dần hiện sát cơ, cười sắc lạnh nói :

- Mai Dao Lân, trên giang hồ gần đây đồn là công tử đã có được Huyền Vũ bí kíp, chẳng hay thật hay không, bốn Vương tử tiện đường đến đây đã tình cờ gặp gỡ, xin thỉnh giáo Mai công tử.

- Mai mỗ hết sức cảm kích các vị bằng hữu giang hồ đã đoái thương, Huyền Vũ bí kíp bác đại uyên thâm, đâu phải đôi ba lời là có thể giải thuyết minh bạch, sao các vị không đích thân xem thử?

Kim Dao vương tử mắt rực vẻ thâm độc, cười khẩy :

- Mai công tử nói thật hợp ý bốn Vương tử, bốn Vương tử xuống ngay đây!

Mai Dao Lân trầm giọng quát :

- Hãy khoan!

Đoạn quay sang Quỳnh Hải song thần nói :

- Hai vị hãy chuẩn bị đi!

Quỳnh Hải song thần giờ đây đã có Kim Dao vương tử hậu thuẫn, lòng tin tăng cao, liền chia tả hữu tung mình đến bên Mai Dao Lân, hình thành thế giáp công. Kim Dao vương tử thấy vậy cười khẩy nói :

- Mai công tử tiên lễ hậu binh thật đúng là hào khí can vân, nhưng theo bốn Vương tử thì Mai công tử quá ngu xuẩn, binh bất yểm trá, trong lúc đại địch vây bủa thế này, lẽ ra Mai công tử nên tốc chiến tốc quyết mới phải.

Mai Dao Lân mắt rực sát cơ, nghiêng mặt quát nhìn lên núi, cười khẩy nói :

- Năm vị cũng nên hiện thân rồi đây, không thì chẳng những không cứu được hai vị đại gia mà thậm chí không được nhìn thấy.

Nghiêng mặt nói chuyện, đó quả là một cơ hội tấn công tốt, Hải Thần và Đạo Thần đưa mắt nhìn nhau rồi cùng buông tiếng quát vang, tung mình lao bỏ vào Mai Dao Lân, chông cước cùng lúc thi triển, kinh phong lan tỏa khắp mấy trượng, uy thế như bài sơn đảo hải.

Ngay khi Quỳnh Hải song thần động thủ, trên đỉnh núi bỗng vang lên năm chuỗi cười dài đinh tai nhức óc, liền theo đó bóng người nhấp nhোáng, trên đỉnh núi đã xuất hiện năm lão nhân tóc dài phủ vai tướng mạo hết sức quái dị. Phụng Ưc Bình và Kim Phụng Ngọc Nữ ngoảnh lại nhìn, lập tức mặt hoa thất sắc, kinh hoàng buông tiếng kêu lên :

- Quỳnh Hải ngũ lão!

Lúc này Mai Dao Lân đã tung mình xông vào bóng chông của Quỳnh Hải song thần, thân pháp nhanh như tia chớp. Kim Dao vương tử thấy vậy cả kinh, vội quát to :

- Song thần thu chiêu lui mau!

Trong khi ấy Quỳnh Hải ngũ lão đã tung mình phóng xuống núi. Hành động của mọi người tuy sau trước khác nhau, song chênh lệch chỉ trong thoáng chốc, theo như võ công của họ, lẽ ra không đến nỗi lỡ việc mới phải.

Kim Phụng Ngọc Nữ và Phụng Ưc Bình thấy vậy đều kinh hãi tốt độ, song lúc hai nàng không trông thấy rõ vị trí của Mai Dao Lân, dù muốn ra tay cứu trợ cũng chẳng thể được. Đột nhiên trong bóng chông chập chùng vang lên tiếng quát như sấm rền :

- Phật Đỉnh Mê Tâm!

Quỳnh Hải song thần lúc này đã nghe thấy tiếng nói của Kim Dao vương tử, hai người không dám trái lệnh, nhưng triệt chiêu rút lui thế này thì thật uổng tiếc, bởi họ tin chắc với đòn tấn công toàn lực này của hai người, dù không đã thương được Mai Dao Lân thì cũng chẳng đến nỗi không có cơ hội thoái lui, do đó hai người không khỏi dậm ra do dự.

Thời gian do dự không dài, nhưng trong khoảnh khắc ấy, số mệnh hai người đã được quyết định. Quỳnh Hải song thần vừa nghe bốn tiếng Phật Đỉnh Mê Tâm, liền tức tái mặt, lòng tham công tiêu tan, ý thoái lui đã quyết, nhưng không còn kịp thực hiện nữa rồi.

Hai tiếng rú kinh tâm động phách vang lên, bóng chông vụt tắt, hai bóng người cao to văng bắn sang hai phía, hiện trường chỉ còn lại mỗi mình Mai Dao Lân đứng hiên ngang, mặt vẫn lạnh lùng và bình thản.

Trong tiếng reo to mừng rỡ, Kim Phụng Ngọc Nữ và Phụng Ưc Bình đã phóng đến bên tả hữu Mai Dao Lân, có lẽ bởi sức ép của nguy cơ quá lớn, khiến Kim Phụng Ngọc Nữ quên mất khoảng cách giữa mình với Mai Dao Lân, đã bộc lộ một cách tự nhiên tình cảm chứa trong đáy lòng.

Hai tiếng rú thảm khốc đã làm kinh khiếp Quỳnh Hải ngũ lão đang lao nhanh đến, năm người mười tay đã vận đầy công lực vẫn đưa lên trước ngực, song người lại đứng thừ ra như phỗng đá.

Chương 16: Sương độc vây quần hào

Trong bầu không khí chết lặng, ánh mắt Quỳnh Hải ngũ lão đều hướng về phía hai thi thể thủng ngực của Hải Thần và Đạo Thần cách ngoài hai mươi trượng, qua vị trí lỗ thủng nơi ngực hai người, họ biết hai người đã không còn sống nữa, nhưng hai tử thi như có một sức lôi cuốn vô hình, khiến năm người không sao thu hồi ánh mắt.

Kim Dao vương tử trên đỉnh núi cũng thuôn mặt ra, y biết Mai Dao Lâm không bao giờ nói ngoa, nhưng không ngờ thân thủ của chàng lại thật sự nhanh đến vậy.

Mai Dao Lâm lạnh lùng quét mắt nhìn Quỳnh Hải ngũ lão, quay sang Kim Phụng Ngọc Nữ và Phụng Úc Bình khẽ nói :

- Hai người nên rời khỏi đây là hơn!

Hai nàng nghe vậy liền đánh mặt, Phụng Úc Bình nói :

- Còn Lâm ca thì sao?

Mai Dao Lâm bình thản cười :

- Mục tiêu của họ là Mai Dao Lâm, Dao Lâm đi đến đâu, họ sẽ theo đến đó, cho đến khi nào một bên tiêu tan triệt để mới thôi.

Kim Phụng Ngọc Nữ dịu giọng tiếp lời :

- Mai công tử hẳn nghe rõ những lời vừa rồi của Quỳnh Hải song thần, mục đích họ đến đây là vì Bình muội, công tử nghĩ hai người có thể đi khỏi đây chăng?

Mai Dao Lâm ngạc nhiên thẳm nhủ :

- Nàng ta sao bây giờ không còn lạnh lùng như lúc mới gặp lần đầu thế nhỉ? Chẳng lẽ một người con gái như nàng ta mà cũng có sự thay đổi sao?

Mai Dao Lâm ôn tồn nói :

- Kim Dao vương tử võ công không bằng cô nương, Mai mỗ tin là cô nương đi cùng với Công chúa, chắc chắn y không dám ngăn cản, còn Quỳnh Hải ngũ lão thì Mai mỗ có thể ứng phó.

Kim Phụng Ngọc Nữ nghe lòng trĩu xuống nhưng không để lộ ra mặt, thấp giọng nói :

- Đa tạ Mai công tử đã quá khen, chẳng hay Mai công tử có hiểu rõ địa vị của Quỳnh Hải ngũ lão ở tại nước Từ Ngọc không vậy?

Mai Dao Lâm mỉm cười :

- Quỳnh Hải ngũ lão là Quốc sư của nước Từ Ngọc, trong phạm vi Quỳnh Hải, luận về võ công chẳng ai sánh bằng đúng không?

- Mai công tử họ năm người không phải chỉ vô địch tại Quỳnh Hải, hồi mười năm trước, họ từng lần lượt đến viếng chín đại môn phái, nhưng không phái nào giữ họ lại được.

Mai Dao Lâm rung động cõi lòng, song ngoài mặt vẫn điềm nhiên cười nói :

- Vậy thì hai người càng không nên ở lại đây!

Phụng Úc Bình phản đối :

- Vậy sao Lâm ca phải ở lại chứ?

Kim Phụng Ngọc Nữ nghiêm giọng khẽ nói :

- Mai công tử, song quyền nan địch tứ thủ, họ không màng đến đạo nghĩa võ lâm đối với công tử đâu! Hợp sức tôi với Bình muội, tuy không chốn nổi bất kỳ người nào trong số Ngũ Lão, nhưng có thể phân tán lực lượng của họ. Và lại, hai người ở lại đây còn có thể liên lạc với bên ngoài, áp dụng chiến thuật nội ngoại giáp công.

Mai Dao Lân chợt động tâm hỏi :

- Nội ngoại giáp công ư? Cô nương muốn nói đã có người của Kim Phụng cung đến đây phải không?

Kim Phụng Ngọc Nữ mặt thoáng lộ vẻ vui mừng :

- Vâng!

Mai Dao Lân lắc đầu :

- Kim Phụng cung không cực lực chiêu nạp cao thủ võ lâm như Ngân Long bảo, nhưng theo Mai mỗ biết, ngoại trừ những sự việc liên quan đến bản thân, Kim Phụng cung không bao giờ trợ giúp cho bất kỳ phe phái nào, cô nương nghĩ là đáng vì Mai mỗ mà đắc tội với nước Từ Ngọc ư?

Kim Phụng Ngọc Nữ chậm chậm ngược mặt lên, vẻ dăm chiêu lăm bằm :

- Có lẽ không đáng, nhưng trực giác cho tôi biết là tôi phải làm như vậy.

Mai Dao Lân thoáng biến sắc mặt :

- Cô nương không thấy vì một người không liên can như Mai mỗ mà bỏ ra một cái giá quá lớn sao?

- Có lẽ hai chúng ta chẳng phải hoàn toàn không liên can.

- Theo cô nương thì chúng ta liên can gì?

Kim Phụng Ngọc Nữ chợt đỏ mặt, ánh mắt rực vẻ u oán, sâu lắng nhìn Mai Dao Lân, cười chua chát nói :

- Có lẽ trong thâm tâm Mai công tử, Kim Phụng Ngọc Nữ này là một người kiêu căng hống hách, cho nên công tử nhận thấy giữa chúng ta chẳng có gì liên can nhau cả.

Phụng Ước Bình biến sắc mặt, thoáng vẻ tức giận nói :

- Lân ca đã đổi khác rồi, không còn lo nghĩ cho người khác như trước kia nữa.

Nhìn Kim Phụng Ngọc Nữ thờ thẩn nhìn trời, lại nhìn Phụng Ước Bình mắt ngấn lệ, Mai Dao Lân cảm thấy lòng mình như bị sức nặng ngàn cân đè lên, sợ dĩ chàng không muốn hai nàng ở lại đây là vì chàng nhận thấy rất rõ nguy cơ trước mặt, nhưng chàng không muốn giải thích, và lại thời gian càng không cho phép chàng giải thích.

Mai Dao Lân bỗng trở nên lạnh nhạt nói :

- Cô nương, trong lúc nguy cơ vây bủa thế này, cô nương biết rõ ở lại giúp Mai Dao Lân không phải là điều vinh dự gì. Thời gian ngắn ngủi, hai vị hãy tự giữ lấy mình.

Dứt lời cất bước đi về phía Quỳnh Hải ngũ lão.

Phụng Ước Bình nghe lòng se thắt, bỗng tung mình đến cản trước mặt Mai Dao Lân, nghẹn ngào nói :

- Lân ca không cần đến tiểu muội nữa sao?

Mai Dao Lân thở dài :

- Bình muội, xin đừng gây khó khăn cho ngu ca nữa.

Phụng Ước Bình mừng rỡ buột miệng nói :

- Lân ca mới gọi Bình muội phải không? Hãy gọi lại một lần nữa đi!

Phụng Ước Bình vừa dứt lời, bỗng trên đỉnh núi vang lên một chuỗi cười dài sắc lạnh nói :

- Để bốn Vương tử thay thế Mai công tử cho!

Tiếng cười vang dội đỉnh tai, thoát cao thoát thấp như ám hiệu. Quả nhiên, tiếng cười của Kim Đao vương tử vừa dứt, Quỳnh Hải ngũ lão như đã được lệnh, liền tức tung mình tản ra bốn phía, bao vây nhóm Mai Dao Lân ba người vào giữa. Lúc này trên đỉnh núi lúc này cũng đã xuất hiện thêm ba bốn mươi đại hán kim đao.

Mai Dao Lân lạnh lùng quét mắt nhìn quanh, bình thản nói :

- Mai mỗ tin là các vị còn phải chờ thêm một mệnh lệnh nữa mới có thể xuất thủ.

Lão nhân mặt đỏ mũi tẹt đứng trước mặt chàng cười khẩy nói :

- Tiểu tử, ngươi biết được người bọn lão phu chờ là ai, lúc ấy ngươi không còn khả năng suy đoán nữa.

Mai Dao Lân quét mắt nhìn hai nàng, cười nói :

- Mặt đỏ mũi tẹt, Mai mỗ nhớ giới võ lâm gọi là Vạn Phương Chương Bốc Thắng. Đứng đầu Quỳnh Hải ngũ lão.

Đoạn quay sang lão nhân râu chuột khuyết môi bên phải Vạn Phương Chương Bốc Thắng nói tiếp :

- Râu chuột khuyết môi mắt gà chọi, giới võ lâm gọi là Thập Tuyệt Chỉ An Như Hải, mày thừa râu dài miệng cá chép là Trần Hải Giao Định Thế Trạch, mày dài mắt bé mặt tái xanh là Thiên Phật Thủ Hứa Thiên Thái, sáu ngón khuyết tai mày chữ bát là Bắc Lăng Tẩu Lại Thụy Cát, năm vị là Ngũ lão nước Từ Ngọc, chẳng những võ công vô địch mà tướng mạo trong khắp thiên hạ cũng chẳng giống ai, thật là nước Từ Ngọc hồng phúc ngang trời.

Quỳnh Hải ngũ lão bị Mai Dao Lân lần lượt nói ra danh hiệu, thấy đều lòng kinh hãi, và chàng nói tho tho một cách điềm tĩnh thế kia, khiến người không sao tin được là chàng đã nguỵ tạo.

Kim Đào vương tử lúc này đã cùng bọn đại hán kim đào lần lượt phóng xuống đất, đứng thành hình vòng cung bao vây từ xa.

Kim Đào vương tử quét mắt nhìn hai bên, cười đắc ý nói :

- Bồn Vương tử xin cảm tạ lời khen của Mai công tử. Tuy nhiên những lời khen ấy không thể xóa bỏ được ý định diệt trừ các hạ của bồn Vương tử, bởi vì các hạ thật sự đã có Huyền Vũ bí kíp.

Mai Dao Lân cười chế nhạo :

- Trên dây treo nơi Trầm Vũ giang, Mai mỗ nhớ là Huyền Vũ Tàng Trân đồ đã lọt vào tay tôn giá rồi mà, chả lẽ tôn giá không tìm thấy bảo tàng hay sao? Ha ha... thật là quái lạ!

Kim Đào vương tử mắt ánh độc quang :

- Mặc dù các hạ đã có được, nhưng lại bị khống chế trong tay kẻ không có được là bồn Vương tử đây!

Mai Dao Lân nhún vai :

- Vậy là hôm nay nếu Mai mỗ muốn sống thì phải nói cho tôn giá biết hết tất cả những gì Mai mỗ biết phải không?

- Sống chết hai đường, bồn Vương tử tùy các hạ lựa chọn.

- Làm như Mai mỗ đã lọt vào trong tay tôn giá rồi vậy, nhưng tôn giá chưa kể kim đào lên cổ Mai mỗ, lúc này nói đến việc sống chết không thấy là quá sớm ư?

- Mai Dao Lân, các hạ biết rõ võ công của Quỳnh Hải ngũ lão, nên thức thời vụ là hơn.

Mai Dao Lân cười khẩy :

- Mai mỗ chỉ tai nghe chứ chưa được chứng kiến chân tài thực học của họ, cho nên Mai mỗ muốn được lĩnh giáo một phen.

Kim Đào vương tử bỗng sầm mặt quát :

- Mai Dao Lân, các hạ đúng là không thấy quan tài chưa đổ lệ, bồn Vương tử quyết không để cho các hạ phải thất vọng đâu.

Mai Dao Lân, giọng sắc lạnh :

- Kim Đào vương tử, tôn giá chó hống hách trước mặt Mai mỗ, hôm nay hai ta đã tái ngộ tại đây, nhất định phải một mất một còn, nếu tôn giá thắng thì xách đầu Mai mỗ trở về, còn chẳng may trái lại thì tôn giá đành bỏ thân nơi xứ người.

Kim Đào vương tử bỗng dung rợn người biến sắc mặt, nhưng chỉ khoanh khắc đã trở lại bình thường, cười dài nói :

- Mai công tử thẳng thắn lắm, nhưng có điều phía bồn Vương tử đồng người, Mai công tử không thấy thiệt thòi ư?

Mai Dao Lân nhếch môi cười khinh miệt :

- Mai mỗ đã từng chứng kiến quá nhiều về chiến thuật quân công của quý quốc, chẳng có gì đáng kinh ngạc cả. Mai mỗ đã nói rồi, giữa hai ta hôm nay nhất định phải một mất một còn, dĩ nhiên không chỉ một mình tôn giá mà thôi.

Kim Dao vương tử đảo quanh mắt, bỗng hỏi :

- Mai công tử muốn nói chỉ một mình các hạ thôi ư?

Kim Phụng Ngọc Nữ biến sắc mặt vừa định lên tiếng, Phụng Ưc Bình đã tranh trước nói :

- Kể cả bốn cô nương nữa!

Mai Dao Lâm quay sang hai nàng nhẹ lắc đầu, đoạn lại quay về phía Kim Dao vương tử đánh giọng nói :

- Đúng vậy, việc hôm nay chỉ là giữa hai ta không liên quan đến những người khác.

Kim Phụng Ngọc Nữ môi mấp máy như muốn nói gì đó, nhưng bỗng lại sức nhớ ra, liền tức về lo lắng trên mặt tan biến, ngậm miệng làm thinh.

Phụng Ưc Bình cuống lên nói :

- Lâm ca hôm nay sao thế này?

Kim Dao vương tử mắt vút qua vẻ gan tị, sợ Mai Dao Lâm bị hai nàng thuyết phục, thay đổi ý định để cho hai nàng tham chiến, nên không chờ Mai Dao Lâm lên tiếng, y tranh trước nói :

- Bốn Vương tử cũng nghĩ là Mai công tử cần phải cân nhắc kỹ lưỡng là hơn.

Mai Dao Lâm cười khẩy :

- Tôn giá không phải lo, Mai mỗ xưa nay nói một không hai.

Đoạn quay sang hai nàng nói :

- Hai vị bây giờ có thể lui ra được rồi!

Phụng Ưc Bình bướng bỉnh :

- Không, tiểu muội không đi đâu hết!

Kim Phụng Ngọc Nữ nghiêm giọng :

- Bình muội, chúng ta nên lui ra là hơn!

Phụng Ưc Bình sững sốt, mắt bỗng lướt qua vẻ tức giận, lạnh lùng nhìn Kim Phụng Ngọc Nữ, cười khẩy nói :

- Lâm nguy rõ chân tình, trước kia tỷ tỷ đã từng nói với tiểu muội là cũng thương mến Lâm ca, khi nào Lâm ca gặp nguy nan, tỷ tỷ cũng sẽ hết sức giúp đỡ, những lời ấy tiểu muội ghi nhớ rất rõ ràng, chẳng ngờ chỉ cách đó mấy hôm mà tỷ tỷ đã hoàn toàn quên mất. Có lẽ cục diện hôm nay quả đúng là dữ nhiều lành ít, nếu muốn thì tỷ tỷ cứ bỏ đi một mình.

Kim Dao vương tử vẻ ghen tị trong mắt càng đậm hơn, và ý định trừ khử Mai Dao Lâm cũng càng thêm quyết liệt.

Mai Dao Lâm đứng thừ ra, chẳng biết Phụng Ưc Bình không bao giờ nói dối, nhưng chẳng nằm mơ cũng chẳng ngờ một người con gái lạnh lùng như Kim Phụng Ngọc Nữ lại đem lòng thương yêu mình. Không phải sao? Ngay cả họ tên nàng, chàng còn chưa biết kia mà! Do đó nỗi lòng chàng càng thêm trĩu nặng.

Kim Phụng Ngọc Nữ bị Phụng Ưc Bình vạch trần nỗi bí mật giấu kín trong lòng, và những lời trách móc khinh miệt cũng làm tổn thương nặng đến lòng tự ái của nàng, mắt nàng ánh lên sắc lạnh như muốn nổi giận, nhưng khi nhìn thấy những gương mặt tàn bạo xung quanh, lửa giận trong lòng liền tiêu tan, thầm thở dài nhủ :

- Đành chịu thôi, ai bảo mình yêu thương người ta làm chi? Ai bảo mình mơ ước cái điều rõ ràng không thể có được làm gì? Lời nói của Bình muội có lẽ chàng sẽ mãi mãi ghi khắc trong lòng, chàng sẽ không thể nào biết được nỗi lòng của mình, chắc chắn không thể nào.

Theo ý nghĩ xoay chuyển trong lòng, nàng cảm thấy đầu óc trống hoác, nỗi tuyệt vọng đã khiến nàng quên hết mọi sự, nàng dờ dẩn cười, đề khí truyền âm nói :

- Bình muội, hai ta chỉ khi ra khỏi vòng vây thì Dao Lâm mới có thể yên tâm chiến đấu, và chúng ta cũng chỉ ra khỏi vòng vây thì mới có thể trợ giúp cho Dao Lâm, Bình muội là người thông minh, hãy bình tâm suy nghĩ thử xem, rồi Bình muội sẽ nhận thấy lời nói của tỷ tỷ không hề có ý dối gạt Bình muội.

Phụng Ưc Bình ngẩng lên nhìn quanh, lòng dần hiểu ra, bất kỳ một người nào trong Quỳnh Hải ngũ lão ra tay công kích hai nàng chắc chắn hai nàng không chống nổi ba chiêu, do đó sự có mặt của hai nàng trong vòng chiến chỉ tăng thêm gánh nặng tinh thần cho Mai Dao Lâm mà thôi.

Nàng áy náy đưa mắt nhìn Kim Phụng Ngọc Nữ, cúi đầu đi đến bên cạnh nàng, khẽ nói :

- Tỷ tỷ có lượng thứ cho tiểu muội không?

Kim Phụng Ngọc Nữ thờ thần cười :

- Bình muội, tỷ tỷ chỉ mong cho Bình muội được hạnh phúc thôi!

Đoạn quay sang Mai Dao Lân nói :

- Mai công tử, chúng tôi ra ngoài đây!

Dứt lời đã nắm tay Phụng Úc Bình tung mình ra ngoài vòng chiến.

Kim Dao vương tử thấy vậy vội quát :

- Không được động đến hai người!

Kim Dao vương tử vừa dứt tiếng, Bắc Lăng Tẩu đứng cản trước mặt Kim Phụng Ngọc Nữ và Phụng Úc Bình vội lách sang bên năm thước.

Thấy hai nàng đã ra khỏi vòng chiến, Kim Dao vương tử hết sức yên tâm, bỗng sầm mặt quát to :

- Mai Dao Lân đã đến lúc ngơ ngạc mạng rồi! Ngũ lão hãy hóa kiếp hán ngay!

Quỳnh Hải ngũ lão đã chờ đến sốt ruột, nghe lệnh liền cùng tiến tới một bước, Vạn Phụng Chương Bốc Thắng cười lạnh lùng nói :

- Mai Dao Lân, ngươi hãy chuẩn bị đi!

Mai Dao Lân cười khẩy :

- Mai mỗ đã chuẩn bị từ lâu rồi, năm vị động thủ đi!

Vạn Phụng Chương cười vang :

- Ngươi thấy mình xứng đáng để cho năm người cùng lúc động thủ ư?

- Chẳng hay Mai mỗ xứng đáng mấy người?

Vạn Phụng Chương tiến tới hai bước quát :

- Chỉ một mình lão phu là đủ!

Mai Dao Lân nhếch môi cười khinh miệt :

- Quỳnh Hải song thần thi thể chưa lạnh mà tôn giá đã huênh hoang trước mặt Mai mỗ, hay là tôn giá tuổi cao trí lẫn, chóng quên đến vậy ư?

Vừa nghĩ đến Quỳnh Hải song thần, Vạn Phụng Chương bắt gặp lạnh người, nhưng lời đã thốt ra khỏi miệng, không còn sửa đổi được nữa, quét mắt nhìn hai bên tả hữu, đánh bầm bụng nói :

- Chính vì họ mà lão phu phải một mình động thủ, tiếp chiêu!

Mai Dao Lân đứng trước Ngũ lão lòng cũng hết sức hồi hộp, song chương đã sớm vận đầy công lực, đối phương vừa xuất chiêu chàng đã vung chương quát :

- Mai mỗ đã chờ từ lâu!

“Bùng” một tiếng vang dội, cát đá tung bay ợp trời, kinh phong xô dạt bốn phía, những người đứng quanh y phục kêu lên phản phật.

Vạn Phụng Chương liên tiếp bật lùi ba bước, khí huyết dâng trào, râu tóc dựng đứng, mặt đỏ như máu, lòng bàn tay nóng ran, giật mình thảm nhủ :

- Tiểu tử này quả thật là lợi hại!

Trong khi đó Mai Dao Lân vẫn đứng yên, nhưng cũng thảm kinh hãi, thảm nhủ :

- Lão này công lực quả cao hơn Song thần nhiều, hiện tại độc đầu họ năm người vẫn phải tốc chiến tốc quyết bằng không hậu quả thật khôn lường.

Nghĩ vậy liền tức quát to :

- Tôn giá cũng tiếp Mai mỗ một chương thử xem!

Dứt lời đã với chiêu Trục đảo hoàng long song chưởng đẩy thẳng ra.

Quỳnh Hải ngũ lão thành danh lâu năm trong võ lâm, hai người đối nhau một chưởng, lẽ nào không nhận ra thắng bại, Thập Tuyệt Chi An Nhu Hải và Thiên Phật Thủ Hứa Thiên Thái đứng hai bên Vạn Phụng Chưởng Bốc Thăng thấy vậy đều dám chậm trễ, cùng buông tiếng quát vang, tung mình đến trước mặt Vạn Phụng Chưởng Bốc Thăng, chân vừa chạm đất, bốn chưởng đã cùng lúc tung ra.

Lại một tiếng “bùng” rền rĩ, Mai Dao Lân lùi sau hai bước. Với một chọi hai mà bất phân thắng bại, công lực ấy chẳng những khiến Kim Dao vương tử kinh hãi và ganh ghét mà ngay cả Ngũ lão cũng khiếp đảm kinh hồn.

Kim Dao vương tử sầm mặt quát :

- Năm người hãy liên thủ tấn công!

Quỳnh Hải ngũ lão vốn đã có ý định ấy, song ngại vì danh vọng và địa vị, chẳng thể dạn mặt ra tay, Kim Dao vương tử vừa ban lệnh, năm người liền có lý do “không thể trái lệnh”, liên thủ giáp công.

Lúc này Mai Dao Lân vừa định tái công, bỗng nghe Ngũ lão cùng buông tiếng quát vang, liền thì chưởng kinh từ bốn phía xô đến như bài sơn đảo hải, uy lực thật khủng khiếp.

Mai Dao Lân kinh hãi biến sắc mặt, song chưởng vốn định bỏ thẳng ra bỗng vòng sang hai bên, nhanh như chớp thi triển chiêu Huyền Ảnh Bách Áo. Ngay tức khắc xung quanh hiện ra vô số bóng chưởng, không sao phân biệt được đâu là thật đâu là hư, quả là huyền ảo tuyệt luân.

Tiếng lộp bộp vang động liên hồi, lượt tấn công thứ nhất của Ngũ lão đã rơi vào khoảng không, chưởng phong cuốn tung cành lá, bay phủ một khoảng trời rộng. Ngũ lão một chiêu chưa đắc thủ, thấy đều thẹn quá hóa giận, trong tiếng gầm vang, liền triển khai đợt tấn công thứ nhì.

Chưởng chỉ tề xuất, chỉ thấy bóng người di động hỗn loạn, bóng chưởng rợp trời, đứng ngoài vòng chiến không sao phân biệt được bóng người nào là của Mai Dao Lân. Phụng Ưc Bình thấy vậy cả kinh, buột miệng hỏi :

- Tỷ tỷ, biết làm sao đây!

Kim Dao vương tử đắc ý cười nói :

- Công chúa hãy yên tâm, bốn Vương tử chỉ đối phó với một mình Mai Dao Lân thôi, quyết không làm hại đến Công chúa và vị cô nương này đâu, bốn Vương tử xưa nay nói là giữ lời.

Kim Phụng Ngọc Nữ đảo tròn mắt, bỗng ngửa mặt buông tiếng cười khanh khách, giọng khinh mỉa nói :

- Các hạ luôn miệng bảo là đối phó với Mai Dao Lân, vậy sao không đích thân ra tay, lại mượn sức kẻ khác?

Kim Dao vương tử vẫn đắc ý cười :

- Giá mà cũng có người chịu bán mạng ra sức cho Mai Dao Lân, thì y cũng có thể mượn tay kẻ khác đối phó với bốn Vương tử vậy.

Phụng Ưc Bình tức giận tiếp lời :

- Lân ca của bốn cô nương không bao giờ có hành động vô sỉ như vậy.

Kim Dao vương tử chau mày :

- Công chúa là kim chi ngọc điệp tôn cao, sao thể xưng hô như vậy với một tên thất phu võ lâm? Bốn Vương tử thấy thật là không xứng đáng.

Phụng Ưc Bình tha thiết yêu Mai Dao Lân, rất căm ghét kẻ khác mắng chửi chàng, nghe vậy liền sầm mặt, cười khẩy nói :

- Lân ca của bốn cô nương là thất phu võ lâm, vậy chứ các hạ là gì?

Kim Dao vương tử nghiêm mặt :

- Tại hạ là Vương tử nước Từ Ngọc, một bậc quân vương, trong tương lai sẽ chấp chưởng nước Từ Ngọc, một tiếng hô là vạn người vâng dạ, đâu thể đem so sánh với một kẻ tiểu nhân như Mai Dao Lân được.

Phụng Ưc Bình giận đến đôi môi run rẩy, nhất thời không nghĩ ra được lời gì thích đáng để mắng trả, buột miệng nói :

- Xí! Các hạ huyênh hoang khoác lác như vậy mà không biết xấu hổ, chưa chắc gì các hạ đã về được đến Quỳnh Hải, lại còn ở đó mà mơ tưởng ngôi vị đế vương.

Kim Dao vương tử thần nhiên cười :

- Mặc Công chúa chười mắng thế nào, bản Vương tử cũng không bao giờ giận.

Kim Phụng Ngọc Nữ quét mắt nhìn lên đỉnh núi, vẫn chưa có động tĩnh gì, lòng nóng như thiêu đốt, ngoảnh lại nhìn cuộc chiến, vẫn không thấy bóng dáng Mai Dao Lân, không nén được nàng tiến tới trước một bước.

Kim Dao vương tử đắm mắt nhìn vào Phụng Ưc Bình, cười nói :

- Công chúa sao không mắng nữa đi!

Phụng Ưc Bình tức tối quát :

- Bản Công chúa muốn giết ngươi!

Kim Dao vương tử sầm mặt :

- Chẳng hay bản Vương tử không bằng Mai Dao Lân ở điểm nào mà Công chúa lại khinh khi bản Vương tử thế này?

- Ngươi có điểm nào sánh được với Lân ca chứ?

Kim Dao vương tử tức giận nói :

- Bản Vương tử không cho phép Công chúa xưng hô như vậy với Mai Dao Lân.

Ngay khi ấy từ trên đỉnh núi phóng xuống một lão bà áo vàng, và trên trời xa có mười mấy con phụng hoàng to lớn đang bay về phía này, Kim Phụng Ngọc Nữ thấy vậy vui mừng khôn xiết.

Phụng Ưc Bình cười khẩy :

- Ngươi nói sao? Không cho phép ư? Hạng vô sỉ như ngươi mà cũng xứng đáng can thiệp vào việc riêng của bản Công chúa ư? Thật là vô sỉ đến vậy là cùng!

Kim Dao vương tử gằn giọng :

- Bản Vương tử đã nhìn Công chúa nhiều lắm rồi, Công chúa nên biết là bản Vương tử có rất nhiều cách để khiến Công chúa không dám xưng hô như vậy, có điều là chưa giờ ra đó thôi.

Phụng Ưc Bình bĩu môi :

- Sao bây giờ không giờ ra đi? Lân ca, Lân ca, Lân ca...

Nàng gọi một hơi mười mấy tiếng Lân ca. Kim Dao vương tử cả giận, bỗng lạnh lùng quát :

- Bắt lấy hai nàng cho ta!

Đồng thời tay phải trở thẳng ra, lập tức mười mấy đại hán kim đao tung mình lao tới. Kim Phụng Ngọc Nữ cười khẩy :

- Kim Dao vương tử, các hạ bây giờ mới ra tay là muộn rồi!

Đoạn hướng về phía lão bà áo vàng trên đỉnh núi quát :

- Hữu vệ hãy ở lại trên núi chỉ huy người của Kim Phụng cung!

Dứt lời thì triển chiêu “Phụng Minh Cửu Tiêu”, vừa lúc đón lấy một đại hán kim đao lao đến.

Kim Phụng Ngọc Nữ danh chấn võ lâm Trung Nguyên, tuy không đương cự nổi với Quỳnh Hải ngũ lão, nhưng so với bọn đại hán kim đao thì cao hơn rất nhiều. Chỉ thấy ngọc chưởng như bướm lượn hoa bay, gã đại hán lao để chưa kịp nhìn rõ thì đã bị trúng một chưởng ngay ngực, rú lên một tiếng thảm khóc bật ngược ra sau bảy tám bước, rồi xuống đất chết ngay tức khắc.

Bảy tám đại hán kim đao theo sau thấy vậy vội trầm khí chững người, không dám tiến tới nữa.

Ngay khi ấy trên đỉnh núi vang lên tiếng lão bà áo vàng nói :

- Hữu vệ xin tuân lệnh dụ cô nương!

Kim Dao vương tử vừa nghe Kim Phụng Ngọc Nữ hạ lệnh, biết ngay Kim Phụng cung đã có người đến, trong khi Quỳnh Hải ngũ lão hợp công Mai Dao Lân chưa rõ thắng bại, theo bên y tuy nhân số chẳng ít, nhưng thấy đều không đủ sức đối kháng với Kim Phụng Ngọc Nữ, lòng không khỏi hối hận đã không bắt giữ hai nàng trước, giờ thấy bọn đại hán kim đao không dám tiến tới, liền tức giận quát :

- Bỗng Vương tử lệnh xuất như sơn, các người còn chờ gì nữa?

Bảy tám đại hán kim đao nghe vậy giật mình, cùng đưa mắt nhìn nhau, bỗng buông tiếng quát vang, ồ ạt lao tới, bao vây hai nàng vào giữa.

Lúc này đàn chim phụng đã dần bay đến gần, bọn đại hán kim đao vây đánh hai nàng lại thủ nhiều công ít, Kim Đao vương tử thấy vậy lòng nóng như thiêu đốt, quay sang gần ba mươi đại hán kim đao còn lại, trầm giọng quát :

- Bù thêm mười lăm người, hợp thành kim đao trận hai mươi bốn người, sanh cầm hai nàng nhanh lên.

Liền tức mười lăm đại hán kim đao lao ra, mười lăm người này vừa gia nhập vòng chiến, thế trận lại biến đổi, trở thành một kim đao trận biến ảo khôn lường.

Kim Đao vương tử vẻ mặt bớt căng thẳng hơn, ngoảnh lại nhìn lên đỉnh núi, lập tức vẻ mặt lại căng thẳng hơn, thì ra trên không cách đỉnh núi chừng hai trăm trượng đang có bảy tám con chim phụng to lớn bay nhanh đến, chẳng cần nghĩ cũng biết đó chính là viện binh của Kim Phụng cung.

Kim Đao vương tử vội ngoảnh lại, vừa định hạ lệnh, bỗng nghe từ trận chiến giữa Ngũ lão với Mai Dao Lân vang lên tiếng quát tháo ầm ỹ, tiếp theo là một tiếng nổ đinh tai nhức óc, rồi thì năm bóng người từ trong trận chiến vọt nhanh ra, bóng chưởng tan biến, hiện trường lại trở nên rõ rệt. Chỉ thấy Quỳnh Hải ngũ lão người nào cũng trán đầm mồ hôi, Thiên Phật Thủ Hứa Thiên Thái và Bác Lăng Tẩu Lại Thụy Cát lại còn có máu tươi chảy ra.

Mai Dao Lân đứng yên ở giữa chiến trường toàn thân y phục đã ướt sũng mồ hôi, tay trái và chân phải áo rách thấy thịt, máu pha lẫn mồ hôi nhớp nhúa, hiển nhiên thương thế chẳng nhẹ.

Kim Đao vương tử lặng người thẳm nhủ :

- Công lực của tiểu tử này thật là khủng khiếp, cũng may là phen này mình đã dẫn theo Ngũ lão, không thì chẳng còn hy vọng gì diệt trừ được hắn.

Bỗng nghe Vạn Phương Chương Bốc Thắng, cười sắc lạnh nói :

- Mai Dao Lân, với tuổi người mà có công lực dường này, thật là một kỳ tích hiếm có trên đời, lão phu tin là sau mười năm dù Quỳnh Hải ngũ lão này hợp sức cũng không đương cự nổi người nữa.

Mai Dao Lân thân nhiên cười tiếp lời :

- Cho nên năm vị vì muốn sống thêm vài năm, chẳng thể không trừ khử Mai Dao Lân này trước chứ gì?

Vạn Phương Chương gạt đầu :

- Mạnh còn yếu mất, đó là định luật của tạo hoá, người đã nói đúng ý nghĩ của lão phu.

- Mai mỡ mong là năm vị sẽ không thất vọng!

- Nếu chúng ta đầu tiếp, hẳn người tiên liệu được hậu quả, hai bên đều tự hiểu rõ công lực của mình, không ai đánh lừa ai được, đúng chẳng?

Mai Dao Lân lặng người, đúng như Vạn Phương Chương đã nói, thực lực hai bên đều hết sức rõ ràng, công lực Quỳnh Hải ngũ lão hợp lại, chàng không có hy vọng dành được phần thắng.

Song chàng vẫn điềm nhiên cười nói :

- Đúng vậy, Mai mỡ biết rõ hậu quả. Tuy nhiên năm vị cũng phải trả một giá khá đắt.

Vạn Phương Chương cười khẩy :

- Người không nói lão phu cũng biết, nhưng lão phu nghĩ là rất xứng đáng.

Kim Đao vương tử thấy Ngũ lão lâu quá mà chưa ra tay, sợ Mai Dao Lân hồi phục công lực lại phải tốn nhiều công sức, bèn lớn tiếng nói :

- Năm vị hãy ra tay đi chứ!

Thập Tuyệt Chỉ An Như Hải cũng nghĩ vậy, nghe nói liền trước tiên quát to :

- Tiểu tử, nạp mạng đây!

Dứt lời đã với chiêu Xảo Chỉ Bạt Vân phóng ra năm chỉ, chia ra điểm vào năm nơi yếu huyệt trước ngực Mai Dao Lân.

Bốn người kia vừa thấy Thập Tuyệt Chỉ An Như Hải xuất thủ, cũng liền buông tiếng quát vang, lần lượt xuất chiêu tấn công Mai Dao Lân.

Ngay khi Tứ lão vừa xuất thủ, bỗng từ sau mỏm đá vang lên một chuỗi cười dài đinh tai :

- Nếu luận về tuổi tác, năm Mai Dao Lân hiệp công một trong Quỳnh Hải ngũ lão thì còn được, sao ngày nay thế sự lại thay đổi lạ lùng thế này? Năm vị tiền bối võ lâm đức cao trọng vọng mà lại liên thủ giáp công một hậu sinh tiểu bối, ha ha... rõ là chuyện lạ nhất đời.

Tiếng cười vừa dứt, trên mỏm đá đã phóng xuống một lão đạo sĩ râu tóc bạc phơ, đồng thời Sanh Thiên Tẩu từ mỏm đá bước ra, quét mắt nhìn đầu trường, liền tức tung mình lao tới, gầm vang :

- Lão phu xé xác bọn lão cầu vô liêm sỉ các ngươi!

Chưa dứt lời đã thi triển chiêu Huyền Ảnh Bách Áo công vào huyết bối tâm Trần Hải Giao Định Thế Trạch.

Trần Hải Giao Định Thế Trạch từng trải nhiều cuộc chiến, vừa nghe tiếng gió đã biết đối phương công lực chẳng kém hơn mình, vội quay lại giao chiến với Sanh Thiên Tẩu.

Lão đạo sĩ ấy chính là Diên đạo nhân thấy Sanh Thiên Tẩu đã kéo ra một người, liền lớn tiếng nói :

- Lão đạo sĩ này cũng ngứa tay quá, người nào tiếp mõ một chiêu đây?

Đoạn liền tung mình phóng xuống, lao bổ vào Thập Tuyệt Chi An Nhu Hải.

Lúc này từ sau mỏm đá lại xuất hiện hai vợ chồng Vũ Nội song kỳ, hai người vừa thấy đối thủ của Mai Dao Lân và Quỳnh Hải ngũ lão, mặt liền biến sắc, theo phản ứng tự nhiên đưa mắt nhìn nhau. Huyết Phụng phu nhân bấm bụng gạt đầu, tung mình lao bổ vào Thiên Phật Thủ Hứa Thiên Thái.

Thế là Quỳnh Hải ngũ lão đã bị phân tán hết ba, Mai Dao Lân sức ép liền giảm, một lớp sắt cơ từ từ phủ trên mặt chàng, tay phải tung ra chiêu Bò Đè Thiên Phật đẩy Vạn Phương Chương và Bác Lăng Tẩu lùi sau ba bước, cười sắc lạnh nói :

- Sự đời thật biến đổi khôn lường, chỉ trong thoáng chốc sự sống chết đã đổi bên, hai vị nghĩ có đúng không?

Vạn Phương Chương lòng thâm kinh hãi, nghe vậy bất giác tái mặt, trầm giọng quát :

- Nói trong lúc này hãy còn quá sớm!

Dứt lời đã liền tiếp tung ra bảy chương, và Bác Lăng Tẩu Lại Thụy Cát cũng theo sau tấn công tới tấp.

Mai Dao Lân nhướng mày đột nhiên biến mất, theo hướng đi của chàng hiện ra vô số bóng chương vây quanh hai người.

Vạn Phương Chương thấy vậy cả kinh, vội quát :

- Lão tứ, hãy đầu lung nhau mau!

Bác Lăng Tẩu Lại Thụy Cát vừa thấy bức tường chương của Mai Dao Lân, lòng cũng hết sức kinh hoàng, liền đáp :

- Hai ta mỗi người phụ trách một phía!

Đoạn vừa cất chân lên, bỗng nghe trên không vang lên một tiếng quát to :

- Phật Đỉnh Mê Tâm!

Bóng chương xung quanh hãy còn sò sò trước mắt, thật khó thể tin được chiêu thứ hai lại nhanh đến thế này.

Bác Lăng Tẩu vừa mới cất chân lên, nơi ngực đã bị trúng một chỉ, xuyên qua tim thấu đến sau lưng, rú lên một tiếng thảm khóc, ngã ập xuống đất thoáng co giật rồi tắt thở ngay.

Vừa nghe tiếng rú thảm, Vạn Phương Chương vội tung mình ra xa hơn trượng, cúi nhìn Bác Lăng Tẩu dưới đất, sắc mặt liền trở nên tái ngắt.

Mai Dao Lân lạnh lùng cười nói :

- Người kế tiếp chính là các hạ!

Vạn Phương Chương mặt co giật một hồi, bỗng như liễu mạng buông tiếng quát vang, tung mình lao tới, chỉ công không thủ, dũng mãnh khôn cùng.

Mai Dao Lân cười khẩy :

- Nội trong ba chiêu Mai mõ sẽ khiến các hạ phơi xác tại chỗ!

Dứt lời người đã lách sang bên ba bước.

Mất thấy niềm hy vọng đã sắp tan thành bào ảnh, từ hâm mộ trở thành ghen hận, Kim Dao vương tử mất ngủ về thâm độc, gầm giọng quát :

- Hãy lấy mạng hai nàng, chẳng cần sanh cầm nữa!

Kim Đao vương tử vừa dứt lời, trên đỉnh núi bỗng vang lên tiếng lão bà áo vàng nói :

- Hãy cấp tốc giải cứu tiểu thư và Công chúa, kẻ nào ngăn cản giết hết!

Liên tức từ trên không liên tiếp phóng xuống mười mấy lão bà, chạm đất không gây một tiếng động khẽ, lao thẳng về phía bọn đại hán kim đao đang giáp công Kim Phụng Ngọc Nữ và Phụng Ưc Bình. Kim Phụng cung xưa nay với võ công kỳ ảo và thần bí chấn động võ lâm, người trong cung cần chất lượng chứ không cần số nhiều, giờ đây cùng lúc đến những mười mấy người hiện thân, bọn đại hán kim đao chỉ cạy vào thế trận làm sao đương cự nổi, ngay lập tức tiếng rú thảm vang lên liên hồi, 24 đại hán kim đao trong thoáng chốc đã ngã gục 13 người, kim đao trận không còn phát huy hiệu lực nữa.

Kim Phụng Ngọc Nữ nắm tay Phụng Ưc Bình tung mình ra khỏi trận, Kim Đao vương tử thấy vậy cả kinh, trầm giọng quát :

- Tất cả hãy tiến lên bao vây họ lại!

Mười mấy đại hán kim đao liên tức ủa lên, tản ra tứ phía chuẩn bị bao vây. Kim Phụng Ngọc Nữ mới vừa ném mùi khói sở của kim đao trận, thấy vậy vội nói :

- Hãy chia ra hai đầu căn kích vòng vây, giết hết chó nuông tay!

Đoạn nắm tay Phụng Ưc Bình xông về phía chính diện. Người của Kim Phụng cung liên tức chia làm hai nhóm đón đánh hai đầu, khiến bọn đại hán kim đao không sao nổi được vòng vây, chỉ nghe tiếng rú thảm vang lên liên hồi, chiến trường hết sức hỗn loạn.

Kim Đao vương tử mặt đã lộ vẻ kinh hoàng bối rối, quét mắt nhìn quanh, đoạn lại quay về chỗ giao đầu của Ngũ lão, giờ đây tất cả hy vọng của y chỉ còn gửi gắm ở họ nữa thôi. Y quét mắt nhìn từ trái sang phải, ánh mắt vừa dừng lại nơi Vạn Phương Chương Bộc Thăng, bỗng nghe Mai Dao Lân quát to :

- Đã đến lúc rồi!

Liên thì một tiếng rú thảm khốc vang lên, Kim Đao vương tử bàng hoàng ngây ngẩn, ánh mắt di chuyển theo thân người cong queo của Vạn Phương Chương Bộc Thăng, mãi khi “phịch” một tiếng rơi xuống dưới mỏm đá cách Mai Dao Lân chừng hai trượng, y mới nhìn thấy rõ vùng tim của Vạn Phương Chương máu tuôn xối xả, hiển nhiên chẳng thể nào còn sống được nữa.

Mọi hy vọng đã trở thành mây khói, trong đầu óc Kim Đao vương tử lúc này chỉ có một ý nghĩ, đó là y thật sự đã bỏ ra một cái giá to lớn đến mức độ nào?

Lại một tiếng rú thảm khốc vang lên, vừa nghe âm thanh khàn khàn ấy, Kim Đao vương tử biết ngay đó chính là Thiên Phật Thủ Hứa Thiên Thái.

Trong số Ngũ lão chỉ y độc chiến Vũ Nội song kỳ là chiếm thượng phong, ấy vậy mà y lại chết trước hai người kia.

Ngũ lão đã mất ba, Kim Đao vương tử bỗng nghĩ đến nguy cơ của bản thân, liền vội quay người phi thân lên núi.

Đột nhiên bóng người nhấp nhোáng, trước mặt Kim Đao vương tử cách chừng hai trượng, đã xuất hiện Mai Dao Lân mặt lạnh như băng sương, Kim Đao vương tử lạng người chừng bước, ngầm vận tụ công lực vào song chưởng.

Mai Dao Lân cười khẩy nói :

- Các hạ định bỏ đi ư?

- Chẳng lẽ ngươi đủ bản lĩnh lưu giữ bốn Vương tử hay sao?

- Mai mỗ đủ bản lĩnh hay không các hạ hiểu rất rõ, hẳn là các hạ còn nhớ những lời ước hẹn của Mai mỗ với các hạ khi nãy chứ?

- Lời ước hẹn gì?

- Các hạ đúng là quý nhân hay quên, nhưng lúc này thời gian có thừa, Mai mỗ lặp lại lần nữa cũng không hề gì! Khi nãy Mai mỗ có nói, hôm nay giữa hai bên nhất định phải một mất một còn, nếu các hạ thắng thì xách cái đầu Mai mỗ trở về, còn như các hạ chẳng may bại thì phải bỏ thân nơi xứ người, các hạ nhớ rồi chứ?

Kim Đao vương tử rùng mình, cố định thần nói :

- Mai Dao Lân, ngươi còn chưa thắng bốn Vương tử kia mà!

Mai Dao Lân cười khẩy :

- Mai mỗ thắng hay bại, các hạ hẳn biết rõ. Bây giờ Mai mỗ muốn lấy mạng các hạ, chẳng hay các hạ tự kết liễu hay là Mai mỗ phải động thủ?

Kim Đao vương tử mất rục về ghê rợn, bầm bụng tiến tới một bước quát :

- Bỏ Vương tử hãy còn nhiều việc phải làm, nếu muốn lấy mạng bỏ Vương tử thì người cứ động thủ đi.

Mai Dao Lâm cười dài :

- Được thôi!

Đoạn cất bước tiến tới, Kim Đao vương tử cổ trần tĩnh đứng yên, song chưởng y đã vận đầy đủ mười thành công lực sẵn sàng ứng phó.

Tiếng quát tháo và tiếng chưởng kinh trúng vào núi đá từ xa vọng đến như sấm rền, song Kim Đao vương tử hoàn toàn không nghe thấy, vẻ mặt y lúc này hết sức bình thản, nhìn bề ngoài không sao nhận ra được nổi căng thẳng trong lòng y lúc này.

Khoảng cách thu ngắn dần theo từng bước chân chậm chạp và nặng nề của Mai Dao Lâm, và theo đó không khí mỗi lúc càng thêm ngột ngạt.

Từ tám thước đến năm thước, Mai Dao Lâm vẫn tiến tới với một tốc độ như trước, không hề có dấu hiệu xuất thủ. Kim Đao vương tử điềm tĩnh đắm mắt nhìn Mai Dao Lâm, lòng không ngớt tự hỏi :

- Đã đến lúc xuất thủ, mình còn chờ hấn tiến đến bao gần nữa chứ?

Song y vẫn chưa ra tay, bởi y hiểu rất rõ, công lực của Mai Dao Lâm hiện giờ cao hơn y xa, khoảng cách càng gần thì hy vọng đột kích thành công của y càng cao, mặc dù như vậy là rất mạo hiểm, song chẳng còn cách nào khác hơn.

Mai Dao Lâm lại tiến tới hai bước, lúc này khoảng cách giữa hai người chỉ còn không đầy ba thước nữa thôi. Kim Đao vương tử bỗng cất tiếng nói :

- Mai Dao Lâm, chúng ta tỉ thí bằng cách nào?

Mai Dao Lâm dừng bước, lạnh lùng nói :

- Các hạ tự hiểu rất rõ mình có thể chịu đựng được bao lâu, do đó Mai mỗ nhận thấy các hạ chỉ có một phần cơ...

Mai Dao Lâm chưa dứt lời, bỗng nghe Kim Đao vương tử quát :

- Vậy là đủ rồi!

Đồng thời song chưởng đã tung ra với chiêu Bình Sơn Điện Hải (san núi lấp biển) bổ thẳng vào ngực Mai Dao Lâm, xuất thủ nhanh như chớp, kinh lực mạnh như vũ bão.

Mai Dao Lâm chẳng ngờ Kim Đao vương tử lại ra tay tấn công đột ngột như vậy, khoảng cách gần mà chưởng thế lại nhanh, Mai Dao Lâm dù võ công cao đến mấy cũng chẳng còn kịp vùng chưởng đón đỡ nữa.

Trong tiếng cười dài giân dữ, một bóng trắng vọt thẳng lên không, đồng thời vang lên “soạt” một tiếng rất khê, một mảnh vải áo trắng bị chưởng phong của Kim Đao vương tử cuốn đi xa hơn mười trượng.

Kim Đao vương tử mất rục sát cơ, ngược mắt nhìn Mai Dao Lâm đang lơ lửng trên không, gần giọng quát :

- Mai Dao Lâm, bỏ Vương tử tuy chỉ có cơ hội nhất kích chẳng đáng tự hào, nhưng ngay cả cơ hội nhất kích người cũng không thể có được rồi.

Dứt lời đã tung mình đến bên dưới Mai Dao Lâm, song chưởng vùng lên tung ra chiêu Tiềm Long Thăng Thiên uy mãnh tuyệt luân.

Mai Dao Lâm người đang lơ lửng trên không, chẳng có chỗ để đặt chân lấy đà, theo lẽ không thể nào tránh được chưởng thế của Kim Đao vương tử.

Thế nhưng sự đời luôn trái với sự toan tính của con người, ngay khi chưởng kinh của Kim Đao vương tử chỉ còn cách bụng dưới Mai Dao Lâm không đầy ba thước, Mai Dao Lâm bỗng lộn người trên không, trở thành đầu dưới chân trên, song chưởng vùng ra, đón lấy chưởng kinh của Kim Đao vương tử.

“Bùng” một tiếng rền rĩ, kinh phong cuốn tung lá khô quanh Kim Đao vương tử ngoài năm thước, bay tóa ra tứ phía. Kim Đao vương tử hai tay duỗi thẳng, song người đã thấp đi, hai chân lún xuống đất đá sâu hơn hai tấc.

Mai Dao Lâm người cất lên cao hơn một chút, trầm khí hạ nhanh xuống đất, cách Kim Đao vương tử chừng năm thước. Kim Đao vương tử hít sâu một hơi chân khí, cổ trần tĩnh bỏ hai tay xuống, lặng thinh trừng mắt nhìn Mai Dao Lâm. Mai Dao Lâm cúi nhìn chỗ góc áo bị Kim Đao vương tử ám toán rách lìa, cười khinh mĩa nói :

- Cơ hội nhất kích của các hạ đã qua mất rồi, mặc dù Mai mỗ đã làm đánh giá cao nhân cách của các hạ, nhưng thật không may, các hạ đã không đạt được thành công.

Đoạn cất bước tiến về phía Kim Đao vương tử.

Kim Đao vương tử lặng người, y biết thời cơ toàn lực nhất kích của mình quả thật đã qua mất, song vì sinh tồn, y chẳng thể không dốc sức ứng chiến.

Bên này Mai Dao Lân vẫn chậm chạp tiến tới trước như khi nãy. Đằng kia, Điền đạo nhân và Sanh Thiên Tẩu chia nhau giao chiến Thập Tuyệt Chi An Như Hải và Trần Hải Giao. Dịch Thế Trạch đã dần áp đảo đối phương. Lúc này gần bốn mươi đại hán kim đao cũng đã bị người của Kim Phụng cung tiêu diệt sạch.

Kim Phụng Ngọc Nữ và Phụng Ưc Bình thoáng vẻ căng thẳng đứng phía sau Mai Dao Lân cách ngoài một trượng, mặc dù hai nàng biết rõ võ công của Mai Dao Lân cao hơn Kim Đao vương tử, song vẫn không sao dằn nén được nỗi căng thẳng vô cớ ấy.

Khoảng cách năm thước rút ngắn còn ba thước, Kim Đao vương tử biết rõ phen này Mai Dao Lân chắc chắn không còn tin y nữa, song vì sinh tồn y lại chẳng thể không thử, bỗng nhìn Kim Phụng Ngọc Nữ và Phụng Ưc Bình liền nảy ý lớn tiếng nói :

- Các người không được đã thương hai nàng!

Mai Dao Lân nghe vậy giật mình, nhưng liền hiểu ra ngay, mắt rục sát cơ, vụt quay đầu nhìn ra sau.

Hai nàng thấy vậy cả kinh, cùng chau mày hốt hải nói :

- Hãy coi chừng phía...

Hai nàng chưa kịp dứt lời, Kim Đao vương tử đã thừa cơ tung ra chiêu Kinh Đào Liệt Ngạn (sóng dữ nứt bờ) vô cùng hung mãnh tấn công vào ngực Mai Dao Lân, chiêu xuất mới quát :

- Đây chẳng phải là một lần cơ hội nữa sao?

Những lời đắc ý của Kim Đao vương tử vừa dứt, Mai Dao Lân hai tay đã chớp nhoáng tung ra, không hề ngoảnh lại và cũng chẳng cần nhận định vị trí tấn công của Kim Đao vương tử, nhưng song chưởng của chàng đã tung ra vô cùng chuẩn xác, “bùng” một tiếng vang dội, kèm theo một tiếng “hự” khô khan của Kim Đao vương tử, kinh phong lại cuốn tung những chiếc lá khô vừa mới rơi xuống đất chưa lâu.

Kim Đao vương tử bật lùi năm sáu bước dài, tay trái ôm ngực, sắc mặt trắng bệch và khóe môi rỉ máu. Mai Dao Lân quay mặt lại cười sắc lạnh nói :

- Lẽ ra các hạ không nên quên là Mai mỗ bình tĩnh hơn các hạ nhiều, các hạ thật ấu trĩ, lại toan đánh lừa Mai mỗ, trong vòng một trượng, các hạ cũng có thể phân biệt được sự có mặt của kẻ khác đúng chẳng?

Hai nàng yên tâm đưa mắt nhìn nhau, ánh mắt đều đượm chút trách móc, có lẽ họ nghĩ Mai Dao Lân không nên mạo hiểm như vậy.

Kim Đao vương tử bỏ tay trái ôm ngực xuống, lạnh lùng nói :

- Mai Dao Lân, trước khi hạ gục được bốn Vương tử, người đắc ý là còn quá sớm đấy!

Mai Dao Lân cười nhạt :

- Các hạ tự biết rõ mình còn có thể tiếp nổi Mai mỗ mấy chương nữa, đúng chẳng?

Kim Đao vương tử bĩu môi :

- Điều ấy hai ta đều chẳng thể tin liệu, chỉ có một điều chắc chắn là hôm nay đôi bên phải có một người vĩnh viễn nằm lại chôn hoang son này.

Kim Đao vương tử vừa dứt lời, đằng kia bỗng vang lên tiếng Điền đạo nhân cười to nói :

- An huynh, xin vĩnh biệt!

Tiếp đến là tiếng rú thảm khóc của Thập Tuyệt Chi vọng đến.

Kim Đao vương tử biến sắc mặt, ngay khi ấy lại vang lên tiếng rú thảm khóc của Trần Hải Giao. Mai Dao Lân biết rõ Sanh Thiên Tẩu giết người không bao giờ lên tiếng. Mai Dao Lân đưa mắt nhìn Kim Đao vương tử đang đứng thù ra, giọng đanh lạnh nói :

- Theo Mai mỗ thì các hạ khó mà chịu nổi một chương nữa!

Kim Đao vương tử thấy Quỳnh Hải ngũ lão đều chết cả, biết hôm nay khó thể toàn mạng, cười gằn nói :

- Mai Dao Lân hãy đến đây nào, đã đến lúc hai ta quyết một phen sinh tử rồi!

Đoạn sải bước đi về phía Mai Dao Lân, hai mắt giương đầy tia máu và ngập vẻ căm thù. Mai Dao Lân cười khinh mỉa :

- Theo Mai mỗ thì đây không phải quyết một phen sinh tử, mà là đã đến lúc các hạ chống đỡ chiêu cuối cùng của Mai mỗ, nếu sau chương này mà các hạ còn sống, Mai mỗ quyết không xuất thủ nữa.

Kim Đao vương tử nghe vậy chợt động tâm, hy vọng sống lại bùng dậy, liền chững bước đứng lại, sau một thoáng ngẫm nghĩ, lạnh lùng nói :

- Mai Dao Lân, bôn Vương tử không bao giờ nói những lời quá quyết như vậy!
- Các hạ nói hay không cũng vậy thôi!
- Vậy chứ nguoi thì sao?
- Giới võ lâm Trung Nguyên ai cũng biết Mai mỗ nói một không hai, các hạ biết rõ mà còn giả vờ hỏi.

Bổng Kim Đao vương tử quát to, bắt thần vung chưởng bổ thẳng vào ngực Mai Dao Lân, lạnh lùng nói :

- Bôn Vương tử phải bảo chứng nên mới cần chính miệng nguoi nói ra!

Dứt lời chưởng phong đã xô đến. Mai Dao Lân sớm đã đề phòng, buông tiếng cười khẩy, chớp nhoáng vung chưởng ra đón tiếp, gằn giọng nói :

- Bảo chứng như vậy có cũng như không thôi!

Kim Đao vương tử khi xuất thủ ám toán Mai Dao Lân đã chuẩn bị sẵn đường đào tẩu, vừa thấy Mai Dao Lân có phòng bị, vội thu chưởng định tung mình thoái lui, song y đã quên mất khoảng cách giữa hai người quá gần và nội công khiếp người của Mai Dao Lân.

“Bùng” một tiếng rền rĩ, kèm theo một tiếng “hự” trầm đục, Kim Đao vương tử đã văng đi như tên bắn, ra xa hơn tám trượng mới rơi phịch xuống dưới chân núi.

Thế là cuộc chiến hoàn toàn kết thúc, tất cả lại trở về với sự yên lặng.

Mai Dao Lân quét mắt nhìn những thi thể ngổn ngang và những ngọn kim đao sáng chói trên mặt đất, điềm nhiên nhếch môi cười, vẻ lạnh lùng và tàn bạo trên mặt chàng đã tan biến, mắt ánh lên vẻ rất khó hiểu, chậm chậm quét mắt nhìn quanh, dừng lại trên người Kim Đao vương tử nơi xa. Mười lão bà bịt mặt đã tụ tập quanh Kim Phụng Ngọc Nữ và Phụng Ước Bình, một người trong số đang thấp giọng báo cáo với Kim Phụng Ngọc Nữ gì đó.

Điền đạo nhân tuyên một tiếng Vô lượng thọ Phật đáng vẻ hết sức khôi hài, còn Sanh Thiên Tẩu thì mặt trở lạnh chẳng biểu lộ vẻ gì cả.

Kim Đao vương tử chậm chạp lật nghiêng người, rồi lại chậm chạp lật sang nằm úp, hai động tác đơn giản ấy y đã phải thực hiện rất lâu, hết như một đứa bé mới biết lật.

Sau đó hai cánh tay từ từ co lại, chõ trên mặt đất, cố gắng từng tác chõ dậy, song lại mộp trở xuống, một lần rồi lại một lần, khi y ngồi được dậy đã phải mất đến một tuần trà thời gian.

Kim Phụng Ngọc Nữ và Phụng Ước Bình vẻ mặt đã không còn nhẹ nhõm như vừa rồi nữa, lão bà bịt mặt nọ cũng đã ngưng nói. Kim Phụng Ngọc Nữ tay phải giữ chặt lấy Phụng Ước Bình đang định xông ra, tất cả Mai Dao Lân đều không hay biết, bởi chàng đang đắm chìm trong suy tư. Đưa mắt nhìn Kim Đao vương tử sắc mặt xám ngắt và máu nhuộm đầy ngực áo, Mai Dao Lân lạnh lùng nói :

- Giữa đôi bên sau cùng cũng có một bên nằm xuống, nhưng không phải là Mai mỗ.

Kim Đao vương tử gắng gượng cười khẩy :

- Mai Dao Lân, nếu bôn Vương tử là nguoi, không bao giờ bỏ qua cơ hội diệt trừ hậu hoạn này.

Mai Dao Lân lắc đầu cười :

- Nếu Mai mỗ đoán không lầm thì các hạ lúc này ngay cả đứng lên cũng không thể được, quanh đây núi cao trùng điệp, các hạ rời khỏi đây được chăng?
- Bôn Vương tử có thể vận công điều thương.
- Các hạ tự hiểu thương thế của mình, Mai mỗ cũng tự hiểu chưởng lực của mình, các hạ không cần phải tỏ ra anh hùng bằng miệng lưỡi, chúc các hạ may mắn.

Mai Dao Lân nói xong liền quay người đi về phía mọi người. Vừa thấy Mai Dao Lân quay lại, Phụng Ước Bình liền vội nói :

- Lân ca, chúng ta bị bao vây rồi!

Mai Dao Lân thoáng sững người, song liền trở lại điềm tĩnh nói :

- Lẽ ra Vạn Tượng công tử đã phải hành động sớm hơn!

Kim Phụng Ngọc Nữ cười hàm súc nói :

- Nhưng họ đã quên không nghĩ đến là người của Kim Phụng cung cũng có mặt tại đây, chim phụng có thể chở chúng ta bay ra khỏi vòng vây.

Điền đạo nhân thăm lắc đầu và thở dài nhủ :

- Cô nương đã uổng phí tâm tư rồi, Vạn Tượng công tử hiểu tính Mai Dao Lân hơn cô nhiều, nên dù biết rõ người của Kim Phụng cung hiện diện, y cũng không từ bỏ bao vây.

Mai Dao Lân chợt động tâm cười nói :

- Cô nương, phải chăng chính là Vạn Tượng công tử suất lĩnh lực lượng bao vây?

Kim Phụng Ngọc Nữ lắc đầu :

- Người của Kim Phụng cung lúc đến đây không hề trong thấy y, nhưng lại trông thấy một người khác hết sức rõ ràng.

Mai Dao Lân thấy Kim Phụng Ngọc Nữ có vẻ lo sợ, biết ngay “một người khác” mà nàng nói hẳn là rất có lai lịch, bèn cười hỏi :

- Cô nương biết người ấy phải không?

Kim Phụng Ngọc Nữ thoáng nhú mày gật đầu :

- Giới võ lâm mọi người đều từng nghe nói đến danh tánh người này, nhưng ít ai được gặp mặt, hẳn là Mai công tử từng nghe nói đến Đoạn Hồn y Tân Ân!

Điền đạo nhân tái mặt, buột miệng nói :

- Đoạn Hồn Y Tân Ân ư? Vậy là họ chẳng phải đơn thuần dựa vào nhân lực rồi!

Phụng Ưc Bình tiếp lời :

- Đúng vậy, Tân Ân dùng độc thiên hạ vô song, họ kéo đến đây đông người, dụng ý thật quá rõ ràng. Lân ca chúng ta đại gì lại để sa vào cạm bẫy chứ?

Mai Dao Lân hai lòng bàn tay đã đổ mồ hôi, song vẻ mặt chàng vẫn bình thản, đưa mắt nhìn Phụng Ưc Bình đầy vẻ van cầu, chàng cảm thấy mình có phần tàn nhẫn. Thế nhưng chàng chẳng thể nào đảo tẩu lúc này, bởi nếu chàng không chống lại được Đoạn Hồn Y Tân Ân thì sẽ bao giờ diệt trừ được Vạn Tượng công tử, mục đích sở dĩ Vạn Tượng công tử phải nhờ đến Đoạn Hồn Y Tân Ân, ai cũng có thể nhận thấy được.

Ánh mắt Mai Dao Lân lướt qua mặt Phụng Ưc Bình, dừng lại trên mặt Kim Phụng Ngọc Nữ, mỉm cười nói :

- Cô nương, tại hạ có thể hỏi thêm một điều nữa không?

Giọng điệu Mai Dao Lân thật xa lạ, Kim Phụng Ngọc Nữ không khỏi nghe lòng chua xót, buồn bã gật đầu khẽ nói :

- Mai công tử xin cứ hỏi!

Mai Dao Lân trầm giọng :

- Chẳng hay còn có những ai theo cùng nữa vậy?

- Chương môn nhân chín đại môn phái.

Mai Dao Lân mắt ánh lên sắc lạnh, cười nói :

- Vậy là kẻ như toàn thể võ lâm đã kéo đến, nhất định là có cả Vạn Tượng công tử. Bây giờ các vị có thể đi khỏi đây được rồi!

Kim Phụng Ngọc Nữ biến sắc mặt, buột miệng nói :

- Mai công tử không đi sao?

Mắt nàng ánh lên vẻ kỳ lạ như đã ẩn chứa trong tiềm thức từ lâu, nhìn chột vào mặt Mai Dao Lân. Vừa tiếp xúc với ánh mắt ấy, Mai Dao Lân liền nghe lòng rung động, chàng cảm nhận được trong cõi sâu của đôi mắt xinh đẹp kia đã biểu hiện điều gì, song chàng không dám đón nhận, vội lảng tránh ánh mắt ấy, bình thản cười nói :

- Đúng vậy, tại hạ tin chắc là có Vạn Tượng công tử đi cùng!

Phụng Ưc Bình bỗng vùng khỏi tay Kim Phụng Ngọc Nữ, lao đến trước mặt Mai Dao Lân, kiên quyết nói :

- Lân ca, tiểu muội cũng ở lại!

Mai Dao Lân biến sắc mặt :

- Bình muội nhận thấy có đáng không?

Phụng Ước Bình rướm nước mắt, cười ảo não :

- Lân ca, trước kia Lân ca đâu hỏi như vậy, chỉ cách xa nhau một thời gian mà Lân ca đã đổi khác hoàn toàn, không còn quý trọng những gì của tiểu muội đã trao cho nữa.

Mai Dao Lân mất nhìn vị Công chúa dịu dàng này, chàng thật sự muốn thổ lộ sự toan tính trong lòng, nhưng chàng biết như vậy nàng càng không chịu bỏ đi, đành cười nói :

- Nếu như Bình muội tin là ngu ca thật sự đổi khác thì dù ngu ca nói thêm gì nữa cũng bằng thừa, rồi đây thời gian sẽ chứng minh tất cả, Bình muội nên mau rời khỏi đây là hơn.

Phụng Ước Bình bỗng cười nói :

- Tiểu muội tin là Lân ca không bao giờ đổi khác, do đó hôm nay tiểu muội nhất định không rời xa Lân ca. Tỷ tỷ mọi người có thể đi được rồi.

Mất nhìn Mai Dao Lân âu yếm với Phụng Ước Bình, Kim Phụng Ngọc Nữ cảm thấy dường như cuộc đời mình đã mất hết ánh sáng, vẻ như không cam tâm, nàng nhìn Mai Dao Lân hỏi :

- Mai công tử không cần đến bất kỳ sự trợ giúp gì của chúng tôi sao? Cho dù là... chỉ chút ít.

Dứt lời liền vội ngoảnh đi nơi khác, hai giọt nước mắt lăn dài trên má.

Mai Dao Lân chợt động tâm, buột miệng hỏi :

- Chỉ vì việc của Mai Dao Lân, cô nương nghĩ có đáng để đối địch với cả võ lâm Trung Nguyên hay không?

Những lão bà bật mặt đến từ Kim Phụng cung này cơ hồ đều là kẻ thất ý, họ cũng từng được chứng kiến chuyện bất hạnh của Kim Phụng cung đời trước, nên họ rất hiểu nỗi lòng của vị nữ chủ trẻ đẹp này. Lão bà khi nãy thấp giọng nói chuyện với Kim Phụng Ngọc Nữ bỗng thờ dài trĩu nặng nói :

- Mai công tử, người của Kim Phụng cung xưa nay chưa bao giờ có ý định kết bạn với võ lâm Trung Nguyên, hôm nay chúng tôi đã đến đây, dĩ nhiên đã có cân nhắc hậu quả. Lê đương nhiên Mai công tử có quyền quyết định đón nhận hay từ chối tình hữu nghị này của Kim Phụng cung.

Mai Dao Lân mặt khề co giật một cái, thoáng chút kích động cười nói :

- Lê đương nhiên là Mai mỗ đón nhận rồi, tình hữu nghị của các vị thật là cao cả, Mai mỗ đành phải dạn mặt đón nhận. Tuy nhiên, tại hạ mong chư vị hãy rời khỏi đây ngay để áp dụng chiến thuật phản bao vây.

Điên đạo nhân vội tiếp lời :

- Vậy hay lắm, chúng ta đi ngay!

Kim Phụng Ngọc Nữ đưa tay lên vén lại làn tóc rối, lên dùng tay áo lau khô nước mắt, ngoảnh lại khề nói :

- Mai công tử, chúng tôi có thể đi ngay bây giờ ư?

Mai Dao Lân mỉm cười :

- Lúc ở trong Huyền Vũ bí phủ tại hạ đã được uống một loại thuốc bách độc bất xâm, nên tại hạ phải ở lại đây dẫn dụ bọn họ. Bằng không, vòng vây của họ rộng lớn trong khi phía ta ít người, e khó thể nhất cử tiêu diệt được họ.

Phụng Ước Bình nghe vậy cuống lên nói :

- Lân ca nói dối, trên đời đâu có loại thuốc bách độc bất xâm.

Mai Dao Lân giật mình, song vẫn bình tĩnh nói :

- Ngu ca đã dối gạt muội bao giờ? Mà dù ngu ca muốn dối gạt Bình muội, lẽ nào lại vào lúc sinh tử thế này? Nếu không tin Bình muội có thể hỏi Hân Thiên Hồng, ông ta đã ở cùng ngu ca trong bí phủ suốt một năm trời.

Mọi người nghe vậy đều quay sang nhìn Sanh Thiên Tẩu, Diên đạo nhân thăm buông tiếng thờ dài.

Sanh Thiên Tẩu về nặng nề nhìn Mai Dao Lân, ông biết tiểu chủ muốn nói gì, và ông cũng biết trong Huyền Vũ bí phủ không hề có loại thuốc bách độc bất xâm. Sanh Thiên Tẩu trầm giọng nói :

- Đúng vậy, lúc ở trong Huyền Vũ bí phủ, Mai công tử từng có uống một loại thuốc có công hiệu giải trừ bách độc.

Dứt lời liền cúi đầu xuống, cõi lòng càng trĩu nặng hơn. Phụng Ước Bình tính thật thà và thiếu kinh nghiệm giang hồ, nghe vậy tưởng là thật, bèn hỏi :

- Bây giờ Lân ca còn loại thuốc ấy nữa không?

Mai Dao Lân mỉm cười :

- Nếu còn thì Bình muội nghĩ ngu ca có bảo Bình muội rời khỏi đây không?

Phụng Ước Bình thất vọng cúi đầu, nắm chặt tay Mai Dao Lân vô vàn quyến luyến.

Lúc này Kim Phụng Ngọc Nữ đã đi đến bên Sanh Thiên Tẩu, khẽ hỏi :

- Tiểu nữ có thể được biết tên gọi của loại thuốc ấy không?

Sanh Thiên Tẩu lúc này lòng hết sức băn khoăn, không sao xác định được mình đã làm điều có lợi hay có hại cho tiểu chủ, nghe hỏi liền ngẩng lên, lạnh lùng nói :

- Lão phu cũng không biết thuốc ấy tên gọi là gì.

Kim Phụng Ngọc Nữ không giận, giọng nặng nề nói :

- Theo tiểu nữ suy đoán, tiền bối chưa từng được thấy qua loại thuốc ấy.

Sanh Thiên Tẩu vốn không quen nói dối, bị Kim Phụng Ngọc Nữ đánh trúng chỗ nhược, khiến ông không sao trả lời được.

Ngay lập tức, Kim Phụng Ngọc Nữ mắt ngập đầy vẻ lo buồn, buông tiếng thở dài não ruột, xót xa khẽ nói :

- Lão tiền bối, trong lúc chiến đấu cướp đi tính mạng kẻ khác, mai sau nghĩ lại có lẽ cũng chẳng có gì bứt rứt, nhưng lỗi lầm do sự dối gạt gây nên, lương tâm sẽ trọn đời ray rứt, có lẽ lão tiền bối không biết là số phận của một thiếu nữ không thù không oán với mình được quyết định bởi cái gạt đầu hoặc lắc đầu của lão tiền bối.

Sanh Thiên Tẩu mặt khếch động co giật một hồi, đoạn trầm giọng nói :

- Cô nương lo toan cho bản thân mình ư?

- Không phải!

- Vì một người con gái khác ư?

Kim Phụng Ngọc Nữ cười chua chát :

- Trên cõi đời chẳng ai là không có lòng vị kỷ, mặc dù tiểu nữ biết rõ niềm mơ ước của mình chỉ là ảo tưởng, nhưng tiểu nữ không sao tự chủ được. Có lẽ tiểu nữ muốn tác hợp cho hai người chẳng qua chỉ vì muốn cho tình cảm của mình có nơi gởi gắm mà thôi.

Dứt lời hai giọt lệ tình đã lăn dài trên má.

Lòng dạ sắt đá của Sanh Thiên Tẩu đã nhũn mềm trước lời lẽ và nước mắt của nàng thiếu nữ thất vọng trong tình trường này, bùi ngùi buông tiếng thở dài nói :

- Cô nương, lão phu cả đời bị người đời hắt hủi, những ngõ giữa người với người ngoài thù hận chẳng còn gì khác, nghĩ mình là kẻ bất hạnh nhất trên cõi đời này, tuy Mai công tử đã khiến lão phu thay đổi quan niệm, nhưng giờ đây cô nương càng khiến lão phu hiểu đời sâu sắc hơn, lão phu tin là nỗi đau khổ trong lòng cô nương hơn lão phu gấp ngàn lần, bởi vì cô nương đã phải trả giá cả cuộc đời.

Kim Phụng Ngọc Nữ cười ảo não :

- Vậy tiền bối đành lòng dối gạt tiểu nữ không?

Sanh Thiên Tẩu giọng nặng nề :

- Cô nương, Mai công tử trước nay nói một không hai, chưa bao giờ thay đổi ý chí mình. Trước khi nói, lão phu đã suy nghĩ rồi.

Kim Phụng Ngọc Nữ lau khô nước mắt, kiên quyết nói :

- Tiểu nữ chỉ cần biết Dao Lân thật sự có uống loại thuốc ấy hay không thôi, còn việc về sau tiểu nữ tự biết mình phải làm gì.

- Cô nương hẳn biết trên cõi đời không hề có loại thuốc ấy!

Kim Phụng Ngọc Nữ cười cảm kích, khẽ nói :

- Tiểu nữ sẽ trọn đời không quên ơn đức của lão tiền bối!

Đoạn quay người đi về phía Mai Dao Lân. Đưa mắt trông theo bóng dáng mảnh khảnh của Kim Phụng Ngọc Nữ, Sanh Thiên Tẩu thờ dài lẩm bẩm :

- Từ xưa đến nay đã có bao người không sao thoát khỏi lưới tình, mình bởi hình dạng khác người nên chưa từng trải tình trường, trước nay cứ nghĩ là người đời đã quá thói phong, bây giờ thì Hàn Thiên Hồng đã tin rồi.

Kim Phụng Ngọc Nữ trở về đến trước mặt Mai Dao Lân, bình thân cười hỏi :

- Mai công tử là mục tiêu bao vây của hai phe địch ta, chẳng hay vị trí được định ở đâu?

Mai Dao Lân đảo mắt nhìn, cười nói :

- Ở ngay đây được rồi!

Kim Phụng Ngọc Nữ ngược nhìn lên trên một hồi, đoạn gật đầu :

- Vị trí ở đây dễ tìm hơn hết, có lẽ vòng vây đối phương cũng sắp đến gần, chúng ta đi thôi!

Phụng Úc Bình hơ hải nói :

- Đâu nhanh vậy được, hãy chờ thêm lát nữa đi!

Mai Dao Lân nhẹ vỗ vai nàng, khẽ nói :

- Bình muội, đi sớm rộng thời gian bố trí hơn, mau lên!

Đoạn bỗng quay sang Kim Phụng Ngọc Nữ hỏi :

- Cô nương chim phụng của quý cung có chở nổi Hàn Thiên Hồng không?

Kim Phụng Ngọc Nữ trầm ngâm :

- Có lẽ phải hai con bay cùng mới được.

Sanh Thiên Tẩu nghe vậy trầm giọng nói :

- Công tử đừng quên là Hàn Thiên Hồng cũng là từ Huyền Vũ bí phủ mà ra, công tử không sợ thì Hàn Thiên Hồng đương nhiên cũng không sợ.

Mai Dao Lân nghe vậy thoáng ngẩn người, ngay khi ấy Kim Phụng Ngọc Nữ ngửa mặt cất tiếng huýt dài lanh lảnh, cao vút tận mây xanh, đoạn nghiêm giọng nói :

- Khi chim phụng đáp xuống, mọi người hãy nhanh chóng lên ngay, lên không rồi hãy nghe lệnh bốn cô nương hành sự, không được trái lời.

Mọi người cung kính vâng dạ. Lúc này lão bà áo vàng trên núi cũng đã xuống đến. Phụng Úc Bình vẫn còn vẻ lo lắng nhìn Mai Dao Lân khẽ nói :

- Lân ca, hẳn là bọn họ rất đông người, Lân ca không được vọng động, nhất định phải chờ mọi người đến đầy đủ rồi mới giáp chiến, được không?

Mai Dao Lân mỉm cười :

- Dao Lân nhất định sẽ chờ mọi người đến đông đủ!

- Nhưng Lân ca phải hứa là chỉ phòng thủ không được tấn công.

Mai Dao Lân chau mày :

- Bình muội dường như đã đổi khác nhiều lắm!

Phụng Úc Bình bỗng nước mắt chảy dài, kiên quyết nói :

- Bất kể Lân ca nói thế nào, nếu Lân ca không chịu hứa, tiểu muội nhất quyết không rời khỏi, có chết cũng chết chung.

Lúc này đã có mười mấy con chim phụng to lớn đáp xuống, Mai Dao Lân vội nói :

- Bình muội, ngu ca xin hứa.

- Lân ca không được dối gạt tiểu muội...

Giọng nói nghẹn ngào bi thiết, nước mắt tuôn rơi là chảy, Mai Dao Lân nghe lòng quặn thắt, thầm cầu khẩn :

- Cầu cho Bình muội sẽ được hạnh phúc!

Điền đạo nhân lặng lẽ đi đến bên Mai Dao Lân, lúc này mọi người đã lần lượt trèo lên lưng chim phụng. Kim Phụng Ngọc Nữ đưa mắt nhìn ba con chim phụng còn lại, quay sang Điền đạo nhân và Sanh Thiên Tẩu nói :

- Hai vị tiền bối có thể đi được rồi!

Điền đạo nhân vội khẽ nói :

- Tiểu tử, hãy suy nghĩ cho kỹ, hiện tại sự sống chết của ngươi không còn là việc riêng của ngươi nữa, đừng quên là có hai người con gái hồn nhiên trong trắng đã trao hết cho ngươi cả trái tim và cuộc đời, bản đạo chỉ có thể nói như vậy thôi, giả mà bản đạo có thể hoán đổi võ công với ngươi, bản đạo có thể bỏ ngươi lên lưng chim phụng.

Mai Dao Lân nhếch môi cười :

- Mai Dao Lân tin chắc là đạo trưởng chẳng chút điên khùng, đó chẳng phải là vì đạo trưởng đã quan tâm cho tại hạ, trợ giúp tại hạ, mà lòng dạ đạo trưởng quá yếu mềm, do đó đã không được những kẻ hiểu danh hiểu cho. Hôm nay nếu tại hạ có thể sống rời khỏi Vạn Tùng môn, sẽ không bao giờ quên tấm lòng nhân hậu của đạo trưởng.

Điền đạo nhân đưa mắt nhìn hai nàng và Vũ Nội song kỳ trên lưng chim phụng, khẽ nói :

- Tấm lòng của họ đối với ngươi cũng đâu kém hơn bản đạo. Tiểu tử đừng quên lời nói của bản đạo, tính mạng của ngươi đã không còn thuộc riêng ngươi nữa.

Đoạn tung mình lên trên lưng chim phụng. Kim Phụng Ngọc Nữ lại nhìn Sanh Thiên Tẩu nói :

- Tiền bối, mọi người chỉ còn chờ mỗi mình tiền bối nữa thôi!

Sanh Thiên Tẩu thản nhiên cười :

- Mọi người khỏi chờ lão phu, trên đời đâu có kẻ nô bộc lại bỏ chủ nhân mà đi, xin mời các vị.

Đoạn liền ngồi bệt xuống đất, Mai Dao Lân lạnh lùng nói :

- Thiên Hồng, ở đây một mình Mai mỗ chống chọi được.

Sanh Thiên Tẩu nghe vậy liền đứng phắt dậy, không trả lời Mai Dao Lân, đưa mắt nhìn hai con chim phụng còn lại, đánh giọng nói :

- Cô nương, lão phu tin là chim của Kim Phụng cung có được chẳng dễ, nếu cô nương muốn lão phu bọc bạch tâm chí thì lão phu đành bấm bụng hạ độc thù thôi.

Đoạn sải bước đi về phía hai con chim phụng.

Kim Phụng Ngọc Nữ thở dài :

- Mỗi người đều có chí riêng, chẳng thể ép buộc được, chúng ta đi thôi!

Đoạn ngửa mặt cất tiếng huyt dài, đàn chim liền cùng cất tiếng kêu vang, lần lượt vỗ cánh bay vút lên không.

Mai Dao Lân trông theo đàn chim phụng khuất dần trong mây trắng, bên tai vẫn còn nghe văng vẳng tiếng gọi thân thương của Phụng Ước Bình, chàng cảm thấy như mình vừa đánh mất gì đó. Bỗng nghe Sanh Thiên Tẩu nói :

- Công tử cảm thấy hối hận phải không?

Mai Dao Lân định thần, thu ánh mắt về, chọn một phiến đá gần đó ngồi xuống, nói :

- Theo Mai mỗ thì chính lão mới nên hối hận, Mai mỗ ở lại đây là vì muốn đạt thành tâm nguyện, còn lão thì chẳng có mục đích gì cả.

Sanh Thiên Tẩu ngồi xuống đất trước mặt Mai Dao Lân, cười nói :

- Thiên Hồng ở lại đây cũng có mục đích, bằng không Thiên Hồng đâu có ở lại.

Mai Dao Lân đưa mắt nhìn hai chú chim con đang chơi nhau dữ dội trên cây tùng sau lưng Sanh Thiên Tẩu, nói :

- Mỗi hận Vạn Tùng môn lão đã rửa sạch rồi, Mai mỗ nghĩ không ra lão ở lại với mục đích gì?

Sanh Thiên Tẩu nghiêm mặt, cười nói :

- Công tử, kẻ sĩ chết vì tri kỷ, nữ nhân trang điểm vì người yêu, Thiên Hồng cả đời duy chỉ có công tử là tri kỷ, vậy không đáng ở lại hay sao?

Mai Dao Lâm ngẩn người, chăm chăm nhìn Sanh Thiên Tẩu hồi lâu, không nói nên lời.

Sanh Thiên Tẩu rất hiểu rõ nỗi lòng của Mai Dao Lâm trong sự yên lặng, cười hài lòng nói :

- Lòng dạ của công tử cũng thật quá tàn nhẫn, Thiên Hồng tin là công tử hẳn trông thấy hai vị cô nương đã rơi lệ vì công tử.

Mai Dao Lâm mắt vẫn chăm chăm nhìn hai chú chim con chọi nhau, cười cay đắng :

- Trên đời không bao giờ có hai sự việc có tính quan trọng bằng nhau trong cùng một lúc, do đó sinh vật trên đời chỉ khi nào giải quyết xong việc quan trọng nhất thì mới có thể lo liệu đến việc thứ yếu, cũng như hai chú chim đang chọi nhau kia, hiện tại điều chúng cần giải quyết bức thiết là một bên phải chịu thua bỏ chạy.

Sanh Thiên Tẩu quay đầu nhìn theo ánh mắt Mai Dao Lâm, hồi lâu mới nói :

- Công tử nói đành rằng không sai, một bên thọ thương hay thất bại sẽ bỏ chạy, nhưng sau chúng vẫn có thể tìm gặp bạn đời đang chờ đợi chúng, còn đối với công tử, Thiên Hồng tin là nếu công tử bại, chắc chắn không bao giờ bỏ đi.

Mai Dao Lâm nhếch môi cười :

- Thiên Hồng, chúng ta là con người, nên có sự khác biệt rất rõ rệt với loài cầm thú.

- Đúng vậy, chính vì có sự khác biệt rõ rệt với loài cầm thú nên chúng ta cần phải nghĩ xa hơn, chờ đến khi bạn đời chúng tìm được đối tượng khác, nhưng hai vị cô nương ấy lại khác biệt với chúng, công tử đã từng nói bởi vì chúng ta là con người.

Mai Dao Lâm thở dài nặng nề, hồi lâu mới nói :

- Thiên Hồng, lão đã tăng thêm gánh nặng tâm hồn Mai mỗ.

Sanh Thiên Tẩu chợt động tâm, vội nói :

- Công tử, bây giờ sửa sai vẫn còn kịp.

- Sửa sai ư? Mai mỗ đâu có làm gì sai mà phải sửa!

- Công tử, chúng ta ở đây để chờ người ta công kích, đối phương thủ đoạn gì cũng có thể giở ra, trong khi chúng ta chỉ biết chờ ứng biến, vậy thì...

- Nhưng chúng ta đâu chắc sẽ bại.

Bổng Kim Đào vương tử cười khẩy nói :

- Đó là vì người không hiểu tài năng của Đoạn Hồn Y Tân Ân, nếu không người đâu có nói vậy, ha ha... Mai Dao Lâm bốn Vương tử thật không ngờ tiêu tan tại Vạn Tùng môn lại là hai phe chúng ta.

Mai Dao Lâm quay mặt lạnh lùng nói :

- Các hạ buông lời quả quyết trong lúc này không thấy quá sớm ư?

Kim Đào vương tử đưa tay lau vết máu trên môi cười to nói :

- Không sớm đâu! Thất Lý Đoạt Hồn Độc Vụ của Đoạn Hồn Y Tân Ân trong võ lâm Trung Nguyên chưa ai khắc phục được, bốn Vương tử tin là khi Vạn Tượng công tử nhờ y trợ giúp, tuy không với trọng lễ tam quý cửu khấu nhưng cũng chẳng khác bao nhiêu.

Mai Dao Lâm nghe nói rùng động cõi lòng, cười khẩy nói :

- Các hạ nghĩ là Mai mỗ chắc chắn không chống nổi độc sương ư?

Kim Đào vương tử quét mắt nhìn thi thể của Quỳnh Hải song thần, cười nói :

- Bốn Vương tử tin là trên cõi đời quả thật có loài kỳ vật bách độc bất xâm, nhưng không tin là người đã từng được uống Vạn Tượng công tử hẳn là cũng nghĩ như bốn Vương tử, nên mới thỉnh Đoạn Hồn Y Tân Ân đến đây.

- Không sai, Mai mỗ quả đúng là chưa từng được uống loại thuốc gì đó có công hiệu bách độc bất xâm, nhưng mong là các hạ đã được uống rồi. Bằng không các hạ nội thương trầm trọng chẳng thể vận công bế khí e rằng Mai mỗ sẽ phải chứng kiến các hạ lên đường về âm phủ trước.

Kim Đao vương tử bồi nuôi lòng báo phục, chưa nghĩ đến bản thân mình, nghe vậy liền tái mặt, bất giác lại quét mắt nhìn thi thể của Quỳnh Hải song thần, hồi lâu mới nói :

- Biết đâu bốn Vương tử đã từng được uống!

- Vậy thì Mai mỗ xin chúc mừng các hạ!

Mai Dao Lâm vừa dứt lời, trên núi từng hai bên bỗng bay ra một làn sương trắng hệt như sương mù thường thấy, chỉ khác là nặng hơn, tốc độ xuống rất nhanh.

Sanh Thiên Tẩu sùng sột nói :

- Sương mù từ đâu có thể này?

Mai Dao Lâm đưa mắt nhìn phía trước và sau, thấy lối đi đã bị sương mù phủ kín, biết ngay đây chắc chắn không phải sương mù trong thiên nhiên, bèn cười khẩy nói :

- Thiên Hồng, chúng ta đã bị vây hãm trong Thất Lý Đoạt Hồn Độc Vụ rồi, hãy lưu ý, khi nào sương mù đến gần, phải phong tỏa hô hấp ngay.

Kim Đao vương tử trán đầm mồ hôi, gương mặt vốn đã nhợt nhạt giờ đây lại càng thêm ghê rợn, bởi y đang ở dưới chân núi, sẽ hứng chịu sương độc trước tiên.

Bạn đang đọc truyện *Long Kiếm Truy Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Hoạn nạn rõ tình thâm

Mai Dao Lâm mỗi vẫn treo nụ cười bình thản điềm nhiên, chẳng chút vẻ gì hồi hộp căng thẳng, quét mắt nhìn lên hai bên núi, chỉ thấy sương dày cuộn cuộn từ trong rừng bay ra, nhưng không hề có một bóng người. Sanh Thiên Tẩu cố trấn tĩnh ngồi yên, song trán và chót mũi đã ướt đầm mồ hôi.

Sương trắng dày đặc lúc này đã hạ xuống đến lưng núi, không gian trên đầu ba người cũng đã bị sương độc giăng phủ, trừ phi có phép độn thổ, không thì chẳng còn con đường nào thoát thân được.

Kim Đao vương tử hít sâu một hơi không khí, ngược nhìn lên đỉnh núi, ánh mắt ngập vẻ khiếp sợ, thấy Mai Dao Lâm vẫn bình tĩnh thế kia, không đành được nói :

- Mai Dao Lâm, sự điềm tĩnh của ngươi đủ để khiến người tin là ngươi thật sự đã từng uống loại thuốc bách độc bất xâm, nhưng đáng tiếc là người của Vạn Tượng công tử không sao nhìn thấy được.

Mai Dao Lâm cười chế nhạo :

- Về mặt khiếp hãi của các hạ thì lại khiến người khó thể tin được là các hạ đã từng uống thuốc có công hiệu chống lại bách độc.

Kim Đao vương tử liếc mắt nhìn trộm thi thể Quỳnh Hải song thần, thăm dò hỏi :

- Mai Dao Lâm, nước Từ Ngọc không có thâm thù đại hận gì với ngươi chứ?

Mai Dao Lâm ngó người, lạnh lùng cười nói :

- Hai ta đã công nhận là phải có một bên bị diệt vong, các hạ hỏi vậy không thấy quá thừa ư? Chẳng lẽ các hạ vừa mới nghĩ ra điều kiện trao đổi hay sao?

Kim Đao vương tử gật đầu :

- Không sai, nếu ngươi bằng lòng chữa khỏi thương thế cho bốn Vương tử, và để cho bốn Vương tử sống rời khỏi đây, bốn Vương tử có cách trừ khử được sương độc này.

Mai Dao Lâm chợt động tâm, nhưng không để lộ ra mặt, lạnh lùng cười nói :

- Các hạ rất biết nắm lấy cơ hội và lợi dụng nhược điểm của con người.

- Hai ta chỉ lợi dụng lẫn nhau thôi, bốn Vương tử với một mạng đổi hai mạng, so ra bốn Vương tử tin là trong tương lai sẽ thu hồi lại được.

- Các hạ có thể cho biết cách trừ độc trước không?

Kim Dao vương tử tính rất đa nghi, đầu chịu tiết lộ, lắc đầu cười nói :

- Với một đôi hai, bốn Vương tử đã thiệt thòi nhiều rồi, chẳng thể thiệt thòi hơn được nữa. Mai Dao Lâm, người hãy chữa khỏi thương thế cho bốn Vương tử trước, sau đó bốn Vương tử sẽ tìm cách khử độc.

Mai Dao Lâm cười khẩy :

- Các hạ nên bớt phí tâm tư là hơn, Mai mỗ không muốn chiếm phần hơn, các hạ không phải bức tức vì thiệt thòi, chúng ta không ai cầu cạnh ai, vậy chẳng phải lưỡng toàn ư?

Lúc này sương độc chỉ còn cách đầu Kim Dao vương tử chừng một trượng, sương độc trên không đã dày đặc như mây, không còn trông thấy rõ bầu trời và thi thể của Quỳnh Hải song thần cũng sắp tiếp xúc với sương độc.

Vì sinh tồn, Kim Dao vương tử bắt đầu bò về phía Mai Dao Lâm và Sanh Thiên Tẩu, bởi vì chỗ ấy là cách sương độc xa hơn hết.

Mai Dao Lâm lạnh lùng nhìn Kim Dao vương tử, cười nói :

- Các hạ đã uống thuốc khử bách độc rồi kia mà, sao lại phải bò tránh sương độc thâm não thế này?

Kim Dao vương tử tăng tốc, bò thẳng đến cách hai người chừng ba thước mới dừng lại, ngồi dựa vào mỏm đá, gắng gượng nói :

- Mai... Dao... Lâm, người... người chú ý... lát nữa đây... người cũng sẽ giống như bốn Vương tử thôi!

Mai Dao Lâm thân nhiên cười :

- Với công lực của Mai mỗ hiện giờ, không hô hấp cũng có thể sống được một ngày, các hạ tin chăng?

Lúc này sương độc đã che phủ thi thể của Quỳnh Hải song thần, chỉ thấy nơi ngực Hải Thần phát ra một làn sáng xanh lơ mờ, sương độc không thể nào đến gần ngực, và nơi ngực Đạo Thần phát ra một làn sáng đỏ, nhưng lại không ngăn cản được sương độc.

Kim Dao vương tử liếc mắt nhìn trộm hai thi thể, lòng thâm hoảng kinh, buột miệng nói :

- Nếu bốn Vương tử chưa thọ thương thì cũng có thể làm được như vậy!

Mai Dao Lâm cười khẩy :

- Rất tiếc các hạ không chứng kiến được kết cuộc của Mai mỗ!

Dứt lời liền đưa mắt nhìn đi nơi khác. Kim Dao vương tử từ lúc trông thấy ánh sáng xanh nơi ngực Hải Thần, ánh mắt cứ nhìn chột vào mặt Mai Dao Lâm và Sanh Thiên Tẩu.

Lúc này Mai Dao Lâm nhìn đi nơi khác, y hoảng kinh vội nói :

- Mai Dao Lâm, bốn Vương tử bằng lòng khử độc xong người hãy chữa trị thương thế cho bốn Vương tử.

Mai Dao Lâm ngạc nhiên quay phắt lại, cười khẩy nói :

- Các hạ không sợ Mai mỗ tráo trở sao?

Kim Dao vương tử biến sắc mặt, song liền tức lại hồi phục bình thường, cười nói :

- Vì sự sống, bốn Vương tử nghĩ là rất đáng mạo hiểm.

Mai Dao Lâm tự nãy giờ vẫn nhìn vào mặt Kim Dao vương tử, lễ dĩ nhiên về mặt của y không qua khỏi được mắt chàng, cười nói :

- Vật khử độc không có trong người tôn giả phải không?

Kim Dao vương tử biết khó giấu được Mai Dao Lâm, nếu cố che giấu mà bị Mai Dao Lâm phát hiện thì mọi sự sẽ hỏng bét, đành gạt đầu nói :

- Đúng vậy, nếu như vật ấy mà ở trong mình bốn Vương tử thì bốn Vương tử đâu cần mặc cả với người.

- Các hạ nên nghĩ kỹ lại là hơn, bởi vì trên mình Mai mỗ không có thuốc trị thương và trong lúc này cũng chẳng có thời gian mà chữa trị cho các hạ.

Kim Dao vương tử thấy sương độc chỉ còn cách chừng năm thước nữa thôi, trong khi y đang thọ thương, không thể vận công bế khí, lại sợ hai người phát hiện ra bí mật, bèn đành liều nói :

- Thôi thì bốn Vương tử đã hy sinh thì hy sinh đến cùng, bây giờ chỉ cần người hứa lúc này không sát hại bốn Vương tử, việc trị thương chờ đến khi gặp Kim Phụng Ngọc Nữ hẳn tính cũng được, trên người nàng ta có Linh Chi Lộ.

Mai Dao Lân đang nóng lòng báo thù nên cũng sợ bị trúng độc mất công lực rồi rơi vào tay Vạn Tượng công tử, nghe vậy cười khẩy nói :

- Mai mỗ có thể không đả thương các hạ, nhưng việc xin thuốc Kim Phụng Ngọc Nữ thì Mai mỗ chẳng có giao tình gì với nàng ta cả.

Kim Đao vương tử ngẫm nghĩ một hồi :

- Đó là việc sau này, bốn Vương tử chấp nhận, chúng ta một lời đã định.

- Chúng ta một lời đã định.

Kim Đao vương tử thăm thử phào, đưa tay chỉ thi thể Hải Thần nói :

- Thụy Châu trên mình Hải Thần có công dụng khử bách độc, người hãy lấy Thụy Châu dùng bảo kiếm chém ra làm ba, mỗi người ngậm một phần trong miệng thì không còn sợ sương độc nữa.

Mai Dao Lân nhìn theo hướng tay chỉ của y, chỉ thấy trước ngực Hải Thần tỏa ra một luồng ánh sáng mờ, trong vòng năm thước, sương độc không đến gần được, liền hiểu ra, cười nói :

- Kim Đao vương tử, Mai mỗ biết vì sao các hạ đã thỏa thuận một cách may mắn rồi.

Kim Đao vương tử cười khẩy :

- Bây giờ người mới hiểu thì đã quá muộn rồi!

Sanh Thiên Tẩu chậm rãi đứng lên, cất bước đi về phía thi thể Hải Thần, Mai Dao Lân thấy vậy kinh hãi, vội quát :

- Thiên Hồng, không cần phải mạo hiểm, hãy còi dây lưng ra, kéo thi thể vào đây.

Sanh Thiên Tẩu chững bước, còi dây lưng ra thắt gút chuẩn bị ném ra.

Kim Đao vương tử nhìn Mai Dao Lân, giọng cứng nhắc nói :

- Mai Dao Lân, giang hồ đồn đại quả không sai, người thật quả là người can trọng tinh tế, thủ đoạn tàn độc.

Mai Dao Lân thân nhiên cười :

- Các hạ bây giờ mới biết, không thấy quá muộn ư?

- Không, bởi bốn Vương tử hôm nay không chết, hai ta sẽ phải có ngày gặp lại, hai ta chẳng đã ước hẹn rồi là gì? Giữa hai ta nhất định phải có một bên bị hủy diệt.

- Mai mỗ tin là ngày đó không xa.

Lúc này Sanh Thiên Tẩu đã kéo thi thể Hải Thần đến gần, từ trong lòng lấy Thụy Châu ra trao cho Mai Dao Lân. Lúc này sương độc trên dưới xung quanh chỉ còn cách ba người không đầy hai thước nữa thôi.

Mai Dao Lân rút Bạch Long kiếm xuống, vừa định chém Thụy Châu, bỗng nghe trên không có tiếng hỏi hạ gọi :

- Mai công tử, Mai công tử ở đâu vậy?

Mai Dao Lân biến sắc mặt, chàng đã nhận ra đó là tiếng của Kim Phụng Ngọc Nữ, hít sâu một hơi không khí, dằn nén nỗi kích động trong lòng, vận sức chém châu.

Kim Đao vương tử thì lộ vẻ mừng rỡ, nói :

- Mai Dao Lân, nếu bốn Vương tử nghe không lầm, người gọi hẳn là Kim Phụng Ngọc Nữ.

Mai Dao Lân nhú mày, ngẩng lên sắc lạnh nói :

- Không được lên tiếng, các hạ đừng quên là Mai mỗ có thể giết các hạ bất kỳ lúc nào.

Kim Đao vương tử hoảng kinh :

- Giới võ lâm đều biết người nhất ngôn cửu đỉnh.

Đoạn không nói gì nữa, lặng lẽ chờ Mai Dao Lân chế cháu.

Tiếng gọi của Kim Phụng Ngọc Nữ trên không mỗi lúc càng thêm hối hả, đầy vẻ lo âu và còn kèm theo tiếng khóc khe khẽ.

Mai Dao Lân chia Thúy Châu ra làm ba phần, còn lại một phần chàng bỏ ngay vào miệng ngậm. Kim Đao vương tử bỏ Thúy Châu vào miệng ngậm xong, bỗng ngước lên hét to :

- Cô nương, Mai công tử đã bị trúng độc và đang ở gần bờ Vương tử đây.

Tiếng gọi trên không liền tức im bật, Mai Dao Lân tái mặt, vội lớn tiếng nói :

- Mai mỗ không hề thọ thương!

Trong lúc vội vàng chàng đã nói là thọ thương thay vì trúng độc, dứt lời mắt liền rực sát cơ, đưa kiếm gì vào ngực Kim Đao vương tử, gần giọng nói :

- Trên mình Kim Phụng Ngọc Nữ quả đúng là có Linh Chi Lộ chữa được nội thương cho các hạ, nhưng các hạ đã quên mất mệnh lệnh của Mai mỗ.

Kim Đao vương tử rợn người, bất giác ngã người ra sau, mắt chăm chăm nhìn vào mũi kiếm sắc lạnh nơi ngực, hối hả nói :

- Trong võ lâm Trung Nguyên người chưa từng thất tín với ai, lẽ gì lại ngoại lệ với mỗi mình bần Vương tử, hẳn có nguyên nhân gì phải không?

Lúc này trên không chẳng còn tiếng gọi của Kim Phụng Ngọc Nữ nữa, Mai Dao Lân lo cho nằng nạo muối bay xuống quá thấp thì bị trúng độc, lòng nóng như thiêu đốt, giọng sắc lạnh nói :

- Mai mỗ vốn không hề có ý thất tín với người, nhưng người lại thất tín với Mai mỗ trước.

Kim Đao vương tử vội chống chế :

- Bần Vương tử đã thất tín với người bao giờ? Lúc giao ước đâu có khoản bần Vương tử không được lên tiếng kêu gọi.

Mai Dao Lân cười khẩy :

- Hôm nay dù người bẽ mặt đến mấy, Mai mỗ cũng không bao giờ thu kiếm về, họa sát thân này chính do người đã tự chuốc lấy.

Dứt lời trường kiếm trong tay đã đẩy tới thêm một phân.

Kim Đao vương tử hoảng kinh ngã người ra sau, hơ hai nói :

- Mai Dao Lân, người muốn giết người thì gán tội gì chẳng được, lẽ ra bần Vương tử không nên vì mưu đồ hậu kế mà cả tin ở người, người hạ thủ đi!

Đoạn liền nhắm mắt chờ đợi. Mai Dao Lân nghe vậy hết sức khó xử, bởi Kim Đao vương tử đã có nói trước, nếu hôm nay thoát nạn, mai sau ắt sẽ gặp lại chàng thanh toán món nợ hôm nay, nếu chàng hôm nay mà giết y, bất kể lý do đích đáng thế nào thì cũng khó tránh khỏi mang tiếng là sợ báo thù nên viện cớ giết y để trừ hậu họa, do đó nhất thời chàng không sao hạ thủ được.

Đang khi Mai Dao Lân phân vân do dự, bỗng nghe trên không vang lên tiếng kêu kinh hãi của Kim Phụng Ngọc Nữ, và rồi “bình” một tiếng vang lên cách đó chừng ba trượng.

Kim Đao vương tử bỗng đảo quanh mắt, buột miệng nói :

- Sương độc mà xâm nhập nội phủ, trên đời không có thuốc chữa được, người vừa rớt xuống nhất định là Kim Phụng Ngọc Nữ.

Lúc này sương độc dày đặc, ngoài năm thước khó phân biệt được cảnh vật, Mai Dao Lân đang khi phân vân chưa quyết là có nên hạ sát Kim Đao vương tử hay không, nghe vậy hoảng kinh thu kiếm về, quay người lao nhanh về phía tiếng động vang lên, loáng cái đã mất dạng trong sương độc.

Sanh Thiên Tẩu lạnh lùng đưa mắt nhìn Kim Đao vương tử vừa mới ngồi thẳng lên, trầm giọng nói :

- Tiểu tử, người nếu muốn giờ trò, tốt hơn nên chờ đến lúc tự đi đứng được hẵng mở cái miệng thối của người ra, lúc ấy dù không đủ can đảm động thủ thì cũng có thể bỏ chạy.

Kim Đao vương tử như rụng mảy như muốn nổi đóa, song liền nghĩ lại, người này không phải là Mai Dao Lân, không ngại kỵ nhiều như Mai Dao Lân, nếu mình có lời xúc phạm lão ta để rồi chuốc lấy họa sát thân thì thật không đáng, bèn cố nén giận, nhắm mắt giả vờ điều tức.

Sanh Thiên Tẩu tuy rất muốn giết y, nhưng không có lý do cũng chẳng tiện hạ thủ, đành buông tiếng cười gằn, không nói gì thêm nữa.

Mai Dao Lân tai mắt rất linh mẫn, khi Kim Phụng Ngọc Nữ rơi xuống tuy chỉ vang lên một tiếng, song chàng đã nhận định chuẩn xác vị trí, chỉ một cú tung mình đã đến ngay trước mặt Kim Phụng Ngọc Nữ vừa mới đứng lên, sau trái nằng cách chừng năm thước là thì thể một chim phụng hai cánh duỗi thẳng, như vừa chết chưa lâu.

Trong sương trắng nhập nhòa, Kim Phụng Ngọc Nữ tóc tai rối bời, mặt rần rụa nước mắt, chăm chăm nhìn vào mặt Mai Dao Lân, đáng về có phần thờ ơ. Mai Dao Lân sợ nằng hờ hấp, chân vừa chạm đất vội nói :

- Cô nương không được lên tiếng cũng không được thở!

Đoạn nhà Thúy Châu trong miệng ra một nửa, giờ trường kiếm lên định chẻ đôi.

Kim Phụng Ngọc Nữ không biết là Mai Dao Lân vì lo cho sự an nguy của nàng nên chưa kịp nói gì khác, thấy thái độ chàng vẫn lạnh nhạt như trước, liền tức thất vọng e chề, xót xa nhủ thầm :

- Mình đã liều chết đến đây, chỉ mong tấm chân tình này có thể xóa bỏ ấn tượng không tốt đã gieo cho chàng trước kia, ngờ đầu lòng trời không chiều lòng người, chàng lại chẳng chút động lòng. Thôi đành vậy, chim phụng đã chết, không còn hy vọng cứu chàng được nữa, con tim này đã trao gởi cho chàng, thôi thì mình chết trước mặt chàng vậy.

Thế là lòng đã quyết định, cười ảo não vừa định cất tiếng.

Mai Dao Lân đưa kiếm lên đến giữa chừng, bỗng thấy Kim Phụng Ngọc Nữ định há miệng, tuy có thể tiến tới bịt miệng nàng, nhưng vậy sẽ khiến nàng kinh hoàng và ắt hít hơi vào, trong lúc cấp bách, đành vội tiến tới một bước, vòng tay qua lưng Kim Phụng Ngọc Nữ và chòm mặt tới, nửa phần Thúy Châu nhô ra đã dúi vào miệng Kim Phụng Ngọc Nữ, cầm thanh trường kiếm xuống đất, đặt ngón tay lên lưng nàng viết :

- Xin cô nương lượng thứ cho tội đường đột của tại hạ, sương độc này rất mạnh, xâm nhập nội phủ không thuốc cứu chữa, Thúy Châu trong miệng tại hạ có công hiệu khử bách độc, xin cô nương cho tại hạ chia đôi ra.

Đoạn đưa tay lần tìm trường kiếm bên cạnh.

Kim Phụng Ngọc Nữ trong lúc quá chán chường không chút đề phòng hành động đường đột của Mai Dao Lân đã khiến nàng giật nảy mình, khi nàng hiểu ra tự sự, bất giác nghe lòng ngọt lịm, đồng thời mặt cũng liền đỏ bừng.

Nhưng khi Mai Dao Lân viết chữ trên lưng nàng xong, lòng nàng lại trở nên lạnh giá, thầm thở dài, đặt ngón tay trên lưng Mai Dao Lân viết :

- Vì sao Mai công tử lại lo cho sự sống chết của tôi thế này?

Mai Dao Lân viết :

- Để tại hạ cắt đôi Thúy Châu rồi hẵng nói được không?

Kim Phụng Ngọc Nữ viết nhanh :

- Không được!

- Cô nương vì cứu tại hạ đã mạo hiểm đến tính mạng, chả lẽ tại hạ không nên tận lực báo đáp hay sao?

- Nhưng tôi chưa cứu được công tử mà!

- Cô nương đã tận tâm và tận lực rồi, tại hạ còn cầu mong gì nữa chứ?

Hai người mỗi bên ngậm một phần Thúy Châu, không người nào nhìn thấy rõ về mặt đối phương, nên đã giúp cho Kim Phụng Ngọc Nữ rất nhiều can đảm, viết nhanh :

- Công tử bằng lòng đón nhận tấm lòng của tôi không?

- Cắt Thúy Châu rồi hẵng nói được không?

- Không công tử phải trả lời tôi trước.

Mai Dao Lân bắt đầu dĩ đành viết :

- Nếu tại hạ không đón nhận thì đâu có cứu cô nương.

Kim Phụng Ngọc Nữ nghe lòng nhẹ nhõm, viết :

- Công tử không sợ tôi đòi hỏi quá cao hay sao?

- Tại hạ tin là cô nương không đòi hỏi gì cả.

Kim Phụng Ngọc Nữ ngẫm nghĩ một hồi lại viết :

- Bất kể công tử đánh giá thế nào về tôi, vô si hay tào tợn cũng được, tôi cũng phải bày tỏ lòng mình, điều tôi đòi hỏi là công tử phải đón nhận trái tim

tôi.

Trong lần gặp gỡ đầu tiên, khí chất cao quý của Kim Phụng Ngọc Nữ đã để lại trong trí óc Mai Dao Lân một ấn tượng rất sâu đậm. Nhưng lời lẽ của nàng lúc bấy giờ đã khiến cho Mai Dao Lân chưa từng nghĩ sẽ có ngày gần gũi với nàng, mặc dù hình bóng nàng vẫn luôn hiện lên trong trí óc, nhưng chàng không sao giải thích được, mãi cho đến bây giờ...

Thế nhưng, lòng chàng chẳng những không muốn cởi mở, trái lại càng thêm trĩu nặng hơn, bởi chàng không thể nào tiên liệu được đến bao giờ mình mới có thể thoát ra khỏi vòng thù hận trong vô lâm, chàng không muốn liên lụy đến một người con gái trong trắng như Kim Phụng Ngọc Nữ.

Sự yên lặng khiến hai người cơ hồ nghe được tiếng tim đập của nhau.

Kim Phụng Ngọc Nữ chót mũi đã hiện mờ hời, tất cả của nàng sẽ được quyết định chỉ chờ một câu nói của Mai Dao Lân.

Thời gian trôi qua trong sự do dự của Mai Dao Lân. Sau cùng Kim Phụng Ngọc Nữ gom hết can đảm viết :

- Tôi không ép buộc đâu. Hãy nói mau đi, yêu hay hận tôi cũng được, tôi chỉ muốn có một câu giải đáp thôi. Mặc dù tôi biết khả năng sau cao hơn điều trước nhiều, mặc dù tôi ngày đêm trông mong điều trước, nhưng tôi biết khi trước mình đã nói những gì và làm những gì, do đó tôi phải đủ can đảm để đón nhận hậu quả, hãy nói đi!

Mặc dù không nghe thấy tiếng nói ai oán tái tê đó, song những lời này lại thoát ra từ miệng của một thiếu nữ cao quý, kiêu ngạo, bất kỳ ai cũng có thể tưởng tượng ra được lòng nàng đau khổ và tuyệt vọng đến mức độ nào.

Mai Dao Lân lòng vô vằn xúc động, cơ hồ không hề suy nghĩ viết :

- Cô nương đã nghĩ lầm hoàn toàn rồi, giữa cô nương với tại hạ tuyệt đối không có hận, cô nương hiểu rõ hoàn cảnh của tại hạ, cô nương cũng giàu kinh nghiệm đời hơn Úc Bình, sự bông bột có thể mai một lý trí. Vì bản thân cô nương và cũng vì Úc Bình, tại hạ mong cô nương hãy bình tâm suy nghĩ, trên đời có thiếu gì người đàn ông hơn Mai Dao Lân này, vì sao cô nương lại cố chấp thế này?

Hai giọt lệ long lanh từ từ chảy ra từ trong mắt Kim Phụng Ngọc Nữ, viết nhanh :

- Tôi không phải bông bột, kể từ lần đầu gặp công tử trong Vô Sanh cốc cho đến giờ, chẳng đêm nào là tôi không tưởng nhớ đến công tử, sống chết do số mệnh, phú quý ở trời định, tôi biết rõ hoàn cảnh của công tử, nhưng tôi không sợ, chỉ cần chúng ta đồng tâm hiệp lực, nhất định chúng ta sẽ bình yên vượt qua cơn đông tố này.

- Nếu có lỡ bề gì thì sao? Cô nương không thấy mình trả giá quá đắt ư?

- Chẳng gì có thể sánh được với tình cảm cả, chúng ta hãy thử số mệnh của mình vậy. Bây giờ công tử có thể tách đôi Thúy Châu rồi!

Mai Dao Lân đưa Bạch Long kiếm lên, thận trọng đặt vào giữa miệng hai người cửa nhẹ, Thúy Châu liền được tách đôi.

Ngay lập tức Kim Phụng Ngọc Nữ nhào vào lòng Mai Dao Lân, vùi mặt vào ngực chàng, thẹn thùng e ấp khác hẳn với lần gặp đầu tiên trong Vô Sanh Cốc. Mai Dao Lân thở dài thậm thọt nói :

- Cô nương thay đổi nhiều quá, hoàn toàn khác với khi gặp nhau tại Vô Sanh cốc.

Kim Phụng Ngọc Nữ vẫn vùi mặt vào ngực Mai Dao Lân, thỏ thẻ nói :

- Không tôi không hề thay đổi, mà chỉ là tình ngộ. Từ khi cách biệt tại Vô Sanh cốc, công tử đã để lại trong trí óc tôi một ấn tượng vô cùng sâu đậm, bất luận lúc nào và tại đâu, hề rảnh rỗi là hình bóng của công tử lại xuất hiện trước mặt tôi, mặc dù biết rõ đó chỉ là ảo ảnh, nhưng tôi không thể nào xóa tan được. Tôi đã thề nguyện, nếu tôi không thể hiến dâng trái tim mình cho công tử thì cũng quyết trao tính mạng cho công tử.

Mai Dao Lân sắc mặt biến đổi liên hồi, giọng trĩu nặng nói :

- Cô nương là người thông minh, nhận thấy ý nghĩ của mình không sai lầm ư?

- Không, không thể sai lầm được, trời cao đã tạo ra tôi là phụ nữ, vì lẽ gì tôi lại tự mình nhảy ra khỏi cái vòng tự nhiên ấy để bị đánh mất đi những thứ lẽ ra mình phải có, đúng vậy không?

Chẳng rõ từ lúc nào, nàng đã ngược mặt lên, tuy trong sương độc dày đặc, Mai Dao Lân vẫn thấy rõ hai giọt lệ long lanh vương đọng nơi khóe mắt nàng, chàng chậm chậm đưa tay phải lên, dùng tay áo nhẹ nhàng lau đi, dịu dàng nói :

- Tỷ tỷ không được khóc, Dao Lân mong tỷ tỷ sẽ mãi mãi kiên cường.

Kim Phụng Ngọc Nữ lại vùi mặt vào lòng Mai Dao Lân, giọng như gió thoảng nói :

- Lân đệ, hãy gọi nữa đi, chỉ trong mơ tỷ tỷ mới được nghe Lân đệ nói như vậy.

Mai Dao Lân âu yếm vuốt ve mái tóc nàng, nhẹ hôn lên má nàng, khẽ nói :

- Tỷ tỷ đây không phải là mơ, mà là...

Kim Phụng Ngọc Nữ bỗng quay mặt, đôi môi ngọt ngào đã gắn vào môi Mai Dao Lân, và hai tay bá lấy cổ chàng siết chặt.

Thời gian trôi qua trong say đắm, chẳng rõ đã bao lâu, môi hai người mới tách nhau ra, như đã có được một sự bảo đảm vô hình. Kim Phụng Ngọc Nữ mặt đầy hạnh phúc, nép vào lòng Mai Dao Lân khẽ nói :

- Lân đệ chưa biết tên tỷ tỷ phải không?

- Phải, Dao Lân chỉ biết tỷ tỷ là Kim Phụng Ngọc Nữ mà thôi.

- Tỷ tỷ là Hoa Diễm Phương, từ nay Lân đệ sẽ gọi tỷ tỷ như thế nào?

Mai Dao Lân mỉm cười :

- Gọi là Phương tỷ được không?

Kim Phụng Ngọc Nữ cười e thẹn :

- Được!

Ngay khi ấy bỗng nghe Sanh Thiên Tẩu lớn tiếng gọi :

- Mai công tử, Mai công tử, đã tìm được chưa vậy?

Mai Dao Lân vội nắm tay Kim Phụng Ngọc Nữ nói :

- Phương tỷ, chúng ta đến đó đi!

Kim Phụng Ngọc Nữ Hoa Diễm Phương gật đầu :

- Chúng ta ra khỏi đây bằng cách nào?

Mai Dao Lân ngược nhìn sương độc mịt mù, mắt rực sát cơ nói :

- Chúng ta không cần ra khỏi đây, lát nữa bọn họ sẽ vào đây tìm chúng ta, Phương tỷ đã bố trí xong bên ngoài chưa?

Dứt lời đã cất bước đi về phía phát ra tiếng nói của Sanh Thiên Tẩu.

Kim Phụng Ngọc Nữ mỉm cười :

- Lúc đến đây tỷ tỷ không hề nghĩ đến sẽ sống trở về, mọi việc tỷ tỷ đã căn dặn hết rồi.

Mai Dao Lân nhẹ bóp tay nàng, dịu giọng :

- Phương tỷ bỗng bột quá!

Tuy là một cây trách móc, song chứa chan vô vàn thương xót, Kim Phụng Ngọc Nữ nghe lòng ngọt lịm, tha thiết nói :

- Chỉ cần Lân đệ thương yêu tỷ tỷ, dù nguy hiểm đến mấy tỷ tỷ cũng dám xả thân.

Ngay khi ấy, trước mặt đã xuất hiện bóng dáng cao to của Sanh Thiên Tẩu, Mai Dao Lân liền hỏi :

- Thiên Hồng, đã phát hiện ra gì ư?

Sanh Thiên Tẩu dừng bước :

- Không có động tĩnh gì cả.

Sanh Thiên Tẩu dứt lời thì Mai Dao Lân với Kim Phụng Ngọc Nữ đã đến trước mặt, bỗng nghe Kim Dao vương tử nói :

- Mai Dao Lân, ngươi định ra khỏi đây bằng cách nào?

Mai Dao Lân ngồi xuống đất lạnh lùng nói :

- Đó là việc của Mai mỗ không cần các hạ bận tâm.

Kim Phụng Ngọc Nữ lạnh lùng quét mắt nhìn Kim Đào vương tử, ngồi xuống sát Mai Dao Lân, thần thái hết sức tự nhiên. Kim Đào vương tử tuy lòng rất ghen tị, nhưng không dám để lộ ra mặt, cười nói :

- Rất tiếc là bốn Vương tử hiện đang thọ thương, không sao trợ giúp ngươi, không thì ít nhiều ngươi cũng có thêm phần thực lực.

Mai Dao Lân ơ hờ :

- Mai mỗ đã nói rồi, trên mình không có thuốc trị thương.

Kim Đào vương tử quay sang Kim Phụng Ngọc Nữ hỏi :

- Cô nương có mang theo Linh Chi Lộ không?

Kim Phụng Ngọc Nữ nhướn mày, mắt rực lên sắc lạnh như định nổi đóa, song lại dần nén, đưa mắt nhìn Mai Dao Lân lặng thinh không trả lời.

Mai Dao Lân cười nhạt :

- Không sai, vị cô nương này quả là có Linh Chi Lộ, nhưng...

Kim Đào vương tử vội nói :

- Nếu như ngươi bằng lòng cho bốn Vương tử vài giọt, chắc chắn vị cô nương kia cũng sẽ bằng lòng, lẽ đương nhiên, ngươi có đầy đủ lý do để từ chối.

- Không sai, vị cô nương này nhất định bằng lòng, nhưng nên Mai mỗ cho các hạ vài giọt thì sẽ hồng mắt cả họ, mong các hạ hiểu cho.

Kim Đào vương tử ngẩn người, song liền tức hiểu ra, bèn cười nói :

- Nếu sương độc thâm nhập thì sẽ hồng hết cả họ, bốn Vương tử thật là quá gấp gáp, nhưng khi sương độc tan đi, chẳng hay ngươi tính sao?

- Nếu như các hạ sống được đến lúc ấy.

- Bốn Vương tử sẽ cố gắng chịu đựng.

Bạn đang đọc truyện *Long Kiếm Truy Hồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Trong tuyệt cốc mẫu tử trùng phùng

Ngay khi ấy, bỗng nghe trên núi có tiếng sắc lạnh nói :

- Mai Dao Lân, các đồng đạo Trung Nguyên đã chờ đây từ lâu, chui rúc thế này đâu phải là trang hảo hớn.

Sanh Thiên Tẩu nhướn mày, đứng phắt dậy, Mai Dao Lân liền nắm tay giữ lại, khẽ nói :

- Đừng lên tiếng!

Sanh Thiên Tẩu ngạc nhiên :

- Chẳng lẽ chúng ta sợ bọn họ hay sao?

Kim Đào vương tử cười xen lời :

- Đây gọi là với gậy ông đập lưng ông.

Mai Dao Lân nhếch môi cười :

- Các hạ đoán đúng, Thiên Hồng, chúng ta hãy nằm xuống nghỉ ngơi cho khỏe.

Đoạn lùi sau một bước, ngồi dựa vào một tảng đá to, Kim Phụng Ngọc Nữ cũng theo sau ngồi xuống bên cạnh Mai Dao Lân. Sanh Thiên Tẩu nghe vậy liền hiểu ra, bèn ngã người nằm xuống trên mặt đất.

Kim Đào vương tử mắt lại ánh lên vẻ ghen tức, giọng mỉa mai nói :

- Mai Dao Lân, bốn Vương tử có cần phải giả chết hay không?

Mai Dao Lân lạnh lùng :

- Tùy các hạ tự liệu lấy!

Trên núi lại vang lên một giọng âm trầm khác đặc ý :

- Đoạn Hồn Vụ chạm phải là chết ngay, hiện có lẽ Mai Dao Lân thi thể cũng đã lạnh cứng rồi, nếu không tin thì cứ phải người xuống dưới khiêng xác hắt lên.

Một giọng nói khác tiếp lời :

- Tân huynh chẳng phải huynh đệ không tin, nhưng để tuyệt đối chắc chắn chúng ta hãy chờ thêm một khắc nữa là hơn.

Đoạn Hồn Y Tân Ân cười khẩy :

- Công tử các vị chẳng phải đang cần bắt sống Mai Dao Lân hay sao? Nhưng chẳng phải Tân mỗ đây khoát lác, lúc này khiêng Mai Dao Lân lên đây, e rằng trên đời này không ai còn cứu được nữa đâu, nếu muốn thì các vị cứ ở đây, Tân mỗ còn việc khác phải làm nữa.

Người kia tiếp lời :

- Tân huynh, huynh đệ xin làm theo ý Tân huynh, nhưng Mai Dao Lân quý kẻ đa đoan, chúng ta chẳng thể không phòng bị. Bây giờ, hãy cho mười người xuống dưới xem tên tiểu tử ấy đã rồi đời chưa.

Liền tức, tiếng vang dạ vang lên liên hồi.

Đoạn Hồn Y Tân Ân quả quyết :

- Thật ra các vị chương môn nhân chín đại môn phái đến đây cũng bằng thừa, chỉ cần có Tân mỗ tham dự, chưa bao giờ không thắng, hắc hắc hắc...

Trên núi hoàn toàn im lặng, hiển nhiên những lời cuồng ngạo của Đoạn Hồn Y đã khiến cho mọi người bất mãn, có điều không dám lên tiếng cãi lại thôi. Kim Dao vương tử vừa nghe có người xuống, không dám làm bộ làm tịch nữa, bởi lúc này ba người kia đã giả ra vẻ bị trúng độc, nếu chỉ còn mỗi mình y tính, chắc chắn đối phương sẽ hạ thủ y trước, bèn vội nằm dựa vào đá nhắm mắt lại. Mai Dao Lân lạnh lùng quét mắt nhìn y, đoạn quay sang Sanh Thiên Tâu khẽ nói :

- Chờ khi đối phương đến gần, bất kể hạng nào cũng phải giết ngay tuyệt đối không để cho lên tiếng.

Sanh Thiên Tâu nhẹ gật đầu :

- Công tử yên tâm, Thiên Hồng rất hiểu cái lễ cá bé câu cá to.

Kim Phụng Ngọc Nữ kể tai Mai Dao Lân khẽ hỏi :

- Lân đệ định giao cho tỷ tỷ việc gì nào?

- Chỉ cần không để cho đối phương lên tiếng, Phụng tỷ muốn làm gì thì làm.

Mai Dao Lân vừa dứt lời, bỗng nghe ngoài năm trượng có tiếng thô bạo nói :

- Mọi người hãy xem, nơi đây có rất nhiều tử thi, tên tiểu tử họ Mai nhất định là ở gần đây.

Một người khác hỏi hả tiếp lời :

- Lưu lão tứ, mẹ kiếp, người nói khẽ một chút được không. Tên tiểu tử họ Mai ngay cả công tử chúng ta còn ngần sợ, vạn nhất bị hắt nghe được, chúng ta liệu có sống nổi không?

Lưu lão tứ cãi lại :

- Vương lão nhị, người hãy yên tâm đi, tên tiểu tử họ Mai nếu mà còn động đậy được thì chúng ta đã chạm mặt rồi, bằng vào võ công xoàng xĩnh của chúng ta, người tưởng có thể qua được tai mắt của hắt ư? Mẹ kiếp, khiêng xác hắt là điều chắc chắn rồi.

Dứt lời, tiếng bước chân đã đến gần, chỉ còn cách chừng một trượng nữa thôi. Kim Phụng Ngọc Nữ thúc nhẹ Mai Dao Lân một cái, như có ý bảo chàng chuẩn bị. Mai Dao Lân chỉ buông tiếng cười khẩy, bỗng nghe tiếng một người sừng sốt nói :

- Nay mọi người hãy đến đây mau, đây có bốn tử thi không chảy máu, chẳng rõ có phải Mai Dao Lân hay không?

Mai Dao Lân hé mở mắt nhìn, chỉ thấy một hắt tử mặt đen miệng rộng tuổi chừng ba mươi đang đứng trước mặt cách khoảng ba thước, đôi mắt chuột

không ngừng đảo trên mặt Kim Phụng Ngọc Nữ, chàng trầm buồn tiếng cười khẩy.

Lúc này xung quanh lại xuất hiện thêm chín người tuổi tác tương đương nhau, trong số một người vừa trông thấy Mai Dao Lân, liền mừng rỡ cười nói :

- Bạch Long kiếm, hẳn chính là Mai Dao Lân rồi. Hắc hắc, Mai Dao Lân, nghĩ người thiếu niên đắc chí, kiêu ngạo dường nào, lúc bình thường người đâu xem huynh đệ bọn này ra gì, có lẽ người nằm mơ cũng chẳng ngờ bọn này lại khiêng xác người phải không?

Người kia lúc này vẫn nhìn chột vào mặt Kim Phụng Ngọc Nữ, nghe vậy trầm giọng nói :

- Vương lão nhị, người tiết kiệm chút thời gian được không?

Wương lão nhị trừng mắt :

- Thời gian thiếu gì? Mẹ kiếp, người học biết tiết kiệm từ lúc nào vậy?

Người ấy không tức giận, đưa tay chỉ Kim Phụng Ngọc Nữ nói :

- Vương lão nhị, hiện sương mù dày đặc, người xem tiểu nha đầu này đẹp biết bao, người tuy chết nhưng nhan sắc vẫn như sống. Mẹ kiếp đi hết đại giang nam bắc chưa bao giờ gặp được một người mê hồn như thế này. Sao chúng ta không tiết kiệm một chút thời gian, chúng ta đều thỏa...

Y chưa dứt lời, Kim Phụng Ngọc Nữ đã không còn dần được nữa, buông tiếng quát to, tung mình lên, một chưởng bổ vào ngực người ấy, tiện tay thi triển thủ pháp phân cân thổ cốt.

“Bình” một tiếng vang dội, kèm theo là một tiếng “hự” đau đớn, người ấy bật ngã ra đất, vừa định kêu la thì bị điểm vào á huyệt, và cùng trong lúc ấy, chín người kia thấy đều ngã ngửa ra, chết ngay tức khắc.

Sanh Thiên Tẩu đưa mắt nhìn Mai Dao Lân mặt lạnh như băng sương vẫn ngồi dựa vào đá, trầm buồn tiếng thở dài, chậm chậm ngồi xuống, ông biết rất rõ, trong số những người kia, ông chỉ hạ được hai người. Kim Phụng Ngọc Nữ hậm hực quét mắt nhìn gã hán tử mặt đen đang đau đớn lăn lộn trên đất, buông tiếng cười gằn, trở về bên Mai Dao Lân ngồi xuống. Mai Dao Lân thoáng giọng trách móc :

- Phương tỷ sao lại quên lời dặn của Dao Lân thế này?

Kim Phụng Ngọc Nữ nghe vậy, tức tưởi nói :

- Sao ư? Người ta đã bị lãng nhục, Lân đệ chẳng màng đến, lại còn trách móc người ta, Lân đệ đâu có xem người ta ra gì.

Đoạn hai tay ôm mặt khóc thút thít. Kim Dao vương tử hé mở mắt, bên trong ánh lên vẻ vui mừng khoái trá. Mai Dao Lân nghe vậy lặng người, ảo não cười nói :

- Có lẽ lòng báo phục của Dao Lân quá nặng, vì chuyện riêng tư mà để cho Phương tỷ bị sỉ nhục, lẽ ra Dao Lân phải nghĩ đến điều ấy, Dao Lân thật hết sức có lỗi, xin...

Kim Phụng Ngọc Nữ bỗng nhào vào lòng Mai Dao Lân, đưa tay bịt miệng chàng, nước mắt ràn rụa nói :

- Không được nói nữa, Lân đệ biết rõ lòng tỷ tỷ, vừa rồi không sao kiềm chế được.

Mai Dao Lân mắt vút qua vẻ hổ thẹn, không sai, chàng hiểu rất rõ nỗi lòng và cá tính nàng, sự sai lầm ấy quả là không phải do ở nàng. Chàng âu yếm lau đi những giọt nước mắt trên má nàng, áy náy nói :

- Phương tỷ đừng khóc nữa, từ nay chỉ cần ở bên Dao Lân, Dao Lân sẽ không để cho bất kỳ ai sỉ nhục Phương tỷ nữa, thôi đừng khóc nữa.

Kim Phụng Ngọc Nữ gạt đầu lia lịa, song vẫn không sao ngăn được nước mắt lăn tăn xuôi, vùi đầu vào ngực Mai Dao Lân, trong khoảnh khắc ấy nàng đã quên mất sự hiện diện của kẻ khác, thế giới này chỉ có nàng và Mai Dao Lân mà thôi.

Bọn người trên núi như về chờ đến sốt ruột, chỉ nghe một giọng có vẻ tức giận quát :

- Vương lão nhị, các người đã tìm thấy chưa?

Đoạn Hồn Y tự tin nói :

- Khẩu huynh đừng vội, Tần mỗ cam đoan bọn họ sẽ khiêng xác Mai Dao Lân lên đây.

- Tần huynh khi sự việc chưa được chứng thực, Tần huynh không thấy mình quá võ đoán hay sao? Tần huynh cũng là người từng trải lâu năm trên giang hồ, tiếng rú thảm kia hẳn là Tần huynh chẳng thể không nghe thấy?

Lời lẽ đã không còn cung kính như trước nữa. Đoạn Hồn Y dường như sững sốt, một hồi im lặng trôi qua, bỗng nghe y tức giận cười khẩy nói :

- Địa Hành Tẩu, ngay cả công tử các vị cũng chưa dám với giọng điệu ấy nói chuyện với Tần mỗ, tôn giá là cái thứ gì chứ?

Địa Hành Tẩu liền trả đũa :

- Tân Ân, đã nhận lời là phải làm tròn, mục đích của chúng ta là đến đây lấy mạng Mai Dao Lân chứ không phải tranh cãi nhau, chỉ cần Mai Dao Lân đứng thật là chết bởi tay Đoạn Hồn Y các hạ, Địa Hành Tẩu này sẵn sàng khấu đầu tạ tội trước thiên hạ vô lâm.

Một tiếng khác hồi hã nói :

- Đại ca hà tất phải vậy!

Đoạn Hồn Y như đã quá tức giận, cười vang :

- Được rồi, Khẩu huynh rất là khảng khái, hôm nay nếu Tân mỗ mà không khiêng được xác Mai Dao Lân về đây, Vạn Tùng môn sẽ là nơi vùi xương của Tân mỗ.

- Tốt lắm, chúng ta chứng minh bằng cách nào đây.

- Tiêu trừ sương độc, hai ta đều có thể nhìn rõ. Các ngươi đâu, đốt tàn độc hương mau.

Liền tức vang lên mấy tiếng dạ ran.

Lúc này Kim Phụng Ngọc Nữ đã ngừng khóc, khẽ nói :

- Lân đệ từng nghe nói đến danh hiệu Địa Hành Tẩu chưa?

Mai Dao Lân nhếch môi cười :

- Gia sư chưa từng đề cập đến người này, nhưng như vậy không có nghĩa y là một kẻ vô danh, bởi Cuồng Hiệp, Tuyết Cái và Diên đạo nhân, gia sư cũng không hề đề cập đến.

Kim Phụng Ngọc Nữ thoáng vẻ lo lắng :

- Đúng vậy, Địa Hành Tẩu Khẩu Thiên Thái và Vân Trung Điều Ôn Long chính là nhân vật cùng thời với nhóm Cuồng Hiệp, Tuyết Cái và Diên đạo nhân, có lẽ lệnh sư tưởng là họ đã không còn trên nhân thế nữa. Ôi, thật không ngờ hai người này cũng đã theo về với Vạn Tượng công tử.

- Phương tỷ, hai người đều có mặt ở đây ư!

- Hai người ấy không bao giờ rời xa nhau, vừa rồi Lân đệ không nghe có người gọi Địa Hành Tẩu là đại ca sao? Nhất định đó chính là Vân Trung Điều Ôn Long.

- Võ công của hai người đó so với Cuồng Hiệp và Tuyết Cái thế nào? Và có cao hơn Phương tỷ không?

Kim Phụng Ngọc Nữ thoáng ngẫm nghĩ :

- Võ công của họ tuy không bằng Tuyết Cái, nhưng chẳng kém hơn Cuồng Hiệp, Lân đệ nếu chỉ có hai người ấy, chúng ta ba người hiệp sức nhất định đương cự nổi, tỷ tỷ có thể chống chọi với một trong số hai người, nhưng bọn họ đông quá, tỷ tỷ lo là...

Mai Dao Lân cười tiếp lời :

- Phương tỷ đã từng chứng kiến Dao Lân đối phó với Quỳnh Hải song thần rồi chứ gì?

Kim Phụng Ngọc Nữ gạt đầu :

- Võ công của họ còn cao hơn Quỳnh Hải song thần, e rằng nhất kích không thể đắc thủ.

Lúc này trong không khí lan tỏa một mùi thơm rất dễ chịu, Sanh Thiên Tẩu bỗng nói :

- Cô nương hãy yên tâm, Cuồng Hiệp và Tuyết Cái hợp sức mà không phải đối thủ của Mai công tử, võ công của họ đã không bằng Tuyết Cái thì có gì phải sợ.

Kim Phụng Ngọc Nữ mừng rỡ :

- Lân đệ, quả thật vậy ư?

Mai Dao Lân bình thản nói :

- Nếu Mai Dao Lân này nói là được toàn bộ công lực của Thiên Già Tăng và đã tu luyện thành tuyệt học trong Huyền Vũ bí kíp, Phương tỷ có tin không?

Kim Phụng Ngọc Nữ trở to mắt nhìn vào mặt Mai Dao Lân, môi mấp máy liên hồi, lẩm bẩm :

- Thiên Già Tăng, Huyền Vũ đồ, vậy là gia gia không hề dối gạt mình. Ôi, Lân đệ, tỷ tỷ tin, tỷ tỷ tin...

Đoạn bồng hai tay bá lấy cổ Mai Dao Lân, tới tấp hôn lên mặt, lên trán chàng, có lẽ bởi quá vui mừng nên nàng đã không tự chủ được mình. Sanh Thiên Tẩu vội ngoảnh mặt đi nơi khác, còn Kim Dao vương tử thì hai mắt trở to, trong đó ngập vẻ ghen thù.

Mùi thơm mỗi lúc càng nồng, sương độc cũng dần tan đi, trong cốc đã không còn âm u như lúc trước.

Mai Dao Lân nhẹ vuốt tóc Kim Phụng Ngọc Nữ, dịu giọng nói :

- Phương tỷ, Thiên Hồng nhìn thấy sẽ cười cho đó.

Kim Phụng Ngọc Nữ ngẩn người, vội lùi ra xa, úp gương mặt đỏ bừng lên vai Mai Dao Lân.

Sanh Thiên Tẩu vẫn nhìn đi nơi khác, Kim Dao vương tử thấy vậy vội nhắm mắt lại, y biết lúc này không nên làm cho Mai Dao Lân tức giận.

Lúc này sương độc chỉ còn rất mỏng, Mai Dao Lân đưa mắt nhìn lên hai bên núi, chỉ thấy bóng người lố nhố, tổng số không dưới trăm người, bởi không nhìn rõ mặt nên không sao nhận ra được nhân vật chủ chốt là ai.

Sanh Thiên Tẩu thấp giọng hỏi :

- Công tử, chúng ta có cần tiếp tục nằm không?

Mai Dao Lân mắt ánh lên vẻ tàn bạo, lạnh lùng nói :

- Bọn họ muốn lấy mạng chúng ta, đương nhiên chúng ta cũng phải lấy mạng bọn họ. Bọn họ dùng sương độc vây hãm chúng ta, khiến chúng ta không đường rút lui, lẽ nào chúng ta lại chừa rừng rậm sau lưng họ, để họ có đường thoát thân. Thiên Hồng, hãy nằm xuống!

- Công tử nói rất đúng, chúng ta đây là đánh cuộc sinh mạng, không ai muốn bị thua thiệt.

Đoạn lại nằm xuống ngay. Kim Dao vương tử rùng mình, thầm nhủ :

- Trong tương lai nếu Mai Dao Lân mà lọt vào vòng vây của mình, mình thà chờ đến khi hắn thấy vừa xương khô chứ không vội vàng vọng động.

Đoạn quét mắt nhìn gã hán tử mặt đen đã chết bởi tự xé vỡ ngực, chằm chằm nằm dựa vào đá.

Sau cùng, sương độc hoàn toàn tiêu tan, mặt trời đã bị bóng núi che phủ, trong cốc có phần âm u, lúc này hẳn là trời đã hoàng hôn.

Đột nhiên, trên ngọn núi bên trái có tiếng kinh ngạc nói :

- Tân huynh hãy xem, mười người áo đen kia chẳng rõ có phải là người do huynh đệ phái xuống khiêng xác Mai Dao Lân không?

Đoạn Hồn Y thoáng sửng sốt, bỗng cười to nói :

- Khẩu huynh hãy xem trên tảng đá to kia, người nằm đó chẳng rõ có phải là Mai Dao Lân không, ha ha...

Tiếng cười vừa dứt, trước mặt Mai Dao Lân chừng ba bước đã phóng xuống một lão nhân áo xám, tuổi gần chín mươi, mày tóc bạc phơ nhưng lại râu đen, hai vai nhô cao và cổ rất ngắn, trông như đầu cắm vào giữa hai vai vậy. Đôi mắt xanh đen của lão ta lúc này đang ánh lên vẻ sắc lạnh, nhìn chót vào gương mặt hồng hào của Mai Dao Lân và Kim Phụng Ngọc Nữ đến thờ thẫn, lão ta giỏi về y thuật, đương nhiên biết rõ hai người đã chết thật hay không.

Đoạn Hồn Y vừa xuống đến không lâu, hai bên lại phóng xuống hai lão nhân áo đen tầm thước, cùng mặc cẩm bào xanh, lưng thắt dây đai viền vàng, mày râu bạc trắng, râu ria xồm xoàm, mũi to mắt ó, tướng mạo hai người rất giống nhau, hết sức uy mãnh hung ác, chỉ có điều khác là người bên phải thấp hơn người bên trái một chút.

Kim Phụng Ngọc Nữ vừa trông thấy ba người bất giác rùng mình, hai tay cùng liền vận tụ công lực, ngón út tay phải nhẹ khều Mai Dao Lân một cái, nhưng Mai Dao Lân chẳng chút phản ứng. Lão nhân bên trái vừa trông thấy sắc mặt hai người, lòng liền mừng rỡ nói :

- Nếu huynh đệ không hoa mắt, không nhìn lầm thì thiếu nữ này hẳn là Kim Phụng Ngọc Nữ uy chấn võ lâm Trung Nguyên, nhìn nàng ta thân mật nép sát vào Mai Dao Lân thế này, thật khó tin là họ đã ung dung đi xuống suối vàng. Tân huynh nghĩ có đúng không?

Lúc này bọn tùy tùng cũng đã lần lượt xuống đến, bao vây thành một vòng tròn to từ xa, thò đầu tranh nhau nhìn Mai Dao Lân. Đoạn Hồn y khoanh tay trước ngực, cười khẩy nói :

- Khẩu huynh muốn nói là Mai Dao Lân chưa chết chứ gì?

Địa Hành Tẩu Khẩu Thiên Thái nhếch môi cười :

- Huynh đệ đầu dấm, Tân huynh tinh thông y lý và lại sở trường dùng độc, đối với sự sống chết của con người đương nhiên là nhận thấy rõ ràng hơn Khẩu mẫu, sao Tân huynh lại nói vậy?

Đoạn Hồn Y hai tay khoanh trước ngực, quay phắt lại đối mặt với Địa Hành Tẩu, lạnh lùng nói :

- Khẩu huynh không sợ một đời anh hùng của mình sẽ trôi theo dòng nước vì cái chết của Mai Dao Lân ư?

Địa Hành Tẩu Khẩu Thiên Thái cười khẩy :

- Khẩu mẫu dù tiêu tan một đời thanh danh thì cũng còn tính mạng, nhưng Tân huynh thì nên xem xét cho kỹ, phải chăng Mai Dao Lân thực sự đã chết, không thì e rằng Tân huynh cho dù giữ được thanh danh, nhưng không giữ được tính mạng.

- Khẩu huynh đã biết rõ Tân mẫu tinh thông y lý, vậy thì xin hãy yên tâm.

Dứt lời, bỗng quay phắt người quát to :

- Hãy khiêng thi thể!

Đồng thời song chưởng đã nhanh như chớp tung ra, và từ trong lòng bàn tay bay vút ra sáu tia sáng đen mảnh như tơ nhện, chia ra bắn vào ngực Mai Dao Lân và Kim Phụng Ngọc Nữ. Địa Hành Tẩu thấy vậy liền biến sắc mặt, nếu như kịp có lẽ y đã ra tay ngăn cản, bởi lẽ vì thanh danh của mình, y không muốn Mai Dao Lân chết dưới tay của Đoạn Hồn Y.

Kim Phụng Ngọc Nữ mắt không hề rời khỏi ba người, vừa thấy Đoạn Hồn Y xuất thủ, vừa định vùng chưởng đón đỡ, đột nhiên cảm thấy lưng bị xiết chặt, và rồi người bay vút lên không, đồng thời tai nghe một tiếng như sấm rền quát :

- Lão già vô sỉ, nằm xuống ngay!

Đồng thời một luồng chưởng lực uy mãnh khôn tả đã xô đến sau lưng Đoạn Hồn Y, cách không đầy nửa thước.

Đoạn Hồn Y phản ứng nhanh khôn tả, nhất kích chưa đã thương được hai người, vừa mới sững sốt đã cảm thấy tiếng gió sau lưng, cơ hồ không hề suy nghĩ, vụt quay người song chưởng tung ra và quát :

- E rằng kẻ nằm xuống không phải là lão phu!

“Bùng” một tiếng vang dội, liền tức cát đá tung bay mù mịt, mặt đất hiện ra một cái hố sâu ba thước. Sanh Thiên Tẩu lùi sau một bước, còn Đoạn Hồn Y trong lúc vội vàng chưa vận đầy đủ công lực nên đã bật lùi bốn bước dài.

Mọi diễn biến xảy ra chỉ trong khoảnh khắc, song đã khiến tất cả những người hiện diện thấy đều kinh tâm động phách, võ công Sanh Thiên Tẩu tuy bất ngờ đối với mọi người, nhưng chưa khiến họ kinh hãi, bởi mọi người đều biết Đoạn Hồn Y đã xuất chưởng trong lúc vội vàng.

Nhưng thân pháp tránh né của Mai Dao Lân đã khiến họ kinh tâm khiếp đảm, chỉ trong khoảng cách ba thước, với võ công như Đoạn Hồn Y và lại bất thần ra tay ám toán, trong khi Mai Dao Lân còn bồng một người trên tay, vậy mà ngay cả chéo áo cũng không chạm được, đó thật là điều khó tin, song sự thật lại rành rành trước mắt.

Sanh Thiên Tẩu một chưởng chưa hạ được Đoạn Hồn Y, tức giận buông tiếng quát vang lại định lao tới tấn công, bỗng nghe Mai Dao Lân lạnh lùng nói :

- Thiên Hồng, không cần phải vội, chúng ta nên nói cho các vị đại hiệp này biết rõ về cảnh ngộ hiện tại của họ, mặc dù khi hạ thủ chúng ta, họ đã không nói một lời.

Sanh Thiên Tẩu nghe vậy liền cười nói :

- Thiên Hồng tuân mạng!

Đoạn tung mình đến bên cạnh Mai Dao Lân và Kim Phụng Ngọc Nữ còn chưa hoàn hồn.

Giờ đây Địa Hành Tẩu Khẩu Thiên Thái lại mong khi nãy phải chỉ Đoạn Hồn Y một chưởng đánh trúng Mai Dao Lân. Lão nhân cao hơn bên phải quét mắt nhìn quanh, đoạn cười sắc lạnh nói :

- Mai Dao Lân, so sánh cảnh ngộ giữa chúng ta, theo ngươi thì ai nên cho ai biết nào?

Mai Dao Lân cười khinh :

- Các hạ là Vân Trung Điều Ôn Long phải không?

Lão nhân âm trầm gật đầu :

- Phải, lão phu chính là Ôn Long và còn Chương môn nhân các đại môn phái nữa, người có cần lão phu giới thiệu không?

Mai Dao Lân ơ hờ quét mắt nhìn quanh, người của các môn phái đứng riêng từng nhóm rất dễ phân biệt, cười khinh bỉ nói :

- Họ tuy được gọi là môn phái, nhưng lại tuân theo mệnh lệnh của Vạn Tượng công tử, khác nào bù nhìn, hôm nay đã do ba vị suất lĩnh đến đây, Mai mỗ thấy không cần thiết phải phí lời nữa.

Mai Dao Lân vừa dứt lời, bỗng nghe ba tiếng hùng hồn quát :

- Mai Dao Lân, Chương môn nhân ba phái Vô Đang, Không Động và Côn Lôn đây, người hãy quay sang đối mặt nói chuyện :

Mai Dao Lân đành mặt :

- Khi chưa được người thống lĩnh cho phép, ba vị không sợ bị người quát ngăn sẽ mất sĩ diện ư?

Nói xong chàng vẫn đứng yên không quay mặt sang.

Bỗng nghe giọng thấp trầm nói :

- A Di Đà Phật! Mai thí chủ chớ nên hiểu lầm, các Chương môn nhân chín đại môn phái cùng đến đây quả thật không phải tuân theo mệnh lệnh của ai cả, mà là do Mai thí chủ đã gây ra một vụ công án võ lâm, chỉ xin Mai thí chủ giải thích rõ ràng để mọi người tiện bề định liệu.

Mai Dao Lân vẫn không quay người, lạnh lùng nói :

- Công án võ lâm do Mai mỗ để lại nhiều vô số kể, đại sư hỏi thì Mai mỗ cũng không còn nhớ rõ, đừng hỏi là hơn.

- Mai thí chủ, lão nạp là Tuệ Tĩnh, chủ trì Thiếu Lâm, xin hỏi thí chủ có nhớ là có từng sát hại hai vị đạo trưởng Chương môn Không Động và Côn Lôn hay không? Chúng tôi đều là người xuất gia, đã lâu không bận tâm đến thị phi giang hồ, nếu Mai thí chủ đã từng có sát hại hai người ấy thì cứ thẳng thắn nói ra, với tín dự của thí chủ trong võ lâm, lão nạp tin là thí chủ không bao giờ giấu giếm. Môi hờ rằng lạnh, chúng lão nạp cũng không bao giờ bỏ đi như thể này, và đương nhiên Mai thí chủ cũng chẳng e sợ gì chúng lão nạp.

Mai Dao Lân nghe vậy chợt động tâm, vụt quay người, chỉ thấy ba lão đạo sĩ mắt rực hung quang, sóng vai đứng cách nhau chừng năm thước, sau lưng là một lão hòa thượng tuổi ngoài tám mươi, mày râu bạc trắng, tướng mạo rất hiền từ, chàng cười nói :

- Hai người mà đại sư nói phải chăng là hai lão đạo sĩ tuổi chừng trên dưới bảy mươi?

Ba lão đạo sĩ nghe vậy liền mắt rực sát cơ, đồng thanh lạnh lùng nói :

- Mai Dao Lân, người hãy mau khai thật, người đã hại chết họ tại đâu?

Mai Dao Lân nhướng mày :

- Khai thật ư? Ba vị xứng đáng thốt ra những lời ấy sao? Không sai Mai mỗ quả có biết họ phơi xác tại đâu, nhưng đâu có nghĩa vụ nhất định phải nói cho các vị biết.

Ba lão đạo sĩ Chương môn nhân ba đại môn phái, trước môn hạ đệ tử và bao nhân vật võ lâm sao thể nhẫn nhịn được, cùng buông tiếng gầm vang, rút trường kiếm trên lưng xuống, chuẩn bị động thủ.

Tuệ Tĩnh đại sư mắt rực tinh quang, trầm giọng nói :

- Vậy là hai vị đạo hữu kia chính là do thí chủ sát hại ư?

Mai Dao Lân cười khinh miệt, quét mắt nhìn ba lão đạo sĩ :

- Tuy không phải là Mai mỗ sát hại, nhưng Mai mỗ quả có ý định giết họ, tuy nhiên đã muộn hơn kẻ hạ thù một bước.

Chương môn Côn Lôn đưa trường kiếm trở vào ngực Mai Dao Lân nói :

- Mai Dao Lân, đại trượng phu dám làm dám chịu, hà tất giấu đầu lòi đuôi.

Mai Dao Lân cười sắc lạnh :

- Đạo trưởng hãy trở kiếm sang chỗ khác!

Chương môn Côn Lôn gần giọng :

- Người chưa trả lời câu hỏi của ta!

Mai Dao Lân mất rục sát cơ, buông tiếng quát vang :

- Đạo Huyền, lão không có được câu trả lời đâu!

Dứt lời chỉ thấy bóng trắng nhấp nhóang, rồi một tiếng rú đau đón vang lên, Đạo Huyền đã lùi sau ba bước, bàn tay phải đứt lìa, máu tuôn xối xả.

Mai Dao Lân tay cầm thanh trường kiếm của Đạo Huyền, tả chưởng liên tiếp bổ xuống ba phát, thanh trường kiếm liền tức gãy làm bốn đoạn. Ngay khi ấy Phụng Ước Bình xuất hiện trên đỉnh núi.

Đoạn Hồn Y, Địa Hành Tầu và Vân Trung Điều thấy đều biến sắc mặt.

Hai Chưởng môn nhân Không Động và Võ Đang vung vẩy thanh trường kiếm trong tay, nhưng không đủ can đảm xuất thủ.

Mai Dao Lân mất rục sát cơ, giọng sắc lạnh nói :

- Chư vị, bây giờ đã đến lúc rồi chứ?

Tuệ Tĩnh đại sư đánh mặt lại nói :

- Mai thí chủ, lão nạp đã nói rồi, môi hồ răng lạnh, Mai thí chủ đã đẩy chúng lão nạp đến đường cùng rồi.

Kim Phụng Ngọc Nữ bỗng xen lời :

- Đại sư nói thật vô lý, nơi đây đâu phải căn cứ địa của chín đại môn phái, Lân đệ chưa từng đặt chân đến Thiếu Lâm tự, thử hỏi đẩy đại sư đến đường cùng là sao?

Tuệ Tĩnh đại sư ngăn người :

- Mai thí chủ đã cố tình gây khó khăn cho chúng lão nạp.

Kim Phụng Ngọc Nữ cười khẩy :

- Gây khó khăn ư? Đại sư có thể khẳng định hai vị Chưởng môn nhân Không Động và Côn Lôn là do Lân đệ sát hại không? Người đã không phải do Lân đệ sát hại, nói ra chốn phơi xác của họ hay không đó là quyền tự do của Lân đệ, ai có thể ép buộc chứ?

Đạo Huyền tay trái bụm lấy vết thương nơi cổ tay phải, tức giận nói :

- Nữ thí chủ sao biết không phải do y sát hại?

Kim Phụng Ngọc Nữ hỏi ngược lại :

- Vậy chứ đạo trưởng dựa vào đâu mà dám khẳng định là do Lân đệ sát hại?

Đạo Huyền đuối lý nói ngang :

- Cô nương là ai? Phải chăng tự biết không thể nào thoát khỏi trùng vây nên bèn vực Mai Dao Lân với ý đồ bưng bít tai mắt mọi người hầu thoát thân khỏi đây?

Kim Phụng Ngọc Nữ sở dĩ lên tiếng là bởi không muốn người của chín đại môn phái bị thương vong dưới tay Mai Dao Lân, nào ngờ lại bị mọi người hiểu lầm thế này, nàng bất giác chau mày, tay phải rút vào trong tay áo, cười khẩy nói :

- Kê bị hãm thân trong trùng vây không phải bọn này mà là chư vị, đạo trưởng muốn biết tiểu nữ là ai phải không? Hãy xem đây!

Dứt lời bàn tay phải vụt trong tay áo bỗng xòe thẳng ra, trên lòng bàn tay là một con kim phụng nhỏ bé rất sinh động. Chín vị Chưởng môn nhân liền tức biến sắc mặt, buột miệng nói :

- Kim Phụng Ngọc Nữ!

Ngay khi ấy trên đỉnh núi hai bên cùng vang lên tiếng hô rền rĩ :

- Nhặt như kim luân nguyệt như câu, phụng du cửu châu thần quý sâu!

Người của chín đại môn phái liền ngược lên nhìn, thấy đều táng đờm kinh tâm, tuy xuất hiện trên đỉnh núi hai bên chỉ có mười lão bà bịt mặt, nhưng trong lòng họ đều hiểu rõ, bằng vào võ công của mười người ấy, thừa sức diệt sạch người của chín đại môn phái có mặt tại đây.

Bởi quá kinh khiếp nên mọi người lập tức nhón nháo, Đoạn Hồn Y liền thừa cơ từ từ dịch chuyển đến sau lưng Mai Dao Lân, có lẽ lão nghĩ khoảng cách ba thước cũng chưa chắc chắn, cần phải tiếp cận thêm một chút nữa.

Mai Dao Lân như cơ hồ không hay biết nguy cơ sau lưng, vẫn vững như bàn thạch đứng đối mặt với ba lão đạo sĩ. Địa Hành Tẩu giờ đây đã không cần phải lo lắng là phải thực hiện lời cam kết với Đoạn Hồn Y sau khi Mai Dao Lân chết dưới tay lão nữa, trái lại y còn sợ Đoạn Hồn Y xuất thủ bất thành.

Vân Trung Điều Ôn Long ngằm nháy mắt với Địa Hành Tẩu, đoạn liền rón rén bước tới về phía trái, toan ngăn đường lách tránh của Mai Dao Lân.

Địa Hành Tẩu Khấu Thiên Thái thấy vậy hiểu ngay, liền ngằm đề tụ công lực, đi về phía bên phải vị trí đối xứng với Vân Trung Điều.

Côn Lôn chuông môn nhân Đạo Huyền thấy người của các đại môn phái khác có vẻ lưỡng lự lòng hết sức lo lắng, bỗng nhìn thấy hành động của Đoạn Hồn Y, liền mừng rỡ, giả vờ tức giận quát :

- Mai Dao Lân, bản đạo chẳng kể ai là hậu thuẫn của ngươi, hôm nay giữa hai ta nếu không một mất một còn thì sự việc chẳng thể nào kết thúc được.

Chuông môn Không Động lúc này cũng đã nhìn thấy, bèn tiếp lời :

- Kể cả phái Không Động nữa!

Lúc này Đoạn Hồn Y chỉ còn cách sau lưng Mai Dao Lân không đầy hai thước, hai tay vươn thẳng ra đã có thể chạm vào bối tâm Mai Dao Lân rồi.

Mai Dao Lân mất ánh lên sắc lạnh, cười nói :

- Nếu Chuông môn nhân Võ Đang mà nói tiếp một câu nữa, là vị bằng hữu sau lưng Mai mỗ có thể đắc thủ rồi!

Giọng nói hết sức bình thản, nhưng người nháng cái đã tiến tới trước hai thước và quay phắt lại.

Đoạn Hồn Y vừa nghe Mai Dao Lân nói đến câu “vị bằng hữu sau lưng”, bất giác ngẩn người, song liền tức quát vang :

- Vậy là vừa tầm rồi!

Đồng thời song chuông nhanh như chớp tung ra.

Từ một thoáng ngẩn người đến xuất chuông chỉ trong chớp mắt, nhưng xê xích chỉ đường tơ kẽ tóc, niềm hy vọng của mọi người đã hoàn toàn tiêu tan. Mai Dao Lân bước tới, quay người, xuất chuông, tất cả cũng chỉ diễn ra trong khoảnh khắc.

“Bùng” một tiếng vang dội, cát đá tung bay mịt mù, mặt đất rung chuyển, kinh phong như cơn gió xoáy, mạnh đến mức những người đứng gần không sao mở mắt ra được.

Đoạn Hồn Y bật lùi bốn bước dài, hai mắt tròn to, hai cánh tay bãi hoải buông thõng, mặt co giật liên hồi, hai góc trán ướt đầm mồ hôi, giò đây lão không chỉ kinh dị, mà là tội cùng khiếp hãi, bởi lão hiểu rất rõ trong tay mình đã có gì. Ba lão đạo sĩ cùng tiến tới một bước, như định xuất thủ nhân lúc Mai Dao Lân chao người. Song họ đã thất vọng, bởi Mai Dao Lân không hề động đậy. Kim Phụng Ngọc Nữ lướt đến bên cạnh Mai Dao Lân, vẻ quan tâm khê hời :

- Lân đệ, trong tay Đoạn Hồn Y e rằng có độc, có cảm thấy gì khác lạ không vậy?

Mai Dao Lân thân nhiên cười :

- Phương tỷ yên tâm, lão chẳng những song chuông không chạm được vào người Dao Lân mà ngay cả chuông phong cũng chẳng thể xâm nhập. Phương tỷ, các vị anh hùng của chín đại môn phái có lẽ phải nhờ đến Phương tỷ lo liệu cho.

- Lân đệ hãy thận trọng, những người kia tỷ tỷ giải quyết được rồi!

Kim Phụng Ngọc Nữ nói xong, ném cho Mai Dao Lân cái nhìn đầy quan hoài, đoạn quay người đi về phía người của chín đại môn phái.

Vân Trung Điều thất vọng đưa mắt nhìn Địa Hành Tẩu, y chẳng thể nào ngờ với khoảng cách gần như vậy mà Mai Dao Lân cũng tránh khỏi được một cách dễ dàng. Mai Dao Lân cười sắc lạnh nói :

- Tân Ân, trước bữa độc, rồi sau ám toán, ba lần cơ hội tôn giá đều chưa hạ sát được Mai mỗ, đã đến lúc Mai mỗ báo đáp tôn giá rồi!

Đoạn thò tay vào lòng, lấy ra một đóa Lục bình xanh, đặt trên lòng bàn tay nói tiếp :

- Tuy nhiên, Mai mỗ không biết sử dụng tuyệt kỹ của tôn giá, vẫn với phương cách như mọi khi, đóa lục bình này, tôn giá hãy đeo vào trên thịt trước.

Đoạn Hồn Y liếc nhìn Lục bình xanh, lòng chợt rung động, cố định thần nói :

- Mai Dao Lân, điều ấy e rằng ngươi phải đích thân động thủ mới được, hắc hắc...

Vân Trung Điều đã nhận thấy Đoạn Hồn Y có vẻ khiếp sợ, bèn nảy ý lạnh lùng nói :

- Mai Dao Lân, chẳng hay lão phu có đủ tư cách đeo Lục bình xanh chăng?

Sanh Thiên Tẩu nghe vậy, một bước tạt ngang ba thước, đứng cản trước mặt Vân Trung Điều, dậm giọng nói :

- Các hạ chưa xứng đáng!

Vân Trung Điều nhìn Sanh Thiên Tẩu từ đầu đến chân một hồi, trầm giọng hỏi :

- Tôn giá với Mai Dao Lân quan hệ thế nào mà lại không màng sống chết, thay y đứng ra chống đối Vạn Tượng cung và toàn thể võ lâm?

- Lão phu là bộc tòng của Mai công tử, nếu các hạ tự tin hạ được Hàn Thiên Hồng này thì cứ xuất thủ, bất tất đưa Vạn Tượng cung và võ lâm Trung Nguyên ra hù dọa.

- Bộc tòng ư?

Vân Trung Điều mất tức lửa giận và sát cơ, đột nhiên sấn tới vung chưởng bỏ vào ngực Sanh Thiên Tẩu quát :

- Hãy tránh xa ra!

Chưởng phong rít lên như sấm rền, thanh thế thật khủng khiếp. Sanh Thiên Tẩu vừa thấy đối phương xuất thủ, lệ làng tiến tới một bước, vung chưởng nghênh đón, “bùng” một tiếng vang dội, hai người đều bật lùi hai bước, bất phân cao thấp.

Vân Trung Điều sở dĩ tức giận là bởi Sanh Thiên Tẩu đã với thân phận bộc tòng cản ngăn y, khiến y mất sĩ diện, nhưng không ngờ bộc tòng này võ công lại ngang ngửa với y, sắc mặt biến đổi liên hồi, liền tức thẹn quá hóa giận, quát to :

- Hãy nằm xuống cho ta!

Dứt lời người đã vọt lên không hết như cừu điều đằng vân, trong thoáng chốc đã liên tiếp tung ra mười sáu chưởng, phủ chụp tới mười sáu tử huyệt khắp người Sanh Thiên Tẩu, hiển nhiên là muốn hạ sát ông tại chỗ ngay tức khắc. Sanh Thiên Tẩu đáng người cao to, rất thuận lợi xuất thủ đối với trên cao, thấy vậy cười khẩy nói :

- Kê nằm xuống chắc chắn không phải là lão phu!

Đồng thời người xoay nhanh song chưởng vung động nghênh tiếp, cuộc chiến lập tức liền diễn ra ác liệt. Mai Dao Lân lạnh lùng cười nói :

- Tân Ân, giờ đến lượt tôn giá với Mai mỗ... tôn giá đã chuẩn bị rồi chứ?

Đoạn Hồn Y thấy Vân Trung Điều võ công cao thế kia mà ngay cả một tòng bộc của Mai Dao Lân cũng không giành được phần thắng, lòng càng thêm khiếp sợ, thế nhưng, lão với Địa Hành Tẩu đã cãi nhau khi nãy, ngại lên tiếng nhờ y giúp sức, đành bầm bụng nói :

- Lão phu đã sẵn sàng, hai ta ai xuất thủ trước?

Tuy miệng hỏi Mai Dao Lân, nhưng sớm đã ngầm vận tụ công lực vào song chưởng. Địa Hành Tẩu vốn cũng có ý muốn giúp sức, nhưng Đoạn Hồn Y không lên tiếng, lão đâu chịu tự hạ mình hỏi trước, nên tạm thời tọa thị bàng quang.

Mai Dao Lân đưa mắt nhìn những gân xanh nơi góc trán Đoạn Hồn Y, cười chế nhạo :

- Tôn giá chẳng phải sớm đã chuẩn bị rồi đó sao?

Đoạn Hồn Y lúc này đã mất lòng tin, tâm lý bị Mai Dao Lân vạch trần bất giác cả kinh, chẳng còn cách nào hơn, đành bầm bụng buông tiếng quát vang, toàn lực vung chưởng bỏ vào ngực Mai Dao Lân.

Mai Dao Lân mất ánh sát cơ, không hoàn kích ngay, cũng chẳng tránh né, hai mắt chăm chăm nhìn vào đôi ngươi Đoạn Hồn Y.

Đoạn Hồn Y xuất thủ nhanh như chớp, mắt thấy song chưởng chỉ còn cách ngực Mai Dao Lân chừng năm tấc, Đoạn Hồn Y mất bỗng tức sát cơ, màu xanh xám trong lòng bàn tay đột nhiên phóng ra.

Ngay khi sát cơ vừa hiện lên trong mắt Đoạn Hồn Y, Mai Dao Lân đột nhiên biến mất, ngay chính bản thân Đoạn Hồn Y gần trong gang tấc cũng không trông thấy rõ chàng đã lách tránh như thế nào.

Theo kinh nghiệm giang hồ, Đoạn Hồn Y lệ làng quay người một trăm tám mươi độ, tuy lão không hề trông thấy mục tiêu, nhưng song chưởng đã bỏ xuống phía trước, lão chắc chắn biết Mai Dao Lân ở ngay sau lưng, bởi trong lúc quay người, lão đã nhìn qua ba phía kia.

Một tiếng cười khẩy xẹt ngang bên mình, Đoạn Hồn Y mới hay một chưởng của mình đánh hụt, ngay khi ấy bỗng nghe trên Thiên Linh cái đau nhói, cơ hồ không hề suy nghĩ, lại lệ làng quay người tung ra một chưởng.

Phen này, mục tiêu không động đậy được nữa, “bùng” một tiếng vang dội, Đoạn Hồn Y bật lùi năm bước, trước mặt Mai Dao Lân vẫn đứng yên như núi, vị trí đứng dường như vẫn là chỗ vừa rồi, tư thái vẫn như trước, chỉ khác là trên khóe môi chàng lúc này đang hiện lên một nụ cười khiến người ớn lạnh. Đoạn Hồn Y bỗng nghĩ đến gì đó, liền đưa tay phải sờ lên Thiên Linh cái, rồi thì hồi lâu không bỏ tay xuống được nữa.

Mai Dao Lân chậm chậm xoè tay ra nói :

- Tàn Ân, Mai mỗ đeo Lục bình xanh lên trên thịt tôn giá cũng chẳng phiền phức mấy.

Địa Hành Tẩu rợn người, đưa mắt nhìn lên Thiên Linh cái Đoạn Hồn Y, vừa lúc Đoạn Hồn Y bỏ tay xuống, Đóa Lục bình xanh đã bị máu tươi nhuộm đỏ chói, đó chính là biểu ký chết chóc mà mọi người đều biết trong mấy năm gần đây.

Người của chín đại môn phái thấy đều toát mồ hôi lạnh, vốn ra họ định bằng vào sức riêng mình tiêu diệt Mai Dao Lân, vì như vậy họ có thể dương danh Trung Nguyên. Thế nhưng họ đều tự hiểu rõ, cho dù không thể dùng độc, võ công của họ còn kém xa Đoạn Hồn Y, hiện tại Đoạn Hồn Y đã thảm bại nhanh chóng thế này, họ phải cân nhắc lại, xem có được bao nhiêu hy vọng giành lấy niềm vinh quang kia.

Kim Phụng Ngọc Nữ Hoa Diễm Phương quét mắt nhìn các vị chủ võ môn nhân chín đại môn phái, lạnh lùng nói :

- Các vị Chủ võ môn nhân hãy tự suy nghĩ cho kỹ, bản cô nương không muốn nhiều lời.

Đoạn quay sang hướng trên núi, cao giọng nói :

- Hữu vệ hãy nhìn cho rõ, phái nào mà động đây cứ giết thẳng tay!

Trên núi liền có tiếng Hữu Vệ cung kính đáp :

- Kính tuân lệnh dụ.

Tuệ Tĩnh đại sư trầm giọng nói :

- Nữ thí chủ, đó là đe dọa phải không?

Kim Phụng Ngọc Nữ lạnh lùng :

- Bản cô nương không hề có ý tiêu diệt chín đại môn phái nên mới nhẫn nhịn đến bây giờ, do đó rất mong các vị sáng suốt một chút.

Đạo Huyền tiếp lời :

- Theo như tác phong của Kim Phụng Ngọc Nữ trước kia không bao giờ nhẫn nhịn kẻ khác, hẳn là bên trong có nguyên nhân gì đó, đúng chẳng?

Kim Phụng Ngọc Nữ cười khẩy :

- Đạo trưởng nghĩ thế nào cũng được.

Dứt lời liền quay người đi về phía Mai Dao Lân.

Đạo Huyền một lòng chỉ muốn báo phục mối hận chặt tay, liền trầm giọng nói :

- Theo bản đạo nghĩ, hẳn là trong lòng cô nương hiểu rõ Mai Dao Lân có điều không phải với bản phái.

Kim Phụng Ngọc Nữ sờ dĩ thay đổi tác phong khi trước là bởi lòng xuân đã có nơi gửi gắm, không muốn tranh chấp võ lâm nữa. Đạo Huyền cứ vô lý bức bách, nàng không khỏi tức giận, buông tiếng cười sắc lạnh, quay người lại, vung tay ném một con chim phụng, đánh giọng nói :

- Đạo Huyền chính tôn giá bức bách bản cô nương phải vậy, nếu vị nào muốn ném thử thủ đoạn của bản cô nương thì cứ di động một bước.

Dứt lời liền quay đi, không đếm xỉa đến đối phương nữa.

Đừng thấy con chim phụng nhỏ bé là thế, nó vừa rơi xuống đất, người của chín đại môn phái thấy đều tái mặt, không ai dám xô dịch một bước. Lúc này Địa Hành Tẩu đã định thần lại, tức giận nói :

- Tàn huynh trong mình có hăng trăm thứ kịch độc, vì sao không sử dụng?

Đoạn Hồn Y từ lúc bị Mai Dao Lân cầm lục bình xanh lên đầu, lòng khiếp sợ tột cùng, không dám tranh biện cùng Địa Hành Tẩu nữa, buột miệng nói :

- Lão phu không có cơ hội!

- Tàn huynh cần cơ hội như thế nào?

Mai Dao Lân cười khẩy tiếp lời :

- Cần phải có người phá được chương lực của Mai mỗ trước, để cho kịch độc có thể theo chương phong ập đến, Địa Hành Tẩu tôn giá muốn trợ giúp cho Đoạn Hồn Y phải không?

Địa Hành Tẩu quả có ý như vậy, bèn cười gằn nói :

- Mai Dao Lân, lão phu đúng là có ý ấy!

Mai Dao Lân đưa mắt nhìn Đoạn Hồn Y, lạnh lùng nói :

- Đoạn Hồn Y, đây là cơ hội cuối cùng, Mai mỗ mong là tôn giá có thể thành công.

Địa Hành Tẩu vừa đứng ra, lòng tin đã mất đi của Đoạn Hồn Y lại phục hồi, mắt ánh độc quang gằn giọng nói :

- Mai tiểu tử, lão phu không bao giờ hạ loại độc gây tử vong nội trong ba ngày đối với ngươi, phải cho người ném mùi trái hết mọi đau khổ trên đời, lão phu mới hạ nổi cấm giận trong lòng.

Kim Phụng Ngọc Nữ nghe vậy rợn người, song chường liền vận đầy công lực. Mai Dao Lân cười khẩy :

- Tôn giá nói suông vô ích, hãy động thủ đi!

Địa Hành Tẩu buông tiếng quát vang, vung chường bỏ thẳng vào ngực Mai Dao Lân và quát :

- Mai Dao Lân, hãy tiếp lão phu một chường!

Trong khi ấy Đoạn Hồn Y đứng yên, hai mắt chăm chăm nhìn Mai Dao Lân.

Mai Dao Lân biết lão đang chờ cơ hội, nếu mình mà xuất thủ, nhất định lão sẽ thừa cơ phóng độc, quả chẳng dễ phòng vệ, nhưng thế chường của Địa Hành Tẩu lại chẳng thể không tiếp, nhất thời thật khó quyết định.

Ngay khi ấy bỗng nghe Kim Phụng Ngọc Nữ quát to :

- Địa Hành Tẩu, bốn cô nương tiếp lão một chường!

Dứt lời người đã lao đến, vừa lúc đón lấy thế chường của Địa Hành Tẩu, “bùng” một tiếng vang dội, trong lá rụng tung bay, hai người đều bật lùi hai bước.

Kim Phụng Ngọc Nữ có ý giữ chân Địa Hành Tẩu để cho Mai Dao Lân trừ khử Đoạn Hồn Y, liền tức lại lao tới, trong tiếng quát vang, liên tiếp tung ra mười hai chường, chia ra công vào mười hai đại huyệt khắp người Địa Hành Tẩu.

Địa Hành Tẩu võ công vốn không cao hơn Kim Phụng Ngọc Nữ, một khi nằng toàn lực công kích, lão đâu dám khinh xuất, vì bảo toàn bản thân đành phải toàn lực ứng phó, đâu còn giúp Đoạn Hồn Y được nữa.

Mai Dao Lân lạnh lùng tiến tới hai bước nói :

- Đoạn Hồn Y, tôn giá đã đến lúc đoạn hồn rồi!

Bao hy vọng lại trở thành bào ảnh, Đoạn Hồn Y biết giờ đây không còn ai có thể giúp mình được nữa, thật hận Kim Phụng Ngọc Nữ thấu xương, thâm cắn chặt răng quát :

- Không phải ngươi thì là lão phu!

Dứt lời song chường đã bỏ thẳng vào bụng dưới của Mai Dao Lân, chường phong xuất loáng thoáng có những tia xanh, hiển nhiên có kèm theo kịch độc. Mai Dao Lân cười khẩy quát :

- Bồ Đề Thiên Phạt!

Chỉ thấy bóng chường chập chùng, chường lực của Đoạn Hồn Y hoàn toàn bị đánh tan, đồng thời áp lực khủng khiếp đã từ bốn phương tám hướng ập đến. Đoạn Hồn Y thấy thế lạng người, vội tung mình ra sau hơn trượng, kinh hoàng hét lên :

- Huyền Vũ tuyệt học!

Mai Dao Lân như bóng theo hình, đuổi đến quát to :

- Phật Giáng Vạn Ma!

Vừa dứt lời một lần bóng chường đã nhanh như tia chớp phủ chụp xuống. Đoạn Hồn Y chưa kịp đứng vững, đâu thể xuất chiêu chống đỡ, biết chắc khó thể bảo toàn tánh mạng, song chết như thế này cũng thật không cam tâm, ngay trong khoảnh khắc ấy, lão chợt trông thấy Kim Phụng Ngọc Nữ đang giao chiến với Địa Hành Tẩu.

Đoạn Hồn Y bậm môi, bỗng quay người gom hết toàn thân công lực quát vang :

- Nha đầu thối tha kia, hãy cùng đi với lão phu!

Dứt lời chuông đã tung ra, mục tiêu là Kim Phụng Ngọc Nữ và Địa Hành Tẩu.

“Bình” một tiếng vang dội, máu thịt văng bay tung tóe, đồng thời bên kia vang lên hai tiếng rú thảm thiết.

Mai Dao Lân không thể nào ngờ Đoạn Hồn Y lại chẳng màng đến tính mạng, trước khi chết lại tấn công Kim Phụng Ngọc Nữ, vừa nghe tiếng rú thảm thiết, con tim chàng liền như rơi xuống vực sâu vạn trượng, chẳng ngó ngàng đến thi thể máu thịt nhầy nhụa của Đoạn Hồn Y, quay người phóng nhanh về phía Kim Phụng Ngọc Nữ.

Ngay khi ấy bỗng nghe Đạo Huyền với vẻ kích động lớn tiếng nói :

- Kim Phụng Ngọc Nữ đã chết, Mai Dao Lân tâm thần bất ổn, chúng ta không động thủ còn chờ gì nữa?

Tiếp theo có người nói :

- Đứng rồi, chúng ta tiến lên!

- Tiến lên, tiến lên!

Mai Dao Lân đến nơi thì vừa lúc Kim Phụng Ngọc Nữ từ từ ngã ngửa ra sau, chàng vội đưa tay đỡ lấy. Ngay khi ấy sau lưng chàng vang lên tiếng quát tháo của nhóm Đạo Huyền, song chàng như không hề nghe thấy.

Đối diện với Kim Phụng Ngọc Nữ chừng năm thước. Địa Hành Tẩu nằm úp trên đất, ngực phập phồng dữ dội, chứng tỏ lão hô hấp hết sức khó khăn.

Mấy người thừa cơ lao đến đã bị người của Kim Phụng Cung cản lại, tiếng quát tháo và tiếng rú thảm vang lên liên hồi nhưng Mai Dao Lân hoàn toàn không màng đến.

Tay phải chàng ôm chặt lưng Kim Phụng Ngọc Nữ, tay trái nhẹ vuốt mái tóc rối bời của nàng, sắc mặt chàng trắng bệch hết như Kim Phụng Ngọc Nữ.

Kim Phụng Ngọc Nữ uể oải, mở mắt ra, cổ nhoèn cười nói :

- Tay Lân lạnh quá, mà còn run rẩy nữa, Lân đệ sợ trường hợp này phải không? Vì sao vậy?

Mai Dao Lân giọng trĩu nặng :

- Phương tỷ đừng giả vờ dối gạt Dao Lân, nói đi, Phương tỷ thấy trong người chỗ nào không được khỏe?

Kim Phụng Ngọc Nữ cười héo hắt :

- Tỷ tỷ không cảm thấy đau đớn chút nào cả, nhưng tỷ tỷ biết giấc mơ đẹp mà tỷ tỷ ngỡ là thực hiện được đã sắp tan vỡ. Ôi! Hồng nhan bạc mệnh, tỷ tỷ đã vui mừng quá sớm.

Khỏe môi nàng vẫn treo nụ cười thỏa mãn đã gắng gượng tạo ra, nhưng không kềm chế được những giọt nước mắt tràn khỏi bờ mi.

Mai Dao Lân nghe lòng se thắt, sốt ruột nói :

- Phương tỷ nói mau đi!

Kim Phụng Ngọc Nữ nhẹ đặt tay lên má Mai Dao Lân, dịu giọng nói :

- Lân đệ đừng đối kháng mình, sở dĩ tỷ tỷ yêu Lân đệ là vì Lân đệ kiên cường, bình thản và xem nhẹ sự sống chết. Trong lòng tỷ tỷ, Lân đệ mãi mãi là một người rắn rỏi, tuy tỷ tỷ không thể sống cận kề bên Lân đệ, nhưng chết cũng không bao giờ rời xa Lân đệ, chúng ta chỉ cách biệt về thân xác mà thôi!

- Chả lẽ Phương tỷ muốn Dao Lân phải van xin mới chịu nói hay sao?

Kim Phụng Ngọc Nữ lắc mạnh đầu, nước mắt tuôn rơi lã chã :

- Lân đệ nặng tình cảm quá, nếu có một chút sinh cơ, tỷ tỷ quyết không bỏ qua đâu, Lân đệ biết là một người con gái muốn tìm được người tình trong mộng phải khó khăn biết bao không?

- Phương tỷ hãy cho Dao Lân biết đã thọ thương ở đâu?

- Ở trên vai, Địa Hành Tẩu đã cản trước tỷ tỷ, nhưng tỷ tỷ cảm thấy được tốc độ xâm nhập của chất độc.

Kim Phụng Ngọc Nữ chưa dứt lời, Mai Dao Lân đã lẹ làng vung chỉ điểm khóa huyệt Kiên Tĩnh trái và huyệt Thông Tâm của nàng.

Kim Phụng Ngọc Nữ giọng ai oán :

- Cầu trời xót thương tấm chân tình của tỷ tỷ, cho tỷ tỷ được kề cận bên Lân đệ thêm vài ngày thì dù là nỗi đau khổ nhất đời tỷ tỷ cũng chịu đựng được.

Kim Phụng Ngọc Nữ vừa dứt lời, bỗng thấy bóng người nhấp nhোáng, bên cạnh đã xuất hiện Phụng Úc Bình và lão bà tay áo vàng.

Phụng Úc Bình hơi hải nói :

- Lân ca, Phụng tỷ thế nào rồi?

Mai Dao Lân lúc này lòng rối bời, nhưng không muốn cho Phụng Úc Bình hay biết, bèn gượng cười nói :

- Phụng tỷ đã thọ thương, nhưng không hề gì, xong việc ở đây chúng ta sẽ tức khắc tìm người cứu chữa. Bình muội với hữu vệ hãy ở đây canh chừng Phụng tỷ cẩn thận, việc ở đây để ngu ca giải quyết được rồi.

Đoạn thận trọng trao Kim Phụng Ngọc Nữ qua cho Phụng Úc Bình.

Bỗng nghe một giọng khản lạc âm trầm nói :

- Mai Dao Lân, ngươi đừng tự an ủi, kịch độc của Đoạn Hồn Y, trên đời không ai cứu chữa được.

Mai Dao Lân nhướng mày, mắt rực sát cơ nhìn Địa Hành Tẩu đang nằm sấp trên mặt đất, cổ ngược mặt lên nói, lạnh lùng nói :

- Lẽ ra Mai mỗ phải cảm tạ tôn giá đã can thiệp chính diện.

Địa Hành Tẩu cười khẩy :

- Lão phu cũng phải cảm tạ ngươi đã báo thù cho lão phu, chết cũng không hối tiếc, lại còn có một mỹ nhân đi cùng lão phu xuống suối vàng nữa, ha ha...

Mai Dao Lân từ từ đưa tay phải lên, giọng lạnh toát :

- Tôn giá đã đến lúc lên đường rồi!

Địa Hành Tẩu mừng rỡ, buột miệng :

- Ngươi muốn đưa... đưa lão phu một... một đoạn đường ư?

Tuy lão cố nhịn không để cho nỗi đau khổ lộ ra mặt, nhưng không sao kềm chế được tiếng nói run rẩy. Mai Dao Lân bỗng bỏ tay xuống nói :

- Tôn giá sống có lẽ còn đau khổ hơn chết nhiều!

Địa Hành Tẩu kinh hải :

- Mai Dao Lân, có giỏi thì ngươi hạ thủ đi!

Mai Dao Lân bỗng ngửa mặt cười vang, tiếng cười đầy thê thiết ghê rợn, cười dứt lạnh lùng nói :

- Mai mỗ nhận thấy tôn giá không thể chết thoải mái như vậy được, bởi vì tôn giá cần ném trái nỗi đau tội cùng nhất trong đời thì mới đáng kiếp, ha ha...

Địa Hành Tẩu nghiêng răng quát :

- Các ngươi hãy hạ thủ giải quyết lão phu nhanh lên!

Người của Vạn Tượng cung thấy ba người cầm đầu một chết một thọ thương, còn lại một cũng đã mất khả năng chỉ huy, thấy đều hết sức hoang mang, đang khi chưa biết phải làm gì, nghe vậy lập tức có bảy tám người lao đến, nhưng không dám hạ thủ. Địa Hành Tẩu lúc này đau thấu tâm can, thấy vậy tức giận quát :

- Các ngươi còn chưa động thủ, chờ gì nữa hả?

Mai Dao Lân cười khẩy :

- Chả lẽ tôn giá ngay cả sức tự tuyệt cũng không còn ư?

- Đúng vậy, lão phu quả không còn sức để tự tử nữa, họ thấy đều đến từ Vạn Tượng cung, hẳn biết rõ luật lệ diệt khẩu của Vạn Tượng cung, chưa động thủ còn chờ gì nữa?

Mọi người nghe vậy quả nhiên không dám chần chừ nữa, chỉ nghe tiếng quát vang liên hồi, bảy tám người vung tay bỏ xuống. Địa Hành Tẩu thảm thờ dài,

vội nhắm mắt lại. Ngay khi ấy, bỗng “choang” một tiếng như rỗng găm, tiếp theo là tiếng rú thẳm liên hồi, bảy tám gã tráng hán lần lượt đầu lia khỏi cổ ngã gục xung quang Địa Hành Tẩu, máu phun rộp trời xối đầy khắp đầu mình Địa Hành Tẩu.

Địa Hành Tẩu thấy vậy lặng người, nghiêng răng cắn hờn nói :

- Mai Dao Lân, lòng dạ người thật độc ác!

Mai Dao Lân vung Bạch Long kiếm lên, lạnh lùng nói :

- Trên giang hồ ai cũng biết Mai mỗ tàn ác, không cần tôn giá khen ngợi, vì để cho tôn giá có thể ném trái cảm thụ trước khi chết, thôi thì Mai mỗ diệt trừ hết nỗi lo nghĩ cho tôn giá vậy.

Đoạn buông tiếng huýt dài, tung mình lao về phía đám người Vạn Tượng cung đang đứng thờ thần.

Mai Dao Lân đau lòng bởi Kim Phụng Ngọc Nữ bị thọ thương, nên sát cơ bùng dậy như hỏa sơn, Bạch Long kiếm quét đến đâu là máu phun như suối, chưởng phong quét đến đâu là tiếng thét vang trời, đám thủ hạ Vạn Tượng cung vốn đã như rắn không đầu, sao thể chống nổi Mai Dao Lân uy mãnh như hổ báo, chẳng mấy chốc đã ngã gục hơn hai mươi người, số còn lại bỏ chạy tán loạn. Kim Phụng Ngọc Nữ cố mở mắt ra nhìn, giọng nặng nề nói :

- Dao Lân khích động quá!

Phụng Úc Bình vội hỏi :

- Phương tỷ còn ghét Lân ca nữa không?

Kim Phụng Ngọc Nữ thu ánh mắt về, nhìn vào mặt Phụng Úc Bình, hồi lâu mới nói :

- Lẽ ra Bình muội phải mong tỷ tỷ ghét Dao Lân mới đúng.

Phụng Úc Bình ngó người, bỗng thờ dài trầu nặng rồi nói :

- Tiểu muội thương yêu tỷ tỷ và cũng thương yêu Lân ca, tiểu muội vẫn thường nghĩ, phải chi ba chúng ta có thể kề cận bên nhau thì trên cõi đời này chẳng có gì đáng để cho tiểu muội lưu luyến nữa, thế nhưng..

Kim Phụng Ngọc Nữ rung động cõi lòng, buột miệng :

- Nhưng Bình muội không thể toại nguyện phải không?

- Vâng, tiểu muội nhớ Lân ca từng nói, con người cần phải có chỗ khiếm khuyết mới kể được là cuộc đời, có lẽ tiểu muội đã khiếm khuyết ở điểm ấy.

Kim Phụng Ngọc Nữ lại rung động cõi lòng, đưa mắt nhìn Phụng Úc Bình đang hướng mắt về phía trời xa, nàng như thoáng thấy hai giọt lệ nóng đang lăn dài trên má Phụng Úc Bình.

Kim Phụng Ngọc Nữ buông tiếng thờ dài, về ấy náy khẽ nói :

- Bình muội biết là tỷ tỷ có một điều đã lừa dối Bình muội cho đến bây giờ không?

Phụng Úc Bình chậm chậm cúi xuống, quả nhiên trên má có hai giọt nước mắt, nàng cười ảo não nói :

- Tiểu muội biết Phương tỷ lừa dối tiểu muội thì cũng vì lo cho tiểu muội mà thôi!

Kim Phụng Ngọc Nữ đỏ mặt, hổ thẹn lắc đầu :

- Lần này tiểu muội đã lầm rồi, vì Bình muội quá kính trọng tỷ tỷ nên đã quên mất tỷ tỷ cũng là thân gái như Bình muội, cũng có nhu cầu như nhau, có điều là Bình muội đã tìm gặp trước, còn tỷ tỷ thì phát hiện sau, lý trí bảo tỷ tỷ không nên lừa dối Bình muội, nhưng tỷ tỷ không sao kềm chế được tình cảm lòng mình.

Hữu Vệ mặt co giật dấy về hồi hộp, hai mắt nhìn chốch vào mặt Phụng Úc Bình, một lời nói của nàng trong lúc này sẽ quyết định một đời của Kim Phụng Ngọc Nữ.

Phụng Úc Bình lòng dạ trong trắng, nghe vậy ngo ngác nói :

- Phương tỷ nói gì, tiểu muội không hiểu?

Kim Phụng Ngọc Nữ cười ảo não :

- Thật ra tỷ tỷ yêu thương Dao Lân từ lâu rồi!

Phụng Úc Bình biến sắc mặt, sừng sốt buột miệng hỏi :

- Sao Phuong tỷ bảo là yêu Lân ca, bằng lòng thành hôn với Lân ca ư?

Hữu Vệ lặng người, trên gương mặt đầy nếp nhăn liền tức đẫm mồ hôi, ra chiều rất hoảng sợ.

Kim Phụng Ngọc Nữ cũng nghe lòng trĩu xuống, gượng cười :

- Phải, tỷ tỷ đã yêu Dao Lân từ lâu, thế nhưng tỷ tỷ biết mình phải làm gì...

Nàng chưa dứt lời, Phụng Ưc Bình bỗng hai tay xiết mạnh, ôm chặt lấy Kim Phụng Ngọc Nữ, hớn hờ cười nói :

- Phuong tỷ tốt quá, kể từ nay chúng ta có thể kề cận bên Lân ca rồi, tiểu muội vui sướng quá.

Hữu Vệ thở phào một hơi dài, thầm nói :

- Tiểu công chúa thật làm cho người ta muốn chết khiếp đi được.

Đoạn liền quay mặt đi nơi khác.

Kim Phụng Ngọc Nữ mắt trào lên hai giọt lệ cảm kích lắm lắm :

- Bình muội, chính Bình muội mới là người có lòng dạ tốt thật sự.

Lúc này bọn thủ hạ Vạn Tượng cung đã bỏ chạy hết, Mai Dao Lân đã phi thân lao về phía người của chín đại môn phái, bỗng Hữu Vệ lạnh lùng quát :

- Kim Dao vương tử, ngươi còn muốn bỏ trốn hả?

Đoạn liền tung mình đuổi theo. Kim Phụng Ngọc Nữ vội nói :

- Hữu Vệ, không cần đuổi theo, Lân đệ đã hứa là hôm nay không giết y rồi!

Hữu Vệ nghe vậy liền chững bước, đưa mắt nhìn Kim Dao vương tử đang được hai thủ hạ Vạn Tượng cung diu đỡ, cười khẩy nói :

- Tiểu tử ấy khá thật, đến như đồ chúng của Vạn Tượng cung cũng bị hấn thuyết phục.

Bỗng nghe mấy tiếng rú thảm vang lên, tiếp theo là tiếng Tuệ Tĩnh đại sư quát vang :

- Mai thí chủ, hãy dừng tay đi thôi!

Ba người liền cùng ngoảnh mặt nhìn về phía ấy, chỉ thấy bóng người tung ngang phóng dọc, tiếng rú thảm liên hồi, nơi ánh thép lướt qua, máu tuôn như suối, Mai Dao Lân không hề ngừng tay.

Người của Kim Phụng Cung vốn không muốn tiêu diệt người của chín đại môn phái, chỉ định giết một kinh trăm cho họ khiếp sợ, nên từ khi cuộc chiến diễn ra đến giờ chỉ có năm sáu người táng mạng mà thôi. Vì vậy Tuệ Tĩnh đại sư mới không lên tiếng, song đến khi Mai Dao Lân động thủ thì tình hình khác hẳn, chàng vừa nhập cuộc là đã có mười mấy người trở thành vong hồn dưới kiếm chàng.

Trên đời chẳng có người không sợ chết, sau tiếng quát của Tuệ Tĩnh đại sư, hai chương môn nhân Võ Đang và Không Động liền lớn tiếng quát :

- Đệ tử bốn phái lui mau!

Chương môn nhân Côn Lôn nghe vậy, cũng vội quát :

- Đệ tử bốn phái lui ngay!

Người của Kim Phụng Cung cũng chẳng muốn giết chóc quá nhiều, vừa thấy người của ba phái lui ra, cũng liền dừng tay ra, chia làm hai bên đối mặt nhau. Mai Dao Lân ôm chéch trường kiếm trước ngực, mắt vẫn ngập đầy sát cơ, lạnh lùng quét mắt nhìn chương môn nhân ba phái, cười khẩy nói :

- Sự việc e rằng khó giải quyết dễ dàng vậy được, các vị đã vì tiêu diệt Mai Dao Lân này đến đây, Mai mỗ cũng không muốn để cho các vị toàn thân trở về, các vị thu về quá sớm rồi.

Đạo Huyền nhướng mày :

- Mai Dao Lân, ngươi tưởng bọn ta sợ ngươi hay sao?

Mai Dao Lân cười khẩy :

- Đạo Huyền, tôn giá dám đến, Mai mỗ dám chống, chúng ta không ai sợ ai cả. Hãy ra đây, tôn giá cũng là Chương môn một phái tôn cao, không cần phải theo sự chỉ huy của kẻ khác.

Đạo Huyền tự biết không phải là đối thủ của Mai Dao Lân, song trước mặt công chúng, vì danh dự phái Côn Lôn, lão chẳng thể tỏ ra hèn nhát, sau một thoáng do dự, đành bấm bụng vừa định cất bước, bỗng nghe sau lưng vang lên năm tiếng quát to :

- Chương môn bốn phái là một bậc tôn sư, lẽ nào lại giao thủ với một kẻ hiếu sát như ngươi, để huynh đệ ta thu dọn người được rồi.

Đồng thời năm bóng người đã lẳng không lao bỏ vào Mai Dao Lân. Tuệ Tĩnh đại sư thấy vậy cả kinh, vội trầm giọng quát :

- Hãy khoan, đừng..

Năm tiếng rú thảm khóc và máu phun tung tóe đã cắt đứt câu nói của đại sư, thi thể năm đạo sĩ ngổn ngang nằm giữa Mai Dao Lân và ba vị chương môn nhân, máu chảy lênh láng. Mai Dao Lân thản nhiên nói :

- Vị nào tiếp theo nào?

Vũ Nội song kỳ đưa mắt nhìn nhau, Cửu Hoàn Kiếm thở dài trĩu nặng :

- Ôi! Vậy là kết thù nữa rồi!

Huyết Phụng phu nhân tiếp lời :

- Cầu mong đừng kết thêm thù nữa.

Đoạn hai người cùng cất bước đi về phía Mai Dao Lân.

Mắt nhìn sư huynh đệ đỏ máu phoi phây, đệ tử phái Côn Lôn thấy đều bùng lửa căm thù, trong tiếng quát mắng ầm ĩ, ủa nhau tiến tới. Tuệ Tĩnh đại sư biến sắc mặt quay sang Đạo Huyền, trầm giọng nói :

- Đạo huynh, vì tình anh của phái Côn Lôn, xin đạo huynh hãy suy nghĩ cặn kẽ.

Đạo Huyền trong lòng cũng hết sức khiếp hãi, đang cân nhắc nên chẳng động thủ, nghe vậy liền trĩu lòng, theo phản ứng tự nhiên đưa mắt nhìn về phía hai vị Chương môn nhân Không Động và Vô Đang, thấy họ không hề có ý ra tay, lòng càng thêm khiếp sợ, thẳm cắn răng giơ cao hai tay, trầm giọng quát :

- Đệ tử bản phái không được vọng động!

Đoạn buông hai tay xuống, tiến tới hai bước lạnh lùng nói :

- Mai Dao Lân, giữa hai ta phải có một người chết tại đây!

Mai Dao Lân cười khẩy :

- Theo Mai mỗ đoán thì là tôn giá!

- Còn bản đạo nghĩ chính là ngươi.

- Nói nhiều vô ích, tôn giá tuốt kiếm ra đi.

“Choang” một tiếng, Đạo Huyền đã rút trường kiếm trên lưng xuống, lạnh lùng nói :

- Mai Dao Lân, ngươi hãy chuẩn bị.

Tuệ Tĩnh đại sư thấy vậy, tiến tới hai bước, tung mình đến cản giữa hai người, trầm giọng nói :

- Mai thí chủ hà tất nhất định phải bức bách đồng đạo võ lâm không còn lối thoát chứ?

Mai Dao Lân lạnh lùng cười nói :

- Đại sư, cục diện hôm nay khó thể kháng định được ai phải ai trái, chư vị đã vì Mai mỗ đến đây, Mai mỗ tin là chư vị không muốn thất vọng quay về.

Tuệ Tĩnh đại sư chau mày :

- Mai thí chủ, nếu như mấy trăm người hiện diện tại đây đều không kháng cự, thí chủ hẳn tâm giết sạch họ chẳng?

Mai Dao Lân rần giọng :

- Giới võ lâm Trung Nguyên ai không biết Mai Dao Lân tàn bạo, chả lẽ đại sư còn hoài nghi về điều ấy hay sao?

Lập tức xung quanh vang lên tiếng la hét giận dữ nhưng không một ai dám tiến ra. Mai Dao Lân quét mắt nhìn quanh, lạnh lùng nói :

- Các vị đã dám đến cùng người của Vạn Tượng cung bởi Mai mỗ ở đây, hẳn các vị đều cho mình là bậc anh hùng, la hét đâu hã được nổi căm thù trong lòng, sao không tiến ra đây?

Tuệ Tĩnh đại sư mắt rực lên sắc lạnh, trầm giọng quát :

- Mai thí chủ, chẳng hay chín đại môn phái có hận thù gì với thí chủ mà thí chủ lại nhất quyết muốn giết hết mọi người thế này?

Mai Dao Lân gằn giọng quát :

- Vậy chứ Kim Phụng Ngọc Nữ có hận thù gì với các vị?

- Cô nương ấy đâu phải do người của chín đại môn phái đã thương?

- Chư vị cùng Đoạn Hồn Y đến đây bao vây toan sát hại Mai mỗ, mọi độc kế đều đến mức tột cùng, đến bây giờ lại nói như vậy, ha ha...

Trong tiếng cười vang, Bạch Long kiếm bỗng rung lên, với tốc độ nhanh như tia chớp, gí vào ngực Tuệ Tĩnh đại sư, giọng sắc lạnh nói :

- Đại sư, nếu Mai mỗ giết chết đại sư, có thể bảo là kiếm giết, chứ không phải Mai mỗ giết chăng?

Tuệ Tĩnh đại sư ngăn người, buột miệng nói :

- Mai thí chủ, vị nữ thí chủ ấy đã tắt thở chưa?

- Nếu đã tắt thở thì bây giờ quý vị đã ngã xuống từ nửa phần trở lên rồi.

- Lão nạp có thể chỉ cho thí chủ một con đường sáng, nhất định người ấy có thể chữa khỏi độc thương của nữ thí chủ ấy, tuy nhiên thí chủ phải chấp nhận một điều kiện của lão nạp.

Mai Dao Lân chẳng chút suy nghĩ, đáp ngay :

- Được, đại sư nói đi.

- Lão nạp cùng mọi người đều muốn biết về nguyên nhân cái chết của hai vị Chương môn nhân Không Động và Côn Lôn.

- Mai mỗ có thể nói với các vị những gì mình biết, nhưng Mai mỗ nói trước, nếu mà người đại sư chỉ cho Mai mỗ đi tìm không chữa khỏi thương thế của Kim Phụng Ngọc Nữ, chỉ cần Mai mỗ còn sống ngày nào là người của chín đại môn phái phải đổ máu ngày đó cho đến khi chín đại môn phái không còn một người sống sót mới thôi.

Tuệ Tĩnh đại sư nghiêm mặt :

- Nếu Mai thí chủ làm đúng theo lời lão nạp, lão nạp chấp nhận.

- Đại sư nói đi.

- Khi nào đến nơi ấy, chỉ được kiên nhẫn tìm kiếm chứ không được lớn tiếng kêu gọi. Bằng không chẳng những Mai thí chủ không đạt được mục đích, e rằng tính mạng cũng khó bảo toàn.

- Chỉ cần nơi ấy thật sự có người, ngoài ra tất cả đều là việc của Mai mỗ, không cần đại sư phải nhọc tâm.

- Mai thí chủ khẳng khái lắm, giờ lão nạp nói đây, người ấy ở trong Thiên Đài sơn trên đỉnh Thiên Trụ Phong.

Mọi người nghe vậy biến sắc mặt, Huyết Phụng phu nhân buột miệng nói :

- Người ấy là Thần Độc Vạn Kiếm Hồng phải không?

Tuệ Tĩnh đại sư gật đầu :

- Ngoài người ấy ra, trên cõi đời này còn ai có thể chữa trị kịch độc của Đoạn Hồn Y nữa.

Cửu Hoàn Kiếm tức giận cười khẩy :

- Thật không ngờ đại sư là người xuất gia mà cũng lắm mưu nhiều kế thế này, đại sư có từng nghe nói trong gần hai mươi năm qua có ai sống còn rời khỏi Thiên Trụ Phong hay không?

- Ngoài người ấy ra, chẳng hay thí chủ còn tìm ra được người nào khác có thể chữa trị không?

Huyết Phụng phu nhân xen lời :

- Đại sư còn nhớ Thần Thủ Nữ Hoa Ngọc Nhị chăng?

Tuệ Tĩnh đại sư bình thân cười :

- Thần Thủ Nữ đã bị rơi xuống Trầm Vũ giang hồi hai mươi năm trước, giới võ lâm mọi người đều biết, nếu bà ấy còn sống, lão nạp tin chắc trên cõi đời không kịch độc nào có thể gây khó khăn cho bà ấy được.

Mai Dao Lân sắc mặt biến đổi liên tiếp một hồi, bỗng nói :

- Thời gian có hạn, Mai mỗ quyết định tìm người ấy. Người các vị cần tìm ở trong Vô Sanh cốc, do ai giết, các vị trong lòng tự hiểu, Mai mỗ đã cạn lời.

Đoạn quay người định bỏ đi, bỗng nghe Đạo Huyền trầm giọng nói :

- Mai Dao Lân, sao thể xác định được lời nói của ngươi là thật hay là giả?

Mai Dao Lân không quay lại, cười khẩy nói :

- Tin hay không là việc của các vị, Mai mỗ không cần biết đến, Mai mỗ chỉ nói ra sự thật mà mình đã chứng kiến thôi.

Đoạn sải bước đi về phía nhóm người Kim Phụng Ngọc Nữ.

Tuệ Tĩnh đại sư cố dần lòng nói :

- Chúng ta cứ đến Vô Sanh cốc thử xem.

Mọi người thật đứng khiếp sợ Mai Dao Lân, nhưng lại không cam tâm bỏ đi thế này, Đạo Huyền trầm giọng nói :

- Nếu không tìm thấy thì sao?

Tuệ Tĩnh đại sư giọng kiên định :

- Vậy thì chúng ta đành phải lại tìm Mai Dao Lân nữa.

Ba vị chưông môn nhân cùng gật đầu :

- Cũng được chúng ta hãy đến Vô Sanh cốc một chuyến.

Đoạn liền hạ lệnh, lần lượt lui ra khỏi sơn cốc.

Ngay khi ấy, đằng kia vọng đến một tiếng “ầm” vang dội, tiếp theo là tiếng Sanh Thiên Tẩu giận dữ quát :

- Ôn Long, ngươi chạy đâu cho thoát?

Mai Dao Lân liền đưa mắt nhìn, thấy Vân Trung Điều đang phi thân lên núi, phóng nhanh vào rừng tùm, Sanh Thiên Tẩu đuổi theo sau cách hơn hai mươi trượng. Vân Trung Điều khinh công quả là kinh người, chỉ thoáng chốc mà đã bỏ xa Sanh Thiên Tẩu đến hơn hai mươi trượng.

Mai Dao Lân sợ Sanh Thiên Tẩu nóng tính xông vào rừng gặp nguy hiểm, vội lớn tiếng quát :

- Thiên Hồng quay lại ngay!

Sanh Thiên Tẩu nghe tiếng liền dừng bước, ném vào rừng một cái nhìn đầy hậm hực, đoạn quay người trở về.

Bỗng Kim Phụng Ngọc Nữ cất tiếng nói :

- Lân đệ, những lời vừa rồi của Lân đệ, tỷ tỷ đều nghe cả rồi.

Mai Dao Lân cười ơ hờ :

- Vậy rất tốt, không cần Dao Lân phải nói nữa. Hữu Vệ, phiền bà gọi chim phụng xuống, chúng ta cần phải tranh thủ thời gian.

Kim Phụng Ngọc Nữ rướm nước mắt nhìn Mai Dao Lân :

- Lân đệ, Cửu Hoàn tiền bối nói không sai, kể từ khi cô cô thất tung, những người lên Thiên Trụ Phong cầu y, quả thật không một người nào còn sống trở về.

Mai Dao Lân bình thân cười :

- Phương tỷ, sống chết là do định số.

- Lân đệ, ai cũng biết đó là con đường chết.

- Phương tỷ chớ quên bà ấy cũng là con người, bà ấy tuy có thể quyết định sự sống chết của một số người, nhưng không phải là toàn bộ. Dao Lân lòng đã quyết, đừng nói nhiều nữa. Hữu Vệ hãy gọi chim phụng xuống nhanh lên!

Kim Phụng Ngọc Nữ vội nói :

- Lân đệ, tỷ tỷ có quyền tự quyết, tỷ tỷ không đi.

Mai Dao Lân đứng thừ ra hồi lâu, bỗng gật đầu nói :

- Thôi cũng được, vậy thì Dao Lân tự mình đi lấy thuốc giải.

Lúc này Hữu Vệ đã gọi hai con chim phụng xuống đến, Mai Dao Lân dứt lời liền cất bước đi về phía ấy.

Kim Phụng Ngọc Nữ sở dĩ kiên quyết không đi là chấp nhận chết, không muốn người mình yêu vì lấy thuốc giải mà táng mạng trên Thiên Trụ Phong, nhưng nàng không ngờ Mai Dao Lân lại đi một mình, hốt hoảng cất tiếng gọi :

- Lân đệ, đừng đi.

- Không lâu lắm đâu, Dao Lân sẽ trở lại ngay.

Mai Dao Lân nói xong đã bước lên lưng chim phụng.

Kim Phụng Ngọc Nữ thấy vậy cuống quýt la to :

- Tỷ tỷ đi nữa, tỷ tỷ đi nữa.

Phụng Ước Bình đang lo Mai Dao Lân bỏ mình lại, vội nói :

- Phương tỷ, tiểu muội cùng đi với Phương tỷ và Lân ca.

Đoạn liền bông Kim Phụng Ngọc Nữ tung mình lên lưng chim phụng.

Mai Dao Lân vội nói :

- Bình muội...

Phụng Ước Bình cười :

- Phương tỷ đi được thì tiểu muội cũng đi được, không thì mọi người cũng đừng đi.

Kim Phụng Ngọc Nữ thở dài :

- Lân đệ, đi thôi khi đến rồi chúng ta tùy cơ ứng biến.

Đoạn cất tiếng huyt khe, hai con chim phụng liền tức vỗ cánh bay lên không. Sanh Thiên Tẩu cao giọng nói :

- Mai công tử nội trong ba hôm Thiên Hồng sẽ đến dưới chân núi Thiên Trụ Phong, ngày thứ tư lên núi.

Mai Dao Lân vội nói :

- Thiên Hồng, nếu như Mai mỗ cũng không chống nổi, Thiên Hồng đến đó cũng hoài công.

Sanh Thiên Tẩu cười to :

- Người sống trăm tuổi, ai không một lần chết, Thiên Hồng lòng đã quyết rồi.

- Thôi được, nếu Mai mỗ không chết, sẽ chờ lão dưới Thiên Trụ Phong.

Tiếng nói nhỏ dần, dứt lời hai con chim phụng đã mất dạng trong mây trắng.

Hữu Vệ thở dài trĩu nặng :

- Ôi, rõ là một thiếu niên mặt lạnh lòng nóng, cầu trời xót thương cho.

Cửu Hoàn Kiếm quay sang Sanh Thiên Tẩu nói :

- Hàn huynh, hai vợ chồng già này cùng đi với Hàn huynh đến Thiên Đài sơn.

Sanh Thiên Tẩu giọng nhạt lạnh :

- Lão phu đây là đi tìm cái chết, hai vị thấy đi cùng có đáng không?

Huyết Phụng phu nhân cười :

- Hàn huynh nghĩ là đáng. Sao biết vợ chồng bọn này cho là không đáng chứ?

Sanh Thiên Tẩu cười to :

- Mỗi người có chí hướng riêng, lão phu không hạn chế được hai vị.

Đoạn quay người sải bước bỏ đi, chẳng nói một lời từ giã với ai cả. Cửu Hoàn Kiếm quay sang Huyết Phụng phu nhân nói :

- Chúng ta cũng lên đường đi thôi!

Đoạn quay sang Hữu Vệ nói :

- Vợ chồng lão phu xin cáo biệt.

Hữu Vệ thoáng ngẫm nghĩ nói :

- Hai vị đi trước, người của Kim Phụng Cung sẽ đến dưới Thiên Trụ Phong cũng trong thời gian ấy.

Đoạn quay đi phân chia công việc cho mọi người.

Vũ Nội song kỳ thi triển khinh công đuổi theo Sanh Thiên Tẩu.

* * * * *

Hằng trăm ngọn núi cao chót vót nối tiếp nhau trải dài đến tận chân trời, rừng xanh bạt ngàn, vực sâu muôn trượng, trăm ngàn ghềnh thác, đó chính là Thiên Đài sơn.

Hai con chim phụng lướt gió trên không, lúc bay nhanh, khi liệng vòng, trên lưng chúng chính là Mai Dao Lân và hai mỹ nhân tuyệt đại Kim Phụng Ngọc Nữ và Quy Phụng công chúa Phụng Úc Bình.

Mặt trời đã tiếp giáp đầu núi, ráng chiều nhuộm đỏ toàn thân ba người, đó vốn là một cảnh sắc tuyệt vời, nhưng trên mặt hai mỹ nhân mồ hôi lạnh không ngớt tuôn ra.

Mai Dao Lân bình thần đảo mắt nhìn quanh nói :

- Phương tỷ hẳn là biết Thiên Trụ Phong ở đâu phải không?

Kim Phụng Ngọc Nữ lòng rung động, buột miệng nói :

- Tỷ tỷ cũng chưa từng đến bao giờ.

- Vậy thì chúng ta đành tìm kiếm từng ngọn núi thôi.

- Lân đệ nên bình tĩnh một chút, nghĩ kỹ hậu quả, Lân đệ hãy còn biết bao việc cần làm nữa kia mà.

- Hiện giờ Dao Lân rất là bình tĩnh, biết rõ mình cần phải làm gì?

Kim Phụng Ngọc Nữ mắt lại tuôn ra hai giọt lệ trong, giọng náo nê :

- Nếu không phải tạo hóa trở trêu, tỷ tỷ cố dẫn lòng thêm nửa ngày nữa thì Lân đệ đâu có hiểu nỗi lòng của tỷ tỷ, và như vậy Lân đệ đâu phải đến Thiên Trụ Phong.

Mai Dao Lân bình thần cười :

- Định số đã an bày, Phương tỷ không nên quá bận tâm.

- Tỷ tỷ sớm đã mãn nguyện rồi, nhưng có điều đã liên lụy đến Bình muội và Lân đệ thôi.

Phụng Ưc Bình bình thần tiếp lời :

- Phụng tử, miễn là chúng ta sống chết không rời xa nhau, dù sống hay chết thì cũng vậy thôi.

Kim Phụng Ngọc Nữ cảm động, bỗng hỏi :

- Bình muội không oán hận tử tỷ sao?

Phụng Ưc Bình nhoen cười :

- Nếu tiểu muội oán hận Phụng tử thì đâu có cùng đến đây.

Kim Phụng Ngọc Nữ mắt bỗng ánh lên vẻ kỳ dị :

- Thiên Trụ Phong chính là ngọn núi cao phía trước cách chừng trăm trượng kia, cầu trời thương xót, phù hộ cho Diễm Phụng tai qua nạn khỏi, chân trời góc biển chúng ta sẽ không bao giờ rời xa nhau nữa.

Mai Dao Lân thò tay vào lòng lấy mảnh Thúy Châu ra, bỏ vào miệng ngậm, nhẹ vỗ lên cổ chim phụng, bay thẳng đến đỉnh núi.

Xuyên qua tầng mây trắng, trước mặt đã hiện ra một đỉnh núi bằng phẳng có nhiều mỏm đá xung quanh, cây khô nghiêng ngã, cỏ dại thưa thớt, diện tích khoảng hai mươi trượng, hết sức hoang vu.

Mai Dao Lân đưa tay đề cổ chim phụng, hai con phi cầm liền xếp cánh lao thẳng xuống, khi còn cách đỉnh núi chừng hai mươi trượng, Mai Dao Lân tung mình phóng xuống, hai chân vừa chạm trên một tảng đá to, bỗng nghe một giọng ồ ồ sắc lạnh nói :

- Cuối cùng rồi lão thân cũng chờ được.

Liền sau đó, từ dưới tảng đá chỗ đứng của Mai Dao Lân đứng đỉnh bước ra một lão bà y phục màu đá, tóc bạc dài phủ đất, tay chống một ngọn trượng bạc, đầu trượng có hình rắn quấn quanh, hình dạng hết như yêu quái.

Lão bà thân nhiên bước đi, quay lưng về phía Mai Dao Lân, thái độ hết sức cuồng ngạo.

Mai Dao Lân đưa mắt nhìn sau lưng lão bà, thầm nhủ :

- Bà ta mặc y phục màu đá, tóc bạc như sương, thảo nào lúc ở trên không mình đã không trông thấy, chả lẽ bà ta chính là Thần Độc Vạn Kiếm Hồng?

Trong khi Mai Dao Lân ngẫm nghĩ, lão bà đã đi xa hơn hai trượng, chậm chậm quay lại, hai mắt chăm chăm nhìn Mai Dao Lân, cười ghê rợn nói :

- Tiểu tử, ngươi đến tìm lão thân là vì kịch độc trong mình cô bé kia phải không?

Đồng thời đưa bàn tay phải đen như vuốt chim chỉ về phía Kim Phụng Ngọc Nữ và Phụng Ưc Bình vừa bước xuống đất.

Mai Dao Lân định thần nhìn kỹ, bất giác giật mình thầm nhủ :

- Trên đời lại có người như yêu quái thể này ư?

Chỉ thấy lão bà mặt mày xanh xám, quắt queo hết như sợ người, không có lông mày, môi vênh mũi gãy, hai mắt sâu hoắm, hết như hai hang động phát sáng, đáng vẻ cực kỳ khủng khiếp.

Mai Dao Lân định thần cười khẩy nói :

- Tôn giá chính là Thần Độc ư?

Lão bà nhìn Mai Dao Lân một hồi mới đáp :

- Không sai, mọi người đều gọi ta là lão tiên bối.

Mai Dao Lân nhếch môi cười :

- Tại hạ không quen xưng hô kẻ khác như vậy.

Thần Độc Vạn Kiếm Hồng cười quái dị :

- Không sao, không sao. Ngươi đến đây vì cứu chữa độc thương cho cô bé kia chứ gì?

Mai Dao Lân chau mày :

- Theo lời đồn đại trên giang hồ, dường như tôn giả đầu có dễ dãi như vậy, Mai mỗ tin là hẳn phải có nguyên nhân.

Thần Độc cười khan hai tiếng :

- Thật ra lão thân cũng chẳng có gì là khó tính, các người từ xa đến đây thương lượng giao dịch, lễ nào lão thân lại khước từ, đúng không?

Mai Dao Lân rung động cõi lòng, nhưng không để lộ ra ngoài, điềm nhiên cười nói :

- Cuộc giao dịch này khác hẳn mọi cuộc giao dịch trên đời phải không?

- Lễ đương nhiên, những giao dịch trên đời, nhà này không mua thì nhà khác mua, còn thuốc của lão thân trên đời có một, vật gì hiếm là quý giá, dĩ nhiên giao dịch phải khác.

- Giá như thế nào?

- Nửa mạng đổi lấy một mạng.

Hai nàng nghe liền biến sắc mặt, Kim Phụng Ngọc Nữ buột miệng hỏi :

- Trao đổi bằng cách nào?

Thần Độc đưa tay chỉ một vực thẳm :

- Tiểu tử từ đó nhảy xuống, cơ hội sống chết ngang nhau, vậy chẳng phải nửa mạng đổi một mạng là gì?

Phụng Ước Bình kinh hãi hỏi :

- Bao sâu vậy?

- Không vạn trượng thì cũng ngàn trượng.

Kim Phụng Ngọc Nữ tái mặt :

- Thôi, giao dịch như thế này không thỏa thuận được. Lân đệ, chúng ta đi!

Thần Độc ngửa mặt cười vang :

- Lão thân quanh năm suốt tháng ở đây chờ đợi khách hàng, hiếm khi có người đến, lâu lắm hôm nay mới có ba người, đầu thế bỏ đi như vậy được.

Mai Dao Lân cười khẩy :

- Chẳng hay tôn giá giữ bọn này lại bằng cách nào?

- Lão thân chỉ giữ lại một người thôi.

- Tôn giá tin chắc là giữ Mai mỗ lại được ư?

Thần Độc cười nham hiểm :

- Lão thân tuy không dám chắc thắng nỗi người, nhưng tiểu tử người hãy yên tâm, lão thân đã có phòng trước rồi, người có muốn thử không?

Mai Dao Lân gạt mình kinh hãi, liền ngậm vận đề chân khí, thấy nội phủ hoàn toàn thông suốt, đoạn mới yên tâm. Chợt thấy hai mắt Thần Độc nhìn chột vào mặt mình, bất giác rợn người, quát to :

- Mai mỗ đang định thử đây.

Dứt lời liền tung mình lao tới, vung chưởng bổ thẳng vào ngực Thần Độc. Thần Độc Vạn Kiếm Hồng tái mặt, song chưởng chớp nhoáng vung lên quất :

- Lui về ngay!

“Bùng” một tiếng vang dội, Mai Dao Lân văng ngược ra sau hơn trượng, rơi xuống đất lại liên tiếp lùi sau bốn năm bước, mới tức giận quát :

- Bà đã hạ độc thủ trên mình Mai mỗ phải không?

Thần Độc vẻ hoài nghi trên mặt tan biến, âm trầm cười nói :

- Bởi người đã hạ chân xuống ngay trên đỉnh đầu lão thân, cơ hội quá thuận lợi, lão thân sao bỏ qua được?

Mai Dao Lân thâm cười khẩy, vờ tức giận nói :

- Hay cho lão quái vật gian xảo kia, sẽ có một ngày...

- Đó là việc sau này! Tiểu tử, nửa sinh mạng của ngươi lão thân đã lấy rồi. Bây giờ lão thân trao hàng đây.

Đoạn thò tay vào lòng lấy ra một hoàn thuốc màu đỏ như lửa, quỳ lên trượng bạc nói :

- Tiểu tử, thuốc này không có độc, ngọn trượng này của lão thân bằng bạc.

Đoạn vung tay ném sang, Mai Dao Lân đón lấy nói :

- Bà chưa xem xét vị cô nương ấy đã trúng loại độc gì cơ mà.

Thần Độc Vạn Kiếm Hồng cười :

- Loại độc của Đoạn Hồn Y, lão thân nhìn qua là biết, hãy mau cho ả ta uống vào, lão thân còn phải nhận lấy giá trao đổi nữa chứ.

Mai Dao Lân thấy thần thái đối phương nghiêm túc, lòng bỗng sinh nghi, thâm nhủ :

- Hay là bà ta cần thi thể của mình dùng vào việc gì đó, nếu đúng như vậy thì độc thương của Phương tỷ sẽ được giải trừ, sao mình không thử bà ta một phen.

Đoạn bèn cười khẩy nói :

- Mai mỗ từ chỗ khác phóng xuống được chăng?

Thần Độc kiên quyết lắc đầu :

- Nhất định phải từ trên tầng đá kia phóng xuống mới được.

- Có gì đang chờ Mai mỗ không?

Thần Độc cười gian xảo :

- Ngươi xuống dưới khác rõ, lão thân đã chờ đợi lâu lắm rồi.

Mai Dao Lân nhưng mảy trăm giọng nói :

- Mai mỗ phải chứng kiến hai người rời khỏi đây, rồi mới phóng xuống, không thì Mai mỗ quyết không từ đó phóng xuống.

Thần Độc sờ dĩ bảo Mai Dao Lân từ đó phóng xuống quả đúng là có mục đích, sau một lúc suy nghĩ bèn cười nói :

- Lão thân xưa nay rất tôn trọng lời hứa, đương nhiên là có thể chấp thuận yêu cầu của ngươi, mà thậm chí lão thân còn có thể cho ngươi chứng kiến tận mắt cô bé đó đã bình phục rồi hăng phóng xuống cũng được.

Mai Dao Lân cười khẩy lạnh lùng nói :

- Mai mỗ sẽ không để bà thất vọng đâu.

Đoạn quay người đi về phía Kim Phụng Ngọc Nữ và Phụng Ưc Bình.

Kim Phụng Ngọc Nữ khẽ nói :

- Bình muội tin lời mụ yêu quái đó không?

Phụng Ưc Bình chau mày :

- Tiểu muội thấy mụ ta không phải là người tốt.

Kim Phụng Ngọc Nữ đưa mắt nhìn Mai Dao Lân đang chậm rãi bước đi đến, khẽ nói :

- Bình muội, hợp sức hai chúng ta có lẽ chống lại được mụ yêu quái đó, nhưng lại không thể nào chống nổi kịch độc của mụ ta. Lân đệ đã bị độc thủ, hẳn chúng ta cũng không ngoại lệ. Bình muội có giải pháp gì không?

Phụng Ưc Bình vẫn bình thản :

- Phương tỷ, lúc đến đây tiểu muội không hề nghĩ đến sẽ sống quay về, tiểu muội quyết không bỏ rơi Lân ca ở lại đây một mình.

Kim Phụng Ngọc Nữ cười hài lòng :

- Vậy thì lát nữa chúng ta xuống dưới trước.
- Xuống bằng cách nào?

Lúc này Mai Dao Lân chỉ còn cách hai nàng chừng hai trượng, Kim Phụng Ngọc Nữ vội nói :

- Lát nữa Bình muội hãy nghe theo tỷ tỷ, bây giờ chúng ta hãy đến với Lân đệ trước đã.

Phụng Ước Bình gật đầu, bỗng Kim Phụng Ngọc Nữ đi về phía Mai Dao Lân. Mai Dao Lân dừng lại cách hai nàng chừng ba thước, cười nói :

- Vậy là chúng ta lấy được thuốc giải rồi, Phương tỷ hãy mau uống vào đi.

Kim Phụng Ngọc Nữ mỉm cười :

- Đã có thuốc giải rồi, uống sớm hay muộn cũng vậy, Lân đệ định thế nào?
- Giang hồ trọng chữ tín, đằng nào cơ hội sống chết ngang nhau, Dao Lân chẳng thể thất tín, hai người hãy...

Kim Phụng Ngọc Nữ tiếp lời :

- Vậy tỷ tỷ với Bình muội có thể tiến chân Lân đệ lên trên tảng đá kia không?

Mai Dao Lân ngăn người, chàng vốn ngỡ rất khó thuyết phục hai nàng, đang suy nghĩ lựa lời để nói, chẳng ngờ Kim Phụng Ngọc Nữ lại bình thản thế này, và ngay cả Phụng Ước Bình vốn úy mị đa tình lúc này cũng điềm nhiên im lặng. Chàng nhìn hai nàng hồi lâu mới nhếch môi cười nói :

- Vậy thì chúng ta đi thôi!

Đoạn quay người dẫn trước bước đi. Hai nàng lẳng lặng theo sau, bầu không khí trên núi lập tức trở nên hết sức tĩnh lặng.

Mặt trời đã xuống khỏi núi từ lâu, lúc này trời đã sẫm tối. Mai Dao Lân bước lên tảng đá, ngoảnh lại lạnh lùng hỏi :

- Có phải từ đây phóng xuống không?

Thần Độc Vạn Kiếm Hồng cười nham hiểm :

- Đúng vậy, chính là chỗ ấy.

Mai Dao Lân quay sang đối mặt hai nàng :

- Phương tỷ hãy uống thuốc rồi cùng Bình muội rời khỏi được rồi.

Kim Phụng Ngọc Nữ bình thản cười :

- Bình muội, chúng ta hãy đến xem thử vực này bao sâu.

Phụng Ước Bình liền gật đầu khẽ nói :

- Vâng, chúng ta phải xem thử mới được.

Mai Dao Lân nào hiểu dụng tâm của hai nàng, nghe vậy bèn cười nói :

- Bên dưới sương mây giăng phủ, lúc này trời lại sẫm tối, hai người không thể nào nhìn thấy đáy đâu, đừng xem là hơn.

Chàng tuy nói vậy, nhưng không ngăn cản. Phụng Ước Bình bỗng Kim Phụng Ngọc Nữ đi đến bên bờ vực, bỗng với giọng náo nùng nói :

- Lân ca, tiểu muội với Phương tỷ đi trước một bước đây, dưới chôn suối vàng, chúng ta sẽ gặp lại nhau.

Vừa dứt lời đã tung mình phóng xuống vực thăm

Mai Dao Lân không thể nào ngờ hai nàng lại có hành động như vậy, giờ biết ra thì đã muộn, kinh hoàng hét to :

- Phương tỷ, Bình muội, hai người đã điên rồi.

Đồng thời đã tung mình phóng xuống theo hai nàng.

Thần Độc đứng thờ ra hồi lâu, bỗng ngửa mặt cười vang nói :

- Đã xuống rồi, đã xuống rồi! Thần Thủ Nữ hồi, giá trị lợi dụng của ngươi đã sắp hết rồi, lão thân chẳng những đã tìm cho ngươi một trăm mà còn thừa ra thêm hai người nữa, ha ha... Trên đời còn ai là địch thủ của ta nữa, ha ha...

Khi Mai Dao Lân lao xuống vực thì hai nàng đã rơi xuống gần mười trượng, mắt thấy bên dưới năm mươi trượng nữa là mây mù, Mai Dao Lân tột độ kinh hoàng, vội hít sâu một hơi chân khí, người lập tức hạ nhanh xuống, chàng cần phải chớp được hai nàng trước khi xuống đến lớp mây mù, bằng không đã lọt vào trong mây mù thì tầm nhìn sẽ bị cản trở. Lúc bấy giờ dù chỉ trong khoảng cách một trượng cũng không nhìn thấy được hai nàng.

Mai Dao Lân hạ xuống cực nhanh, khoảng cách rút ngắn rõ rệt, chỉ thoáng chốc Mai Dao Lân đã chạm được vào người Kim Phụng Ngọc Nữ, chàng lệ làng dang hai tay ra, ôm lấy hai nàng vào lòng, rồi thì ba người cùng khuất vào trong mây mù. Trong bóng tối nhập nhòa, Mai Dao Lân cảm thấy thân người hai nàng run lên khe khẽ.

Mai Dao Lân lại hít sâu vào một hơi chân khí, cố hết sức giảm chậm tốc độ rơi, bên tai gió rít như sấm động.

Qua khỏi lớp mây mù, tốc độ rơi bắt đầu giảm chậm, sắc mặt Mai Dao Lân đã trở nên nhợt nhạt, y phục ướt đầm mồ hôi.

Tốc độ rơi mỗi lúc càng chậm hơn, Phụng Ưc Bình đã có thể trông thấy đáy cốc, dường như bên dưới là một bãi cát vàng, nàng biết rõ người ôm hai nàng là ai, nhưng qua kinh nghiệm lần trước tại Vô Sanh Cốc, nàng không dám lên tiếng tiết hơi, tăng thêm sức nặng cho Mai Dao Lân.

Tốc độ rơi mỗi lúc càng chậm, đáy cốc mỗi lúc càng gần, từ năm mươi xuống đến còn hai mươi trượng, sắc mặt Mai Dao Lân lúc này đã trở nên đỏ như mầu, còn hai nàng thì cảm thấy người nhẹ như lông vũ trên không.

Sau cùng hai chân Mai Dao Lân đã chạm trên đất cát, buông tay bỏ hai nàng xuống, uể oải ngồi bệt xuống đất.

Phụng Ưc Bình trước tiên cất tiếng nói :

- Lân ca mệt quá hờ?

Dứt lời hai giọt lệ long lanh đã lăn dài trên má. Kim Phụng Ngọc Nữ ba nơi huyết đạo bị điểm khoá, không động đậy được, rướm nước mắt nói :

- Bình muội hãy bỏ tỷ tỷ xuống, đến lau mồ hôi cho Lân đệ mau.

Mai Dao Lân cố nhường mắt nói :

- Đừng lên tiếng, đây không phải nơi an toàn, Phụng tỷ hãy uống thuốc mau.

Hai nàng ngoan ngoãn gật đầu, Kim Phụng Ngọc Nữ khẽ nói :

- Lân đệ, chúng ta là người tái thế rồi.

Mai Dao Lân cười nhăn nhúm :

- Hai người thật làm cho Dao Lân suýt nữa đã đứng tim, uống thuốc mau lên đi.

Phụng Ưc Bình bắn khoăn :

- Lân ca tin mụ yêu quái ấy trao thuốc giải cho Phụng tỷ thật ư?

- Mục đích của bà ta là Dao Lân chứ không phải là hai người, hơn nữa, với thân phận và lòng tự phụ của bà ta cũng không cần phải lừa dối chúng ta, Phụng tỷ nghĩ có đúng không?

Kim Phụng Ngọc Nữ nhẹ gật đầu :

- Trong giới võ lâm đều bảo Lân đệ thâm trầm sâu sắc, túc trí đa mưu, tỷ tỷ cứ không tin với tuổi của Lân đệ mà như vậy thật. Lân đệ vậy thì một chừng khi nấy Lân đệ chắc chắn cũng là giả bại rồi.

Phụng Ưc Bình chớp chớp mắt :

- Phụng tỷ, mụ yêu quái ấy chẳng phải bảo Lân ca đã bị trúng độc ư? Phải rồi, Lân ca đã không tiếp nổi một chừng của mụ ấy, có sao lại có thể bỗng chúng ta xuống đến đây một cách an toàn thế này?

Đoạn thắc mắc nhìn Mai Dao Lân hỏi :

- Lân ca không bị trúng độc thật ư?

Mai Dao Lân lúc này sức khỏe đã hồi phục khá nhiều, cười nói :

- Bình muội hỏi Phương tỷ thì rõ.

Kim Phụng Ngọc Nữ mỉm cười :

- Tỷ tỷ tin chắc là Lân đệ không hề trúng độc, sở dĩ giả bại là bởi sợ mụ ta hạ độc với tỷ tỷ và Bình muội, khi nấy tỷ tỷ đã không nghĩ đến điểm ấy.

Mai Dao Lân cười :

- Bây giờ đã hiểu rồi chứ.

Kim Phụng Ngọc Nữ lắc đầu :

- Chỉ một phần, đến bây giờ tỷ tỷ vẫn chưa hiểu vì sao kịch độc của mụ yêu quái ấy đã không làm gì được Lân đệ, tỷ tỷ tin chắc là mụ ta chắc chắn không đến nỗi nói dối hù dọa.

Mai Dao Lân há miệng nhả ra mảnh Thúy Châu, Kim Phụng Ngọc Nữ liền vỗ lẽ, hớn hờ nói :

- Thảo nào mọi người trong giới võ lâm đều sợ Lân đệ, Lân đệ thật là đáng yêu.

Phụng Úc Bình ngơ ngác :

- Phương tỷ, đáng yêu là phải sợ Lân ca hay sao? Tại sao tiểu muội lại không sợ?

Đáng vẻ thật ngây thơ khá ái, Mai Dao Lân không nén được, ôm nàng vào lòng, dịu giọng nói :

- Phương tỷ nói đó là hai hạng người, chứ không phải ai cũng vậy cả.

Kim Phụng Ngọc Nữ đỏ mặt :

- Lại còn giải thích nữa, mau đưa thuốc cho người ta uống đi.

Mai Dao Lân vội lấy hoàn thuốc nắm chặt trong tay phải ra, bỏ vào miệng Kim Phụng Ngọc Nữ và tiện tay giải huyệt cho nàng.

Ngay khi ấy bỗng từ xa vọng đến một giọng sang sảng nói :

- Vừa rồi dường như ta trông thấy có người từ trên rơi xuống, sao không nghe thấy có tiếng chạm đất thế nhỉ?

Một tiếng khác tiếp lời :

- Có lẽ ngươi thêm óc người đến mức điên loạn, nên ngày đêm cũng đều nằm mơ.

- Không đối gạt ngươi đâu, ta rõ ràng trông thấy ba người ôm chầm lấy nhau, tuyệt đối không làm được.

- Chẳng lẽ ba người ấy là bông gòn hay sao? Sao chẳng nghe có thấy tiếng chạm đất thế này?

- Ngươi không tin, chúng ta đánh cược.

- Đánh cược như thế nào?

- Nếu đúng thật là ba người thì một bộ óc ngươi cũng không được ăn, thế nào?

- Được, còn nếu như không phải thì sao?

- Tất cả những người rơi xuống kể từ nay sẽ cho ngươi ăn hết, đồng ý không?

- Đồng ý.

Vừa dứt lời, trên không bỗng bay xuống ba mũi tên phát sáng, người lên tiếng đầu tiên mừng rỡ reo lên :

- A ha! Quả đúng là ba người.

Người thứ nhất thấy vậy vội nói :

- Ai tìm thấy trước là của người đó.

- Sao Báo Diện, ngươi định tráo trờ hả?

- Ngươi dám trái lệnh sư phụ ư?

- Nơi này là do Thần Thủ Nữ cai quản mà?

Báo Diện cười khẩy :

- Bà ta phải tuân theo mệnh lệnh sư phụ. Tinh Đầu không thì chúng ta ai làm việc này là xong.

Tinh Đầu tức giận buông tiếng cười gằn, không nói gì nữa. Kim Phụng Ngọc Nữ lúc này sắc mặt đã hồi phục hồng hào, đứng bật dậy cất tiếng định nói Mai Dao Lân vội xua tay ngăn cản, khẽ nói :

- Phương tử, độc thương đã tiêu trừ rồi ư?

Kim Phụng Ngọc Nữ gạt đầu :

- Lân đệ quả nhiên đã đoán không lầm.

Mai Dao Lân nắm tay nàng kéo ngồi xuống, khẽ nói :

- Đợi khi nào trông thấy rõ đối phương hẵng ra tay, cần phải một đòn đắc thủ.

Ba người vừa nằm xuống, bốn bề trở nên tĩnh lặng, đáy cốc tối om gây cảm giác ghê rợn, hai nàng sợ sệt nép sát hai bên Mai Dao Lân, và hai tay nắm chặt tay Mai Dao Lân.

Bỗng nghe tiếng Báo Diện reo to :

- Ô, đây rồi!

Rồi thì “vù” một tiếng trước mặt ba người đã xuất hiện một quái vật mặt đầy đốm vàng, tóc vàng phủ vai, đôi mắt rực sáng không ngừng đảo trên mặt ba người trông thật kinh khiếp.

Kim Phụng Ngọc Nữ và Phụng Ưc Bình tuy đều võ công cao cường, nhưng trong đêm tối trông thấy một quái vật thể này cũng chẳng khỏi không khiếp sợ, không tự chủ được, nép sát vào Mai Dao Lân hơn nữa.

Báo Diện thấy vậy kinh ngạc, lăm bắm :

- Ủa, còn sống ư?

Ngay khi ấy bên cạnh Báo Diện lại xuất hiện một quái vật đầu như tinh tinh, mặt đầy lông đen, miệng nhọn má hóp, vừa trông thấy ba người nằm bất động, như sợ Báo Diện ra tay trước, đôi chân ngấn liền thụt xuống, về nhu toan lao tới.

Báo Diện vội nắm giữ hấn lại, nói :

- Hãy khoan, dường như chúng chưa chết.

Tinh Đầu sùng sốt :

- Sao? Cao vậy rơi xuống mà không chết ư?

- Ta vừa mới thấy hai ả kia động đậy.

Kim Phụng Ngọc Nữ và Phụng Ưc Bình giật mình, liền nín thở không dám động đậy nữa.

Tinh Đầu nhìn một hồi, thấy ba người không chút động tĩnh, ngực cũng không phập phồng, lòng dần sinh nghi nói :

- Ngươi có nhìn kỹ không vậy?

Báo Diện vốn một phen hảo ý, nghe vậy tức giận nói :

- Ta dối gạt ngươi làm gì?

- Vậy ngươi đã thua cuộc rồi, xác lạnh óc đông ăn chẳng ngon nên...

Báo Diện cả giận quát :

- Cho dù chúng thật sự chết thì ngươi cũng đừng hòng độc chiếm.

Tinh Đầu nghe vậy càng tin mình đã đoán đúng, mắt đảo tròn một vòng, bỗng tung mình và hai tay vươn tới, lao nhanh vào ba người.

Bảo Diện tuy chính mắt chứng kiến hai nàng động đậy, nhưng không để tâm, qua kinh nghiệm trong quá khứ, y biết phàm là người rơi xuống đây, dù không chết cũng không còn sức chống cự. Sợ Tinh Đầu độc chiếm, trong tiếng hú vang đã tung mình lao tới, tuy sau nhưng đến nơi cùng một lúc.

Mai Dao Lân thẳm cười khẩy, chưa vội ra tay, nhưng hai nàng bởi trong lòng sợ hãi, nên không dám được, khi hai quái vật lao đến còn cách chừng ba thước, hai nàng bỗng buông tiếng quát vang, cùng tung mình xuất chiêu.

“Bình, bình” hai tiếng vang dội, kèm theo hai tiếng rú giận dữ, hai quái vật văng ngược ra xa hơn hai trượng, ngã chổng gọng trên bãi cát. Mai Dao Lân tung mình đứng dậy, đứng sừng vai với hai nàng, ba người cùng đưa mắt nhìn hai quái vật kia. Hai quái vật lưng vừa chạm mặt cát, liền tức tung mình đứng lên, động tác vẫn nhanh nhẹn như trước, chẳng có dấu hiệu gì thọ

thương cả. Ba người rùng động cõi lòng, Phụng Ước Bình thắc mắc nói :

- Một chương của tiểu muội đã dùng đến mười thành công lực, sao không đã thương chúng được nhỉ?

Kim Phụng Ngọc Nữ cũng kinh ngạc nói :

- Hai quái vật này chắc chắn không phải thân người, bằng không một chương vừa rồi dù không đánh chết được chúng thì cũng phải gây tổn thương nội phủ, chúng ta hãy thận trọng.

Mai Dao Lân nhếch môi cười, mắt không ngừng đảo trên thân hai quái vật. Hai quái vật cắn răng toét miệng, cùng đưa mắt nhìn nhau, Tinh Đầu nói :

- Ngươi đã nói không sai.

Bảo Diện cười khẩy :

- Nợ của ngươi sau này hẵng tính, chúng ta hãy giải quyết họ trước đã.

Đoạn dẫn trước đi về phía ba người, về mặt không chút khiếp sợ, chứng tỏ chớ hề bận tâm đến một chương vừa qua. Tinh Đầu cũng lạnh lùng nói :

- Sau này tính thì sau này tính, chúng ta có cần báo cho Cốc chủ biết trước không?

- Ngươi báo đi.

Tinh Đầu liền cất lên một tiếng hú quái dị, đoạn quát to :

- Chúng ta tiến lên!

Đoạn liền tung mình lao tới. Ngay khi ấy bỗng từ xa vang đến một giọng trang trọng nói :

- Hai người lại đánh nhau nữa phải không?

Tinh Đầu vội đáp :

- Trong cốc có kẻ địch đến, bọn này đang định bắt giữ họ.

- Ôi! Cao nhân phương nào mà lại đi vào con đường chết này vậy?

Mai Dao Lân cười khẩy :

- Tôn giả là chủ nhân cốc này ư?

- Cứ cho là phải đi.

Dứt lời từ ngoài ba trượng chậm rãi bước ra một thiếu phụ toàn thân y phục trắng, hết sức xinh đẹp. Mai Dao Lân vừa tiếp xúc với ánh mắt thiếu phụ ấy, vẻ sắc lạnh trong mắt bỗng tan biến, tiềm thức khiến chàng cảm thấy mình không được vô lễ với bà.

Mỹ phụ đi thẳng đến trước mặt ba người cách chừng năm trượng mới dừng lại, từ lúc xuất hiện đến giờ, đôi mắt ngập đầy vẻ ưu sầu cứ nhìn chột vào mặt Mai Dao Lân, tựa hồ bà muốn qua đó tìm lại cái bà đã đánh mất.

Bầu không khí trở nên có phần ngột ngạt, Kim Phụng Ngọc Nữ đằng hắng một tiếng thật mạnh, thi lễ với mỹ phụ, cung kính nói :

- Tiền bối khi xưa hẳn là có từng đi lại trên chốn giang hồ phải không?

Mỹ thiếu phụ phớt cười :

- Cô nương biết ta ư?

Kim Phụng Ngọc Nữ nghiêm nghị gật đầu :

- Có thể tiểu nữ từng có gặp tiền bối, nhưng tiểu nữ không còn nhớ nữa, thế nhưng qua diện mạo của gia phụ, tiểu nữ có thể nói là biết tiền bối.

Mỹ phụ biến sắc mặt, bà như nghe hiểu gì đó, trang trọng nói :

- Cô nương, chẳng hay lệnh tôn cư trú tại đâu?

- Tiền bối có biết Thần Thủ Nữ không?

Mỹ phụ tái mặt, bất giác quết mắt nhìn Báo Diện và Tinh Đầu, vẻ như e sợ gì đó. Kim Phụng Ngọc Nữ thấy vậy biết mình đã đoán không lầm, lại hỏi tiếp :

- Tiểu nữ tin là tiền bối rất quen thân với bà ấy.

- Vì sao cô nương lại gọi ta là tiền bối.

- Vì tiểu nữ chưa xác định được phải xưng hô tiền bối thế nào?

Mỹ phụ lại đưa mắt nhìn Kim Phụng Ngọc Nữ, nói :

- Ta thừa nhận hai ta biết nhau và cũng có quan hệ, nhưng các ngươi lẽ ra không nên đến đây.

Mai Dao Lân bỗng xen lời :

- Trên đời chẳng có nơi nào là không thể đến. Tiền bối, tại hạ cảm thấy không nên xưng hô như vậy, nhưng tại hạ không biết nên xưng hô thế nào, tại hạ có thể biết danh hiệu tiền bối chăng?

Lời lẽ hết sức cung kính, thái độ hoàn toàn khác với trước đây. Mỹ phụ quay sang nhìn Mai Dao Lân, qua ánh mắt thăm thiết của chàng, bà cảm thấy như đã tìm lại được cái mình bị đánh mất, buột miệng nói :

- Vì sao lại phải biết danh hiệu của ta? Ôi! hài tử, đây đâu phải là nơi ngươi tìm người. Ôi! Lẽ ra ngươi không nên đến đây.

Một tiếng “hài tử” đã đánh tan khả năng tự kiềm chế của Mai Dao Lân, buột miệng hỏi :

- Tiền bối là Thần Thủ Nữ phải không?

Tinh Đầu bỗng cười khẩy nói :

- Ngươi đã sợ cũng chẳng thể được.

Có lẽ ý tưởng Mai Dao Lân đã khiếp sợ. Mỹ phụ rung động cõi lòng, cổ nén khích động hỏi :

- Ngươi là ai?

- Mai Dao Lân, con trai Mai Kiếm Vân.

Mỹ phụ rung động toàn thân, bỗng tiến tới bốn năm bước, ngửa mặt bi thiết nói :

- Trời ơi! Sao trời lại quá cay nghiệt và bất công với hai mẹ con thế này, bao năm dài mong nhớ, chẳng ngờ lại gặp gỡ nhau tại nơi tuyệt địa này.

Dứt lời hai dòng lệ đã lăn dài trên má. Mai Dao Lân rung động toàn thân, thừ ra hồi lâu mới lẩm bẩm :

- Mẹ con! Mẹ con ư? Trời nào bạc đãi chúng ta, tuy từng khiến chúng ta xa cách lưu lạc hai mươi năm trời, tuy từng an bài hai mẹ con cùng rơi xuống Trầm Vũ giang, nhưng sau cùng thì cũng khiến chúng ta đoàn tụ.

Dứt lời hai dòng lệ cũng tràn khỏi bờ mi. Mỹ phụ nãy nê lắc đầu :

- Hài nhi không biết đây là nơi nào, ta đã ở đây hai mươi năm dài, biết rõ hết tất cả những gì tại đây, nơi đây là tuyệt địa.

Mai Dao Lân rần giọng :

- Chỉ cần mẹ con ta đoàn tụ, trên đời không có tuyệt địa gì cả.

Mỹ phụ giật thót người, cười thê thiết :

- Đúng vậy, hai mươi năm qua ngươi không hề có tình thương mẹ hiền, hai mươi năm qua ta đã không tròn trách nhiệm, có lẽ thời gian đoàn tụ của chúng ta quá ngắn ngủi, ta không thể nào trao trả những gì lẽ ra phải trao, ngươi không thể nào nhận được những gì lẽ ra phải được nhận, nhưng dầu sao vẫn hơn là không tương phùng.

Đoạn bước nhanh tới, hai tay đang ra, ôm chầm lấy Mai Dao Lân đang chậm bước đi đến. Mẹ hiền mỗi run run hôn lên những giọt lệ nóng lặn dài trên má con yêu, tình thương thiêng liêng đã xuất phát từ trong tận đáy lòng.

Dưới mắt người mẹ hiền, con cái bao giờ cũng là trẻ con.

Kim Phụng Ngọc Nữ và Phụng Ước Bình đưa mắt nhìn nhau, chậm chậm đi về phía hai mẹ con. Tỉnh Đầu đưa mắt nhìn Báo Diện, khẽ hỏi :

- Chúng ta nên làm sao đây?

Báo Diện nhướn mày :

- Sư phụ đã bảo sao?

- Ngoại trừ Thần Thủ Nữ, bất kỳ ai vào trong cốc thì không được để cho sống.

- Vậy chúng ta còn chờ gì nữa?

Tỉnh Đầu gật đầu, mắt ánh hung quan, quát to :

- Thần Thủ Nữ, sư phụ đã dặn bảo thế nào, bây giờ đã hơn một trăm người rồi, bà còn chưa động thủ điều chế thuốc, chờ gì nữa chứ?

Thần Thủ Nữ giật thót người, vội xô Mai Dao Lân ra, nói :

- Hai người phải chấp nhận ta một điều kiện.

Tỉnh Đầu trầm giọng nói :

- Điều kiện gì?

- Ta chỉ cần một sợi tóc của y thôi, lấy tóc xong, các người phải để cho họ rời khỏi đây, bằng không ta không điều chế thuốc.

Báo Diện cười kháy :

- Tha hay không là việc của bọn ta, không phải việc của bà.

Thần Thủ Nữ trầm giọng nói :

- Ta là Cốc chủ nơi này.

Tỉnh Đầu lạnh lùng tiếp lời :

- Khi bọn ta hầu hạ bà, bà có thể quát nạt đánh mắng, lúc ấy bà là Cốc chủ, nhưng quyết định sống chết thì là quyền của bọn ta.

Mai Dao Lân nhướn mày cười kháy :

- Hai vị quyết định bọn này sống hay chết nào?

Tỉnh Đầu trầm giọng nói :

- Cốc chủ bảo là việc điều chế thuốc phải cần có một trăm sợi tóc bị sợ hãi, phải xem người bị sợ hãi trong tình huống thế nào thì mới quyết định được.

Mai Dao Lân nhếch môi cười :

- Thật không may, trong bất kỳ tình huống nào, Mai mỗ cũng không bao giờ sợ hãi cả.

Thần Thủ Nữ nghe vậy hoảng kinh, vội nói :

- Lân nhi...

Báo Diện toét miệng cười hung tợn :

- Trước lúc chết, người có sợ hãi không?

- Lúc ấy Mai mỗ rất có thể sợ hãi, nhưng có điều là không biết ai có thể tạo cho Mai mỗ tình huống trước khi chết đây?

Thần Thủ Nữ biết rất rõ sự lợi hại của hai quái vật này, nghe vậy liền sợ tái mặt, hơ hãi nói :

- Lân nhi, không được nói bừa, họ vốn là hai bá vương trên Thiên Đài sơn, Lân nhi không được bốc đồng.

Tinh Đầu nghe vậy càng thêm đắc ý nói :

- Ta có thể tạo cho ngươi tình huống đó.

Mai Dao Lân ngoảnh lại bình thản cười nói :

- Mẫu thân hãy tạm lui ra, Phương tỷ và Bình muội hãy hầu tiếp giùm Dao Lân nhé.

Hai nàng đang muốn lấy lòng Thần Thủ Nữ, liền đồng thanh nói :

- Rõ rồi, hãy yên tâm.

Mai Dao Lân lạnh lùng nhìn Tinh Đầu nói :

- Tôn giá động thủ đi.

Tinh Đầu cười khẩy :

- Không cần ngươi phải nói.

Đoạn sai bước tiến đến gần Mai Dao Lân. Thần Thủ Nữ hoảng kinh hét to :

- Tinh Đầu, ngươi muốn giết y, hãy giết ta trước đi.

Tinh Đầu ngó người chừng bước, ngẫm nghĩ một hồi nói :

- Sự sống chết của bà, hai ta không quyết định được. Báo Diện hãy canh chừng bà ta.

Báo Diện liền vâng lời tiến tới. Kim Phụng Ngọc Nữ khẽ nói :

- Cô cô hãy yên tâm, khắp thiên hạ không ai là địch thủ của Lân đệ đâu.

Thần Thủ Nữ cuống quýt :

- Hai người này bằm dị loài thú, khác với loài người.

Kim Phụng Ngọc Nữ cười :

- Chẳng hay Thần Độc thu phục họ bằng cách nào vậy?

- Thần Độc võ công cao thâm khôn lường...

Phụng Úc Bình bỗng hỏi :

- Bá mẫu, khi thu phục hai quái vật này, Thần Độc có dùng độc không vậy?

- Vì để hai người tâm phục, Thần Độc đã phải kịch chiến cả một ngày đêm với họ. Lân nhi tuổi còn trẻ, công lực đâu có thể sánh với bà ta được.

Kim Phụng Ngọc Nữ có vẻ căng thẳng hỏi :

- Nếu không dùng độc, chỉ bằng vào võ công, Thần Độc so với Cuồng Hiệp và Tuyệt Cái thế nào?

Thần Thủ Nữ ngạc nhiên :

- Nếu luận về võ công, Thần Độc kém hơn Cuồng Hiệp một bậc, tuyệt đối không phải địch thủ của Tuyệt Cái, cô nương hỏi điều ấy chi vậy?

Kim Phụng Ngọc Nữ và Phụng Úc Bình liền nhẹ người, Kim Phụng Ngọc Nữ nhoèn cười nói :

- Cô cô đã ở đây trong suốt hai mươi năm qua nên không rõ sự thay đổi trên chốn giang hồ. Lân đệ võ công cái thế, giới võ lâm chẳng ai không khiếp sợ, ngay như Cuồng Hiệp và Tuyệt Cái liên thủ mà còn chưa địch nổi Lân đệ, chỉ một Thần Độc thì có gì đáng kể.

Ngay khi ấy bỗng nghe Tinh Đầu quát to :

- Tiểu tử, hãy tiếp chiêu.

Dứt lời đã lao bổ tới, vung trảo Chop vào yết hầu Mai Dao Lân, nhanh nhẹn như loài vượn khỉ. Thần Thủ Nữ về không tin nói :

- Cô nương đối gạt ta đó thôi.

Bỗng nghe Mai Dao Lân cười khẩy nói :

- Quay về ngay.

“Bình” một tiếng vang dội, Thần Thủ Nữ đưa mắt nhìn, chỉ thấy Tinh Đầu hết như tên bắn bay vút đi, mất dạng trong bóng tối, hồi lâu mới nghe “phịch” một tiếng rơi xuống đất, có lẽ phải xa đến mười mấy trượng. Thần Thủ Nữ về căng thẳng trên mặt liền dịu đi, nhưng liền tức lại lo lắng nói :

- Hai quái vật này bẩm sinh dị thường, không sao chấn thương nội phủ, e rằng Lân nhi sẽ bị tiêu hao hết công lực.

Trong khi ấy Tinh Đầu đã quay trở lại hành động như không còn nhanh nhẹn như trước, chứng tỏ một chương của Mai Dao Lân đã có kết quả. Thần Thủ Nữ thấy vậy mới có phần yên tâm, như chợt nhớ ra, bỗng hỏi :

- Sao? Cô nương gọi ta là cô cô ư?

Kim Phụng Ngọc Nữ mỉm cười :

- Vâng. Cô cô, chúng ta hãy ngồi xuống nói chuyện nhé?

Thần Thủ Nữ gật đầu, thế là ba người bèn ngồi xuống trên đất cát chuyện trò, nhưng mắt họ vẫn luôn lưu ý đến Mai Dao Lân.

Tinh Đầu lúc này đã không còn cuồng ngạo như trước nữa, đôi mắt hung tợn tròn trừng nhìn Mai Dao Lân, nhưng không dám xông tới. Mai Dao Lân cười khẩy nói :

- Tôn giá da tuy dày, nhưng e rằng cũng có mức độ chứ?

- Người muốn thăm dò phải không?

- Đúng vậy, chiều tiếp theo Mai mỗ sẽ cho tôn giá đồ máu.

Tinh Đầu tức giận :

- Hãy thử xem!

Đoạn tung mình lên cao gần ba trượng, nhe nanh múa vuốt lao xuống đỉnh đầu Mai Dao Lân, thân thủ nhanh khôn tả.

Mai Dao Lân như ong mày, mắt rực sát cơ, thoáng ngả người ra sau quát :

- Phật Đỉnh Mê Tâm!

Đồng thời tay phải vung ra, chỉ thấy bóng chỉ rợp trời, đón cản Tinh Đầu đang lao xuống, trong tiếng rú thảm khốc, Tinh Đầu văng ngược ra xa bốn năm thước, rơi xuống đất chao người hai lượt, trên hai vai máu tuôn xối xả.

Mai Dao Lân lạnh lùng cười nói :

- Chiều tiếp theo Mai mỗ sẽ xuyên thủng tim tôn giá.

Tinh Đầu vốn có thú tính, thấy máu liền dậy hưng tính, quay sang Báo Diện nói :

- Chúng ta liên thủ!

Báo Diện thấy đồng bọn thọ thương, sớm đã tức giận, nghe vậy liền tung mình đến sau lưng Mai Dao Lân, gằn giọng quát :

- Chúng ta xông lên.

Dứt lời đã lao bỏ tới, nhanh như chớp vung trảo Chop vào lưng Mai Dao Lân. Tinh Đầu vừa thấy đồng bọn xuất thủ, trong tiếng huyết ghê rợn, cũng liền tung mình lao tới.

Mai Dao Lân nhanh nhẹn lách người sang trái, tay phải vung lên, lại thi triển chiêu “Phật Đỉnh Mê Tâm”, công vào ngực Tinh Đầu.

Trong tiếng rú tột cùng thảm khốc, một vòi máu phun ra như tên bắn, nơi ngực Tinh Đầu đã bị một chỉ xuyên thủng, chết ngay tức khắc, thi thể run lẩy bẩy ngã vật ra sau, ngay khi ấy Báo Diện cũng vừa lao đến.

Mai Dao Lân tiện tay Chop lấy tay phải Tinh Đầu đang đưa ra, tạt người sang phải, vung tay ném ra sau lưng và quát :

(thiếu một đoạn)

Mai Dao Lân xuất hiện trước mặt Thần Thủ Nữ, vẻ mặt chàng vẫn ung dung bình thản, khẽ cười nói :

- Mẫu thân, chúng ta ở lại đây gặp gỡ Thần Độc được rồi. Món nợ giam thân hai mươi năm, đã đến lúc bà ta phải trả cho chúng ta rồi.

Ngay khi ấy, từ ngoài năm mươi trượng vang lên tiếng giận dữ của Thần Độc như sấm rền quát :

- Kê tiểu bối nào cả gan dám đến đây quấy nhiễu sự yên tĩnh của Thần Độc ta, hãy đứng yên đó chờ ta xét xử.

Thần Thủ Nữ cả kinh nói :

- Mụ ta dùng độc đã đạt mức xuất thần nhập hoá, và lòng dạ tàn ác nhu lang sói. Lân nhi, hiện trong mình mẫu thân không có mạng theo thuốc khắc độc, hãy mau theo mẫu thân về thạch thất, không vâng lời là bất hiếu đấy.

Đoạn liền nắm lấy tay hai thiếu nữ, quay người phóng nhanh đi.

Mai Dao Lân nghe vậy vội nói :

- Lân nhi xin tuân mạng.

Đoạn liền phóng đi theo sau ngay. Ba người phóng đi chừng hai mươi trượng thì đã đến dưới chân vách núi, Thần Thủ Nữ dừng lại, chỉ tay lên trên nói :

- Hang động trên mười trượng kia chính là nơi cư trú của ta, lên trên mau.

Đoạn liền dẫn trước phi thân lên cửa động, ba người cũng liền phi thân lên theo ngay.

Bạn đang đọc truyện *Long Kiếm Truy Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Bại Thần Độc, Thần Nữ thoát nạn

Lúc này Thần Độc như đã đi đến chỗ thi thể hai đồ đệ, chỉ nghe bà ta giận dữ quát to :

- Kê tiểu bối nào, cút ra đây mau!

Thần Thủ Nữ hiện từ nhìn ba người, mỉm cười nói :

- Cũng may mụ ta không biết ta đi với ba người, không thì mụ ta chắc chắn đã cản đường vào động trước rồi.

Trong khi ấy Thần Độc đã hiểu ra, có lẽ bởi không thấy thi thể của Mai Dao Lân ba người, chỉ nghe bà ta giận dữ gầm to :

- Thần Thủ Nữ, tiện tỳ ngươi cả gan dám phản bội lão nương.

Đoạn liền phóng đi về phía dưới cửa động. Mai Dao Lân nghe Thần Độc nhục mạ mẫu thân, mắt liền rực sát cơ, lạnh lùng quát :

- Lão độc bà có giỏi thì hãy lên đây!

Thần Thủ Nữ biến sắc mặt, vội quay người đi sang năm bước, đứng dưới vách đá và đưa tay ấn vào một nút đá màu trắng. Ngay khi ấy Thần Độc đã xuất hiện bên dưới hang động, chỉ thấy đôi mắt sâu hoắm của bà ta rực sáng xanh ròn, hết như mẫn rấn độc, trông thật khủng khiếp.

Bà ta thấy Mai Dao Lân vẫn yên lành, như hết sức thắc mắc, trừng mắt nhìn hồi lâu, đoạn trở tay quát :

- Tiểu tử, chính ngươi đã giết họ phải không?

Lúc này từ vách đá bên trái đã từ từ xô dịch ra một phiến đá dày khoảng bốn thước, Thần Thủ Nữ quay về phía đứng sau lưng Mai Dao Lân, như chờ đợi gì đó. Mai Dao Lân cười khẩy nói :

- Đúng vậy, chính là Mai mỗ!

- Tiểu tử, chính ả tiện tỳ Thần Thủ Nữ đã cứu ngươi phải không?

- Lão độc bà, mụ dám để cho Mai mỗ xuống không?

Thần Độc sớm đã trông thấy phiến đá xê dịch qua, song vì e sợ Mai Dao Lân, không dám mạo muội phóng lên, nghe vậy liền lùi sau tám bước nói :

- Tiểu tử có giỏi hãy xuống đây!

Thần Độc hai chân vừa chạm đất, Thần Thủ Nữ bỗng chộp vào tả hữu hai huyệt Kiên Tĩnh của Mai Dao Lân và kéo chàng ra sau bốn thước, đồng thời quát :

- Lui mau!

Kim Phụng Ngọc Nữ và Phụng Ước Bình nghe tiếng cùng liền thoái lui năm thước. Liền sau đó, “rầm” một tiếng vang dội, cửa động đã bị một tảng đá to bít kín.

Mai Dao Lân, thoáng ngẩn người, bên ngoài đã vang lên tiếng cười đầy tức tối của Thần Độc, nói :

- Thần Thủ Nữ tiện tỳ ngươi hãy nghe đây, lão nương mà để cho các ngươi được chết một cách yên lành, kể từ nay trong võ lâm sẽ không còn Thần Độc này nữa.

Vừa dứt lời, “bùng” một tiếng vang dội, hiển nhiên bà ta đã quá tức giận vung chưởng đánh vào tảng đá. Thần Thủ Nữ trầm giọng nói :

- Thần Độc, tuy bà từng cứu mạng Thần Thủ Nữ này, nhưng lại giam giữ trong tuyệt cốc này suốt hai mươi năm dài, so ra ân oán đã sòng phẳng, từ nay giữa hai ta không ai nợ ai nữa, ta khuyên bà nên đi nơi khác an thân là hơn.

- Tiện tỳ, ngươi nói dễ quá vậy! Việc lão nương bảo ngươi làm, ngươi đã làm chưa?

- Bà không nhắc đến việc ấy thì thôi, nếu nhắc đến việc ấy, Thần Thủ Nữ này có thể nói là không hề mang ơn cứu mạng của bà. Mục đích bà cứu Thần Thủ Nữ này chẳng qua chỉ vì giúp bà luyện thành độc vật diệt tuyệt thiên hạ hầu đạt thành đã tâm xưng bá võ lâm mà thôi! Thần Độc, bất kỳ ai cũng biết rõ hậu quả khi độc vật luyện thành, bà đã đánh giá trí thông minh của mình quá cao và xem kẻ khác quá ngu xuẩn rồi đấy!

- Đó chính là mục đích mà ngươi đã kéo dài suốt hai mươi năm ư?

- Đúng vậy, bà cũng tinh thông dược lý, lẽ ra bà phải biết người bị kinh hải hoàn toàn không liên quan đến tóc, và tóc cũng chẳng phải vật cần thiết để điều chế thuốc, vậy mà bà đã chờ đợi những hai mươi năm dài.

Thần Độc lúc này đã trở nên bình tĩnh, cười khẩy nói :

- Thần Thủ Nữ, điều ấy lão nương đã biết từ lâu, nhưng lão nương muốn cho ngươi không còn gì để nói, vì muốn tranh hùng xưng bá, lão nương đã chờ đợi suốt bốn mươi năm, chờ thêm hai mươi năm nữa cũng chẳng gì đáng kể. Phương pháp điều chế thuốc ở trong lòng ngươi, lão nương chẳng thể cưỡng bách, nên lão nương đã phải chờ đợi ngươi suốt hai mươi năm. Thần Thủ Nữ, ngươi biết con người của Thần Độc này, bây giờ lão nương phải báo phục mối hận đã tích tụ trong hai mươi năm qua, ngươi hãy nghĩ xem, lão nương sẽ sử dụng thủ đoạn gì, và cho ngươi biết, tên tiểu tử không biết sống chết kia, lão nương đã hạ hai lần độc trên người hắn rồi, ha ha...

Tiếng cười xa dần rồi im bặt, hiển nhiên Thần Độc đã rời khỏi cốc. Sau đó Thần Thủ Nữ lo lắng lay vai Mai Dao Lân hỏi :

- Lân nhi hiện cảm thấy thế nào?

Mai Dao Lân thản nhiên cười :

- Hải nhi đâu cảm thấy gì!

Thần Thủ Nữ ngẩn người, bỗng trầm giọng nói :

- Lân nhi, mẫu thân rất rõ con người của Thần Độc, mẹ ta đã nói ra bất kỳ điều gì, không bao giờ thay đổi, và cũng chưa từng dối gạt ai bao giờ. Mẹ ta đã bảo Lân nhi trúng độc, chắc chắn không phải hù dọa. Lân nhi không được dối gạt mẫu thân, hãy mau vận công thử xem.

Kim Phụng Ngọc Nữ và Phụng Ước Bình này giờ thấy Mai Dao Lân thản nhiên cười nói, vốn cũng nghĩ là Thần Độc dối dọa, giờ nghe Thần Thủ Nữ nói vậy, hai nàng đều hoảng kinh hốt hải nói :

- Lân đệ, Lân ca hãy mau vận công thử xem!

Mai Dao Lân tuy cảm thấy trong người không gì khác lạ, song thấy mọi người hốt hoảng như vậy cũng không khỏi hoài nghi, bèn ngồi xuống đất xếp bằng, nhắm mắt vận công.

Thời gian không đầy một tuần trà ngắn ngủi, ba người mặt đã ướt đầm mồ hôi. Bỗng Mai Dao Lân buông tiếng cười khẽ, tung mình đứng lên nói :

- Huyết mạch hoàn toàn thông suốt!

Thần Thủ Nữ ngạc nhiên chau mày nói :

- Vạn Kiếm Hồng quyết không bao giờ nói dối hù dọa, Lân nhi trong mình có vật trị độc gì vậy?

Ba người nghe vậy liền chợt nhớ ra, Phụng Ước Bình buột miệng nói :

- Trong miệng Lân ca chẳng phải có ngậm mảnh châu gì đó sao?

Mai Dao Lân lắc đầu, thò tay vào lòng lấy mảnh Thụy Châu ra nói :

- Dao Lân không có ngậm trong miệng!

Vừa nhìn thấy Thụy Châu, Thần Thủ Nữ liền cười nói :

- Vậy là đúng rồi, Vạn Kiếm Hồng trỏ tay vào ngực Lân nhi, mà ta không ngờ trong mình Lân nhi có Thụy Châu nên mới quả quyết là Lân nhi đã trúng độc.

Kim Phụng Ngọc Nữ mừng rỡ :

- Vậy là chỉ cần có Thụy Châu trong mình là có thể tránh được vạn độc.

Thần Thủ Nữ lắc đầu :

- Thụy Châu này có ở Nam Hải nước Tử Ngọc, khắp thiên hạ chỉ có một viên, tuy có công hiệu trị độc, nhưng chỉ trong vòng nửa thước, vừa rồi Lân nhi đã bỏ Thụy Châu trong ngực trên nên Vạn Kiếm Hồng mới không đắc thủ.

Mai Dao Lân cười cười :

- Vậy thì thật là may mắn!

Thần Thủ Nữ nghiêm nghị gật đầu :

- Không sai! Lân nhi, Vạn Kiếm Hồng chỉ nhắm vào Lân nhi hạ độc chứ không chọn người khác, dù thấy mẹ ta hết sức e sợ Lân nhi, nếu Lân nhi mà bị trúng độc, dù mẫu thân giải được thì cũng phải mất thời gian mấy tháng trời hoặc một năm.

Kim Phụng Ngọc Nữ như sức nhớ, bỗng hỏi :

- Cô cô bảo là Vạn Kiếm Hồng xưa nay nói một không hai, mẹ ta chẳng đã bảo phải sát hại chúng ta là gì? Sao mẹ ta lại bỏ đi thế nhỉ?

Thần Thủ Nữ mặt thoáng vẻ ưu sầu, khẽ thở dài nói :

- Thật ra trước kia mẫu thân biết về con người Vạn Kiếm Hồng, nhưng trong hai mươi năm qua, mẫu thân đã hoàn toàn hiểu rõ mẹ ta. Vì thuốc ấy, mẹ ta đã triệt để tuân theo điều kiện của mẫu thân, kiên nhẫn chờ đợi suốt hai mươi năm dài, mặc dù nóng lòng xưng bá võ lâm, nhưng chưa bao giờ vi phạm điều giao ước.

Nhắc đến thuốc, Mai Dao Lân liền thắc mắc hỏi :

- Mẫu thân, điều chế thuốc gì mà phải dùng đến một trăm sợi tóc người bị kinh hải vậy?

Thần Thủ Nữ vẻ đau buồn thở dài nói :

- Lân nhi nhận thấy mẫu thân quá tàn ác phải không?

Mai Dao Lân sững sốt vội nói :

- Hải nhi không có ý nghĩ như vậy!

Thần Thủ Nữ quét mắt nhìn hai nàng, chậm chậm quay người, giọng trầm nặng :

- Ôi! Hai mươi năm đằng đẳng khó kể hết trong chốc lát, chúng ta hãy vào trong đã.

Đoạn dẫn trước cất bước đi vào. Mai Dao Lân thấy mẫu thân có vẻ đau buồn, lòng hết sức phiền não, bước vội đến bên mẫu thân, đưa tay dìu bà bước đi, Kim Phụng Ngọc Nữ và Phụng Ước Bình theo sau hai bên.

Kim Phụng Ngọc Nữ ngoảnh lại nhìn cửa đá khẽ nói :

- Cô cô có cần một người ở lại canh chừng cửa động không?

Thần Thủ Nữ nhẹ lắc đầu :

- Cửa động này dày đến bốn thước dính liền vách núi, người trong cốc không có chỗ đặt chân, chẳng thể nào phá được, mà dù Vạn Kiếm Hồng tìm cách phá cửa thì chúng ta ở trong này cũng nghe.

Kim Phụng Ngọc Nữ gật đầu, không nói gì nữa, bốn người lặng lẽ bước đi, con đường hầm âm u rộng chừng bốn thước, vách đá tuy gồ ghề nhưng rất khô sạch, cách cửa động chừng mười trượng, mỗi bên có một gian thạch thất. Thần Thủ Nữ dừng bước, đưa tay chỉ gian thạch thất bên trái nói :

- Chúng ta hãy vào trong này!

Đoạn đã cất bước đi trước, Mai Dao Lân quay nhìn sang gian thạch thất bên phải, chỉ thấy nơi giữa có một thạch đỉnh, bên dưới lửa rực cháy, như đang đun nấu gì đó, ngoài ra trong thạch thất không còn gì khác.

Lúc này hai nàng đã nghe Thần Thủ Nữ đi vào thạch thất bên trái, Mai Dao Lân sau một bước thoáng dừng lại, cũng liền bước vội vào trong. Thạch thất này rộng chừng bốn trượng vuông, mọi dụng cụ đều được làm bằng đá, tuy đơn sơ nhưng rất sạch sẽ. Trên chiếc bàn đá vuông là ngọn đèn dầu leo lét, ba phụ nữ ngồi ba phía, Mai Dao Lân đến ngồi xuống bên cạnh mẫu thân.

Sau đó, sự yên lặng kéo dài, hồi lâu Thần Thủ Nữ mới khẽ buông tiếng thở dài, quét mắt nhìn hai nàng, sau đó dừng lại trên mặt Mai Dao Lân, nhu thế ngắm nhìn một báu vật trân quý nhất trên cõi đời, hồi lâu mới với giọng nặng nề nói :

- Lân nhi trong ký ức của mẫu thân, Lân nhi là một đứa bé chưa đầy ba tháng tuổi, nhưng giờ đây Lân nhi đã hai mươi tuổi rồi! Hai mươi năm dài đằng đẳng, Lân nhi đã trưởng thành trong cô đơn, có lẽ chỉ có được tình thương của phụ thân, Lân nhi nào biết trong hai mươi năm qua mẫu thân đã mong nhớ Lân nhi đến chừng nào.

Mai Dao Lân đảo mắt quanh trên gương mặt ràn rụa nước mắt của mẫu thân, sau cùng dừng lại trên ngọn lửa lập lòe, mỉm cười nói :

- Tất cả đã trở thành quá khứ, mẫu thân đừng nhắc đến nữa, bây giờ hai mẹ con ta chẳng đã đoàn tụ rồi còn gì?

Thần Thủ Nữ gật đầu, giọng đau xót :

- Những gì hồi hai mươi năm trước, có lẽ mẫu thân đã kể cho Lân nhi nghe hết rồi, nhưng những gì mẫu thân đã nếm trải trong hai mươi năm qua, có lẽ hai cha con không hề biết.

Mai Dao Lân cười ảo não :

- Hai mươi năm qua, hài nhi không hề kề cận phụ thân!

Thần Thủ Nữ sùng sốt :

- Sao? Lân nhi... bảo là chưa từng gặp phụ thân ư?

- Hài nhi đã gặp phụ thân và cũng biết phụ thân ở đâu, nhưng hài nhi không ở bên phụ thân.

- Vì sao? Vì sao lại vậy?

Mai Dao Lân nặng nề lắc đầu, mắt lại nhìn đăm đăm vào ngọn đèn, một hồi thật lâu mới nói :

- Mẫu thân biết trên cõi đời không một đứa con nào muốn cô đơn cả, nhưng hài nhi thà chấp nhận cô đơn, bởi vì... hài nhi không biết mẫu thân ở nơi nào!

Thần Thủ Nữ đứng phắt dậy, giọng đầy xót xa lẫn trách móc :

- Lân nhi là con của mẫu thân và cũng là con của phụ thân, hai người đều có bổn phận và trách nhiệm nuôi dưỡng Lân nhi, vì lẽ gì Lân nhi phải chịu khổ một mình chứ?

Mai Dao Lân chậm chậm đứng lên, cười đau khổ :

- Mẫu thân, hài nhi biết nói sao đây?

Thần Thủ Nữ thoáng kinh ngạc, bỗng lạnh lùng nói :

- Phụ thân đã không nhìn nhận người phải không?

Mai Dao Lân theo Thần Thủ Nữ từ từ ngồi xuống, nói :

- Phụ thân không hề nói vậy!

(thiếu một đoạn)

Mẫu thân nhớ đó là một đêm mưa tầm tã, Sách Ngọc Châu đã để thư lại cho mẫu thân rồi âm thầm bỏ đi, có lẽ nàng ta định làm vậy để buộc Ngân

Long bảo chấp nhận. Nhưng rồi ba năm trôi qua, Ngân Long bảo không hề có dấu hiệu đồng ý, mãi đến khi mẫu thân thành hôn với phụ thân, Ngọc Châu mới quay về Ngân Long bảo... Rất nhiều lần, ta với phụ thân người cùng đến Ngân Long bảo yêu cầu gặp Sách Ngọc Châu, nhưng đều bị nàng từ chối, song ta với phụ thân người hiểu lòng nàng ta là...

Thần Thủ Nữ buông tiếng thở dài cảm khái, chớp mắt nhìn ba người, đoạn nói tiếp :

- Mãi đến khi Ngân Long bảo phái người thông báo tin Hoàng hậu và Công chúa nước Quy Phụng bị giam tại Phong Lôi động, Ngân Long bảo vì chính nghĩa tập hợp đồng đạo võ lâm giải cứu, ta với phụ thân người mới được gặp Sách Ngọc Châu. Lúc bấy giờ Ngọc Châu đã kiên quyết phản đối không cho ta và phụ thân người đi, hai người chỉ tưởng nàng ta không muốn hai người phải chịu vất vả, nào ngờ bên trong lại có âm mưu khác.

Mai Dao Lân mắt ánh lên sắc lạnh :

- Âm mưu ư?

- Phải! Ta vừa đến nơi liền phát hiện đã bị bao vây. Từ Phong Lôi động ta với phụ thân người rút lui đến bên bờ Trầm Vũ giang thì cuộc chiến xảy ra...

- Mẫu thân có biết họ là ai không?

- Lúc bấy giờ ta cứ nghĩ là người của Vạn Tượng cung, đó chẳng qua là do thành kiến từ trước, bởi những người ấy thấy đều bịt mặt, mãi đến khi bị tách rời khỏi phụ thân người, bị đánh rơi xuống Trầm Vũ giang, và sau khi được Thần Độc cứu sống mới biết rõ sự thật.

Mai Dao Lân nóng ruột hỏi :

- Bọn họ là ai?

Thần Thủ Nữ cười cay đắng :

- Ngân Long bảo!

Mai Dao Lân mắt liền rực lên vẻ ghê rợn lạnh buốt :

- Hải nhi quả đoán không lầm!

Kim Phụng Ngọc Nữ bỗng hỏi :

- Cô cô đã nghe Thần Độc nói phải không?

Thần Thủ Nữ gật đầu :

- Phải! Vạn Kiếm Hồng khám phá rõ từ trước, Ngân Long bảo vì muốn lôi kéo phụ thân người gia nhập nên bắt buộc phải trừ khử cô cô trước, Vạn Tượng cung sợ dĩ không bố trí người canh phòng và thậm chí để yên cho ta với phụ thân người lên đến Phong Lôi động là cố ý muốn tạo ra mối thù giữa Ngân Long bảo với Kim Phụng cung, hầu khi cần thiết, họ có thể đứng giữa thù lợi. Nếu không nhờ Thần Độc nói ra, có lẽ đến chết ta cũng không biết rõ sự thật.

Kim Phụng Ngọc Nữ lại hỏi :

- Vậy vì sao Thần Độc lại cho cô cô biết?

- Vì muốn dùng tình cảm giành lấy trái tim ta, bởi mục đích y lý và phương pháp chế độc không bằng ta, nên nếu mục muốn xưng bá võ lâm là phải nhờ đến ta, đó chính là nguyên nhân vì sao ta đã tin lời mục, bởi vì dã tâm của mục không kém hơn Vạn Tượng cung và Ngân Long bảo, nên không cần thiết phải tạo hiểu lầm. Hơn nữa khi thuốc được luyện thành, chắc chắn mục không để cho ta sống còn.

- Mẫu thân đã chế luyện thuốc xong chưa?

- Dù phải chết ta cũng không bao giờ luyện thành loại thuốc độc ấy, đó chính là lý do mà ta đã đòi phải có một trăm sợi tóc người bị kinh hải để dùng. Ta đã giao kết với mục, mục phải ở trên đỉnh núi chờ đợi một trăm người đến, sau đó làm cho họ từ trên phóng xuống bị kinh hải, nhờ lấy một sợi tóc để dẫn thuốc, tuyệt đối không được xuống núi tìm bắt người, vậy đành rằng phải giết hại nhiều người vô tội, nhưng có thể cứu nguy cho ngàn vạn dân lành và đồng đạo võ lâm, mặc dù đã có 99 người chết bởi một lời nói của ta, nhưng ta vẫn cảm thấy lòng hết sức yên ổn.

Mai Dao Lân vỗ lẽ gật đầu, đưa tay chỉ đỉnh đá trong gian thạch thất đối diện hỏi :

- Trong chiếc đỉnh kia là loại thuốc độc có thể giết chết ngàn vạn người phải không?

Thần Thủ Nữ lắc đầu cười :

- Vì sợ Vạn Kiếm Hồng hoài nghi, ta bắt buộc phải làm ra vẻ như vậy, trong đỉnh chẳng những không phải thuốc độc, mà còn là một loại thuốc có thể giải trừ vạn độc.

Kim Phụng Ngọc Nữ ngạc nhiên hỏi :

- Vạn Kiếm Hồng chưa bao giờ xem qua sao?

Thần Thủ Nữ cười :

- Mụ chẳng những xem qua, mà mọi dược liệu cũng toàn là do chính mụ cung cấp.

Ba người nghe vậy đều ngơ ngác không hiểu, Thần Thủ Nữ thấy vậy đứng lên cười nói :

- Thuốc ấy đã được luyện chế thành công gần ba năm rồi, song vì giữ gìn tính mạng, ta không dám ngừng lửa. Trong ba năm qua, lửa đã bị đốt một cách uổng phí.

Đoạn cất bước đi về phía thạch thất đối diện và nói :

- Các ngươi hãy đi qua xem thử!

Lòng hiếu kỳ thúc đẩy, ba người liền cùng đứng lên đi theo.

Trong thạch thất hơi lửa nóng rực, Thần Thủ Nữ dẫn trước đi đến trước một tảng đá cao nằm phía sau đỉnh đá nói :

- Đứng lên đây là có thể nhìn thấy rõ!

Đoạn liền bước lên trước, ba người cũng theo sau bước lên, đưa mắt nhìn vào trong đỉnh, bất giác đều ngẩn ra.

Chỉ thấy các loài độc vật như rắn, rết, bò cạp đã chất đầy hơn nửa đỉnh, mặc dù đã trở thành tro, song vẫn còn nguyên hình dạng bởi không ai động đến, tuy đều là loài độc vật đã chết, nhưng trông vẫn vô cùng khủng khiếp.

Mai Dao Lân thắc mắc hỏi :

- Theo lời mẫu thân, thuốc giải vạn độc phải chăng là tro của độc vật này ư?

Thần Thủ Nữ cười :

- Chất độc gặp sức nóng là tiêu tan, đây chỉ là tro than, đâu thể giải độc được.

Kim Phụng Ngọc Nữ bỗng hỏi :

- Giải độc phải dùng độc ư?

Thần Thủ Nữ gật đầu :

- Đúng vậy, giải độc là phải dùng độc!

Mai Dao Lân lại thắc mắc hỏi :

- Mẫu thân, Vạn Kiếm Hồng cũng là người sở trường dùng độc, chả lẽ không phát hiện ra đây là giả dối hay sao?

- Đây gọi là thông minh quá lại đa mưu ngu xuẩn, chính vì mụ biết luyện thuốc là phải dùng lửa, nên mụ mới tin là dưới một độ nóng nào đó chất độc sẽ phát huy uy lực tối đa, do đó mụ hoàn toàn tin là tro xác độc vật trong đỉnh trong tương lai sẽ trở thành một loại kịch độc thiên hạ vô song.

Mai Dao Lân lại hỏi :

- Mẫu thân bảo đã luyện thành thuốc giải vạn độc, vậy chứ thuốc giải ấy ở đâu? Những con vật này đều mang chất độc chết người, sao có thể chế luyện thành thuốc giải vạn độc?

Thần Thủ Nữ cười :

- Đó gọi là cực quá tất phản!

Đoạn phóng xuống đất, đưa mắt nhìn ba người nói :

- Hãy đến đây, chúng ta đã đến lúc phải uống phòng bị lão độc vật kia rồi.

Đoạn cất bước đi về phía thạch thất đối diện.

Khi ba người vào đến thạch thất, Thần Thủ Nữ đã từ trong một hốc bí mật trên vách đá lấy ra một chiếc lọ ngọc nhỏ màu xanh biếc, mở nắp trút ra năm viên thuốc màu trắng sữa cỡ hạt đậu xanh, chia cho mỗi người một viên và nói :

- Vạn Kiếm Hồng hề nói là làm, mụ đã ở đây gần sáu mươi năm, trong thạch thất này e có đường bí mật thông vào, chúng ta chẳng thể không đề phòng, uống thuốc này vào rồi hành công, sẽ không sợ mụ phóng độc nữa.

Ba người liền bỏ thuốc vào miệng, Mai Dao Lân nói :

- Chúng ta cần phải sớm rời khỏi đây, có lẽ Hàn Thiên Hồng đã sắp đến nơi!

Thần Thủ Nữ giục :

- Rời khỏi đây không phải dễ dàng đâu! Hãy mau vận công thúc cho sức thuốc lan ra, nếu không khi bị chất độc xâm nhập cơ thể, tuy thuốc này tuy có thể giải trừ, nhưng phải mất nhiều thời gian.

Lúc này Kim Phụng Ngọc Nữ và Phụng Ưc Bình đã ngồi xuống, Thần Thủ Nữ cũng uống vào một viên, cùng Mai Dao Lân ngồi xuống, nhắm mắt vận công.

Thời gian trôi qua trong tĩnh lặng, ngọn đèn dầu trên bàn vẫn leo lét cháy, nhưng loáng thoáng có một làn sương trắng lan tỏa.

Mai Dao Lân mở mắt ra trước tiên, thấy vậy bất giác sững người, lúc này ngọn đèn dầu trên bàn đã bị sương trắng phủ mờ, xanh rờn như ánh đóm.

Tiếp đến Kim Phụng Ngọc Nữ và Thần Thủ Nữ lần lượt mở mắt ra, hai người thấy cũng sững sờ. Thần Thủ Nữ vội đứng phắt dậy, bước nhanh đến cửa thạch thất, lấy lọ ngọc trút ra một viên thuốc duy nhất còn lại, sau đó trút hết chất bột trong lọ rải đều nơi cửa, cản đường tiến vào.

Lúc này Phụng Ưc Bình cũng đã mở mắt. Sương mù mỗi lúc càng dày hơn, cơ hồ không còn trông thấy ánh đèn trên bàn nữa.

Thần Thủ Nữ vội bước đến ba người, hỏi hà nói :

- Lát nữa sương độc dày đặc hơn, xòe tay ra không thấy năm ngón, Vạn Kiếm Hồng biết ta có thuốc phòng độc nên định ám toán trong bóng tối, lát nữa chúng ta bốn người không được rời xa nhau.

Mai Dao Lân lạnh lùng tiếp lời :

- Hải nhi thì lại mong mụ đến được đây, qua đường đến cửa mụ, chúng ta có thể ra khỏi đây, lúc ấy Ngân Long bảo sẽ biết họ phải gặp báo ứng thế nào.

Thần Thủ Nữ rung động cõi lòng, buột miệng nói :

- Lân nhi, người nào trong Ngân Long bảo đều có thể giết, nhưng tuyệt đối không được động đến Sách Ngọc Châu với song thân nàng ta. Sách Ngọc Châu thành hôn với phụ thân ngươi là do ý kiến của ta trước lúc bị phản tán, nếu Lân nhi căm hận thì hãy cứ căm hận ta.

Mai Dao Lân vội nói :

- Hải nhi không hận Sách di mà cũng không hận mẫu thân!

Thần Thủ Nữ thở dài trĩu nặng :

- Ôi! Ta hiểu sự cô đơn thời thơ ấu đã tích tụ rất nhiều nỗi bất bình trong tâm hồn Lân nhi, âu đó cũng là do định mệnh trớ trêu, không ai có lỗi làm cả, nếu có thì đó là ta với phụ thân người lẽ ra không nên đến dò thám Phong Lôi động. Nhưng lúc bấy giờ nếu như Lân nhi biết Hoàng hậu và Công chúa bất hạnh kia bị giam trong Phong Lôi động, có lẽ Lân nhi cũng bất chấp tất cả mạo hiểm lên Ma Thiên Lãnh. Ôi! Hai mươi năm dài trong tăm tối, thật chẳng hiểu vị Hoàng hậu bất hạnh kia đã trải qua như thế nào?

Mai Dao Lân thở dài thậm thọt :

- Vâng định mệnh trớ trêu, nhưng những kẻ đã mắc nợ chúng ta, hải nhi nhất định phải bắt họ đền trả, Hoàng hậu và Công chúa nước Quy Phụng tuy đã thoát cảnh giam cầm, nhưng...

Thần Thủ Nữ mừng rỡ tiếp lời :

- Sao? Hoàng hậu và Công chúa đã thoát cảnh giam cầm rồi ư? Ai đã cứu vậy? Ôi! Tính đến nay công chúa đã phải hai mươi tuổi rồi.

Mai Dao Lân nhẹ gật đầu :

- Chính do phụ thân đã giải cứu, và Công chúa cũng đã đến đây!

- Ôi! Vị cô nương đi cùng Phương diệt nữ chính là Quy Phụng công chúa ư?

Phụng Ưc Bình tự nãy giờ lặng thinh, giờ bỗng quỳ xuống trước mặt Thần Thủ Nữ, bẽn lẽn khẽ nói :

- Diệt nữ xin khấu tạ bá mẫu đã quan tâm!

Vì sương độc dày đặc nên không trông thấy người đối diện, Thần Thủ Nữ đưa tay ra trước chạm thấy Phụng Ước Bình quỳ trước mặt, hốt hoảng nói :

- Công chúa không nên xưng hô như vậy, xin đứng lên mau, Thần Thủ Nữ này không dám đương nổi đâu!

Phụng Ước Bình sử dãi từ lúc vào trong thạch động đến giờ chưa hề lên tiếng chính vì sợ Thần Thủ Nữ không ưa thích nàng, giờ nghe vậy liền tức hoảng kinh thất sắc, buột miệng nói :

- Phải chăng bá mẫu thấy Phụng Ước Bình là một đứa con gái man rợ, không muốn có... có một... một...

Thần Thủ Nữ vội nói :

- Công chúa là một giai nhân tuyệt thế, xinh đẹp đoan trang, sao lại bảo là man rợ? Chẳng qua Thần Thủ Nữ sợ Công chúa bị ô nhục đó thôi!

Kim Phụng Ngọc Nữ bỗng xen lời :

- Nếu như cô cô có một nàng dâu như vậy, cô cô có vui lòng không?

Thần Thủ Nữ ngẩn người, đứng lặng hồi lâu, không nghe Phụng Ước Bình phản đối, bèn thẳm nhủ :

- Ra vậy! Thảo nào nàng ta đã chấp nhận với tấm thân kim chi ngọc điệp theo bên Lân nhi ném trái nổi khổ sương gió giang hồ, nàng ta với Lân nhi cũng thật xứng đôi vừa lứa.

Đoạn đưa tay ôm lấy Phụng Ước Bình vào lòng, âu yếm nói :

- Diệt nữ ngoan, đứng lên mau!

Ngay khi ấy, nơi cửa động vang lên một tiếng động thật khẽ, Mai Dao Lân mất liền rục lên, khẽ nói :

- Mẫu thân, trong động có loài trùng rắn gì không vậy?

Thần Thủ Nữ quả quyết :

- Loài trùng rắn không thể nào vào đây được.

Vừa dứt lời, bỗng lại có tiếng xào xạc rất khẽ, hệt như tiếng rắn bò trên lá khô. Mai Dao Lân liền truyền âm nói :

- Hãy nhẹ nhẹ đứng lên, lui ra sau ngay!

Ba người phụ nữ tuy cũng đã nghe tiếng động, song vì hồi âm vang vọng, khó nhận định được vị trí chính xác, lúc này sương độc mịt mù, nếu làm phương hướng là có thể nguy hiểm đến tính mạng.

Thần Thủ Nữ vội âm trầm hỏi :

- Lân nhi có nghe rõ phương hướng không?

Mai Dao Lân quả quyết :

- Đối phương không chỉ một nhóm, mẫu thân hãy cùng hai nàng lui đến nơi góc trái trước, để hài nhi đối phó với họ được rồi.

Thần Thủ Nữ bởi lòng tha thiết thương con, không yên tâm nói :

- Lúc này xòe tay không thấy năm ngón, chỉ dựa vào thính giác hành động, nếu như Vạn Kiếm Hồng đứng yên bất động, vạn nhất Lân nhi chạm phải mụ thì thật là nguy hiểm.

- Đối phương không chỉ một mình Thần Độc đâu!

- Theo ta được biết, nơi đây chỉ có Vạn Kiếm Hồng và hai đồ đệ. Trong đêm tối thế này, cho dù mụ đi thỉnh trợ thủ cũng chẳng thể đến nhanh như vậy, Lân nhi có nghe lầm không?

Trong khi ấy, trong đường hầm lại có vài tiếng rất khẽ vọng vào tai Mai Dao Lân.

Mai Dao Lân quả quyết :

- Mong là không có ai! Mẫu thân, ba người hãy lui ra sau trước đi!

Thần Thủ Nữ liền nắm tay hai thiếu nữ chầm chậm đứng lên, lui sang góc trái, khẽ truyền âm nói :

- Lân nhi cũng nên lui mau!

- Hải nhi sẽ đến ngay!

Mai Dao Lân nói xong, nhẹ nhàng cởi giày ra. Lúc này tiếng lạo xào như rấn bò đã biến mất và trong đường hầm cũng không còn tiếng động nữa, trong bầu không khí tĩnh lặng như chứa đựng ngàn trùng sát cơ, khiến người muốn ngạt thở. Mai Dao Lân tay phải nắm lấy một chiếc giày, bỗng quát :

- Bằng hữu, hiện thân đi thôi!

Đồng thời nhẹ nhàng tay ném chiếc giày về phía cửa thạch thất, vang lên một tiếng khê. Liền tức “bình” một tiếng động vang dội, kèm theo một tiếng kinh hoàng thét lên :

- Ô! Rắn cắn ta rồi!

Liền theo đó lại “bình” một tiếng vang dội kèm theo một tiếng “hự” khô khan, rồi thì có người ngã phịch xuống đất, dường như đã táng mạng.

Mai Dao Lân vẫn đứng yên tại chỗ. Người tại cửa thạch thất dường như qua tiếng gió đã nhận định ra vị trí kẻ địch, người kia vừa mới ngã xuống, một người đã phóng đến bên cạnh Mai Dao Lân.

Mai Dao Lân mắt vút qua sát cơ, thừa lúc người đó chưa phát hiện ra mình, song chương chớp nhoáng đưa ra, vừa chạm vào y phục đối phương, kinh lực liền tức đẩy ra về phía trái.

Người đó không ngờ có vậy, khi phát giác thì đã không kịp hoàn kích nữa, “ầm” một tiếng dường như bị va vào bàn đá.

Liền tức, dưới vách đá đối diện Mai Dao Lân bỗng xô một luồng chương phong cương mãnh, liền lại có một tiếng nói kinh hoàng thét lên :

- Ô! Độc...

“Phịch” một tiếng, lại một người ngã xuống.

Qua hai tiếng thét kinh hoàng vừa rồi, Mai Dao Lân đã xác định kẻ ra tay chính là Thần Độc Vạn Kiếm Hồng, nhưng vị trí của mục tiêu ta nhưng dường như đã thay đổi trong tiếng thét khóa lấp, không sao xác định được.

Còn về một nhóm người nào đó, Mai Dao Lân không sao biết được họ là ai và từ đâu đến?

Mai Dao Lân nhận định được vị trí kẻ xuất chương thì lẽ đương nhiên phía bị hại cũng vậy, cùng trong lúc tiếng thét vang lên, trong đường hầm có hai người phóng vút vào, chia nhau công ra bốn chương về hai phía vừa mới phát chương. Ngay lập tức, tiếng ầm ầm vang lên liên hồi trong thạch thất, nhưng phía phát chương vừa rồi không hề hoàn kích.

Mai Dao Lân thầm cười khẩy, chân phải nhẹ nhàng đưa ra nửa bước sang phía phải, sau đó mới bước chân trái lên. Nào ngờ khi vừa đứng yên, vai phải bỗng bị người va trúng một cái, người này phản ứng thật bén nhạy, vừa va chạm Mai Dao Lân đã nhanh nhẹn lùi ra sau ba bước khê quát :

- Ai đó?

Mai Dao Lân không dám lên tiếng, cũng chẳng dám xuất chương công kích, bằng không Thần Độc sẽ nhận ra chàng, và thừa cơ xuất thủ ám toán ngay. Mai Dao Lân đang tiến thoái lưỡng nan, bỗng sau lưng cách chừng ba thước có tiếng ồ ồ nói :

- Tam đệ, ta đây!

Mai Dao Lân giật mình, thì ra chàng đang bị kẹp vào giữa.

Dường như Thần Độc khi chưa biết rõ những người này là ai, không dám ra tay tấn công, nên dù nghe biết vị trí hai người vừa lên tiếng mà cũng chưa ra tay. Người lên tiếng đầu tiên nói :

- Đại ca có phát hiện gì khác lạ không?

- Không, ta đứng yên tại đây từ nãy giờ.

Mai Dao Lân vừa nghe vậy, chẳng dám chậm trễ, liền vội tung mình lướt chéo sang bên hơn năm thước. Ngay khi Mai Dao Lân vừa lướt đi, bỗng nghe người lên tiếng đầu tiên quát to :

- Tiểu tử, nằm xuống ngay!

Đồng thời một luồng chương phong kéo theo tiếng sấm văng vẳng đã tung ra. Người có giọng ồ ồ chẳng ngờ lão Tam lại xuất thủ đột ngột như vậy, trong khi không một chút chuẩn bị, liền bị lãnh trọn một chương vào ngực, trong tiếng rú thảm khốc, “bình” một tiếng, văng bắn ra thật xa, thể là lại thêm một người ngã xuống.

Ngay khi Mai Dao Lân vừa đứng vững, bỗng cảm thấy một bàn chân nhẹ nhàng đưa tới, dẫm trên chân phải chàng cơ hồ ý nghĩ chưa kịp nảy sinh, một

luồng kinh phong đã ập đến trước ngực và bàn chân dẫm trên chân phải chàng cũng nặng tựa ngàn cân, không còn rút chân ra được nữa, trong lúc vội vàng, chàng ngã người ra sau, hai tay chới trên mặt đất, “vù” một tiếng chưởng phong lướt sát qua mặt.

Ngay lập tức, chàng vận công xuống chân phải hất mạnh, đối phương như không ngờ trong khoảng cách gần thế này mà một chưởng không trúng đích, ngay trong một thoáng sững sờ đã bị hất bay ra xa hơn tám thước, va mạnh vào vách đá.

Lão Tam một chưởng đánh chết đại ca, lòng đang tức tối tới cùng, vừa nghe tiếng va vào tường, cơ hồ không hề suy nghĩ, trong tiếng quát vang, song chưởng đã chớp nhoáng tung ra.

“Ầm” một tiếng vang dội, nhưng không nghe có tiếng rú thảm, đang khi kinh ngạc, bỗng cảm thấy có vật gì nhúc nhích trên lưng bàn chân, trong lúc tức tối, liền đưa hai ngón tay ra bóp, khi chạm vào phát giác không ổn thì đã muộn. Một tiếng rú thảm khốc, lại thêm một người nằm xuống.

Mai Dao Lân đứng yên không dám động đậy nữa.

Bỗng ngoài thạch thất có tiếng lạnh lùng hỏi :

- Đại ca! Đại ca! Mọi người vẫn bình yên chứ?

Trong thạch thất hoàn toàn tĩnh lặng, người đó lại nói :

- Này, mọi người đã sao rồi? Lên tiếng đi chứ?

Bỗng một giọng sắc lạnh nói :

- Nếu họ còn sống thì đã lên tiếng rồi, đốt tàn động hương mau.

Trong thạch thất lại trở nên tĩnh lặng, song vẫn ngập đầy sát cơ.

Mai Dao Lân lo cho sự an nguy của mẫu thân và hai nàng, mong sương độc tiêu tan ngay để phân biệt rõ địch ta.

Thần độc Vạn Kiếm Hồng tuy không mong sương độc tan đi, nhưng lại không dám mạo muội tiến tới, qua việc một chưởng đột xuất khi nãy không trúng đích, mù đã nhận thấy võ công của Mai Dao Lân cao hơn mình nhiều, nếu lỡ đến gần Mai Dao Lân thì mình ắt sẽ táng mạng trước.

Mùi hương thơm xuê qua sương độc len vào mũi, khiến người có cảm giác tỉnh táo hơn, trong thạch thất vẫn tĩnh lặng đến ngạt thở.

Ngọn đèn dầu trên bàn đã bị chưởng phong quét tắt, nhưng Mai Dao Lân đã nhìn thấy rõ được cảnh vật trong vòng ba thước. Bỗng nghe giọng sắc lạnh khi nãy quát :

- Thấp đuốc lên!

“Phùng” một tiếng, một ngọn đuốc đã soi sáng cửa thạch thất, qua ánh đuốc đã có thể thấy cảnh vật ngoài năm thước. Mai Dao Lân vội liếc mắt nhìn, thấy mẫu thân và hai nàng đang toàn thân giới bị đứng trong góc thạch thất, liền yên tâm tung mình đến trước mặt ba người. Ngay khi ấy, bên cạnh bàn đá vang lên tiếng Thần Độc Vạn Kiếm Hồng nói :

- Chỉ nghe tiếng lão thân cũng biết là Nam Hải Thần Quân rồi, thật hân hạnh được đón tiếp đại giá!

- Hừ, không sai! Thần Độc, bọn này đây là lần thứ nhì đến viếng, chẳng ngờ tôn giá lại tiếp đãi chu đáo đến vậy, nếu lão phu mà không tỏ thái độ thì thật quá hẹp hòi.

Thần Độc đầu chau kìm, cười khẩy trả đũa :

- Đêm tối mịt mù, khó phân biệt địch ta, nếu không báo trước mà tự ý xâm nhập nơi cư trú kẻ khác, không cướp cũng là trộm, lão thân dễ yên sao được?

Lúc này sương độc đã tan gần hết, từ ngoài chậm rãi bước vào một lão nhân lưng gù tuổi gần chín mươi, râu tóc đều bạc, mắt đánh lạnh như sắt thép, đôi mắt sáng quắc quét nhanh một lượt khắp thạch thất, lạnh lùng nói :

- Hai người chết dưới chưởng lực, hai người táng mạng bởi rắn cắn! Thần Độc, đây là kiệt tác của bà phải không?

Thần Độc sầm mặt :

- Nam Hải Thần Quân, tôn giá chớ được một lần mười, tôn giá có biết nơi đây là nơi cư trú của ai không?

Nam Hải Thần Quân ngẩn người :

- Của ai?

Thần Độc chỉ tay về phía Thần Thủ Nữ :

- Cửa Thần Thủ Nữ kia!

Ngay khi ấy lại có một hán tử tuổi chừng ba mươi, mày thưa mắt bé, gương mặt xanh xao cùng hai đại hán cầm đuốc bước vào. Nam Hải Thần Quân quét mắt nhìn nhóm Mai Dao Lân bốn người, lạnh lùng nói :

- Vậy thì chính họ là hung thủ rồi! Vu Hóa Nhân, hãy bắt lấy chúng cho ta!

- Tuân mạng!

Gã hán tử mặt xanh cung kính đáp, y chính là đệ tử thứ năm của Nam Hải Thần Quân, trước nay cậy oai sư phụ hết sức kiêu căng tự đại, nghe lệnh sư phụ liền tức tiến ra trở tay quát :

- Bốn người kia, ra đây cho đại gia dạy việc mau!

Mai Dao Lân buông tiếng cười khẩy, chỉ thấy bóng người nhấp nhোáng, liền thì một tiếng rú đau đớn vang lên, Vu Hóa Nhân đã bị Mai Dao Lân cầm chặt cổ tay phải, mặt mày nhăn nhó đầy đau đớn, hiển nhiên cổ tay phải đã bị Mai Dao Lân bẻ gãy.

Thần Độc thấy vậy rúng động cõi lòng, gương mặt đánh lạnh của Nam Hải Thần Quân cũng thoáng biến đổi, bởi hai người đều không trông thấy rõ Mai Dao Lân đã nắm giữ và bẻ gãy cổ tay Vu Hóa Nhân như thế nào.

Nam Hải Thần Quân buông tiếng hừ thật mạnh, giọng cứng nhắc nói :

- Tiểu tử, ngươi muốn gì?

Mai Dao Lân cười sắc lạnh :

- Bằng hữu muốn xem thử kẻ này muốn gì phải không?

Nam Hải Thần Quân vốn rất kiêu căng tự đại, bị một thiếu niên gọi là “bằng hữu”, đó thật là một điều sỉ nhục to lớn, lão dường như tức giận đến tột độ, buông tiếng cười vang :

- Ha ha... tiểu tử, lão phu đang muốn xem thử ngươi có thể làm gì ở trước mặt lão phu cho biết!

Tiếng cười đình tai như khuôn nhân, thật kinh tâm động phách, cười dứt, hai tay đã vận tụ đầy công lực. Mai Dao Lân cười khẩy :

- Bằng hữu đã nhìn kỹ rồi chứ?

Vừa dứt lời hữu chưởng đã vung ra, đồng thời buông tiếng quát vang, tiếp theo là “bùng” một tiếng vang dội, kinh phong cuốn lên như gió xoáy, đẩy hai gã đại hán lùi sau hai bước, lửa đuốc tắt ngóm.

Khi đuốc được thấp sáng trở lại thì trong thạch thất đã trở nên tĩnh lặng.

Thần Độc đưa mắt nhìn Nam Hải Thần Quân đang kinh hãi đứng thừ ra, mặt bất giác rợn người, tuy trông lúc lửa tắt tối om, mặt vẫn trông thấy Nam Hải Thần Quân đã bị đẩy lùi một bước, trong khi Mai Dao Lân vẫn đứng yên tại chỗ. Mai Dao Lân nhếch môi cười, đổi sang nắm lấy tay trái của Vu Hóa Nhân, lạnh lùng nói :

- Bằng hữu đã trông thấy rõ rồi chứ?

Nam Hải Thần Quân cười gằn :

- Tiểu tử, hẳn ngươi không phải là một kẻ vô danh trong võ lâm Trung Nguyên?

- Kẻ này là Mai Dao Lân!

Nam Hải Thần Quân biến sắc mặt :

- Ngươi chính là Mai Dao Lân ư?

- Tôn giá đến từ Nam Hải, hẳn là người của nước Tử Ngạc.

Lúc này mặt Vu Hóa Nhân đã ướt đầm mồ hôi, từ khi biết kẻ đang khống chế mình là Mai Dao Lân, y đã quên mất sự đau đớn nơi cổ tay, bởi y càng lo cho tính mạng mình hơn.

Nam Hải Thần Quân quét mắt nhìn Vu Hóa Nhân, lạnh lùng nói :

- Mai Dao Lân, lão phu vào Trung Nguyên chính là vì ngươi, nếu hôm nay mà lão phu không cho ngươi nằm lại trong sơn động này, thì không trở về nước Tử Ngạc.

Mai Dao Lân cười khẩy :

- Tôn giá còn muốn trở về ư?
- Hãy thả Vu Hóa Nhân ra, hai ta quyết một phen sinh tử!

Mai Dao Lân cười khinh :

- Tôn giá rồi cũng sẽ ở lại đây, y còn lại một mình thì không nên sống làm chi!

Nam Hải Thần Quân ngó người, đoạn đánh giọng nói :

- Vậy ngươi hạ thủ đi!

Vu Hóa Nhân kinh hãi :

- Sư phụ...

Nam Hải Thần Quân sầm mặt quát :

- Nam nhân đại trượng phu chết có gì đáng sợ? Vu Hóa Nhân, hãy làm gương của trang nam nhi nước Tử Ngạc cho y xem thử!

Vu Hóa Nhân toàn thân run lẩy bẩy, biết chẳng thể cầu cứu sư phụ được nữa, bèn quay lại nhìn Mai Dao Lân, sợ sệt nói :

- Mai Dao Lân, Vu mỗ với các hạ không thù không oán, các hạ nhẫn tâm hạ sát Vu mỗ được sao?

Nam Hải Thần Quân nghe vậy, cả giận quát :

- Tiểu tử, ngươi thật hèn nhát, nằm xuống ngay!

Đồng thời đã với chiêu Trực Đảo Hoàng Long chớp nhoáng bổ vào búi tóc Vu Hóa Nhân, chuông kinh rít lên như sấm rền.

Mai Dao Lân chờ cho chuông phong đến gần sát mới tung mình ra xa, “bình” một tiếng, kèm theo một tiếng rú thảm, Vu Hóa Nhân đã bị đánh văng bắn đi, “bộp” một tiếng va vào vách đá, vỡ sọ chết ngay tức khắc. Nam Hải Thần Quân mắt giăng đầy tia máu, nằm đệt tử chỉ trong một đêm đã chết sạch, Thần Độc Vạn Kiếm Hồng cũng rung mình kinh khiếp. Mai Dao Lân chớ hề nhìn ngó đến thi thể máu óc nhảy nhụa của Vu Hóa Nhân, cười khẩy nói :

- Tôn giá thật đầy sát khí!

Nam Hải Thần Quân, giọng sắc lạnh :

- Lát nữa sẽ đến lượt ngươi!
- Nói suông vô ích, tôn giá đã muốn vậy, sao không động thủ?

Nam Hải Thần Quân đã có phần kinh khiếp trước võ công của Mai Dao Lân, bèn quay sang Thần Độc nói :

- Vạn Kiếm Hồng, hiện sự thật đã sờ sờ trước mắt, hôm nay đã đến lúc tôn giá quy thuận Nam Hải rồi đấy!

Thần Độc tuy biết rõ mình không phải là địch thủ của Mai Dao Lân, nhưng với thân phận và danh vọng của mụ, lại không muốn bị cưỡng bách hành động, bèn cười khẩy nói :

- Tôn giá đây là hạ lệnh ư?
- Đây là lão phu giúp cho tôn giá con đường sống!
- Chỉ đơn thuần vì cứu mạng lão thân ư?
- Đúng vậy!
- Nếu lão thân không nhận lãnh thì sao?

Nam Hải Thần Quân mắt ánh độc quang, chậm chậm quay người nói :

- Vậy thì tôn giá phải đi trước một bước thôi!

Đoạn cất bước đi về phía Thần Độc.

Thần Độc không tự chủ được, lùi sau một bước, lạnh lùng nói :

- Tôn giá biết rõ lão thân sở trường dùng độc, nhưng lão thân vẫn phải nhắc nhở một lần nữa.

Nam Hải Thần Quân vẫn tiếp tục đi tới, cười khẩy nói :

- Tôn giá phải biết là lão phu không hề quên tôn giá có danh hiệu Thần Độc, đồng thời tôn giá cũng biết rõ có nhắc nhở cũng chỉ bằng thừa.

Thần Độc tuy biết võ công của Nam Hải Thần Quân chưa chắc cao hơn mình, nhưng sợ nếu hai người xảy ra xung đột, Mai Dao Lân sẽ đứng giữa hưởng lợi, nên không dám tiếp tục chống đối nữa, bèn nói :

- Nam Hải Thần Quân, hẳn tôn giá nhận thấy rõ cục diện hôm nay!

Nam Hải Thần Quân dễ thương là thật sự muốn động thủ với Thần Độc, đó chẳng qua là tình thế bất buộc, nghe vậy liền dừng bước nói :

- Cục diện hôm nay như thế chân vạc, rất là hiển nhiên!

- Vậy thì bất kỳ hai phái nào xung đột thì đệ tam nhân cũng sẽ đứng giữa hưởng lợi.

Nam Hải Thần Quân quét mắt nhìn Mai Dao Lân :

- Vậy chả lẽ chúng ta bế tắc tại đây hay sao?

- Lão thân tin là tôn giá đã có sẵn kế hoạch rồi!

- Lão phu chẳng có kế hoạch gì cả!

Thần Độc cười khẩy quay sang Mai Dao Lân hỏi :

- Mai Dao Lân, ngươi tính sao?

Mai Dao Lân cười khẩy :

- Theo bà thì sao?

- Hai bên liên thủ sẽ dễ dàng diệt trừ kẻ thứ ba đúng không?

- Chưa chắc vậy đâu!

Thần Thủ Nữ lo sợ hai người kia liên thủ đối phó Mai Dao Lân, nghe vậy cả kinh, vội tiến tới một bước nói :

- Thần Độc, hãy thẳng thắn nói rõ ra, mọi người sẽ suy tính.

Thần Độc giọng rắn lạnh :

- Hãy cho thuốc mà ngươi đã luyện thành cho lão thân.

Mai Dao Lân cười khẩy :

- Thần Độc, bà uy hiếp đó ư?

Thần Độc cười nham hiểm :

- Mai Dao Lân, ngươi nên biết trong ba người, bất kỳ hai người nào cũng có khả năng liên thủ, nhưng lão thân có cơ hội nhiều hơn hết, đúng không nào?

Nam Hải Thần Quân tuy hận thấu xương Thần Độc, nhưng không dám xuất ngôn xúc phạm, nghe vậy môi mấp máy mấy lần, nhưng chẳng thốt nên lời. Mai Dao Lân bình thần cười :

- Nếu Mai mỗ không bằng lòng thì sao?

Thần Thủ Nữ hoảng kinh :

- Lân nhi...

Thần Độc quét mắt nhìn Thần Thủ Nữ, cười âm trầm :

- Thần Thủ Nữ, ngươi với Mai Dao Lân nhất định có quan hệ rất mật thiết phải không?

Thần Thủ Nữ nặng nề gật đầu :

- Phải, Mai Dao Lân là con của Thần Thủ Nữ này!

Thần Độc kinh ngạc :

- Con người ư? Hắc hắc, trước tiên lão thân xin chúc mừng hai mẹ con đã đoàn tụ, nhưng cuộc đời hợp khó tan dễ, cục diện hôm nay hẳn người cũng nhận thấy rõ, ngay chính bản thân lão thân cũng không sao dự liệu sẽ đứng về bên nào.

Mai Dao Lân cười khinh :

- Thế là Thần Độc bà đã thoát ra ngoài cuộc rồi vậy!

- Mai Dao Lân, lão thân từng cứu mạng mẫu thân người, hơn nữa giữa hai ta cũng không có thâm thù đại hận gì, lão thân chẳng phải là không thể để cho các người rời khỏi đây, nhưng hắc, hắc, Thần Thủ Nữ biết rõ ý lão thân.

Nam Hải Thần Quân mất dần hiện sát cơ, Thần Độc quét mắt qua mặt lão một cái thật nhanh.

Thần Thủ Nữ lo sợ con trai không chống nổi hai người giáp công, vội nói :

- Điều kiện của bà là thuốc ấy phải không?

Thần Độc khoát trá, vừa định nói phải, chợt nghe Nam Hải Thần Quân quát vang :

- Diêm Vương sẽ cho mụ!

Dứt lời một luồng chưởng phong cương mãnh tuyệt luân đã xô đến trước mặt Thần Độc, tốc độ nhanh kinh khiếp. Thần Độc đã sớm đề phòng, song chưởng lệ làng vung ra và quát :

- Khoan đã! Việc chưa quyết định mà!

Dứt lời, chưởng lực hai bên đã va chạm nhau, “bùng” một tiếng vang dội, hai người cùng bật lùi một bước, bất phân thắng bại. Nam Hải Thần Quân sau khi đối nhau một chưởng, lòng cũng có phần kinh khiếp, bèn vội nói :

- Vạn Kiếm Hồng, hãy nêu điều kiện ra đi!

Thần Độc cười đắc ý, quay sang Mai Dao Lân nói :

- Ý người thế nào?

Mai Dao Lân lạnh lùng :

- Ý Mai mỗ là bà sẽ ở lại đây vĩnh viễn.

Thần Độc cười khẩy :

- Chẳng hay người nào bầu bạn vậy?

Mai Dao Lân đanh giọng :

- Nam Hải Thần Quân!

Thần Độc sầm mặt :

- Người muốn dẫn hai người vào cùng một con đường phải không?

Thần Thủ Nữ hốt hải nói :

- Lân nhi, không được bông bột!

Thần Độc quay sang Nam Hải Thần Quân :

- Thần Quân định thỏa thuận với lão thân điều kiện gì nào?

- Bà nêu ra đi!

- Kẻ dùng độc sợ nhất là vật khắc độc, lão thân nhớ là trong nước Tử Ngọc của Thần Quân có một viên Thụy Châu, nhưng chẳng hay có trên mình Thần Quân không vậy?

Nam Hải Thần Quân sừng sốt, cười khẩy :

- Tai mắt Thần Độc linh mãnh thật!
- Thần Quân quá khen, ý Thần Quân thế nào?
- Không sai, nước Từ Ngọc quả là có một viên Thụy Châu, nhưng rất tiếc đã rơi vào tay kẻ khác rồi!

Đoạn đưa mắt nhìn về phía Mai Dao Lân.

Thần Độc cười :

- Viên Thụy Châu ấy hẳn đã rơi vào tay Mai Dao Lân, đúng chẳng?
- Đúng vậy!
- Nếu hôm nay lão thân giết được Mai Dao Lân, viên Thụy Châu ấy sẽ lọt vào tay lão thân. Thần Quân, vậy đâu kẻ được là điều kiện trao đổi, đúng không nào?

Nam Hải Thần Quân sầm mặt :

- Lão phu tự tin điều kiện của mình hậu hĩ hơn bất kỳ ai khác! Thần Độc, hẳn bà hiểu rất rõ, Nam Hải Thần Quân này không giống như kẻ khác.
- Lão thân tin là trên mình Thần Quân hẳn là còn vật tỵ độc khác!
- Không sai, nhưng trong ổ độc này, đó là vật hộ thân của lão phu.
- Hẳn đó là viên Hắc Châu của mặc xà, tuy không đẹp như Thụy Châu, nhưng công hiệu tỵ độc lại cao hơn.
- Bà đoán rất đúng, nhưng lão phu đã nói rồi, đó là vật hộ thân của lão phu, bà hãy từ bỏ ý định ấy đi!

Thần Độc cười :

- Thần Quân, lão thân chỉ lấy nửa phần, được chẳng?

Nam Hải Thần Quân chẳng chút đắn đo, thò tay vào lòng lấy ra một viên Hắc Châu đen như mực, to cỡ trứng bồ câu, nói :

- Điều kiện giữa chúng ta vậy là đã thỏa thuận xong phải không?
- Lão thân chưa nhận được nửa phần ấy!

Nam Hải Thần Quân lại từ trong tay áo lấy ra một ngọn trùy thủ, đặt lên trên Hắc Châu nói :

- Lão phu trao cho bà ngay đây!

Đoạn liền chẻ xuống, Hắc Châu liền tách làm đôi, tay phải cầm lấy nửa phần, vung tay ném cho Thần Độc. Thần Độc đón lấy, đắc ý cười nói :

- Đa tạ Thần Quân!

Đoạn quay người đối mặt với Thần Thủ Nữ hỏi :

- Thế nào? Người đã nghĩ kỹ chưa?
- Bà chờ chốc lát được chẳng?
- Được, nhưng không được quá lâu!

Nam Hải Thần Quân nghe vậy cả giận quát :

- Vạn Kiếm Hồng, bà có giữ lời hứa không?

Thần Độc thân nhiên cười :

- Lão thân xưa nay nói một không hai!
- Vậy điều kiện thỏa thuận thì sao?

- Thần Quân nhớ kỹ xem, lão thân đã thỏa thuận gì với Thần Quân nào? Nhưng niệm tình Thần Quân đã tặng cho Hắc Châu, lão thân sẽ giúp Thần Quân một tay diệt trừ Mai Dao Lân, đó kể như là điều kiện vậy.

Nam Hải Thần Quân diện tiết cười vang :

- Ha ha... thôi được, hôm nay kể như Nam Hải Thần Quân này thua bại dưới tay mụ, mong là mụ sẽ sống lâu trăm tuổi!

- Còn nữa, khi trừ xong Mai Dao Lân, tôn giả phải lập tức rời khỏi đây, không được ở lại quấy rầy lão thân.

Nam Hải Thần Quân cười khẩy :

- Lão phu bình sanh không thích tiếp cận với độc vật, nhưng riêng với mụ, lão phu cam đoan hôm nay xong việc ở đây là đi ngay, nhưng trong tương lai hai ta vẫn sẽ có ngày gặp lại nhau.

Thần Độc thân nhiên cười :

- Vậy là xong, lão thân sẵn sàng chờ đợi ngày đó!

Đoạn quay sang Thần Thủ Nữ cười nói :

- Thần Thủ Nữ, các nguoi bốn người mà chết, lão thân cũng vẫn có được thuốc ấy, một cuộc giao dịch lãi to thế này, bất kỳ ai cũng chẳng chịu bỏ qua, đúng không nào?

Thần Thủ Nữ tức giận :

- Trên cõi đời này, mụ là người độc ác hơn cả!

Mai Dao Lân lạnh lùng tiếp lời :

- Vạn Kiếm Hồng, giao dịch của mụ dường như đã thỏa thuận xong rồi, bây giờ đã đến lúc giao hàng.

Nam Hải Thần Quân liền quay người, cất bước chậm rãi đi về phía Mai Dao Lân.

Thần Độc cười khẩy :

- Mai Dao Lân, nguoi đã chuẩn bị xong chưa?

Thần Thủ Nữ cả kinh quát :

- Chúng ta tiến lên!

Đoạn liền cùng Kim Phụng Ngọc Nữ và Phụng Ước Bình định động thủ, nhưng Mai Dao Lân đã trầm giọng nói :

- Mẫu thân, ba người hãy khoan động thủ!

Mai Dao Lân vừa dứt lời, bỗng nghe Thần Độc quát to :

- Vậy nguoi hãy nằm xuống trước đi!

Trong tiếng quát nguoi đã lao tới, tà chưởng tung ra, tay phải nắm ngón như móc câu, nhanh như chớp chớp vào mạn sườn Mai Dao Lân.

Tà chưởng không chút có vẻ hư giả, Mai Dao Lân vừa định xuất thủ nghênh kích, bỗng cảm thấy một luồng gió ập đến bên hông trái, giật mình kinh hãi, vội tung mình sang phải, vừa lúc Nam Hải Thần Quân đi đến.

Nam Hải Thần Quân đầu chịu bỏ lỡ thời cơ, liền buông tiếng quát vang, hai tay mười ngón chìa thẳng ra, nhanh như chớp xia vào ngực Mai Dao Lân.

Mai Dao Lân cả kinh, không còn thời gian suy nghĩ nữa, mũi chân vừa chạm đất, liền vội tung mình phóng ra sau lưng Nam Hải Thần Quân, phản ứng nhanh khôn tả.

“Soạt” một tiếng rách toạc, một mảnh vải áo màu trắng bay rơi xuống đất.

Thần Độc thấy vậy mừng rỡ nói :

- Võ công tiểu tử nguoi thì ra cũng chỉ có vậy thôi!

Đồng thời đã lướt nhanh đến sau lưng Nam Hải Thần Quân, tiếp tục tấn công Mai Dao Lân vừa hạ chân xuống đất.

Lúc này Nam Hải Thần Quân đã quay nhanh lại, cùng Thần Độc hình thành thế tiền hậu giáp công.

Mai Dao Lân từ khi xuất đạo đến nay, có thể nói đây là lần thâm nã hơn hết, chàng mất rục sát cơ quát :

- Bỏ Đê Thiên Phật!

Liền tức bóng chưởng chấp chùng, đón lấy Thần Độc đang lao tới. Đây là một cơ hội ám toán tốt, Nam Hải Thần Quân buông tiếng cười gằn, vung chưởng bổ vào sau lưng Mai Dao Lân. Song lần này Mai Dao Lân đã có phòng bị, lẹ làng quay người xuất chưởng, sau một hồi tiếng chưởng phong ma sát soàn soạt, chưởng phong ba người đều bị chưởng lực của đối phương đánh bật, không ai dành được ưu thế.

Chỉ một thoáng ấy, Mai Dao Lân đã điều hòa hơi thở, trong tiếng quát lạnh lạnh, song chưởng liền tung ra, chiêu nào cũng nhắm vào các yếu huyệt khắp người Thần Độc và Nam Hải Thần Quân. Thần Độc và Nam Hải Thần Quân cũng đều phải tâm thurong, bốn chưởng vung động như bướm lượn, kinh phong ào ạt như vũ bão, tuy không tiếp cận được Mai Dao Lân, nhưng uy thế thật kinh khiếp.

Thần Thủ Nữ sợ hãi nhìn cuộc chiến, lo lắng nói :

- Ta phải đến giúp Lân nhi mới được!

Kim Phụng Ngọc Nữ tuy hết sức hồi hộp, nhưng nàng rất tin vào võ công của Mai Dao Lân, nghe vậy bèn nói :

- Diệt nữ chỉ lo lão độc bà dùng độc thôi!

- Độc của mụ không làm gì được Lân nhi đâu, không thì mụ đã sử dụng rồi, nhưng võ công hai người này thật khủng khiếp.

- Theo diệt nữ nhận thấy, hai người này tuy chiêu thức ảo diệu, nhưng công lực không thâm hậu bằng Cuồng Hiệp và Tuyệt Cái, có lẽ họ chẳng làm gì được Lân đệ đâu!

- Lân nhi đã từng giao thủ với Cuồng Hiệp và Tuyệt Cái thật ư?

- Lúc bấy giờ diệt nữ cũng có mặt tại đó.

Thần Thủ Nữ nghe như đã yên tâm không ít, song cũng không được tự tin lắm lắm :

- Vậy sao mới chiêu đầu Lân nhi đã suýt thọ thương thế?

Ngay khi ấy, từ trong trận chiến vang lên tiếng quát của Mai Dao Lân, rồi thì một chòm tóc bạc và một mảnh vải xanh theo chưởng phong bay ra, vòng chiến cũng tỏa rộng ra nhiều hơn, hiển nhiên Thần Độc và Nam Hải Thần Quân đã kém thế. Phụng Úc Bình mừng rỡ reo lên :

- Lân ca đã bắt đầu phản công rồi!

Thần Thủ Nữ lắm lắm :

- Có lẽ Lân nhi có thể đánh bại họ thật!

Vòng chiến không còn thu hẹp lại nữa, chứng tỏ hai người chẳng thể tiếp cận được, tiếng reo mừng của Phụng Úc Bình đã khơi dậy độc niệm của Nam Hải Thần Quân, theo vòng chiến chuyển động, lão tiến dần về phía ba phụ nữ.

Vòng chiến lại tỏa rộng hơn nữa, Thần Độc và Nam Hải Thần Quân đang ở ngay trước mặt họ. Thốt nhiên, lão toàn lực tung ra một chưởng vào Mai Dao Lân, đồng thời quay người phóng nhanh về phía ba phụ nữ.

Mai Dao Lân cả kinh, vội quát to :

- Tránh ra mau!

Đồng thời một ánh sáng bạc đã bay vút ra nhanh như tia chớp, và ngay khi ấy, Thần Độc đã lao đến trước mặt Mai Dao Lân, vung trảo chộp vào cổ tay phải chàng, thủ pháp nhanh khôn tả.

Nam Hải Thần Quân đang lao tới, người đang trên không bỗng ngã ra sau, Bạch Long kiếm của Mai Dao Lân đã xuyên suốt từ sau lưng ra trước ngực, trong tiếng rú thảm khốc, Nam Hải Thần Quân đã ngã ập xuống trước mặt ba người, máu chảy lênh láng, mười ngón tay cắm phập vào đá, đầu từ từ hạ xuống, úp mặt trên đất.

Cùng trong lúc ấy, bên kia vang lên “soạt” một tiếng, tiếp theo là tiếng quát lạnh lạnh của Mai Dao Lân. Rồi thì trong thạch thất trở nên tĩnh lặng, Nam Hải Thần Quân trên lưng máu vẫn chảy không ngừng.

Thần Độc tay phải nắm chặt một ống tay áo trắng, Mai Dao Lân tay trái máu vẫn đang chảy từ nơi vết thương do móng tay cào, tay áo trái đã bị xé mất.

Phi kiếm của Mai Dao Lân như đã đoạt mất hết oai phong của Thần Độc, mụ khiếp hãi, từ từ thoái lui.

Mai Dao Lân cười sắc lạnh nói :

- Thần Độc, giờ đến lượt bà đó!

Đoạn từng bước tiến về phía Thần Độc, bầu không khí trong thạch thất bỗng chốc như đã cô đặc, gây cảm giác ngạt thở.

Thần Độc vừa thoái lui vừa đảo mắt liên hồi, bởi phạm vi gian thạch thất có hạn, mọi phải nhanh chóng nghĩ ra được cách đối phó trước khi hết đường thoái lui.

Thời gian trong tĩnh lặng tuy khiến người cảm thấy trôi qua rất chậm, nhưng khoảng cách trong căng thẳng lại rút ngắn nhanh đến mức không ngờ sau cùng Thần Độc đã chạm lưng vào vách đá.

Thần Độc như chạm phải điện giật thót người, song vẫn lạnh lùng nói :

- Mai Dao Lân, tuy ngươi có bảo kiếm trong tay, nhưng lão nương cũng chẳng sợ, có giỏi hãy ra tay đi!

Mai Dao Lân nhếch môi cười, cúi nhìn Bạch Long kiếm nói :

- Bà tuy tuổi đã gần đất xa trời, nhưng Mai mỗ tin chắc bà vẫn chưa từ bỏ được sự sống chết và danh lợi.

Thần Độc cố ý kéo dài thời gian để tìm cách thoát thân, tuy rất tức giận, nhưng không dám phát tác, quét mắt nhìn hai bên, liền mừng rỡ thầm nhủ :

- Thật không ngờ vị trí này lại đúng ngay chỗ mình cần tìm, quả là trời không phụ lòng người.

Đoạn liền trở lòng bàn tay vào vách đá nói :

- Tiểu tử, tuy ngươi thông minh, nhưng dấu sao cũng chẳng phải là lão thân, không thể nào đoán hiểu được tâm sự của lão thân. Bây giờ ngươi hãy dùng kiếm động thủ đi. Nếu lão thân mà chau mày thì danh hiệu Thần Độc sẽ bị xóa bỏ từ nay trên giang hồ.

Mai Dao Lân dừng lại cách Thần Độc chừng ba thước, cười khẩy nói :

- E rằng xóa bỏ chẳng phải danh hiệu Thần Độc mà thôi! Tuy nhiên bà chưa xứng đáng để Mai mỗ phải dùng kiếm đối phó.

Đoạn liền xoay tay, “soạt” một tiếng đã tra kiếm vào bao.

Thần Độc không ngờ động tác tra kiếm của Mai Dao Lân lại nhanh đến vậy, tay phải mọi tuy đã sờ trúng một nút đá, nhưng chưa dám mạo muội ấn xuống. Mai Dao Lân cười sắc lạnh nói :

- Bà còn gì để nói nữa không?

Thần Độc cười khẩy :

- Theo lão thân thì chính tiểu tử ngươi mới phải trần trối trước.

Đoạn quay về phía Thần Thủ Nữ nói tiếp :

- Thần Thủ Nữ, ngươi đã gần gũi lâu với lão thân, hiểu biết rất rõ về lão thân, ngươi thấy lời nói lão thân đúng không?

Ba người phụ nữ đều kinh ngạc, nhưng không ngờ Thần Độc trong lúc cùng đường mà còn thốt ra những lời không tự lượng sức mình thế này.

Kim Phụng Ngọc Nữ và Phụng Ưc Bình không nén được cùng buông tiếng cười khẩy. Thần Thủ Nữ Hoa Ngọc Nhị thoáng ngẫm nghĩ, lạnh lùng nói :

- Thần Độc, hiện giờ điều đáng cho Hoa Ngọc Nhị này suy nghĩ đó là có nên giết bà hay không, thật ra chính bản thân bà cũng hiểu rất rõ, ngoại trừ dùng độc, bà không mặt nào thắng Lân nhi cả?

Thần Độc bỗng cười vang :

- Đúng là mẹ con đồng tính, những lời thoái thác trên đời có lẽ thấy đều bị mẹ con ngươi nói hết sạch rồi, ha ha...

Mai Dao Lân mắt rục sứt cơ :

- Thần Độc, kéo dài thời gian cũng chẳng giải quyết được gì đâu!

- Các ngươi dù muốn kéo dài thời gian, lão thân cũng không cho!

- Vậy thì bây giờ đã đến lúc rồi!

Mai Dao Lân vừa dứt lời liền cất bước tiến tới, vẻ mặt chàng lạnh đến rợn người. Thần Độc hoảng kinh vội nói :

- Hãy khoan, lão thân còn có điều cần nói.

Mai Dao Lân cười khẩy :

- Đường như đầm lược của bà không được cứng rắn như lời nói.

Thần Độc thoáng đỏ mặt, khóa lấp buong tiếng cười dài :

- Ha ha... lão thân sở dĩ phải bổ sung vài lời đó là vì uy tín và danh dự cả đời lão thân, nếu như lão thân nói sự sống chết của các ngươi lúc này đang nằm trong tay lão thân, chẳng hay ngươi nghĩ sao?

Thần Thủ Nữ nghe vậy bất giác tái mặt, Mai Dao Lân cũng rung động cõi lòng, nhưng không để lộ ra mặt, thần nhiên cười nói :

- Vậy là Mai mỗ thật nên chúc mừng cho sự thắng lợi của bà!

Thần Độc nghe vậy bất giác lạnh người, song cổ trấn tĩnh nói :

- Tiểu tử, ngươi không tin phải không?

- Đúng vậy, mức độ tin của Mai mỗ quả là rất ít!

- Vậy là lão thân phải cho ngươi xem thử trước mới được.

Thần Độc tuy nói vậy nhưng không nhúc nhích.

Mai Dao Lân cười khẩy :

- Nếu như bà khẳng khái, thì nên xê người ra mới phải chứ!

- Bởi lão thân chưa nói rõ sự lợi hại khinh trọng nên không tiện xê dịch, vì sự sống chết của các ngươi chính là được quyết định trên đầu ngón tay lão thân.

- Sao bà không nói thẳng ra là Mai mỗ đừng đột ngột ra tay?

Thần Độc lặng người, mặt hết sức kinh ngạc bởi óc nhận xét và phán đoán của Mai Dao Lân, song vờ sầm mặt nói :

- Lão thân không có quyền hạn chế sự suy nghĩ của ngươi, bây giờ ngươi hãy xem đi!

Đoạn ngầm vận công lực giới bị, chậm chậm di chuyển sang trái một thước, ngón trở tay phải quả nhiên đặt lên một nút đá màu trắng.

Thần Thủ Nữ biết Thần Độc là người thâm hiểm, nên rất tin trong sào huyệt của mặt hắn có bố trí nhiều bẫy rập, bởi ấn tượng quá mạnh nên bà đã không nhận thấy vẻ sợ hãi không sao che giấu được trên mặt Thần Độc, Mai Dao Lân bình thần cười nói :

- Hắn là khi nhấn nút sau lưng bà sẽ mở ra một lối thoát bí mật.

Thần Độc cười lạnh lùng :

- Không sai, ngươi lại đoán đúng rồi, lão thân không có ý định táng thân tại đây.

- Thật ra chính bà cũng biết rất rõ là không thể nào tự quyết định về sự sống chết của mình nữa!

Mai Dao Lân nói xong liền cất bước đi tới.

Thần Độc không ngờ Mai Dao Lân lại hoàn toàn phớt tình trước những lời hù dọa của mình, đôi mắt xanh nao núng đảo nhanh mấy lượt, bỗng quyết định đánh liều, vừa định lên tiếng, bỗng nghe Thần Thủ Nữ hỏi hả nói :

- Lân nhi, đứng lại!

Thần Độc liền nhẹ người như vừa trút được gánh nặng ngàn cân, song vờ lớn tiếng nói :

- Thần Thủ Nữ, ngươi phải biết thời gian của lão thân có hạn.

Thần Thủ Nữ cực chẳng đã tiến tới một bước nói :

- Vạn Kiếm Hồng, bà nói đi!

Thần Độc vờ ngẫm nghĩ một hồi mới nói :

- Lão thân vẫn một lòng muốn độc bá võ lâm, ngươi biết rõ lão thân đối xử tử tế với ngươi trong hai mươi năm qua là với mục đích gì rồi!

Thần Thủ Nữ Hoa Ngọc Nhị gật đầu, giọng rần rỏi :

- Đúng vậy, Hoa Ngọc Nhị này biết rõ, nhưng Hoa Ngọc Nhị này cũng có điều kiện.

Thần Độc thầm mừng khôn xiết, song ngoài mặt vẫn đanh lạnh nói :

- Lão thân sẽ để cho hai mẹ con ngươi đoàn tụ tại đây, nhưng lão thân phải nhắc lại, vì bá nghiệp lão thân không muốn có kẻ gây trở ngại, cho nên...

Thần Thủ Nữ biết mẹ muốn nói gì, vội ngắt lời :

- Bà có thể bật kín lối ra, nơi đây đã từng giam hãm Hoa Ngọc Nhị này những hai mươi năm dài, bà phải có lòng tin mới đúng chứ!

Thần Độc lắc đầu :

- Lão thân biết sơn cốc này giam hãm được ngươi, nhưng đồng thời cũng biết là không thể nào giam hãm được Mai Dao Lân với hai ả nha đầu kia, bởi họ có chim phụng sai khiến.

Mai Dao Lân nhướn mày xen lời :

- Bà muốn phế bỏ võ công bốn người chứ gì?

- Ha ha... những gì lão thân định nói, ngươi thấy đều đoán đúng. Tiểu tử, đó là con đường duy nhất còn có thể đi, nếu hai mẹ con ngươi muốn sống bên nhau tại đây.

Mai Dao Lân mắt rực sát cơ, cười khẩy nói :

- Theo Mai mỗ thì bà hãy còn biện pháp tiện lợi hơn!

Thần Độc sừng sốt :

- Nói nghe thử!

Mai Dao Lân nhấn mạnh giọng :

- Nhấn nút cơ quan phát động, khiến bốn người cùng táng thân tại đây!

Thần Thủ Nữ tái mặt ngắt lời :

- Lân nhi, không được bông bột.

Thần Độc cười nham hiểm :

- Đó quả là một biện pháp tiện lợi.

Mai Dao Lân giọng sắc lạnh :

- Thần Độc, đó là con đường sống duy nhất của bà.

Thần Độc rúng động cõi lòng, buột miệng :

- Thần Thủ Nữ, ngươi đã quyết định chưa?

Mai Dao Lân cười khẩy :

- Chỉ cần bà quyết định là đủ, khỏi phải hỏi người khác.

Đoạn chậm chậm cất bước, Thần Thủ Nữ thấy vấy hốt hoảng phi thân đến bên Mai Dao Lân, nắm tay chàng nói :

- Lân nhi, hãy nghe lời ta!

Mai Dao Lân vội ngoảnh lại nói :

- Mẫu thân, kẻ lâm vào đường cùng không phải chúng ta, mẫu thân biết rõ Thần Độc đâu phải là người nhân đức.

Thần Độc vốn đã có tật giật mình, thấy thái độ Mai Dao Lân kiên định như vậy, mẹ càng thêm mất lòng tin, cần phải nhanh chóng quyết định giữa sự sống chết trong khoảnh khắc này, thế là ngón tay đặt trên nút đá liền nhấn mạnh xuống.

Thần Thủ Nữ nghe vậy ngẩn người, ngay khi ấy mọi người bỗng nghe một tiếng động vang to, Mai Dao Lân liền quay phắt nhìn, vừa lúc Thần Độc biến mất trong đường hầm.

Mai Dao Lân buông tiếng quát vang, tung mình nhanh như chớp đuổi theo vào đường hầm.

Đưa mắt nhìn con đường tối mịt, Thần Thủ Nữ ngơ ngẩn lắm bầm :

- Thật không ngờ mù vì tính mạng đã dễ cho uy tín và danh dự cả đời tiêu tan trong khoảnh khắc.

Phụng Ước Bình và Kim Phụng Ngọc Nữ chỉ một lòng lo cho sự an nguy của Mai Dao Lân, vừa thấy chàng mất dạng trong đường hầm, Phụng Ước Bình nóng lòng nói :

- Bá mẫu, chúng ta đuổi theo Lân ca mau!

Thần Thủ Nữ giật mình, vội nói :

- Đuổi theo mau!

Đoạn liền nắm tay hai nàng phóng nhanh vào đường hầm.

Con đường hầm tối om chật hẹp, khúc khuỷu và dần xuống thấp, dường như là dẫn đến chân núi. Mai Dao Lân tuy công lực cao hơn Thần Độc, song vì không quen đường, nên nhất thời không sao đuổi kịp Thần Độc.

Khi vào đến đường hầm, Thần Độc đã trở nên bình tĩnh hơn, lát sau vào đến một gian thạch thất khá rộng, Mai Dao Lân theo sau vào đến, ngược mắt nhìn, thấy Thần Độc đang chăm chăm nhìn mình, cạnh đó là một lối ra khác, Mai Dao Lân thấy vậy bất giác nghe lòng trĩu xuống xuống.

Thần Độc cười đắc ý nói :

- Tiểu tử, ngươi vội vàng quá, nên mới chui vào bẫy chết một cách nhanh chóng thế này.

Đoạn không chờ Mai Dao Lân lên tiếng hay nghĩ cách đối phó, lập tức đưa tay nhấn vào một nút đá màu đỏ nằm trên cửa ra. Mai Dao Lân biết lần này Thần Độc chắc chắn không hù dọa, nhưng nhất thời chưa nghĩ ra được cách đối phó, bèn liền vận công giới bị.

Đó chỉ là diễn biến trong khoảnh khắc, Thần Độc vừa nhấn vào nút đá liền biết không ổn, bất giác lạng người, nghĩ nhanh :

- Phen này mình đã bị Nam Hải Thần Quân hại thảm rồi, nếu hôm nay mà lão nương thoát nạn, thì quyết không buông tha cho nước Từ Ngọc.

Tuy đang nghĩ nhưng vẫn không quên hành động, ngay khi Mai Dao Lân vừa hiểu ra cơ sự, Thần Độc đã phóng nhanh vào đường hầm.

Mai Dao Lân cười gằn quát to :

- Thần Độc, trên cõi đời này không còn chỗ cho bà đứng chân nữa đâu!

Đồng thời đã tung mình đuổi theo. Đường hầm bắt đầu rộng ra dần, giữa đường lại băng qua bốn năm gian thạch thất đều có một nút đỏ, nhưng Thần Độc đã không còn niềm tin nhấn vào đó nữa.

Con đường từ dốc xuống dần bằng phẳng, phía trước chừng hai mươi trượng đã loáng thoáng có ánh sáng xuyên vào. Mai Dao Lân biết đã sắp đến cửa ra, đưa mắt nhìn Thần Độc đang phóng nhanh phía trước cách chừng một trượng, lớn tiếng nói :

- Thần Độc, bà là một nhân vật danh chấn võ lâm, bà nên biểu hiện một chút bản sắc anh hùng là hơn, là liệu có thoát khỏi tay Mai mỗ được chăng?

Trong lúc Mai Dao Lân nói, Thần Độc đã ra đến cửa động, cười sắc lạnh nói :

- Tiểu tử, ngươi còn muốn ra khỏi đây nữa ư?

Đoạn liền lướt nhanh sang phải, hiển nhiên mục ta định dùng vách đá bên cạnh bít kín cửa động. Nào ngờ người tính không bằng trời tính, Thần Độc vừa mới tung mình, bỗng nghe một giọng lạnh lùng quát :

- Mụ còn muốn sống nữa ư?

Mai Dao Lân vừa nhận ra đó là ai, ngoài động đã vang lên một tiếng hự khô khan của Thần Độc, ngay trong khoảnh khắc ấy, Mai Dao Lân đã phóng ra ngoài cửa động.

Chỉ thấy Vũ Nội song kỳ và Sanh Thiên Tẩu đang đứng sừng sững bên trái cửa động, Thần Độc nằm úp trước mặt ba người, cách chừng năm trượng, đang cố sức bò dậy. Sanh Thiên Tẩu bỗng hơ hải nói :

- Thiếu chủ, hai vị cô nương..

Trong khi ấy Vũ Nội song kỳ cũng đang bồn chồn nhìn chột vào mặt Mai Dao Lân. Mai Dao Lân hiểu ý vội ngắt lời :

- Họ sẽ ra đến đây ngay!

Sanh Thiên Tẩu ngẩn người, bỗng lắc đầu lăm bắm :

- Vậy là Thiên Hồng đã ra tay quá sớm rồi!

Ngay khi ấy, ba người phụ nữ từ trong động phóng ra, vừa trông thấy Thần Độc đang nằm móp trên đất, ba người liền thở phào nhẹ nhõm.

Kim Phụng Ngọc Nữ và Phụng Ước Bình với ánh mắt ngập đầy cảm kích cùng nhìn về phía Sanh Thiên Tẩu, hiển nhiên hai nàng nghe rõ những lời ông vừa nói.

Khi tiếp xúc với ánh mắt hai nàng, Sanh Thiên Tẩu bỗng nghe lòng dâng lên một niềm ấm áp, trong cõi lòng giá lạnh từ lâu của ông đây là lần đầu tiên mới có một niềm cảm xúc như vậy.

Vũ Nội song kỳ cùng đưa mắt nhìn Thần Thủ Nữ một hồi, đoạn quay sang Mai Dao Lân hỏi :

- Vị nữ hiệp này là...

Mai Dao Lân vội tiếp lời :

- Chính là gia mẫu!

Đoạn quay sang Thần Thủ Nữ nói :

- Mẫu thân, hai vị này là Vũ Nội song kỳ lão tiền bối, còn đây là Hàn Thiên Hồng!

Vũ Nội song kỳ và Sanh Thiên Tẩu đều sững sờ, bỗng Song kỳ cùng cười to nói :

- Vợ chồng lão phu không dám nhận hai chữ tiền bối, Hoa nữ hiệp có con trai như mãnh long, uy trấn Trung Nguyên, vợ chồng lão phu trước tiên xin chúc mừng Hoa nữ hiệp.

Thần Thủ Nữ vội nói :

- Lân nhi đã được hai vị tiền bối thương mến và chăm lo cho, Hoa Ngọc Nhị xin đa tạ!

Thế là ba người cùng buông tiếng cười cỏi mở. Sanh Thiên Tẩu tiến tới một bước, khom mình nói :

- Hàn Thiên Hồng xin bái kiến chủ mẫu!

Đoạn liền co chân định quì xuống, Thần Thủ Nữ giật mình cả kinh, vội xua tay nói :

- Tiền bối chớ nên như vậy! Lân nhi, đỡ lại mau!

Mai Dao Lân vội tiến tới hai bước nói :

- Thiên Hồng không nên như vậy!

Sanh Thiên Tẩu nghiêm mặt :

- Thiếu chủ, trong võ lâm rất chú trọng về bối phận, Thiên Hồng đâu có đa lễ quá mức.

Dứt lời đã quỳ xuống vái lạy. Thần Thủ Nữ hốt hoảng tránh sang bên nói :

- Dao Lân, sao ngươi không vâng lời hả?

Sanh Thiên Tẩu tiếp lời :

- Chủ mẫu, sau khi biết rõ tự sự, chủ mẫu sẽ không quở trách thiếu chủ nữa đâu!

Dứt lời đã vái lạy xong đứng lên. Thần Thủ Nữ nghiêm nghị nói :

- Bất kể thế nào, chúng ta đã là đồng đạo thì chẳng thể phân biệt chủ bộc được.

Ngay khi ấy bỗng nghe Thần Độc với giọng căm hờn nói :

- Mai Dao Lân, người đã toàn thắng, nhưng không phải người đã chiến thắng lão thân.

Tự nãy giờ mọi người cơ hồ quên mất sự hiện diện của Thần Độc, giờ nghe vậy, mọi ánh mắt đều quay về phía mẹ ta. Mai Dao Lân lạnh lùng nói :

- Chính vì bà đã không đối địch với Mai mỗ nên mới có thể từ trong bàn tay tử thần thoát ra, lẽ ra bà nên vui mừng mới phải.

Những lời nói của Mai Dao Lân thật bất ngờ cho Thần Độc, trên gương mặt xương xẩu của mẹ lướt qua vẻ vui mừng lẫn căm thù không sao che giấu được, buột miệng nói :

- Mai Dao Lân, hẳn người cũng nhận thấy lão thân chưa chết được!

- Cho nên Mai mỗ mới nói là bà đã thoát khỏi tay tử thần.

Thần Độc gắng gượng ngồi dậy, giọng oán hận nói :

- Lão thân cả đời chưa khi nào gặp phải thất bại, đây là lần đầu tiên. Mai Dao Lân, lẽ ra người nên nắm lấy cơ hội này tiêu diệt hậu hoạn, bằng không người sẽ hối hận.

Kim Phụng Ngọc Nữ và Phụng Ước Bình nghe vậy đều bất giác rợn người, hai nàng tin là những gì Thần Độc đã nói trong lúc này chắc chắn không phải những lời tiết phẫn hù dọa, nên liền cùng đưa mắt lo lắng nhìn Mai Dao Lân.

Mai Dao Lân bình thản cười nói :

- Thần Độc, Mai mỗ sẽ chờ đợi bà trên đường vô lâm Trung Nguyên, hôm nay Mai mỗ buông tha cho bà một phen, kẻ như báo đáp ơn cứu mạng khi xưa, mặc dù dụng tâm của bà đề hèn bỉ ổi, muốn thác cũng chưa đáng tội. Thế nhưng Mai mỗ vẫn không muốn mắc nợ bà, dù chỉ là mây may.

Thần Độc quát mắt :

- Giữa hai ta kẻ như hết nợ cũ, còn lại là hận mới thôi.

Đoạn đưa tay áo lên lau vết máu nơi khóe môi, hai tay chỗi mạnh xuống đất đứng bật dậy, người run rẩy đi trở vào sơn động. Lạnh lùng quét mắt nhìn về phía Thần Độc đã khuất dạng trong bóng tối, Mai Dao Lân bình thản nói :

- Chúng ta đi thôi!

Cõi lòng mọi người dường như đều có phần nặng nề, lẳng lặng đưa mắt nhìn nhau, Phụng Ước Bình không dẫn được hỏi :

- Lân ca, chúng ta đi đâu bây giờ?

Mai Dao Lân không chút suy nghĩ đáp ngay :

- Vạn Tượng cung!

Mọi người nghe lòng trĩu xuống, uy vọng của Vạn Tượng cung từ lâu đã thâm căn cố đế bám vào lòng mọi người trong giới vô lâm, giọng nói Mai Dao Lân tuy hết sức bình thản, song ba tiếng lọt vào tai mọi người vẫn như xẹt nổ ngang tai. Huyết Phụng phu nhân đưa mắt nhìn Cửu Hoàn Kiếm nói :

- Có lẽ chúng ta nên đến gặp người đang tìm Mai Dao Lân trước.

Mai Dao Lân kinh ngạc :

- Người nào muốn tìm tại hạ vậy?

Cửu Hoàn Kiếm thoáng suy nghĩ, như nhanh chóng sắp xếp lại trăm ngàn mối rối, đằng hắng một tiếng thật mạnh, nhìn Mai Dao Lân nói :

- Chúng ta hãy ngồi xuống nghĩ trước đã, rồi hẵng thư thả mà nói.

Mai Dao Lân chau mày, bỗng mỉm cười hỏi :

- Người ấy hẳn là một nhân vật võ công hiếm có trong đương kim vô lâm phải không?

Cửu Hoàn Kiếm ngó người, đưa mắt nhìn Huyết Phụng phu nhân và Sanh Thiên Tẩu, đoạn với giọng nặng nề nói :

- Dao Lân, óc nhận xét và suy luận của người thật khiến người ta kinh khiếp, tâm tư của lão phu phen này có lẽ hoài phí rồi!

Mai Dao Lân đưa mắt nhìn cánh tay áo bị rách mất, ơ hờ nói :

- Hẳn là y có một danh hiệu rất lấy lòng!

Huyết Phụng phu nhân gật đầu :

- Mọi người trong giới võ lâm đều gọi y là Toàn Phong Khách, nhưng không biết danh tánh.

Kim Phụng Ngọc Nữ giặt mình, buột miệng nói :

- Có phải Toàn Phong Khách mà theo lời đồn trong giang hồ chưa một ai trông thấy mặt thật không?

Huyết Phụng phu nhân gật đầu :

- Đúng vậy, có lẽ ba chúng ta là người đầu tiên trông thấy mặt y!

Thần Thủ Nữ tiếp lời :

- Người này hẳn là nổi danh trên giang hồ trong hai mươi năm gần đây, trước kia Hoa Ngọc Nhị chưa từng nghe danh hiệu Toàn Phong Khách này.

Kim Phụng Ngọc Nữ lo lắng nhìn Mai Dao Lân :

- Người này xuất hiện Trung Nguyên chỉ trong mười năm gần đây, theo lời đồn đại trên giang hồ, người này dường như là một nhân vật hiệp nghĩa, y cần tìm Lân đệ, chả lẽ y đã theo về với Vạn Tượng cung hay sao? Các vị đã gặp y trong trường hợp nào?

Cửu Hoàn Kiếm trầm ngâm nói :

- Chúng lão phu đã gặp y trong khu vực Thiên Đài sơn, câu đầu tiên của y là cần gặp Dao Lân, bọn này không sao chối được, bởi dường như y rất rõ về hành tung của chúng ta, lão phu có ý thăm dò y phải chăng là người của Vạn Tượng cung, nhưng không chút kết quả. Thần Thủ Nữ bỗng hỏi :

- Y là một người trẻ tuổi phải không?

Huyết Phụng phu nhân gật đầu :

- Chừng 25, 26!

Mai Dao Lân bình thân cười :

- Hẳn là y đã hẹn địa điểm gặp gỡ rồi! Thiên Hồng cách đây khoảng bao xa?

- Trên Thần Kiếm đài, cách đây khoảng hơn dặm, y đã đi cùng đến đây, nhưng Thiên Hồng có nói với y là khi nào xong việc, Thiên Hồng sẽ gặp gỡ y.

Mai Dao Lân nhếch môi cười khó hiểu, quét mắt nhìn mọi người, mỉm cười nói :

- Để người ta phải chờ đợi không phải lẽ đãi khách, Thiên Hồng hãy dẫn đường, chúng ta đi!

Thần Thủ Nữ vội tiến tới nói :

- Lân nhi, hãy điều tức một hồi trước đã!

Mai Dao Lân lắc đầu :

- Hải nhi không hề cảm thấy mệt mỏi!

Đoạn quay sang Sanh Thiên Tẩu giục :

- Thiên Hồng, đi thôi!

Sanh Thiên Tẩu đảo tròn mắt mấy lượt, đoạn khom mình nói :

- Thiên Hồng tuân mạng!

Dứt lời tung mình phóng đi, Mai Dao Lân theo sau, Thần Thủ Nữ cực chẳng đã nắm tay hai thiếu nữ tiếp bước Mai Dao Lân, Vũ Nội song kỳ đi sau cuối.

Bạn đang đọc truyện *Long Kiếm Truy Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Lầm gian kế lưỡng long tương tranh

Với công lực mọi người, hơn một dặm đường chẳng mấy chốc đã đến, băng qua một khu rừng thưa, địa thế bắt đầu lên cao. Sanh Thiên Tẩu dẫn trước bỗng chậm bước, đưa tay chỉ một tảng đá hình kiếm thẳng đứng cách ngoài hai mươi trượng nói :

- Thiếu chủ, chính là người đứng trên ấy!

Trước khi Sanh Thiên Tẩu lên tiếng, Mai Dao Lân đã trông thấy người đứng trên khối đá xanh, nhưng điều chàng không ngờ là đôi phương dường như không hung ác như chàng đã tưởng tượng.

Khối đá hình kiếm cao chừng hai trượng, từ dưới nhìn lên, không thấy được diện tích bên trên rộng cỡ nào, nhưng có thể suy ra, thạch đài này quyết không phải loại đá thường thấy trong núi.

Trên mép thạch đài hướng về phía mọi người lúc này có một thiếu niên áo xanh, mặt như quán ngọc, mày rậm mắt hổ, anh khí凛冽, bình thân chấp tay sau lưng, đôi mắt sáng quắc đang hướng về phía mọi người.

Trong thoáng chốc mọi người đến dưới thạch đài cách chừng một trượng, Sanh Thiên Tẩu lạnh lùng đưa mắt nhìn thiếu niên áo xanh nói :

- Bằng hữu trẻ, thiếu chủ lão phu đã đến, bây giờ hai ta hãy tỷ đấu trước đã!

Đoạn liền tung mình lên thạch đài. Thiếu niên áo xanh kinh ngạc, vội nói :

- Khoan đã, vị nào là Mai Dao Lân?

Thần Thủ Nữ chăm chú nhìn vào mặt thiếu niên áo xanh, đôi mày liễu chau chặt, như đang lục tìm một dĩ vãng đã mơ hồ nào đó. Mai Dao Lân tiến tới một bước, lạnh lùng cười nói :

- Chính tại hạ đây!

Thiếu niên áo xanh chau mày lắm bầm :

- Quả nhiên là tôn giá, mọi sự thật không thể ngờ đến!

- Tôn giá đã chủ tâm tìm gặp Mai mỗ, chắc chắn không phải để nói một câu vu vơ như vậy.

Thiếu niên áo xanh thoáng ngẩn người, mặt lướt qua vẻ băn khoăn, đắm mắt nhìn Mai Dao Lân hồi lâu, bỗng với giọng nặng nề nói :

- Tại hạ tìm gặp tôn giá không có lý do gì cả, nhưng lại bắt buộc phải tìm gặp.

- Theo lời đồn đại trên giang hồ, tôn giá là một vị thiếu niên du hiệp lừng danh, đã là bằng hữu trong giới, có gì xin cứ thẳng thắn nói ra, Mai mỗ đang chờ nghe đây.

Thiếu niên áo xanh về kích động :

- Đó chỉ là lời đồn mà thôi!

Mai Dao Lân cười giòn :

- Tôn giá dường như không được bình tĩnh thì phải!

Thiếu niên áo xanh bỗng lùi ra sau ba thước, trầm giọng nói :

- Tôn giá hãy lên đây!

Mai Dao Lân buông tiếng cười khẩy, phi thân lên thạch đài, Sanh Thiên Tẩu cũng liền theo sau phóng lên. Thạch đài rộng chừng bốn trượng, bằng phẳng như gương, trông như một thanh kiếm, cán tây mũi đông.

Mai Dao Lân lạnh lùng nhìn thiếu niên áo xanh nói :

- Tôn giá dường như đã hạ quyết tâm làm gì đó phải không?

Thiếu niên áo xanh tiến tới một bước :

- Đúng vậy, Toàn Phong Khách này bình sanh chưa bao giờ làm gì hổ thẹn với lương tâm, nhưng hôm nay ngoại lệ. Tôn giá nên hiểu rằng con người sống trong hiện thực phải chịu sự ràng buộc của hiện thực, có việc tự quyết được, có việc phải chịu bó tay.

Lúc này mọi người đều đã phi thân lên thạch đài. Mai Dao Lân thoáng biến sắc mặt, bỗng cười kỳ dị nói :

- Tôn giá chỉ giải thích được sự thật cho Mai mỗ biết là hành động của tôn giá không phải do ý mình, nhưng tôn giá chưa cho biết mục đích.

Toàn Phong Khách đành mặt :

- Tại hạ muốn mượn thủ cấp tôn giá cần dùng, nhưng..

Sanh Thiên Tẩu tức giận gầm to :

- Ngươi mà cũng xứng, nào đến đây, lão phu tiếp ngươi vài chiêu!

Dứt lời đã tiến tới một bước dài.

Mai Dao Lân sầm mặt quát :

- Thiên Hồng, lui ra!

Đoạn quay sang Toàn Phong Khách nói :

- Tôn giá dường như chưa nói hết lời?

Toàn Phong Khách quét mắt nhìn Sanh Thiên Tẩu :

- Nhưng sau khi tôn giá chết đi, tại hạ sẽ mặc tang phục trong ba năm.

Mai Dao Lân vẻ lạnh lùng trên mặt bỗng chốc tan biến, chăm chăm nhìn vào mặt Toàn Phong Khách, một hồi thật lâu mới nói :

- Mai mỗ tin tôn giá không phải kẻ tàn bạo, ba năm tang phục, Mai mỗ hẳn không dám nhận. Cuộc đời giang hồ sống nay chết mai, sự sống chết không có gì đáng bận tâm, nhưng có điều...

- Có điều sao? Nếu tôn giá có việc gì chưa xong, xin cứ dặn bảo, khi nào Toàn Phong Khách này xong việc, dù là núi đao rừng gươm cũng quyết thay tôn giá làm tròn.

Mai Dao Lân lắc đầu :

- Như tôn giá đã nói, con người trong cuộc sống hiện thực là phải chịu sự ràng buộc của hiện thực, Mai mỗ hiện cũng có cảm nghĩ như tôn giá.

Toàn Phong Khách thoáng ngần ngừ, song liền hiểu ý cười nói :

- Tôn giá nói rất có lý, nhưng mục đích của tại hạ nhất quyết phải hoàn thành, giữa hai ta hiện chỉ có một giải pháp duy nhất mà thôi.

Đoạn đặt tay vào lưng áo kéo mạnh “vút” một tiếng, một ngọn nhuyễn tiên chín vòng bằng bạc đã cầm trong tay, nhìn Mai Dao Lân nói :

- Tôn giá tuốt kiếm ra đi!

Hai người từ nãy giờ chưa hề dùng đến những lời dữ dằn, song tốc độ diễn biến sự thái và tính nghiêm trọng thì lại khiến người kinh tâm.

Thần Thủ Nữ bỗng hỏi :

- Vị tiểu ca này có thể cho biết danh tánh thật không?

Toàn Phong Khách đưa mắt nhìn bà, lắc đầu cười nói :

- Danh tánh thật của tại hạ ngay cả chính mình cũng không còn nhớ nữa!

Huyết Phụng phu nhân cướp lời :

- Toàn Phong Khách chỉ trong mấy năm ngắn ngủi đã danh chấn võ lâm, nhất định là võ công cao thâm khôn lường, nhưng tôn giá đã quên mất là nơi đây tôn giá chỉ có một mình!

Toàn Phong Khách quét mắt nhìn mọi người, bỗng cười phá lên nói :

- Bình tâm mà xét, tại hạ chắc chắn không địch nổi các vị liên thủ, nhưng mục đích của tại hạ quyết phải hoàn thành, nếu các vị hợp lực có thể khiến tại hạ hạ khỏi nhân thế, đó cũng là một điều tốt cho tại hạ, giờ các vị hãy chuẩn bị đi.

Mai Dao Lân nhếch môi cười :

- Tôn giá dường như rất là chán đời, nhưng tôn giá hãy yên tâm, phía Mai mỗ tuy đông người, nhưng từ khi xuất đạo đến nay, Mai mỗ chưa từng dè dặt

kỳ người nào cần gấp Mai mỗ phải thất vọng cả.

- Tôn giá không đáng phải mạo hiểm như vậy!

Mai Dao Lân trở tay rút Bạch Long kiếm xuống, cười nhạt nói :

- Nhưng Mai mỗ cho là rất đáng, những lời tôn giá muốn nói với Mai mỗ đã nói hết rồi, giờ chúng ta hãy tìm cách giải quyết cái việc không thể giải quyết giữa hai ta được rồi.

Toàn Phong Khách gật đầu :

- Tại hạ tuân mạng!

Đoạn liền tiến tới một bước, Sanh Thiên Tẩu quát mắt, lách cán trước mặt Mai Dao Lân, lạnh lùng nói :

- Hai ta đã có giao hẹn từ trước, giờ lão phu muốn được lĩnh giáo tôn giá vài chiêu.

Toàn Phong Khách lắc đầu :

- Tại hạ nhớ là chưa từng giao hẹn tỷ đấu với tôn giá, vả lại tại hạ cũng không hề có ý mượn gì của tôn giá cả.

Sanh Thiên Tẩu cười to :

- Mang thêm một đầu người cũng đâu có phiền phức, sao lại không thể được? Ha ha... Lão phu thọ giáo đây!

Dứt lời đã xuất chiêu, thi triển chiêu Địa Đông Thiên Hàn công ra.

Mai Dao Lân giật mình quát :

- Thiên Hồng, lui ra ngay!

Toàn Phong Khách quả như không muốn giao thủ với Sanh Thiên Tẩu, thấy vậy liền lạng người sang bên, thân pháp nhanh như u linh.

Mai Dao Lân thấy vậy lại quát :

- Thiên Hồng lui ra mau!

Sanh Thiên Tẩu vốn muốn thăm dò võ công Toàn Phong Khách, tuy đã nghe tiếng quát ngăn của Mai Dao Lân, nhưng chưa đạt được mục đích, đầu chịu lui ra, liền xoay nhanh người, hữu chưởng nhanh chớp tung ra chiêu Bồ Đề Thiên Phật.

Bóng chưởng rợp trời khiến Toàn Phong Khách không khỏi giật mình, y tự tin vẫn có thể ung dung tránh khỏi, nhưng đường tránh chỉ có ở phía sau, như vậy ắt sẽ bị rơi xuống Thần Kiếm đài.

Ý nghĩ xoay nhanh, y bỗng như có mây trăm giọng quát :

- Tôn giá thật hiếp người quá đáng!

Dứt lời tả chưởng đã vung ra, bóng chưởng hư ảo từ một điểm sáng toả nhanh ra, phong tỏa khắp các yếu huyệt toàn thân, thủ pháp nhanh kinh người.

“Bùng” một tiếng vang dội, Sanh Thiên Tẩu đang lao tới bỗng dừng lại, rơi xuống đất lùi sau một bước. Toàn Phong Khách ngưng nhìn Sanh Thiên Tẩu, có lẽ y lấy làm lạ lão nhân này có công lực cao như vậy, vì sao lại hạ mình làm nô bộc cho người khác thế này.

Kim Phụng Ngọc Nữ và Phụng Ước Bình vẻ lo lắng trên mặt lúc này đã tan biến, Kim Phụng Ngọc Nữ khẽ nói :

- Cô cô, y không phải là địch thủ của Lân đệ đâu!

- Dựa vào đâu?

- Y tuy công lực cao hơn Hàn Thiên Hồng, nhưng không bao nhiêu, trong khi Lân đệ công lực cao hơn Hàn Thiên Hồng rất nhiều.

Thần Thủ Nữ có vẻ ngần ngại :

- Phương nhi còn nhớ đại cô cô không?

- Sao cô cô bỗng dừng lại nghĩ đến đại cô cô vậy?

- Đại cô cô là người bất hạnh, chẳng hiểu sao mới gặp thiếu niên này, bỗng dừng lại nghĩ đến đại cô cô, ta cảm thấy thiếu niên này tựa hồ có liên quan với bà ấy, vì vậy ta sợ Lân nhi sẽ gây tổn thương cho y.

Phụng Ước Bình xen lời :

- Diệt nữ cũng nhận thấy kẻ này như không phải kẻ xấu.

Kim Phụng Ngọc Nữ nhòen cười :

- Cô cô hãy yên tâm, Lân đệ tâm tư rất cẩn mật, những gì chúng ta nghi đến, Lân đệ hẳn đã nghĩ đến trước rồi.

Sau một hồi yên lặng, Toàn Phong Khách đưa mắt nhìn Mai Dao Lân nói :

- Mai Dao Lân, tại hạ thật ngưỡng mộ tôn giá có được một bọc tòng võ công cao thâm thế này, nhưng phen này e rằng y không thể cứu được tôn giá nữa rồi.

Hiển nhiên qua việc Mai Dao Lân bị rách mắt tay áo, y cho rằng sở dĩ Mai Dao Lân còn sống đến lúc này là nhờ Sanh Thiên Tẩu cùng mọi người đã kịp thời giải cứu.

Sanh Thiên Tẩu nghe vậy tròn trừng mắt giận dữ nói :

- Tôn giá nói vậy, lão phu nên lui ra là hơn!

Toàn Phong Khách cười khẩy :

- Tôn giá có trách nhiệm bảo vệ chủ nhân, nhưng tại hạ đã nói rồi, ngoại trừ Mai Dao Lân, tại hạ không lấy tính mạng một người nào khác.

Mai Dao Lân bình thân cười nói :

- Thiên Hồng hãy lui ra! Tôn giá chuẩn bị động thủ đi!

Đoạn cất bước chậm rãi đi ra giữa thạch đài. Sanh Thiên Tẩu lúc này mục đích đã đạt, bèn cung kính vâng mạng lui sang bên phải.

Toàn Phong Khách lạnh lùng cười nói :

- Thời gian có hạn, tại hạ xin mạn phép!

Vừa dứt lời, tay phải liền vung lên đưa ra, ngọn trường tiên mềm mại bỗng như linh xà bay thẳng tới giữa ngực Mai Dao Lân, tốc độ nhanh đến hoa mắt.

Mai Dao Lân mất bỗng ánh lên vẻ ghê rợn, hiển nhiên chiêu sát thủ đầu tiên của Toàn Phong Khách đã khiến chàng này sinh phản cảm. Bạch Long kiếm trong tay chớp nhoáng quét ngang tạo thành một làn sáng bạc, đồng thời lướt chéo sang phải ba thước, nhanh nhẹn tránh khỏi thế roi của đối phương. Toàn Phong Khách thoáng biến sắc mặt, tuy y biết chiêu đầu tiên không chắc đắc thủ, nhưng y không ngờ thân pháp đối phương lại nhanh đến vậy, và hơn nữa không phải lui tránh, bật quát :

- Mai Dao Lân quả nhiên danh bất hư truyền!

Trong tiếng quát vang, trường tiên đã thu về, biến chiêu Thiết Thụ Ngân Hoa từ trên không quét vòng xuống đỉnh đầu Mai Dao Lân.

Mai Dao Lân cười khẩy nói :

- Tôn giá thủ pháp lợi hại lắm.

Trong khi nói trường kiếm đã vung ra, trong bóng roi ộp trời, sấn tới bỏ thẳng vào cổ tay phải cầm trường tiên của Toàn Phong Khách.

Người sử dụng binh khí dài tối kỵ đối phương xáp gần, Toàn Phong Khách tấn công hai chiêu chớp nhoáng chẳng những không áp đảo được Mai Dao Lân, trái lại còn bị chàng xáp đến phản công, kinh hãi buông tiếng quát vang, lui chéo ra xa bốn thước, trường tiên vung lên không, liên tiếp công ra ba chiêu.

Chỉ thấy ánh bạc ộp trời, phủ trùm hờn nửa thạch đài, từ trên ập nhanh xuống như mưa bắc, khó thể phân biệt được chân giả hư thật.

Mai Dao Lân cười khẩy, thân nhiên tung mình xuyên vào trong lưới roi.

Thần Thủ Nữ vẻ mặt mỗi lúc càng thêm căng thẳng, quét mắt nhìn mọi người, ngoại trừ Sanh Thiên Tẩu mặt vẫn đanh lạnh, chẳng biểu lộ về gì, còn lại mặt đều lộ vẻ bồn chồn lo lắng, thế là cõi lòng vốn đã không niềm tin lại càng thêm chao đảo.

Phụng Ước Bình nhẹ kéo tay áo Kim Phụng Ngọc Nữ, khẽ nói :

- Phương tử thấy Lân ca có thể thủ thắng không?

Kim Phụng Ngọc Nữ cũng không chắc chắn, nao núng lắc đầu nói :

- Tỷ tỷ cũng không biết nữa!

Phụng Ước Bình nghe vậy lại càng thêm lo lắng nói :

- Phụng tỷ, chúng ta phải làm sao đây?

Kim Phụng Ngọc Nữ đã có dự tính sẵn, bèn kéo Phụng Ước Bình rón rén tiến vào giữa thạch đài như sẵn sàng ra tay trợ giúp Mai Dao Lân khi cần thiết.

Thần Thủ Nữ và Vũ Nội song kỳ đang tốt cùng hồi hộp, đầu còn tâm trí để ý đến kẻ khác, chỉ Sanh Thiên Tẩu là tự hiểu trong lòng, nên trông thấy rất rõ sự biểu hiện của mọi người, liền hiểu ngay ý định của hai nàng.

Sanh Thiên Tẩu bèn lạnh lùng nói :

- Hai vị cô nương vậy chỉ bằng thừa thôi!

Hai nàng lúc này đã hiểu rõ cá tính và lòng dạ của Sanh Thiên Tẩu, nghe vậy liền thấy yên tâm hơn, bởi họ biết rõ Sanh Thiên Tẩu quan tâm cho Mai Dao Lân còn hơn đối với bản thân ông.

Hai nàng cùng dừng bước, Kim Phụng Ngọc Nữ cười nói :

- Chiến sự chưa định, thêm một phần chuẩn bị là giảm một phần nguy hiểm, đúng không nào?

Sanh Thiên Tẩu như muốn để mọi người yên tâm, cao giọng nói :

- Nếu hai vị cô nương mà hiểu rõ nguồn gốc võ công của Mai công tử, hai vị hẳn nhận thấy những lời nói ấy cũng là thừa thãi.

Phụng Ước Bình vẫn còn do dự đưa mắt nhìn về phía trận đấu, chỉ thấy bóng roi vẫn phủ trùm một khoảng rộng, chẳng thấy Mai Dao Lân đâu cả.

Lòng tin vừa mới trời dậy lập tức lại chìm xuống, buột miệng nói :

- Tiền bối có thể nhìn rõ tình hình trong trận đấu ư?

Sanh Thiên Tẩu vẫn giọng lạnh lùng :

- Theo lão phu ước lượng, Toàn Phong Khách ít ra đã sống thêm thời gian một bữa cơm rồi!

Thần Thủ Nữ bán tin bán nghi :

- Nhưng cho đến lúc này, cuộc chiến chẳng khởi sắc chút nào cả!

Sanh Thiên Tẩu liền nghiêm mặt, cung kính nói :

- Bẩm chủ mẫu, nếu lão nô đoán không lầm, thiếu chủ hẳn có dụng tâm riêng, có lẽ Toàn Phong Khách sẽ không đến nỗi táng mạng.

- Nhưng Lân nhi chưa hề làm chủ tình thế!

- Thật ra thiếu chủ đã làm chủ tình thế từ lâu rồi! Lão nô biết rõ nguồn gốc võ công của thiếu chủ, công lực thiếu chủ hơn xa lão nô, trong khi Toàn Phong Khách chỉ cao hơn lão nô không đến một bậc.

Mọi người nghe vậy đều sững sốt, lời nói của Sanh Thiên Tẩu đủ khiến tất cả phấn khởi, nhưng cũng khó tin, bởi sự thật đang diễn ra sờ sờ trước mắt.

Ngay khi ấy bỗng nghe Mai Dao Lân cười nói :

- Mục đích của tôn giá hôm nay e khó thể thực hiện được rồi!

Tiếng nói bình thản và vang vọng, hoàn toàn không như phát ra từ miệng người đang giao chiến.

Toàn Phong Khách bóng tiên vẫn phủ quanh, lạnh lùng nói :

- Tại hạ chỉ cần còn một hơi thở, quyết không từ bỏ cuộc chiến đấu hôm nay.

- Thật ra tôn giá hiểu rất rõ, tôn giá sống đến lúc này hoàn toàn không phải nhờ vào may mắn.

- Nhưng tại hạ đã nói rồi, chỉ cần còn một hơi thở, tại hạ quyết không từ bỏ mục đích chuyến đi này.

- Vậy là tôn giá tự đào huyệt chôn mình rồi!

- Có lẽ phải phiền tôn giả đưa tại hạ vào thôi!

Mai Dao Lân cười khẩy :

- Vậy thì cục diện hôm nay kết thúc được rồi!

Vừa dứt tiếng, cục diện liền tức biến đổi bóng tiên rợp trời bỗng chốc đã bị một trận cuồng phong thổi tan ra tứ phía, và là một làn kiếm quang hình tròn đã bay đến trước ngực Toàn Phong Khách.

Ngoại trừ Sanh Thiên Tẩu, diễn biến đột ngột ấy đã khiến mọi người đều thừ ra tại chỗ.

Toàn Phong Khách rợn người, buông tiếng quát vang, thu roi lui chéo sang bên năm thước, lại vung roi quét ra, nhưng vừa đến giữa chừng, bỗng nghe Mai Dao Lân quát :

- Phật Vững Vô Biên!

Liền tức bóng chuông rợp trời phủ trùm mọi yếu huyệt khắp người Toàn Phong Khách.

Toàn Phong Khách tuy thân thủ nhanh kinh người, song vẫn không tài nào vung tiếp trường tiên ra, trong lúc nguy cấp, tả chuông chớp nhoáng tung ra.

“Bùng” một tiếng vang dội, Toàn Phong Khách người vốn chưa đứng vững, liền bị đẩy lui năm bước, trong lúc nguy cấp, đã đến sát mép thạch đài.

Ngay trong khoảnh khắc ấy, bỗng thấy ánh bạc lấp lánh, Bạch Long kiếm đã như tia chớp bay đến trước ngực Toàn Phong Khách.

Thần Thủ Nữ tái mặt, hoảng hốt la lên :

- Lân nhi...

Mai Dao Lân đang lao nhanh tới bỗng dừng lại, Bạch Long kiếm đã gí vào ngực Toàn Phong Khách. Tất cả diễn biến trong khoảnh khắc đã trở thành quá khứ, mọi người đều nghe lòng nhẹ nhõm, ba người phụ nữ cùng thở hắt ra một hơi thật dài.

Toàn Phong Khách thần nhiên quét mắt nhìn Mai Dao Lân, buông bỏ trường tiên trong tay, nhạt giọng nói :

- Tôn giá thân thủ khá lắm, tại hạ đã bại một cách tâm phục khẩu phục, hạ thủ đi!

Mai Dao Lân nhếch môi cười :

- Nếu Mai mỗ muốn giết tôn giá thì đâu kéo dài lâu đến vậy!

- Tại hạ đã nói rồi, chỉ cần một hơi thở, tại hạ quyết không từ bỏ mục đích chuyển đi này.

Mai Dao Lân sững sốt, chậm chậm thu kiếm về, lắc đầu cười nói :

- Hai ta vốn không hề quen biết và cũng chẳng có thù oán gì nhau, vì lẽ gì Mai mỗ lại phải lấy mạng tôn giá chứ?

Toàn Phong Khách kinh ngạc :

- Tôn giá dường như không đúng như người mà trên giang hồ đồn đại.

- Có lẽ họ không hề nói sai.

- Vậy thì tôn giá hạ thủ giết một người đâu có gì khó khăn.

- Tại hạ đã nói rõ tâm ý của mình rồi.

- Tại hạ cũng đã nói rõ lập trường của mình rồi.

Mai Dao Lân sầm mặt :

- Tôn giá bức bách Mai mỗ đến đường cùng rồi đấy!

Toàn Phong Khách đắm mắt nhìn Mai Dao Lân hồi lâu, buông tiếng thở dài trĩu nặng, bỗng cười chua chát nói :

- Mai Dao Lân, tôn giá là người trọng ân oán nhất mà tại hạ đã gặp trong đời, sách có câu cùng chí là bạn, trái đạo thành địch, Toàn Phong Khách này chỉ trách mệnh trời không thể kết làm bạn tri giao. Tôn giá hạ thủ đi, tại hạ không bao giờ oán trách tôn giá, chỉ mong kiếp sau sẽ gặp lại.

Mai Dao Lân lắc đầu :

- Tôn giá dường như có điều bí ẩn khó nói.

Toàn Phong Khách cười :

- Thôi được, hành động hôm nay của tại hạ, tôn giá đã biết không phải là do ý muốn của tại hạ, chỗ khó nói dĩ nhiên là có lý do, tại hạ không muốn kẻ khác biết, tôn giá hãy hạ thủ đi thôi!

Mai Dao Lân lắc đầu :

- Mai mỗ đã nói rõ tâm ý rồi!

Toàn Phong Khách cúi người nhặt lấy trường tiên, trầm giọng nói :

- Vậy thì tại hạ đành phải dày mặt động thủ tiếp thôi!

Thần Thủ Nữ bỗng hỏi hả nói :

- Tiểu ca có thể cho biết danh tánh thực không?

Toàn Phong Khách cười lạnh lùng :

- Nếu có thể thì tại hạ sớm đã nói rồi!

Đoạn quay sang Mai Dao Lân nói tiếp :

- Tôn giá hãy chuẩn bị đi!

Dứt lời đã vung roi, lại định tiếp tục động thủ. Bỗng, trong cánh rừng thưa ngoài hai mươi trượng có tiếng ròn rảng cười nói :

- Cuộc đời lắm bận rộn, mơ màng tựa chiêm bao, mệnh mạng đời ô trọc, có mấy ai tỉnh táo, ha ha... Lục tiểu ca, trí kế trước kia của tiểu ca đâu mất rồi?

Cơ hồ trong cùng một lúc, tất cả mọi ánh mắt đều quay về hướng phát ra tiếng nói, chỉ thấy một lão đạo sĩ vai khoác áo da diêu, tóc tai rối bời từ nơi bìa rừng đang chậm rãi tiến đến gần Thần Kiếm đài.

Toàn Phong Khách vừa nghe có người nói họ mình, liền sững sờ quay phắt lại nhìn. Chỉ nghe tiếng không cần nhìn, Mai Dao Lân cũng biết đó là ai, bèn cười nhạt nói :

- Đạo trưởng, chúng ta lại gặp nhau nữa rồi, hần lần này không phải là tình cờ chứ?

Trong khi nói đã đưa mắt nhìn lão đạo sĩ, ánh mắt hết sức hòa dịu.

Lão đạo sĩ quét mắt nhìn lên Thần Kiếm đài, cười nói :

- Phải đoàn tụ thì rồi cũng đoàn tụ, phải ly tán khó tránh khỏi ly tán, ý trời không chống lại được, chẳng hạn như Diên đạo nhân này đây, bản thân cũng nào muốn diên cuồng.

Thần Thủ Nữ nghe vậy vội khom mình thi lễ :

- Văn bối xin bái kiến đạo trưởng.

Diên đạo nhân một tay dựng đứng trước ngực đáp lễ, cười nói :

- Lão đạo sĩ không dám nhận đâu!

Dứt lời đã đi đến bên dưới Thần Kiếm đài, ngược lên nhìn Toàn Phong Khách, cười nói :

- Lục Tử Kiên thiếu hiệp, lão đạo sĩ lên được chăng?

Toàn Phong Khách biến sắc mặt, lạnh lùng nói :

- Tại hạ được nghe đại danh đạo trưởng đã lâu, khác nào sấm động bên tai, hiềm vì không có cơ duyên nên chưa quen biết, không ngờ đạo trưởng lại biết tiện danh tại hạ, thật chẳng rõ phúc đức đã tu từ kiếp nào.

Thần Thủ Nữ vừa nghe Toàn Phong Khách họ Lục, liền động tâm, vội nói :

- Vị tiểu ca này có biết Địa Hành Hiệp Lục Cơ không?

Toàn Phong Khách Lục Tử Kiên giật nảy mình, nhất thời không sao trả lời được.

Điền đạo nhân như đã tiền liệu trước Toàn Phong Khách hẳn không bằng lòng việc bị nói ra danh tánh, nên hoàn toàn phớt tỉnh trước những lời mai mỉa của y, cười giong nói :

- Nếu không biết Lục Cơ thì Lục thiếu hiệp đâu phải mượn thủ cấp của lệnh lang.

Thần Thủ Nữ ngó người :

- Vậy nghĩa là sao?

- Hoa nữ hiệp có biết Lục Cơ hiện vẫn còn sống hay không?

Thần Thủ Nữ và Kim Phụng Ngọc Nữ cùng sừng sốt hỏi :

- Ông ấy còn sống ư? Hiện ở đâu?

- Đúng vậy, Lục Cơ quả thật còn sống nhưng mất tự do, Lục Từ Kiên sở dĩ muốn mượn thủ cấp của lệnh lang, chính vì đầu của lệnh lang có thể khôi phục tự do cho Lục Cơ, đó là do bọn họ đã nói.

Mai Dao Lân bỗng nhướn mày, cười khẩy nói :

- Đạo trưởng, bây giờ thì Mai mỗ đã biết ông ấy hiện ở đâu rồi!

Điền đạo nhân sừng sốt, bỗng cười nói :

- Với trí thông minh của Mai thiếu hiệp chẳng khó gì suy đoán ra là ở Vạn Tượng cung...

Mai Dao Lân quả quyết lắc đầu :

- Không phải, ông ấy bị giam trong Ngân Long bảo!

Điền đạo nhân biến sắc mặt, đăm mắt nhìn Mai Dao Lân hồi lâu mới nói :

- Tiểu tử, giới hắc đạo bảo ngươi thâm trầm mưu trí, lão đạo sĩ không mấy tin, ngươi có thể phân tích nghe thử, để cho lão đạo sĩ này tâm phục chăng?

Mai Dao Lân bình thần cười :

- Đạo trưởng quá khen, điều ấy suy ra chẳng có gì là khó, Vạn Tượng cung đã có một cao nhân như Lục huynh đây, không bao giờ để cho Lục huynh đi một mình mà không có trợ thủ, bởi vì ý định của Vạn Tượng công tử là muốn lấy mạng Mai Dao Lân, không cần màng đến điều khác. Nhưng Ngân Long bảo thì khác, lực lượng mà Ngân Long bảo e sợ không nói Vạn Tượng công tử mà là Kim Phụng cung.

Toàn Phong Khách Lục Từ Kiên vẻ lạnh lùng trên mặt tan biến dần, mắt đăm chiêu nhìn về phía xa xăm, như đang ngẫm nghĩ điều gì đó. Điền đạo nhân lòng thầm kinh hãi, nhưng không để lộ ra mặt, vờ không hiểu hỏi :

- Ngân Long bảo sợ Kim Phụng cung thì đáng gì đến việc này?

Mai Dao Lân mỉm cười :

- Nếu Mai mỗ nghĩ không lầm, Lục Cơ chính là đại cô phụ và vị Lục huynh đây chính là biểu huynh của Mai mỗ.

Điền đạo nhân gật đầu :

- Đúng vậy, nhưng lão đạo sĩ vẫn chưa hiểu dựa vào đâu mà ngươi suy ra được chính Ngân Long bảo đã giam giữ Địa Hành Hiệp Lục Cơ?

- Vấn đề hết sức rõ ràng, chỉ cần hai bên huynh đệ tại hạ xảy ra xung đột, bất kể người nào thương vong thì Kim Phụng cung cũng sẽ chia làm hai phe, và như vậy thực lực Kim Phụng cung sẽ bị suy giảm phân nửa.

Điền đạo nhân hết sức kinh hãi trước óc nhận xét và suy luận của Mai Dao Lân, cười nói :

- Tiểu tử, ngươi chết đi thì những người ở đây biết, còn Lục thiếu hiệp vong thân tại đây thì ai sẽ báo cho song thân Lục thiếu hiệp biết?

Mai Dao Lân chẳng chút suy nghĩ nói :

- Họ có thể phóng thích đại cô phụ.

Điền đạo nhân cười to :

- Cũng may ngươi đã đoán không đúng hoàn toàn, đã chừa lại một chút cho lão đạo sĩ, không thì đôi chân phen này đã toi công rồi! Tuy nhiên, thành thật

mà nói, lão đạo sĩ này hết sức bội phục ngươi!

Đoạn liền nghiêm mặt, phi thân lên thạch đài, xếp bằng ngồi xuống trên đá, nói :

- Nào đến đây! Chúng ta hãy cùng ngồi xuống trò chuyện!

Mai Dao Lân ngồi xuống trước tiên, sau đó mọi người lần lượt ngồi xuống, Toàn Phong Khách Lục Tử Kiên thoáng ngạc nhiên, đoạn ngồi xuống cùng. Điền đạo nhân quét mắt nhìn mọi người, đoạn hướng về phía Mai Dao Lân nói :

- Tiểu tử, ngươi bảo họ sẽ phóng thích Lục Cơ, đó là ngươi đã đánh giá quá cao các nhân vật đầu sỏ của Ngân Long bảo, họ đã giam cầm Địa Hành Hiệp trong Ngân Long bảo hơn hai mươi năm nay, khiến ông ta lìa vợ xa con, biết bao đau khổ với mục đích chủ yếu là thuyết phục Địa Hành Hiệp gia nhập Ngân Long bảo, sau đó sẽ cho ông ta trở về thuyết phục vợ con, phân tán dần dần thực lực của Kim Phụng cung, ngõ hầu đạt mục đích xâm chiếm. Nhưng hai mươi năm qua, họ đã uống phí tâm sức, Địa Hành Hiệp vẫn không khuất phục. Tuy nhiên, chúng ta phải khâm phục tài điều tra của Ngân Long bảo, họ đã tìm được Toàn Phong Khách... Mặc dù họ biết rõ Toàn Phong Khách không phải địch thủ của ngươi, song họ vẫn bức bách Toàn Phong Khách đi tìm ngươi, sau đó lại tìm cách báo cho đại cô cô ngươi biết, người mẹ nào mà chẳng thương con, thế là Kim Phụng cung sẽ phải vì hai người con gái mà chia rẽ làm hai phe.

Thần Thủ Nữ bỗng hỏi :

- Chẳng lẽ gia tỷ chưa biết tỷ phu bị giam trong Ngân Long bảo sao?

Điền đạo nhân cười :

- Nếu bà ấy mà biết chồng chưa chết thì đâu có mang tóc xuất gia, nếu Lục Cơ mà chết, người biết sự thật duy nhất cũng sẽ bị diệt khẩu, người tốt vẫn là bọn Ngân Long bảo, và bao lợi ích cũng vào trong tay họ hết.

Lục Tử Kiên bỗng đứng phắt dậy, tức giận nói :

- Vậy là đúng rồi, thảo nào bọn họ đã không cho biết mối quan hệ giữa tại hạ với biểu đệ, chỉ bức bách tại hạ trong thời gian ngắn nhất dâng lên thủ cấp của biểu đệ để đổi lấy tự do cho gia phụ, thì ra là họ sợ tại hạ đi tìm gia mẫu bàn về việc này.

Điền đạo nhân cười hài lòng :

- Tốt lắm, cuối cùng rồi thiếu hiệp cũng đã thức tỉnh. Ngân Long bảo không bao giờ ngờ kế hoạch chu đáo của họ lại bại lộ, bây giờ chúng ta hãy bàn về kế hoạch sắp tới.

Lục Tử Kiên quay sang Điền đạo nhân vòng tay xá dài, cung kính nói :

- Văn bối ngu muội, bị mắc gian kế người ta mà không biết, may nhờ tiền bối chỉ điểm mới khỏi xảy ra điều đáng tiếc, vừa rồi lời nói có chỗ mạo phạm, vạn mong tiền bối rộng lòng lượng thứ cho!

Đoạn quay sang Thần Thủ Nữ nói tiếp :

- Cô mẫu xin hãy nhận Kiên diệt một lay, hiện thời gian cấp bách, tiểu diệt phải trở về Ngân Long bảo trước. Biểu đệ những gì đã qua, chúng ta hãy bỏ qua hết, mọi lỗi lầm đều do ở một mình biểu huynh cả.

Mai Dao Lân mỉm cười :

- Tiểu đệ cũng tội phạm thượng nữa chứ!

Thần Thủ Nữ nghiêm giọng :

- Chúng ta nên đi cùng là hơn, người của Ngân Long bảo đa số đều nham hiểm tàn ác, hiện diệt đi một mình thật hết sức nguy hiểm.

Lục Tử Kiên cười ào ạt :

- Tính mạng gia phụ như chỉ mảnh treo chuông, chúng ta đi cùng chỉ tăng thêm nguy cơ, chứ không ích gì, tuy tiểu diệt biết rõ mình không chống nổi Ngân Long bảo, nhưng tình thế cấp bách thế này, chẳng còn cách nào hơn, tiểu diệt sẽ hết sức thận trọng.

Đoạn liền cất bước định bỏ đi. Điền đạo nhân nghiêm giọng nói :

- Thiếu hiệp đi như vậy chỉ uống phí tính mạng thôi, không thể giải cứu lệnh tôn được đâu! Ngân Long bảo đã dùng mưu kế đối phó với hai người trước, chẳng lẽ hai người không có mưu kế đối phó với họ hay sao?

Dứt lời liền đưa mắt nhìn vào mặt Mai Dao Lân. Mai Dao Lân thoáng biến sắc mặt, ngẫm nghĩ hồi lâu bỗng nói :

- Mưu kế cũng có, nhưng..

Điên đạo nhân tiếp lời :

- Nhưng sao?
- Chỉ thiếu một vật!
- Vật gì?
- Đầu người!

Lục Từ Kiên và mọi người thoát tiên nghe vậy đều sùng sốt, song liền lần lượt hiểu ra, đồng thanh nói :

- Quả là diệu kế, nhưng tiếc là không có vật ứng dụng.

Điên đạo nhân ngo ngẩn nhìn Mai Dao Lân hồi lâu, bỗng buông tiếng cười vang :

- Ha ha... Lão đạo sĩ này tự tin mình tâm cơ linh mẫn hơn người, chẳng ngờ tiểu tử nguoi lại còn hơn xa lão đạo sĩ, từ khi rời khỏi Ngân Long bảo, lão đạo sĩ đã bắt đầu nghĩ cách ứng phó, nếu không nhờ phát hiện ra kẻ theo dõi, e rằng lão đạo sĩ cũng không nghĩ ra được. Tuy nhiên mặc dù dùng đầu người giả mạo, nhưng Lục thiếu hiệp giải thích sao đây? Vô công hai người như thế nào, người của Ngân Long bảo đều biết rất rõ.

Mai Dao Lân qua lời lẽ của Điên đạo nhân đã nhận thấy ông có vẻ chán chường, chàng không muốn vị kỳ nhân giàu lòng nghĩa hiệp nghĩa này tiêu tan tráng trí bởi kém trí hơn mình, bèn vờ chau mày nói :

- Đó thì... ơ...

Điên đạo nhân quả nhiên mắt lướt qua vẻ hờn hờ, như sợ Mai Dao Lân lại nghĩ ra được đối sách, vội nói :

- Tiểu tử, họ đã chỉ thị Lục Từ Kiên đến đây tìm nguoi, đương nhiên cũng biết về việc nguoi đi tìm lão độc bà. Lục Từ Kiên chỉ cần nói là nguoi đã bị trúng độc, thể lực... vậy chẳng phải dễ giải quyết hơn sao?

Mai Dao Lân cười :

- Quả là diệu kế, nhưng...

Điên đạo nhân vội cười tiếp lời :

- Còn về bản thân nguoi thì phải tạm cải trang mới được.
- Còn đầu người?
- Lão đạo sĩ đã nói là nhờ phát hiện kẻ theo dõi mới nghĩ ra kế ứng phó rồi kia mà! Ngân Long bảo đã thiếu đầu người, vậy thì chúng ta hãy lấy người của họ mà thay vào là xong.

Lục Từ Kiên bỗng xen lời :

- Chỉ sợ họ sẽ nhận ra thôi!

Điên đạo nhân mỉm cười :

- Từ đây đến Ngân Long bảo phải mất mười mấy ngày, lâu như vậy đầu người không hư hoại sao được, nhưng tiểu tử nguoi phải đưa ra một chút phiều ký mới được.

Mai Dao Lân thoáng ngẫm nghĩ :

- Vậy biểu huynh hãy lấy Bạch Long kiếm của tiểu đệ mang đi, có rất nhiều người trong Ngân Long bảo đã từng trông thấy thanh kiếm này.

Điên đạo nhân tiếp lời :

- Khi đầu nguoi đến nơi, không lâu sau là xảy ra xung đột binh khí không thể thiếu, đặc điểm của Bạch Long kiếm là ở bao kiếm, nguoi chỉ cần đưa bao kiếm là được rồi và như vậy cũng có phần giúp ích cho việc cải trang của nguoi.

Mai Dao Lân liền cởi bao kiếm trao cho Lục Từ Kiên và nói :

- Mọi người sẽ theo sau và lên đường ngay!

Lục Từ Kiên đón lấy bao kiếm, nóng lòng nói :

- Tiền bối, văn bối phải tìm đầu người ở đâu?

- Hãy khoan! Lão đạo sĩ còn điều cần dặn nữa!

- Xin tiền bối cứ nói, văn bối lắng nghe đây!

Điền đạo nhân ánh mắt chậm chậm di chuyển từ mặt Lục Tử Kiên đến người Mai Dao Lân, như có điều gì khó nói, môi mấp máy mấy lần, nhưng không sao thốt nên lời. Mai Dao Lân thấy vậy liền biết ngay có liên quan đến mình, bèn cười nói :

- Điều đạo trưởng muốn nói có liên quan đến Mai mỗ phải không?

Điền đạo nhân nghiêm mặt :

- Từ khi quen biết ngươi đến giờ, lão đạo sĩ này dường như chưa từng báo cho người biết tin lành gì cả.

Mai Dao Lân thất tim, vội hỏi :

- Lần này cũng không ngoại lệ chứ gì?

- Phải, bản đạo đã từ Ngân Long bảo đến đây!

Mai Dao Lân biến sắc mặt :

- Đạo trưởng muốn nói gia phụ...

Đến đó dường như chàng không đủ can đảm nói tiếp nữa.

Thần Thủ Nữ thấy vậy bất giác lặng người vội nói :

- Đạo trưởng...

Điền đạo nhân tiếp lời :

- Sự thể chưa nghiêm trọng đến mức như hai người đã nghĩ, mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên, hai người chớ nên rối trí.

Mai Dao Lân nhẹ người :

- Xin đạo trưởng cho biết tường tận!

- Bản đạo cũng không rõ tường tận lắm, chỉ biết những người đến từ nước Quy Phụng thấy đều đã bị Ngân Long bảo giam giữ, kể cả Sách Ngọc Châu, mục đích chính của họ là dẫn dụ ngươi vào bảo, cho nên khi chưa khẳng định sự sống chết của ngươi hẳn họ chưa đến đối hạ thủ với mọi người, và còn một điều nữa đó là Sách Long say đắm si yêu Vân Phụng Linh, trước khi hành sự, họ còn có chỗ dùng đến.

Mai Dao Lân nghe vậy lòng lại thất một nút chết, thừ ra nhìn Điền đạo nhân. Thần Thủ Nữ bồn chồn lo lắng :

- Làm sao bây giờ?

Mai Dao Lân hít sâu một hơi không khí, đè nén niềm kích động trong lòng, trầm giọng nói :

- Đạo trưởng, Mai mỗ đã quyết định lên đường đến Ngân Long bảo ngay!

Phụng Ước Bình liền tiếp lời :

- Tiểu muội đi cùng Lân ca!

Mai Dao Lân kiên quyết lắc đầu :

- Ngu ca phải đi khẩn cấp, Bình muội và mọi người hãy đi cùng gia mẫu là hơn, ngu ca phải đến Ngân Long bảo trước để giám sát tình hình, hầu khỏi xảy ra điều bất trắc.

Điền đạo nhân gật đầu :

- Đó quả là thượng sách!

Lục Tử Kiên bỗng hỏi :

- Đạo trưởng còn dặn bảo gì văn bối nữa không?

- Bây giờ thiếu hiệp đi được rồi, nhưng không cần gấp vội, trên đường hãy tung tin là Mai Dao Lân đã chết dưới tay Toàn Phong Khách, nhưng không

được giáp mặt với người của Ngân Long bảo, để khiến họ bán tín bán nghi, nóng lòng chờ thiếu hiệp trở về, như vậy mọi người sẽ có thể đến Ngân Long bảo trước.

Lục Tử Kiên gật đầu :

- Văn bối biết rồi, đạo trưởng còn gì dặn bảo nữa không?

Điền đạo nhân lắc đầu :

- Hết rồi! Đầu người được treo trên một cây tùng trong rừng, chỗ ấy có sẵn một thanh kiếm, đầu người ở trong một chiếc hộp gỗ màu đỏ.

Lục Tử Kiên quần trường tiên vào lưng, quay sang Thần Thủ Nữ thì lễ nói :

- Cô cô, tiểu điệt xin đi trước một bước!

Thần Thủ Nữ tuy lòng bàng hoàng không yên, song lý trí vẫn rất tỉnh táo, bèn gật đầu nói :

- Diệt nhi lên đường hãy thận trọng!

- Thừa vâng!

Lục Tử Kiên dứt lời liền quay người tung mình xuống Thần Kiếm đài, phóng nhanh về phía cánh rừng thưa.

Mai Dao Lân đưa mắt nhìn hai nàng và mọi người, rần giọng nói :

- Mẫu thân, hài nhi đi đây!

Thần Thủ Nữ quan tâm nói :

- Lân nhi, khi đến đó tuyệt đối không được nóng nảy!

Sanh Thiên Tẩu bỗng nói :

- Thiếu chủ, Thiên Hồng đi cùng được chăng?

Mai Dao Lân lắc đầu :

- Thiên Hồng mà đi cùng, Mai mỗ cái trang thế nào cũng không sao thoát khỏi tai mắt của người giới võ lâm, hãy tạm đi cùng mọi người là hơn.

Đoạn quay sang Điền đạo nhân nói :

- Đạo trưởng, Dao Lân đã thọ ơn đạo trưởng quá nhiều rồi!

- Ha ha... Tiểu tử ngươi hẳn ít khi thốt ra những lời như vậy lắm phải không?

- Đây là lần đầu tiên với đạo trưởng!

- Vậy là đáng giá rồi, ha ha... bản đạo phen này kể như vì ngươi nhất quyết dự vào cuộc thi phi này rồi, thôi ngươi đi đi!

Mai Dao Lân nghiêm mặt :

- Đạo trưởng, Dao Lân không nhận chịu nổi đâu!

- Lão đạo sĩ này cả đời điên khùng, chưa từng được ai cảm tạ, tiểu tử ngươi là kẻ đầu tiên, nên lão đạo sĩ này nhận thấy rất đáng bán mạng.

Sanh Thiên Tẩu bỗng lạnh lùng nói :

- Sự thể đơn thuần như vậy ư?

Điền đạo nhân ngăn người :

- Vậy chứ theo tôn giá thì sao?

- Cuộc đời hiểm khi gặp được kẻ tâm đầu ý hợp, có lẽ đạo trưởng xưa nay quá tự cao tự đại, chưa từng phát hiện ra một người đáng cho mình nhìn thẳng, vì vậy mới dự vào vụ thiết thòi to này đây.

Điền đạo nhân thoát tiên ngó người, đoạn cười vang nói :

- Chỉ có người già mới hiểu được người già mà thôi!

Sanh Thiên Tẩu lạnh lùng tiếp lời :

- Phải nói là chỉ người cô độc mới hiểu được người cô độc thì đúng hơn.

Mai Dao Lân giật mình, vội khẽ quát :

- Thiên Hồng..

Điền đạo nhân cười to :

- Tiểu tử, không nên giả dối, tâm sự của lão đạo sĩ này, Thiên Hồng đã nói đúng hoàn toàn, tiểu tử ngươi đã sinh ra đời muộn quá.

Mai Dao Lân thoáng ngăn người :

- Tình cảm không có giới hạn tuổi tác, Dao Lân xin đi trước một bước.

Dứt lời đã tung mình lên không, như cánh chim to lướt nhanh xuống núi. Điền đạo nhân trông theo Mai Dao Lân khuất dạng vào rừng, trên gương mặt đầy nếp nhăn hiện lên một vẻ chân thành, quay lại nhìn mọi người nói :

- Chúng ta cũng nên đi theo thôi!

Kim Phụng Ngọc Nữ và Phụng Ưc Bình đang nóng lòng ước gì có thể đến ngay Ngân Long bảo để hội ngộ Mai Dao Lân, liền đồng thanh hỏi :

- Đạo trưởng, phải bao lâu mới đến Ngân Long bảo?

- Chuyến đi này của chúng ta phải hết sức giữ kín hành tung, có lẽ khoảng nửa tháng mới đến được.

Kim Phụng Ngọc Nữ không yên tâm :

- Trong thời gian ấy, nếu lỡ Lân đệ bị họ phát hiện thì sao?

Điền đạo nhân cười :

- Bản đạo tin là trên cõi đời này rất hiếm ai hơn được trí tuệ của Mai Dao Lân, chúng ta đi thôi!

Đoạn liền dẫn trước tung mình xuống Thần Kiếm đài, mọi người lần lượt theo sau.

Bạn đang đọc truyện *Long Kiếm Truy Hồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Mưu danh cầu lợi Cuồng Hiệp mất tay

Đêm khuya tĩnh lặng, gió nhẹ hắt hiu, những chiếc lá ngô đồng tung bay trong sân vườn như bướm liệng, càng tăng thêm vẻ tiêu điều thê lương trong đêm tối. Đây là khách điểm lớn nhất Phục Long, bởi nằm gần Ngân Long bảo, nên thị trấn này vô hình chung đã trở thành nơi tiếp khách của Ngân Long bảo.

Có lẽ vì đêm nay quá vắng vẻ, và cũng có thể vì dạo đây khách đến Ngân Long bảo không nhiều, nên nói chung khách điểm Phục Long hôm nay hết sức vắng vẻ, ngoại trừ Di Tâm Viên trên lầu còn có ánh đèn, gần như tất cả phòng khách đều tối om.

Ngay khi ấy, có một bóng người áo ngắn vải thô từ trên cây ngô đồng vọt nhanh ra, nháp nhoáng đã đến trên mái lầu Di Tâm Viên, nhẹ nhàng như một chú mèo, không gây ra một tiếng động khẽ.

Ngay khi bóng người ấy hạ chân trên mái nhà, trong phòng bỗng vang lên một giọng đặc ý nói :

- Vân cô nương, lời đồn đại trên giang hồ không sai đâu!

Tiếp theo một giọng trong trẻo lạnh lùng nói :

- Sách công tử, đêm đã khuya, công tử nên về đi thôi.

Người được gọi là Sách công tử dường như thờ người ra một hồi, bỗng lạnh lùng cười nói :

- Vân cô nương, thái độ của cô nương không biết đến lúc nào mới thay đổi được?

- Không bao giờ thay đổi cả, Sách Long người biết rõ trái tim của Vân Phụng Linh này đã thuộc về Mai Dao Lân từ lâu, người không nên hoài phí tâm sức là hơn.

- Vì lệnh tôn, lẽ ra cô nương không nên đối xử với Sách Long này như vậy.

Vân Phụng Linh như cũng thờ ra hồi lâu, bỗng nàng lạnh lùng cười nói :

- Sách Long, bộ mặt thật của người rồi cũng lộ ra.

Sách Long cười vang :

- Vân Phụng Linh đó là do nàng đã gây nên thôi, giờ thì Sách Long này đã biết không thể nào giành được trái tim nàng, cứ tiếp tục kéo dài thế này thì thật là một hành vi ngu ngốc. Bây giờ thẳng thắn nói cho nàng biết, Sách Long này không chiếm được trái tim nàng, ta cũng phải chiếm lấy thể xác nàng, hắc hắc hắc... lúc bấy giờ nàng sẽ hồi tâm chuyển ý...

Ngay khi ấy, một bóng người nhanh nhẹn đáp xuống bên cửa sổ.

Gian phòng này rộng chừng hai trượng vuông, bốn mặt đều là cửa sổ dài, ba mặt màn gấp buông phủ, trên giường ngay ngắn chăn thêu gổi gấm, bàn ghế dụng cụ thấy đều được làm bằng gỗ quý, hết sức tinh xảo và sang trọng.

Trong phòng, Vân Phụng Linh đang nắm chặt tay lui trong một góc, mắt tròn trừng ghé rón nhìn chột vào Sách Long cách giường chừng bốn thước, đang từng bước tiến đến gần.

Bóng người dừng lại chốc lát bên cửa sổ, sau đó liền phi thân vào trong phòng nhẹ như lá rơi, không chút tiếng động.

Vân Phụng Linh đang đối mặt với cửa sổ, vừa thấy có người phóng vào, liền tức lạng người, bởi nàng biết rõ lai lịch của khách điểm này, nên dĩ nhiên người mới xuất hiện ắt hẳn là đồng bọn của Sách Long.

Một Sách Long nàng đã không chắc đối phó nổi, giờ lại thêm trợ thủ, lòng tin càng thêm chao đảo, tấm thân trong trắng e khó thể giữ gìn, mặc cho Vân Phụng Linh bình tĩnh đến mấy cũng chẳng khỏi tái mặt.

Đôi mắt Sách Long vốn đang nhìn chột vào mặt Vân Phụng Linh, vừa thấy nàng nhìn ra cửa sổ với vẻ mặt kinh hãi, liền biết ngay có điều khác lạ, bởi trước đó y không hề có sự sắp đặt.

Ý nghĩ xoay nhanh, bèn cười khẩy nói :

- Vân cô nương có biết đây là chốn nào không?

Vừa dứt lời, liền tức lướt nhanh sang phải, quay người đứng dựa lưng vào vách. Giờ y đã yên tâm, đưa mắt nhìn về phía cửa sổ, bất giác ngẩn người, chỉ thấy một thiếu niên áo ngắn vải thô, mày kiếm mắt sao, gương mặt tuy có phần đen nhưng đường nét rất đẹp, đang lặng lẽ đứng trước cửa sổ.

Ấn tượng đầu tiên là Sách Long cảm thấy người này rất là quen mặt, nhưng lục tìm trong trí óc, nhất thời không sao nhớ ra được đã gặp đối phương ở đâu. Vân Phụng Linh cũng đắm mắt nhìn vào mặt thiếu niên ấy, qua đường nét của gương mặt, nàng tin đó là Mai Dao Lân, nhưng sắc mặt thì lại khiến nàng không dám nhìn nhận.

Không một ai lên tiếng, bầu không khí như chết lặng, hồi lâu Sách Long không còn nén được nữa, quét mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, bỗng sầm mặt quát :

- Các hạ đêm hôm khuya khoắt xông bừa vào đây, không tìm được chỗ chôn thầy phải không?

Thiếu niên áo vải mắt ánh lên vẻ kỳ dị, cười sắc lạnh nói :

- Ngân Dực Điều, thời vận của tôn giá thật là không may, hành sự tại trước cửa nhà mà lại bị kẻ khác xộc vào.

Ngân Dực Điều Sách Long tái mặt, y tin là mình đã từng nghe qua tiếng nói sắc lạnh này, nhưng y không dám tin người đứng trước mặt lại chính là Mai Dao Lân, bởi y tin là Mai Dao Lân không bao giờ vì xâm nhập Ngân Long bảo mà phải dịch dung.

Vân Phụng Linh tiến tới một bước, môi mấp máy liên hồi, nhưng không phát ra tiếng, dường như nàng không dám tin người này chính là Mai Dao Lân đã cải trang.

Sách Long cười khẩy nói :

- Thời vận không may chính là các hạ đấy. Các hạ không chịu dò la trước lại xông ngay vào cư thất của Sách Long này.

Thiếu niên áo vải cười khinh mỉa :

- Nếu như kẻ này bảo chính là tôn giá thì tôn giá không sợ hãi chứ?

Sách Long tái mặt, nhưng đã thoáng chốc đã trở lại bình thường, lạnh lùng nói :

- Các hạ hẳn là đã từng gặp bốn nhân tại đâu?
- Đúng vậy, chúng ta quen biết nhau nhiều lắm.
- Nhưng bốn nhân không nhận ra các hạ.

Thiếu niên áo vải chậm chậm dựa người vào thành cửa sổ, giọng bình thản :

- Không sai, tại hạ tin là tôn giá không nhận ra được tại hạ, bởi nếu tôn giá biết tại hạ là ai, chắc chắn tôn giá đã không thể bình tĩnh như lúc này.

Sách Long lại tái mặt :

- Các hạ sát khí to lớn thật.

Thiếu niên áo vải cười khẩy :

- Chẳng phải tại hạ sát khí to lớn, mà là trên đời chẳng ai là không sợ chết, nhất là một người suốt ngày ăn no chỉ sinh sự như tôn giá.

Sách Long sầm mặt, tức tối tiến tới một bước.

Thiếu niên áo vải cười chế nhạo :

- Sách Long, dường như tôn giá không còn bình tĩnh như trước nữa.

Sách Long lạnh lùng quát :

- Các hạ cố tình đến đây phá bình phải không?

Thiếu niên áo vải chậm chậm đứng thẳng lên, đi về phía bàn, lạnh lùng nói :

- Giữa hai ta dường như không nên nói là phá bình.

Dứt lời đã đi đến bên bàn, cầm lấy ấm trà trên bàn lên, ung dung bình thản hết như nhà mình vậy.

Sách Long tức giận, gằn giọng :

- Bằng hữu không thấy mình quá xấu xược ư?
- Tại hạ tin là tôn giá không bao giờ tiếc một chút nước, và lại..
- Tôn giá hãy buông xuống là hơn, Sách đại công tử này lòng kiên nhẫn có hạn.

Thiếu niên áo vải từ trong lòng móc ra một chiếc khăn, giọng lạnh nhạt :

- Không phải lòng kiên nhẫn có hạn, mà là lòng khiếp sợ có mức độ thì đúng hơn.

Đoạn đưa ấm trà lên rót lên trên khăn.

Sách Long sở dĩ có nhẫn nại là bởi chưa hiểu rõ lai lịch đối phương, nhưng thiếu niên áo vải quá khinh thường mình, khiến y không sao nhẫn nại được nữa, bỗng lướt tới ba thước, hữu chương vừa định vung lên.

Bỗng nghe Vân Phụng Linh sững sốt kêu lên :

- Ô!

Trong khi ấy thiếu niên áo vải đã ngược lên lạnh lùng quát :

- Sách Long, tôn giá hãy nhìn kỹ đối phương là ai rồi hẵng động thủ cũng chưa muộn.

Chẳng rõ là do sức mạnh gì cản trở, Sách Long tay phải đã giơ lên mà không tài nào bỏ xuống được, đứng thừ ra tại chỗ.

Thiếu niên áo vải đưa chiếc khăn ướt lên lau mặt, đồng thời tay kia đặt ấm trà xuống bàn.

Bỗng, chàng bỏ khăn ra, cùng một lúc trong phòng vang lên hai tiếng sững sốt :

- Ô! Mai Dao Lân!

Liền theo đó, Diêu Đài Mục Nữ Vân Phụng Linh trong tiếng gọi “Lân ca...” náo nức bi thiết, từ trên giường tung mình lao bổ vào lòng Mai Dao Lân.

Sách Long vẻ kinh hãi trên mặt đã bị lửa hòn ghen khóa lấp, mắt nhìn Vân Phụng Linh đang thút thít khóc, lòng y ngập đầy sát cơ.

Mai Dao Lân nhẹ vỗ lên vai Vân Phụng Linh, giọng bình thản khẽ nói :

- Linh muội, tất cả đã trở thành quá khứ, phải bắt đầu từ lúc này, mọi sự sẽ đều tốt đẹp cả.

Sách Long từ từ tiến tới, hai tay đưa lên trước ngực sớm đã vận tụ công lực toàn thân.

Vân Phụng Linh bên lên gật đầu :

- Tiểu muội biết, nhưng Lân ca... sao bây giờ mới đến tìm tiểu muội?

Mai Dao Lân cười ảo não :

- Nếu ngu ca mà không biết tình trạng tại đây, có lẽ còn đến muộn hơn nữa.

Vân Phụng Linh tức tưởi :

- Lân ca không nghĩ gì đến tiểu muội sao?

Trong khoảnh khắc ấy, nàng như quên bằng sự hiện diện của kẻ thứ ba, có lẽ bởi nàng có quá nhiều điều muốn nói nên đã quên mất việc quan trọng hơn đang ở ngay bên cạnh.

Sách Long thâm toan tính, khoảng cách như vậy có lẽ đủ rồi, chỉ còn không đầy ba thước.

Trong khi ấy, Mai Dao Lân vẫn bình thản nói :

- Linh muội, ngu ca biết nói thế nào đây?

Thốt nhiên một tiếng quát vang :

- Hai người hãy xuống dưới âm phủ mà nói!

Tiếng quát vừa vang lên, một luồng kinh phong như vũ bão đã ập đến sau lưng Vân Phụng Linh, hiển nhiên Sách Long trong tình hình không còn hy vọng chiếm hữu giai nhân, định ra tay huy diệt.

Sách Long sở dĩ dám lên tiếng là bởi y tin chắc hai người không tài nào thoát khỏi chưởng lực của mình, nhưng y nằm mơ cũng chẳng ngờ đến, nhất cử nhất động của y đều nằm trong sự giám sát của Mai Dao Lân.

Trong tiếng chưởng phong rền rĩ, hai bóng người trước mặt Sách Long đột nhiên biến mất hết như quý mị, “bùng” một tiếng vang dội, vách tường chỗ đứng của Mai Dao Lân trước đó đã bị vỡ sập một khoảng, cát đá bay mù mịt.

Tiếng vách vỡ sập trong đêm khuya rất vang dội, chỉ trong chốc lát ngoài sân đã có tiếng sang sảng vang lên :

- Sách thiếu gia, trong ấy đã xảy ra điều gì phải không?

Mai Dao Lân liền tức lướt tới án ngữ nơi cửa sổ giọng sắc lạnh :

- Sách Long, đã đến lúc rồi!

Sách Long một chưởng không trúng đích, bất giác ngớ người, định thần lại, bỗng buông tiếng cười vang :

- Ha ha ha... Mai...

Chưa dứt lời hữu chưởng Mai Dao Lân đã vung ra, một luồng kinh phong nhanh như chớp ập đến yết hầu Sách Long.

Sách Long bất buộc phải bỏ dở câu nói để ứng phó, lùi nhanh ra sau bốn bước, đến sát bên cạnh giường.

Mai Dao Lân quét mắt nhìn ra ngoài sân, lạnh lùng nói :

- Sách Long, hãy giữ chút sức lực để tự cứu mình là hơn. Nếu Mai mỗ mà để kẻ khác biết thì đâu cần phải cải trang đến đây... Thời gian có hạn, Mai mỗ động thủ đây.

Bên ngoài, tiếng khi nẩy có vẻ nóng ruột lại hỏi :

- Sách thiếu gia có ở trong đó không vậy?

Sách Long đảo tròn mắt, trầm giọng nói :

- Có!

- Có cần chúng thuộc hạ vào không?

Sách Long nhìn Mai Dao Lân cười âm trầm :

- Mai Dao Lân, bây giờ các hạ hẳn đã biết đây là nơi nào rồi chứ?

Mai Dao Lân cười khẩy :

- Đúng vậy, Mai mỗ sớm đã biết rồi! Sách Long, Mai mỗ đã dám lộ mặt gặp tôn giá thì đã tiên liệu trước mọi sự, cho nên trước khi bọn họ vào đến đây là tôn giá đã nằm trong tay Mai mỗ rồi.

Sách Long cười khẩy :

- Cầu cho các hạ được như ý muốn, bằng không e rằng lệnh tôn..

- Đó chính là nguyên nhân duy nhất đã giúp cho tôn giá sống đến lúc này đây.

Sách Long sừng sốt, bỗng cười to :

- Ha ha... Người định trao đổi ư? Mai Dao Lân, người khéo tính toán lắm, nhưng... người không sợ vạn nhất thất thủ ư?

Người bên ngoài lại sốt ruột hỏi :

- Sách thiếu gia, nếu thiếu gia còn không trả lời, chúng thuộc hạ đành phải xông vào thôi.

Sách Long thâm căn nhắc tình thế, đột nhiên song chưởng vung lên toàn lực bổ thẳng vào ngực Mai Dao Lân, đồng thời quát to :

- Vào nhanh lên!

Mai Dao Lân sớm đã đề phòng, trong tiếng cười khẩy, nhanh nhẹn lách người sang phải tránh qua thế công chính diện, liền sau đó nhanh như chớp lướt vào bóng chưởng đối phương, gần giọng nói :

- Sách Long, họ chẳng kịp đưa tiền tôn giá nữa đâu!

Đứt lời tay phải đã chụp đến gần cổ tay trái Sách Long, thủ pháp hết sức quái dị. Sách Long đã biết trước mình không phải là địch thủ của Mai Dao Lân, tuy xuất thủ nhanh nhưng chiêu thức không dám dùng quá nhiều chân lực, vừa thấy tay phải Mai Dao Lân chụp đến, tay trái vội hạ xuống, đồng thời tay phải với chiêu Lực Bình Ngũ Nhạc bổ nhanh vào ngực Mai Dao Lân.

Vân Phụng Linh rất muốn ra tay giúp Mai Dao Lân nhưng không tìm được cơ hội, đang khi nóng ruột, ánh mắt tình cờ quét về phía cửa sổ, lập tức gạt mình kinh hãi kêu lên :

- Lân ca, bọn họ đã vào...

Vân Phụng Linh chưa dứt lời bỗng nghe Mai Dao Lân quát to :

- Phạt Điểm Mê Tâm!

Liền sau đó là một tiếng “hự” khô khan của Sách Long.

Vân Phụng Linh nghe vậy vừa mới quay mặt lại, bỗng nghe Mai Dao Lân trầm giọng nói :

- Linh muội, đi thôi!

Vân Phụng Linh giờ mới trông rõ Sách Long đã lọt vào trong tay Mai Dao Lân, tay trái bị Mai Dao Lân nắm chặt, người không tự chủ được theo Mai Dao Lân phóng qua cửa sổ ra ngoài.

Mai Dao Lân vừa chạm chân trên đất, trong sân liền vang lên tiếng ầm ĩ la hét :

- Ai đó? Đứng lại!

- Gian tế, đuổi theo mau!

- Hãy vào trong xin chỉ thị của Sách thiếu gia trước đã.

- Phải rồi, nhanh lên!

Trong khi ấy Mai Dao Lân đã phi thân lên mái nhà, bỗng nghe một giọng âm trầm, nhưng hùng hồn nói :

- Sách Long đã rơi vào tay kẻ địch, các người còn chưa đuổi theo mau, xin chỉ thị ai nữa?

Quá ồn ào rối loạn, không ai phân biệt được tiếng nói do người nào phát ra, lập tức có kẻ quát to :

- Vậy chúng ta đuổi theo mau!

Vừa nghe tiếng nói hùng hồn kia, Mai Dao Lân liền giật mình thẫn thờ :

- Lão ta cũng có mặt tại đây, e rằng hôm nay chắc phải thêm phần rắc rối nữa rồi.

Nghĩ đoạn đã nắm tay Vân Phụng Linh từ trên Di Tâm Viên phi thân ra khỏi khách điểm Phục Long, đáp xuống ngoài đường phố.

Đêm khuya đường phố vắng tanh, gió lạnh từng cơn thổi tạt vào mặt, Mai Dao Lân đảo mắt nhìn quanh, đoạn nghiêng mặt khẽ hỏi :

- Linh muội, đường nào đến Ngân Long bảo vậy?

Vân Phụng Linh trở tay về hướng Bắc :

- Trên ngọn núi kia.

Mai Dao Lân chẳng chút chần chừ, quay người phóng nhanh về hướng Bắc, vừa đi vừa quan sát, chỉ thấy cách thị trấn ngoài mười dặm, núi non trùng điệp, trải dài đến tận chân trời, thềm mừng đã may mắn gặp được Vân Phụng Linh, không thì chẳng biết đâu mà tìm Ngân Long bảo.

Hai người phóng đi như bay, bay qua một thửa ruộng vừa gặt hái xong, địa thế bắt đầu lên cao, Mai Dao Lân bỗng khẽ hỏi :

- Linh muội, hãy nhìn phía sau có người đuổi theo hay không?

Vân Phụng Linh thoáng ngạc nhiên, liền ngoảnh nhìn ra phía sau, bất giác ngớ người, hồi lâu cũng chưa quay đầu lại.

Mai Dao Lân thầm cười khẩy, khẽ hỏi :

- Linh muội, mấy người vậy?

Vân Phụng Linh quay lại, vẻ lo lắng đáp :

- Năm người cả thầy!

- Có một lão nhân tay cầm búa to không?

Vân Phụng Linh kinh ngạc :

- Lân ca không nhìn sao lại biết?Ồ, Lân ca hoài nghi lão ta ư?

- Không sai, chính là lão ta. Linh muội, bọn họ không phải là người của Ngân Long bảo, phải tìm cách giải quyết họ trước mới được.

- Lân ca, phía trước có một khu rừng rậm, chúng ta hãy đến đó.

- Nơi khác còn có rừng nữa không?

- Còn, nhưng phải vào rất sâu trong núi, hơn nữa có rất nhiều đá ngổn ngang và vực thẳm.

Mai Dao Lân mắt ánh sát cơ :

- Vậy thì chúng ta không cần phải vào trong rừng.

Đoạn liền quay người phóng đi về phía Đông Bắc, Vân Phụng Linh ngơ ngác :

- Lân ca chẳng đã bảo là phải giải quyết họ hay sao? Chúng ta chỉ có hai người, bọn họ đông thế kia, và lại quanh đây đều có người của Ngân Long bảo, chúng ta lên trên cao, sẽ tiền hậu thọ địch còn gì?

- Quanh đây đều có người của Ngân Long bảo ư?

- Vâng, đâu đâu cũng có.

Mai Dao Lân nhếch môi cười tàn nhẫn :

- Vậy thì càng dễ giải quyết.

- Vì sao?

Mai Dao Lân nắm lấy tay Vân Phụng Linh phi thân lên trên một tảng đá to, mỉm cười nói :

- Linh muội rồi sẽ rõ ngay.

Đoạn lại tiếp tục tung mình lên trên. Gần canh ba, hai người đã đến trên một đỉnh núi trước mặt là một vực sâu. Mai Dao Lân thò đầu nhìn xuống, thì thấy dưới đây cỏ dại và đá núi lởm chởm liên tục nảy ý, nắm tay Vân Phụng Linh phóng xuống.

Vừa xuống đến đáy cốc, Mai Dao Lân tiện tay bỏ Sách Long xuống trên một tảng đá to, đoạn nắm tay Vân Phụng Linh phóng đi về phía khác chứ không lên ngọn núi đối diện.

Vân Phụng Linh thắc mắc hỏi :

- Lân ca định đi đâu vậy?

Mai Dao Lân cười :

- Tìm những người của Ngân Long bảo ẩn nấp quanh đây.

- Còn những người đuổi theo thì sao?

- Sẽ có người đối phó thay chúng ta.

Dứt lời hai người đã vượt qua hơn năm mươi trượng.

Ngay khi ấy, trên đỉnh núi hai người đã phóng xuống khi nãy, năm bóng người lần lượt xuất hiện, sau một lúc quan sát, họ liền tung mình xuống cốc.

Một hồi yên lặng trôi qua, bỗng có người cất tiếng nói :

- Thiếu bảo chủ Ngân Long bảo ở đây, còn tên tiểu tử kia và ả nha đầu họ Vân chẳng thấy đâu cả.

Một giọng già nua tiếp lời :

- Mang theo người hành động bất tiện, nên tên tiểu tử Mai Dao Lân đã chuồn trước rồi. Hừ, lão phu xem ngươi bay được lên trời không cho biết.

Một giọng nữ tiếp lời :

- Chúng ta hãy đưa thiếu bảo chủ về Ngân Long bảo đi thôi.

- Khoan đã!

Giọng nữ có vẻ tức giận :

- Lão còn chần chờ gì nữa, định chờ cho tiểu tử kia chạy xa hơn nữa phải không?

- Bà biết gì kia chứ.

- Lão biết, hừ! Nếu lão biết thì đâu đến nỗi để cho người ta phá tan nhà cửa.

- Bà hãy nghe lão phu nói xong rồi hãy phát câu được không?

Một giọng khác tiếp lời :

- Thời gian cấp bách, Tây Môn huynh có cao kiến gì, sao không nói ra để mọi người cùng bàn bạc?

Người được gọi là “Tây Môn huynh” chính là Bản Phủ Tiều Ân Tây Môn Kỳ, lão ngẫm nghĩ chốc lát rồi nói :

- Nếu chúng ta đưa người này lên Ngân Long bảo, Tiêu Vân Ngân Long Sách Thiên Thái tuy sẽ phái người tìm kiếm Mai Dao Lân, song lại trái với ý muốn của công tử và mục đích chuyến đi này của chúng ta. Bởi nếu chúng ta đưa thiếu bảo chủ về bảo, tức là chúng tỏ chúng ta đã với lòng thành đến đây, tất nhiên Ngân Long bảo sẽ bằng lòng tương trợ, nhưng như vậy ắt sẽ đắc tội với Kim Phụng cung, Ngân Long bảo đã không có ý qui thuận, vậy

mà chúng ta lại tự ra sức để khiến gây thêm cường địch, trên đời này đâu có người ngu xuẩn đến vậy.

- Rất có lý, Tây Môn huynh có mưu kế gì không?

- Theo ý lão phu, chúng ta hãy giết chết người này tại đây, rồi sau đó cho một người đi báo với Ngân Long bảo, cứ nói là Sách Long đã bị Mai Dao Lân bắt đi, chốc lát nữa bọn thuộc hạ của Ngân Long bảo ở khách điểm Phục Long cũng sẽ đuổi theo đến đây. Nếu bọn họ phát hiện thiếu bảo chủ đã chết, hẳn sẽ báo cáo với Sách Thiên Thái về những gì đã chứng kiến trong khách điểm, như vậy món nợ này sẽ trút lên đầu Mai Dao Lân. Một khi Ngân Long bảo tìm Mai Dao Lân, Kim Phụng cung nhất định sẽ bảo vệ hắn, vậy chúng ta chẳng phải đứng giữa hưởng lợi hay sao?

Mưu kế quả là thâm độc, Tây Môn Kỳ vừa dứt lời, liền có ba người phụ họa nói :

- Quả là diệu kế, vậy chúng ta hạ thủ nhanh lên kéo sinh biến. Ngay khi ấy lại có ba lão nhân phóng xuống, họ đảo mắt nhìn quanh nhu muốn tìm kiếm gì đó, Mai Dao Lân và Vân Phụng Linh đang nép sau tảng đá to cách chừng hai mươi trượng, hiển nhiên hai người đã dẫn dụ ba lão nhân này đến đây.

Bỗng nghe một giọng âm trầm cười lạnh lùng nói :

- Sách Long, đây chỉ là trách ngươi số mệnh xui rủi, vừa thoát được đầm rồng lại vào hang cọp, chớ trách Tây Môn Kỳ này lòng dạ độc ác, mà chỉ nên trách ngươi có giá trị lợi dụng quá to lớn, để cho ngươi sau khi chết có thể kiện cáo, ta giải khai á huyết cho ngươi trước.

Rồi thì một tiếng rú thảm khốc vang lên.

Ngay tức khắc ba lão nhân cùng quát vang :

- Tây Môn Kỳ, hãy khoan.

Đồng thời ba phía lao đến, bao vây năm người kia vào giữa.

Vân Phụng Linh vội lẽ nhìn Mai Dao Lân, kinh ngạc nói :

- Lân ca dẫn dụ họ đến đây, mục đích chính là như vậy ư?

- Không sai, họ đến thật là đúng lúc.

- Sao Lân ca biết họ sẽ sát hại Sách Long?

- Hết sức đơn giản, từ khi phát hiện Tây Môn Kỳ có mặt tại đây, ngu ca biết là thế lực của Vạn Tượng cung cũng đã lan tràn đến đây. Vạn Tượng công tử đã có lòng xung bá vô lâm từ lâu, trong khi Ngân Long bảo lại không chịu quy phục Vạn Tượng cung, nếu có cơ hội, Vạn Tượng cung lẽ nào chịu bỏ qua?

- Nhưng Sách Long võ công có hạn, đâu đủ ảnh hưởng đến đại cuộc.

Mai Dao Lân mỉm cười :

- Như Tây Môn Kỳ đã nói, một khi Sách Long chết đi, giá họa cho ngu ca, sẽ có thể khiến cho Ngân Long bảo và Kim Phụng cung xảy ra xung đột ác liệt.

Vân Phụng Linh vội lẽ gạt đầu, bỗng nàng chau mày lo lắng hỏi :

- Lân ca, nếu Sách Long mà chết, chúng ta sẽ mất con tin còn gì?

Mai Dao Lân thân nhiên cười :

- Linh muội tưởng Sách Long có thể làm con tin để trao đổi ư? Làm rồi, những kẻ đầu sỏ Ngân Long bảo đã có thể xem con gái thân sinh như người xa lạ. Chẳng lẽ không thể đổi với con trai giống như vậy hay sao? Đừng quên mục đích duy nhất của họ là muốn xung bá vô lâm, tất cả đều là thứ yếu không đáng kể, không khéo chúng ta hối hận không kịp. Như thế này rồi đây sẽ hết sức thuận lợi cho hành động của chúng ta.

- Có lợi ư?

- Đúng vậy, bởi hiện giờ chính chúng ta là kẻ đứng giữa hưởng lợi.

Vân Phụng Linh giờ mới hoàn toàn hiểu thấu, kinh ngạc đắm mắt nhìn Mai Dao Lân, hồi lâu mới nói :

- Thảo nào, người trong giới võ lâm đều khiếp sợ Lân ca, thì ra Lân ca chẳng những võ công cao tuyệt mà cơ trí cũng kinh người thế này.

Ngay khi ấy, chỉ nghe Tây Môn Kỳ nói :

- Ô! Thì ra là Biên Hoang tam lão, ba vị đến thật là đúng lúc, Tây Môn Kỳ này đang định viếng ba vị đây.

Một trong ba lão nhân lạnh lùng nói :

- Không dám, mọi người trong giới võ lâm đều gọi huynh đệ lão phu là Biên Hoang tam quái, Tây Môn huynh khiêm tốn quá.

Tây Môn Kỳ điềm tĩnh ho khan :

- Khắc khắc Thân huynh đến đây có gặp Mai Dao Lân không?

- Mai Dao Lân thì huynh đệ lão phu không gặp, nhưng lại gặp được hung thủ sát hại thiếu bảo chủ.

Tây Môn Kỳ vẫn điềm tĩnh :

- Không gặp Mai Dao Lân thì sao lại gặp hung thủ đã sát hại thiếu bảo chủ chứ?

- Tây Môn Kỳ, các hạ xem Thân Nguyên Hồng này là người gì vậy?

Tây Môn Kỳ thoáng biến sắc mặt, không còn điềm tĩnh như trước nữa, đưa tay chỉ thị thể Sách Long nói :

- Thân huynh nghĩ người này là chúng huynh đệ đây đã sát hại phải không?

- Tây Môn Kỳ, lão phu tin chắc là các hạ chẳng đến nỗi chóng quên đến vậy, những lời các hạ mới vừa nói, chả lẽ bây giờ đã quên rồi hay sao?

- Huynh đệ đã nói những lời gì xúc phạm đến ba vị nào?

- Ha ha... Tây Môn Kỳ, các hạ cũng là một nhân vật lừng danh trong võ lâm, dám làm dám chịu, đã đến nước này mà còn giấu đầu lòi đuôi như vậy, không sợ giới võ lâm chê cười hay sao?

Tây Môn Kỳ tái mặt, cổ cười nói :

- Thân huynh nói vậy nghĩa là sao?

Thân Nguyên Hồng cười khẩy :

- Kẻ sát hại thiếu bảo chủ không phải nguoi thì còn là ai nữa?

Tây Môn Kỳ giật mình, liếc nhìn bốn người kia, đoạn cười khẩy nói :

- Thân Nguyên Hồng, các hạ nên biết là lão phu tự này giờ nhường nhịn chẳng phải sợ các hạ mà là trước khi chưa rõ sự thật, không muốn tổn thương hòa khí đôi bên mà thôi.

- Ha ha... chưa rõ sự thật ư? Tây Môn Kỳ, khá khen cho nguoi còn nói ra được, sự thật đã rành rành trước mắt, chúng ta đều là người lớn tuổi, hà tất phải làm điều tự dối lòng mình và dối người thế này?

Tây Môn Kỳ biết là việc làm đã bại lộ, không thể chối cãi được nữa, mắt liền ánh hung quang, cười âm trầm nói :

- Thân Nguyên Hồng, vậy theo các hạ thì sao?

Biên Hoang tam quái liền tức cùng tiến tới một bước, người nào cũng vẻ mặt nghiêm nặng, như đã sẵn sàng động thủ.

Thân Nguyên Hồng lạnh lùng nói :

- Giết người đền mạng, thiếu nợ trả tiền, nguoi muốn lão phu nói gì nữa chứ?

Tây Môn Kỳ liếc mắt nhìn quanh một vòng thật nhanh, bỗng buông tiếng cười dài :

- Ha ha... Tây Môn mỗ từ lâu nghe Biên Hoang tam quái võ công cao tuyệt, giữ trọng trách chấp chương tuần son trong Ngân Long bảo chưa bao giờ thất chức, ha ha... hôm nay đã có cơ hội lĩnh giáo một phen rồi.

Biên Hoang tam quái lẽ dĩ nhiên nghe ra giọng điệu khinh mỉa của Tây Môn Kỳ, đồng cùng biến sắc mặt, đồng thanh nói :

- Tây Môn Kỳ, nguoi đắc ý quá sớm rồi đấy.

- Ha ha... Đành rằng lão phu đắc ý, nhưng lại hết sức lo cho ba vị, bởi Tây Môn mỗ đã nói là không muốn tổn thương hòa khí đôi bên, sự việc đêm nay đã bị ba vị phát hiện, Tây Môn mỗ bắt buộc phải đưa ba vị lên đường trước thôi.

Biên Hoang tam quái tuy biết mình võ công không bằng Tây Môn Kỳ, song cây đồng nguoi và ở trước cửa nhà, nên không chút khiếp sợ, Thân Nguyên Hồng cười khẩy nói :

- Tây Môn Kỳ, e rằng tôn giá không giải quyết nổi lão phu ba người đâu.

Đoạn khoát tay ra hiệu với hai người kia, cùng cất bước tiến tới.

Bởi sợ kéo dài thời gian sẽ sinh ra rắc rối, Tây Môn Kỳ đã định tâm tốc chiến tốc quyết, bèn nháy mắt ra hiệu với bốn người kia, đoạn lạnh lùng nói :

- Thời gian có hạn, bọn này còn có việc khác đang chờ, ba vị nên lên đường đi thôi.

Vừa dứt lời đã tung mình lao nhanh về phía Thân Nguyên Hồng, vung búa với chiêu Cuồng Phong Bảo Vũ, kèm theo tiếng rít gió ghê rợn nhanh như chớp bổ thẳng vào yết hầu Thân Nguyên Hồng.

Thân Nguyên Hồng tuy trong tay không có binh khí, song sớm đã chuẩn bị, trong tiếng quát vang, hai đầu gối thoáng co lại, song chưởng từ giữa tách ra hai bên, với chiêu Dã Mã Phân Tông tấn công hai bên tả hữu Tây Môn Kỳ, chưởng kinh rít lên như vũ bão, công lực quả là khủng khiếp.

Hai người kia vừa thấy lão đại động thủ, cùng liền buông tiếng quát giận dữ, lao vào tấn công bốn người kia, chưởng lực tựa hồ chẳng kém gì Thân Nguyên Hồng.

Vạn Lý Hồng Diệp Hà cười khà quát :

- Chúng ta tiến lên!

Đoạn dẫn trước lao bổ vào lão nhị. Ba người kia tự biết võ công kém hơn vợ chồng Tây Môn Kỳ một bậc, thoáng chốc lưỡng lự, bèn cùng liền thủ tấn công lão tam.

Nhất thời chưởng phong vang động như sấm, cát đá tung bay loạn xạ, tiếng quát tháo rền rĩ.

Mai Dao Lân nắm tay Vân Phụng Linh từ sau tảng đá bước ra, quét mắt nhìn đấu trường, bỗng chau mày lắm bầm :

- Biên Hoang tam quái kém cỏi quá!

Vân Phụng Linh chom chớp mắt :

- Đẳng nào cũng là kẻ địch, bên nào chết cũng vậy thôi.

Mai Dao Lân lắc đầu :

- Tam quái mà chết, sẽ không có người quay trở về Ngân Long báo báo tin, như vậy e rằng lại phải phiền đến Linh muội mạo hiểm một phen.

Vân Phụng Linh hoảng kinh :

- Không, tiểu muội không đi đâu hết, tiểu muội không bao giờ rời xa Lân ca nữa đâu.

Ngay khi ấy, chỉ nghe Tây Môn Kỳ cười đắc ý nói :

- Thân Nguyên Hồng, ngươi đã thở khó khăn rồi phải không?

Mai Dao Lân giật mình, lo lắng nói :

- Nếu Linh muội không đi, e rằng toàn bộ kế hoạch của chúng ta sẽ hoài phí mất.

Đoạn ngược mắt lên nhìn, bỗng bóp mạnh tay Vân Phụng Linh hơn hờ nói :

- Linh muội không cần đi nữa, người thông báo đã đến.

Vân Phụng Linh liền yên tâm, vội hỏi :

- Ở đâu?

Mai Dao Lân đưa tay chỉ vào ngọn núi đối diện :

- Kia kia.

Ngay khi ấy bỗng nghe trên ngọn núi đối diện có tiếng hỏi hả nói :

- Tuần Sơn tam lão đã chặn được hung thủ rồi, chúng ta đến mau!

Vân Phụng Linh đưa mắt nhìn chỉ thấy trên núi đang có mười mấy người, người phóng xuống trước tiên chính là Bát Tỷ Giao Đới Thịnh, chủ khách điểm Phục Long.

Bát Tý Giao Đới Thịnh vừa tung mình phóng xuống, những người khác cũng lần lượt phóng theo sau. Bỗng nghe Thân Nguyên Hồng thở hào hển hết to :

- Phái ngay hai người về... thông báo với Bảo chủ... nói là người của Vạn Tượng cung đã... giết... giết chết thiếu bảo...

Chưa kịp dứt lời, “bình” một tiếng vang to, kèm theo một tiếng rú thảm khốc, thân người quắt queo của Thân Nguyên Hồng đã văng xa hơn bảy trượng, rơi xuống đất co giật mấy cái, tức thì hồn lìa khỏi xác.

Bát Tý Giao Đới Thịnh thấy vậy vừa kinh hãi, vừa tức giận, lớn tiếng quát :

- Huynh đệ họ Ngô, tức tốc trở về Ngân Long bảo.

Dứt lời đã dẫn trước tung mình lao về phía Tây Môn Kỳ.

Trong tiếng dạ ran, trong số người trên đỉnh núi chưa phóng xuống, liền có hai người quay lại phóng nhanh đi.

Ngay khi Bát Tý Giao Đới Thịnh phi thân lao tới, trong cốc lại vang lên tiếng rú thảm, lão nhị trong Tam quái giao chiến với Vạn Lý Hồng Diệp Hà cũng đã táng mạng dưới chưởng lực đối phương.

Tây Môn Kỳ sở dĩ phải hạ sát Biên Hoang tam quái chính là vì sợ tin tức bị tiết lộ, giờ nghe Bát Tý Giao Đới Thịnh phái người về thông báo, hết sức hốt hoảng, ngay khi ấy Bát Tý Giao Đới Thịnh đã lao đến, vội lớn tiếng nói :

- Lão bà, đến đây tiếp y mau.

Dứt lời đã tung ra chiêu Lực Bình Ngũ Nhạc, “bùng” một tiếng vang dội, Bát Tý Giao Đới Thịnh bị đẩy lùi bốn năm bước. Trong khi ấy Tây Môn Kỳ đã thừa cơ lướt chéo xa ra ba trượng, phóng nhanh lên núi.

Mai Dao Lân cười khẩy nói :

- Linh muội, chúng ta đi nào.

Vân Phụng Linh ngạc nhiên :

- Đi đâu vậy?

- Đi giúp hai thủ hạ Ngân Long bảo thoát khỏi tay Tây Môn Kỳ.

Dứt lời Mai Dao Lân đã nắm tay Vân Phụng Linh phi thân ra xa hơn tám trượng. Qua khỏi sơn cốc, phi thân lên ngọn núi đối diện, hai người vừa hạ chân trên một tảng đá to, chỉ thấy hai anh em họ Ngô phóng vút qua trước mặt cách chừng ba trượng.

Có lẽ vì hai người quá nóng lòng, nên đã không nhìn thấy Mai Dao Lân và Vân Phụng Linh.

Mai Dao Lân đưa mắt nhìn về phía con đường hai anh em họ Ngô vừa đi qua, chỉ thấy Tây Môn Kỳ đang vội vã đuổi theo, lúc này còn cách chừng bốn mươi trượng.

Mai Dao Lân cười khẩy, lạnh lùng nói :

- May quá, chúng ta đến thật đúng lúc.

Đoạn liền nắm tay Vân Phụng Linh tung mình xuống tảng đá, phi thân đến đón đầu Tây Môn Kỳ. Trong thoáng chốc, khoảng cách hai bên chỉ còn chừng mười trượng.

Mai Dao Lân nhướn mày, lướt đến cản đường trước mặt Tây Môn Kỳ, giọng sắc lạnh nói :

- Tây Môn đại hiệp vẫn khỏe chứ?

Vừa thấy có người cản đường, Tây Môn Kỳ vội hít vào một hơi chân khí chừng người lại, ngược mắt nhìn, bắt giác giật mình, buột miệng nói :

- Mai Dao Lân.

Mai Dao Lân nhếch môi cười :

- Không sai, chính Mai Dao Lân đây. Tây Môn đại hiệp kinh ngạc lắm phải không?

Tây Môn Kỳ nằm mơ cũng chẳng ngờ gặp Mai Dao Lân tại đây và trong lúc này, cười lạnh lùng nói :

- Mai Dao Lân, đây là ngẫu nhiên phải không?

- Theo Tây Môn đại hiệp thì sao?

Tây Môn Kỳ thấy Mai Dao Lân thần sắc bình thản, nghĩ chàng không biết sự việc trong cốc, bèn sầm mặt nói :

- Bất kể thế nào thì chúng ta cũng đã gặp nhau tại đây, lão phu hiện đang bận chút việc, rồi đây chúng ta sẽ gặp lại nhau trong khu núi này.

Đoạn tạt người sang bên năm thước, toan phóng đi tiếp tục đuổi theo anh em họ Ngô.

Mai Dao Lân cười khẩy :

- Tây Môn đại hiệp định bỏ đi ư?

- Chả lẽ ngươi tự tin có thể giữ lão phu lại được ư?

- Đó là việc sau này, hiện giờ Mai mỗ có một điều, trước hết xin cảm tạ ơn viện thủ của Tây Môn đại hiệp.

Tây Môn Kỳ nhất thời không hiểu Mai Dao Lân muốn ám chỉ điều gì, bèn nói :

- Lão phu không nhớ đã từng giúp gì cho ngươi.

- Tây Môn đại hiệp chóng quên đến vậy thật sao? Mới khi nãy đây thôi, sao lại quên mất thế nhỉ?

Tây Môn Kỳ không hiểu :

- Lão phu đã từ khách điểm Phục Long đuổi theo ngươi đến đây, chẳng có gì là ơn viện thủ cả.

- Điều Mai mỗ muốn nói đó là tôn giá đã giúp Mai mỗ giải quyết xong một vụ công án.

Tây Môn Kỳ tái mặt, lão già đã hiểu cả, mình vốn định lập kế hãm hại chàng, chẳng ngờ trái lại mình đã lọt vào cạm bẫy chàng.

Xấu hổ, kinh hãi hay tức giận, Tây Môn Kỳ nhất thời không sao phân biệt được, nơi đây không có gió bởi nhiều mỏm đá che chắn, vậy mà chòm râu dưới cằm lão lại không ngừng lay động.

Mai Dao Lân cười lạnh lùng nói :

- Tây Môn đại hiệp kẻ hơn Gia Cát, song rất tiếc là Mai mỗ không có phúc hưởng thụ, đành để cho Tây Môn đại hiệp hưởng thụ hết.

Tây Môn Kỳ hít sâu một hơi không khí, cố nén lửa giận, buông tiếng cười vang :

- Mai Dao Lân, ngươi quả là một con người gian trá.

- Câu nói ấy Mai mỗ đã nghe không chỉ một lần, Tây Môn đại hiệp không cần quá khen.

- Mai Dao Lân, chúng ta hãy thẳng thắn nói chuyện với nhau, thù mới hận cũ giữa hai ta, ngươi định giải quyết thế nào?

Mai Dao Lân mặt ánh sát cơ :

- Tây Môn Kỳ, tôn giá nên đợi họ đến rồi hãy nói là hơn.

- Lão phu không đợi được nữa.

- Vậy thì tôn giá hãy động thủ đi, Mai mỗ đã để cho tôn giá sống thêm quá lâu rồi.

Tây Môn Kỳ tuy biết mình không phải là địch thủ của Mai Dao Lân, nhưng lúc này đã thành thế cười hổ, chẳng thể nhút nhát sợ sệt được, lúc này lão đang toan tính sẽ thoát thân bằng cách nào trong khi giao đấu, lão cười sắc lạnh :

- Mai Dao Lân, hôm nay giữa hai ta sẽ phải có một người phôi xác tại đây.

Trong khi nói đã vận tụ công lực vào song chưởng.

Mai Dao Lân cười khẩy :

- Người đó hẳn là tôn giá rồi.

Tây Môn Kỳ vội lo đứng quét mắt nhìn về phía những mỏm đá bủa bọc sau lưng Mai Dao Lân, thế là lão đã tìm được nơi ẩn thân. Mai Dao Lân ngược nhìn trời, lúc này có lẽ đã cuối canh tư, lạnh lùng nói :

- Người của Ngân Long bảo hẳn đã đi xa rồi, tôn giá động thủ được rồi chứ?

Tây Môn Kỳ mất vút qua vẻ hiểm độc :

- Lão phu lẽ dĩ nhiên có cách đuổi kịp bọn họ, không cần ngươi phải nhọc tâm lo lắng, ngươi chuẩn bị rồi chứ? Tiếp chiêu!

Lão xuất thủ đột ngột thế này, tin chắc Mai Dao Lân không bao giờ ngờ đến với thân phận như lão mà lại ra tay một cách hèn hạ gần như là ám toán, thế nhưng...

Dưới ánh sao khuya, ánh búa lóe lên như một làn sáng bạc, đó chỉ là chiêu Phủ Khai Thiên Địa, nhưng trong tay Tây Môn Kỳ thì triển, uy lực thật là khủng khiếp.

Mai Dao Lân bề ngoài tuy điềm tĩnh, nhưng trong lòng cũng rung động mạnh, chàng biết Tây Môn Kỳ chủ yếu là thoát thân, song trước một chiêu hung hiểm thế này, chàng chẳng thể không né tránh.

Ý nghĩ lóe nhanh trong óc Mai Dao Lân người thoáng ngã sau, lưỡi búa lướt qua chỉ trong đường tơ kẽ tóc, chàng tung mình ra sau hơn trượng.

Vân Phụng Linh kinh hãi đến ngậy người ra, mặt đầm ướt mồ hôi lạnh.

Tây Môn Kỳ thật không thể ngờ Mai Dao Lân đã không lách tránh, mà lại lui ra sau, vẫn ngăn cản đường thoát thân của lão.

Ngay khi thu búa về, ánh mắt Tây Môn Kỳ tình cờ quét qua người Vân Phụng Linh, khiến lão chợt nghĩ ra một kế thoát thân khác.

Nhanh đến mức tựa hồ không hề suy tính, Tây Môn Kỳ bỗng tung mình lên không, lao về phía Vân Phụng Linh đang đứng thờ ra, vung búa thành một vòng sáng to, với chiêu Bát Phương Phong Vân phong tỏa bốn hướng đường rút, tay trái nhanh như chớp chớp vào cổ tay phải Vân Phụng Linh.

Phen này lại thật bất ngờ cho Mai Dao Lân, kinh hãi và tức giận buông tiếng quát vang lao nhanh tới tung ra chiêu Phật Vỡ Vô Biên bóng chưởng ợp trời kèm theo áp lực ngạt thở phủ trùm lên đầu hai người, xuất chiêu rất nhanh, song chàng không chắc cứu được tính mạng Vân Phụng Linh.

Tây Môn Kỳ chủ yếu là bắt người, chiêu phủ tuy nhanh nhưng không có nội kinh, đến khi phát giác trao chậm hơn phủ thì Mai Dao Lân đã đến đỉnh đầu.

Cơ hồ là phản ứng theo bản năng, Tây Môn Kỳ lẹ làng triệt chiêu lướt mình lùi ra sau bảy tám thước, đến khi nhìn thấy rõ Mai Dao Lân cũng chẳng dám chưởng xuống thì sự việc cũng đã trở thành quá khứ. Mai Dao Lân thâm thở phào, hạ xuống bên cạnh Vân Phụng Linh, cười khẩy nói :

- Tây Môn Kỳ, tôn giá lại thất bại một lần nữa rồi.

Tây Môn Kỳ vừa hồi hận vừa căm tức cười vang :

- Ha ha, Mai Dao Lân, ngươi đã thắng may mắn.

- Không sai, phải chi tôn giá dùng búa không dùng trao, Mai mỗ nhanh đến mấy cũng khó cứu được Vân cô nương, Mai mỗ cũng chẳng dám thật sự hạ thủ, vậy mà tôn giá lại bỏ qua cả hai.

Tây Môn Kỳ nghiêng răng :

- Bây giờ đến lượt cuộc chiến cuối cùng giữa hai ta đây, tiếp chiêu!

Hai tiếng sau cùng lão đã thốt ra sau khi xuất chiêu, vừa dứt lời lưỡi búa đã quét đến trước ngực Mai Dao Lân. Mai Dao Lân buông tiếng cười khẩy, song chưởng vung động, nhanh như tia chớp xuyên vào bóng búa đập chùng. Trong màn đêm tối mịt, ngoài lưỡi búa lấp lánh, Vân Phụng Linh không sao phân biệt được hai bóng người đập chồm như u linh kia người nào là Mai Dao Lân.

Nàng tin chắc là Mai Dao Lân không bao giờ bại dưới tay Tây Môn Kỳ, nhưng trước khi sự thật được chứng minh, nàng không sao xua ta được nỗi hồi hộp trong lòng.

Bỗng nghe tiếng Mai Dao Lân quát :

- Tây Môn Kỳ, đã đến lúc rồi.

Liền tức hai bóng người vút tách ra. Tây Môn Kỳ cơ hồ không nghĩ ngợi, bỗng quay người phóng nhanh về phía đường đến khi nãy.

Mai Dao Lân cười khẩy :

- Tây Môn Kỳ, đây là chỗ phơi xác của tôn giá rồi, Phật Đỉnh Mê Tâm.

Vừa dứt lời, một tiếng rú thảm khốc liền tức vang lên, Tây Môn Kỳ chúi tới trước bảy tám bước, ngã ập xuống đất chết ngay tại chỗ.

Mai Dao Lân quét mắt nhìn thi thể Tây Môn Kỳ, đoạn ngước lên nhìn trời bình thản nói :

- Linh muội, chúng ta đi thôi!

Vân Phụng Linh ngờ ngẩn :

- Đi đâu?
- Đến Ngân Long bảo, Linh muội biết gia phụ và mọi người bị giam đầu không?
- Lân ca định đến cứu họ ư?

Mai Dao Lân thấy Vân Phụng Linh lộ vẻ kinh hãi, bất giác rung động cõi lòng, nhất định là nơi đó vô cùng nguy hiểm. Tuy nhiên điều này chàng đã tiên liệu trước rồi.

Mai Dao Lân thân nhiên cười nói :

- Nơi đó hẳn là khó đắc thủ lắm phải không?
- Vâng, đó là nơi hiểm yếu nhất của Ngân Long bảo.

Ngân Long bảo có tiếng là địa thế kinh hiểm, vậy mà nơi đó là chỗ yếu hiểm nhất, hẳn là chẳng kém đầm rồng hang hổ.

Vân Phụng Linh nói :

- Muốn đến nơi đó phải vòng ra sau Ngân Long bảo, và còn phải vượt qua con sông Phiên Giao rộng hàng trăm trượng và nước chảy rất xiết, sau đó mới đến vách núi lên Ngân Long bảo cao hàng vạn trượng, và trên núi nhất định có người phòng thủ, không biết chúng ta có thể...

Mai Dao Lân cười ngắt lời :

- Linh muội, địa thế hiểm yếu như vậy hẳn là phòng thủ lỏng lẻo, dầu sao đi theo đường ấy vẫn có cơ hội thành công nhiều hơn.
- Chúng ta đi ngay bây giờ ư?
- Phải, chúng ta đi ngay. Khi chúng ta đến đó, không chừng người của Ngân Long bảo đều đã rời khỏi rồi.
- Không quay lại xem bọn họ đang gia chiến sao?
- Ngươi mong là người của Ngân Long bảo có thể cầm cự để chờ đại viện, đi thôi Linh muội.

Vân Phụng Linh chỉ tay về hướng Tây Bắc :

- Đi hướng kia.

Mai Dao Lân liền nắm tay Vân Phụng Linh phi thân phóng đi về hướng Tây Bắc, tốc độ nhanh hơn sao xẹt.

Địa thế mỗi lúc càng lên cao, hai người thẳng đường vượt đèo qua suối, khi trời hừng sáng, họ đã đứng giữa núi non trùng điệp.

Ngay khi ấy, bỗng từ xa vọng đến tiếng nước chảy ì ầm, qua tiếng vang trầm đục đó, giòng nước ít ra cũng thấp từ hai mươi trượng trở lên.

Mai Dao Lân dừng bước nói :

- Phía trước là sông Phiên Giao rồi phải không?

Vân Phụng Linh quay nhìn quanh một hồi rồi mới đáp :

- Vâng, con sông này nước chảy rất xiết, nhất là hai bên bờ thẳng đứng hết sức hung hiểm.
- Linh muội đã đến đó lúc nào vậy?
- Lúc mới đến Ngân Long bảo, gia phụ chưa bị giam, đã đưa tiểu muội đi dạo chơi ngang qua.
- Có qua bên kia không?
- Có một lần.

Mai Dao Lân ngạc nhiên :

- Qua bằng cách nào?
- Có một sợi dây dài nối liền hai bờ với một cội đá ở giữa sông, nghe đâu là do thổ dân đã cột khi xưa, nhưng hiện nay đã rất mục nát, người không có

võ công chẳng dám đi qua.

- Không ai canh giữ ư?

- Không, bởi vì thượng du sông hẹp, có thể qua được, nên Ngân Long bảo cho là không cần thiết canh phòng.

Mai Dao Lân nghe vậy liền dẹp bỏ lòng hoài nghi, khẽ cười nói :

- Vậy thì thật tiện lợi.

Đoạn nắm lấy tay Vân Phụng Linh tiếp tục phóng đi.

Cuối canh năm, hai người đã đến bờ sông. Mai Dao Lân đưa mắt nhìn, chỉ thấy nước sông vàng đục, dòng chảy cuộn cuộn như nước sôi, bờ cách mặt nước gần ba mươi trượng, vách bờ thẳng đứng và trơn trượt, hoàn toàn không có chỗ đặt chân. Giữa sông có một cồn đất cách hai bờ chừng năm mươi trượng, cồn đất với bờ được nối liền bằng một sợi dây thép hoen rỉ, trông rất mong manh, như chỉ cần một cơn gió mạnh thổi qua là đứt ngay.

Mai Dao Lân quan sát hai bên một hồi, đoạn nắm tay Vân Phụng Linh cười nói :

- Chúng ta đi qua nhé?

Vân Phụng Linh có Mai Dao Lân bên cạnh, tựa hồ chẳng sợ gì cả, ngoan ngoãn gật đầu :

- Vâng!

Mai Dao Lân bèn nắm tay Vân Phụng Linh phi thân lên dây thép, chỉ một cái tung mình đã ra đến giữa dây.

Thốt nhiên một chuỗi cười đinh tai vang lên :

- Ha... ha... tiểu tử, bấy lâu vẫn khỏe chứ?

Vừa dứt lời bên kia cồn đất bỗng xuất hiện một lão nhân tóc bạc, chính là Cuồng Hiệp Nhâm Thiên Tùng.

Mai Dao Lân nghe tiếng liền chừng bước, đứng trên dây thép cách cồn đất chừng hai mươi trượng. Chàng thoáng biến sắc mặt, song ngay lập tức trở lại bình thường, lạnh lùng nói :

- Nhâm Thiên Tùng, phiền tôn giá đã phải đợi quá lâu.

- Ha ha... không hề gì. Tiểu tử, ngươi bình tĩnh lắm.

- Tôn giá quá khen, hẳn đây không phải là ngẫu nhiên chứ?

Cuồng Hiệp Nhâm Thiên Tùng ngưng cười, lạnh lùng nói :

- Đúng vậy, đây không phải là ngẫu nhiên chỉ lúc hai ta gặp nhau tại khách điểm Phục Long mới là ngẫu nhiên.

Mai Dao Lân ngăn người :

- Lúc ấy tôn giá đã không lộ diện, nhẫn nại khá thật.

- Nếu như lão phu lộ diện thì chúng ta đâu thể gặp nhau tại đây? Tiểu tử, giới võ lâm thầy đều biết ngươi mưu trí hơn người, tất cả đều nói vậy, lão phu chẳng thể không thừa nhận.

Mai Dao Lân liếc mắt nhìn cồn đất :

- Tôn giá dường như không mấy quang minh chính đại?

Cuồng Hiệp sầm mặt :

- Tiểu tử, ngươi nên biết song chương lão phu đã sớm vận đầy công lực, đừng hòng giờ trò, chúng ta nên nói chuyện với nhau như thế này là hơn.

- Giữa chúng ta có gì đáng nói kia chứ?

- Nếu không có gì để nói thì lão phu đâu cần phải mất nhiều thời gian thế này.

- Tôn giá nghĩ là tính mạng của Mai mỗ đã nằm trong tay tôn giá rồi ư?

- Sống chết là do số mệnh, lão phu không dám nói những lời xoay chuyển số trời như vậy, nhưng ngươi phải thừa nhận hiện thời lão phu đang chiếm ưu thế.

- Vậy thì tôn giá hà tất phải tốn thời gian nữa.

- Ha ha... bởi vì lão phu tin là chẳng người nào không quý tiếc sinh mạng của mình. Tiểu tử, với võ công và tài trí của ngươi, nếu chúng ta cùng mưu đại kế, chỉ trong vài hôm thì Vạn Tượng cung sẽ thống trị võ lâm, khi đó hai ta sẽ ngang hàng nhau, đều là đáng chí tôn võ lâm.

Mai Dao Lân cười khinh mỉa :

- Nhâm đại hiệp thật là một người thức thời nhất trên đời, trí tuệ của một trang hiệp khách quả là khác thường, thảo nào giới võ lâm đã tôn đại hiệp là Thái Sơn Bắc Đẩu thì ra Nhâm đại hiệp là một người không xem trọng danh lợi thế này, thật đáng khâm phục, ha ha...

Cường Hiệp đỏ mặt, mắt rực sát cơ, đành giọng nói :

- Tiểu tử, sống chết hai đường, ngươi chọn đường nào?

- Nhâm đại hiệp đã chọn giùm Mai mỗ rồi chứ gì?

- Hiện lão phu hãy còn phân vân chưa quyết, phải tùy ở ngươi có thức thời hay không mới quyết định được.

Đứt lời hai mắt ngập đầy sát cơ nhìn chột vào mặt Mai Dao Lân.

Mai Dao Lân cười khẩy :

- Mai mỗ đâu có thức thời như tôn giá.

Vừa dứt lời bất thần vùng chường bỏ thẳng vào ngực Cường Hiệp, đồng thời chân phải điểm mạnh trên dây thép, tung ngược trở về bờ.

Cường Hiệp khi nghe Mai Dao Lân buông tiếng mai mỉa, biết chàng không bao giờ chịu gia nhập Vạn Tượng cung, lòng đã quyết hạ sát chàng, vừa thấy chàng xuất thủ, liền quát to :

- Tiểu tử, đây là nơi táng thân của ngươi.

Đồng thời hữu chường vùng ra đón tiếp, tả chường bỏ xuống dây thép.

“Bình” một tiếng vang dội, Cường Hiệp hai vai chao động, sợi dây thép cũng đứt đôi rơi xuống.

Mai Dao Lân phóng ngược ra sau được chừng hai mươi trượng thì người đã hạ xuống, chân phải vừa điểm xuống, bỗng cảm thấy hụt hẫng, biết ngay dây thép đã bị Cường Hiệp đánh đứt, bất giác lạng người vội quát :

- Linh muội, hít hơi phong bế hô hấp mau.

Đứt lời liền tức hít sâu một hơi không khí. Lúc này hai người đã rơi xuống đến mặt sông, “bõm” một tiếng, chìm chìm trong nước.

Cường Hiệp đưa mắt nhìn nước sông cuộn cuộn, đắc ý cười vang :

- Ha ha... đại địch của Vạn Tượng cung cuối cùng đã diệt trừ được rồi, ha ha...

Bỗng ngưng cười, lão như vừa chợt nhớ ra điều gì đó, lẩm bẫm :

- Theo lời Huyết Phiến công tử Tất Tam Thái, tiểu tử này công phu dưới nước rất giỏi, đề phòng vạn nhất, phải tìm được thi thể của hắn mới ổn.

Đoàn bèn vội phi thân qua dây thép, tìm kiếm dọc bờ sông.

Sau chừng một bữa cơm khi Cường Hiệp đi khỏi, trên mặt sông cuộn cuộn xuất hiện Mai Dao Lân, liền sau đó Vân Phụng Linh cũng trôi lên khỏi mặt nước.

Tay phải nắm lấy đoạn dây thép cột trên bờ sông, Mai Dao Lân ngược lên nhìn nói :

- Dây thép mục quá, sợ không chịu nổi sức nặng một người. Linh muội hãy nắm lấy, để ngu ca tìm cách khoét lỗ trên vách bờ, hầu có thể đặt chân trèo lên.

Vân Phụng Linh vẫn có vẻ không yên tâm, quét mắt nhìn về phía bờ đối diện nói :

- Vạn nhất Lân ca trèo lên nửa chừng, Nhâm Thiên Tùng bỗng xuất hiện, sẽ bị lão ám toán còn gì?

Mai Dao Lân mỉm cười :

- Nhâm Thiên Tùng e lúc này đã đến hạ lưu tìm kiếm thi thể của chúng ta rồi, lão đâu thể nào ngờ chúng ta lại nắm được dây đứt thể này.

- Lão không gặp, chẳng quay lại đây hay sao?

- Lão sẽ quay lại, nhưng phải một thời gian khá lâu, lúc bấy giờ chúng ta đã đến bên kia bờ chờ lão rồi.

- Vậy chúng ta hành động mau.

Mai Dao Lân từ bên lưng rút Bạch Long kiếm ra, một tay cầm lấy dây thép, tay kia vung kiếm bổ vào vách đá.

Bạch Long kiếm là thiên cô thân khí, chỉ mấy nhát kiếm đã khoét được một lỗ sâu, đủ cho tay chân bám vào. Sau đó đưa tay trái bấu vào lỗ, ngoảnh lại nói :

- Linh muội hãy nắm chặt dây và nép sát vào vách, tuyệt đối không được để tụt ra ngoài, kéo nước chảy xiết dây không kham nổi.

Vân Phụng Linh nhẹ gật đầu. Mai Dao Lân lại vung kiếm khoét tiếp một lỗ phía trên. Sau đó, miệng ngậm Bạch Long kiếm, tung mình lên bám vào lỗ trên, người rời khỏi mặt nước. Tiếp đến chàng đặt mũi chân vào lỗ khoét, tay trái vận công hút người sát vách đá, lại vung kiếm khoét tiếp lỗ khác, sau đó vận công trèo lên, đặt chân vào lỗ rồi lại khoét tiếp. Để thích ứng với chiều cao của Vân Phụng Linh, mỗi lỗ chỉ cách nhau chừng ba thước, cứ thế từ dưới lên trên, phải mất gần hai giờ mới lên đến trên bờ.

Mai Dao Lân lên đến bờ, y phục trước ngực đã ma sát đến sòn trắng, khắp người đã khô từ lâu. Chàng cúi nhìn xuống Vân Phụng Linh bên dưới, lớn tiếng nói :

- Linh muội lên được không?

- Được.

Vân Phụng Linh đáp xong liền tức tay trái bám vào lỗ khoét, tay phải buông dây ra, từng bậc từng bậc trèo lên. Bởi khoảng cách giữa hai lỗ chỉ chừng ba thước nên nàng không cần hít người vào vách đá, do đó không tốn sức nhiều như Mai Dao Lân.

Mãi đến khi nắm được tay Vân Phụng Linh, Mai Dao Lân mới thở phào nhẹ nhõm, cười nói :

- Cuồng Hiệp Nhâm Thiên Tùng lại thất vọng một lần nữa rồi.

Đoạn dùng sức kéo mạnh, xách Vân Phụng Linh lên bờ.

Vân Phụng Linh ngoảnh lại nhìn xuống dòng sông nước chảy cuộn cuộn, lòng hãy còn sợ hãi nói :

- Nước sông lạnh quá!

Mai Dao Lân vội nói :

- Linh muội hãy ngồi xuống vận công làm khô y phục mau.

- Lân ca chẳng phải muốn đi chờ Cuồng Hiệp sao?

- Khi nào y phục Linh muội khô rồi hãy đi, kéo cảm lạnh mất.

Mặc dù chỉ là một câu nói ngắn ngủi, song Vân Phụng Linh nghe lòng vô vàn ấm áp. Nàng lặng nhìn Mai Dao Lân hồi lâu mới khẽ nói :

- Lân ca, tiểu muội sẽ mãi mãi vâng lời Lân ca.

Đoạn chậm chậm ngồi xuống. Ngay trong khoảnh khắc nàng nhắm mắt, đôi môi xinh tươi của nàng đã hé mở một nụ cười thỏa mãn.

Ánh nắng ban mai đã xua tan khí lạnh đêm đen, tiếng chim hót cũng phá tan sự tĩnh lặng của núi rừng, sự sống lại trở về với vạn vật.

Chừng thời gian một bữa cơm sau, Vân Phụng Linh mở bừng mắt, ngẩng lên khẽ nói :

- Lân ca đã chờ lâu lắm phải không?

Mai Dao Lân gật đầu :

- Hẳn là Nhâm Thiên Tùng đã phát hiện có sự khác lạ rồi, chúng ta đi nào. Linh muội biết cách đây bao xa là có thể qua sông không?

Vân Phụng Linh lắc đầu :

- Tiểu muội chỉ nghe gia phụ bảo là trên thượng lưu có một hạp cốc có thể phóng qua, nhưng chưa từng đến đó, nên tiểu muội không rõ là còn bao xa nữa.

- Vậy chúng ta cứ đi tới tìm kiếm

Đoạn nắm tay Vân Phụng Linh phóng vút đi về phía thượng lưu. Địa thế mỗi lúc càng lên cao, mặt sông cũng thu hẹp dần, qua đó xét đoán, có lẽ phải bốn năm mươi dặm nữa mới đến chỗ có thể phóng qua, Mai Dao Lân không ngớt chau mày, ra chiều rất nóng ruột.

Tiếp tục phóng đi chừng một giờ nữa, phía trước chừng năm mươi trượng, bờ sông bỗng có một nơi vượn dài ra sông, khoảng cách giữa hai bờ cũng chỉ còn chừng ba mươi trượng.

Mai Dao Lân thấy vậy mừng rỡ khẽ nói :

- Chỗ kia có thể qua được rồi.

Dứt lời sau ba lượt tung mình đã đến nơi.

Vân Phụng Linh đưa mắt nhìn một hồi, thoáng vẻ lo sợ nói :

- Chúng ta phóng qua được không?

Mai Dao Lân mỉm cười :

- Được chứ, nhưng chúng ta phải cùng lúc vận kinh. Linh muội có cần nghĩ một lúc không?

Vân Phụng Linh đỏ mặt :

- Lân ca nắm tay tiểu muội kéo đi, tiểu muội đâu có mệt.

- Vậy thì chúng ta phóng qua ngay. Lát nữa khi ngu ca đếm đến ba, chúng ta cùng phóng một lượt.

Đoạn cùng sóng vai đi đến sát bờ sông, Mai Dao Lân khẽ đếm :

- Một, hai, ba!

Vừa dứt tiếng, hai người cùng lúc vận kinh tung mình. Bởi Vân Phụng Linh sợ dùng sức không đủ, bị rơi xuống sông, nên đã vận hết công lực toàn thân.

Hai người hệt như thiên mã hành không bay qua sông, vượt qua bờ đến gần bốn trượng. Vân Phụng Linh ngoảnh lại nhìn, cười nói :

- Chúng ta đã dùng kinh quá nhiều rồi.

Mai Dao Lân mỉm cười :

- Thà rằng nhiều còn hơn bị rơi xuống sông.

Đoạn nắm tay Vân Phụng Linh phóng nhanh về phía hạ lưu. Gần trưa, hai người đã đến bên kia bờ, chỗ rơi xuống khi nãy. Mai Dao Lân quan sát xung quanh một hồi, đoạn nắm tay Vân Phụng Linh đi đến sau một tảng đá to, ngồi xuống nói :

- Có lẽ chúng ta phải chờ một lát.

Vân Phụng Linh ngồi xuống sát bên Mai Dao Lân, khẽ nói :

- Biết đâu lão đã trở lại đây rồi.

- Không đâu, nếu lão đã trở lại, không bỏ đi sớm vậy đâu.

- Lão không tìm gặp chúng ta, dĩ nhiên phải bỏ đi.

- Lão không yên tâm được đâu.

Mai Dao Lân dứt lời bỗng chau mày, dường như vừa phát hiện gì đó.

Vân Phụng Linh lại nói :

- Không chừng lão đã phát hiện những lỗ khoét của chúng ta rồi.

- Suy! Khẽ nào, nếu ngu ca không nghe lầm, kẻ chúng ta chờ đã đến.

Vân Phụng Linh vừa nghe Cuồng Hiệp trở lại, mặt liền lộ vẻ hồi hộp, lo lắng nhìn Mai Dao Lân, khẽ nói :

- Lân ca, tiểu muội sợ quá.

Mai Dao Lân nhẹ vỗ vai nàng :

- Cuồng Hiệp còn sợ hơn Linh muội nhiều, bởi lão biết rõ người nào sẽ bại.
- Ôi! Biết đến bao giờ, chúng ta mới có thể bình yên kề cận bên nhau, vĩnh viễn không tranh chấp với người đời, không có thù hận chung sống hòa bình với nhau nhỉ?

Mai Dao Lân thoáng vẻ đăm chiêu :

- Chón giang hồ thật lắm thị phi, cầu mong... cái ngày hòa bình ấy nhanh chóng đến với mọi người.

Vân Phụng Linh mắt ánh lên vẻ vui mừng :

- Lân ca cũng chán cuộc sống thế này rồi ư?

Mai Dao Lân cười ảo não :

- Khi chưa đòi lại được những món nợ mà ngu ca phải đòi, ngu ca không bao giờ biết chán ngán, mặc dù ngu ca không hề ưa thích những việc làm của mình.

Vân Phụng Linh nép vào lòng Mai Dao Lân, thỏ thẻ :

- Tiểu muội rất hiểu Lân ca.

Ngay khi ấy Cuồng Hiệp Nhâm Thiên Tùng đáp xuống bên cạnh sợi dây thép nơi bờ sông, lão không ngờ Mai Dao Lân đang ở sau lưng mình, mắt chòng chọc nhìn về phía bờ bên kia, lẩm bẩm :

- Chả lẽ Mai Dao Lân đã lên bờ rồi sao? Không thể vậy được, không thể vậy được! Theo lời đồn trên giang hồ, hần rất giỏi công phu dưới nước, tuy rằng nước sông chảy xiết, dù hần không giữ được tính mạng thì cũng chẳng thể nào không một lần trôi lên mặt nước. Lạ thật! Ủa, gì thế kia?

Thì ra lão vừa phát hiện những lỗ khoét trên vách đá, liền đưa mắt nhìn kỹ, buột miệng nói :

- Chả lẽ chính hần đã khoét những lỗ này ư?

Đoạn cất bước định đi về phía sợi dây thép.

Ngay khi ấy, Mai Dao Lân nhẹ đỡ Vân Phụng Linh ngồi ngay lại, lạnh lùng nói :

- Nhâm đại hiệp, hai ta lại gặp nhau nữa rồi.

Cuồng Hiệp quay phắt lại, mặc dù nghe tiếng đã biết người, nhưng khi nhìn thấy Mai Dao Lân, lão vẫn sùng sốt kêu lên :

- Mai Dao Lân!

Mai Dao Lân chậm chậm đứng lên, nhếch môi cười :

- Nhâm đại hiệp thất vọng lắm phải không?

Cuồng Hiệp hít một hơi không khí, lấy lại bình tĩnh cười khẩy nói :

- Tiểu tử, chúc mừng ngươi đã thoát chết.
- Mong rằng Mai mỗ cũng sẽ có cơ hội chúc mừng Nhâm đại hiệp.
- Lẽ ra thì có, nhưng ngươi đã bỏ lỡ cơ hội đó rồi. Phải chi ngươi chờ lão phu bước lên dây thép, lúc ấy... ha ha...

Mai Dao Lân cười khinh mỉa :

- Đó là biệt tài của Nhâm đại hiệp, Mai mỗ không dám bắt chước noi theo, nhưng vị trí đứng của Nhâm đại hiệp bây giờ hết sức bất lợi, vạn nhất chẳng may rơi xuống sông, e rằng sẽ không kịp nắm lấy dây thép.

Cuồng Hiệp biến sắc mặt, theo bản năng tiến tới hai bước :

- Nhưng theo lão phu thì vị trí này rất tốt.

Mai Dao Lân cười khẩy :

- Nhâm đại hiệp biết rõ, tiến tới hay lùi sau mấy bước cũng chẳng có gì khác biệt, trừ phi hai ta hoán đổi vị trí.

Cuồng Hiệp đỏ mặt :

- Ngươi muốn hoán đổi ư?

Mai Dao Lân cười khinh bỉ :

- Nhâm đại hiệp hẳn hiểu rất rõ, cho dù Mai mỗ có hoán đổi vị trí thì cũng chẳng đến nỗi bị rơi xuống sông lần nữa, nhưng còn tôn giá thì..

Cuồng Hiệp vội tiếp lời :

- Ngươi tự tin quá, nhưng chỉ sợ ngươi không dám thực hành.

- Mai mỗ còn nhớ Nhâm đại hiệp còn khen Mai mỗ gian trá, vậy mà Nhâm đại hiệp lại thốt ra những lời khích tướng ấy, không thấy quá ấu trĩ hay sao?

Cuồng Hiệp gượng cười :

- Giữa hai ta hôm nay phải có một người phôi xác tại đây, đứng ở vị trí nào cũng vậy thôi, ngươi tưởng lão phu cần thiết phải dùng kế hoán vị ư?

Mai Dao Lân cười khẩy :

- Nhâm Thiên Tùng, hai ta đây không phải lần đầu giao thủ, nên hẳn là tôn giá cũng hiểu rõ như Mai mỗ, một khi động thủ, kẻ phôi xác sẽ là ai. Do đó tôn giá rất cần hoán vị, bởi ở bên này, tôn giá còn có được một con đường đào tẩu khi bại.

Bị Mai Dao Lân nói trúng ý định trong lòng, Cuồng Hiệp biết hôm nay ngoại trừ quyết chiến một phen, không còn con đường nào khác, bèn đánh liều lạnh lùng nói :

- Tiểu tử, ngươi không thấy quá lãng phí thời gian hay sao?

Mai Dao Lân nhếch môi cười, chậm bước tiến tới gần Cuồng Hiệp, đánh giọng nói :

- Nhâm Thiên Tùng, cuối cùng tôn giá cũng đã thốt ra những lời bất đắc dĩ ấy, chuẩn bị đi.

Cuồng Hiệp tuy biết rõ mình tuyệt đối không phải là đối thủ của Mai Dao Lân, song vì danh vọng và địa vị, lão chẳng thể không tỏ ra hào phóng. Vừa thấy Mai Dao Lân tiến tới, lão liền biến sắc mặt, vội vận công vào hai tay nói :

- Tiểu tử, đây là cuộc chiến sau cùng giữa hai ta phải không?

Mai Dao Lân thoáng ngẩn người, bỗng lạnh lùng nói :

- Mai mỗ đã nói là sẽ buông tha tôn giá ba lần.

Cuồng Hiệp chính là muốn nhắc cho Mai Dao Lân nhớ lại lời hứa, nghe vậy liền nhẹ người, cười khẩy nói :

- Tiểu tử, lão phu rất bội phục trí nhớ của ngươi, nhưng có điều nếu ngươi giữ đúng lời hứa, cục diện hôm nay sẽ hết sức bất lợi cho ngươi, lão phu không cần lo nghĩ đến sự an nguy bản thân mình.

Vân Phụng Linh nghe vậy bất giác lạnh người, tiến tới một bước nói :

- Lân ca, đối với kẻ nham hiểm xảo trá, hám danh chuộng lợi thế này, Lân ca cần gì phải giữ uy tín chứ?

Cuồng Hiệp tái mặt, như sợ Mai Dao Lân đổi ý, vội nói :

- Tiểu tử, nơi đây ngoài vị cô nương này ra, không còn kẻ thứ ba, ngươi quả là không cần phải giữ lời hứa.

Mai Dao Lân dừng bước, đứng cách Cuồng Hiệp chừng năm thước, lạnh lùng nói :

- Tuy Mai mỗ đã hứa buông tha cho tôn giá ba lần, nhưng không hề nói lần nào cũng không động đến tôn giá, hôm nay tuy tôn giá không lo mất mạng, nhưng thân thể tôn giá e rằng từ nay sẽ phải thiếu mất một món.

Cuồng Hiệp trước đó không hề nghĩ đến điều này, nghe vậy liền tái mặt, hốt hoảng nói :

- Mai Dao Lân, ngươi định... định...

Lão vốn định nói là “nuốt lời” nhưng chẳng tài nào thốt ra được, bởi Mai Dao Lân quả đúng đâu có hứa không gây tổn thương cho lão.

Mai Dao Lân lạnh lùng nhìn chột vào mặt Cuồng Hiệp, chậm rãi nói :

- Đường như tôn giá chưa nói hết lời thì phải?

Cuồng Hiệp đỏ mặt :

- Lão phu cảm thấy không cần thiết phải nói.

Mai Dao Lân cười chế nhạo :

- Chẳng phải không cần thiết, mà là tôn giá nhận thấy lý do không hợp lý.

- Ha ha... Mai Dao Lân, ngươi nghĩ hôm nay ngươi đã nắm chắc phần thắng rồi phải không?

- Hôm nay Mai mỗ phải lấy đi cánh tay phải của tôn giá, bởi tôn giá đã dùng tay ấy bỏ đứt dây thép, thắng bại thế nào, sự thật sẽ được chứng minh.

Cuồng Hiệp lặng người, bất giác đưa mắt nhìn cánh tay phải đang vận đầy công lực, sau đó quét mắt nhìn thật nhanh về phía sau lưng Mai Dao Lân, bỗng quay sang Vân Phụng Linh nói :

- Vị cô nương này cũng tham chiến phải không?

Đoạn chòng chọc nhìn vào mắt Mai Dao Lân, như muốn qua đó xem xét tâm thần Mai Dao Lân tập trung hay không, hầu ngộ thừa cơ xuất thủ.

Lời nói của Cuồng Hiệp khiến Mai Dao Lân chợt nhớ lại cảnh nguy hiểm về cuộc chiến với Bán Phủ Tiều Ân Tây Môn Kỳ lúc tối qua, theo bản năng ngoảnh ra sau nói :

- Linh muội, hãy đứng tránh xa ra cho Nhâm đại hiệp yên tâm!

Mai Dao Lân chưa kịp dứt lời, bỗng nghe Cuồng Hiệp quát to :

- Lão phu hiện đã yên tâm rồi.

Dứt lời, một luồng chưởng kinh đã ập đến trước ngực Mai Dao Lân, không có uy thế như bài sơn đảo hải, cũng không có bóng chưởng búa giăng, nhưng trong khoảng cách quá gần, Cuồng Hiệp tin chắc là Mai Dao Lân chẳng thể nào thoát được một chưởng chớp nhoáng này.

Mai Dao Lân vừa nghe tiếng đã quay phắt lại, gương mặt hiếm khi có sự thay đổi, bỗng lướt qua vẻ kinh hãi.

Cơ hồ là phản ứng bản năng, Mai Dao Lân lẹ làng nghiêng người sang phải, ngay lúc Vân Phụng Linh kinh hoàng hét to :

- Lân ca, tránh mau!

“Soạt” một tiếng vang lên cùng lúc với tiếng hét của Vân Phụng Linh, bóng người nhấp nhোáng, rồi thì tất cả trở lại yên lặng, nhưng có điều không khí ngột ngạt và căng thẳng hơn trước.

Cuồng Hiệp vẻ không tin nhìn chòng chọc xuống đất, không có vết máu, không có tay lìa, sự thật đã chứng minh lão một lần nữa lại xuất thủ bất thành.

Trước mặt bên phải cách chừng tám thước, bỗng vang lên giọng sắc lạnh nói :

- Nhâm đại hiệp, tôn giá đã đánh mất cơ hội thoát thân rồi.

Dứt tiếng, Mai Dao Lân đã đáp xuống trước mặt Cuồng Hiệp.

Cuồng Hiệp lặng người, thẳm nhủ :

- Ôi! Phải chi mình đừng có ý định lấy mạng hắn thì có lẽ bây giờ đã thoát thân rồi.

Đoạn cổ trần tỉnh nói :

- Tiểu tử, đó chẳng qua là lão phu muốn cảnh cáo ngươi thôi, một chiếc áo chẳng đáng giá là bao, nhưng một mạng người thì tiền bạc chẳng thể mua được, ngươi đồng ý không nào?

- Nhâm đại hiệp bắt tất tụt vàng lên mặt mình... Mai mỗ vẫn một lời, phải lấy đi cánh tay phải của tôn giá, và chỉ trong vòng mười chiêu.

Cuồng Hiệp ánh mắt rực lên :

- Ngươi tin chắc vậy ư?

- Mai mỗ trước nay lời ra như núi, tôn giá khỏi lo Mai mỗ nuốt lời lật lọng.

Cuồng Hiệp nghĩ nhanh :

- Nếu ta giành lấy tiên cơ, chẳng tin ngươi có thể thủ thắng trong vòng mười chiêu.

Đoạn giả vờ điềm nhiên nói :

- Tiểu tử, ngươi có biết lão phu định sẽ chế ngự ngươi trong vòng mấy chiêu không?

Mai Dao Lân cười khẩy :

- Mai mỗ chỉ biết tôn giá thừa cơ hội ám toán thôi.

Cuồng Hiệp bởi định tâm giành lấy tiên cơ nên luôn lưu ý cơ hội xuất thủ, Mai Dao Lân vừa dứt lời, lão bỗng quát to :

- Ngươi đã biết lão phu thừa cơ ám toán, có biết lão phu xuất thủ lúc này không?

Dứt lời đã tung ra chiêu Bôn Lôi Bão Vũ, bóng chưởng ropy trời kèm theo tiếng sấm rền rĩ, chớp mắt đã phủ trùm tất cả các yếu huyệt khắp người Mai Dao Lân.

Mai Dao Lân không dám khinh xuất, cười khẩy nói :

- Mai mỗ sớm đã biết rồi.

Đồng thời chiêu Bồ Đề Thiên Phật đã được tung ra, lập tức bóng chưởng chập chùng tỏa ra tứ phía, tuy không có tiếng sấm rền gió rít, song tốc độ và uy lực thật khủng khiếp. Cuồng Hiệp thấy thế hoảng kinh, vội triệt chiêu thoái lui hai bước dài, những ngờ đã thoát khỏi thế chưởng của đối phương, nào ngờ chân vừa đứng vững, bỗng thấy bóng chưởng hoa lên trước mắt, và một luồng kinh lực như vũ bão đã ập đến trước ngực, nhanh đến mức không thể nào tưởng tượng nổi.

Tuy Cuồng Hiệp vẫn còn kịp xuất chưởng đón tiếp, song lão biết rõ nội lực mình kém xa Mai Dao Lân, nếu tiếp chưởng chỉ chóng bại mà thôi.

Thời gian cấp bách, Cuồng Hiệp không kịp nghĩ nhiều, vội lui ra sau bảy tám thước, đã đến sát bờ sông.

Mai Dao Lân như bóng theo hình, khi Cuồng Hiệp chân chưa kịp chạm đất, song chưởng chàng lại bổ đến trước ngực lão.

Người đang lơ lửng trên không, Cuồng Hiệp chẳng thể thoái lui được nữa, nhưng lão là người giàu kinh nghiệm giang hồ, tuy lòng kinh hoàng đến tột độ, song vẫn hết sức bình tĩnh, lẹ làng vung song chưởng lên đón tiếp.

“Bùng” một tiếng vang dội, Cuồng Hiệp rơi nhanh xuống đất, tuy sức chấn động yếu đến mức lão không ngờ, song rơi xuống đất vẫn không kèm được vẫn lùi sau ba bước, thốc mắt đưa mắt nhìn Mai Dao Lân, theo bản năng chân phải bước lùi ra sau.

Bỗng lão cảm thấy chân phải hệt hẫng, giật nảy mình, vội tung mình tới trước hơn thước, giờ lão mới hiểu ra vì sao sức chấn động của chưởng lực Mai Dao Lân lại yếu thế kia.

Mai Dao Lân cười khẩy nói :

- Mới chỉ ba chiêu mà tôn giá đã lâm vào tuyệt địa rồi.

Cuồng Hiệp bất giác quét mắt nhìn hai bên, ngượng ngùng nói :

- Đáng tiếc là chưởng lực của ngươi đã kém một chút.

Mai Dao Lân nhếch môi cười :

- Lẽ ra tôn giá phải nói là Mai mỗ đã dùng lực thật chuẩn xác mới đúng.

- Vậy là ngươi sợ lão phu rơi xuống sông? Hừ hừ, không biết trên cõi đời này có mấy ai tin được điều ấy?

- Bao nhiêu người tin thì cũng không liên quan gì đến tôn giá, nhưng Mai mỗ có thể cho tôn giá biết nguyên nhân, tôn giá có muốn nghe không?

Cuồng Hiệp biết rõ Mai Dao Lân định tâm làm nhục mình, nhưng không sao thốt ra miệng được, bèn cười khẩy nói :

- Có lẽ ngươi lại nghĩ ra một lý do mới để che đậy công lực yếu kém chứ gì?

- Nhâm Thiên Tùng dù Mai mỗ không nói thì tôn giá cũng rõ, hà tất chối quanh làm gì? Tuy nhiên Mai mỗ xin nhắc lại, hôm nay phải lấy đi một cánh tay của tôn giá, vì thời gian có hạn, trong hai chiêu nữa là phải kết thúc sự việc.

Cuồng Hiệp lạnh người, bất giác quét mắt nhìn hai phía.

Mai Dao Lân cười khẩy :

- Nhâm Thiên Tùng, hai bên tuy có đường thoát thân, nhưng tôn giá phải hiểu, tôn giá không đào thoát được đâu.

Cuồng Hiệp quả là có ý đào tẩu, nghe vậy mắt bỗng ánh độc quang, đột nhiên tung mình lao tới, vung chưởng với chiêu Cuồng Phong Bão Vũ công ra và quát :

- Hãy xem thử lão phu có thoát thân được hay không cho biết.

Dứt lời chưởng kinh đã ập đến trước mặt Mai Dao Lân.

Mai Dao Lân buông tiếng cười khẩy, tay phải chớp nhoáng vung ra, nhưng không vận dụng hết toàn lực.

Cuồng Hiệp đã định tâm đào tẩu, sớm đã vận đầy công lực xuống hai chân, vừa thấy Mai Dao Lân xuất chiêu, liền mừng rỡ triệt chiêu, quay người toan phóng chạy về phía phải.

Thế nhưng bỗng nghe Mai Dao Lân quát to :

- Nhâm Thiên Tùng, để lại cánh tay phải đi thôi.

Tiếp theo là một tiếng rú thảm khốc, Cuồng Hiệp cánh tay phải đã buông thông xụi lơ, máu tươi nhuộm đỏ nửa bên ngực phải, đang theo đầu ngón tay từng giọt nhỏ xuống đất.

Mai Dao Lân lạnh lùng nhìn Cuồng Hiệp nói :

- Nhâm Thiên Tùng, tôn giá lại thoát chết một lần nữa.

Cuồng Hiệp mắt ngập vẻ căm thù, trừng trừng nhìn Mai Dao Lân, bỗng buông tiếng cười vang :

- Ha ha... Mai Dao Lân, lão phu thoát chết phen này, ngươi định chúc mừng lão phu phải không?

Mai Dao Lân cười mai mỉa :

- Tôn giá quả thật đáng mừng, bởi chưởng ngại đã cản trở tôn giá trên đường đến suối vàng lại giảm đi một chặng nữa rồi.

Vân Phụng Linh đã hiểu ra ẩn ý trong lời nói Mai Dao Lân, vốn lòng dạ thiện lương, thấy Cuồng Hiệp cũng có vẻ tội nghiệp, bèn tiến tới một bước, nói :

- Nhâm đại hiệp, nên biết ăn năn hối cải thì hơn.

Cuồng Hiệp đánh mặt :

- Cô nương hiểu biết hơn lão phu ư?

Vân Phụng Linh ngẩn người :

- Nhâm đại hiệp, nếu hôm nay mà không ăn năn hối cải, e rằng sau này không còn cơ hội nữa.

Cuồng Hiệp nghe vậy thoát tiền ngớ người, sau đó buông tiếng cười vang :

- Ha ha... Cô nương chưa đủ tư cách để bon chen chốn giang hồ đâu.

Vân Phụng Linh sầm mặt :

- Một ngày nào đó Nhâm đại hiệp sẽ hối hận.

- Hối hận ư? Hắc hắc, hối hận lão phu chỉ bị mất một cách tay phải không? Tiểu tử đúng vậy không?

Mai Dao Lân cười khẩy :

- Nhâm Thiên Tùng, nói nhiều vô ích, nếu tôn giá không còn gì dặn bảo nữa, việc hôm nay kết thúc tại đây được rồi.

- Ngươi hạ lệnh đuổi khách ư?

- Mai mỗ nghĩ tôn giá nên chuẩn bị lên đường là vừa.

Cuồng Hiệp tái mặt :

- Ngươi đã chuẩn bị cho lão phu một nơi cư trú lý tưởng nào rồi phải không?

Mai Dao Lân đưa tay chỉ cồn đất giữa sông :

- Không phải là nơi cư trú lý tưởng gì đâu, cũng may là Nhâm đại hiệp đã quen thuộc địa hình nơi đó rồi.

Cường Hiệp ngoảnh lại nhìn cồn đất, lạnh lùng nói :

- Ngươi có thể cắt đứt dây thép.

- Nhưng tôn giá vẫn còn cơ hội trở lên.

- Đây là ngươi thực hiện lời hứa lần cuối phải không?

- Nhâm đại hiệp trí nhớ khá lắm, lần sau chúng ta gặp lại, có lẽ Nhâm đại hiệp phải đi sang bên kia thế giới khác đấy. Xin mời!

- Tiểu tử, ngươi yên tâm để cho lão phu mang theo cánh tay phải này chẳng?

- Cánh tay tôn giá tuy chỉ bị xuyên thủng, nhưng Mai mỗ tin chắc là xương đã nát vụn, Nhâm đại hiệp ở trên cồn đất vô sự, hãy thử chữa trị xem.

Cường Hiệp bàng hoàng ngây ngẩn, lão biết Mai Dao Lân không dối gạt mình, bỗng vung tay trái bỏ mạnh xuống, “rắc” một tiếng, cả cánh tay phải đã lìa rơi xuống đất, cúi người nhặt lên, chú mắt nhìn một hồi, bỗng cười ghê rợn nói :

- Ha ha... lời đồn đại trên giang hồ quả không ngoa, Mai Dao Lân ngươi không bao giờ nói dối.

Thần sắc lão vẫn hết sức bình thản, không chút lộ vẻ đau đớn.

Mai Dao Lân cười lạnh lùng nói :

- Nhâm đại hiệp, can đảm lắm!

Cường Hiệp vận công cầm máu, vung tay ném cánh tay gãy xuống sông, cười sắc lạnh nói :

- Nhâm Thiên Tùng này có thể đối với bản thân mình như vậy thì đối với kẻ khác... Hắc hắc, tiểu tử ngươi nghĩ xem lão phu có đủ can đảm không?

Đoạn tung mình lên dây thép, ngoảnh lại nhìn Mai Dao Lân nói :

- Nếu bây giờ ngươi làm đứt dây, lão phu sẽ rơi xuống sông ngay.

Mai Dao Lân cười khẩy :

- Nhâm đại hiệp hẳn hiểu rất rõ, tôn giá chưa đủ tư cách để khiến Mai mỗ phải ám toán.

Cường Hiệp nghe vậy bèn yên tâm, trong tiếng cười dài, sau mấy lượt tung mình, đã lên đến cồn đất. Mai Dao Lân liền vung chưởng bỏ đứt dây thép rơi xuống sông. Vân Phụng Linh đi đến sau lưng Mai Dao Lân, khẽ nói :

- Lân ca, tiểu muội sợ quá!

Mai Dao Lân chậm chậm quay người lại :

- Sợ lão ta ư?

Vân Phụng Linh gật đầu :

- Vâng, mình thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng.

- Chúng ta đã tránh khỏi một lần ám tiễn của lão ta rồi kia mà.

- Lần sau lão nhất định sẽ thận trọng..

- Thì chúng ta cũng sẽ thận trọng hơn. Thôi, chúng ta đi.

Vân Phụng Linh thở dài :

- Lân ca có lúc rất tàn nhẫn, nhưng lại có lúc từ bi, hạng người không biết ăn năn hối cải thế này, đúng ra không nên tha cho lão ta sống.

- Ngu ca đã hứa tha chết cho lão ba lần.

- Đối với hạng người như vậy mà Lân ca cũng giữ tín nghĩa sao?

Mai Dao Lân mỉm cười :

- Ngu ca đã nói là phải thực hành, đi thôi.

Đoạn nắm tay Vân Phụng Linh tung mình phóng đi.

Bạn đang đọc truyện *Long Kiếm Truy Hồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Vượt tuyệt nhai mạo hiểm cứu thân sinh

Hai người vượt qua ba ngọn núi cao, trước mắt đã hiện ra một mặt núi thẳng đứng, Mai Dao Lân ngược lên nhìn, chỉ thấy ngọn núi này cao chừng một trăm năm mươi trượng, vách núi thẳng đuột, chỉ có rải rác vài bụi cỏ dại treo ngược trong khe đá, vô cùng hiểm trở.

Trong khi hai mặt tả hữu thể núi lại thoải thoải, từng bậc sum xuê, xem ra dễ lên hơn nhiều. Vân Phụng Linh chau chặt mày, đứng lại không đi tiếp nữa. Mai Dao Lân thấy vậy liền hiểu ngay trên đỉnh núi này chính là vùng cấm địa của Ngân Long bảo, bèn mỉm cười nói :

- Linh muội, đây chính là hậu sơn Ngân Long bảo phải không?

Vân Phụng Linh gật đầu, vẻ băn khoăn nói :

- Lân ca hẳn đã cảm thấy thể núi hai bên rất dễ lên, nhưng...

Mai Dao Lân cười tiếp lời :

- Nhưng có người canh phòng, chúng ta không lên được chứ gì?

- Lân ca dường như chẳng chút căng thẳng hồi hộp.

Mai Dao Lân ngược lên nhìn bầu trời âm u :

- Trước khi đến đây, chúng ta đã quyết định như vậy rồi, hồi hộp thì có ích gì? À, phải rồi, từ trưa đến giờ, chúng ta đều chưa ăn gì cả, Linh muội đói không?

Vân Phụng Linh rầu rĩ lắc đầu :

- Tiểu muội không đói, Lân ca có cần ăn chút gì không?

Mai Dao Lân cười :

- Ngu ca cũng không muốn ăn!

Vân Phụng Linh nghe vậy rúng động cõi lòng, vụt quay sang nhìn Mai Dao Lân nói :

- Lân ca trong lòng dường như không thần nhiên như bề ngoài.

Mai Dao Lân giọng trầm nặng :

- Sự sống chết của mọi người hoàn toàn tùy thuộc vào hành động của chúng ta đêm nay, ta đi thôi Linh muội!

Hoàng hôn trong núi âm u khác thường bởi núi cao che chắn, hai người đến dưới chân núi, Mai Dao Lân ngược lên quan sát một hồi, đoạn nói :

- Từ đây lên là đến chỗ giam cầm mọi người phải không?

- Vâng, Lân ca định lên bằng cách nào.

Mai Dao Lân mỉm cười :

- Rất là dễ dàng.

- Dễ dàng ư?

- Phải, rắc rối có thể là ở trên đỉnh núi, chắc hẳn là trước khi bố trận Thiên Môn đạo nhân đã phát hiện khuyết điểm bên mặt núi này rồi, cho nên nhất định lão ta có phải cao thủ canh phòng.

- Lân ca chẳng đã bảo là thiên nhiên hiểm trở, sự canh phòng ắt lỏng lẻo hay sao?

- Nhưng nơi đây sự hiểm trở của thiên nhiên không được hoàn chỉnh.

- Vách núi thẳng đứng cheo leo thế này mà chưa đủ hiểm trở ư?

Mai Dao Lân mỉm cười, tung mình lên trên cây cổ tùng gần đó, vận công chặt lấy mười mấy đoạn cành cây, đoạn tung mình trở về bên Vân Phụng Linh nói :

- Khuyết điểm chính là đây.

Đoạn tung mình lên cao, vung tay ném các cành cây ghim vào vách đá.

Vân Phụng Linh chau mày :

- Vậy chúng ta làm sao lên đây được đây?

- Linh muội hãy ở dưới này tiếp ứng, để ngu ca lên trước.

Vân Phụng Linh hoảng kinh, vội kiên quyết nói :

- Không, chúng ta cùng lên một thể, tiểu muội không chịu ở lại dưới này đâu.

Mai Dao Lân nghiêm giọng :

- Một mình ngu ca lên trước an toàn hơn, dù vạn nhất gặp mai phục thì trong khoảng cách thế này không đến nỗi rơi ngay, còn như có Linh muội, ngu ca chẳng thể không phân tâm.

- Lân ca yên tâm để một mình tiểu muội ở lại đây sao?

Mai Dao Lân ngậm ngùi chốc lát, đoạn nói :

- Thế này vậy, khi ngu ca lên đến nơi nếu không có nguy hiểm sẽ tức khắc ra hiệu cho Linh muội lên ngay, hẳn là Linh muội ở dưới này không lâu đâu.

Vân Phụng Linh đưa mắt nhìn khoảng cách giữa các cành cây, bần khoản nói :

- Cao thế kia, tiểu muội...

Mai Dao Lân lại tung mình lên cây, bẻ lấy mười mấy đoạn cành, trở lại bên Vân Phụng Linh, vung tay ném ra, chia nhau cắm vào giữa khoảng cách các đoạn cành trước, đoạn ngoảnh nhìn Vân Phụng Linh nói :

- Vậy là Linh muội có thể lên được rồi! Hãy nhớ, khi nào ngu ca ra hiệu mới được lên.

Đoạn liền phi thân lên vách núi, một cái cất mình cao đến hai mươi mấy trượng, hạ thân xuống đoạn cành thứ nhì, mũi chân điểm lên cành, lại vọt tiếp lên cao.

Dưới bóng chiều chập choạng, Vân Phụng Linh nhìn theo Mai Dao Lân lên cao dần, hồi hộp đến mức trái tim muốn vọt ra khỏi lồng ngực, bàn tay bất giác nắm chặt lấy một nhánh cây bên cạnh.

Mai Dao Lân phi thân lên nhanh như tên bắn, chẳng mấy chốc đã đặt chân đến đoạn cành còn cách đỉnh núi chừng mười mấy trượng, tuy chàng đã vận công sẵn sàng, nhưng vẫn không dám mạo muội phóng lên ngay, dừng lại nép sát vào vách núi, ngưng thần lắng nghe động tĩnh trên núi.

Ngay khi ấy, bỗng nghe một giọng hùng mạnh và thấp trầm nói :

- Phan tuần tra, tình hình thế nào?

Một tiếng khác tiếp lời :

- Đối phương đã bị tiêu diệt gần hết, bọn họ là người của Vạn Tượng cung nhưng không thừa nhận đã hạ sát đại công tử.

Bỗng nghe tiếng Vân Bạch Phi xen lời :

- Bọn họ bảo là do Mai Dao Lân hạ sát phải không?

Phan tuần tra cười khẩy :

- Đúng là họ đã nói vậy, nhưng họ không hề hay biết Mai Dao Lân đã sớm ngộ hại.

Vân Bạch Phi cười khinh :

- Thật ra quý bảo cũng chẳng rõ Mai Dao Lân đã thọ hại hay chưa đúng chẳng?

- Bọn này trước đây đã nói với tôn giá như thế nào?

- Tôn giá bảo là Mai Dao Lân đã chết dưới tay Toàn Phong Khách, nhưng lúc ấy các vị cũng hoài nghi chưa tin, giờ đây chứng minh quả nhiên không ngoa.

- Tôn giá nghĩ đại công tử chính là do Mai Dao Lân hạ sát phải không?

Vân Bạch Phi cười khẩy :

- Nếu đúng thật Mai Dao Lân đã hạ sát Sách Long thì trước công quý bảo có lẽ đã xảy ra chiến sự từ lâu rồi, chẳng qua Vân mỗ đây là do nhận xét qua việc quý bảo đã chán chừ không dám sát hại bọn này mà biết thôi.

Phan tuần tra cười khẩy :

- Lời chứng minh của tôn giá đơn giản quá!

- Lòng dạ của Tư Mã Chiêu mọi người đều biết tòng, người mà các vị khiếp sợ chính là Mai Dao Lân.

Phan tuần tra cười gằn :

- Có lẽ không cần phải sợ quý vị chứ?

- Ha ha... hiện nay bọn này thấy đều bị phong bế trọng huyệt, lẽ đương nhiên tôn giá đâu cần phải nguẩy đuôi xiểm nịnh Vân mỗ như trước đây, bây giờ là lúc tôn giá...

Bỗng một tiếng “bốp” giòn giã vang lên, tiếp theo là tiếng Phan tuần tra giận dữ quát :

- Lão câu, tát tai này của đại gia, ngươi cảm thấy nặng nhẹ thế nào?

Vân Bạch Phi tức giận cười vang :

- Ha ha... Ngươi không dám hạ sát Vân mỗ, đánh vài cái tát tai thì ích gì?

Mai Dao Lân mắt ánh sát cơ, chậm chậm trườn lên.

Phan tuần tra cười khẩy :

- Một chưởng đánh chết ngươi thì nhẹ nhàng quá. Hắc hắc, lão câu, hôm nay đại gia phải cho ngươi nếm thêm vài cái tát nữa.

Bỗng nghe tiếng Mai Kiếm Vân lạnh lùng quát :

- Phan Tam Tinh, ngươi muốn gì?

Phan Tam Tinh cười khẩy :

- Mai Kiếm Vân, ngươi bớt quát tháo một chút thì hơn, đừng quên nay ngươi không còn là khoái tử của Ngân Long bảo mà là một tội phạm. Hắc hắc, nếu còn lải nhải nữa, Phan mỗ sẽ tặng cho ngươi một tát tai.

Mai Kiếm Vân tức giận quát :

- Hay cho tên khốn khiếp có mắt không..

Bỗng nghe Sách Ngọc Châu hét to :

- Phan Tam Tinh, ngươi đánh kẻ không có khả năng kháng cự, đáng kể anh hùng gì chứ?

Mai Dao Lân giật mình, không kiềm được tụt mình xuống hai ba tấc, gây ra “soạt” một tiếng khê. Phan Tam Tinh cười to :

- Ha ha... bồn tọa đâu thể giết chết y một cách dễ dàng được!

Sách Ngọc Châu sùng sột :

- Vậy chứ ngươi muốn sao?

- Đại gia muốn y quỳ xuống vái lạy.

Sách Ngọc Châu hốt hoảng :

- Ngô sư gia...

Ngô sư gia, người lên tiếng trước tiên, lạnh lùng nói :

- Lão phu không can thiệp vào việc riêng của kẻ khác.

- Tất sư gia cũng không can thiệp sao?

Ngô sư gia cướp lời :

- Để cho y quỳ một chút thì có sao.

Mai Dao Lân tức giận, người bỗng lại tuột xuống. Bỗng nghe Ngô sư gia cười to :

- Bằng hữu lần này thì lão phu đã nghe rõ rồi.

Đoạn quát to :

- Bên dưới có người!

Mai Dao Lân lặng người, nhất thời không biết ứng phó thế nào. Ngay khi ấy, bỗng nghe một giọng hót hải nói :

- Hai vị sư gia, nguy rồi, nguy rồi!

Mai Dao Lân nghe vậy liền nảy ý, vói tay nắm lấy đoạn cành trên đầu kéo mạnh, người liền vọt thẳng lên như tên bắn.

Ngay khi những người trên núi nghe tiếng ngoảnh lại nhìn, Mai Dao Lân đã phóng lên đến, trước mặt chàng cách chừng ba thước là một lão nhân tóc bạc. Mai Dao Lân quét mắt thật nhanh, đã nhìn thấy Phan Tam Tinh, mắt liền rực sát cơ, phi thân phóng qua cạnh lão nhân tóc bạc.

Lão nhân tóc bạc ngoảnh lại nhìn là do phản ứng tự nhiên, liền sực lại nhớ đến trọng trách của mình, vội quay phắt lại. Ngay khi ấy Mai Dao Lân cũng vừa lướt qua bên cạnh.

Lão nhân tóc bạc buông tiếng quát vang, nhanh như chớp chớp vào vai Mai Dao Lân, quát to :

- Nằm xuống ngay!

Mai Dao Lân không ngờ đối phương phản ứng nhanh đến vậy, vừa phát giác gió ập đến trên vai, theo bản năng hụp người xuống và mũi chân chỗi mạnh, liền tức vọt nhanh tới trước.

“Soạt” một tiếng trong tay áo lão nhân tóc bạc đã có thêm một mảnh vải áo, và Mai Dao Lân lao thẳng về phía Phan Tam Tinh.

Mọi diễn biến chỉ xảy ra trong chớp mắt, Phan Tam Tinh chưa kịp hiểu ra việc gì, một luồng kinh lực đã giáng xuống cổ tay phải đang nắm giữ Mai Kiếm Vân của y.

Phan Tam Tinh giữ chức tuần tra trong Ngân Long bảo, võ công chẳng phải tầm thường, lệ làng rút tay về và tung người về sau.

Mai Dao Lân lạnh lùng đưa mắt nhìn chốt vào gương mặt đầy sẹo của Phan Tam Tinh, trầm giọng nói :

- Hẳn tôn giá không ngờ hôm nay là ngày tận số của mình phải không?

Nhóm người của Mai Kiếm Vân và Vân Bạch Phi lúc này đều nhận ra người mới xuất hiện là Mai Dao Lân, song bởi quá bất ngờ, mọi người đều thờ ra như có vẻ không tin.

Phan Tam Tinh quắc mắt nhìn Mai Dao Lân, lạnh lùng quát :

- Tiểu tử, ngươi hấp ta hấp tấp đến đây nạp mạng hả?

Mai Dao Lân cười sắc lạnh :

- Đến đây đưa các vị lên đường.

Lão nhân tóc bạc quan sát Mai Dao Lân từ đầu đến chân, lát sau dừng lại nơi bao kiếm bên lưng chàng, nhìn kỹ một hồi, vẻ căng thẳng trên mặt dần tan biến. Đoạn lạnh lùng quét mắt nhìn mọi người, bỗng quay sang gã đại hán báo tin nói :

- Đến đây, việc gì mà người hốt hơ hốt hải vậy hả?

Gã đại hán vội tiến đến gần, hỏi hải nói :

- Lục Cơ đã thoát khỏi phòng giam, hiện đang tiến vào trong trận.

Lão nhân tóc bạc biến sắc mặt :

- Đã thoát bằng cách nào?

- Tiểu nhân cũng không rõ.

Lão nhân tóc bạc trầm giọng quát :

- Những người bên ngoài đâu, sao không bắt y lại?

- Báo chủ cùng mọi người đã đi truy tra một thiếu niên lai lịch bất minh.

- Thiếu niên lai lịch bất minh ư?

- Theo lời người của khách điểm Phục Long, đại công tử với Vân cô nương chính là đã bị thiếu niên ấy bắt đi, nhưng chẳng hiểu sao lại chết trong tay bọn người Tây Môn Kỳ. Thiên Môn đạo trưởng hoài nghi thiếu niên ấy chính là Mai Dao Lân.

Lão nhân tóc bạc mặt liền lộ vẻ căng thẳng :

- Mai Dao Lân, hoài nghi là Mai Dao Lân ư?

- Theo lời Thiên Môn đạo trưởng, ngoài Mai Dao Lân ra, không ai dám vu oan giá họa cho Vạn Tượng cung, bởi nếu sự thật mà điều tra ra, y sẽ hai mặt thọ địch.

- Vu oan giá họa ư?

- Chính Thiên Môn đạo trưởng đã nói vậy.

Mai Dao Lân giật mình thảm nhủ :

- Thiên Môn đạo trưởng quả là người mưu trí hơn người, phải thận trọng đối phó với lão ta mới được.

Lão nhân tóc bạc nhẹ nhàng gật đầu, bỗng quay sang một lão nhân khác :

- Tất huynh, việc của Lục Cơ, phiền Tất huynh đi một phen.

Lão nhân họ Tất có gương mặt đen đanh lạnh, gật đầu nói :

- Huynh đi ngay!

Đoạn liền quay người định bỏ đi...

Mai Dao Lân tự nãy giờ đã tranh thủ thời gian quan sát tình thế khắp đỉnh núi, chỉ thấy đỉnh núi này rộng chừng ba mươi trượng, đầy rẫy những tảng đá to và cỏ dại thưa thớt, hết sức hoang vu tiêu điều. Ba mặt kia sương trắng mịt mù, hẳn là do trận thế gây ra. Những tảng đá to tuy có thể chắn gió nhưng chẳng thể che mưa, nếu lúc này mà gặp mưa to, chẳng rõ mọi người khôn khổ đến dường nào. Mai Dao Lân thấy vậy sát cơ ngập lòng, đưa mắt nhìn lão nhân mặt đen, lạnh lùng nói :

- Phơi xác ở đâu cũng vậy thôi, tôn giá chẳng phải đi đâu cả.

Lão nhân mặt đen quát mắt :

- Tiểu tử, người định giữ lão phu lại ư?

- Phải nói là đưa tôn giá lên đường xuống suối vàng mới đúng hơn.

Lão nhân mặt đen ngẩn người, đoạn khinh miệt cười to nói :

- Tiểu tử, người định dành lấy cuồng danh trước lúc chết chứ gì?

Mai Dao Lân cười khẩy :

- Những kẻ đáng chết trên cõi đời còn nhiều lắm, chưa đến lượt kẻ này đâu.

Lão nhân tóc bạc bỗng tiếp lời :

- Tiểu tử, ngươi đã nhận thấy rõ địa thế nơi đây rồi chứ?

- Ba mặt sương mù, một mặt núi cao hiểm trở, đây quả là một tuyệt địa hung hiểm, nhưng có điều khiếm khuyết là vách núi có quá nhiều khe nứt, có thể trèo lên dễ dàng.

Lão nhân tóc bạc cười khẩy :

- Tiểu tử, ngươi tuy có đôi chân nhanh nhẹn, nhưng hẳn ngươi đã thấy rõ, nơi đây hoàn toàn không có đường đào tẩu.

Mai Dao Lân cười phá lên :

- Kẻ này đã dám đến đây, lẽ nào lại đào tẩu, thật đã phiền Song tú của Ngân Long bảo uổng công lo lắng.

Nghe Mai Dao Lân nói ra danh hiệu, Song tú liền cùng biến sắc mặt, và qua thái độ điềm tĩnh và thần nhiên của chàng, hai người biết chàng chẳng xem họ ra gì cả.

Lão nhân tóc bạc cười gằn :

- Tiểu tử, ngươi đã biết danh hiệu của lão phu mà còn điềm tĩnh thế này, quả là đáng khen, hẳn ngươi cũng phải có danh hiệu chứ?

- Đứng trước kẻ địch mà vẫn ung dung hỏi chuyện thủ hạ, tôn giá cũng rất đáng khâm phục, còn về danh hiệu kẻ này, đợi lát nữa Địa Hành Hiệp Lục Cơ đến đây hẳn báo ra cũng chưa muộn.

Lão nhân mặt đen cười khẩy :

- Tiểu tử, Lục Cơ không bao giờ đến được đây đâu.

Dứt lời liền cất bước đi ra ngoài trận.

Thốt nhiên, tiếng một người sắc lạnh và phẫn hận cười to nói :

- Thật không may, Lục mỗ đến ngay đây.

Liền sau đó, một người trung niên tóc tai rối bời, áo quần rách rưới do bẩn, tay dắt theo một gã đại hán sắc mặt trắng bệch, phi thân đáp xuống trên một tảng đá to bên cạnh Mai Dao Lân chừng bốn bước.

Mai Dao Lân nghiêng mặt nhìn, chỉ thấy người trung niên ấy mày kiếm mắt hổ, mũi thẳng miệng vuông, tướng mạo hết sức uy phong, nhưng có lẽ bị hành hạ quá mức, khiến ông ta đang trong tuổi cường tráng mà tóc đã điểm bạc. Mai Kiếm Vân mặt co giật dữ dội, lâm bẫm :

- Đa tạ trời cao có mắt, thì ra Lục Cơ hãy còn sống.

Lão nhân mặt đen lạnh lùng nhìn Địa Hành Hiệp Lục Cơ nói :

- Lão phu trước hết xin chúc mừng Lục đại hiệp đã phục hồi võ công.

Địa Hành Hiệp giọng căm hờn :

- Thủ pháp điểm huyết độc môn của Ngân Long bảo tuy đã giam cầm Lục mỗ hai mươi năm trời, nhưng cuối cùng Lục mỗ cũng đã giải khai được, số nợ trong hai mươi năm dài đã chồng chất quá nhiều, giờ đây đã đến lúc phải thanh toán rồi.

Lão nhân tóc bạc cười âm trầm :

- Lục đại hiệp nhận thấy mình có thể chủ quyết mọi sự ư?

- Thiên Lê Tinh, tôn giá không tin ư?

- Nếu lão phu tin được thì đâu phải hỏi Lục đại hiệp.

Địa Hành Hiệp mất rục sát cơ, đột nhiên tả chưởng vung lên chém vào sau gáy gã đại hán, trong tiếng rú thảm khóc, máu tươi vọt lên không, đầu người rơi lăn lóc trên đất, Địa Hành Hiệp tiện tay xô mạnh, thi thể với máu phún xối xả bay thẳng vào Phan Tam Tinh.

Phan Tam Tinh buông tiếng quát vang, vung chưởng đánh bật thi thể sang bên, đứng lại quắc mắt nhìn Địa Hành Hiệp, cười khẩy nói :

- Lục Cơ, người nông cuồng quá sớm đấy.

Địa Hành Hiệp trợn trừng mắt :

- Người gai mắt hả?

- Đầu chỉ gai mắt, mà còn muốn người nằm xuống nữa.

Vừa dứt lời, Phan Tam Tinh đã lao bổ tới, vung chưởng với chiêu Thôi Song Vọng Nguyệt bổ thẳng vào ngực Địa Hành Hiệp.

Địa Hành Hiệp đã chất chứa hai mươi năm phần hận, giờ đây được tự do, lòng chỉ muốn giết sạch người của Ngân Long bảo, bèn cười khẩy nói :

- Kê nằm xuống e rằng không phải là Lục mỗ.

Dứt lời đã tung ra chiêu Thôi Sơn Điện Hải, chưởng phong xô ra như vụ bão, uy lực thật kinh khiếp.

“Bùng” một tiếng vang dội, cát đá cỏ dại tung bay rợp trời, kinh phong như lốc xoáy cuốn tung y phục những người đứng gần, kêu lên phần phật.

Phan Tam Tinh lùi sau ba bước dài, gương mặt đầy vết sẹo tái ngắt, ngực phập phồng liên hồi, hiển nhiên một chưởng này cho dù y không thọ thương thì cũng đã thua bại. Địa Hành Hiệp vẫn đứng yên tại chỗ, vẻ mặt nghiêm lạnh. Thiên Lệ Tinh đưa mắt nhìn Phan Tam Tinh, lạnh lùng nói :

- Phan tuần tra đánh giá cao bản thân mình quá!

Phan Tam Tinh tuy lòng không phục nhưng không dám cãi lại, đành riu riu đứng sang một bên.

Qua chiêu chưởng vừa rồi, lão nhân mặt đen đã nhận định được công lực của Địa Hành Hiệp, bèn yên tâm cười khẩy nói :

- Lục đại hiệp công lực chẳng kém khi xưa, xin chúc mừng!

Địa Hành Hiệp quắc mắt :

- Thiên Lệ Tinh, theo sự nhận xét của tôn giá, giữa hai ta ai hơn ai?

- Lục đại hiệp sẽ rõ ngay thôi!

- Lục mỗ rất thiếu kiên nhẫn, chẳng thể chờ lâu, sao không phân cao thấp ngay bây giờ chứ?

Thiên Lệ Tinh cười khẩy :

- Hãy chờ một chút để lão phu xử lý tên tiểu tử này cái đã.

Đoạn quay sang Mai Dao Lân nói :

- Tiểu tử, giờ người tính sao?

Mai Dao Lân cười khẩy :

- Tôn giá định thử sức kẻ này ư?

- Dùng dao bò giết gà, lão phu thấy không xứng đáng.

- Vậy chứ tôn giá định cử người nào?

Thiên Lệ Tinh quay sang Phan Tam Tinh gật đầu nói :

- Phan tuần tra, đây là chức trách của các hạ!

Phan Tam Tinh vừa rồi bị Thiên Lệ Tinh buông lời khinh miệt, lòng đầy lửa giận đang không có chỗ phát tiết, nghe vậy liền tung mình đến trước Mai Dao Lân chững ba thước, trò tay quạt :

- Tiểu tử, người tự hiểu đoạn hay là cần đại gia động thủ?

Mai Dao Lân bình thản cười :

- Tôn giá đứng gần thế này không thấy quá nguy hiểm ư?

Phan Tam Tinh cười gằn :

- Tiểu tử, ngươi chưa trả lời câu hỏi của đại gia.

Mai Dao Lân đánh giọng :

- Tại hạ sẽ bỏ tôn giá ra làm sáu mảnh.

Phan Tam Tinh ngẩn người, bỗng cười vang :

- Ha ha... đại gia đang nghĩ không ra cách xử lý ngươi, may nhờ ngươi đã nhắc nhở! Được, Phan đại gia sẽ bỏ ngươi ra làm sáu mảnh.

Đoạn đưa tay rút ngọn đại đao trên lưng xuống, trở vào Mai Dao Lân quát :

- Tiểu tử, hãy rút binh khí ra!

Mai Dao Lân cười sắc lạnh :

- Tại hạ khuyên tôn giá nên suy nghĩ vì sao tại hạ lại phải bỏ tôn giá ra làm sáu mảnh?

- Chớ lời thôi, tuốt binh khí mau!

Mai Dao Lân cười khinh miệt :

- Khi nào cần thiết tại hạ sẽ tự tuốt binh khí, tôn giá nên nghĩ kỹ là hơn.

- Nghĩ cái mốc xì, nằm xuống ngay!

Phan Tam Tinh vừa dứt tiếng quát đã vung đao với chiêu Chi Lộc Vi Mã nhanh như chớp quét vào yết hầu Mai Dao Lân.

Mai Dao Lân cười khẩy, chờ cho mũi đao đến gần chỉ cách yết hầu chừng ba thước, khẽ lắc người tránh thoát, thân pháp hệt như u linh.

Song tú thấy vậy cũng biến sắc mặt, họ không ngờ một thiếu niên tuổi mới chừng hai mươi mà lại có thân pháp nhanh nhẹn và kỳ dị đến vậy.

Phan Tam Tinh một chiêu đao đỉnh ninh đắc thủ, chẳng ngờ lại rơi vào khoảng không, liền tức biến sắc mặt, trong tiếng quát vang, vụt xoay người với chiêu Đảo Đả Kim Chung vung đao quét ra sau lưng, thì ra y tưởng Mai Dao Lân đã vòng ra sau lưng. Mai Dao Lân lạnh lùng cười nói :

- Tôn giá hai mắt chưa mù, chả lẽ tại hạ đứng đâu cũng không trông thấy sao?

Phan Tam Tinh hai chiêu đao hệt hăng, lòng hết sức hoảng loạn, cứ ngỡ thân pháp đối phương nhanh đến mức mình không nhìn thấy, giờ nghe nói mới biết mình thất thố, liền thẹn đến tím mặt, quay phắt lại quát :

- Tiểu tử, có giỏi hãy tiếp đại gia vài chiêu!

Mai Dao Lân vẫn bình thản cười :

- Tôn giá chết là điều tất nhiên rồi, không cần gấp vội, nên bỏ chút thời gian suy nghĩ là hơn, kéo trên đường xuống suối vàng vẫn chưa hiểu ra lý do khiến tôn giá táng mạng.

Phan Tam Tinh điên tiết quát :

- Đại gia bỏ chết ngươi!

Chưa dứt lời đã vung đao với chiêu Lực Phách Hoa Sơn bỏ xuống đỉnh đầu Mai Dao Lân, đao phong rít lên ghê rợn. Song lưỡi đao vừa đến đỉnh đầu, Mai Dao Lân lại như u linh tránh sang bên.

Phen này Phan Tam Tinh đã rút kinh nghiệm, quét nhanh mắt nhìn, quay sang đối mặt với Mai Dao Lân cách chừng ba thước, giậm dừ quát :

- Tiểu tử khôn kiếp kia, có giỏi ngươi đừng bỏ chạy.

Thiên Tàn Tinh Tất Thụy Vũ bỗng trầm giọng nói :

- Phan tuần tra, lâm địch nóng nảy là phạm đại kỵ của người luyện võ đấy.

Phan Tam Tinh giật mình, lửa giận liền tức tiêu tan ba phần, trừng mắt nhìn Mai Dao Lân không quát mắng nữa.

Mai Dao Lân mất ánh sát cơ, giọng lạnh toát nói :

- Sự bất quá tam, tôn giá đã đến lúc lên đường rồi!

- Ngươi đủ bản lĩnh ư?
- Không tin tôn giá cứ động thủ thử xem

Phan Tam Tinh nghe vậy mừng rỡ bởi y nghĩ Mai Dao Lân sợ dĩ tránh né không hoàn thủ là vì võ công có hạn, liền vùng đao quát to :

- Tiểu tử, nằm xuống đi thôi!

Dứt lời chiêu Cuồng Phong Bão Vũ đã thi triển, chỉ thấy ánh đao loang loáng, chớp mắt đã phong tỏa hết ba đường rút lui của Mai Dao Lân, đao pháp lần này hết sức chặt chẽ, không rối loạn như vừa rồi trong lúc thịnh nộ.

Thế công của Phan Tam Tinh cực nhanh, chớp nhoáng đã phủ trùm hết các yếu huyệt toàn thân Mai Dao Lân, song chàng vẫn điềm nhiên đứng yên.

Mai Kiếm Vân và Võ Thừa Vân Bạch Phi tuy đã từng chứng kiến võ công của Mai Dao Lân, song phụ tử tình thâm, Mai Kiếm Vân thấy vậy cũng không khỏi kinh hãi hét to :

- Lân nhi..

Ngay khi ấy, bỗng thấy Mai Dao Lân dường như tay phải thoáng động đây, liền tức ánh bạc lóe lên như tia chớp, tiếp theo là tiếng rú thảm khốc xé tan màn đêm tĩnh mịch và rồi ánh bạc vụt tắt, đầu mình và tay chân cùng với máu tươi tung tóe văng bay ra tứ phía.

Tất cả mọi người đều đắm chìm trong bầu không khí chết lặng, cùng hướng ánh mắt vào người chưa ngã xuống, đó đương nhiên chính là Mai Dao Lân. Chẳng rõ là do kinh ngạc hay phát hiện ra cái lẽ bất biến của câu “Sống dài, sống sau xô sống trước, cuộc đời lớp trẻ thay lớp già” về khích phần trên mặt Địa Hành Hiệp Lục Cơ giờ đây đã hoàn toàn tan biến.

Thiên Lệ Tinh Tất Thụy Vũ trước tiên phá tan bầu không khí tĩnh lặng, chậm rãi nói :

- Ngươi là Mai Dao Lân ư?

Mặc dù lão cố giữ bình tĩnh, song vẫn không che giấu nổi sự kinh ngạc và khiếp hãi trong lòng.

Mai Dao Lân lạnh lùng quét mắt nhìn từ thi trên mặt đất, đoạn tiến tới hai bước, giọng sắc lạnh nói :

- Cuối cùng rồi tôn giá cũng đã biết kẻ này là ai!

Thiên Lệ Tinh hít sâu một hơi không khí, cổ trắn tĩnh cười khẩy nói :

- Bồn bang đang tìm đủ mọi cách dẫn dụ ngươi đến đây, chẳng ngờ ngươi lại đến sớm thế này. Hắc hắc...
- Và tôn giá cũng không ngờ là lúc Mai mỗ đến đây, lại đúng lúc quý bảo trống nhất, phải không nào?

Thiên Lệ Tinh lặng người, tiếp lời :

- Người của Vạn Tượng cung bảo là đại công tử chết trong tay ngươi, có lẽ không sai chứ?
- Sách Long tuy không phải chết trong tay Mai mỗ, nhưng Mai mỗ đã mang y ra khỏi khách điểm Phục Long.

Thiên Lệ Tinh cười mai mỉa :

- Giới võ lâm đã đồn đại ngươi là kẻ gian trá xảo quyệt, chẳng ngờ ngươi lại dùng một kế diệu hồ ly son tằm thường như vậy, đúng là nghe danh không bằng gặp mặt.

Mai Dao Lân thản nhiên cười :

- Kế diệu hồ ly son của Mai mỗ tuy tầm thường, nhưng các vị sau khi trúng kế rồi mới phát giác. Kế này của tôn giá tuy tinh diệu, nhưng thật không may, ngay bây giờ đã bị phát giác rồi.

Thiên Lệ Tinh gạt mình :

- Lão phu cần phải dùng kế với ngươi ư?

Địa Hành Hiệp cũng thối mắt nhìn Mai Dao Lân, hiển nhiên ông cũng không nhận thấy được dấu vết dùng kế của Thiên Lệ Tinh.

Mai Dao Lân cười khẩy :

- Trong lòng tôn giá hiểu rất rõ kia mà!

- Người dựa vào đầu mà dám nói lão phu dùng kế?
- Nếu nói ra thì Mai mỗ đã trúng kế còn gì?
- Vậy là người chỉ giả tưởng mà thôi.
- Tôn giá không nên nhọc tâm là hơn, kế hoãn binh tuy thần diệu, nhưng trước khi quý Bảo chủ đến được đây thì hai vị đã lên đường xuống suối vàng rồi.

Địa Hành Hiệp giật mình vỡ lẽ, thâm nhủ :

- Thảo nào từ lúc mình thoát khỏi phòng giam đến giờ không có người ngăn cản, thì ra bọn Tiêu Vân Ngân Long Sách Thiên Thái đã rời khỏi sào huyệt, thiếu niên này tuy chưa chứng kiến tận mắt nhưng suy đoán hoàn toàn chính xác, thật đáng khâm phục.

Thiên Lệ Tinh bị Mai Dao Lân vạch trần tâm ý, ngoài kinh hãi còn thẹn quá hóa giận, buông tiếng cười vang :

- Ha ha... Mai Dao Lân, vậy là chúng lão phu khiếp sợ người ư?
- Nói nhiều vô ích, hai vị hãy tuốt binh khí ra đi, thời gian sẽ chứng minh sự thật.

Đoạn liên cất bước từ từ tiến tới, thần sắc vẫn cực kỳ lạnh lùng và bình thản. Song từ lúc biết thiếu niên này là Mai Dao Lân, trong lòng đã khiếp sợ, định kéo dài thời gian chờ nhóm người bảo chủ trở về, nào ngờ lại bị Mai Dao Lân biết tòng, bèn đành thay đổi kế hoạch, chuyển sang trị hoãn trong chiến đấu.

Mai Dao Lân tiến tới chưa đầy mười bước, Song Tú bỗng xô người đứng sòng vai nhau. Thiên Lệ Tinh thò tay vào nơi lưng rút ra một ngọn trường tiên cán vàng mười ba khúc, còn Thiên Tàn Tinh thì từ nơi lưng rút ra song tiên.

Mai Dao Lân cười khẩy :

- Hai vị đã chuẩn bị xong rồi chứ?

Thiên Tàn Tinh trầm giọng nói :

- Tiểu tử, người động thủ đi!

Địa Hành Hiệp Lục Cơ bỗng nói :

- Mai Dao Lân, người có quan hệ gì với Mai Kiếm Vân không?

Mai Dao Lân thoáng ngạc nhiên, ngoảnh sang nói :

- Đó là gia phụ.

Địa Hành Hiệp hớn hờ :

- Người biết ta là ai không?
- Nếu tiểu diệt đoán không lầm, tiền bối chính là di phụ.
- Sao người nhận ra ta?
- Mục đích tiểu diệt đến đây ngoài giải cứu cho gia phụ với người của nước Quy Phụng, còn mục đích nữa chính là giúp di phụ thoát giam cầm.
- Phụ thân người cũng có ở đây ư?

Thì ra tự nãy giờ Địa Hành Hiệp không hề chú ý đến những người hiện diện tại đây.

Mai Dao Lân nói :

- Gia phụ và mọi người đều bị không chế huyết đạo không cử động được, hiện đang có mặt tại đây.

Địa Hành Hiệp cười to :

- Thủ pháp điểm huyết của Ngân Long bảo quả thật độc đáo, nếu là một năm trước, mà ta có đến đây cũng vô ích, nhưng hôm nay thì khác, ta có thể giải huyết cho họ ngay tức khắc, nhưng có điều...

Mai Dao Lân mỉm cười :

- Xin di phụ yên tâm, Song Tú võ công tuy cao, nhưng không làm gì được tiểu diệt đâu.

- Nghe người trong bảo nói là người đã từng một mình đánh bại Tuyệt Cái và Cuồng Hiệp, có thật vậy chăng?

Mai Dao Lân cười cười :

- Tiểu đệ quả là từng gặp gỡ họ tại Vạn Tùng môn.

Địa Hành Hiệp quét mắt nhìn Song tú đang bồn chồn lo âu, cười to nói :

- Vậy là ta có thể yên tâm rồi! Người hãy canh chừng hai người này chờ ta giải huyết cho mọi người xong hẵng cho họ biết mùi lợi hại.

Đoạn thân nhiên quay người đi về phía nhóm Mai Kiếm Vân.

Thế là giờ đây đến lượt Song tú không dám kéo dài thời gian nữa, bởi khi nhóm Mai Kiếm Vân huyết đạo được giải, họ hai người chắc chắn sẽ vong mạng.

Thế nhưng họ lại không dám mạo muội ra tay tấn công Mai Dao Lân.

Thiên Lệ Tinh chợt nảy ý, quay sang gã đại hán truyền tin khi nãy nói :

- Triệu Tài, người hãy đi đi!

Triệu Tài sững sờ đưa mắt nhìn Mai Dao Lân một hồi, vừa định cất bước, bỗng nghe Mai Dao Lân lạnh lùng nói :

- Tôn giá hãy đứng yên là hơn!

Triệu Tài giật mình, liền tức chững bước.

Thiên Lệ Tinh trầm giọng nói :

- Triệu Tài, người sợ chết ư? Có lão phu đây, người sợ gì kia chứ?

Triệu Tài biến sắc mặt riu riu vâng dạ, tần ngần cất bước tiến tới.

Lúc này Địa Hành Hiệp đã giải huyết xong cho Mai Kiếm Vân và Vân Bạch Phi, Mai Kiếm Vân đang lo giải huyết cho Sách Ngọc Châu, Võ Thừa Vân Bạch Phi thì đứng sau lưng Mai Dao Lân không xa.

Bởi quá khiếp sợ Mai Dao Lân nên Triệu Tài bước đi rất chậm, Song tú mắt nhìn Địa Hành Hiệp lần lượt giải khai huyết đạo cho mọi người, không khỏi nóng ruột, tức giận quát :

- Quân chó má, người làm gì đi chậm vậy hả?

Triệu Tài đi được mấy bước, thấy Mai Dao Lân không ra tay ngăn cản, lòng tin tăng lên khá nhiều, nghe vậy liền bước đi nhanh hơn.

Võ Thừa Vân Bạch Phi thấy vậy định ra tay ngăn cản, nhưng bỗng lại từ bỏ ý định, bởi ông biết Mai Dao Lân chậm trễ không ra tay hẳn là phải có kế hoạch riêng.

Ngay khi Triệu Tài đi ngang qua bên phải Mai Dao Lân cách chừng ba thước, bỗng nghe Mai Dao Lân cười khẩy nói :

- Tôn giá nghỉ ngơi đi thôi!

Đoạn bỗng quay người, cách không một chỉ điểm vào huyết Bối Tâm của Triệu Tài, thủ pháp tuy nhanh như chớp nhưng không có nội lực.

Song tú hy vọng sống còn hoàn toàn gởi gắm vào Triệu Tài, vừa thấy Mai Dao Lân quay người, Thiên Lệ Tinh quát to :

- Mai Dao Lân hãy tiếp chiêu!

Đồng thời đã vung trường tiên với chiêu Độc Mãng Xuất Động nhanh như chớp điểm vào yết hầu của Mai Dao Lân, tiên xuất kèm theo tiếng gió rít ghê rợn.

Mai Dao Lân quay người xuất chỉ chẳng qua là để dụ địch, nghe tiếng chẳng những không dừng lại mà còn quay người nhanh hơn, đồng thời Bạch Long kiếm đã vung lên với chiêu Vân Long Tam Hiện tạo ra ba đóa hoa kiếm phủ trùm đầu roi của Thiên Lệ Tinh cùng lúc cất tiếng nói :

- Phiên Vân tiên bối hãy giữ Triệu Tài, vân bối cần dùng đến y!

Trong khi nói hai mắt đã quét về phía Thiên Lệ Tinh đang đứng yên cạnh đó. Võ Thừa Vân Bạch Phi giờ mới hiểu ra dụng ý của Mai Dao Lân, bèn cười to nói :

- Lân diệt hầy yên tâm, y không thoát được đâu!

Dứt lời đã với thế Thương Ưng Bác Thổ lao nhanh về phía Triệu Tài.

Thiên Tàn Tinh sở dĩ thay đổi kế hoạch không liên thủ với Thiên Lệ Tinh giáp công Mai Dao Lân, chính vì sợ Vô Thừa Vân Bạch Phi ra tay ngăn cản Triệu Tài, lão thấy vậy liền quát to :

- Triệu Tài, chạy mau!

Dứt lời đã vung chưởng với chiêu Trường Phong Vạn Lý bỏ vào sau lưng Vân Bạch Phi.

Mai Dao Lân lúc này vừa phong cản xong trường tiên của Thiên Lệ Tinh, thấy vậy cười khẩy nói :

- Mai mỗ đã dự liệu trước rồi!

Đồng thời đã tung ra chiêu Bồ Đề Thiên Phật.

Vô Thừa Vân Bạch Phi vừa nghe tiếng quát của Thiên Tàn Tinh, vốn định quay lưng ứng phó, nhưng nghe mục đích nói đã dự liệu trước, bèn yên tâm lần khâm phục tiếp tục lao đuổi theo Triệu Tài.

Thiên Tàn Tinh tuy võ công chẳng kém, song vẫn thấp hơn Cuồng Hiệp rất nhiều, đương nhiên chẳng thể nào vượt qua được chiêu Bồ Đề Thiên Phật của Mai Dao Lân.

Lúc này trường tiên của Thiên Lệ Tinh lại đã quét đến với chiêu Bát Phương Phong Vũ. Mai Dao Lân thu tả chưởng về, tay phải Bạch Long kiếm chớp nhoáng tung ra đón tiếp.

Thiên Tàn Tinh áp lực trước ngực vừa giảm, liền định tung mình đuổi theo Vân Bạch Phi, ngay khi ấy đã nghe Triệu Tài “hự” lên một tiếng khô khan, chẳng cần nhìn lão cũng biết Triệu Tài đã bị Vân Bạch Phi khống chế.

Thiên Tàn Tinh tuy dày dặn kinh nghiệm chiến đấu song lúc này mất thấy niềm hy vọng duy nhất đã tiêu tan, vẫn không khỏi đứng thừ ra tại chỗ.

Thiên Lệ Tinh hai lần tấn công đều bị Mai Dao Lân dễ dàng hóa giải, lòng càng thêm khiếp sợ và tinh thần chiến đấu cũng suy giảm rất nhiều.

Lão vung động trường tiên trong tay liên tiếp công ra ba chiêu và quát to :

- Ngô huynh, chạy mau!

Thiên Tàn Tinh nghe tiếng ngoảnh lại nhìn, thấy bóng tiên rợp trời đã phủ trùm toàn thân Mai Dao Lân, liền hiểu ý quát :

- Kè nào cản đường lão phu là chết!

Tay phải giơ cao trường tiên, phóng bước ra phía ngoài.

Vô Thừa Vân Bạch Phi cười khẩy nói :

- Tôn giá còn muốn thoát khỏi được đây ư?

Đoạn vừa định động thủ, bỗng nghe Mai Dao Lân cười to nói :

- Song tú xưa nay không bao giờ rời xa nhau, nay nếu hai vị mỗi người một nơi, trên đường xuống suối vàng sẽ bị thất lạc còn gì?

Vừa dứt tiếng, Mai Dao Lân với vẻ mặt lạnh lùng đã hiện ra trước mặt Thiên Tàn Tinh cách chừng năm thước, không một ai nhìn thấy rõ chàng đã vượt qua bóng tiên bằng cách nào, kể cả Thiên Lệ Tinh.

Thiên Tàn Tinh vừa thấy đường đi bị cản, chẳng chút suy nghĩ quát to :

- Nằm xuống ngay!

Dứt lời ngọn roi bạc trong tay đã thi triển chiêu Cự Lăng Thiên Tàn chỉ thấy ánh bạc cuộn cuộn như ngàn lớp sóng dữ ập đến bên lưng Mai Dao Lân.

Ngay khi ấy Thiên Lệ Tinh cũng buông tiếng quát vang, tung mình lao tới, liên tiếp công ra ba chiêu, phủ trùm yếu huyệt toàn thân Mai Dao Lân.

Mai Dao Lân đang muốn hai người liên thủ giáp công, bèn cười khẩy nói :

- Rốt cuộc hai người cũng liên thủ rồi!

Đoạn kiếm chưởng cùng lúc thi triển tấn công hai người. Thiên Tàn Tinh mất rức hung quang quát :

- Tất huynh, hạ tên tiểu tử này trước rồi hẵng tính.

Thiên Lệ Tinh lòng tin đã mất, nghe vậy bèn nói :

- Hãy mạnh tay hơn nữa!

Mai Dao Lân cười chế nhạo :

- Vậy mới đáng kể là người trong giới võ lâm chứ!

Ngay lập tức, bóng kiếm chường phong hòa quyện vào nhau, bóng rơi như mưa tuyết ợp trời, tiếng rít gió như sấm rền, phủ rộng hàng mấy trượng, uy thế thật khủng khiếp.

Lúc này Địa Hành Hiệp đã giải khai hết huyết đạo cho mọi người, vừa được khôi phục võ công, lửa căm thù chất chứa trong những ngày qua liền tức biến thành sức mạnh, cùng đổ xô đến vây quanh cuộc chiến, thấy đều căm hận muốn nhảy xổ vào cuộc.

Võ Thừa Vân Bạch Phi chú mắt theo dõi cuộc chiến, ông bất giác nhớ lại cảnh tượng ở Vạn Tùng môn, quay sang Mai Kiếm Vân bần khoản nói :

- Mai huynh có con như rồng thật đáng vui mừng, chỉ trách Vân mỗ hôm trước có mắt mà không nhận ra hào kiệt. Ôi! Đã để gây nên những hiểu lầm đáng tiếc.

Mai Kiếm Vân ngạc nhiên :

- Vân huynh sao lại nói vậy?

- Ôi, hôm trước Vân mỗ nghe theo những lời một chiều của Ngân Long bảo, đã xem lệnh lang là... Ôi, sai lầm e rằng lệnh lang khó thể lượng thứ.

Mai Kiếm Vân khổ tâm cũng chẳng kém Vân Bạch Phi. Lời lẽ của Vân Bạch Phi đã khơi dậy nỗi sầu tư trong lòng ông, bất giác cũng buông tiếng thở dài :

- Ôi, hai cha con ta cũng từng xảy ra những chuyện hiềm khích, thật là định mệnh trớ trêu.

Sách Ngọc Châu nghe vậy bất giác lặng người, mày liễu chau chặt, cười ảo não nói :

- Mọi sự hiểu lầm đều do muội mà nên, nếu Lân nhi mà không lượng thứ, có lẽ muội phải...

Mai Kiếm Vân giật mình :

- Thôi đừng nói nữa! Đừng nói nữa!

- Tướng công sợ ư?

Mai Kiếm Vân giọng trĩu nặng :

- Mọi sự đều do Lân nhi quyết định, chúng ta chỉ đành chấp nhận theo sự an bài của định mệnh thôi!

Lúc này cuộc chiến giữa Mai Dao Lân với Song tú đã qua gần trăm chiêu, thế công của Song tú tuy vẫn hung mãnh nhưng đã mất chủ động.

Mất nhìn Mai Dao Lân ung dung ứng chiến, Võ Thừa Vân Bạch Phi chợt nghĩ đến ái nữ liền tức biến sắc mặt, lo lắng nói :

- Chẳng rõ Linh nhi hiện ở đâu thế nhỉ?

Một thị vệ đứng bên vội nói :

- Bọn họ chẳng bảo là Quận chúa đã được Mai Dao Lân cứu thoát rồi sao?

- Có lẽ không phải, nếu đúng là y đã cứu, sao không đi cùng với Linh nhi?

Võ Thừa Vân Bạch Phi chính là lo lắng Mai Dao Lân sau khi cứu thoát ái nữ đã gặp bất trắc, mặc dù ông biết điều gã thị vệ này nói là đúng sự thật, song vẫn bần khoản phủ nhận. Bỗng, gã thị vệ đứng cạnh mừng rỡ reo lên :

- Lão gia, chẳng phải Quận chúa đó ư?

- Đâu? Linh nhi đâu?

Gã thị vệ chỉ tay về phía bờ núi :

- Đó! Quận chúa kia!

Vân Bạch Phi nhìn theo hướng chỉ của gã thị vệ, quả thấy ái nữ vừa nhô đầu lên, quá mừng rỡ ông đã quên mất hoàn cảnh của Vân Phụng Linh, tiến vội tới hai bước lớn tiếng nói :

- Linh nhi, lên đây mau!

Đoạn vòng qua đầu trường, bước vội về phía bờ vực.

Lúc này Mai Dao Lân với Song tú đã giao đấu gần một trăm năm mươi chiêu, Song tú đã hoàn toàn không còn khả năng tấn công nữa, ý niệm sợ chết đã khiến hai người nghĩ đến việc đào tẩu, do đó trong khi giao chiến, mắt không khỏi luôn quét nhìn bốn phía, tìm kiếm chỗ thoát thân.

Thế rồi, họ nhìn thấy Vân Bạch Phi đang đi nhanh đến bờ vực, hung quang liền tức hiện lên trong mắt.

Vân Bạch Phi tựa hồ đã quên mất mình đang tiến gần đầu trường, vội vã đi đến bên bờ vực, đưa tay nắm lấy ái nữ định kéo lên, ngay khi ấy Thiên Tàn Tinh vừa di chuyển đến sau lưng Vân Bạch Phi.

Cơ hội hiếm có lẽ nào Thiên Tàn Tinh chịu bỏ qua, liền tức hét to :

- Hai người xuống dưới đi thôi!

Võ Thù Vân Bạch Phi hai tay kéo ái nữ, tuy đã phát giác sau lưng có người đột kích, nhưng không thể nào buông tay ra ứng phó, kinh hoàng đến sững người.

Diễn biến thật quá bất ngờ, bởi lúc này Song tú tự giữ mình còn vất vả, ai ngờ còn lại dám phân tâm ám toán kẻ khác, nên khi mọi người phát giác thì đã không còn kịp tiếp cứu nữa.

Mắt thấy hai cha con Vân Bạch Phi sắp bị chường rơi xuống vực thẳm, bỗng nghe Mai Dao Lân cười khẩy nói :

- Tồn giả tự xuống dưới đúng hơn!

Vừa dứt đã vang lên một tiếng rú thảm khốc, theo sau một tiếng “bình” vang dội, một thân người cao to đã bay qua đỉnh đầu hai cha con Vân Bạch Phi, rơi thẳng xuống vực.

Không một ai trông thấy rõ Mai Dao Lân đã sử dụng thủ pháp gì, thế là mọi người lại một lần nữa thù ra tại chỗ.

Thiên Lệ Tinh thấy đồng bọn đã bị Mai Dao Lân đánh rơi xuống vực, liền nảy sinh ý thí mạng, thừa lúc Mai Dao Lân chưa thu tay về, lão lẹ lẹ lướt ra sau lưng chàng, ngử chỉ như móc câu lao tới chộp vào huyệt Ngọc Châm của Mai Dao Lân.

Ngay khi ấy Vân Bạch Phi vừa kéo Vân Phụng Linh lên khỏi vực.

Điều Vân Phụng Linh lo lắng hơn hết là sự an nguy của Mai Dao Lân, vừa lên đến bờ vực, liền tức quét mắt nhìn, bỗng tái mặt kinh hoàng hét to :

- Lân ca, phía sau...

Mai Dao Lân lúc này vừa định quay người, nghe tiếng liền giật mình, Bạch Long kiếm trong tay nhanh như chớp phóng ngược ra sau, đồng thời lộn người xuống đất lẩn tới trước hơn một trượng. Trong tiếng rú thảm khốc, Mai Dao Lân đứng bật dậy, vẻ mặt lạnh rợn người.

Ngoài một trượng, Thiên Lệ Tinh đang quay mặt về phía chàng, hai tay nắm chặt chuôi kiếm cắm nơi ngực, máu tươi theo ngón tay từng giọt nhỏ xuống đất. Lão với ánh mắt đỏ dần nhìn chột vào mặt Mai Dao Lân, uể oải nói :

- Mai Dao Lân, ngươi đã thắng rồi!

Mai Dao Lân giọng sắc lạnh :

- Đúng vậy, đó là điều Mai mỗ đã tiên liệu!

- Vậy thì ngươi nên tự hào và vui sướng mới phải!

- Chẳng có gì đáng cho Mai mỗ tự hào và vui sướng cả!

Thiên Lệ Tinh thắc mắc nhìn Mai Dao Lân :

- Vậy sao ngươi lại giết người?

- Kiếp giang hồ ân oán triền miên, Mai mỗ dù không muốn cũng chẳng thể không giết người, tôn giá ở trong Ngân Long bảo đã lâu năm, hẳn biết lai lịch của Mai mỗ.

Thiên Lệ Tinh vẻ căm thù trong mắt dần tan biến, chậm chậm quay người đi về phía bờ vực và nói :

- Vậy lão phu đã sống thừa rất nhiều năm rồi!

Dứt lời đã đi đến bên bờ vực, hai tay nắm chuôi kiếm giật mạnh ra, hét to :

- Mai Dao Lân, trả kiếm cho người!

Cùng trong lúc Bạch Long kiếm bay đi, Thiên Lệ Tinh đã tung mình xuống vực thăm. Mai Dao Lân chậm rãi bước đến nhặt kiếm lên, vẻ mặt chàng vẫn lạnh lùng bình thản, chậm chậm quay lại đi về phía mọi người.

Mai Kiếm Vân tiến tới một bước, trầm giọng nói :

- Lân nhi đến đây giải cứu phụ thân phải không?

Mai Dao Lân gật đầu :

- Hải nhi đã hay tin quá muộn nên bay giờ mới đến, khiến phụ thân và Sách di phải chịu thêm rất nhiều khổ sở.

Sách Ngọc Châu chẳng ngờ Mai Dao Lân lại đổi cách xưng hô với mình, lòng mừng khắp khối, tiến tới nắm tay Mai Dao Lân nói :

- Lân nhi không hận Sách di sao?

Dứt lời hai dòng lệ đã lăn dài trên má.

Mai Dao Lân lắc đầu :

- Lân nhi đã hiểu cả rồi, không ai có lỗi cả, tội lỗi là do ở bọn người đã tâm vọng tưởng xưng bá, chúng ta đã trở thành vật hy sinh của họ.

Địa Hành Hiệp Lục Cơ tiến tới cười nói :

- Rất hữu lý! Rất hữu lý!

Sách Ngọc Châu buông tiếng thở dài, cười nói :

- Lân nhi, Sách di ngỡ là Lân nhi không bao giờ lượng thứ cho Sách di, thật không ngờ Sách di đã lo vớ vẩn.

Ngay khi ấy, bỗng dưới chân núi có người cao giọng nói :

- Nên đoàn tụ là phải đoàn tụ, phải ly tan là khó khỏi ly tan!

Mọi người liền biến sắc mặt, Mai Kiếm Vân vội nói :

- Có người đến, mau chuẩn bị...

Mọi người thấy đều lộ vẻ căng thẳng, không hẹn cùng quay về phía vực thăm, tự tìm vị trí lập thành hình vòng cung bao vây bờ vực.

Mai Dao Lân vẻ mặt vẫn bình thản, chàng đã nhận ra tiếng nói của ai, có lẽ vì chưa biết rõ tình hình trên núi, nên tuy lên tiếng nhưng chưa lên ngay.

Mai Dao Lân thông thả đi đến bên bờ vực, trầm giọng cười nói :

- Tiền bối có muốn lên đây xem thử không?

Mọi người nghe vậy đều sùng sốt, bởi qua giọng điệu của Mai Dao Lân, hiển nhiên người này là bạn chứ không phải thù. Thế nhưng ở ngay sào huyệt cường địch thế này, ai dám tiếp ứng cho Mai Dao Lân thế nhỉ?

Đang khi thắc mắc, bỗng nghe tiếng nói khi nãy cười to :

- Ha ha... tiểu tử, thảo nào cả võ lâm hiện nay thấy đều điều đứng vì người, người quả nhiên có tiềm lực bách chiến bách thắng, uy chấn võ lâm.

Dứt tiếng, một lão đạo sĩ tóc bạc bù xù, vai khoác áo da điều trắng đã nhu một cánh chim to đáp xuống bên bờ núi, chính là Điện đạo nhân.

Mai Dao Lân hòa nhã cười nói :

- Đạo trưởng quá khen, gia mẫu và mọi người đã đến đầy đủ rồi ư?

Vừa nghe Mai Dao Lân đề cập đến người vợ đã thất lạc từ lâu, Mai Kiếm Vân liền lộ vẻ kích động lẫn bồn chồn, ánh mắt Sách Ngọc Châu cũng lộ vẻ lo âu và áy náy. Điện đạo nhân quét mắt nhìn những người đứng sau lưng Mai Dao Lân, dừng lại nơi Mai Kiếm Vân và Sách Ngọc Châu một hồi, sau đó chòng chọc nhìn vào Địa Hành Hiệp Lục Cơ, như sợ lắm người, ông nhìn một hồi thật lâu mới dè dặt nói :

- Chẳng rõ bản đạo mất có mờ hay không, tiểu tử nguoi đã tìm gặp Địa Hành Hiệp Lục Cơ chưa?

Địa Hành Hiệp nghe lão đạo sĩ này đề cập đến mình, nhất thời chưa hiểu ra được dụng ý đối phương, bất giác đứng thừ ra.

Mai Dao Lân mỉm cười :

- Trời không phụ lòng người, di phụ đã bình an thoát giam, đạo trưởng không hề làm người, để vẫn bồi giới thiệu với đạo trưởng.

Điền đạo nhân cười ha hả :

- Không cần đâu, những người này bản đạo đều biết cả! Còn vị khách quý mà bản đạo chưa từng gặp hẳn là Vân tướng gia của nước Quy Phụng rồi!

Đoạn hướng ánh mắt về phía Võ Thừa Vân Bạch Phi.

Võ Thừa Vân Bạch Phi vội vòng tay thi lễ nói :

- Đã từng trong giới võ lâm thì đều là đồng đạo cả, kể ra đạo trưởng là bậc tiền bối trưởng thượng, trước đây tiểu nữ đã được đạo trưởng đoái thương trợ giúp, ân đức ấy khác nào chính tại hạ đã thọ nhận, đạo trưởng xưng hô theo tước quan thế này, há chẳng xem Vân Bạch Phi là người ngoài còn gì?

Điền đạo nhân không ngờ Vân Bạch Phi lại là người hào sảng và dễ gần gũi thế này, phá lên cười nói :

- Vậy là phen khách sáo này của bản đạo đã chọn lầm đối tượng rồi, thật là không may, bản đạo cả đời cũng khó mà được khách sáo một vài lần.

Cho đến lúc này, Địa Hành Hiệp và mọi người vẫn chưa nghĩ ra được lão đạo sĩ này là ai.

Suy nghĩ hồi lâu, Địa Hành Hiệp không nén được tiến tới một bước, ôm quyền thi lễ nói :

- Xin đạo trưởng thứ cho Lục Cơ mất kém trí ngu, chẳng hay đạo trưởng...

Điền đạo nhân cười tiếp lời :

- Thú vị thật! Thú vị thật! Tiểu tử, nguoi xem báo ứng nhanh chưa nào, một phen khách sáo của bản đạo khi nãy, mới đây đã thu hồi vốn rồi.

Mai Dao Lân mỉm cười :

- Danh hiệu của đạo trưởng chắc chắn là trong giới võ lâm chẳng ai không biết, nhưng tại hạ nghĩ...

- Mọi người nghĩ là lão đạo sĩ này đã chết rồi chứ gì?

Mai Dao Lân cười phá lên :

- Quả thật mọi người không ngờ đạo trưởng còn trên nhân thế.

Mai Kiếm Vân biến sắc mặt, trầm giọng nói :

- Dao Lân, sao nguoi có thể nói năng bất kính thế này?

Điền đạo nhân cười to :

- Ha ha... đó là lợi tức! Tiểu tử, một phen khách sáo khi nãy, bây giờ cả lợi tức cũng đã thu về rồi. Thế nào? Nguoi có hăm mộ không?

Giọng điệu chẳng những không chút trách móc Mai Dao Lân, trái lại còn hết sức vui thích.

Mọi người thấy vậy đều ngẩn người, chẳng hiểu vì sao lão đạo sĩ này lại thân thiện với Mai Dao Lân như thế ngang hàng thế này.

Mai Dao Lân mỉm cười :

- Lợi tức của đạo trưởng có thể thu nơi tại hạ, bây giờ tại hạ phải cho mọi người biết mới được.

Đoạn nghiêm mặt, quay lại trầm giọng nói :

- Vị đạo trưởng này chính là Kỳ Đạo Điền đạo nhân, người đứng đầu Võ Lâm tam lão.

Mọi người quả không ngờ Điền đạo nhân lại còn sống trên cõi đời, nghe vậy liền cùng sững sờ reo lên :

- Điền đạo nhân?

Điền đạo nhân nhìn Mai Dao Lân lắc đầu, vẻ phật ý nói :

- Tiểu tử, người thế này thì thật xấu với bằng hữu quá hãy nhìn điệu bộ hủ nhơ của họ, thật khiến lão đạo sĩ không biết phải ứng xử sao đây.

Lúc này mọi người đang chậm rãi tiến tới, như định với đại lễ tương kiến.

Điền đạo nhân sợ nhất là vậy, vội sầm mặt hắng giọng, cao giọng nói :

- Bản đạo xin nói trước, nếu như chư vị không sợ chân tề cổ nhử thì cứ ở đó mà hoạt động, lão đạo sĩ này không quen những động tác vớ vẩn đó. Tiểu tử, nào chúng ta hãy nói chuyện đứng đắn nghiêm chỉnh.

Đoạn chẳng đếm xỉa đến mọi người, đi đến trước mặt Mai Dao Lân hỏi :

- Tiểu tử, nước cờ sắp tới, chúng ta đi thế nào?

Ngoại trừ Võ Thừa Vân Bạch Phi, tất cả đều là người trong giới võ lâm Trung Nguyên dĩ nhiên biết rõ bối phận của Điền đạo nhân, nên đã định với đại lễ tương kiến, nào ngờ lại bị ông xối cho một gàu nước lạnh thế này, nghe vậy thấy đều hết sức ngượng ngùng.

Mai Dao Lân biết tính Điền đạo nhân, nên không lấy làm lạ cười nói :

- Tại hạ phải tiếp ứng cho biểu ca!

Điền đạo nhân gật đầu :

- Đúng, trước tiên chúng ta phải đưa y ra ngoài, người định dẫn theo bao nhiêu người, lão đạo sĩ này có hy vọng được vào tham quan hay không?

Mọi người nghe Điền đạo nhân và Mai Dao Lân bàn về kế ứng địch, liền quên mất sự ngượng ngùng khi nãy, tất cả xúm lại gần lắng nghe.

Mai Dao Lân lắc đầu :

- Nếu như đạo trưởng không trách...

Điền đạo nhân ngắt lời :

- Đừng giờ trò chuyện, bản đạo biết người không muốn cho bản đạo đi theo, người hãy nói ra lý do, nếu bản đạo thấy hợp lý, nhất định sẽ không mặt dạn mày dày đòi theo đâu.

- Đương nhiên là phải có lý do, phen này tại hạ chủ yếu là tiếp ứng cho biểu ca thoát thân chứ không xung đột với họ, nếu đông người sẽ hành động bất tiện. Hơn nữa hiện quanh Ngăn Long bảo có lẽ đã trở thành đầm rồng hang hổ, một biến cố trọng đại thế này, Vạn Tượng cung chẳng thể không hay biết, vậy họ có chịu bỏ lỡ cơ hội tốt thế này chăng?

Điền đạo nhân gật gù :

- Đành rằng là rất hữu lý, nhưng có liên quan gì đến việc bản đạo theo vào chứ?

Mai Dao Lân giọng trịnh trọng :

- Đạo trưởng, Mai Dao Lân chỉ có một mình.

Điền đạo nhân ngó người, song liền tức hiểu ý cười to :

- Ha ha... vậy là người đã đội mũ cao lên đầu lão đạo sĩ này rồi!

Mai Dao Lân cười thành khẩn :

- Tại hạ đâu dám, chẳng qua chỉ muốn nhờ đạo trưởng âm thầm trông nom giúp cho, hầu...

Điền đạo nhân quắc mắt ngắt lời :

- Hai từ “âm thầm” của người nghĩa là sao?

Mai Dao Lân giọng nặng nề :

- Vì việc gia đình họ Mai, đạo trưởng đã xúc phạm rất nhiều người, Mai Dao Lân rất ít khi nói lời khách sáo, nên cục diện hôm nay vạn mong đạo trưởng lượng thứ cho!

Điền đạo nhân trần trối nhìn Mai Dao Lân hồi lâu mới chậm rãi nói :

- Ý ngươi muốn ám chỉ cự tri kỷ của bản đạo đã đến đây rồi phải không?

- Vâng! Vấn đề này khiến tại hạ hết sức khó xử, trước khi lên đây tại hạ đã gặp Cuồng Hiệp Nhâm Thiên Tùng, vậy hẳn là Tuyết Cái cũng có mặt. Nếu chỉ họ hai người, các vị đây có lẽ ứng phó nổi, nhưng hai người ấy hiện nay đang ra sức cho Vạn Tượng cung, tất nhiên là không đơn độc đến đây.

Vừa nghe đến Cuồng Hiệp và Tuyết Cái, mọi người liền lộ vẻ kinh hãi, mãi đến lúc này họ mới biết tình thế cực kỳ nguy hiểm.

Điền đạo nhân thoáng ngẩn người, bỗng cười phá lên nói :

- Tiểu tử, hãy đổi hai từ âm thầm thành công khai cũng được thôi, lão đạo sĩ này cả đời điên loạn, hai người họ đã gai mắt từ lâu, nhưng có điều là sau trận chiến này, bản đạo không thể ở lại Trung Nguyên được nữa, tiểu tử ngươi có chỗ nào an trí bản đạo không?

Võ Thừa Vân Bạch Phi sốt sắng nói :

- Nước Quy Phụng sẵn sàng tiếp đại giá đạo trưởng bất kỳ lúc nào.

Điền đạo nhân lắc đầu :

- Kê sĩ sẵn sàng chết vì tri kỷ, bản đạo đi một mình e rằng chẳng có gì thú vị cả.

Mai Dao Lân hiểu ý, đưa mắt nhìn Điền đạo nhân hồi lâu, cười nặng nề nói :

- Kiếp sống giang hồ chẳng khác một giấc mơ xuân, đạo trưởng nghĩ là Mai Dao Lân sẽ lưu luyến Trung Nguyên ư?

Điền đạo nhân trịnh trọng :

- Giới võ lâm chẳng thể một ngày không có người lãnh đạo, một khi Vạn Tượng cung bị tiêu diệt, ngôi báu chí cao Minh chủ võ lâm, theo ngươi ai sẽ ngồi lên đó?

Mai Dao Lân ơ hờ :

- Danh lợi anh hùng rồi một ngày nào đó cũng tiêu tan, ai ngồi cũng chẳng đáng gì đến tại hạ.

Điền đạo nhân bỗng mắt ánh lên vẻ kỳ lạ, buông tiếng cười vang :

- Khi xưa Thiên Già Tăng từng bảo sẽ tiếp độ một người, giới võ lâm đồn đãi là đã tiếp độ ngươi, bây giờ bản đạo mới tin là lời đồn không ngoa. Tiểu tử, mọi sự về sau giao cho lão đạo sĩ này được rồi.

Mai Dao Lân mỉm cười :

- Vậy là Mai Dao Lân không cần phải nói lời cảm tạ!

- Cảm tạ chỉ là những lời rỗng tuếch, lão đạo sĩ này chỉ trọng thực tế thôi! Tiểu tử, sau này ngoài việc chăm lo cho các giai nhân, ngươi đừng quên chuẩn bị cho lão đạo sĩ này một miếng ăn đầy. Thôi, chúng ta đi!

Mai Kiếm Vân bỗng nói :

- Lân nhi, phụ thân biết rõ về tình hình nội bộ, để phụ thân đưa ngươi đi.

Mai Dao Lân lắc đầu :

- Phụ thân bắt tất mạo hiểm nữa, hài nhi sẽ thận trọng tùy cơ ứng biến, có lẽ không đến nỗi lỡ việc đâu. Mẫu thân với các vị kia đã chờ lâu quá rồi, mọi người nên xuống đi thôi!

Mai Kiếm Vân không yên tâm :

- Nhưng Lân nhi chỉ một mình...

Điền đạo nhân cười ngất lời :

- Hãy yên tâm, nếu Ngân Long bảo mà giữ được Mai Dao Lân thì Vạn Tượng cung đâu có xưng bá võ lâm ngày nay, đi thôi!

Mai Kiếm Vân nghe vậy không tiện nói gì nữa, dặn dò Mai Dao Lân một hồi, đoạn quay sang nói :

- Chúng ta xuống đi!

Sách Ngọc Châu bỗng bắn khoắn :

- Chúng ta xuống dưới làm thế nào gặp tỷ tỷ đây?

Mai Dao Lân thở dài :

- Sách di, gia mẫu nói là Sách di hoàn toàn không có lỗi.

Sách Ngọc Châu xúc động, môi mấp máy một hồi, nước mắt chảy dài xuống má, một hồi thật lâu mới bùi ngùi nói :

- Tỷ tỷ thật là rộng lượng! Lân nhi, Sách di cảm kích hai người quá! Thôi, chúng ta đi!

Đoạn cùng mọi người đi về phía bờ vực. Điền đạo nhân cười vang :

- Ha ha... nên đoàn tụ là phải đoàn tụ.

Mai Dao Lân đưa mắt nhìn mọi người lần lượt xuống hết núi, chàng cảm thấy cõi lòng trống trải như vừa có gì đó, nhưng chẳng hiểu đó là gì.

Mai Dao Lân quay người, chậm rãi đi đến bên Triệu Tài đã bị Vô Thừa Vân Bạch Phi điểm huyết nằm trên đất, lạnh lùng nói :

- Bằng hữu, Mai mỗ cho là tôn giá nên biết điều một chút.

Đoạn vung tay giải khai huyết đạo cho y.

Mọi diễn biến tự nãy giờ tuy Triệu Tài không được chứng kiến tận mắt, nhưng y đã nghe rất rõ ràng, nên khi được Mai Dao Lân giải huyết, y không hề dám có ý định đào tẩu, lồm cồm bò dậy, mếu máo nói :

- Mai đại hiệp biết rõ tiểu nhân chỉ là hạng người dễ sai bảo, mọi sự thấy đều không đáng đến tiểu nhân, vạn mong Mai đại hiệp dung tha cho!

- Đó là tùy ở tôn giá thôi!

- Bất kỳ việc gì tiểu nhân làm được, xin Mai đại hiệp cứ sai bảo.

- Việc Mai mỗ cần rất đơn giản, hãy cho Mai mỗ biết phương pháp vượt qua trận thế.

Triệu Tài sợ Mai Dao Lân hạ sát thủ, liên sốt sắng nói :

- Mai đại hiệp có cần tiểu nhân đưa đi không?

Mai Dao Lân nhìn xoáy vào mặt Triệu Tài, lạnh lùng nói :

- Chỉ cần cho biết phương pháp được rồi!

Triệu Tài không dám nói nhiều, vội ngồi xổm xuống, vẽ thật tỉ mỉ đường lối và cách đi vào bảo trên mặt đất.

Thấy y vẽ một cách thành thạo, Mai Dao Lân biết là không có sự dối trá, nhưng để phòng vạn nhất, chàng vờ cười khẩy nói :

- Tôn giá không vẽ sai chỗ nào chứ?

Triệu Tài sững sốt, vội nói :

- Tiểu nhân không dám, xin Mai đại hiệp minh xét!

- Vậy thì tôn giá hãy ở lại đây nửa giờ, nếu như Mai mỗ không qua được, tôn giá sẽ phải trả giá rất đắt.

Dứt lời vung chỉ điểm vào huyết nhãn tiên của Triệu Tài, nói tiếp :

- Sau nửa giờ huyết đạo sẽ tự giải khai!

Đoạn quay người phi thân vào trong trận.

Bạn đang đọc truyện *Long Kiếm Truy Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Ngân Long bảo oan oan tương báo

Triệu Tài quả không dối trá, Mai Dao Lân theo đường chỉ vẽ của y thận trọng tiến bước, đến đâu cũng có một lối đi nhỏ như ruột dê, không hề có sự cản trở. Đoạn đường từ bờ núi đến Ngân Long bảo không xa lắm, song vì Mai Dao Lân thận trọng từng bước nên khi ra khỏi thế trận phải tốn mất thời gian một bữa cơm.

Vừa bước ra khỏi trận thế, Mai Dao Lân bỗng cảm thấy trước mắt bùng sáng, chỉ thấy Ngân Long bảo ba mặt đều có vách núi thẳng đứng che chắn, diện tích rộng chừng năm mươi mẫu, bao quanh là những cây tùng bách sum xuê, rất ngay hàng thẳng lối, tường đỏ ngói xanh, lầu đài hoa viên nối tiếp nhau trải dài dưới tán cây, quang cảnh thật thanh tao tráng lệ.

Mai Dao Lân quét mắt nhìn quanh một hồi thâm nhủ :

- Quang cảnh nơi đây tuy chẳng kém tiên cung thần phủ, song lại do những kẻ táng tâm bệnh cuồng cư trú.

Đoạn lại đưa mắt quan sát xung quanh nhưng không sao tìm được lối ra trong rừng rậm.

Ngay khi ấy, bên trái chàng cách chừng mười trượng bỗng có một người từ trong rừng phóng ra, như không ngờ nơi đây có kẻ khác, vừa nhác thấy Mai Dao Lân, người ấy liền sững sốt đứng thừ ra tại chỗ một hồi thật lâu, vừa định quay người trở vào rừng, bỗng nghe Mai Dao Lân lạnh lùng nói :

- Bằng hữu, đứng lại đã nào!

Dứt lời đã quay phắt lại, đôi mắt như điện nhìn chột vào mặt đối phương, chỉ thấy người này tuổi chừng năm mươi, mặt chẳng chít vết sẹo, góm ghềnh hết như ma quỷ. Nhìn vóc dáng người này, Mai Dao Lân cảm thấy như đã từng gặp đâu đó, song lại cũng chưa từng gặp qua bao giờ.

Người này khi vừa trông thấy Mai Dao Lân, lòng cũng rất là kinh hãi, may nhờ vết sẹo đầy mặt nên khó thể nhận thấy.

Y vội lảng tránh ánh mắt Mai Dao Lân, khom mình cung kính nói :

- Tiểu nhân đã quấy rầy công tử rồi!

Mai Dao Lân sững sốt thâm nhủ :

- Hay lắm, lão đã xem Mai mỗ là người trong bảo, hẳn là mới vào đây thôi.

Đoạn nghiêm mặt lạnh lùng nói :

- Lão vào trong rừng làm gì thế?

- Tiểu nhân phụng mệnh lão gia, bố trí hỏa dược bên ngoài trận.

Mai Dao Lân rung động cõi lòng buột miệng nói :

- Bố trí hỏa dược ư?

- Vâng, để chuẩn bị khi thời cơ đến sẽ cho nổ tung trận thế.

- Cho nổ tung ư?

Mai Dao Lân chột hiểu, thâm nhủ :

- Vậy là chuẩn bị nhắm vào mình rồi. Hừ, nhưng các người đã hành động quá muộn rồi.

Đoạn giả vờ hiểu ra gật đầu nói :

- À, ta biết rồi! Nhóm bố trí gồm có bao nhiêu người?

Lão nhân mặt sẹo lén đảo quanh mắt :

- Mười bốn!

- Những người kia đâu?

Lão nhân mặt sẹo có tật nên giật mình, buột miệng đáp :

- Ở quanh trong rừng.

Đoạn lại thấy không đúng, vội bổ xung :

- Ở trong ấy nghỉ ngơi.

Mai Dao Lân lúc đầu vốn không hoài nghi gì, giờ thấy thần sắc đối phương có vẻ khác lạ liền động tâm, cười lạnh lùng nói :

- Vết sẹo trên mặt tôn giả dường như mới bị gần đây phải không?

Lão nhân mặt sẹo bỗng mất rục về ghế rộng, dường như cố gắng kềm chế nên chớp mắt đã tan biến, vờ bình tĩnh cười nói :

- Vì lý tưởng, con người cần phải kiên cường hơn, những vết sẹo này chính là sức mạnh để cho lão hán kiên định tâm chí.

Mai Dao Lân quét nhanh mắt nhìn quanh, cười khẩy nói :

- Nếu trước đây chúng ta đã từng gặp nhau tại đâu đó thì phen này chúng ta đến đây hẳn là cùng chung mục đích, điều khác là có lẽ lưới rập của tôn giả to lớn hơn.

Đoạn quay người thần nhiên đi về phía một gian đại sảnh cao to. Lão nhân đưa mắt trông theo, mắt rục căm thù lắm lắm :

- Đúng vậy, tiểu tạp chủng, ngươi cuối cùng cũng đã sa vào lưới rập của lão phu.

Đoạn quay phắt người, vội vã phóng vào rừng mát mẻ.

Có lẽ Ngân Long bảo tin tưởng vào địa thế hiểm trở nên xung quanh bảo không một người tuần tra canh gác. Mai Dao Lân ung dung đi vào trong sân, quét mắt nhìn quanh, đoạn phi thân lên một ngọn cây to cành lá rậm rạp.

Mai Dao Lân vừa ẩn thân xong, liền thì từ trong cánh rừng bên phải vang lên tiếng Tam bảo chủ Thương Lăng Khách Sách Thanh :

- Đạo trưởng nghĩ là Mai Dao Lân còn sống thật ư?

Một giọng hùng mạnh và thấp trầm cười to :

- Ha ha... bản đạo liệu sự trước nay đều rất tự tin, bây giờ trước Lục Tử Kiên, bản đạo dám cam đoan là thanh Bạch Long kiếm này chỉ có bao kiếm mà thôi. Lục Tử Kiên, bản đạo nói có đúng không?

Tiếng Lục Tử Kiên lạnh lùng nói :

- Thật hay giả lát nữa đạo trưởng sẽ rõ.

Dứt lời tiếng bước chân rậm rịch đã đến cổng sân.

Mai Dao Lân chợt động tâm thầm nhủ :

- Thiên Môn đạo nhân quả nhiên là người mưu trí, có lẽ độc kế bố trí hòa được cũng là do lão nghĩ ra, cũng may là mình đến sớm, không thì hậu quả sẽ thật khôn lường.

Nghĩ đoạn chỉ thấy bốn người Ngân Long bảo không vào đại sảnh, tất cả chia nhau tề chỉnh đứng bao quanh sân vườn, thần sắc người nào cũng hết sức trang nghiêm. Bỗng nghe ngoài sân vọng vào tiếng của Nhị bảo chủ Phi Vân Khách Sách Phong cao giọng nói :

- Hãy đưa những người thợ thương sang phòng bên điều dưỡng.

Mai Dao Lân nghe vậy thầm nhủ :

- Thì ra còn có người thợ thương chưa vào đến nữa, vậy chứng tỏ Ngân Long bảo phen này quả đã tung ra hết toàn bộ lực lượng.

Chỉ thấy Ngạc Nhị Lang Sách Siêu và Cùng Thánh Phú Bách Vạn từ ngoài đi vào trước tiên, theo sau là Toàn Phong Khách Lục Tử Kiên, tiếp nữa là Tam bảo chủ Thương Lăng Khách và Nhị bảo chủ Phi Vân Khách, sau cùng là hai lão nhân tóc bạc một tăng một tục.

Ánh mắt Mai Dao Lân dừng lại nơi lão nhân tục gia trước tiên, chỉ thấy người này vóc dáng cao to, toàn thân áo gấm màu bạc, mặt đỏ au như trẻ con, mày dài hơn tấc, mắt hồ miệng vuông, dưới cằm râu bạc dài phủ ngực, thần thái hiên ngang rất có phong cách một bậc tôn sư, không hề có vẻ già trúa, đương nhiên lão nhân này chính là Đại bảo chủ Tiêu Vân Ngân Long Sách Thiên Thái.

Bên cạnh là một đạo sĩ gầy quắt queo, mặt vàng ệch, mắt to mày ngắn, má hóp mũi nhọn, tuy dung mạo xấu xí song cử chỉ rất vững vàng, thần sắc hết sức kiên định, hiển nhiên đó chính là Thiên Môn đạo nhân.

Mọi người vào trong sân, Ngạc Nhị Lang và Cùng Thánh dừng bước quay lại cản đường Toàn Phong Khách Lục Tử Kiên, theo sau là Thương Lăng Khách và Phi Vân Khách chia nhau đứng hai bên Lục Tử Kiên, Tiêu Vân Ngân Long và Thiên Môn đạo nhân đi sau cũng vừa vận án ngữ đường rút lui, thế là đã bao vây Lục Tử Kiên vào giữa.

Lục Tử Kiên thấy vậy tuy lòng kinh hãi nhưng không dám để lộ ra mặt, quét mắt nhìn quanh mọi người, thần nhiên cười nói :

- Bảo chủ xem vật chứng ngay bây giờ phải không?

Tiêu Vân Ngân Long cười ôn tồn :

- Lẽ ra thì lúc nào xem cũng được, nhưng mọi người không chờ đợi được nữa. Thế này vậy, hiền đệ hãy cho mọi người xem trước rồi hãy vào trong nghỉ ngơi.

Lời lẽ hết sức hòa nhã, không mấy may để lộ nỗi hoài nghi trong lòng.

Lục Tử Kiên cố trấn tĩnh, trầm giọng nói :

- Mục đích và điều kiện của văn bối, Bảo chủ còn nhớ chứ?

Tiêu Vân Ngân Long ngẩn người, Thương Lăng Khách bỗng lạnh lùng xen lời :

- Người hoài nghi bốn bảo sẽ giữ Lục Cơ ở lại ư?

Lục Tử Kiên rần giọng :

- Vật mà quý bảo yêu cầu giờ đây tại hạ đã mang đến, tuy lúc này các vị chưa trông thấy vật thật, khó thể tin được, nhưng hiện vật ấy đang ở trong tay tại hạ, tại hạ yêu cầu được gặp gia phụ rồi mới trao đổi, như vậy không quá đáng chứ?

Thương Lăng Khách cười khẩy :

- Nếu bốn bảo cự tuyệt, người làm được gì nào?

Lục Tử Kiên sừng sốt :

- Lục Tử Kiên này thế cô sức yếu, quý bảo muốn giữ Lục tử lại đâu có gì là khó.

- Vậy người hãy giao vật chứng ra đây ngay.

Lục Tử Kiên vờ tức giận, gằn giọng quát :

- Quý bảo định nuốt lời bội tín ư?

Dứt lời tay đã đặt lên ngọn nhuyễn tiên nơi lưng.

Tiêu Vân Ngân Long đảo tròn mắt, mỉm cười nói :

- Hiền đệ chớ nên nóng giận, tuổi trẻ thường có nhiều thiếu sót, chẳng hạn hôm trước chúng ta đã thỏa thuận với nhau lấy vật đổi người, nhưng đâu có giao hẹn là gặp người trước mới giao vật. Do đó sự yêu cầu của tam đệ lão phu chẳng thể nói là không hợp lý. Tuy nhiên, lão phu có thể niệm tình hiền đệ tuổi trẻ thiếu kinh nghiệm, chấp thuận lời yêu cầu của hiền đệ. Nay, hai người hãy đi mời Lục đại hiệp đến đây.

Vừa dứt lời, lập tức có hai đại hán vâng lệnh bỏ đi ngay.

Tiêu Vân Ngân Long đưa mắt nhìn Lục Tử Kiên vẻ mặt đã hòa dịu hơn, trầm giọng nói :

- Lão phu đã chấp nhận lời yêu cầu của hiền đệ, vậy trước khi lệnh tôn tới đây, hiền đệ hãy trả lời vài câu hỏi của lão phu, hiền đệ nghĩ sao?

Lục Tử Kiên nóng lòng lo cho an nguy của phụ thân, chẳng chút do dự gật đầu :

- Bảo chủ cứ hỏi.

Tiêu Vân Ngân Long mỉm cười :

- Những điều lão phu cần hỏi, vị đạo trưởng này biết cả, hiền đệ cứ trả lời ông ấy được rồi.

Mai Dao Lân nghe thầm cười khẩy nhủ :

- Lão này tướng mạo hiền từ mà lòng lại gian hiểm thế này, hạng đại gian đại ác quả là khác với người thường.

Thiên Môn đạo nhân chậm chạp tiến tới hai bước, trầm giọng nói :

- Bản đạo chỉ hỏi ba điều thôi, mong Lục thiếu hiệp hãy trả lời ngắn gọn. Điều thứ nhất, xin thiếu hiệp hãy kể lại quá trình đã hạ sát Mai Dao Lân.

Lục Tử Kiên bàng hoàng, nhất thời không sao nghĩ ra được câu trả lời thích đáng, buột miệng nói :

- Đạo trưởng hoài nghi Lục tử không phải địch thủ của Mai Dao Lân ư?

Phi Vân Khách lạnh lùng tiếp lời :

- Người tự xét mình so với Cuồng Hiệp và Tuyệt Cái thế nào?

Lục Tử Kiên ít khi đi lại trên giang hồ nên đâu biết sự kiện Vạn Tùng môn, bèn theo thật nói :

- Tại hạ tự biết khó đối kháng nổi hai người ấy.

Phi Vân Khách cười khẩy :

- Có lẽ người chưa được nghe nói về việc Mai Dao Lân trong khi thọ thương mà còn đánh bại Cuồng Hiệp và Tuyệt Cái chứ gì?

Lục Tử Kiên rung động cõi lòng, trầm nhủ :

- Cũng may là Mai Dao Lân đã dự đoán trước, không thì chỉ câu hỏi này thôi mình cũng không ứng phó nổi.

Đoạn liên bình tĩnh nói :

- Tiền bối có biết việc Mai Dao Lân bị trúng độc của Thần Độc không?

Thiên Môn đạo nhân không đáp, mỉm cười nói :

- Điều thứ nhì bản đạo muốn hỏi là lúc thiếu hiệp hạ sát Mai Dao Lân, bên cạnh hắn có ai hộ vệ không?

Phen này thì Lục Tử Kiên khó thể trả lời, tuy y không phải là người ngu xuẩn, nhưng trí tuệ không nhạy bén bằng Mai Dao Lân, ngẫm nghĩ hồi lâu mới đáp :

- Chỉ một mình hắn thôi!

Thương Lăng Khách cười khẩy :

- Mọi người trong giới võ lâm đều biết Mai Dao Lân có một bộc tòng Hàn Thiên Hồng và một giai nhân Phụng Úc Bình luôn kề cận, sao khi ấy lại chỉ có một mình hắn chứ?

Lục Tử Kiên chợt nảy ý, buột miệng nói :

- Có lẽ hai người ấy đã thọ thương trong tay Thần Độc.

Thương Lăng Khách cười khẩy, vừa định nói tiếp, Thiên Môn đạo nhân đã cười sắc lạnh tiếp lời :

- Bản đạo xin cho thiếu hiệp biết một tin chính xác, Thần Độc quả đúng là đã từng độc thương Mai Dao Lân, song đó là do Mai Dao Lân giả tạo. Sau cùng Thần Độc đã chết dưới tay Hàn Thiên Hồng và theo chân Thần Độc có Nam Hải Thần Quân cùng năm đệ tử... Có lẽ lời đồn đại trên giang hồ sai lạc, nên điều thứ ba bản đạo muốn hỏi là... thiếu hiệp hãy đưa ra bằng cứ để chứng thực việc này.

Lục Tử Kiên lặng người :

- Bảo chủ đã nói rồi kia mà.

Tiêu Vân Ngân Long cười gờn :

- Lúc đầu thì lão phu tuyệt đối tin hiền đệ, nhưng hiền đệ đã không trả lời được trọn vẹn ba câu hỏi của vị đạo trưởng này, nên giờ đây lão phu khó thể tin được nữa, tốt hơn hiền đệ hãy... ha ha...

Lục Tử Kiên thấy tình thế không còn vấn hồi được nữa, “soạt” một tiếng, đã rút nhuyễn tiên sau lưng ra cầm tay, cười khẩy nói :

- Vậy là Bảo chủ định nuốt lời lần thứ nhì chứ gì?

- Ha ha... hiền đệ định rời khỏi nơi đây ư?

Ngay khi ấy hai đại hán được lệnh đi áp giải Địa Hành Hiệp khi nãy, bỗng hốt hải chạy vào, vừa đến cổng đã vội vàng nói :

- Bẩm bảo chủ, Lục Cơ đã đào tẩu rồi.

Mọi người nghe vậy liền biến sắc mặt, Tiêu Vân Ngân Long vội hỏi :

- Những người canh giữ đâu?

- Hai người chết trong thạch thất, còn một người mất tích.

Thương Lăng Khách hỏi hả quát :

- Dẫn người truy tìm ngay, nhanh lên!

Thiên Môn đạo nhân giờ cao hai tay ngăn cản :

- Khỏi phải truy tìm, quanh bảo đều có người canh phòng, dù không chống nổi Lục Cơ thì cũng có tin báo, hiện chẳng hề có tin báo về, chứng tỏ Lục Cơ chắc chắn đã đi tìm bọn Mai Dao Lân, chỉ cần phái người ra ngoài chặn bắt về là xong.

Mọi người nghe hữu lý, đều yên tâm. Phi Vân Khách bỗng nói :

- Đề Sách Phong đi cho!

Đoạn vừa định cất bước, Thiên Môn đạo nhân như chợt nhớ ra gì đó, trầm giọng nói :

- Hãy vào trong trận xem thử những người kia trước đã.

Phi Vân Khách chững bước :

- Bọn họ đã có Song tú canh giữ rồi kia mà?

Thiên Môn đạo nhân nghiêm nghị :

- Nhị bảo chủ, Ngân Long bảo hiện nay đã trở thành nơi phong vân tụ hội, xin hãy vào trong trận xem thử một phen.

Tiêu Vân Ngân Long đã nghe hiểu ý Thiên Môn đạo nhân, liền biến sắc mặt nói :

- Đạo trưởng muốn nói Mai Dao Lân phải không?

Phi Vân Khách chợt hiểu, không nói gì nữa, vội phi thân phóng đi.

Thiên Môn đạo nhân sầm mặt nhìn Lục Từ Kiên, lạnh lùng nói :

- Lục Từ Kiên, không cần xem bản đạo cũng biết thủ cấp trong hộp và trường kiếm trong bao đều là giả, nếu ngươi muốn ít nếm mùi đau khổ thì nên thú thật là hơn. Ngươi đã gặp Mai Dao Lân rồi hay chưa?

Lục Từ Kiên biết phụ thân đã thoát thân, tuy chưa chắc mình rời khỏi được Ngân Long bảo, song đã yên lòng rất nhiều, bèn cười khẩy nói :

- Theo đạo trưởng thì sao?

Thiên Môn đạo nhân sầm mặt :

- Ngươi định kéo dài thời gian hả?

Thương Lăng Khách tức giận quát :

- Hãy bắt lấy tên tiểu tử này cho lão phu!

Liền tức có bốn lão nhân từ mọi phía tiến đến gần Lục Từ Kiên. Ngay khi ấy Phi Vân Khách mặt tái mét từ ngoài phóng nhanh vào, hậm hực nói :

- Tên tiểu tử Mai Dao Lân đã từng đến đây rồi.

Tiêu Vân Ngân Long tái mặt :

- Bọn họ đã tẩu thoát rồi ư? Vậy là sao thế này?

Thiên Môn đạo nhân nghiêm mặt, trầm giọng nói :

- Ngươi đã tẩu thoát, hối hận cũng vô ích, hãy lo tính toán nước cờ tới là hơn.

Tiêu Vân Ngân Long vội hỏi :

- Tính sao đây?

Thiên Môn đạo nhân cười lạnh lùng :

- Mắt già còn trẻ, chúng ta hãy bỏ Lục Tử Kiên vào trong trận rồi phao tin đi, nhất định Lục Cơ sẽ đến cứu, lúc ấy bắt lại chẳng gì là khó.

Tiêu Vân Ngân Long chau mày :

- Nhưng Mai Dao Lân...

Thiên Môn đạo nhân cười nham hiểm :

- Nếu bản đạo đoán không lầm, Lục Tử Kiên đã biết Mai Dao Lân là biểu đệ của y, và Lục Cơ hiện cũng đã ở cùng bọn Mai Kiếm Vân. Một khi hai cha con họ Lục bị bắt, lẽ nào Mai Dao Lân không ra mặt, mục đích của chúng ta chẳng phải là như Mai Dao Lân mắc câu hay sao? Mặc dù phiền phức hơn một chút, nhưng sớm muộn gì Mai Dao Lân cũng sẽ mắc bẫy, phí chút công sức thì có hề gì?

Nhóm Tiêu Vân Ngân Long nghe vậy về căng thẳng trên mặt đều liền tan biến.

Tiêu Vân Ngân Long cười to :

- Diệu kế, diệu kế, tài trí của đạo trưởng thật đáng khâm phục. Động thủ sanh cầm Lục Tử Kiên ngay.

Bốn lão nhân được lệnh liền cùng buông tiếng quát to, tung mình lao vào Lục Tử Kiên đang đứng giữa ngưng thần chờ đợi.

Khi nghe phụ thân đã thoát hiểm, Lục Tử Kiên lòng đã yên định, vì sợ liên lụy đến biểu đệ, y đã quyết tâm thí mạng, vừa thấy bốn lão nhân lao đến, liền buông tiếng gầm vang, nhuyển tiên vung lên với chiêu Bát Phương Phong Vũ, kèm theo tiếng gió rít lạnh lói, nhanh như chớp quét vào bốn lão nhân.

Bốn lão nhân tuy là cao thủ hạng nhất trong Ngân Long bảo, nhưng võ công của Lục Tử Kiên không thấp hơn bất kỳ người nào trong số họ, tuy bốn người liền thủ giáp công, song nhất thời cũng khó phá nổi hàng rào phòng thủ của trường tiên, huống hồ còn lại phải sanh cầm.

Thương Lăng Khách thấy vậy quát mắt nhìn Phi Vân Khách, đoạn chậm chậm tiến về phía trận đấu. Phi Vân Khách hiểu ý, cũng liền tiến đến gần đấu trường. Mai Dao Lân trên cây, tay phải từ từ đặt lên chuỗi Bạch Long kiếm.

Thoáng chốc đã mười chiều qua đi, Lục Tử Kiên với một chọi bốn, trường tiên vẫn uy mãnh như giao long, nhưng thể lực đã có phần sút giảm.

Thương Lăng Khách và Phi Vân Khách cùng nhếch môi cười nham hiểm, hai người đều đã đến sát đấu trường.

Bốn lão nhân đã sớm trông thấy Nhị bảo chủ và Tam bảo chủ tiến đến gần, liền hiểu ra dụng ý hai người, cùng buông tiếng quát vang, phi thân tập trung một phía và ngay lập tức một luồng kinh phong như bài sơn đảo hải kèm theo tiếng gió rít như sấm rền, xô ập vào Lục Tử Kiên.

Lục Tử Kiên với một chọi bốn nào dám khinh xuất, tập trung hết tâm thần ứng phó, đầu trông thấy hai Bảo chủ đến gần, thấy chiêu liền buông tiếng quát vang, trường tiên với chiêu Kinh Đào Thiên Lý quét ra phía trước nghênh tiếp thế công bốn người phía sau hoàn toàn bỏ trống.

Thương Lăng Khách và Phi Vân Khách đang chờ chính cơ hội ấy, thấy vậy liền cùng buông tiếng cười khẩy, vừa định vung tay xuất chiêu... Ngay trong khoảnh khắc ấy, bỗng nghe một tiếng nói lạnh rợn người vang lên trên không :

- Người tính không bằng trời tính, mệnh đẹp của các vị lại tiêu tan nữa rồi.

Không một ai ngờ nơi đây lại có mặt kẻ thứ ba, tất cả mọi người đều bất giác tái mặt, ngược nhìn lên phía phát ra tiếng nói, một luồng sáng bạc đã chụp xuống đỉnh đầu bốn lão nhân kia.

Tiếng rú thảm khốc kèm với máu phun tung tóe, bốn đầu người rơi lăn lóc cùng với bốn thi thể từ từ ngã xuống đất. Biến cố đột ngột ấy đã khiến mọi người sửng sốt đến tột độ tất cả ánh mắt đều tập trung vào mặt vị sát tinh mới xuất hiện, nhất thời không ai thốt nên lời, kể cả Thiên Môn đạo nhân.

Một hồi im lặng trôi qua, bỗng Thương Lăng Khách và Phi Vân Khách như chạm điện cùng thoái lui ra sau năm bước, đồng thanh kêu lên :

- Mai Dao Lân!

Mai Dao Lân ơ hờ quét mắt nhìn bốn tử thi, lạnh lùng nói :

- Đã khiến các vị kinh hãi rồi!

Lục Tử Kiên vừa trông thấy Mai Dao Lân liền tức nhẹ người, vội hỏi :

- Biểu đệ, gia phụ...

Mai Dao Lân cười tiếp lời :

- Di phụ cùng gia phụ và mọi người đã rời khỏi đây rồi.

Lục Tử Kiên chưa yên tâm lại hỏi :

- Biểu đệ có gặp họ không?

- Tiểu đệ đã chứng kiến mọi người rời khỏi rồi mới đến đây.

Lục Tử Kiên cười hóm hờ, lúc này nhóm người Ngân Long bảo đã hồi phục thần trí, bỗng nghe Thương Lăng Khách gần giọng quát :

- Mọi người tuốt binh khí bao vây họ ngay!

Liền tức tiếng la hét quát tháo ầm ỹ, đao kiếm ra khỏi bao sáng choá, bao vây hai người tại giữa sân, không khí căng thẳng tột cùng.

Mai Dao Lân lạnh lùng quét mắt nhìn quanh, bình thản nói :

- Các vị quả là nên giới bị, ha ha... đây là cuộc đấu cuối cùng rồi.

Tiêu Vân Ngân Long chậm rãi tiến tới một bước, trầm giọng nói :

- Dao Lân, ngươi có biết mình đã làm những gì không?

Mai Dao Lân cười khẩy :

- Mai mỗ chỉ biết những điều mình làm hãy chưa hoàn tất.

- Ngươi định làm gì? Ngươi biết đây là đâu không?

- Đây là Ngân Long bảo lừng danh võ lâm, điều Mai mỗ cần làm là phải xóa tên bảo này trong võ lâm, bởi lẽ nơi đây đã chất chứa quá nhiều tội ác.

Tiêu Vân Ngân Long sầm mặt quát :

- Khốn kiếp, ngươi biết lão phu là ai không?

Mai Dao Lân thản nhiên cười :

- Tôn giá là tôn giá, Mai mỗ là Mai mỗ, tôn giá mắc nợ Mai mỗ là phải trả, Mai mỗ bị mắc nợ là phải đòi, mối quan hệ giữa hai ta chỉ có vậy thôi.

Tiêu Vân Ngân Long rung động cõi lòng, song vẫn điềm tĩnh quát :

- Lão, lão phu đã mắc nợ gì ngươi?

- Tôn giá hiểu rõ hơn Mai mỗ nhiều, hà tất vờ vĩnh.

Tiêu Vân Ngân Long biết cục diện hôm nay chẳng thể nào giải quyết bằng lời nói được nữa, bèn cười khẩy nói :

- Mai Dao Lân, ngươi đã không nhìn nhận lão phu là trưởng bối, vậy thì chớ trách lão phu không có tình trường bối... Lão phu khuyên ngươi hãy suy nghĩ cặn kẽ.

Mai Dao Lân cười to :

- Mai mỗ từ khi hiểu chuyện đến nay đã suy nghĩ hết bốn năm năm rồi, tôn giá hãy yên tâm.

Thiên Môn đạo nhân bỗng xen lời :

- Mai Dao Lân, ngươi thật là kẻ bất trí nhất trên đời, ngươi có biết Ngân Long bảo đã tốn bao nhiêu công sức để tìm kiếm ngươi không? Ha ha... quả đúng là đi mòn giày sắt tìm chẳng thấy, khi gặp lại chẳng tốn chút công phu, ha ha...

Đoạn chậm chậm đưa hai tay lên, trầm giọng nói tiếp :

- Mọi người hãy chuẩn bị! Mai Dao Lân, ngươi biết khi bàn đạo buông tay xuống, kết quả sẽ ra sao không?

Mai Dao Lân thản nhiên quét mắt nhìn quanh, lạnh lùng nói :

- Tôn giá mà hạ tay xuống, sẽ có rất nhiều tính mạng tội ác rời khỏi thế gian này.

Thiên Môn đạo nhân cười sắc lạnh :

- Kể cả Mai Dao Lân ngươi nữa chứ?

Mai Dao Lân cười khẩy :

- Đó là niềm hy vọng duy nhất của tất cả mọi người trong Ngân Long bảo.

- Niềm hy vọng ấy có thể thực hiện được chăng?

- Tôn giá không hạ lệnh thử xem, nếu như tôn giá có quyền?

Thiên Môn đạo nhân cười khẩy :

- Người khiếp sợ nên định dùng kế xúc xiêm phải không?

Tiêu Vân Ngân Long Sách Thiên Thái một lòng muốn trừ khử Mai Dao Lân, nghe vậy cười nói :

- Đạo trưởng có quyền hạ lệnh.

Thiên Môn đạo nhân cười đắc ý :

- Người nghe rõ rồi chứ?

Mai Dao Lân cười thách thức :

- Tôn giá sao không hạ lệnh ngay lúc này? Mai mỗ tin là trước khi mọi người nằm xuống, chắc chắn tôn giá không dám hạ tay.

- Không sai, người đã đoán đúng. Mai Dao Lân, Ngân Long bảo đã bao phen chiêu người qui thuận, song người đã không biết điều, cậy thế hiếp người, buộc bốn bảo phải dùng đến hạ sách này trừ diệt người mới yên tâm. Lẽ ra trước khi cự tuyệt qui thuận, người nên luôn thận trọng mới phải. Nào ngờ người lại ngu muội đến mức tự chui vào lưới rập, hắc hắc, giới võ lâm đều bảo người xảo quyết đa trí, nay gặp gỡ bản đạo mới biết là mọi người đã thổi phồng người quá mức.

Mai Dao Lân cười khẩy :

- Mai mỗ khôn ngoan hay ngu xuẩn, tôn giá khẳng định trong lúc này không thấy quá sớm ư?

- Bản đạo xưa nay không khi nào nói suông, người sẽ rõ lời nói của bản đạo thật hay ngoa đây.

Đoạn trầm giọng quát :

- Đệ tử bốn bảo chuẩn bị!

Dứt lời hai tay bắt đầu từ từ hạ xuống. Trong khi ấy, tất cả những người trong Ngân Long bảo cũng bắt đầu từng bước tiến đến gần Mai Dao Lân và Lục Tử Kiên, đao kiếm giờ cao dày đặc, lấp lóa dưới ánh nắng trông thật rợn người.

Lục Tử Kiên đã từng chứng kiến võ công của những người này khi đối phó với bọn Vạn Tượng cung, nên vội vận công ngưng thần chờ đợi, ra chiều hết sức hồi hộp. Mai Dao Lân thờ ơ quét mắt nhìn, bình thản nói :

- Kẻ giết người phải đền mạng, thiếu nợ phải trả tiền. Mai Dao Lân đến đây là để kết toán với quý vị, nếu quý vị tự xét mình bình sanh chưa từng giết oan người nào, lúc này lui ra hãy còn kịp.

Thương Lăng Khách cười khẩy :

- Mai Dao Lân, người tưởng đệ tử Ngân Long bảo dễ bị dao động lắm hay sao?

- Mai mỗ chẳng cần phải gây dao động, sở dĩ Mai mỗ nói vậy là bởi tin rằng tuy ở trong sào huyệt bọn ác tặc, song vẫn có người lương thiện nhân đức.

Phi Vân Khách cười khẩy :

- Sao người không nói thẳng ra là sợ đông người khó chống nổi, nên định nói khoác dọa người?

Lúc này hai tay Thiên Môn đạo nhân đã hạ xuống sắp đến đầu gối.

Mai Dao Lân nhạt giọng :

- Nói khoác hay không, Mai mỗ không cần biện bác, nhưng đến khi Bạch Long kiếm vung lên, các vị sẽ vĩnh viễn không còn cơ hội an thân lập mệnh trên cõi đời nữa.

Mai Dao Lân vừa dứt lời bỗng nghe Thiên Môn đạo nhân quát to :

- Chẳng phải người không muốn biện bác, mà là sự thật đã quá rõ ràng không sao biện bác được. Đệ tử Ngân Long bảo, tiến lên!

Liền tức, tiếng la hét vang lên cùng khắp, ánh đao bóng kiếm rợp trời, uy thế hệt như sóng dữ tràn bờ.

Lục Tử Kiên đã sớm chuẩn bị, quét mắt nhìn Mai Dao Lân, thấy chàng vẫn cầm thông Bạch Long kiếm trong tay, biết chàng chưa chuẩn bị, bèn buông tiếng quát vang, trường tiên vung lên, thi triển chiêu Bát Phương Phong Vũ quét về phía những binh khí đang bổ vào Mai Dao Lân. Nhưng Lục Tử Kiên vừa xuất chiêu, bỗng nghe Mai Dao Lân trầm giọng nói :

- Biểu huynh hãy lo tự giữ mình, lưu ý những kẻ đứng bên ám toán, bọn này giao cho tiểu đệ được rồi.

Vừa dứt lời người đã vọt lên không, buông tiếng cười dài đình tại :

- Ha ha... kẻ ác nhân chắc chắn sẽ đền mạng, những ngày đắc ý của quý vị đã qua rồi, Bồ Đề Thiên Phật.

Ngay lập tức, ngàn vạn bóng chưởng từ trên không giáng xuống, thầy đều nhắm vào chỗ sơ hở duy nhất trong chiêu thức đao kiếm đối phương.

Những kẻ tiến tới hàng đầu thấy vậy kinh hãi, vội lui sau nửa bước, và ngay trong khoảnh khắc ấy, một luồng sáng bạc hết như sóng dữ tung ra tứ phía.

Tiếng rú thảm liên hồi, máu tươi phun tung tóe, tay chân đứt lìa văng bay tán loạn, từ thi ngã xuống thành một vòng to và đồng đều, máu tươi nhuộm đỏ một khoảng rộng, trông thật kinh khiếp.

Tốp tiên phong vừa ngã gục, tốp tiếp theo thầy đều kinh tâm đờm phách, theo bản năng chừng người dừng bước, ngay khi ấy lại nghe tiếng Mai Dao Lân lạnh lùng quát :

- Phật Giáng Vạn Ma!

Chưởng lực càng dày đặc hơn lại tung tỏa ra tứ phía.

Trong tiếng “bình bình” vang dội, từng bóng người với tiếng rú thảm khốc văng bay ra tứ phía hết như cuồng phong quét lá, qua đó đủ biết họ khó thể sống còn. Tốp thứ ba không đủ can đảm tiến tới nữa, trái lại còn hốt hoảng thối lui như nước thủy triều xuống.

Mai Dao Lân lạnh lùng quét mắt nhìn quanh, bình thân cười nói :

- Bảo chủ, chỉ hai chiêu đáp lễ, thủ hạ của Ngân Long bảo đã không còn lại được bao nhiêu nữa rồi.

Tiêu Vân Ngân Long Sách Thiên Thái đỏ mặt, ánh mắt ngập vẻ căm thù nhìn Mai Dao Lân, đôi môi run run mấp máy, hồi lâu mới hậm hực nói :

- Tiểu tạp chủng, hôm nay mà lão phu không cho ngươi phơi xác tại đây, kẻ từ nay trong võ lâm không còn cái tên Ngân Long bảo nữa.

Đoạn liền cất bước tiến tới.

Mai Dao Lân nhếch môi cười khẩy quét mắt nhìn quanh rừng rậm trên núi cao, bình thân nói :

- Không sai, kẻ từ nay Ngân Long bảo quả đúng là sẽ vĩnh tuyệt trên giang hồ.

Sách Thiên Thái vừa đi được hai bước, bỗng bị Thiên Môn đạo nhân kéo giữ lại nói :

- Bảo chủ, lâm địch loạn thần như vậy thì là bất trí.

Sách Thiên Thái đang lúc tức giận, nghe vậy trầm giọng nói :

- Chẳng lẽ lại trơ mắt nhìn tên tiểu tạp chủng này lộng hành hay sao?

Thiên Môn đạo nhân trầm giọng nói :

- Bảo chủ tự tin bắt giữ được hấn không?

Sách Thiên Thái bình tĩnh, vẻ khích động trên mặt liền tan biến, hít sâu một hơi không khí, trầm giọng nói :

- Đạo trưởng nói rất có lý, hiện hấn nằm trong tay chúng ta rồi.

Thiên Môn đạo nhân gật đầu :

- Bảo chủ vậy mới thật sáng suốt.

Thương Lăng Khách Sách Thanh đang nóng lòng báo phục, nghe vậy liền lạnh lùng nói :

- Đại ca định kéo dài thời gian để cho hấn có cơ hội nghỉ thở ư?

Lời lẽ rõ ràng là có ý xuyên tạc Thiên Môn đạo nhân.

Thiên Môn đạo nhân sầm mặt :

- Tam bảo chủ có cao kiến gì phải không?
- Không dám nói là cao kiến, nhưng ít ra cũng hơn là đứng đây nói suông.
- Tam bảo chủ hãy nói ra kế hoạch thử xem.
- Ba người liên thủ giáp công.

Tiêu Vân Ngân Long thấy vậy vội sầm mặt nói :

- Bất kỳ làm việc gì cũng phải có kế hoạch, tam đệ vội gì kia chứ?

Đoạn quay sang Thiên Môn đạo nhân nói tiếp :

- Đạo trưởng hẳn biết rõ tính nết của lão tam mà.

Thương Lăng Khách tuy lòng rất không phục, nhưng đứng trước đại ca không dám xúc phạm quá đáng, bèn buông tiếng cười hậm hực, không nói gì nữa. Thiên Môn đạo nhân tuy rất bức tức, song y là người thâm hiểm, võ công Mai Dao Lân đã khiến y khiếp sợ, chẳng thể không hợp lực trừ diệt trước, bèn cười nhạt nói :

- Hãy hạ lệnh cho họ tiếp tục tấn công, bản đạo tự có kế hoạch.

Ngân Long bảo sở dĩ có được cơ ngơi hưng thịnh như ngày nay, hầu hết là do công sức của Thiên Môn đạo nhân, do đó mọi sự Sách Thiên Thái đều nghe theo kế sách của Thiên Môn đạo nhân, nên tuy chưa biết kế hoạch của y mà vẫn chẳng chút đắn đo gật đầu nói :

- Lão phu hạ lệnh ngay đây.

Đoạn tay phải giơ cao, trầm giọng quát :

- Đệ tử bốn bảo hãy chuẩn bị!

Rồi thì chẳng màng đến phản ứng của thủ hạ đệ tử, quát to :

- Tiến lên!

Bọn đệ tử Ngân Long bảo tuy khiếp sợ võ công của Mai Dao Lân, song sự uy nghiêm thường ngày của bảo chủ đã ăn sâu trong lòng mọi người, đâu dám cãi lệnh, thế là trong tình thế bất đắc dĩ, bọn thủ hạ Ngân Long bảo lại xông vào Mai Dao Lân và Lục Từ Kiền.

Mai Dao Lân buông tiếng cười gằn, lại phi thân xuất thủ, thế là tiếng rú thảm khốc lại vang lên, song số người ngã xuống lần này không nhiều như trước, bởi lẽ Mai Dao Lân đã không tập trung hết tâm thần vào họ.

Tiêu Vân Ngân Long Sách Thiên Thái thấy vậy nóng ruột quay sang Thiên Môn đạo nhân nói :

- Đạo trưởng, bọn họ đã không còn đầu trí nữa rồi.

Thương Lăng Khách Sách Thanh liền thừa cơ mai mỉa :

- Nhưng ít ra họ cũng có thể làm tiêu hao phần nào thể lực Mai Dao Lân.

Thiên Môn đạo nhân lạnh lùng đưa mắt nhìn Thương Lăng Khách, nghiêm giọng nói :

- Cho dù thêm gấp bội người nữa cũng không làm tiêu hao được thể lực của Mai Dao Lân, bản đạo đây là có kế sách riêng, tam bảo chủ hãy đoán thử xem.

Phi Vân Khách bất mãn xen lời :

- Đạo trưởng, tình thế đang khẩn cấp, chúng ta...Thiên Môn đạo nhân tiếp lời :
- Nhị bảo chủ nói rất có lý, bản đạo đây là muốn phân tán sự chú ý của Mai Dao Lân hầu nắm lấy cơ hội hạ thủ một người khác.

Tiêu Vân Ngân Long vỡ lẽ, liền phẫn chấn tâm thần nói :

- Nếu đối phó với Mai Dao Lân e khó đắc thủ trong vòng năm ba mươi chiêu, không chừng chúng ta còn phải bị nhiều tổn thất nữa, vậy thì không nên chậm trễ, chúng ta động thủ mau.

Thiên Môn đạo nhân đắc ý nhìn Thương Lăng Khách, trầm giọng nói :

- Khoan đã, chúng ta cần phải sanh cầm Lục Tử Kiên, bằng không sẽ khó chế ngự Mai Dao Lâm, cho nên chúng ta phải bốn người liên thủ mới được.

Thương Lăng Khách lại mai mỉa :

- Hợp sức nhiều người thế này để đối phó một hậu sinh văn bối ư?

Tiêu Vân Ngân Long sầm mặt :

- Tam đệ hôm nay sao thế này? Hãy chuẩn bị mau!

Thiên Môn đạo nhân lạnh lùng quét mắt nhìn Thương Lăng Khách, đoạn chậm chậm di chuyển về phía Mai Dao Lâm và Lục Tử Kiên, nghiêm giọng nói :

- Lát nữa hãy động thủ theo tín hiệu của bản đạo.

Lúc này bọn thủ hạ của Ngân Long bảo không còn chịu nổi sự công sát của Mai Dao Lâm nữa, đã bắt đầu thoái lui, Mai Dao Lâm đuổi theo truy kích, giữa chàng với Lục Tử Kiên đã cách xa tới năm sáu thước, song mắt chàng vẫn không hề rời khỏi nhóm Thiên Môn đạo nhân.

Thiên Môn đạo nhân quan sát khoảng cách giữa hai người, thầm nhủ :

- Khoảng cách lúc này chưa lý tưởng nhưng Mai Dao Lâm rất tinh khôn, kéo dài lâu rất có thể bị hấn khám phá, xem ra đành phải ra tay ngay lúc này thôi.

Đoạn liền lớn tiếng quát :

- Hạ thủ!

Rồi liền tung mình lao bỏ vào Toàn Phong Khách Lục Tử Kiên. Ba anh em bảo chủ Ngân Long bảo sớm đã chuẩn bị, nghe vậy cùng buông tiếng quát vang, nhanh như chớp lao vào vòng chiến.

Mai Dao Lâm thấy các nhân vật đầu sỏ Ngân Long bảo tự nãy giờ chưa ra tay, sớm đã sinh nghi, vừa nghe tiếng quát Thiên Môn đạo nhân, chàng liền tức tung mình về phía Lục Tử Kiên, vừa lúc Thiên Môn đạo nhân lao đến.

Hai người đều đang lao nhanh, vừa nhác thấy bóng đối phương, liền theo một phản ứng tự nhiên tung ra một chưởng, “bùng” một tiếng vang dội, cát đá tung bay phủ mờ khắp mấy trượng, không sao phân biệt được vị trí kẻ địch, ba vị bảo chủ tuy đã vận công sẵn sàng, nhưng không thể nào thi triển.

Trong tiếng chưởng lực va chạm, Thiên Môn đạo nhân bị chấn lùi ba bước, lòng bàn tay ê ẩm, nơi ngực huyết khí trào sôi, tuy chưa thọ thương nhưng lòng vô cùng kinh hãi.

Mai Dao Lâm cũng bị bật lùi hai bước, từ khi xuất đạo đến nay đây là lần đầu tiên chàng gặp cường địch thế này, do đó chàng bắt buộc phải cân nhắc lại cục diện hôm nay, bởi chàng tin là võ công của Bảo chủ Ngân Long bảo chắc chắn không thấp hơn Thiên Môn đạo nhân, bằng không Thiên Môn đạo nhân đâu chịu cam tâm ra sức cho người thế này.

Lát sau cát bụi đã lắng dịu, Mai Dao Lâm quét mắt nhìn quanh, giờ mới hay hai người mình đã bị bốn nhân vật đầu sỏ Ngân Long bảo bao vây vào giữa, sau họ là những thủ hạ Ngân Long bảo. Mai Dao Lâm cười khinh mỉa nói :

- Rốt cuộc bốn vị cũng ra tay rồi.

Thương Lăng Khách cười nham hiểm :

- Cho nên hôm nay ngươi đã đến ngày tận số rồi.

Mai Dao Lâm nhếch môi cười, vừa định nói, chợt thấy khu rừng đối diện đã trở thành biển lửa và đang lan nhanh ra tứ phía. Mai Dao Lâm giật mình sùng sốt, liền quay nhìn hai phía kia lúc này cũng đã bốc lửa ngút trời, quay nhìn về đường đến khi nãy, phía này không hề có lửa.

Có lẽ vì tình thế quá gay go nên tất cả những người hiện diện đều không chú ý đến xung quanh, giờ thấy Mai Dao Lâm nhìn tứ phía, Thương Lăng Khách cười khẩy nói :

- Mai Dao Lâm, ngươi định tìm lối thoát hả?

Phi Vân Khách tiếp lời :

- Lúc này mới nghĩ đến việc đào tẩu e đã muộn rồi đấy!

Tiêu Vân Ngân Long cũng tưởng Mai Dao Lâm đã khiếp sợ, bèn giả vờ cười hòa nhã nói :

- Người thân chung quy vẫn là người thân, Dao Lâm lúc này chỉ cần người biết giác ngộ, ăn năn hối cải, bốn bảo vẫn sẵn sàng dung nạp ngươi.

Mai Dao Lân bỗng biến sắc mặt hỏi :

- Tôn giá nói thật lòng chứ?

Lục Tử Kiên nghe vậy tái mặt thẳm nhủ :

- Biểu đệ lại hèn nhát như vậy sao?

Tiêu Vân Ngân Long gật đầu :

- Lão phu đã già từng tuổi này, chớ lẽ lại dối gạt người hay sao?

Mai Dao Lân thoáng ngẫm nghĩ :

- Muốn Mai Dao Lân này qui thuận Ngân Long bảo cũng được, nhưng trước hết Mai mỗ phải tự phế võ công. Bảo chủ đã nói thật lòng thì Mai mỗ động thủ ngay đây.

Đoạn liền đưa tay lên toan vỗ vào Khí Hải huyết. Lục Tử Kiên thấy vậy hoảng kinh, vừa định ra tay ngăn cản, nhưng lại bỗng dãn nín.

Ngay khi ấy Tiêu Vân Ngân Long hốt hoảng quát :

- Mai Dao Lân, nếu ngươi mà phế bỏ võ công, hôm nay Ngân Long bảo sẽ là nơi táng thân của ngươi.

Mai Dao Lân bỗng ngửa mặt cười vang :

- Ha ha... lòng dạ độc ác đâu thể che đậy được bằng lớp ngụy trang bên ngoài. Đại bảo chủ, trước khi Ngân Long bảo tiêu tan, Mai mỗ đã quyết tâm phải...

Bỗng bỏ dở câu nói, trong khoảnh khắc ấy trong trí óc chàng chợt hiện lên khuôn mặt hiền hậu, đượm vẻ ưu sầu của Sách Ngọc Châu.

Thương Lăng Khách cười khẩy nói :

- Mai Dao Lân, ngươi quyết tâm sao hả?

Mai Dao Lân hít sâu một hơi không khí, cổ nín lửa căm thù trong lòng, ngửa mặt nhìn trời, trầm giọng nói :

- Mai mỗ vốn quyết tâm diệt tuyệt Ngân Long bảo, nhưng bây giờ đã đổi ý, các vị hẳn là hiểu đó không phải là vì các vị.

Phi Vân Khách cười phá lên :

- Ha ha... diệt tuyệt ư? Mai Dao Lân, ngươi nói có lộn ngược không đấy?

Mai Dao Lân cười khẩy :

- Tôn giá chớ đắc ý, hãy nhìn quanh thử xem.

Thiên Môn đạo nhân là người rất cảnh giác, nghe vậy liền tức ngược lên nhìn, bắt giác thẳng thốt la to :

- Lửa cháy! Mai Dao Lân, chính ngươi đã gây ra phải không?

Ba vị Bảo chủ cũng vội ngược lên nhìn, lúc này lửa đã cháy giáp vòng ba mặt, và đang lan nhanh xuống. Tiêu Vân Ngân Long mặt mày tái ngắt, nghiêng răng nói :

- Mai Dao Lân, ngươi thật là tàn độc!

Lục Tử Kiên cũng biến sắc mặt thẳm nhủ :

- Gia quyến của Ngân Long bảo nào có hận thù gì với biểu đệ, biểu đệ cũng thật quá tàn nhẫn.

Ngay khi ấy, trong khu rừng bên ngoài bỗng vang lên một chuỗi cười dài ghê rợn như quỷ hú :

- Ha ha... Sách gia tam hùng, ba người còn nhớ ba cha con chưa chết của Vạn Tùng môn hay không?

Nghe vậy Mai Dao Lân liền nhớ lại người có vóc dáng quen thuộc đã gặp khi nãy, giật mình thẳm nhủ :

- Hủy hoại mặt mũi quyết chí trà trộn vào đây báo thù tiết hận, đúng là báo ứng nhanh chóng thật.

Ba vị Bảo chủ Ngân Long bảo thấy đều tái mặt, Thương Lăng Khách tức tối quát :

- Chúng ta đã tìm lầm người bố trí hỏa dược, để cho ba lão tặc hủy diệt trà trộn vào đây, phải lấy mạng chúng mới được.

Đoạn liền cất bước toan bỏ đi. Tiêu Vân Ngân Long vội nắm giữ y lại nói :

- Tam đệ không nên nóng nảy, họ đã vào đây nhiều ngày, có lẽ hiện khắp nơi đều đã bố trí hỏa dược rồi, tam đệ đi vào há chẳng rất nguy hiểm ư?

Thương Lăng Khách hậm hực :

- Vậy chả lẽ để yên cho họ hay sao?

Tiêu Vân Ngân Long hít sâu một hơi không khí, trầm giọng nói :

- Giữ được rừng xanh, chẳng lo thiếu củi. Hôm nay hãy tạm nhẫn nhịn là hơn.

Đoạn quay sang Mai Dao Lân, giọng nặng nề nói :

- Mai Dao Lân, ngươi định thế nào?

Mai Dao Lân lạnh lùng đưa mắt nhìn Tiêu Vân Ngân Long, băng quơ nói :

- Mai mỗ thật không ngờ người như tôn giá lại có một người con gái hiền hậu lương thiện thế kia.

Thiên Môn đạo nhân rất nham hiểm, vừa thấy lửa dậy khắp nơi, biết ngay cha con họ Nhạc hẳn có thủ đoạn tàn độc hơn nữa, vì tính mạng bản thân, đâu dám đắc tội Mai Dao Lân, bèn trầm giọng nói :

- Mai Dao Lân, ngươi chưa trả lời câu hỏi của Bảo chủ.

Mai Dao Lân cười khẩy :

- Mai mỗ trả lời hay không, liên can gì đến tôn giá kia chứ?

Thiên Môn đạo nhân mắt rực hung quang, song liền tan biến ngay, cười gằn nói :

- Mai Dao Lân, chúng ta hãy còn có ngày gặp lại nhau mà.

Mai Dao Lân cười khẩy :

- Và lần gặp lại nhau ấy nhất định không qua khỏi ngày hôm nay.

Tiêu Vân Ngân Long lúc này lòng nóng như thiêu đốt, nghe vậy liền biến sắc mặt nói :

- Mai Dao Lân, ngươi...

Lão chưa kịp dứt lời bỗng nghe tiếng nổ liên hồi vang rền nơi hậu viện, liền tức lửa bốc ngút trời, tiếp theo là tiếng la hét kinh hoàng vang lên ầm ĩ.

Mai Dao Lân bỗng buông tiếng thở dài thậm thụt, lạnh lùng nói :

- Mai mỗ vốn đã quyết tâm san bằng Ngân Long bảo, thế nhưng bây giờ... chẳng hiểu sao trái tim của Mai mỗ bỗng dừng lại trở nên nhu nhược nhân từ thế này.

Dứt lời ngoảnh lại nhìn Lục Từ Kiên mặt đầy vẻ bàng hoàng, đoạn lại quay về Tiêu Vân Ngân Long nói tiếp :

- Cha con họ Nhạc bố trí hỏa dược tại đây hẳn là có chừa đường rút lui, hiện ba mặt đều có lửa, duy chỉ phía tuyệt nhai là không có lửa, hẳn đó chính là lối thoát. Qua hôm nay, Mai mỗ với Đại bảo chủ nhất định sẽ có ngày gặp lại.

Đoạn ngoảnh lại nhìn Lục Từ Kiên nói :

- Biểu huynh, chúng ta đi thôi!

Lục Từ Kiên đưa mắt nhìn những người cản đường, tần ngần nói :

- Biểu đệ...

Mai Dao Lân cười lạnh lùng :

- Thủy hỏa vô tình, Đại bảo chủ hãy sớm quyết định, tuy các vị chết rất đáng tội, nhưng gia quyến đều là người vô tội, họ lầm đường lạc lối mới về làm vợ hoặc sinh tại Ngân Long bảo này.

Dứt lời liền nắm tay Lục Tử Kiên thân nhiên cất bước tiến tới.

Tiêu Vân Ngân Long chậm chậm tạt sang phải hai bước, ánh mắt ngập về xấu hổ, có lẽ đây là lần đầu tiên trong đời lão đã nhận thấy lòng dạ mình thật kém xa chàng thiếu niên này.

Thương Lăng Khách và Phi Vân Khách lòng dạ hẹp hòi, vừa thấy Mai Dao Lân đi ngang bên, không dẫn được, vừa định xuất thủ, bỗng nghe Tiêu Vân Ngân Long quát :

- Nhị đệ, tam đệ, những gì hai người đã làm trước nay chưa đủ hay sao?

Mai Dao Lân lạnh lùng ngoảnh lại nhìn hai người nói :

- Hai vị hãy dành lại chút sức lực để cứu những kẻ vô tội kia là hơn.

Đoạn nắm tay Lục Tử Kiên sai bước ra khỏi cổng sân vườn, giờ khinh công đi về phía tuyệt nhai.

Thương Lăng Khách bất mãn nhìn Tiêu Vân Ngân Long nói :

- Đại ca, thả hổ về rừng, hậu hoạn thật khôn lường.

Thiên Môn đạo nhân cười âm trầm :

- Như Đại bảo chủ đã nói, giữ được rừng xanh, chẳng lo thiếu củi, hôm nay nếu động thủ mà không diệt được Mai Dao Lân, toàn bộ gia quyến Ngân Long bảo ắt sẽ táng thân trong biển lửa, nếu hôm nay thoát khỏi tai họa này, tương lai còn dài, lo gì không có cơ hội trả thù tiết hận kia chứ?

Tiêu Vân Ngân Long lạnh lùng nói :

- Những gì thuộc về quá khứ đã qua đi rồi, nếu hôm nay lão phu không chết, những tháng ngày còn lại sẽ là lúc lão phu xám hối tội nghiệt trong cả cuộc đời.

Đoạn liền phi thân vào trong nội viện.

Thiên Môn đạo nhân nghe vậy bất giác ngẩn người, trên mặt bỗng lướt qua một vẻ cười nham hiểm. Thương Lăng Khách và Phi Vân Khách cũng bất ngờ sửng sốt, đoạn Thương Lăng Khách quay sang mọi người gắt giọng quát :

- Hãy vào trong tiếp cứu mau, nhanh lên!

Dứt lời đã tự phóng đi trước, Phi Vân Khách cũng liền nói gót theo sau.

Thiên Môn đạo nhân cười khẩy, lăm bằm :

- Định lui ẩn xám hối ư? Hừ, e rằng ngươi không tự quyết được đâu.

Đoạn cùng theo sau mọi người phóng đi vào nội điện.

Mai Dao Lân và Lục Tử Kiên chẳng mấy chốc đã đến trước trận thế, Lục Tử Kiên bỗng quay sang nhìn Mai Dao Lân, vẻ không hài lòng nói :

- Biểu đệ, ngu huynh chẳng hiểu vì sao biểu đệ lại buông tha cho họ?

Mai Dao Lân giọng nghiêm túc :

- Chính bản thân tiểu đệ cũng không hiểu vì sao bỗng dưng lại sinh ra lòng từ bi như vậy?

Lục Tử Kiên ngạc nhiên :

- Biểu đệ vốn định giết sạch họ thật đó ư?

- Vâng, đó là tâm nguyện duy nhất của tiểu đệ trong bao năm nay.

Đoạn nắm tay Lục Tử Kiên đi vào trong trận thế.

Lục Tử Kiên thắc mắc hỏi :

- Vậy Ngân Long bảo có thù bất cộng đới thiên với biểu đệ ư?

- Vâng, quả là thù bất cộng đới thiên, nhưng hôm nay tiểu đệ lại buông tha cho họ.

Thấy Mai Dao Lân có vẻ phần khích, Lục Từ Kiên không dám hỏi nữa, có lẽ y sợ khơi dậy lửa hận thù trong lòng Mai Dao Lân, khiến chàng không kềm chế được, quay lại giặt sạch toàn bộ gia quyến Ngân Long bảo.

Hai người lặng lẽ đi đến bên bờ vực, Lục Từ Kiên thò đầu nhìn bắt giặc chau mày thăm nhủ :

- Cao thế này làm sao mình xuống được?

Mai Dao Lân hiểu ý nên mỉm cười nói :

- Biểu huynh, lúc tiểu đệ lên đây đã có cắm một số cành cây vào khe đá, biểu huynh có thể dẫm lên cành cây mà phóng xuống.

Đoạn chỉ tay về phía trái cách chừng một trượng, nói tiếp :

- Biểu huynh hãy xem, kia đó!

Lục Từ Kiên đưa mắt nhìn, liền yên tâm nói :

- Biểu đệ, chúng ta cùng xuống một thể.

Mai Dao Lân mỉm cười :

- Để đảm bảo an toàn, biểu đệ phải ở trên này canh phòng.

Lục Từ Kiên kinh ngạc :

- Vậy rồi khi biểu đệ xuống, ai canh phòng cho biểu đệ?

- Biểu huynh hãy yên tâm, người canh phòng sẽ đến ngay bây giờ thôi. Thôi thời gian có hạn, biểu huynh hãy xuống mau.

Lục Từ Kiên nghe vậy biết Mai Dao Lân đã có mai phục người canh phòng, bèn gật đầu nói :

- Biểu đệ hãy cẩn thận, ngu huynh xuống trước đây.

Đoạn liền dè khí khinh thân, tung mình xuống cành cây thứ nhất rồi thì lần lần phóng xuống, đến dưới đáy vực mới ngược lên, cao giọng nói :

- Biểu đệ có thể xuống được rồi!

Mai Dao Lân quét mắt nhìn về phía một tảng đá to gần đó, đoạn hít sâu một hơi không khí, trầm giọng nói :

- Tiểu đệ xuống ngay đây.

Dứt lời đã tung mình thật mạnh vọt ra xa gần bốn trượng, từ từ hạ xuống không cần điểm dừng chân. Tại phía sau tảng đá Mai Dao Lân đã nhìn khi nãy, một đôi mắt đầy căm thù đang ánh lên về thất vọng, có lẽ y không ngờ Mai Dao Lân lại có thể lẳng không phóng xuống vực.

Lục Từ Kiên ngơ ngẩn nhìn Mai Dao Lân, hồi lâu mới nói :

- Thì ra võ công của biểu đệ đã đạt đến trình độ xuất thần nhập hóa rồi.

Mai Dao Lân mỉm cười :

- Tiểu đệ nhờ đã gặp cơ duyên nhiều hơn biểu huynh, chứ không phải tài năng của mình có gì lạ, chúng ta hãy đi tìm mọi người trước đã.

Đoạn liền cất bước đi về phía khu rừng trước mặt.

Mai Dao Lân vừa mới cất bước, bỗng nghe một giọng nói lãnh lút vui mừng reo lên :

- Ô kìa, Lân ca đã xuống, mọi người hãy nhìn xem!

Liền sau đó Phụng Ưc Bình từ trong rừng lao ra như chim bay, theo sau nàng là Kim Phụng Ngọc Nữ Hoa Diễm Phụng và Diệu Đài Mộc Nữ Vân Phụng Linh. Phụng Ưc Bình phi thân đến trước Mai Dao Lân, hôn hờ nắm tay chàng nói :

- Lân ca, sao đến bây giờ mới xuống, thật khiến tiểu muội với hai vị tỷ tỷ lo chết đi được. Lân ca mà không xuống sớm chút nữa là có náo nhiệt rồi, mọi người vừa mới có trận đánh nhau đó.

Mai Dao Lân giật mình, buột miệng hỏi :

- Đánh nhau với ai? Có người thọ thương không?

Lúc này Kim Phụng Ngọc Nữ và Vân Phụng Linh đã đến nơi, hai nàng lớn tuổi hơn nên kèm chế được tình cảm của mình, Kim Phụng Ngọc Nữ khẽ cười tiếp lời :

- Đánh nhau với bọn Vạn Tượng cung.

Mai Dao Lân đánh mặt :

- Bọn họ là những ai? Có Vạn Tượng công tử không?

Kim Phụng Ngọc Nữ lắc đầu :

- Không, có lẽ có nhưng y chưa lộ diện, bọn họ không đồng lắm, cầm đầu là Thiên Tàn Diệu Tẩu và Ma Y Dược Tiên.

- Vậy là chúng ta đã đại thắng rồi, bọn họ có ai đào thoát không?

Ngay khi ấy, ngoài một trượng bổng vang lên tiếng cười sang sảng nói :

- Giá mà có mặt tiểu tử nguoi, có lẽ bọn tướng của binh tếp kia chẳng một ai sống sót.

Mai Dao Lân nghe tiếng biết nguoi, ngược mắt nhìn, chỉ thấy Diên đạo nhân cùng song thân mình, Võ Thừa Vân Bạch Phi, Địa Hành Hiệp Lục Cơ và mọi người đều đã đến, còn có một mỹ phụ trung niên áo xanh đứng cạnh Địa Hành Hiệp Lục Cơ, Mai Dao Lân không biết là ai.

Lục Tử Kiên vừa trông thấy mỹ phụ áo xanh, liền vội tiến tới nói :

- Mẫu thân cũng đã đến ư?

Mỹ phụ áo xanh gật đầu cười :

- Kiên nhi hãy đến đây ra mắt phụ thân mau.

Đoạn đưa tay chỉ Địa Hành Hiệp Lục Cơ, Lục Tử Kiên vội bước nhanh đến. Mai Dao Lân đưa mắt nhìn Diên đạo nhân cười nói :

- Vậy là đạo trưởng đã buông tha mấy người chứ gì?

Sanh Thiên Tẩu tiếp lời :

- Bẩm tiểu chủ, những tên trọng yếu lão đạo sĩ không dám buông tha.

Diên đạo nhân ngoảnh lại lờ mắt nhìn Sanh Thiên Tẩu nói :

- Chẳng phải không dám buông tha, mà là ngại buông tha, từ ngữ quan trọng thế này đâu thể nói sai được.

Sanh Thiên Tẩu nghe vậy, lần đầu tiên hé nở nụ cười, và nhờ vậy mọi người đều cảm thấy không khí hết sức hòa thuận vui vậy.

Lúc này Mai Kiếm Vân đang chậm rãi đi đến gần Mai Dao Lân, hai bên tả hữu là Thần Thủ Nữ với Sách Ngọc Châu mặt đầy vẻ lo âu. Vừa thấy phụ thân đi đến, nụ cười trên môi Mai Dao Lân liền tan biến, có lẽ chàng đã biết trước điều họ sắp hỏi. Mai Dao Lân dừng lại trước mặt Mai Dao Lân, giọng nặng nề nói :

- Lân nhi, trên mình có máu kia!

Mai Dao Lân bình thân gật đầu :

- Vâng, đây là máu của Ngân Long bảo.

Sách Ngọc Châu nghe vậy liền tái mặt, hốt hoảng hỏi :

- Lân nhi... đã giết sạch mọi người ư?

Thần Thủ Nữ và Mai Kiếm Vân cùng biến sắc mặt, Mai Kiếm Vân thờ dãi nói :

- Trước lúc nguoi vào bảo, ta đã không cản ngăn và can ngăn, chẳng phải không nghĩ đến nguoi sẽ làm gì, mà là tự cảm thấy không có tư cách để thốt ra những lời ấy, bởi lẽ ta đã không tròn trách nhiệm của bậc cha mẹ đối với con cái trong khi nguoi đã dưỡng nuôi nguoi đã chết trong tay họ, ta còn có thể nói gì kia chứ?

Mai Dao Lân ngược mắt nhìn trời, lắc đầu nãy nùng nói :

- Hải nhi không hề sát hại một người nào trong nhà họ Sách, hải nhi không hề quên món nợ máu của thúc phụ và thẩm mẫu, và cũng chẳng phải hải nhi không đủ nhẫn tâm hạ thủ, mà là ngay khi Sách gia nguy cơ tử phục, hải nhi đã chột nghĩ đến Sách di. Mẫu thân từng nói, Sách di là một người hiền hậu

nhân từ, do đó hài nhi không thể nào hạ thủ được. Có lẽ hài nhi đã sai lầm, hổ thẹn đối với người đã dày công nuôi dưỡng mình.

Sách Ngọc Châu ngậy ngẩn nhìn Mai Dao Lân hồi lâu, bỗng nấc lên một tiếng, quay người xà vào lòng Thần Thủ Nữ, ngen ngào nói :

- Tỷ tỷ tốt với tiểu muội quá!

Có lẽ bà cũng chỉ nói được bấy nhiêu trong lúc này.

Tình cảm giữa phu thê và giữa tỷ muội, tình thương yêu giữa phụ tử và giữa mẫu tử, lúc này đã hình thành một sự mâu thuẫn bất tương dung trong lòng ba người, những giọt lệ hồ thẹn và áy náy từ từ dâng lên trong mắt Mai Kiếm Vân và Thần Thủ Nữ.

Điên đạo nhân lẳng lặng đi đến trước mặt Mai Dao Lân, gơ ngón tay cái lên, nghiêm túc nói :

- Tiểu tử, bản đạo già từng tuổi này, hôm nay là lần đầu tiên trong đời đã được mở rộng tầm mắt, được chứng kiến một kỳ nhân mặt lạnh như hung thần, mà lòng lại từ bi như Tiên Phật, có lẽ hòa thượng kia đã nói sai, mục đích người đến nhân gian là giúp người thanh toán nợ nần và cũng để gánh vác nợ nần.

Ba tiểu nữ lẳng lặng đứng quanh Mai Dao Lân, trong khoảnh khắc ấy, không nàng nào tìm ra được những lời thích đáng để an ủi Mai Dao Lân, bầu không khí trở nên hết sức ảm đạm và ngột ngạt.

Đột nhiên Cửu Hoàn Kiếm kinh ngạc lớn tiếng nói :

- Trên núi có người sắp xuống.

Mọi người nghe vậy liền quay người ngược nhìn lên, chỉ thấy trên bờ vực đứng đầy người, già trẻ lớn bé đầy đủ cả. Trước họ chính là Bảo chủ Ngân Long bảo Sách Thiên Thái.

Sách Ngọc Châu vừa thấy phụ thân trên ấy, vội lớn tiếng nói :

- Phụ thân, đưa họ xuống đây mau.

Tiêu Vân Ngân Long Sách Thiên Thái trầm giọng nói :

- Nơi đây có đường xuống không?

- Có, phụ thân hãy nhìn kỹ trên vách núi.

Tiêu Vân Ngân Long liền quét mắt nhìn kỹ, bỗng reo lên :

- Tìm được rồi.

Đoạn liền quay lại, cấp lấy một lão nhân, tung mình lần theo cành cây xuống núi. Ngay khi ấy trên núi bỗng vang lên tiếng cười vang như quỷ rú :

- Ha ha... hãy phóng hỏa đốt cháy lối ra duy nhất, ha ha... Sách Thiên Thái, ngươi còn nhớ cảnh tượng lúc Ngân Long bảo huy diệt Vạn Tùng môn trước kia không? Để bảo đảm an toàn, lão phu buộc phải thiêu chết Sách Phong và Sách Thanh ngay trong bảo, chẳng thể chính tay hạ sát họ, nhưng tất cả mọi người tại đây khó thoát khỏi bàn tay của lão phu, ha ha... đúng là quả báo nhãn tiền, ngươi chịu chết đi thôi.

Vừa dứt lời, tiếng rú thảm khóc liền vang lên liên hồi, theo sau là những bóng người tung bay lên không, lần lượt rơi xuống như sao xa.

Rồi thì bên bờ vực xuất hiện ba lão nhân mặt đầy vết sẹo, cùng cúi xuống nhìn Tiêu Vân Ngân Long đang cách bờ vực không đầy ba trượng, buông tiếng cười vang :

- Ha ha... Sách Thiên Thái giờ thì ngay cả sức hoàn thủ ngươi cũng chẳng còn nữa rồi.

Dứt lời ba người sáu chưởng cùng lúc từ trên giáng xuống.

Trong tiếng “hư” khô khan, thân người cao to của Sách Thiên Thái cùng lão nhân cấp trong tay liền tức rơi nhanh xuống. Sách Ngọc Châu kêu lên một tiếng thảng thốt, cơ hồ ngất xỉu, bỗng nghe Diên đạo nhân quát to :

- Đón lấy mau!

Mọi người nghe vậy liền bừng tỉnh, vội tung mình lướt tới, đưa tay ra đón lấy những người từ trên rơi xuống, kể cả Mai Dao Lân, chàng đã đón lấy Sách Thiên Thái và lão nhân kia. Ba cha con họ Nhạc đang đặc ý từ trên nhìn xuống, đầu gối bàn tay từ thần đang vươn đến sau lưng họ, khi Tiêu Vân Ngân Long vừa bị đánh rơi xuống, sau lưng bỗng vang lên tiếng Thiên Môn đạo nhân âm trầm quát :

- Ba người cũng nên xuống dưới đi thôi!

Thế rồi trên núi lại vang lên và tiếng rú thảm khóc.

Mai Dao Lân hai tay vừa đón lấy Sách Thiên Thái, chưa kịp nhìn rõ lão sống chết ra sao, bỗng nghe ngoài khu rừng phía sau vang lên một giọng sắc lạnh nói :

- Từ khi chia tay tại Động Đình đến nay, Mai huynh còn nhớ Huyết Phiến thư sinh này chăng?

Mai Dao Lân quét mắt thật nhanh, thấy Sách Ngọc Châu vừa lao đến, vội trao Sách Thiên Thái cho bà, quay phắt lại trầm giọng nói :

- Huyết Phiến thư sinh Tắt Tam Thái trong trí nhớ Mai mỗ dường như có một nhân vật như vậy, nhưng rất tiếc tôn giá chỉ là một tên lâu la trong Vạn Tượng cung, không đáng kể.

Huyết Phiến thư sinh đỏ mặt :

- Mai Dao Lân, ngươi đã từng gặp nhiều đại địch, có lẽ không xem bốn thư sinh ra gì, nhưng hôm nay bốn thư sinh sẽ là Câu Hồn sứ giả của ngươi.

Mai Dao Lân cười phá lên :

- Tôn giá chưa từng cân thử sức của mình ư?

- Mai Dao Lân, nếu ngươi muốn giữ bốn thư sinh lại thì hãy ra tay ngay, không thì bốn thư sinh cáo từ đây.

Mai Dao Lân sừng sốt :

- Tôn giá chẳng phải là Câu Hồn sứ giả đến đây câu hồn Mai mỗ sao?

Huyết Phiến thư sinh từ trong tay áo lấy ra một mảnh lụa vàng, vung tay ném ra, cười to nói :

- Đây chính là câu hồn phù của ngươi.

Mai Dao Lân cười khinh bỉ :

- Thì ra tôn giá chỉ là một tên nô bộc đưa thư cho chủ mà thôi.

Huyết Phiến thư sinh mặt tái ngắt, nghiêng răng :

- Mai Dao Lân, hãy nhớ lấy những lời nói của ngươi, sớm muộn gì bốn thư sinh cũng sẽ phân thân ngươi ra làm ba mảnh.

Mai Dao Lân cười khẩy :

- Nếu như tôn giá đủ khả năng.

Đón lấy mảnh lụa vàng, mở ra xem, chỉ thấy mấy dòng chữ máu viết là :

“Giang hồ nhiễu nhương, võ lâm chia rẽ, gió tanh mưa máu lan tràn, xét đại thể thiên hạ, chín đại môn phái chỉ có tên chứ không có thực lực. Ngân Long bảo và Vạn Tùng môn nay đã hủy diệt, còn Tử Ngọc quốc và Kim Phụng cung chỉ là tiểu bang Quan Ngoại, người thật sự có khả năng lãnh đạo võ lâm Trung Nguyên, duy chỉ có Mai huynh và đệ thôi.

Nghĩ thương cho giới võ lâm điêu linh chết chóc, lòng thật hồ thẹn ray rứt, Mai huynh lòng dạ khoáng đạt, hẳn có đồng cảm. Đệ có một bữa tiệc mọn tại Âm Phong Hạp, kính mời Mai huynh đến dự để cùng thương nghị kế hoạch giữ gìn trị an lâu dài cho võ lâm Trung Nguyên, nếu có thể đình chỉ can qua, cùng chung hướng thái bình thì thật may phước cho võ lâm, hoặc phân trị thiên hạ, hoặc cùng thống trị võ lâm, đệ bởi trí kém tài hèn, chỉ Mai huynh mới có thể đảm nhiệm.

Vạn Tượng công tử cần bạch.”

Xem xong Mai Dao Lân cười to nói :

- Vạn Tượng công tử đã quá đề cao Mai mỗ rồi.

Đoạn vo mảnh lụa trong lòng bàn tay bóp nhẹ, liền tức nát vụn, toi tả theo gió bay đi. Huyết Phiến thư sinh cười sắc lạnh :

- Mai Dao Lân, ngươi có đến hay không?

Mai Dao Lân nhạt giọng :

- Đến hay không? Vạn Tượng công tử hẳn đã liệu chắc rồi.

- Không sai, công tử liệu chắc ngươi sẽ đến, vì vậy bốn thư sinh mới bảo đó là câu hồn phù của ngươi. Công tử biết ngươi không bao giờ chấp nhận điều kiện trong thư, và có lẽ đó cũng chính là bữa tiệc từ giã cõi đời của ngươi.

- Mai mỗ cũng biết đó không phải là một bữa tiệc thân hữu, tuy nhiên kẻ từ giữa cuộc đời chưa chắc sẽ là Mai Dao Lân này.
- Đến hay không, người hãy trả lời dứt khoát đi.
- Âm Phong Hạp nằm tại đâu?
- Hướng Tây, cách đây chừng một trăm năm mươi dặm, trong khu núi Vạn Vân, tề chủ nhân sẵn sàng hầu giá trong vòng ba hôm.
- Hãy về báo lại với Vạn Tượng công tử, Mai mỗ không để cho y thất vọng đâu. Tuy nhiên nếu y là người sáng suốt thì nên chuẩn bị sẵn hậu sự là hơn.

Huyết Phiến thư sinh cười khẩy :

- Tề chủ nhân còn có một giao ước là người chỉ có thể đi một mình thôi.
- Vì sao vậy?
- Vì vấn đề cần giải quyết chỉ liên quan đến hai người, nếu Vạn Tượng công tử bị hủy dưới tay người, Vạn Tượng cung ắt sẽ tiêu tan, còn như kẻ bị hủy là người, vấn đề càng đơn giản, Kim Phụng cung và Quy Phụng quốc chẳng còn gì đáng kể nữa.

Mai Dao Lân ngẫm nghĩ chốc lát, đoạn cười nói :

- Đã hạn định Mai mỗ đơn thương độc mã phó hội, Vạn Tượng công tử hẳn cũng là một mình chứ?
- Trong vòng hai mươi dặm quanh Âm Phong Hạp, ngoài tề chủ nhân ra, cam đoan không còn một người nào khác.
- Nếu như Vạn Tượng công tử giữ lời, Mai mỗ cũng sẵn sàng một mình đến phó hội.
- Vậy thì bốn thư sinh hồi cung phục mệnh.

Đoạn quay người phóng bước bỏ đi ngay.

Bạn đang đọc truyện *Long Kiếm Truy Hồn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Tuấn kiệt ngộ nạn gặp kỳ duyên

Mai Dao Lân không ngần ngại để mặc cho Huyết Phiến thư sinh bỏ đi, vội quay lại nhìn về phía đám đông hỗn loạn. Bởi tình thế quá hỗn loạn nên sự đến và đi của Huyết Phiến thư sinh, dường như không một ai hay biết. Tiêu Vân Ngân Long Sách Thiên Thái hai mắt lim dim nằm nghiêng dựa vào lòng Sách Ngọc Châu, máu tươi từ mũi và miệng chảy ra ròng ròng, chứng tỏ thương thế rất trầm trọng.

Sách Ngọc Châu vừa nhè nhẹ lau máu cho cha, vừa gọi liên hồi :

- Phụ thân! Phụ thân!

Cũng may tất cả gia quyến của Ngân Long bảo tuy cũng bị cường lực đánh rơi xuống nhưng không trúng nơi yếu hại và lại được mọi người bên dưới nhẹ nhàng đón lấy, nên không một người nào thọ trọng thương.

Một lão bà tóc bạc phơ thất thểu đi đến trước mặt Sách Thiên Thái và Sách Ngọc Châu, nước mắt ràn rụa nhìn hai người hồi lâu, đoạn ngồi xuống khóc sụt sùi, nghẹn ngào thốt chẳng nên lời. Sách Ngọc Châu mắt cũng nhòa lệ, quay sang lão bà nói :

- Mẫu thân, tất cả đều do định số, mẫu thân đừng buồn nữa!

Lão bà thở dài :

- Không sai, tất cả đều là do định số, Châu nhi... nỗi khổ của người quá to lớn!
- Mẫu thân đừng nhắc đến là hơn, thương thế phụ thân không nhẹ, nhị thúc và tam thúc...

Sách Thiên Thái bồng cựa mình, mở bừng mắt ra nói :

- Thế là hết, hết tất cả, ta đã sám hối quá muộn màng, đây là sự trừng phạt của trời cao, ta phải vui lòng chấp nhận thôi.

Sách Ngọc Châu vội an ủi :

- Phụ thân chó nên đau lòng, những gì trong quá khứ không sao vẫn hồi được, nhưng chúng ta còn có thể xây dựng tương lai mà.

Sách Thiên Thái thở dài :

- Ta không còn tương lai nữa đâu, ta thật có lỗi với mọi người...

Sách Ngọc Châu bối rối :

- Mẫu thân... hãy khuyên phụ thân đi!

Lão bà lắc đầu thở dài :

- Thiên Thái, ông cảm thấy thế nào?

Sách Thiên Thái bỗng nắm lấy tay bà, cười ảo não :

- Đã tổn thương nơi yếu hại, lát nữa đây chắc chắn sẽ chết... lúc này ta cũng chẳng biết phải nói gì... Ngọc Châu hãy chăm lo cho mẫu thân... ta đành mang theo tội nghiệt đây mình ra đi...

Tình hình dưới chân núi lúc này đã lắng dịu, Mai Dao Lân thoáng chau mày kiếm, đứng chấp hai tay sau lưng.

Thần Thủ Nữ nhẹ đẩy Mai Kiếm Vân nói :

- Hãy đến xem thử... không nên hờ hững thế này và càng không nên ngại sự có mặt của muội.

Mai Kiếm Vân cảm kích đưa mắt nhìn phu nhân, trước tiên đi về phía Mai Dao Lân, vỗ vỗ vai chàng nói :

- Lân nhi...

Mai Dao Lân vội quay lại :

- Phụ thân...

Mai Kiếm Vân giọng trĩu nặng :

- Ta hiểu nỗi lòng người, nhưng...

- Phụ thân không cần phải nói, hài nhi hiểu ý phụ thân rồi, việc tại đây hài nhi bỏ qua hết.

Mai Kiếm Vân thở phào :

- Thật khổ cho người, nhưng con người dẫu sao cũng có tình cảm, hướng hồ...

Mai Dao Lân đưa mắt nhìn về cõi xa, bình thần nói :

- Hài nhi hiểu rồi!

Mai Kiếm Vân khẽ thở dài, quay người đi về phía Tiêu Vân Ngân Long, cúi xuống khẽ nói :

- Nhạc phụ!

Sách Ngọc Châu xúc động đưa mắt nhìn Mai Kiếm Vân, đoạn quay lại Sách Thiên Thái đã gần như hôn mê, run giọng nói :

- Phụ thân! Phụ thân! Kiếm Vân đến thăm hỏi lão nhân gia đây!

Sách Thiên Thái cố mở mắt, ánh mắt đờ đẫn nhìn Mai Kiếm Vân, không cảm được hai giọt nước mắt lăn dài xuống.

Mai Kiếm Vân khẽ nói :

- Nhạc phụ, thương thế của lão nhân gia... tiểu tể có thể vận công điều trị.

Sách Thiên Thái nhếch môi cười chua xót, thở dài yếu ớt :

- Không ích gì đâu, hơn nữa sự kết cuộc ngày hôm nay tuy tệ hại, song cũng hết sức tốt, Ngân Long bảo tiêu tan, gia đình họ Sách cũng tan nát, song còn có các người... Kiếm Vân...

Mai Kiếm Vân vội nói :

- Cha con họ Nhạc đã bị Thiên Môn đạo nhân đánh rơi xuống núi, chẳng hay...

Sách Thiên Thái gắng gượng tiếp lời :

- Mỗi hận thù giữa Ngân Long bảo và Vạn Tùng môn kẻ như đã hòa nhau, lão phu không muốn hận thù kéo dài đến đời sau nữa, hãy để cho họ rời khỏi đây, đừng gây khó khăn.

- Tiểu tể xin tuân mạng.

Sách Thiên Thái thở mạnh một hơi, đoạn lại yếu ớt nói :

- Hạnh Hoa sơn trang trong núi Phục Ngưu là chút cơ nghiệp lão phu đã mua lại khi trước, Kiếm Vân, Ngọc Châu, hãy đưa những người còn sống sót đến đó, từ nay hãy lo canh tác truyền gia, tuyệt đối không nên để cho đời sau tranh hùng... giang hồ...

Chưa dứt lời, đầu bỗng nghẹo sang bên, trút hơi thở cuối cùng.

Sách Ngọc Châu bật khóc nức nở, Mai Kiếm Vân buồn bã đứng lên, buông tiếng thở dài thậm thượt, quay người đi về phía ba cha con họ Nhạc bị phong bế huyết đạo đang nằm trên đất.

Nhạc Thừa Vũ mắt nhắm nghiền, không nói một lời.

Họ bị Thiên Môn đạo nhân đánh rơi xuống núi, thương thế rất nhẹ, song đã bị Sanh Thiên Tẩu và mọi người nhanh chóng điểm khóa huyết đạo.

Mai Kiếm Vân đến gần, vung chỉ giải khai huyết cho họ. Nhạc Thừa Vũ mở mắt ra, nhật giọng hỏi :

- Tại sao ngươi lại giải huyết cho bọn ta?

Mai Kiếm Vân trầm giọng nói :

- Thương thế các vị ra sao, có đi đứng được không?

Nhạc Thừa Vũ ngơ ngẩn :

- Ngươi nói vậy nghĩa là sao?

Mai Kiếm Vân lạnh lùng :

- Nếu còn đi được, các vị có thể rời khỏi đây!

Nhạc Thừa Vũ sững sốt :

- Sao vậy? Các người không lấy tính mạng bọn ta ư?

Mai Kiếm Vân nghiêm giọng :

- Đại bảo chủ đã có di ngôn, ông không muốn hận thù kéo dài đến đời sau, nên đã để cho các vị một con đường sống, từ nay các vị cũng nên ăn năn sám hối là hơn.

Nhạc Thừa Vũ đứng phắt dậy, quay nhìn Nhạc Minh Tùng và Nhạc Phong Tùng hỏi :

- Hai người đi được hay không?

Hai người vội đồng thanh nói :

- Được, nhưng...

Nhạc Thừa Vũ cắn răng :

- Bất luận họ giữ lời hay không, chúng ta đi!

Mai Dao Lân tự nãy giờ vẫn chấp tay sau lưng, giờ bỗng trầm giọng quát :

- Đứng lại!

Nhạc Thừa Vũ chững bước, cười khẩy nói :

- Mai Dao Lân, lão phu đã biết trước ngươi không bao giờ buông tha cho bọn ta, động thủ đi!

Mai Dao Lân giọng lạnh toát :

- Gia phụ đã bằng lòng buông tha cho các vị, Mai mỗ không bao giờ giữ các vị lại, nhưng có điều các vị không thể bỏ đi như vậy!

Nhạc Thừa Vũ cắn răng :

- Vậy chứ ngươi muốn lão phu đi như thế nào?

Mai Dao Lân đánh giọng :

- Ít ra thì các vị phải có câu trả lời tâm ý của gia phụ chứ!

Nhạc Thừa Vũ đỏ bừng mặt, quay sang Mai Kiếm Vân vòng tay nói :

- Lão phu sớm đã chán ngán sát phạt trên giang hồ, những tháng năm còn lại nhất định sẽ lui ẩn nông canh, vĩnh viễn không màng đến chuyện giang hồ nữa.

Mai Kiếm Vân cũng vòng tay đáp lễ :

- Những mong tôn giá tâm khảm như nhất, chớ quên những lời đã nói hôm nay.

- Nếu lão phu mà bội tín, con cháu dòng họ Nhạc đều sẽ chết thê thảm.

Mai Kiếm Vân mỉm cười :

- Vậy là đủ rồi, xin mời tôn giá tự tiện.

Nhạc Thừa Vũ liền quay người, cùng Nhạc Minh Tùng và Nhạc Phong Tùng phóng nhanh đi, thoáng chốc đã mất dạng. Mai Dao Lân đứng bên Mai Kiếm Vân, trầm ngâm không nói gì cả. Sau cùng Mai Kiếm Vân thở dài nói :

- Cục diện hôm nay nên giải quyết thế nào? Ngân Long bảo đã bị thiêu hủy, Sách Thị tam hùng đều tử vong, những người già yếu này...

Mai Dao Lân vội nói :

- Có mặt phụ thân, hài nhi không dám phạm thượng quyết định.

Mai Kiếm Vân khẽ thở dài :

- Ta nghĩ Lân nhi cũng nên có chút ý kiến, bởi lẽ...

Bỗng lắc đầu thở dài, bỏ dở câu nói. Mai Dao Lân thoáng chau mày :

- Phụ thân đã muốn hài nhi có ý kiến, vậy thì hài nhi xin nói thẳng.

- Vậy tốt quá, nói ra để mọi người cùng bàn.

Mai Dao Lân đảo quanh mắt :

- Trước lúc từ trần Sách Thiên Thái có bảo là một Hạnh Hoa son trang ở núi Phục Ngưu, nếu đúng như vậy thì đó chính là một nơi an thân lập mệnh rất tốt.

Mai Kiếm Vân gật đầu :

- Phải rồi, nên đưa họ đến đó!

- Chẳng những gia quyến họ Sách, theo ý hài nhi thì phụ mẫu thân và Sách di cũng nên đến đó cư trú một thời gian.

Mai Kiếm Vân nghiêm mặt :

- Vì sao vậy? Chẳng lẽ ngươi... vẫn còn thù hận Ngân Long bảo sao?

Mai Dao Lân lắc đầu :

- Phụ thân đã hiểu lầm rồi, việc đã qua hài nhi không bao giờ nhắc lại nữa, ý hài nhi một là trên đường có người bảo vệ, hai là phụ mẫu thân và Sách di cũng có thể nhân cơ hội này sống yên ổn một thời gian.

Mai Kiếm Vân chau mày :

- Nhưng hiện nay...

- Hải nhi biết là phụ thân không muốn từ bỏ trách nhiệm nhưng hiện nay chốn giang hồ chỉ còn lại mỗi mình Vạn Tượng cung, một khi Vạn Tượng cung tiêu tan, võ lâm Trung Nguyên kể như thái bình... Hải nhi đã đối phó nhiều rồi, chả lẽ không đối phó nổi Vạn Tượng cung hay sao?

- Ngươi bướng bỉnh quá!

Mai Dao Lân thở dài :

- Phụ thân nên biết đó không phải là bướng bỉnh, bởi việc tiêu diệt Vạn Tượng cung là trách nhiệm của hải nhi. Gia sư cũng từng bảo, kẻ thù thứ nhất của hải nhi chính là Vạn Tượng công tử.

Mai Kiếm Vân hỏ thẹn cúi mặt :

- Ta cũng chưa tròn trách nhiệm đối với ngươi, phải chi khi xưa...

- Phụ thân đừng nói nữa... Hải nhi không trách phụ thân đâu, chỉ xin phụ thân chấp thuận lời kiến nghị của hải nhi thôi.

Mai Kiếm Vân gật đầu :

- Thôi được, ta bằng lòng!

Trong gió sớm hắt hiu thổi, mọi người chia làm ba nhóm lên đường.

Nhóm thứ nhất là gia quyến Ngân Long bảo cùng đi thể Tiêu Vân Ngân Long Sách Thiên Thái do Mai Kiếm Vân, Thần Thủ Nữ Hoa Ngọc Nhi, Sách Ngọc Châu, vợ chồng Địa Hành Hiệp Lục Cơ và Toàn Phong Khách Lục Tử Kiên hộ tống, rầm rộ thẳng tiến về phía Phục Ngưu sơn.

Nhóm thứ nhì là hai vợ chồng Cửu Hoàn Kiếm và Huyết Phụng phu nhân, họ bảo là có việc riêng cần lo liệu nên phải đi riêng.

Nhóm thứ ba là Điền đạo nhân, Võ Thừa Vân Bạch Phi, Phi Phụng công chúa Phụng Ưc Bình, Kim Phụng Ngọc Nữ Hoa Diễm Phương, Điều Đài Mục Nữ Vân Phụng Linh cùng Mai Dao Lân và Sanh Thiên Tẩu Hân Thiên Hồng.

Ba nhóm người sau khi bịn rịn chia tay, lần lượt lên đường, mỗi nhóm đi lo nhiệm vụ riêng.

Mai Dao Lân thần thái nặng nề, không hề nói cười, cùng mọi người tiến bước. Điền đạo nhân sải bước đi đến trước mặt Mai Dao Lân cười nói :

- Tiểu tử, chúng ta đi đâu vậy?

Mai Dao Lân ngăn người :

- Đã đi cùng tiền bối, dĩ nhiên phải nghe theo chỉ thị của tiền bối rồi.

Điền đạo nhân xua tay :

- Không, không, tuy nhiều người đi cùng, nhưng phải là ngươi làm chủ, đi đâu cũng phải do ngươi quyết định, bằng không bản đạo đành phải cáo từ.

Mai Dao Lân vừa định đáp lời, Sanh Thiên Tẩu bỗng nói :

- Lẽ đương nhiên là phải đến Vạn Tượng cung rồi!

Mai Dao Lân lắc đầu :

- Tại hạ tạm thời chưa muốn đến đó!

Sanh Thiên Tẩu sừng sốt :

- Thiếu chủ đây chẳng phải nói thật, Vạn Tượng cung là nơi lẽ ra thiếu chủ đã phải đến từ lâu, Vạn Tượng cung một ngày chưa diệt, Vạn Tượng công tử một ngày chưa trừ, võ lâm giang hồ chưa thể có ngày bình yên.

Mai Dao Lân mỉm cười :

- Mai mỗ nói thật đó chứ! Thế nhưng, Vạn Tượng cung đành rằng là đến, nhưng tạm hoãn vài hôm mới có thể đi được.

- Thiếu chủ... đây không như tác phong của thiếu chủ trước đây rồi.

Mai Dao Lân cười :

- Mấy ngày nay chúng ta có từng nghỉ ngơi chưa?

- Thiếu chủ mỗi một ư?

Mai Dao Lân đưa mắt nhìn Vân Bạch Phi, Điền đạo nhân, Vân Phụng Linh, Kim Phụng Ngọc Nữ và Phụng Ưc Bình nói :

- Mai mỗ tuy không mỗi một, nhưng phải để cho họ nghỉ ngơi vài hôm.

- Vâng, vâng! Thiếu chủ nói rất phải!

- Từ đây đi về hướng Tây có những nơi nào vậy?

Sanh Thiên Tẩu ngẫm nghĩ chốc lát :

- Chừng ba mươi dặm có Ngũ Liễu trấn, bảy mươi dặm là Chiêu Bình tập, nếu đến Lữ Giang thành là phải đi hơn một trăm ba mươi dặm, nơi đó đã đến dưới chân Hoàng Vân sơn.

- Thành Lữ Giang dường như là một nơi rất phồn thịnh!

- Vâng, Lữ Giang thành nằm trên đường cái quan, thương khách quy tụ, dân cư sầm uất, hết sức phồn thịnh.

- Vậy thì chúng ta hãy đến Lữ Giang thành để nghỉ ngơi thoải mái vài hôm, đối với Vạn Tượng cung là cuộc chiến cuối cùng, thắng bại khó mà lường trước được, chúng ta cũng nên vui chơi vài hôm mới phải.

Thế là đoàn người thẳng tiến về hướng Tây.

Kim Phụng Ngọc Nữ, Vân Phụng Linh và Phụng Ưc Bình ba nàng đi bên nhau, theo sau là Hữu Vệ Kim Tụ lão bà Lý Âu.

Ba nàng tựa hồ bị câu thúc rất nhiều, có lẽ do sự có mặt của Võ Thừa Vân Bạch Phi và Điền đạo nhân, đi theo sau Mai Dao Lân cách một khoảng xa như thể không quen biết nhau.

Sau cùng Kim Phụng Ngọc Nữ khẽ thở dài nói :

- Hai vị muội muội có biết vì sao Dao Lân lại muốn đến Lữ Giang thành không?

Phụng Ưc Bình phản khởi đáp :

- Lân ca đã nói rồi mà! Đến đó để nghỉ ngơi vài hôm cho tinh thần và thể lực sung mãn, hầu khiêu chiến với Vạn Tượng cung, chúng ta có thể thông dong vài ngày rồi.

Kim Phụng Ngọc Nữ lắc đầu :

- Không phải vậy đâu!

Phụng Ưc Bình ngạc nhiên :

- Vậy chứ vì sao?

Vân Phụng Linh tiếp lời :

- Lân ca định đến Hoàng Vân sơn đấy!

Kim Phụng Ngọc Nữ gạt đầu thở dài :

- Không sai, có lẽ Linh muội đã nghe được, Dao Lân định đến đó gặp gỡ Vạn Tượng công tử.

Phụng Ưc Bình rầu rĩ :

- Việc gì mà tiểu muội không hề hay biết thế nhỉ?

Kim Phụng Ngọc Nữ mặt nghiêm trọng :

- Lúc tình hình dưới núi đang hỗn loạn, sứ giả của Vạn Tượng cung đã đến trao cho Dao Lân một bức thư, tuy tỷ tỷ không biết trong thư đã viết gì, song nghe họ nói với nhau là Vạn Tượng công tử mời Dao Lân đến Âm Phong Hạp gặp gỡ, và không cho người khác đi cùng, chỉ một mình Dao Lân thôi.

Phụng Ưc Bình hốt hoảng :

- Lân ca đã chấp nhận ư?

Kim Phụng Ngọc Nữ gật đầu :

- Đúng vậy!

- Đó là cạm bẫy. Ôi! Sao, Lân ca lại dại thế này?

Vân Phụng Linh tiếp lời :

- Không phải dại, mà đó là khí độ anh hùng lỗi lạc!

Phụng Úc Bình chau mày :

- Nhưng nếu Lân ca phớt lờ, ắt sẽ trúng mai phục của Vạn Tượng công tử, chả lẽ chúng ta lại tro mắt nhìn Lân ca đi hay sao?

Kim Phụng Ngọc Nữ mỉm cười :

- Vậy chứ theo ý Bình muội thì sao?

Phụng Úc Bình kiên quyết :

- Ngăn cản Lân ca, vô luận thế nào cũng không cho đi.

Vân Phụng Linh lắc đầu :

- Không thể vậy được, cá tính Lân ca chúng ta đều hiểu rất rõ, Lân ca lòng đã quyết, chúng ta ngăn cản được ư?

Phụng Úc Bình xịu mặt :

- Nhưng dù thế nào chúng ta cũng phải nghĩ cách chứ!

Kim Phụng Ngọc Nữ gật đầu :

- Đương nhiên là phải nghĩ cách rồi, trước hết chúng ta hãy lựa lời khuyên ngăn, sau đó...

Đoạn kể tai Vân Phụng Linh và Phụng Úc Bình thì thầm một hồi, hai nàng đều lộ vẻ vui mừng, gật đầu nói :

- Cũng đành phải vậy thôi!

Thế là ba nàng tiếp tục tiến bước. Im lặng một hồi, Phụng Úc Bình bỗng nói :

- Tiểu muội có điều này muốn nói, nhưng...

Kim Phụng Ngọc Nữ cười tiếp lời :

- Bình muội có gì cứ nói, hà tất áp a áp ứng thế này.

Phụng Úc Bình nhoẻn cười :

- Điều này đã giấu kín trong lòng từ lâu, có lẽ ba chúng ta đều... Lân ca phải không nào?

Kim Phụng Ngọc Nữ và Vân Phụng Linh đều đỏ mặt thẹn thùng lặng thinh. Phụng Úc Bình thản nhiên cười :

- Hai vị tỷ tỷ đừng e thẹn như vậy, điều này nhất định chúng ta phải nói rõ mới được.

Vân Phụng Linh ngập ngừng :

- Công chúa với Dao Lân thật xứng đôi, còn Phụng Linh thì...

Phụng Úc Bình vội bịt miệng nàng, nhoẻn cười nói :

- Linh tỷ đừng nói nữa, chúng ta ba người đều không thể rời xa nhau, nếu như... bốn người có thể kề cận bên nhau thì tốt biết mấy, chẳng hay hai vị tỷ tỷ...

Kim Phụng Ngọc Nữ xúc động tiếp lời :

- Bình muội lòng dạ thật quảng đại! Linh muội, từ nay ba chúng ta đã là một lòng một dạ rồi!

Thế là ba nàng cùng xiết chặt tay nhau kẻ như đã thề cam kết trong lòng. Võ Thừa Vân Bạch Phi và Diên đạo nhân đi cùng, giữa Mai Dao Lân và ba thiếu nữ. Diên đạo nhân quét mắt nhìn quanh, bỗng quay sang Võ Thừa Vân Bạch Phi khẽ nói :

- Tướng gia nhận thấy có điều gì không ổn chăng?

Vân Bạch Phi vội nói :

- Lão tiên bối không nên xưng hô như vậy, tại hạ quả thật không dám gánh nhận, chẳng hay lão tiên bối đã nhận thấy điều chi không ổn vậy?

Diên đạo nhân cười cười nói :

- Bản đạo không gọi là tướng gia thì tướng gia cũng đừng gọi bản đạo là lão tiên bối... À phải rồi, bản đạo gọi tướng gia là các hạ, tướng gia gọi bản đạo là đạo trưởng, vậy được chăng?

- Vậy thì tại hạ cung kính chi bằng tòng mệnh, đạo trưởng đã nhận thấy điều chi không ổn vậy?

Diên đạo nhân mỉm cười :

- Bản đạo tuy cả đời chưa từng dính líu đến phụ nữ, chẳng hiểu gì về tình cảm đôi lứa, nhưng trong hoàn cảnh này, bản đạo cảm thấy ngại ngại làm sao ấy.

Đoạn đưa mắt nhìn Mai Dao Lân đi trước, rồi lại đưa mắt nhìn ba thiếu nữ đi sau. Võ Thừa Vân Bạch Phi cười :

- Đúng vậy, chúng ta đã gây chướng mắt cho họ rồi!

- Vậy thì chúng ta hãy tránh đi nhé!

Võ Thừa Vân Bạch Phi bỗng đùa :

- Xin chấp hành theo ý kiến đạo trưởng!

Diên đạo nhân đảo mắt nhìn quanh, đoạn quay người đi về phía ba thiếu nữ, ngoắc tay với Hữu Vệ Lý Âu nói :

- Tôn giá hãy đến đây, bản đạo có điều cần nói.

Hữu Vệ Lý Âu ngạc nhiên, vội đến gần hỏi :

- Lão đạo trưởng có điều chi dạy bảo?

Diên đạo nhân cười :

- Hai từ dạy bảo, bản đạo không dám nhận, nhưng có một việc nhỏ cần bàn với tôn giá, tốt hơn tôn giá hãy rời xa quý tiểu thư, cùng bản đạo đi trước làm tiên phong.

Hữu Vệ chưa hiểu ý, trở mặt nói :

- Lão đạo trưởng nói vậy nghĩa là sao, lão thân tất nhiên là phải đi theo tiểu thư, vì lẽ gì phải đi với lão đạo trưởng chứ?

Diên đạo nhân phì cười, nói thật khẽ :

- Vô Lượng Thọ Phật! Nếu tôn giá cứ bám sát theo quý tiểu thư như thế này, nàng ta sẽ vĩnh viễn không có cơ hội để bày tỏ nỗi lòng với Mai Dao Lân.

Lý Âu đảo mắt liên hồi, bỗng vỗ mạnh cái bốp lên trán :

- Ô, lão thân rõ là già cả mù mắt, lão đạo trưởng nghĩ thật chu đáo, đúng rồi chúng ta nên đi tiên phong mới phải.

Thế rồi cũng chẳng thềm nói với Kim Phụng Ngọc Nữ một lời, sai bước đi tới trước. Diên đạo nhân và Vân Bạch Phi đưa mắt nhìn nhau cười, cũng bước nhanh tới trước, ngoắc tay gọi Sanh Thiên Tẩu đi cùng với Mai Dao Lân.

Sanh Thiên Tẩu ngo ngắc đi đến, thì lễ nói :

- Hai vị có gì dặn bảo vậy?

Diên đạo nhân cười :

- Chúng ta hãy nói ngắn gọn, hãy nhìn ba vị cô nương kia, đừng làm chướng mắt người ta, chúng ta hãy đi trước tránh mặt là hơn.

Sanh Thiên Tẩu cười hề hề :

- Đừng thấy lão đạo trưởng tuổi cao thế này, cũng hiểu khá nhiều về chuyện tình cảm nhi nữ đấy chứ!

- Hừ, lão cao kều dám trêu chọc bản đạo hả?

Sanh Thiên Tẩu toét miệng cười, không nói gì nữa, sai bước đuổi theo Hữu Vệ Lý Âu đã đi trước hơn hai mươi trượng.

Điền đạo nhân đi nhanh để bên Mai Dao Lân, lớn tiếng nói :

- Đồng người tụ tập một chỗ dễ gây người chú ý, chúng ta hãy chia ra từng tốp mà đi.

Mai Dao Lân hiểu ý mọi người, cười bẽn lèn nói :

- Lão tiên bối, vậy thì...

Điền đạo nhân cười to :

- Không hề gì, đằng nào cũng là đến Lưu Giang thành, bọn này đi trước mở đường, các vị hãy thư thả mà đi.

Không chờ Mai Dao Lân trả lời, đã cùng Vân Bạch Phi phi thân phóng đi, thoáng chốc đã ra xa mấy mươi trượng. Phụng Ưc Bình thấy vậy sừng sốt nói :

- Việc gì mà họ lại bỏ đi cả thế này! Phụng tử, ngay cả Hữu Vệ của Phụng tử cũng đã đi theo họ rồi!

Kim Phụng Ngọc Nữ mặt đỏ bừng :

- Rõ ràng là họ muốn tạo cơ hội cho chúng ta với Dao Lân...

Phụng Ưc Bình đỏ mặt :

- Họ thật hư quá...

Tuy miệng nói vậy, song nàng với Kim Phụng Ngọc Nữ và Vân Phụng Linh lại bước đi nhanh hơn. Trong khi ấy Mai Dao Lân cũng bước chậm lại, thế là chỉ một lát họ đã đi cùng bên nhau. Mai Dao Lân đỏ mặt, ấp úng nói :

- Đã khiến mọi người vất vả quá...

Kim Phụng Ngọc Nữ khúc khích cười :

- Bây giờ đừng nói tới điều ấy, hãy bàn về việc của bốn chúng ta là hơn.

Mai Dao Lân bối rối :

- Việc giữa bốn chúng ta ư?

Kim Phụng Ngọc Nữ đắm mắt nhìn chàng :

- Phải, việc giữa bốn chúng ta, Lân đệ phải có sự quyết định.

Mai Dao Lân trầm ngâm lặng thinh, sắc mặt thoạt đỏ thoạt trắng liên hồi.

Phụng Ưc Bình ngậy thơ nói :

- Bất kể Lân ca quyết định ra sao, bốn chúng ta cũng không thể nào rời xa nhau được!

Nói xong bất giác đỏ bừng mặt. Kim Phụng Ngọc Nữ cười gượng :

- Lân đệ, đây là với bất đắc dĩ, lẽ ra tỷ tỷ không muốn xen vào, nhưng...

Mai Dao Lân nghiêm nghị :

- Mai Dao Lân này có tài đức gì, được ba vị khuynh tâm thế này, có điều... chốn giang hồ nguy hiểm khó lường, sinh mệnh khác nào sương sớm, chỉ sợ phụ lòng ba vị...

Vân Phụng Linh tiếp lời :

- Đừng nói nữa, cuộc đời tri kỷ khó gặp, bốn chúng ta có thể kẻ được là tâm giao tri kỷ, vậy chẳng quá đủ hay sao?

Phụng Ước Bình lắc đầu :

- Chỉ là tri kỷ không chưa đủ, chúng ta phải vĩnh viễn trọn đời không rời xa... Lân ca hãy nói đi, hãy tỏ rõ thái độ của mình đi chứ!

Mai Dao Lân xúc động :

- Ba vị đã nặng tình thế này, Dao Lân còn gì để nói nữa, chỉ cần còn một hơi thở, Dao Lân sẽ cùng ba vị sướng khổ có nhau.

Phụng Ước Bình cười ngọt lịm :

- Lân ca đừng có gọi ba vị này ba vị nọ nữa, mối quan hệ giữa chúng ta đã được xác định rồi chứ?

Mai Dao Lân khẳng khái :

- Gia phụ và gia mẫu chắc chắn sẽ không phản đối, chỉ cần tôn trọng ba vị đồng ý là kể như mối quan hệ đã được xác định.

Kim Phụng Ngọc Nữ đỏ mặt :

- Kim Phụng cung do tỷ tỷ làm chủ, tiên phụ và tiên mẫu sớm đã từ trần, không có bậc tôn trưởng nào can thiệp đến chung thân đại sự của tỷ tỷ, bản thân tỷ tỷ có thể tự quyết định.

Vân Phụng Linh cũng thẹn thùng nói :

- Gia phụ hết sức kính phục Lân ca, đó chính là điều ông mong muốn, tất nhiên cũng không từ chối, chỉ Công chúa là chưa được Hoàng hậu...

Phụng Ước Bình nhảy cẫng lên :

- Tiểu muội càng không có vấn đề gì, mẫu hậu xưa nay rất cưng chiều tiểu muội, muốn gì được nấy, mọi người hãy yên tâm, nếu biết tiểu muội làm vợ Mai Dao Lân, một đại anh hùng lừng danh võ lâm, mẫu hậu sẽ vui sướng biết dường nào.

Mai Dao Lân cười gượng :

- Bình muội chớ quá đề cao ngu ca, biết đâu sẽ còn gặp rắc rối cũng nên.

Phụng Ước Bình dẫu môi :

- Có rắc rối cũng là phát sinh ở nơi Lân ca thôi, bọn này sẽ không bao giờ có vấn đề gì cả.

Kim Phụng Ngọc Nữ tiếp lời :

- Vậy là chúng ta kể như đã tỏ rõ nỗi lòng rồi!

Vân Phụng Linh cười khúc khích :

- Có cần bái thiên địa không?

Kim Phụng Ngọc Nữ cười :

- Giang hồ nhi nữ một lời hứa đáng giá ngàn vàng, đâu cần phải bày ra cái lễ phạm tục ấy. Thật ra cho dù son mình hải thệ, một khi đã thay lòng đổi dạ thì cũng chẳng có sức mạnh nào ràng buộc được cả.

Mai Dao Lân nghiêm giọng :

- Ba vị yên tâm, Dao Lân không phải kẻ bạc tình bạc nghĩa, sẽ không bao giờ phụ lòng ba vị đâu!

Phụng Ước Bình chau mày :

- Lại nữa rồi! Gì mà ba vị, ba vị gì chứ?

Mai Dao Lân đỏ mặt :

- Ô... Bình muội đừng đùa nữa mà!

Phụng Ước Bình phụng phịu :

- Không được, Lân ca nhất định phải nói cho rõ ràng, ba vị gì nào?

Kim Phụng Ngọc Nữ và Vân Phụng Linh đều bụm miệng cười khúc khích, không nói gì cả.

Mai Dao Lân ngằn ngừ hồi lâu, sau cùng mới đỏ mặt nói :

- Ba vị... ái thể!

Ba thiếu nữ liền tức đỏ mặt thẹn thùng, nhưng trong lòng lại vô cùng ấm áp. Thế rồi bốn người vui vẻ tiếp tục tiến bước.

Lộ trình hơn một trăm ba mươi dặm, họ đã phải đi mất hai ngày, vào lúc hoàng hôn hôm sau mới đến Lữ Giang thành, chỉ thấy ngựa xe tấp nập, người qua lại dập dềnh, hết sức náo nhiệt.

Nhóm Điên đạo nhân đi trước sớm đã thuê xong khách điểm và đặt sẵn bàn ăn, đó là khách điểm Cao Thăng to lớn nhất trong Lữ Giang thành, họ đã thuê bao cả hai dãy phòng và đại sảnh.

Trong đại sảnh đèn đóm sáng choang, nhóm Điên đạo nhân đã bày sẵn bàn ăn chờ đợi. Mai Dao Lân đỏ mặt tía tai, hết sức ngượng ngùng, ba thiếu nữ cũng thẹn đỏ mặt, dùng khăn tay che miệng lặng thinh.

Tuy nhiên đây là một đêm rất đáng ghi nhớ, mọi người thoải mái ăn uống, khi đã thấm hơi men, lại khôi phục hào khí giang hồ nhi nữ, nói năng dần không còn câu thúc nữa.

Phụng Úc Bình đầu tiên quay sang Mai Dao Lân hỏi :

- Chúng ta sẽ ở lại đây bao lâu vậy?

Mai Dao Lân mỉm cười :

- Mọi người hứng thú thể này, ở thêm vài hôm cũng không hề gì, đằng nào...

Bỗng ngưng lời, không nói tiếp nữa. Phụng Úc Bình phụng phịu :

- Đằng nào sao hả? Sao Lân ca lại nói năng không đầu không đuôi thể này?

Mai Dao Lân cười ngai ngùng :

- Đằng nào kẻ địch sau cùng chỉ còn lại Vạn Trọng cung nữa thôi, sớm một ngày hay muộn một ngày cũng không có gì quan trọng.

Phụng Úc Bình bỗng đổi giọng lạnh lùng :

- E rằng đó không phải là những lời nói thật lòng.

Mai Dao Lân thoáng chau mày :

- Bình muội nghĩ vớ vẩn gì vậy? Chẳng lẽ ngu ca...

Lại không sao nói tiếp được nữa, ra chiều hết sức ngượng ngùng. Điên đạo nhân bỗng cười to nói :

- Vậy cũng chẳng trách Công chúa đã thất mắc, Mai thiếu hiệp của chúng ta quả là khác lạ hẳn, trước đây lời lẽ sắc bén, nói năng lưu loát, sao bây giờ lại ấp a ấp úng thể này.

Phụng Úc Bình buông tiếng hừ mũi :

- Đó là vì trong lòng có điều mờ ám nên mới như vậy.

Mai Dao Lân đỏ mặt :

- Bình muội đa nghi quá, ngu ca... quả thật là không có điều gì mờ ám, chẳng qua là ngu ca đang suy nghĩ cách đối phó với Vạn Trọng cung...

Phụng Úc Bình tiếp lời :

- Tục ngữ có câu: “Một cây làm chẳng nên non, ba cây chụm lại nên hòn núi cao”, sao không nêu ra để mọi người cùng thương nghị chứ?

Mai Dao Lân cười :

- Đó là lẽ đương nhiên, nhưng chúng ta đâu phải ngày mai đã tiến đánh Vạn Trọng cung, bây giờ chúng ta phải quên đi mọi ưu phiền để hưởng thụ lạc thú cuộc đời, việc ngày mai hãy để ngày mai hằng tính.

Điên đạo nhân nâng ly lên cười nói :

- Đúng rồi, việc ngày mai hãy để ngày mai hãy tính, chúng ta hãy uống cho thỏa thích trước đã!

Mọi người lần lượt nâng ly, song Phụng Úc Bình lại kể tai Mai Dao Lân khẽ nói :

- Lân ca hãy nhớ cho kỹ, tính mạng của Lân ca cũng là tính mạng của bốn người, Lân ca không thể mạo hiểm một mình, vì như vậy là có lỗi với chúng tiểu muội, và chúng tiểu muội cũng sẽ không bao giờ lượng thứ cho Lân ca.

Mai Dao Lân thoáng giật mình, gượng cười nói :

- Bình muội hãy yên tâm, ngu ca nhất định không vậy đâu!

- Mong là Lân ca tâm khẩu như nhất!

Phụng Úc Bình nói xong, liền nâng ly lên uống cạn một hơi. Bữa ăn kéo dài đến qua khỏi canh hai, mọi người đều đã ngà say, mới chia tay nhau về phòng nghỉ.

Mai Dao Lân trọ riêng một phòng, Điện đạo nhân với Vân Bạch Phi cùng trọ một phòng, ba thiếu nữ với Lý Âu cùng trọ một phòng, còn Sanh Thiên Tẩu thì ngồi trong khách sảnh tĩnh tọa.

Khoảng canh ba, Mai Dao Lân nhón ra khỏi phòng, chàng hành động khẽ đến mức không gây ra chút tiếng động, ngay cả Sanh Thiên Tẩu ngồi trong khách sảnh cũng không hề phát giác.

Mai Dao Lân băng qua khách sảnh, lắng nghe trong phòng ba thiếu nữ và Điện đạo nhân một hồi, đoạn liền phi thân ra khỏi khách điểm.

Nhưng liền sau đó, Kim Phụng Ngọc Nữ, Vân Phụng Linh và Phụng Úc Bình từ trong bóng tối bước ra. Phụng Úc Bình hỏi hà khẽ nói :

- Nhanh lên, Lân ca đã đi xa rồi!

Kim Phụng Ngọc Nữ ung dung cười :

- Chỉ sợ không biết địa điểm, chứ như đã biết Dao Lân đến Âm Phong Hạp trong Hoàng Vân sơn, còn lo không đuổi kịp hay sao?

Phụng Úc Bình mím môi :

- Lân ca thật là tàn nhẫn, đã nói vậy mà cũng bỏ đi thế này!

Kim Phụng Ngọc Nữ thở dài :

- Bình muội không nên oán trách, nên hiểu sự đau khổ Dao Lân phải chịu đựng lớn hơn chúng ta rất nhiều, Dao Lân chẳng thể không đi, nhưng trong lòng hẳn là rất đau khổ.

Phụng Úc Bình vội nói :

- Vậy chúng ta đuổi theo mau, đừng để cho Lân ca mạo hiểm một mình.

Kim Phụng Ngọc Nữ gật đầu :

- Hai vị muội muội hãy đi gọi Điện đạo nhân, tỷ tỷ đi gọi chim phụng, chuẩn bị âm thầm theo dõi.

Thế là ba nàng liền chia tay, mỗi người ai lo việc nấy.

Hãy nói về Mai Dao Lân, chàng với nỗi lòng vô vàn đau khổ rời khỏi kinh hải Cao Thăng, băng qua Lự Giang thành, trong đêm tối đi về hướng Tây, dần tiến vào khu vực Hoàng Vân sơn.

Khi tiến vào rừng núi không bao lâu, chàng phảng phất như nghe có tiếng chim phụng kêu, vội ngược nhìn lên không, nhưng lúc này sương mây giăng thấp, tầm nhìn bị hạn chế, chẳng trông thấy gì cả.

Thì ra trên không, hai con chim phụng đã chờ đến Kim Phụng Ngọc Nữ, Vân Phụng Linh và Phụng Úc Bình, Điện đạo nhân, Vân Bạch Phi, Sanh Thiên Tẩu và Hữu Vệ Lý Âu. Song lúc này bầu trời tối mịt, sương mây dày đặc, không sao trông rõ cảnh vật bên dưới. Phụng Úc Bình lo lắng nói :

- Biết làm sao đây? Chẳng trông thấy Lân ca đâu cả!

Kim Phụng Ngọc Nữ thở dài :

- Trời không chiều lòng chúng ta, biết làm sao hơn, chỉ trách chúng ta không nghĩ đến tình huống này! Bây giờ chỉ còn cách bay thẳng đến Âm Phong Hạp thôi!

Phụng Úc Bình chau mày :

- Vạn Tượng công tử là người rất hiểm độc xảo trá, nếu như y giờ trò ám toán thì biết làm sao?

Kim Phụng Ngọc Nữ rầu rĩ :

- Biết làm sao hơn, thôi đành nguyện cầu trời phò hộ thôi!

Thế là hai con chim phụng liền bay sâu vào trong núi.

Mai Dao Lân một mạch vượt qua mười mấy dặm đường, bỗng chàng đâm ra lưỡng lự, bởi chàng chưa từng đến đây bao giờ, đã không quen đường mà trời tối mịt nên tiến bước hết sức vất vả, hơn nữa chàng cũng chẳng rõ Âm Phong Hạp nằm tại đâu. Bỗng chàng lách người, nấp sau một tảng đá to.

Liền sau đó, một tiếng cười sắc lạnh vang lên nói :

- Mai Dao Lân, ngươi sợ gì kia chứ?

Dứt tiếng bốn lão đạo sĩ đã đến trước mặt cách chừng một trượng, theo sau chính là Thiên Môn đạo nhân.

Mai Dao Lân liền bước ra cười giòn nói :

- Trong đời Mai mỗ chưa bao giờ biết sợ là gì cả. Thật chẳng ngờ dư đáng của Ngân Long bảo giờ đây lại nương nhờ vào Vạn Tượng cung.

Thiên Môn đạo nhân cười khẩy :

- Ngươi nghĩ sai rồi, với thân phận và địa vị của đạo gia, chưa đến nỗi phải hạ mình nương nhờ kẻ khác đâu.

- Vậy sao tôn giá biết đêm nay Mai mỗ đến đây?

Thiên Môn đạo nhân phá lên cười :

- Đạo gia tin tức linh thông, đương nhiên là nghe được rồi.

Mai Dao Lân ha hả cười to :

- Đúng rồi, đây là độc kế mượn đao giết người của Vạn Tượng công tử.

- Đạo gia chẳng hiểu ngươi nói gì cả!

- Tôn giá không cần phải hiểu, Vạn Tượng công tử dùng các vị đánh trận đầu, đã có thể mượn tay Mai mỗ diệt trừ các vị, lại còn có thể tiêu hao thể lực của Mai mỗ, đại gì không làm chứ?

Thiên Môn đạo nhân tức giận :

- Đạo gia không hề lai vãng với Vạn Tượng công tử, sao lại bị y lợi dụng kia chứ?

Mai Dao Lân cười khẩy :

- Việc Mai mỗ với Vạn Tượng công tử gặp gỡ tại Âm Phong Hạp, chỉ có hai người biết, ngoài ra là kẻ đưa thư Huyết Phiến thư sinh Tất Tam Thái, tôn giá được tin từ đâu vậy?

- Đó thì... ơ...

- Hết sức rõ ràng đây là Vạn Tượng công tử đã cố ý tung tin để khiến các vị lọt vào bẫy rập, thật không ngờ các vị lại đại dốt, đã trở thành những kẻ thí mạng đáng thương.

Thiên Môn đạo nhân căm giận :

- Mai Dao Lân, bất kể ngươi nói thế nào, hôm nay chúng ta nhất định phải quyết một phen sinh tử.

Mai Dao Lân cười khẩy :

- Tốt thôi, hãy chuẩn bị đi, Mai mỗ sẽ đưa các vị lên đường ngay đây.

Thiên Môn đạo nhân bỗng cất lên một tiếng huýt dài, liền tức vô số đạo sĩ xuất hiện từ bốn phương tám hướng, ít ra cũng trên trăm người, tuy xem ra hỗn loạn, nhưng mỗi người đều giữ vị trí riêng, rõ ràng là một thế trận nghiêm chỉnh. Mai Dao Lân quét mắt nhìn quanh, cười khẩy nói :

- Chỉ bằng vào Thái Cực Tam Huyền trận này ư?

Thiên Môn đạo nhân sừng sốt :

- Ngươi đã nhận biết tên gọi thể trận, hẳn là cũng biết cách phá trận chứ gì?
- Tuy thể trận nhiều biến hóa, nhưng chưa thể gây khó khăn cho Mai mỗ đâu.

Thiên Môn đạo nhân cười gằn, đưa tay rút từ trên lưng xuống năm lá cờ nhỏ, lớn tiếng nói :

- Tiểu tử Mai Dao Lân, đạo gia phát động thể trận đây!

Năm lá cờ nhỏ chia làm năm màu đỏ vàng lam trắng đen, Thiên Môn đạo nhân rút lấy lá cờ đen, giơ cao vẫy ba cái quát to :

- Bày trận!

Liền tức hàng trăm đạo sĩ di chuyển xoay vòng, khói đen bốc lên trước mặt, trong đêm tối càng thêm ghê rợn, hệt như đứng trong mười tám tầng địa ngục. Mai Dao Lân ngẫm vận thần công hộ thân, ngao ngễ đứng yên tại chỗ.

Trong đêm tối chỉ thấy Thiên Môn đạo nhân lại giơ cao cờ đỏ lên vẫy, liền tức hàng trăm đạo sĩ rút trường kiếm ra, nhất tề vung lên từ bốn phía đâm vào Mai Dao Lân.

Mai Dao Lân đã vận thần công tới mức tối đa, vẫn đứng yên bất động.

Những thanh trường kiếm sắc bén như đâm vào tường đồng vách thép, thấy đều bị đẩy bật ra, khắp người Mai Dao Lân như bủa một chiếc lưới to, chẳng thể nào tiến đến gần. Thiên Môn đạo nhân hét to :

- Mai Dao Lân, sao ngươi đứng yên vậy hả?

Mai Dao Lân cao giọng :

- Mai mỗ với bất biến ứng vạn biến, để xem Thái Cực Tam Huyền trận này của tôn giá có gì là lợi hại?
- Đó là vì ngươi không biết sự biến hóa của thể trận, nên mới không dám manh động.

Mai Dao Lân cười khẩy :

- Chỉ sợ Mai mỗ mà động là sẽ phơi bày máu đỏ, chẳng rõ biết bao người trở thành oan hồn nữa.

Thiên Môn đạo nhân cười phá lên :

- Mai Dao Lân, ngươi chớ có khoác lác.

Mai Dao Lân tức giận :

- Mai mỗ tính nhẫn nại có hạn, đừng khích dấy lửa giận của Mai mỗ là hơn.

Thiên Môn đạo nhân hét to :

- Quân hèn nhát, chớ có khoác lác nữa, hôm nay đạo gia đã nhận thấy rất rõ, ngươi chẳng qua chỉ có hư danh mà thôi.

Mai Dao Lân không dẫn được nữa, quát to :

- Thiên Môn mũi trâu, lão thật là ngoan cố mê muội... Bỏ ĐỀ Thiên Phật!

Liền tức chuông phong xô ra như bài son đảo hải, tiếng rú thảm khốc vang dậy, vô số đạo sĩ lần lượt ngã gục.

Mai Dao Lân tiếp tục quát :

- Phật Giáng Vạn Ma!

Chuông phong càng hung hãn hơn, ào ạt xô ra. Tiếng rú thảm hòa với tiếng rên la, cát đá tung bay mù mịt, tiếng cây gãy đổ ầm ỹ, song chỉ trong chốc lát tất cả lại trở nên yên lặng.

Thiên Môn đạo nhân vô cùng thâm nảo, năm lá cờ đã rơi vung vãi trên mặt đất, ít ra cũng có hơn hai mươi đạo sĩ đã táng mạng.

Thái Cực Tam Huyền trận đã tan rã trong chớp mắt, Mai Dao Lân mặt lạnh nhìn Thiên Môn đạo nhân quát :

- Tôn giá tự liễu đoạn hay còn phải Mai mỗ động thủ?

Thiên Môn đạo nhân mặt xám ngắt, nghiêng răng nói :

- Mai Dao Lân, các hạ không nên đuổi cùng giết tận thế này, thảo nào trong giới võ lâm bảo các hạ là một kẻ hiếu sát tàn bạo.

Mai Dao Lân lạnh lùng :

- Vậy thì tôn giá hẳn biết là hôm nay khó thể toàn mạng!

- Các hạ không thể buông tha cho bản đạo thật ư?

- Mai mỗ đã dung tha cho tôn giá một lần tại Ngân Long bảo rồi, đây là tôn giá tự chuốc lấy họa sát thân, chẳng thể trách Mai mỗ được.

- Vậy môn nhân đệ tử của bản đạo thì sao?

- Họ muốn đi đâu tùy ý, Mai mỗ không màng đến!

Thiên Môn đạo nhân khẽ thờ dài :

- Hôm nay bản đạo đã chấp nhận cái chết, nhưng có một điều bản đạo không hiểu, rõ ràng là các hạ không hề biết cách phá trận, vậy mà các hạ lại phá được Thái Cực Tam Huyền trận do bản đạo tinh luyện, nguyên nhân vì sao?

Mai Dao Lân ngửa mặt cười to :

- Tôn giá có từng nghe chuyện loài kiến bỏ trận chưa? Loài kiến bỏ trận dù tinh vi huyền diệu đến mấy cũng chẳng thể giam hãm được loài người, ví dụ như vậy đủ rõ rồi chứ?

Thiên Môn đạo nhân cả giận :

- Tiểu tử, nguoi dám ví bản đạo là loài kiến, bản đạo thí mạng với nguoi!

Dứt lời đã người kiếm hợp nhất lao đến nhanh như chớp, đâm thẳng vào ngực Mai Dao Lân.

Nhưng Mai Dao Lân vẫn đứng yên, song chưởng đưa lên ngang ngực, ngửa mặt cười vang dội. Chỉ nghe “bùng” một tiếng rền rĩ, cát đá tung bay mù mịt, thiên hôn địa ám.

Một hồi thật lâu, cát bụi lắng dịu, chỉ thấy Mai Dao Lân vẫn đứng ngạo nghễ, còn Thiên Môn đạo nhân thì xương gãy chân bong, bãi hoai nằm dưới đất. Mai Dao Lân bước đến gần, lạnh lùng nói :

- Lão đạo, thương thế ra sao?

Thiên Môn đạo nhân hậm hực :

- Nếu nguoi là trang hảo hớn, hãy mau bồi thêm bản đạo một chưởng.

- Nếu tôn giá còn là đáng anh hùng, hẳn cũng phải chịu đựng được chút đau đớn thế này.

Thiên Môn đạo nhân mặt mày xám ngắt, rên rĩ liên hồi. Mai Dao Lân quét mắt nhìn bảy tám mươi đạo sĩ đứng quanh bỗng nói :

- Mai mỗ cũng có một điều cần hỏi, nếu như tôn giá thú thật, Mai mỗ sẽ cho tôn giá chết một cách nhanh chóng.

Thiên Môn đạo nhân nghiêng răng :

- Hỏi mau!

Mai Dao Lân chậm rãi nói :

- Tôn giá đã ủy thân nơi Ngân Long bảo rất nhiều năm, nhưng tôn giá thật sự trung thành với Sách gia hay với Vạn Tượng công tử?

- Sự thật đã rõ ràng, nguoi còn hỏi làm gì?

- Không hẳn, Mai mỗ nhận thấy tôn giá chưa nói đúng sự thật.

Thiên Môn đạo nhân thờ dài :

- Thôi được, bản đạo có thể thẳng thắn nói ra, lúc đầu bản đạo quả là trung thành với Sách Thị tam hùng, muốn cho Ngân Long bảo trở thành một môn phái mạnh nhất võ lâm, nhưng về sau...

Bỗng ngưng lời bỏ dở câu nói.

Mai Dao Lân cười khẩy :

- Về sau thế nào? Phải chăng đã bị Vạn Tượng cung mua chuộc, trở thành nội gian trong Ngân Long bảo, và có lẽ chính tôn giá đã lập kế đưa ba cha con họ Nhạc vào đó.
- Sự thật quả đúng là vậy.
- Hôm nay tôn giá gặp kết cuộc bi thảm thế này có lẽ cũng chẳng oán trách ai được, bởi tất cả đều là do tôn giá đã tự chuốc lấy.
- Bản đạo chỉ cầu xin... được chết... nhanh chóng..

Mai Dao Lân vung chưởng, “bốp” một tiếng, Thiên Môn đạo nhân ngã ra sau, chết ngay tức khắc. Bảy tám mươi đạo sĩ đứng quanh thấy đều đứng thừ ra ngây dại, không một người nào lên tiếng.

Mai Dao Lân thở phào một hơi dài, sải bước bỏ đi. Chẳng biết là Vạn Tượng công tử đã bày bố thiên la địa võng tại đây, cũng có thể trong sự bố trí này không có người của Vạn Tượng cung, nhưng tất thấy đều do Vạn Tượng công tử điều khiển chỉ huy. Giờ đây chẳng hết sức đề cao cảnh giác, thậm trọng từng bước đi một. Bỗng nhiên chàng chừng bước đứng lại. Chỉ thấy lối đi phía trước đây cỏ dại, rõ ràng là từ nơi khác mang đến chất đồng giữa đường, hễ giẫm đạp là lập tức bốc lên một chút phấn trắng.

Mai Dao Lân buông tiếng cười khẩy, lấy nửa mảnh Thúy Châu ra, bỏ vào miệng ngậm. Phía trước không xa là một khu rừng tùng rậm rạp, Mai Dao Lân chừng bước, lớn tiếng nói :

- Vị bằng hữu nào đang chờ Mai mỗ, bây giờ ra diện kiến được rồi.

Trong rừng im lìm không một tiếng động. Mai Dao Lân nhếch môi cười, ngẫm nghĩ chốc lát, đoạn cất bước tiến tới.

Trong rừng tối om, cơ hồ đưa tay ra không thấy rõ năm ngón, song Mai Dao Lân nội công thâm hậu, tuy trong đêm tối vẫn trông thấy rõ mồn một.

Thế nhưng trong rừng vắng ngắt, không một bóng người.

Mai Dao Lân quét mắt nhìn quanh, lạnh lùng nói :

- Nếu không dám hiện thân tương kiến, Mai mỗ không có thời gian chờ đợi nữa!

Đoạn liền cất bước định băng qua rừng, song chàng vừa đi được vài bước, bỗng cảm thấy có điều khác lạ, dường như có một luồng sức kỳ lạ truyền vào tứ chi, đồng thời đầu choáng mắt hoa, tay chân bải hoải, và lần hồi không còn chịu đựng được nữa.

Mai Dao Lân kinh hoàng, chàng đã ngậm Thúy Châu trong miệng, có sao còn trúng độc thế này? Chàng vội đứng yên, vận công điều tức, liền sau đó chàng càng thêm kinh hãi, thì ra lúc này nội lực của chàng chỉ còn có thể vận đề được năm thành mà thôi, đành vội phong bế mạch huyết trong nội phủ.

Đột nhiên một chuỗi cười dài vang lên, một giọng sắc lạnh nói :

- Tiểu tử họ Mai kia, hôm nay ngươi chịu chết đi thôi!

Mai Dao Lân nghe tiếng biết người, thềm thờ dài nhủ :

- Hôm nay e rằng quả thật lạnh ít dư nhiều rồi!

Nghĩ đoạn đã thấy một lão bà xấu xí như quỷ dữ đi đến trước mặt cách chừng hơn trượng, chính là Thần Độc Vạn Kiếm Hồng. Mai Dao Lân cười khẩy nói :

- Chúng ta lại gặp nhau nữa rồi!

Thần Độc Vạn Kiếm Hồng nghiêng rằng :

- Câu ấy phải do lão thân nói mới đúng, cuộc gặp gỡ tại đây hôm nay là do trời sắp đặt, tiểu tử ngươi có biết là ngươi đã đến lúc lên đường rồi không?

Mai Dao Lân thản nhiên cười :

- Mai mỗ đúng là đang lên đường, nhưng là đến Âm Phong Hạp!

Thần Độc Vạn Kiếm Hồng cười gằn :

- Đó là việc kiếp sau của ngươi, lão thân bây giờ phải đưa ngươi đi gặp Diêm Vương ngay.

- Nếu như tôn giá có khả năng!

Thần Độc chú mắt nhìn chàng, trầm giọng quát :

- Tiểu tử, đã đến lúc ngươi nằm xuống rồi!

Mai Dao Lân cười khẩy :

- Kê nằm xuống phải là tôn giá mới đúng!

Đoạn trầm giọng quát :

- Phật Giáng Vạn Ma!

Liền tức bóng chưởng chập chùng xô ra, Thần Độc Vạn Kiếm Hồng kinh hãi, vội lui nhanh, cả lẫn lẫn bỏ ra xa bốn năm trượng mới tránh khỏi.

Thì ra Mai Dao Lân thấy mình lúc này công lực đã suy giảm, định xuất kỳ bất ý đột kích hạ sát Thần Độc, nào ngờ võ công của Thần Độc cũng chẳng tầm thường, đã bị mụ ta tránh thoát.

Một chiêu chưa đắc thủ, Mai Dao Lân vừa kinh vừa giận, bởi công lực lại bị giảm thêm một thành nữa.

Thần Độc hoàn hồn, chậm bước tiến tới, cười nói :

- Tiểu tử, không ngờ ngươi còn hung hăng đến vậy!

Mai Dao Lân cười khẩy :

- Mụ bố độc âm toán, tuy Mai mỗ bị mắc bẫy, nhưng chưa chắc mụ có thể toại nguyện.

Thần Độc dừng lại cách chừng hai trượng, lạnh lùng nói :

- Tiểu tử, chỉ bằng vào nói khoác chẳng ích gì, trong núi sâu đêm khuya thế này hẳn không có người đến cứu viện đâu. Thành thật mà nói, nếu lão thân lúc này mà động thủ, vẫn có thể lấy mạng ngươi, nhưng lão thân cứ hãy đợi thêm lát nữa, nhìn ngươi tự ngã xuống rồi hãy động thủ cũng chẳng muộn.

Mai Dao Lân lặng người, chàng biết Thần Độc đã không nói ngoa, lát nữa đây mình hẳn sẽ bị độc phát ngã gục, đối phương tha hồ muốn làm gì thì làm.

Song chàng lòng đã quyết, đến khi thật sự không còn chịu đựng được nữa, chàng sẽ động thủ tự tuyệt, thà chết chứ không để lọt vào tay lão độc bà này. Đồng thời chàng còn có một dự tính, tuy chưởng lực không đã thương được Thần Độc, song chàng còn có thể dùng kiếm, như vậy là chàng vẫn còn cơ hội triệt hạ đối phương. Do đó chàng bèn trở nên trầm tĩnh, cố gắng đề tụ một hơi chân khí nơi đan điền, chuẩn bị sẵn sàng ứng biến.

Thần Độc đứng cách ngoài hai trượng, không tiến tới, hiển nhiên mụ vẫn còn e sợ Mai Dao Lân. Mai Dao Lân đảo mắt liên hồi, chợt nảy sinh ra kế giải nguy, bèn đứng yên một hồi, bỗng nhũn người ngồi phệt xuống đất. Thần Độc thấy vậy mừng rỡ nói :

- Tiểu tử, ngươi chịu hết nổi rồi chứ gì? Lão thân đã đoán trước là ngươi khó chịu nổi đến một giờ, nhưng ngươi chịu được lâu thế này cũng khá lắm.

Mai Dao Lân giả vờ nói một cách khó nhọc :

- Thần Độc, thủ đoạn của mụ tàn độc lắm!

Thần Độc cười khoái trá :

- Đối phó với một kẻ địch như ngươi, thủ đoạn không tàn độc thì đâu thể thành công được.

Mai Dao Lân giọng yếu ớt :

- Mai mỗ có một điều chưa rõ, muốn nhờ mụ giải thích xem.

- Được thôi, lão thân có thể cho ngươi chết một cách minh bạch, ngươi hỏi đi!

- Mai mỗ có ngâm Thúi Châu tỵ độc trong miệng, vì sao lại còn bị trúng độc thế này?

Thần Độc đắc ý cười khanh khách :

- Lão thân lẽ nào không biết trên mình ngươi có Thúi Châu tỵ độc, thú thật lão thân bố trí không phải là chất độc.

Mai Dao Lân sững sờ :

- Không phải chất độc, vậy chứ là gì?

Thần Độc cười to :

- Cái thứ lão thần sử dụng là một loại ô thạch phản vạn năm, đó là một loại đá bị nước bẩn trong lòng đất ô nhiễm, bốc ra một loại phản kỳ dị có thể khiến cho kinh mạch con người bị bế tắc, võ công bị phế, mặc cho võ công thâm hậu đến mấy, nội trong ba giờ cũng chắc chắn trở thành phế nhân...

Mai Dao Lâm choáng váng, suýt nữa đã ngã xỉu, bởi chàng biết Thần Độc tuyệt đối không nói ngoa.

Thần Độc đắc ý cười nói tiếp :

- Độc tính của loại ô thạch phản vạn năm này không như các độc tính thông thường, do đó cũng chẳng thể giải trừ bằng các loại thuốc giải hay vật tỵ độc thông thường, trên cõi đời tuyệt đối không có thuốc cứu chữa, vì vậy hôm nay kẻ như ngươi đã tận số rồi, cho dù lão thần bỏ đi ngay lúc này thì ngươi cũng sẽ chắc chắn sẽ chết... Sở dĩ lão thần phải chờ ngươi ngã xuống là vì muốn chính tay báo thù cho đồ đệ, hẳn ngươi biết nợ máu là phải đền trả bằng máu.

- Theo quy luật của tạo hóa, mỗi vật đều có vật tương sinh và tương khắc, Mai mỗ chẳng tin trên đời lại không có thuốc giải chất độc của loại ô thạch phản vạn năm này.

- Đúng vậy, cũng chẳng thể nói là không có cách giải, nhưng vật ấy quả thật khó tìm, trong khi ngươi lại chỉ còn có thể sống được hai giờ nữa thôi, như vậy kẻ như vô phương cứu chữa.

- Vật gì có thể giải trừ?

- Cho ngươi biết cũng chẳng sao, chẳng lẽ ngươi cũng không còn hy vọng nữa, loại ô thạch này đã được tạo nên bởi nước bẩn trong lòng đất, dĩ nhiên cũng phải dùng nước mà giải.

- Nước gì?

- Nước ấy có tên là Nhị Long Hí Châu, ngươi thử nghĩ xem trên đời này có thể tìm được chẳng?

Mai Dao Lâm thất vọng, bất giác hai mắt tối sầm rồi thì chao người ngã lăn ra đất. Thần Độc mừng rỡ, lớn tiếng nói :

- Tiểu tử, ngươi hết chịu nổi rồi phải không?

Mai Dao Lâm nằm im không chút phản ứng. Thần Độc dè dặt tiến tới hai bước, lại nói :

- Tiểu tử, bây giờ ngươi hết hung dữ rồi hả?

Mai Dao Lâm vẫn nằm yên bất động.

Thần Độc lẩm bầm :

- Phải rồi, dù là Đại La Kim Tiên thì cũng có thể chịu được lâu đến vậy thôi!

Thế là mụ liền bước nhanh đến bên Mai Dao Lâm, chỉ thấy chàng nằm nghiêng trên mặt đất hết như sư tử đã tắt thở từ lâu. Song Thần Độc vẫn dè dặt nói :

- Tiểu tử, ngươi chết thật rồi hả?

Mai Dao Lâm vẫn không chút phản ứng. Thần Độc vẫn do dự đứng một hồi, sau cùng thò tay vào lòng rút ra một thanh đoản kiếm, nghiêng răng nói :

- Tiểu tử, ngươi đừng hòng chết một cách yên lành thế này, lão thần phải phân thây ngươi ra làm năm mảnh.

Dứt lời thanh đoản kiếm vung lên, cúi người bổ xuống. Thốt nhiên Mai Dao Lâm lộn người, một luồng sáng bạc như tia chớp đâm vào tim Thần Độc, tiếp theo là một tiếng rú thảm khốc, Bạch Long kiếm đã xuyên suốt sau lưng Thần Độc. Mai Dao Lâm thở hắt ra một hơi dài, nắm chuôi kiếm rút mạnh, máu tươi phọt ra như tên bắn, Thần Độc người mềm nhũn ngã xuống đất, vĩnh viễn lìa khỏi nhân thế.

Mai Dao Lâm sau khi bị trúng độc, cố gom hết tàn lực một kiếm giết chết Thần Độc, giờ đây không còn chịu đựng được nữa, thở hào hển ngã xuống đất.

Lát sau chàng bắt đầu rên rỉ, thì ra chất độc ô thạch đã khiến chàng ngưng tụ lực phủ nóng như thiêu đốt, đầu lưỡi cứng đờ, cổ họng kêu lên khàn khàn, thêm uống nước kinh khủng.

Nhu cầu nước đã tạo ra cho chàng sức mạnh, bản năng sinh tồn thúc đẩy chàng sử dụng cả tay lẫn chân, cố gắng hết sức bò đi, chàng nhất quyết phải tìm ra nước bằng được.

Chàng chậm rãi bò đi, tay chân đều chảy rữa rỉ máu, song chàng không hề hay biết, tiếp tục gắng sức bò, chàng đã gần như điên loạn. Bỗng chàng nghe có tiếng bước chân vọng đến, và một giọng âm trầm cười nói :

- Qua thời gian suy xét, tên tiểu tử Mai Dao Lâm chắc chắn đã táng mạng rồi!

Một người khác cười tiếp lời :

- Thật không ngờ tên tiểu tử ấy lại diệt trừ một cách dễ dàng thế này.

Theo bản năng sinh tồn, Mai Dao Lâm vội cố hết sức lặn người sang một bên, bởi trong lúc này bất kỳ ai cũng có thể lấy mạng chàng hết sức dễ dàng.

Ngoài mười bước là một vực thẳm, bên dưới mây trắng giăng phủ, sâu không thấy đáy, Mai Dao Lâm lặn dài đến bờ vực, rồi rơi thẳng xuống dưới.

Lúc này chàng đã mất hết võ công, rơi xuống nhanh như sao băng, song chàng đã không còn nghĩ đến sự sống chết, nên đầu óc vẫn hết sức tỉnh táo.

Ước lượng độ cao, ít ra cũng hơn năm mươi trượng, sau cùng “bình” một tiếng, đã rơi xuống đến mặt đất.

Nhờ còn có một hơi chân khí chưa tan nên Mai Dao Lâm biết mình không hề bị chấn thương, thì ra chỗ chàng rơi xuống là một bãi cát mềm và đầy cỏ non, nhờ vậy Mai Dao Lâm đã may mắn bảo toàn tính mạng. Cái chàng cần thiết nhất bây giờ là nước, bởi chàng quả thật đã khát quá mức rồi.

Bỗng chàng nghe có tiếng nước chảy róc rách và cách chàng chỉ vài thước thôi. Chàng vui mừng khôn xiết, liền cố sức bò đi, lát sau chàng đã bò đến một dòng suối, như thể phát hiện ra báu vật quý hiếm, Mai Dao Lâm liền cúi xuống uống liên hồi.

Nước suối này lạnh thấu xương, chàng uống một mạch mười mấy ngụm to, con nóng trong cơ thể liền dịu đi rất nhiều. Chàng lại uống tiếp, tưởng chừng như uống cạn dòng suối. Sau cùng chàng ngồi xuống bên dòng suối, nước suối lạnh buốt quả là công hiệu, chỉ chốc lát đã cảm thấy khỏe hơn rất nhiều. Thế nhưng chàng lâm bầm nói :

- Mình kể như thế là hết, Thần Độc hản không bao giờ nói dối, độc tố này đã khiến mình mất hết công lực, mình...

Bỗng chàng giật mình kinh hãi, thì ra chàng vừa trông thấy trong suối có hai con rắn to cỡ cánh tay trẻ con, cùng một con nhện to cỡ nắm tay.

Mai Dao Lâm liền đứng phắt dậy, bỗng cảm thấy nơi ngực buồn nôn, suýt nữa đã nôn tháo ra.

Lúc này chàng mới nhìn rõ cảnh tượng xung quanh, chỉ thấy dòng suối này không to lắm, hai con rắn to khoanh tròn đã chiếm hết nửa chiều rộng.

Hai con rắn này một con màu xám đen, một trắng đen cách khoảng, và đều có vảy sáng lấp lánh. Hai con rắn đều ngẩng đầu thè lưỡi, như đang tranh ăn con nhện đen to lớn.

Con nhện này trông rất ghớm ghê, toàn thân đen trũi, lông dài hơn tấc, tám chiếc chân dài không ngừng vung vẩy trong nước.

Nước suối cũng đục ngầu dơ bẩn, Mai Dao Lâm cố nén cơn buồn nôn, hai tay ôm bụng ngoảnh đi nhìn nơi khác, thầm trách mình sao quá hấp tấp, không chịu nhìn kỹ rồi hăng uống.

Bỗng suýt nữa đã kêu thét thì ra chàng đã đứng lên được tự lúc nào không hay... Chàng hít sâu một hơi chân khí, cảm thấy đầu óc mình慢慢, cơ thể không còn nóng và khát nước nữa, trái lại hết sức sảng khoái, hết như sáng sớm thức dậy sau một giấc ngủ thật đầy.

Chàng vội ngồi xuống xếp bằng, thử vận công điều tức, chỉ cảm thấy huyết khí thông suốt, chẳng còn chút cảm giác bị trúng độc nữa.

Thế là chàng liền nghĩ đến nước suối vẫn đục kìa, và nghĩ đến những lời nói của Thần Độc Vạn Kiếm Hồng, chỉ có nước Nhị Long Hí Châu mới giải trừ được chất độc của ô thạch vạn năm, vậy thì hai con rắn khủng khiếp và con nhện gớm ghê kia chính là Nhị Long Hí Châu ư?

Nghĩ vậy chàng vội bước đến sát bờ suối, đưa mắt nhìn, song ngoại trừ vũng nước vẫn đục, hai con rắn và con nhện kia đã biến mất từ bao giờ.

Nhất thời Mai Dao Lâm đứng thừ ra tại chỗ.

Chàng ngược lên nhìn trời lâm bầm :

- Mặc dù những kẻ mình giết rất đáng chết, nhưng dẫu sao mình cũng sát nghiệt quá nặng, hai tay nhuộm đầy máu tanh, vì sao trời cao lại phò hộ mình, khiến xui mình gặp được kỳ duyên hy hữu, chữa khỏi độc thương thế này?

Bạn đang đọc truyện *Long Kiếm Truy Hồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Vì đại nghĩa liệt nữ diệt thân phu

Ngay khi ấy bỗng nghe trên núi có tiếng the thé nói :

- Bên dưới chẳng có động tĩnh gì cả, có lẽ tên tiểu tử ấy đã xuống Âm phủ gặp Diêm Vương rồi!

Một giọng thấp trầm khác tiếp lời :

- Đừng nói hấn đã bị trúng độc của Thần Độc, mà dù là bình thường bị rơi xuống cũng khó bảo toàn tính mạng.

Tiếng the the lại nói :

- Hãy xuống dưới mang hấn lên!

Tiếng thấp trầm không đồng ý :

- Chết rồi là xong, còn mang hấn lên làm gì?

- Không có thi thể tức là không có chứng cứ, chủ nhân sao thể tin được?

- Phải rồi, không có thi thể không được, chúng ta phải mang hấn lên mới được!

- Chỉ cần mang thi thể hấn đến trước chủ nhân là chúng ta đã lập được đại công, đi mau!

- Ngươi bảo ai đi chứ?

- Dĩ nhiên là ngươi rồi! Ngươi chẳng phải Phiên Sơn Hầu là gì? Với độ cao mấy mươi trượng này, có lẽ không gây được khó khăn cho ngươi chứ?

Phiên Sơn Hầu cười khẩy :

- Ngươi chẳng phải Ba (bò) Sơn Xà là gì. Ngươi leo núi giỏi hơn ta, ngươi đi là phải!

Ba Sơn Xà phản đối :

- Công lao là của chung hai chúng ta, tại sao ta phải mạo hiểm một mình chứ?

Phiên Sơn Hầu quát to :

- Ngươi không đi hả?

Ba Sơn Xà cười khẩy :

- Đương nhiên, phải hai người cùng đi mới được!

- Thôi được, hai chúng ta cùng đi, nhanh lên!

Tiếng nói ngưng lặng, sau đó là tiếng hai người trèo xuống núi. Mai Dao Lân ngược lên nhìn, vì sương mây mù mịt, không trông thấy bóng người, nhưng qua tiếng leo trèo, chàng có thể nhận định được vị trí của họ.

Sau chừng thời gian một tuần trà mới thấy hai bóng người xuống đến chân núi, một người gầy bé lưng giat trường kiếm, còn người kia mập lùn, lưng giat hai ngọn chùy đồng. Chỉ nghe người gầy bé nói :

- Khiêng tử thi lên rất khó khăn, Phiên Sơn Hầu ngươi có biết còn con đường nào khác nữa không?

Người mập lùn Phiên Sơn Hầu lắc đầu :

- Có lẽ không, nơi đây vách núi thẳng đứng nối tiếp nhau suốt hai mươi dặm, ngoại trừ buộc dây kéo lên, chẳng còn cách nào khác nữa.

Ba Sơn Xà kinh ngạc kêu lên :

- Ủa, người đâu?

- Phải rồi, sao không thấy người nhỉ? Chỗ tiểu tử rơi xuống chỉ trong vòng hai trượng đây thôi, sao lại đâu mất thế nhỉ?

Ba Sơn Xà chỉ tay xuống đất :

- Hãy xem, chỗ này có dấu vết bò, hãy tìm thử xem, hấn chẳng thể nào chạy trốn đâu được.

Thốt nhiên một giọng lạnh toát vang lên :

- Hai vị tìm kẻ này phải không?

Liền sau đó Mai Dao Lân từ sau một tảng đá to bước ra. Ba Sơn Xà và Phiên Sơn Hầu kinh hãi, cùng lắp bắp nói :

- Ngươi... ngươi là Mai Dao Lân? Ngươi chưa chết sao?

Mai Dao Lân cười sắc lạnh :

- Hai vị đã thất vọng phải không?

Ba Sơn Xà đưa mắt nhìn Phiên Sơn Hầu hồi hã nói :

- Nguy rồi, tiểu tử này lợi hại lắm, chúng ta không phải đối thủ đâu.

Hai người tâm ý giống nhau, liền quay người co giò bỏ chạy. Mai Dao Lân trầm giọng quát :

- Người nào chạy trước sẽ chết trước!

Song hai người bất chấp vẫn phóng bước bỏ chạy. Mai Dao Lân buông tiếng cười gằn, vung tay phóng ra một chưởng từ xa. Chỉ nghe “bình” một tiếng vang dội, Ba Sơn Xà lao vút đi va mạnh vào một mỏm đá, liền tức xương nát sọ vỡ, máu óc nhầy nhụa, chết một cách thê thảm.

Phiên Sơn Hầu vội chừng bước, quay người quỳ sụp xuống đất van vi :

- Thiếu hiệp xin tha mạng!

Mai Dao Lân đánh giọng :

- Bỏ lại đây!

Phiên Sơn Hầu ngó người, đoạn liền vâng lời bỏ tới khoảng hai trượng, đến trước mặt Mai Dao Lân, tiếp tục run giọng van vi :

- Mai thiếu hiệp, Mai đại thúc, xin hãy tha cho mạng chó của tiểu nhân, trong nhà tiểu nhân còn có mẹ già hơn tám mươi tuổi phải nhờ tiểu nhân nuôi dưỡng...

Mai Dao Lân nhếch môi cười :

- Ngươi sợ chết đến vậy ư?

Phiên Sơn Hầu đập đầu lạy lia lịa :

- Xin thiếu hiệp rộng lòng ân xá.

- Đứng lên, hãy nói rõ với Mai mỗ tất cả những gì ngươi biết, có thể Mai mỗ sẽ tha mạng cho ngươi.

Phiên Sơn Hầu đứng lên :

- Mai thiếu hiệp muốn hỏi gì?

- Trước tiên ngươi hãy cho biết chủ nhân của ngươi là ai.

- Hắc Vân cốc chủ Tư Đồ Tâm.

Mai Dao Lân biến sắc mặt, cắn răng :

- Tư Đồ Tâm đã đến đây ư?

- Chẳng những Cốc chủ mà còn dẫn theo Tứ Đại Hung Sát nữa, ông ấy thế là... là...

- Cứ nói tiếp!

- Thề là phải phanh thây Mai thiếu hiệp ra làm tám mảnh rồi đem cho chó ăn.

Mai Dao Lân mắt rục sát cơ, gằn giọng :

- Chính miệng y đã nói như vậy phải không?

- Vâng, tiểu nhân không dám nói dối.

Mai Dao Lân buông tiếng cười vang, bỗng hạ thấp giọng nói :

- Trong vùng núi này có chó không?

Phiên Sơn Hầu tái mặt, ấp úng :

- Tuy là có, nhưng... ở trong thôn cách đây hơn hai dặm mới có.
- Tốt lắm, người hãy đi tìm bốn năm con mang lại đây, có làm được không?

Phiên Sơn Hầu kinh ngạc :

- Thiếu hiệp... cần chó chi vậy?

Mai Dao Lân cười phá lên :

- Dĩ nhiên là để cho chủ nhân người đạt được mục đích, khi nào mang chó đến, hãy tìm Mai mỗ trên núi.
- Vâng... vâng... tiểu nhân đi ngay...

Đoạn liền quay người toan bỏ đi.

Mai Dao Lân bỗng trầm giọng quát :

- Khoan đã!

Phiên Sơn Hầu giật mình, chững bước, run giọng nói :

- Mai... thiếu hiệp... còn gì dạy bảo nữa?

Mai Dao Lân cười khẩy :

- Có lẽ người định đi không trở lại chứ gì?

Phiên Sơn Hầu hoảng kinh :

- Tiểu nhân không dám... tiểu nhân không dám...

Mai Dao Lân khẽ cười, đưa tay bóp nhẹ mấy cái trên sống lưng y, đoạn nói :

- Mai mỗ đã dùng thủ pháp đặc thù điểm vào ngũ âm tuyệt mạch của người, sau hai giờ máu nghẽn tâm kinh, khí tắt đan điền mà chết, nên người phải tranh thủ thời gian trở lại đây. Lúc ấy Mai mỗ sẽ giải khai cho, bằng không người đành phải tự đi tìm nơi táng thân.

Phiên Sơn Hầu mặt mày tái ngắt, gật đầu lia lịa :

- Tiểu nhân biết rồi! Tiểu nhân biết rồi!

Đoạn vội vã phóng bước bỏ đi.

Mai Dao Lân nhếch môi cười, hết như một làn khói nhẹ từ phía khác phi thân lên, đến nơi chàng ẩn thân vào sau một tảng đá to. Phóng mắt nhìn, trong khu rừng bị trùng độc khi này tối om không chút động tĩnh, bên kia là núi non trùng điệp, cây cối thưa thớt, cũng vắng lặng không một bóng người.

Chừng nửa tuần trà mới thấy Phiên Sơn Hầu trào lên một cách vất vả, nhẹ bước phóng đi dọc theo mặt kia khu rừng.

Mai Dao Lân cười khẩy, ngồi trên tảng đá lẳng lặng đợi chờ.

Chừng nửa giờ sau mới nghe có tiếng bước chân hỗn loạn từ xa đến gần, sau cùng dừng lại tại nơi cách Mai Dao Lân ngoài mười trượng.

Mai Dao Lân vẫn ngồi yên trên tảng đá chú mắt nhìn, chỉ thấy đối phương gồm có năm người, cầm đầu là một người có thân hình vạm vỡ toàn thân hắc y và khoác khăn choàng đỏ, tay cầm một ngọn trường tiên to lớn, hết như bá vương tái thế.

Bốn người kia đều mặc áo ngắn chia làm bốn màu trắng, đỏ, tím, xanh, binh khí trong tay đều kỳ hình quái dạng, hết như loài quỷ dữ chốn địa ngục.

Mai Dao Lân biết đó chính là Hắc Vân cốc chủ Tư Đồ Tâm cùng bốn thế hạ Tứ Đại Hung Sát, chàng vẫn ngồi yên trên đá, nhếch môi cười lạnh toát và mắt rực sát cơ.

Bởi Mai Dao Lân ngồi trong chỗ lõm, trên đầu lại có tán cây che phủ, chỉ cần chàng không động đậy rất khó phát hiện ra được.

Chỉ thấy Tư Đồ Tâm quét mắt nhìn quanh, trầm giọng nói :

- Hai tên súc sanh kia đâu rồi nhỉ?

Bạch Sát thấp giọng tiếp lời :

- Nhất định là họ xuống dưới khiêng thi thể của tên tiểu tử họ Mai rồi!

Tư Đồ Tâm nôn nóng đi qua đi lại hai bước, lại nói :

- Thần Độc Vạn Kiếm Hồng đã khiến cho tên tiểu tử ấy trúng độc, vì sao lại táng mạng dưới tay hắn thể nhỉ?

Bạch Sát tiếp lời :

- Đó chỉ trách Thần Độc quá khinh suất, tiểu tử ấy nội lực thâm hậu, trước khi độc phát đã đánh lừa Thần Độc đến gần, gom hết tàn lực một kiếm đâm chết bà ta.

- À, vậy thi thể của Vạn Kiếm Hồng đâu?

Bạch Sát cười :

- Thuộc hạ đã xem xét kỹ rồi, đã biến thành một vũng nước đen, hài cốt tiêu tan.

Mai Dao Lân sững sốt, trầm nghĩ :

- Thi thể Thần Độc vì sao lại biến thành một vũng nước đen thể nhỉ?

Chỉ nghe Tư Đồ Tâm ha hả cười to :

- Hẳn nhiên rồi, Vạn Kiếm Hồng cả đời sống với độc, khi bị trường kiếm xuyên thủng nội phủ, đã dẫn phát độc tố trong cơ thể thì mới có kết quả như vậy... Lão độc bà hắn không ngờ bản Cốc chủ lại ngồi hưởng thành quả thể này, ha ha ha...

Một hồi sau, Tư Đồ Tâm bỗng chau mày nói :

- Không đúng, vì sao hai tên súc sanh kia lâu lên thể nhỉ?

Bạch Sát ấp úng :

- Có lẽ vách núi cheo leo thể này, họ khiêng thi thể chẳng phải dễ dàng.

Tư Đồ Tâm trầm giọng quát :

- Hãy đến gần xem thử!

Bạch Sát vội vâng lời đi đến bên bờ vực, cất tiếng gọi :

- Phiên Sơn Hầu, Ba Sơn Xà, hai người làm sao vậy hả? Sao đến giờ mà còn rề rà ở dưới đó chưa chịu lên?

Đi nhiên là không có tiếng đáp lại. Bạch Sát lại gọi thêm mấy lượt nữa, vẫn không có kết quả. Tư Đồ Tâm cười khẩy nói :

- Mai Dao Lân sau khi trúng độc mà còn có thể hạ sát Vạn Kiếm Hồng và lăn xuống vực, tình hình xem ra không lạc quan, nên biết tên tiểu tử ấy rất là xảo trá.

Bạch Sát lui về nói :

- Rõ ràng Mai Dao Lân đã trúng kỳ độc của ô thạch vạn năm của Vạn Kiếm Hồng, đến đời chỉ có thể bò đi, sao thể...

- Dường như không thể dùng độc gây thương cho Mai Dao Lân...

- Nhưng ô thạch vạn năm không phải loại độc thường, Mai Dao Lân tuy có Thuyết Châu tị độc cũng vô dụng, điều này tuyệt đối chẳng thể sai được.

Tư Đồ Tâm trầm giọng nói :

- Vậy thì người đâu? Vì sao cả hai tên súc sanh kia cũng biến đâu mất thể này?

Bạch Sát trầm ngâm :

- Có lẽ họ thấy vách núi khó leo trèo nên khiêng từ thì tìm đường khác mà đi cũng nên.

Mai Dao Lân bỗng tung mình xuống, cười to nói :

- Chư vị khỏi phải tìm nữa, Phiên Sơn Hầu đã đến thôn trang gần đây, còn Ba Sơn Xà thì chẳng may đã chết dưới vực rồi.

Tư Đồ Tâm cùng Tứ Đại Hung Sát đều kinh hoàng thất sắc, không tự chủ được cùng thoái lui, Tư Đồ Tâm lắp bắp nói :

- Ngươi là... là...

Mai Dao Lân cười lạnh lùng :

- Dễ đoán thôi, kẻ này là Mai Dao Lân! Tư Đồ lão tặc, mỗi huyết thù năm xưa, hôm nay đã đến lúc ngươi phải kết oán rồi.

Tư Đồ Tâm sắc mặt biến đổi liên hồi, thoạt xanh thoạt trắng, thảng thốt nói :

- Mai Dao Lân, ngươi... ngươi chưa chết ư?

- Ngươi thất vọng chứ gì? Biết làm sao hơn, Mai mỗ cũng đã đến bãi yết Diêm Vương lão gia, song ngặt nỗi Diêm Vương lão gia không chịu thu thập, lại đuổi Mai mỗ trở về đây.

Tư Đồ Tâm nghiêng răng :

- Tiểu tử, ngươi tưởng bốn Cốc chủ sợ hãi? Ba Sơn Xà đã chết dưới tay ngươi phải không?

Mai Dao Lân giọng buông thông :

- Đúng vậy, Ba Sơn Xà không chịu ngoan ngoãn vâng lời, Mai mỗ chẳng qua chỉ thay ngươi giáo huấn một phen, nào ngờ y quá yếu đuối, chỉ va vào đá là hồn đã về địa phủ rồi.

- Vậy còn Phiên Sơn Hầu đâu?

Mai Dao Lân mỉm cười :

- Y quả là rất ngoan, đã thọ mệnh Mai mỗ đến thôn trang gần đây tìm chó rồi.

Tư Đồ Tâm sùng sốt :

- Tìm chó để làm gì?

Mai Dao Lân cười phá lên :

- Tư Đồ cốc chủ rõ là quý nhân hay quên, lão chẳng đã thề là phải phanh thây Mai mỗ làm tám mảnh cho chó ăn hay sao?

Tư Đồ Tâm hần học :

- Đúng vậy, bốn Cốc chủ quả là muốn đối phó ngươi như vậy, chỉ có đem ngươi cho chó ăn thì bốn cốc chủ mới có thể yên tâm.

Mai Dao Lân quét mắt nhìn quanh :

- Vì nơi này khó tìm được chó hoang, nên Mai mỗ mới bảo Phiên Sơn Hầu đến thôn trang gần đây mà tìm.

Vừa dứt lời đã nghe tiếng chó sủa văng vẳng từ xa vọng đến. Mai Dao Lân cười vang :

- Thuộc hạ của lão quả thật vâng lời, đã tìm được chó mang đến rồi.

Chỉ thấy Phiên Sơn Hầu mồ hôi nhễ nhại, quả nhiên đã dắt đến năm con chó to, khi đến gần, vừa nhìn thấy Tư Đồ Tâm và Tứ Đại Hung Sát, liền kinh hoàng thất sắc, lú lú thót chẳng nên lời.

Tư Đồ Tâm dờ khóc dờ cười, song vẫn cố đánh bạo nói :

- Tốt lắm! Mai Dao Lân, vậy thì ngươi hãy táng thân trong bụng chó đi thôi.

Đoạn liền vùng roi quát to :

- Tiến lên!

Tứ Đại Hung Sát được lệnh liền cùng vùng động binh khí trong tay lao tới, uy thế hung mãnh như vũ bão.

Nếu luận võ công, Tư Đồ Tâm chẳng kém hơn Thiên Môn đạo nhân, và Tứ Đại Hung Sát cũng là hạng cao thủ bậc nhất trong võ lâm. Năm người liên thủ giáp công, ai nấy đều thi triển tuyệt chiêu uy thế đủ để bài sơn đảo hải.

Mai Dao Lân vẫn đứng ung dung, song khi năm người lao đến, bỗng bóng người nhấp nhoáng, chàng đã biến đi mất dạng.

Tư Đồ Tâm và Tứ Đại Hung Sát một chiêu rơi vào khoảng không bắt giặc giật mình kinh hãi, vội định thần nhìn kỹ, bốn bề đều không có bóng dáng Mai Dao Lân. Tư Đồ Tâm tức giận quát :

- Tên tiểu tử họ Mai kia, ngươi không đủ can đảm giao chiến phải không?

Chỉ nghe trên một ngọn cây to không xa vang lên tiếng Mai Dao Lân cười chế nhạo :

- Ngay cả bóng còn không trông thấy, vậy mà còn dám buông lời khoác lác.

Tư Đồ Tâm giận điên người, vung trường tiên quét mạnh vào thân cây, chỉ nghe “crắc” một tiếng vang dội, ngọn cây to cỡ một vòng tay ôm đã gãy làm đôi ngã xuống.

Liền sau đó, Tư Đồ Tâm lại vung trường tiên lên, giáng mạnh xuống tán cây ngã trên mặt đất. Đồng thời Tứ Đại Hung Sát cũng vung động binh khí, tấn công vào chỗ phát ra tiếng nói của Mai Dao Lân.

Chỉ nghe tiếng lốp bốp vang rền, binh khí của năm người đều không trúng đích, chỉ khiến cát đá cành lá văng bay tán loạn, cơ hồ rung chuyển cả ngọn núi. Chỉ nghe Mai Dao Lân cười vang nói :

- Năm vị tội gì lại vậy, hãy dành lại chút sinh lực là hơn.

Tiếng nói vang lên từ phía sau lưng năm người. Năm người kinh hãi đến toàn thân toát mồ hôi lạnh, vội quay phắt lại, lại cùng vung binh khí công kích. Nhưng Mai Dao Lân hết như ảo ảnh, năm món binh khí không sao chạm được vào người chàng.

Tư Đồ Tâm toàn lực công ra ba chiêu, đã có phần thở mạnh và cánh tay ê ẩm bèn dừng lại không công tiếp nữa. Vừa dừng lại, chỉ thấy Mai Dao Lân đang đứng trước mặt cách chừng năm thước, Tư Đồ Tâm nghiêng răng quát :

- Mai Dao Lân, có giỏi ngươi đừng tránh né, hãy với bốn cốc chủ đại chiến ba trăm hiệp.

Mai Dao Lân cười khẩy :

- Lão có lòng thử sức mình đủ để đại chiến với Mai mỗ ba trăm hiệp chưa?

- Tiểu tử, hôm nay bốn Cốc chủ mà không đem người cho chó ăn, thế không làm người.

Mai Dao Lân cười :

- Chính vì muốn cho chó ăn lão nên Mai mỗ mới nhường cho các vị ba chiêu. Tư Đồ Tâm, thời gian quý báu, các vị lên đường được rồi.

Tư Đồ Tâm điên tiết, trường tiên với thế Ngũ Nhạc Áp Đình từ trên giáng xuống. Mai Dao Lân tay nắm chuôi kiếm, chờ đến khi trường tiên xuống gần mới buông tiếng quát vang, Bạch Long kiếm hết như tia chớp quét thẳng vào trường tiên.

“Choang” một tiếng chát chúa, Tư Đồ Tâm chỉ cảm thấy hồ khẩu đau nhói, trường tiên đã vụt khỏi tay, văng ra xa đến mấy trượng. Mai Dao Lân lại quát to :

- Muốn chết!

Trường kiếm lại vung lên, quét ngược ra sau, liền tức tiếng rú thâm vang lên liên hồi. Thì ra ngay khi Mai Dao Lân trấn bay trường tiên của Tư Đồ Tâm, Tứ Đại Hung Sát đã thừa cơ lao đến tấn công từ phía sau, bị Bạch Long kiếm quét ngang. Tứ Đại Hung Sát thấy đều thọ thương.

Chỉ thấy Bạch Sát bị tiện lia một cánh tay phải, Hồng Sát cụt mất năm ngón tay phải, Tử Sát trúng một kiếm nơi vai, máu tuôn xối xả, Lục Sát thì bị chém ngang lưng thành hai đoạn. Tư Đồ Tâm toàn thân run rẩy, từng bước thoái lui. Mai Dao Lân cười lạnh lùng nói :

- Tư Đồ Tâm, lão chẳng phải muốn cùng Mai mỗ đại chiến ba trăm hiệp sao?

Tư Đồ Tâm vẫn tiếp tục thoái lui, lắp bắp nói :

- Lão phu... xin... chịu thua...

Mai Dao Lân trầm giọng quát :

- Đứng lại!

Tư Đồ Tâm liền y lời đứng lại, khàn giọng nói :

- Mai... đại hiệp!

Mai Dao Lân đánh giọng :

- Sự việc hôm nay có thể bỏ qua, nhưng khi xưa...

Tư Đồ Tâm vội tiếp lời :

- Khi xưa lão phu chỉ là bị người lợi dụng, chứ thật ra Hắc Vân cốc không hề có mối kết với Ngân Long bảo, và cũng không hề có liên hệ với Vạn Tượng cung.

Mai Dao Lân cười khẩy :

- Ngoài ra hẳn lão có nghe Mai mỗ là một kẻ lòng dạ tàn ác, hai tay nhuộm đầy máu tanh chứ?

Tư Đồ Tâm mặt méo xệch :

- Vậy là... các hạ quyết không buông tha cho lão phu ư?

Mai Dao Lân mặt lạnh lùng :

- Chó đã tìm mang đến, chẳng thể để cho chúng chịu đói bỏ đi được, lão hãy liệu mà hành động, nếu có thể chấp nhận được, Mai mỗ có thể suy xét lại.

Tư Đồ Tâm mặt mày xám ngắt, lưỡng lự hồi lâu, sau cùng rút ngọn trùy thủ bên lưng ra, cắn răng xèo lấy chiếc tay trái, vung tay ném đến trước mặt năm con chó do Phiên Sơn Hầu dắt giữ.

Năm con chó liền tức tranh nhau ăn, sau mấy tiếng lão rào, chiếc tay của Tư Đồ Tâm đã lọt vào trong bụng một chú chó bông.

Tư Đồ Tâm phần uất nói :

- Mai... đại hiệp, như vậy được rồi chứ?

Mai Dao Lân cười khẩy :

- Tư Đồ Tâm, lão hẹp hòi quá, sao không nhổ thêm vài sợi tóc nữa!

Tư Đồ Tâm cá kinh :

- Chả lẽ các hạ... các hạ...

Mai Dao Lân giọng buông thõng :

- Hãy chọn thứ gì ra về một chút, đừng keo kiệt như vậy!

Tư Đồ Tâm nghiêng răng, “crắc” một tiếng, bẻ gãy cánh tay trái đến tận vai, ném đến trước năm con chó, hét to :

- Mai Dao Lân, vậy được rồi chứ?

Năm con chó đói tranh nhau ăn, loáng cái một cánh tay trái đã ăn hết sạch. Mai Dao Lân buông tiếng cười vang :

- Tư Đồ Tâm, lão cũng còn là trang hảo hớn, vậy là mọi hiềm khích khi xưa giữa chúng ta kể như đã tiêu giải từ đây.

Tư Đồ Tâm trở thành một con người máu, nghiêng răng nói :

- Mai Dao Lân nợ cũ tuy hết, nhưng giữa chúng ta giờ đây lại có nợ mới, chỉ cần Tư Đồ Tâm này còn một hơi thở, sớm muộn gì cũng sẽ tìm người đòi lại.

Mai Dao Lân thân nhiên cười :

- Tùy ý tôn giá, Mai mỗ sẵn sàng chờ đợi!

Tư Đồ Tâm ngồi bệt xuống đất, vừa vận công cảm máu vừa nói :

- Mai Dao Lân cầu mong cho người thợ mạng, có thể sống rời khỏi Âm Phong Hạp!

Mai Dao Lân cười khẩy :

- Tôn giá khỏi nhọc tâm! À, phải rồi, Phiên Sơn Hầu, Mai mỗ không hề điểm ngũ âm tuyệt mạch của người, người có thể an tâm mà rời khỏi đây.

Đoạn quay sang Tư Đồ Tâm nói tiếp :

- Mai mỗ đã hứa là không sát hại y, và bảo từ nay phải ly khai sự khống chế của tôn giá, mong tôn giá đừng trút giận lên đầu y.

Tư Đồ Tâm gào to :

- Bảo hần cút đi, lão phu không muốn nhìn thấy mặt hần nữa.

Mai Dao Lân cười :

- Vì y đã đi tìm chó chứ gì?

Ngừa mặt cười vang một hồi, lại quay sang Phiên Sơn Hầu nói :

- Người đi được rồi, chỉ cần người an phận thủ thường, tìm nơi khác an thân lập mệnh, cam đoan người sẽ có thể an hưởng tuổi già, bằng không chờ trách Mai mỗ thủ đoạn tàn ác.

Phiên Sơn Hầu lặng thinh, vội vã quay người phóng nhanh đi.

Nhìn theo bóng Phiên Sơn Hầu đi xa, Mai Dao Lân lạnh lùng cười nói :

- Tư Đồ Tâm, Mai mỗ cũng khuyên tôn giá nên biết ăn năn sám hối, có thể còn được sống bình yên trong những ngày còn lại trong đời, bằng không hậu quả thật khó lường trước được.

Tư Đồ Tâm hét to :

- Mai Dao Lân, người đã hạ dạ rồi, còn chưa chịu đi hả?

Mai Dao Lân quét mắt nhìn quanh đầu trường bừa bộn và thảm trạng của Tứ Đại Hung Sát, đoạn sai bước đi sâu vào vùng núi.

Trong một hạp cốc đá núi bừa bộn, Vạn Tượng công tử đang ngồi bên một chiếc bàn đá. Chiếc bàn đá ấy rõ ràng là do churong lực bỏ thành, đá vụn rơi vãi xung quanh, trên bàn có hai chiếc ly to, cạnh đó là hai hũ rượu to.

Trong hạp cốc gió rất to, thổi đến y phục Vạn Tượng công tử kêu lên phàn phật. Y hệt như một cao nhân ẩn tích thâm sơn, bày rượu trong hạp cốc, ngắm trăng độc ẩm.

Song hai hũ rượu vẫn còn nguyên đặt cạnh bàn, chưa xé bỏ dấu niêm phong, hiển nhiên là y đang chờ đợi. Chỉ thấy y ngẩng lên nhìn vào đêm không, đêm tối vắng lặng, ngoài tiếng gió ào ào, không một tiếng động nào khác. Y cúi đầu trầm tư, lẩm bẫm :

- Canh ba đã qua mà Mai Dao Lân chưa đến, hẳn là y đã dữ nhiều lành ít.

Đoạn cười nham hiểm một hồi, lại lẩm bẫm :

- Khả năng rất ít chết dưới tay Thiên Môn đạo nhân, hẳn là y đã táng mạng dưới tay Thần Độc Vạn Kiếm Hồng, không thì là Kim Dao vương tử...

Bỗng y biến sắc mặt, ngưng thần lắng nghe, sắc mặt biến đổi liên hồi, đoạn buông tiếng cười vang, trầm giọng nói :

- Mai thiếu hiệp quả là người thủ tín, chỉ tiếc là đã qua khỏi canh ba rồi.

Chỉ thấy bóng người nhấp nhোáng, Mai Dao Lân như thiên thần hạ giáng, nhẹ nhàng đáp xuống trên chiếc ghế đối diện với Vạn Tượng công tử, ngồi xuống lạnh lùng đưa mắt nhìn Vạn Tượng công tử, cười khẩy nói :

- Đúng ra thì Mai mỗ đã đến sớm hơn hai giờ rồi.

- Vậy nghĩa là sao?

- Nếu như Mai mỗ canh năm vẫn chưa đến, thì tôn giá có thể khẳng định là đã táng mạng dưới tay kẻ khác, như vậy sẽ khỏi phải tốn thêm một phen công sức, từ nay có thể yên tâm xưng bá võ lâm rồi!

Vạn Tượng công tử cười gượng :

- Mai huynh hà tất nóng nảy như vậy, đối với những lời đề nghị của tại hạ trong thư, Mai huynh đã suy xét kỹ chưa?

- Kẻ địch thật sự đáng sợ là ở sự nham hiểm. Vạn Tượng công tử sao tôn giá không nói thật lòng mình, hà tất vờ vĩnh làm gì?

Vạn Tượng công tử thần nhiên cười :

- Lời nói của tại hạ đâu phải là không thật lòng, phải biết tình hình võ lâm hiện nay rất hỗn loạn, chỉ hai ta mới có đủ khả năng dẹp yên, và chỉ Mai huynh mới có thể quyết định.

Mai Dao Lân chậm chậm quét mắt nhìn quanh, không đếm xỉa đến những lời nói của Vạn Tượng công tử.

Vạn Tượng công tử cầm lấy một hũ rượu lên, gỡ bỏ niêm phong, rót đầy hai ly, đoạn nâng ly lên cười nói :

- Xin mời!

Đoạn đưa lên miệng, uống một hơi cạn sạch. Mai Dao Lân thoáng trầm ngâm, đoạn cũng nâng ly lên uống cạn. Vạn Tượng công tử lại rót đầy hai ly, mỉm cười nói :

- Hợp lại thì thiên hạ vô địch, phân chia thì lưỡng bại câu thương. Mai huynh cần phải có sự quyết định dứt khoát.

Mai Dao Lân không trả lời, mà lại hỏi :

- Mai mỗ đã y lời đơn thân một kiếm đến đây, chẳng hay tôn giá cũng giữ đúng như lời cam kết?

Vạn Tượng công tử biến sắc mặt :

- Tại hạ đã lừa dối Mai huynh ư? Nếu tìm được kẻ thứ hai trong Âm Phong Hạp này, tại hạ sẽ tình nguyện tự sát để tạ tội.

Mai Dao Lân cười lạnh lùng :

- Có lẽ trong Âm Phong Hạp này không tìm ra được người của Vạn Tượng công tử, nhưng Thiên Môn đạo nhân, Thần Độc Vạn Kiếm Hồng và Hắc Vân cốc chủ Tư Đồ Tâm, những người ấy vì sao lại có mặt tại đây?

- Thảo nào Mai huynh sau canh ba mới đến, thì ra đã gặp trắc trở giữa đường... Mai huynh thù địch khắp thiên hạ vô lâm, bất kỳ lúc nào và tại đâu đều có thể chạm mặt, chả lẽ đó cũng trách tại hạ hay sao?

Mai Dao Lân cười khẩy :

- Thôi được, hãy bỏ qua những sự việc ấy, mục đích cuộc hẹn hôm nay thế nào, có thể nói rõ ra được rồi chứ?

Vạn Tượng công tử ra vẻ trịnh trọng :

- Vấn đề đã được đề cập trong thư, giờ chỉ chờ ý kiến của Mai huynh nữa thôi.

Mai Dao Lân đảo quanh mắt, bỗng cười nói :

- Chỉ có hai chiếc ly thôi ư?

Vạn Tượng công tử cười thiếu tự nhiên :

- Chỉ có chúng ta hai người, không hai chiếc ly thì mấy chiếc kia chứ?

Mai Dao Lân đành giọng :

- Ít ra cũng phải ba chiếc mới đủ.

Vạn Tượng công tử cười khẩy :

- Mai huynh đã hoài nghi điều gì, hãy thẳng thắn nói ra đi!

Mai Dao Lân giọng rề rề :

- Trên đường đến đây Mai mỗ đã không gặp Kim Dao vương tử, hẳn là trong Âm Phong Hạp này không thiếu vắng y.

Vạn Tượng công tử xanh mặt :

- Tại hạ không hề mời y, và lại vô lâm Trung Nguyên dù tan hay hợp, thành hay bại cũng chẳng cần thương nghị với một kẻ man di ngoại tộc.

- À, vậy rất tốt! Bây giờ tôn giá có thể phát biểu cao luận được rồi!

Vạn Tượng công tử lại uống cạn một ly rượu đầy, đoạn nói :

- Mai huynh chưa trả lời câu hỏi của tại hạ kia mà!

Mai Dao Lân cười nhạt :

- Mai mỗ trước nay không thích hợp tác với hồ dữ, những lời đường hoàng của tôn giá tốt hơn hãy thu hồi, lộ ra bộ mặt thật đi thôi!

Vạn Tượng công tử sắc mặt thoát xanh thoát trắng, cắn răng nói :

- Vậy thì chúng ta chỉ còn cách bằng vào võ công quyết một phen cao thấp tồn vong thôi!

Mai Dao Lân uống liền hai ly rượu, đứng lên nói :

- Xin đa tạ thịnh tình ba chung rượu, nhưng hai ta đều hiểu rất rõ, hôm nay chỉ một người có thể rời khỏi Âm Phong Hạp này mà thôi!

Vạn Tượng công tử thần nhiên cười :

- Đúng vậy, Mai huynh hãy nêu cách giải quyết đi!

Mai Dao Lân cười phá lên :

- Mỗi người bằng vào chân tài thực học giao đấu là đủ phân sinh tử, cần gì phải nêu cách giải quyết.

Vạn Tượng công tử lắc đầu :

- Không phải vậy, Mai huynh đã có được Huyền Vũ bí kíp, thần công cái thế, còn tại hạ vẫn như trước, không hề có sự tịnh tiến, nếu thắng thần đối chọi nhau, tại hạ thua bại là lẽ tất nhiên.

Mai Dao Lân cười khẩy :

- Vậy thì tôn giá nêu cách giải quyết mới phải chứ!

Vạn Tượng công tử trầm ngâm :

- Mai huynh đã khiêm tốn từ khước, vậy thì tại hạ đành phải đề nghị thôi!

- Tôn giá cứ nói.

Vạn Tượng công tử cười :

- Về đao kiếm, quyền cước chắc chắn Mai huynh cao hơn tại hạ rất nhiều, tại hạ rất biết tự lượng sức mình, không dám so bì về phương diện ấy, song về mặt ám khí thì có thể phân cao thấp.

- Tỉ thí ám khí cũng được, nhưng Mai mỗ trước nay không hề sử dụng loại đồ chơi thấp hèn ấy, đành phải mượn của tôn giá vậy.

Vạn Tượng công tử cười nham hiểm :

- Dễ thôi!

Đoạn từ trong lòng lấy ra sáu mũi tên nhỏ, đặt lên bàn nói :

- Mai huynh hãy tùy lựa chọn lấy ba mũi!

Mai Dao Lân nhìn kỹ sáu mũi tên nhỏ, chỉ thấy mỗi mũi dài chưa đến hai tấc, nhưng sáng lóng lánh, đều được luyện chế bằng thép ròng và hoàn toàn không có độc. Thế là chàng bèn đưa tay lấy ba mũi, đặt trong lòng bàn tay nói :

- Tôn giá hãy cho biết cách tỉ thí!

Vạn Tượng công tử đảo mắt nhìn quanh, đoạn đưa tay chỉ một tảng đá xanh rất nổi bật ở cuối hạp cốc nói :

- Trên tảng đá kia có một đốm trắng cỡ bàn tay, Mai huynh trông thấy rồi chứ?

Tảng đá xanh ấy cách chỗ hai người hơn hai mươi trượng, quả nhiên có một viên đá trắng cỡ bàn tay ngay giữa trung tâm.

Mai Dao Lân mỉm cười :

- Nếu dùng làm mục tiêu, dường như hãy còn tầm thường quá.

Vạn Tượng công tử cười cười :

- Không sai, chỉ cần kẻ có chút tâm đắc về ám khí đều dễ dàng ném trúng, nhưng tại hạ thì lại có cách không bình thường.

- Xin hãy nói rõ.

Vạn Trọng công tử cười bí ẩn :

- Hai ta hãy đứng quay lưng về phía mục tiêu, tung mình lên cao chừng ba trượng mới ném ngược ra sau, không được quay lại nhìn, Mai huynh thấy sao?

Mai Dao Lân gật đầu :

- Được, còn điều kiện thắng bại thì sao?

- Rất đơn giản, bên bại sẽ do bên thắng toàn quyền xử lý.

- Vậy cũng khá công bằng, nhưng nếu hai người đều ném trúng mục tiêu, bắt phân thắng bại thì sao?

- Cũng chẳng có gì khó, tiến tới mười trượng tí thí tiếp.

- Mong là tôn giá sẽ không phản hồi.

- Chúng ta hãy thề trước trời đất hầu không phản hồi.

Mai Dao Lân cười khinh bỉ :

- Hào sĩ giang hồ trọng nhất là uy tín, nhất ngôn ký xuất tứ mã nan truy, cần gì phải thề trước trời đất chứ?

Vạn Trọng công tử cười bí ẩn :

- Mai huynh quả là hào khí vạn trượng, quang minh lỗi lạc, vậy xin mời Mai huynh ra tay trước.

Mai Dao Lân cười nhạt :

- Khách mạnh không lấn át chủ, Mai mỗ phải nhường tôn giá thì đúng hơn.

- Cung kính chi bằng phụng mệnh, Mai huynh hãy xem đây.

Vạn Trọng công tử dứt lời, người đã cất thẳng lên không, khi đến độ cao chừng ba trượng, tay phải vung lên, ba mũi tên nhỏ từ trên vai trái bay ngược ra sau. Mai Dao Lân lặng lẽ chú mắt nhìn, chỉ thấy ba vết sáng bay thẳng về phía tảng đá xanh. Khi Vạn Trọng công tử hạ chân xuống đất, ba mũi tên đều cắm trúng mục tiêu.

Mai Dao Lân nhếch môi cười nói :

- Thủ pháp khá nhanh!

Vạn Trọng công tử ngạo nghễ cười :

- Quá khen, quá khen... có lẽ chúng ta phải tiến tới thêm mười trượng nữa tí thí tiếp, điều tại hạ thực hiện được, hẳn cũng rất dễ dàng đối với Mai huynh.

- Nói trong lúc này e quá sớm, hãy chờ Mai mỗ bêu xấu rồi hẵng nói cũng chẳng muộn.

Mai Dao Lân bước đến chỗ đứng của Vạn Trọng công tử vừa rồi, người vừa cất thẳng lên không, khi đến độ cao chừng ba trượng, tay phải vung lên, ba mũi tên nhỏ thành hình tam giác bay ngược ra sau.

Vạn Trọng công tử cười to nói :

- Cao minh lắm!

Mai Dao Lân hạ chân xuống đất, ba mũi tên mới bay đến giữa chừng.

Bỗng, ba mũi tên trở thành một đường dài và tốc độ cũng vọt tăng nhanh, bay thẳng đến mục tiêu. Mai Dao Lân không cần nhìn cũng biết ba mũi tên chắc chắn sẽ trúng ngay mục tiêu, bèn mỉm cười nói :

- Xem ra quả nhiên là phải tiến tới thêm mười trượng nữa rồi!

Bỗng nghe Vạn Trọng công tử ha hả cười to :

- Mai huynh, thật đáng tiếc, Mai huynh đã thất thủ rồi!

Mai Dao Lân sững sốt, vội quay người nói :

- Tôn giá nói sao?

Vạn Tượng công tử đưa tay chỉ :

- Có lẽ Mai huynh trông thấy rõ hơn tại hạ!

Mai Dao Lân định thần nhìn, quả thấy ba mũi tên của mình chỉ có một mũi cắm vào viên đá trắng, hai mũi cắm vào đá xanh, mỗi mũi cách nhau chừng hai tấc.

Mai Dao Lân bàng hoàng, nhất thời đứng thừ ra không thốt nên lời.

Chàng tin chắc ba mũi ám khí của mình không bao giờ thất thủ, nhưng sự thật lại sờ sờ trước mắt, vì sao thế nhỉ? Vạn Tượng công tử cười u ám nói :

- Mai huynh nhất ngôn cửu đỉnh, chưa bao giờ thất tín trong võ lâm, nhất định sẽ không nuốt lời bội ước.

Mai Dao Lân lẩm bẩm :

- Lạ thật, lạ thật... sao lại thế được nhỉ?

- Sai một ly đi một dặm, đó chỉ trách Mai huynh khinh suất thôi... Mai huynh còn gì để nói nữa chẳng?

Mai Dao Lân nghe lòng vô vàn đau xót, thờ dài nói :

- Âu đó cũng là do định số, Mai mỗ chẳng còn gì để nói nữa.

Vạn Tượng công tử cười đắc ý :

- Thật ra lòng dạ tại hạ rất khoáng đạt, tuy thắng Mai huynh, nhưng tại hạ không muốn quá đáng, quyết không lấy mạng Mai huynh... Tại hạ chỉ cần phế bỏ võ công của Mai huynh, để Mai huynh có thể hưởng phúc trọn đời, có lẽ ba nàng Phụng Úc Bình, Vân Phụng Linh và Kim Phụng Ngọc Nữ sẽ không vì Mai huynh tiêu tan võ công mà không còn yêu Mai huynh nữa.

Mai Dao Lân cắn răng cười khẩy :

- Mai mỗ đã thất thủ thua bại, muốn thế nào tôn giá hà tất nói nhiều.

Vạn Tượng công tử cười to :

- Quả vậy, tại hạ đã nói quá nhiều.

Đoạn liền vung chỉ, toan điểm vào ngũ âm tuyệt mạch của Mai Dao Lân.

Ngay khi ấy, bỗng nghe một tiếng quát to :

- Mai Dao Lân, các hạ đã bị đánh lừa rồi!

Mai Dao Lân sững sốt, vội lách người tránh khỏi.

Định thần nhìn kỹ, chỉ thấy Kim Đao vương tử từ sau tảng đá xanh bước ra, đồng thời vô số đại hán kim đao lần lượt từ bốn phương tám hướng xuất hiện. Vạn Tượng công tử lướt nhanh đến gần Mai Dao Lân, cười nói :

- Mai huynh là người có uy tín, có lẽ không đến nỗi sinh lòng hoài ước vì lời nói của kẻ khác chứ?

Đồng thời năm ngón tay như móc câu, vẫn nhắm ngũ âm tuyệt mạch của Mai Dao Lân chớp tới. Mai Dao Lân hoảng chừng ngang ngực quát :

- Mai mỗ không bao giờ có ý phản đối, nhưng ít ra cũng phải đợi Kim Đao vương tử nói rõ đã...

Vạn Tượng công tử không màng đến, ngũ chỉ vẫn chớp tới, đồng thời tả chưởng vung ra. Mai Dao Lân tức giận quát :

- Phạt Giáng Vạn Ma!

Dứt lời hữu chưởng đã tung ra, liền tức bóng chưởng ợp trời kèm theo tiếng rít gió ghê rợn, thế như bài sơn đảo hải vào Vạn Tượng công tử.

Vạn Tượng công tử quả không phải tầm thường, nhanh nhẹn vọt lên cao bảy tám trượng tránh khỏi, phi thân về phía Kim Đao vương tử.

Mai Dao Lân đuổi theo sau, chỉ thấy Kim Đao vương tử tùm tùm cười đứng trước tảng đá xanh, dửng dưng ra chiều bí ẩn tự đắc.

Vạn Tượng công tử giận dữ quát :

- Kim Đao vương tử, tại sao các hạ lại nhúng tay quấy rối hả?

Kim Dao vương tử thân nhiên cười :

- Tôn giá đừng tưởng âm mưu của mình chu đáo triệt để, bốn Vương tử chính là một nước cờ sai lầm của tôn giá.
- Các hạ muốn sao?

Kim Dao vương tử giọng rề rà :

- Bốn Vương tử đã suy nghĩ rất kỹ, nhận thấy tôn giá mới chính là kẻ địch số một của bốn Vương tử, trừ khử tôn giá trước mới là thượng sách, do đó bốn Vương tử mới nhúng tay vào việc này.

Vạn Tượng công tử tức giận quát :

- Vậy là các hạ nóng lòng muốn lên đường sớm, bốn công tử chiều ý các hạ đấy!

Dứt lời đã liên tiếp công ra ba chiêu hết sức hung mãnh, chiêu nào cũng muốn hạ sát Kim Dao vương tử ngay tại chỗ. Kim Dao vương tử chẳng chút nao núng, kim đao vung động, hóa giải ba chiêu của Vạn Tượng công tử hết sức dễ dàng. Vạn Tượng công tử định tấn công tiếp, song Mai Dao Lâm đã tung ra một chiêu vào giữa hai người, buộc họ phải tách nhau ra xa.

Kim Dao vương tử ha hả cười to :

- Mai Dao Lâm, tuy các hạ có tiếng gian trá, song phen này hẳn là các hạ không ngờ mình lại bị đánh lừa, các hạ có biết nguyên nhân vì sao ba mũi tên của mình đã bị hụt hai mũi không?

Vạn Tượng công tử không sao công kích được Kim Dao vương tử, đành đứng lại cách chừng một trượng, nhếch môi cười không nói gì cả.

Lúc này hàng trăm đại hán tay cầm kim đao đã bao vây ba người vào giữa, bố trí thành đại hình kim đao trận, không khí trở nên hết sức căng thẳng. Mai Dao Lâm lạnh lùng nói :

- Mai mỗ cũng đoán là có sự gian trá...

Kim Dao vương tử cười to :

- Đã biết gian trá sao các hạ lại còn chấp nhận chịu thua, nếu không nhờ bốn Vương tử xuất hiện kịp lúc thì bây giờ các hạ có lẽ đã thành phế nhân rồi.
- Tôn giá đã muốn vạch trần âm mưu của y, còn chờ gì nữa?

Kim Dao vương tử mỉm cười :

- Đây là một đại sự, các hạ định cảm tạ bốn Vương tử như thế nào?

Mai Dao Lâm nhạt giọng :

- Mai mỗ có thể không hạ sát tôn giá!

Kim Dao vương tử cười khẩy :

- Mai Dao Lâm, các hạ kiêu cuồng quá, nhưng bốn Vương tử không chấp nhất, kẻ địch của cả hai chúng ta là Vạn Tượng công tử, hãy liên thủ diệt trừ y trước đã.
- Mai mỗ chỉ cần tôn giá vạch trần âm mưu của y, còn về việc diệt trừ y, Mai mỗ sẽ tự động thủ.

Kim Dao vương tử cười to :

- Âm Phong Hạp này chính là một sào huyệt bí mật của Vạn Tượng công tử, ti thí võ công với y tại đây, các hạ chắc chắn phải bại rồi.

Dứt lời, trở tay vung chiêu bỏ vào tảng đá xanh, “bùng” một tiếng vang dội, tảng đá xanh liền tức lăn xuống. Đoạn lại cười to nói :

- Mai Dao Lâm, các hạ đã nhìn thấy chưa? Sau tảng đá này có một hang động.

Dứt lời đã vung tay chộp vào trong hang kéo một người áo xanh ra, “phịch” một tiếng ném xuống đất. Mai Dao Lâm nghiêng răng quát :

- Vạn Tượng công tử, tôn giá còn gì giải thích nữa không?

Kim Dao vương tử cười tiếp lời :

- Cần gì giải thích nữa, khi các hạ phóng ám khí, người này liền xô dịch tảng đá, thế là cho dù thủ pháp của các hạ chuẩn xác đến mấy cũng chẳng thể nào trúng đích.

Vạn Tượng công tử cười lạnh lùng :

- Kim Dao vương tử, các hạ nói đúng rồi, nhưng bản công tử đó là có ý định khác.

Kim Dao vương tử cười ha hả :

- Bất kể các hạ có ý định gì thì cũng hãy đợi khi xuống đến âm ty hãy thực hiện... Mai Dao Lâm, sao chưa đưa y lên đường, còn chờ gì nữa?

Mai Dao Lâm cười khẩy :

- Vạn Tượng công tử, Mai mỗ cũng muốn để cho tôn giá một con đường sống, chỉ phế bỏ võ công, tùy tôn giá tự sinh tự diệt, cơ nghiệp do tôn giá tạo dựng trước đây cũng đủ để hưởng phúc trọn đời.

Kim Dao vương tử vội phản đối :

- Mai Dao Lâm, các hạ đừng hòng ban cho y ân huệ như vậy, phải biết bản Vương tử không có lòng độ lượng ấy, hôm nay quyết phải lấy mạng y mới được.

Vạn Tượng công tử nghiêng rằng :

- Cho dù tôn giá thật sự hạ sát được bản Vương tử thì sau đó Mai Dao Lâm có lẽ cũng sẽ táng mạng trong Kim Dao trận, đúng vậy không nào?

Kim Dao vương tử cười khẩy :

- Đó là việc của bọn này, tôn giá cứ lên đường trước đi!

Vạn Tượng công tử cười nham hiểm :

- Bản công tử đã nói khi nãy, bản công tử còn có ý định khác, bất luận hai vị nghĩ thế nào, bản công tử cũng phải nói ra cho hai vị nghe.

Kim Dao vương tử cười vang :

- Cho dù các hạ có miệng Tô Tần, lưỡi Trương Nghi thì hôm nay cũng chẳng thể xoay chuyển được định mệnh.

Vạn Tượng công tử thân nhiên cười :

- Kim Dao vương tử, tôn giá chỉ biết một mà không biết hai, chỉ biết Âm Phong Hạp này là một cơ sở bí mật của bản công tử, nhưng hẳn chưa biết bản công tử đã bố trí những gì?

Kim Dao vương tử cười khẩy :

- Mặc cho tôn giá bố trí như thế nào cũng chẳng cứu được tính mạng mình!

Vạn Tượng công tử cười phá lên :

- Bản công tử có thể đã thế là nếu không trừ diệt được hai người thì cả ba sẽ cùng chết tại đây.

Kim Dao vương tử thoáng biến sắc mặt :

- Các hạ có bản lĩnh gì để cả ba cùng chết nào?

Vạn Tượng công tử đưa tay chỉ vách núi xung quanh :

- Mười vạn cân hỏa dược, năm ngàn gánh lưu huỳnh, có lẽ đủ để chúng ta biến thành tro bụi... chỉ tội nghiệp cho hàng trăm thủ hạ kim đao cũng sẽ đi theo chúng ta.

Kim Dao vương tử kinh hoàng, lúng búng nói :

- Người tàn độc như các hạ quả là có thể làm điều ấy!

Bổng quát to :

- Lui mau!

Hàng trăm đại hán kim đao liền tức phân tán, chia nhau phóng nhanh về phía vách núi.

Vạn Tượng công tử ngửa mặt cười vang :

- Muộn rồi, hôm nay không một người nào thoát thân được đâu!

Dứt lời đã vung tay, ba đóm sáng đỏ liền bay vút lên không.

Kim Dao vương tử hét to :

- Hãy ngăn y lại..

Mai Dao Lâm cũng có ý ấy, song Vạn Tượng công tử đã ra tay quá nhanh, chẳng còn kịp ngăn cản nữa.

Ngay sau khi ba đóm đỏ bay lên không, lập tức vang lên một tiếng nổ rền rĩ, ánh lửa bốc lên trên vách núi, tiếp theo là tiếng nổ vang hồi, như long trời lở đất, thoáng chốc lửa đã bốc cháy cùng khắp.

Kèm theo tiếng nổ vang rền là tiếng rú thảm liên hồi, hiển nhiên đó chính là tiếng từ giả cõi đời của hàng trăm đại hán kim đao.

Mai Dao Lâm nghe lòng trĩu xuống, mặc chàng võ công cao thâm đến mấy cũng chẳng thể nào thoát ra khỏi được Âm Phong Hạp nữa rồi. đành rằng chàng không sợ chết, song chết như thế này thật chàng không chút cam tâm.

Trong tiếng nổ liên hồi, lửa cháy mỗi lúc mỗi to, cả Âm Phong Hạp đã sắp trở thành một lò lửa khổng lồ.

Trong lúc hỗn loạn, Vạn Tượng công tử và Kim Dao vương tử bị khói mù che khuất, chẳng còn thấy họ đâu nữa.

Mai Dao Lâm phi thân lên trên một tảng đá to, đưa mắt nhìn biển lửa vây quanh, không còn nghĩ ra được cách thoát thân nữa.

Bỗng, trên không có người lớn tiếng gọi :

- Dao Lâm... Dao Lâm...

Đó là tiếng gọi của ba nàng Phụng Ưc Bình, Vân Phụng Linh và Kim Phụng Ngọc Nữ, Mai Dao Lâm mừng rỡ khôn xiết, vội lớn tiếng gọi :

- Dao Lâm ở đây này...

Liền thì, một sợi dây thông xuống, đồng thời chàng cũng đã trông thấy một con chim phụng to lớn trong khói mù.

Mai Dao Lâm liền tức tung mình, vói tay nắm lấy sợi dây.

Chỉ nghe tiếng Phụng Ưc Bình hét to :

- Lân ca đã nắm được sợi dây chưa?

Mai Dao Lâm vội đáp :

- Rồi, mau lên..

Sợi dây liền tức cất thẳng lên, mười trượng, trăm trượng, ngàn trượng, sau cùng đã rời xa biển lửa. Giờ đây Mai Dao Lâm mới biết là trời đã sáng, chân trời phương Đông đã xuất hiện ánh bình minh.

Chàng hạ xuống trên một đỉnh núi cây cối xum xuê, ba thiếu nữ trên lưng chim phụng cũng lần lượt tung mình xuống, tuy chỉ xa cách trong thời gian ngắn ngủi, song suốt nửa là đã sinh ly tử biệt, mọi người đều bàng hoàng như vừa trải qua một cơn ác mộng. Phụng Ưc Bình đầu môi phụng phịu :

- Lân ca thật là không nên không phải, sao Lân ca lại bướng bỉnh thế này? Nếu mọi người không đến kịp là Lân ca đã chết thiêu rồi còn gì?

Mai Dao Lâm khẽ thở dài :

- Dao Lâm thật là không phải, nhưng..

Vân Phụng Linh khích động tiếp lời :

- Thôi đừng nói nữa, cũng may là nhờ ơn trời, Lân ca đã bình yên vô sự, từ nay...

Bỗng mắt đỏ hoe, run giọng nói tiếp :

- Từ nay không nên như vậy nữa!

Mai Dao Lâm vừa định tiếp lời, bỗng nghe tiếng tuyên Phật hiệu vang lên, một đoàn người sai bước đi nhanh đến.

Chỉ thấy đi đầu là một lão ni cô, tay chỗi một ngọn trúc trượng, không sao nhận định được tuổi tác, chỉ thấy là rất già, đôi mày bạc trắng rủ dài đến xuống

mang tai.

Thế nhưng lão ni cô không hề có chút đáng về già nua, hai mắt sáng quắc không ngừng đảo trên mặt Mai Dao Lân.

Theo sau là Điền đạo nhân, Võ Thừa Vân Bạch Phi, Sanh Thiên Tẩu Hàn Thiên Hồng và Hữu Vệ Lý Âu.

Phụng Ước Bình vội đẩy nhẹ Mai Dao Lân nói :

- Đến bái kiến mau, đó là Liễu Phàm lão sư thái!

Mai Dao Lân nhận thấy Liễu Phàm sư thái có khí độ thần phong凛冽, vội tiến tới thi lễ nói :

- Văn bối Mai Dao Lân xin bái kiến lão sư thái!

Liễu Phàm sư thái cười ha hả :

- Không dám! Không dám! A Di Đà Phật! Tiểu thí chủ có biết thân phận tục gia của bản ni không?

Mai Dao Lân ngẩn người :

- Văn bối không biết, xin lão sư thái chỉ giáo cho!

- Bản ni tục gia họ Hoa, có một tôn nữ tên Ngọc Nhị...

- Ô!

Mai Dao Lân giật mình sửng sốt, vội co chân quỳ xuống nói :

- Xin thứ cho Dao Lân vô tri, thì ra lão nhân gia là đường tổ mẫu của gia mẫu!

Liễu Phàm sư thái cười cợt mở :

- Thôi, đã xuất gia là không có gia đình, hiện bản ni là Liễu Phàm, nhưng buổi gặp gỡ hôm nay cũng là duyên phận hạ sinh.

Đoạn đưa tay chỉ về phía xa nói tiếp :

- Bản ni không có am tự, chỉ có một ngôi nhà lá, một nén nhang thế phụng Đức Phật.

Võ Thừa Vân Bạch Phi tiếp lời :

- Lão sư thái là cao nhân Phật môn, đã đạt đến cảnh giới không cần hình thức nữa rồi.

Liễu Phàm sư thái tủm tỉm cười :

- Chớ quá đề cao bản ni, hiếm khi có được cuộc gặp gỡ hôm nay, mời mọi người hãy đến hàn xá đàm đạo.

Đoạn quay người đi trước dẫn đường, mọi người liền nói tiếp theo sau.

Vào trong một khu rừng trúc xum xuê, quả thấy có một ngôi nhà lá có rào trúc vây quanh, trước sân hoa cỏ tươm tất, tuy đơn sơ nhưng rất thanh nhã. Gian nhà chính diện là Phật đường, bên trong là một gian khách sảnh.

Liễu Phàm sư thái đi thẳng vào khách sảnh, một tiểu ni cô liền bưng trà đến, thế là mọi người tuần tự ngồi xuống.

Mai Dao Lân khẽ buông tiếng thở dài, toan nói lại thôi.

Bởi trước đông người, ba thiếu nữ không dám nói năng lộ liễu, song Phụng Ước Bình cũng không dẫn được, cất tiếng nói :

- Lân ca, Kim Dao vương tử và Vạn Tượng công tử đều đã chết trong Âm Phong Hạp rồi ư?

Mai Dao Lân gật đầu :

- Lửa cháy to thế kia, có lẽ họ chẳng thể nào sống được!

Liễu Phàm sư thái khẽ niệm Phật hiệu :

- A Di Đà Phật! Mai thí chủ, bản ni sẽ cho thí chủ xem màn cuối cùng!

Trong khi nói lão sư thái đã đứng lên. Mai Dao Lân cũng vội đứng lên nói :

- Lão sư thái có điều chi chi giáo vậy?

Liễu Phàm sư thái mỉm cười, cất bước đi ra ngoài. Mai Dao Lân liền đi theo sau, thế là mọi người cũng lần lượt đứng lên, nối tiếp nhau đi ra ngoài.

Liễu Phàm sư thái dẫn bước đi trước, băng qua rừng trúc, theo một con đường nhỏ đi thẳng ra phía sau.

Đến trước một bờ vực, bên dưới có một lối đi ngoằn ngoèo, đứng trên có thể nhìn rõ bên dưới, nhưng lúc này hoàn toàn vắng lặng không một bóng người. Mai Dao Lân quay qua nhìn, thấy Liễu Phàm sư thái đã dừng bước, chú mắt nhìn xuống con đường nhỏ bên dưới, lặng thinh không nói gì cả.

Mai Dao Lân hết sức thắc mắc, không dám được cất tiếng hỏi :

- Lão sư thái định cho Dao Lân xem gì vậy?

Liễu Phàm sư thái mỉm cười :

- Đừng nóng vội, chờ chốc lát sẽ rõ!

Lúc này Âm Phong Hạp cách ngoài mười dặm lửa đã tắt, thì ra trong hạp cốc không có nhiều cây cối, sau khi hỏa dược nổ cháy không bao lâu là lửa đã tắt, song khói vẫn lan tỏa khắp vùng, ngay cả dưới chân núi cũng nhập nhòa không rõ.

Chừng sau một bữa cơm, bỗng có một người xuất hiện, lúc đầu không trông thấy rõ là ai, nhưng khi đến gần, Mai Dao Lân suýt nữa đã kêu lên thành tiếng, thì ra người đó chính là Vạn Trọng công tử.

Mọi người cũng đều hết sức kinh ngạc, Mai Dao Lân lẩm bẩm :

- Thì ra y vẫn chưa chết!

Liễu Phàm sư thái cười :

- Vạn Trọng công tử rất là xảo quyệt, lẽ nào phóng hỏa tự thiêu mình, đương nhiên là phải có lối khác thoát thân rồi.

Cho dù vậy, chỉ thấy Vạn Trọng công tử y phục cũng bị cháy xém nhiều chỗ, hết sức thảm não. Liễu Phàm sư thái thở dài lẩm bẩm :

- Gây nhiều tội ác ắt sẽ tự diệt, mặc dù y thoát được một tai, nhưng hãy còn một tai họa khác chờ đợi y!

Ngay khi ấy, bỗng lại thấy một bóng người xuất hiện, đó là một thiếu phụ tuổi ngoài hai mươi, song vì cách quá xa nên không trông rõ diện mạo, chỉ thấy thiếu phụ dắt theo một đứa bé chừng bốn năm tuổi, từ phía đối mặt với Vạn Trọng công tử đi tới.

Mai Dao Lân đang khi thắc mắc bởi sự xuất hiện của thiếu phụ và đứa bé, chỉ nghe Liễu Phàm sư thái nói :

- Đó chính là chính thất và ấu tử của Vạn Trọng công tử!

Mai Dao Lân sững sốt :

- Ô! Sao lão sư thái lại biết?

Phụng Ước Bình thúc nhẹ chàng, khẽ tai khẽ nói :

- Lão sư thái là cao nhân Phật môn, hẳn phải có tài tiên tri, Lân ca hỏi thật ngớ ngẩn.

Mai Dao Lân thoáng đỏ mặt, song Liễu Phàm sư thái dường như không chú ý, thở dài cảm khái nói tiếp :

- Vạn Trọng công tử tuy thảm não thế kia, nhưng y đã dành được thắng lợi, hiện y tưởng mình đã trở thành người độc tôn trong võ lâm Trung Nguyên từ nay rồi.

Mai Dao Lân nghiêng răng :

- Đúng vậy, có lẽ y tưởng Dao Lân và Kim Dao vương tử đã chết!

Liễu Phàm sư thái thở dài :

- Người tính đâu bằng trời tính, có lẽ y không ngờ mình đã sắp chết đến nơi.

Mai Dao Lân nghe vậy càng thêm thắc mắc, chàng không hiểu lão sư thái muốn ám chỉ gì, hai người kia đã là thê tử của Vạn Trọng công tử, sắp chết đến nơi là sao?

Trong khi ấy, Vạn Trọng công tử đã đi đến trước mặt thiếu phụ kia.

Vạn Tượng công tử như đã sức cùng lực kiệt, uể oải ngồi bệt xuống đất, song vẫn hớn hờ cười to nói :

- Kim Dao vương tử đã bị ta đánh trúng ngực, xương cốt gãy nát, Mai Dao Lâm tuy chưa bị ta đã thương, nhưng chắc chắn cũng đã táng thân trong biển lửa cùng với Kim Dao vương tử...

Thiếu phụ bình thân nói :

- Vậy là từ nay tướng công có thể xưng bá thiên hạ rồi!

Vạn Tượng công tử cười vang :

- Phóng mắt vô lâm đương kim, có thể nói chỉ mình ta độc tôn rồi!

Thiếu phụ chẳng chút lộ vẻ vui mừng, Vạn Tượng công tử bỗng ngạc nhiên hỏi :

- Vạn Tượng cung có đến hàng trăm cao thủ, tại sao phu nhân không mang theo vài người hộ giá, và cũng không chịu đi ngựa hay ngồi kiệu, lại một mình dắt con đến đây thế này?

Thiếu phụ mỉm cười :

- Bởi vì thiếp muốn một mình chia sẻ niềm vui thắng lợi với tướng công, nên mới ngăn không cho họ đến.

- Hay, hay lắm, ha ha ha...

Thiếu phụ từ bên lưng cởi túi nước ra, trao cho Vạn Tượng công tử và nói :

- Tướng công hẳn là rất mệt và khát, thiếp có mang nước theo đây...

Vạn Tượng công tử đưa tay đón lấy :

- Hiền thê thật là chu đáo, ta quả là khát quá rồi!

Đoạn liền đưa túi nước lên uống ừng ực.

Nhưng khi buông túi nước xuống, y bỗng lão đảo, tái mặt thảng thốt nói :

- Lạ quá, nước này...

Thiếu phụ bình thân tiếp lời :

- Thiếp đã bỏ thuốc độc cực mạnh vào trong nước, uống vào là thùng ruột chết ngay tức khắc.

Vạn Tượng công tử tức giận :

- Độc phụ, nguoi...

Vung tay toan xuất chiêu, song chiêu lực chưa phát ra, bỗng giật thót người, há miệng phun ra một ngụm máu đen và từ từ ngã lăn ra đất.

Thế là một bậc cự ma đã âm thầm chết đi, và lại chết bởi tay vợ mình ngay khi tưởng đã bước lên đỉnh cao thành công. Liễu Phàm sư thái buông tiếng thở dài nảo nuốt, quay mặt đi nơi khác. Mai Dao Lâm cũng cảm khái nói :

- Thật không thể nào ngờ, y lại chết trong tay chính vợ mình.

Liễu Phàm sư thái giọng nghiêm nghị :

- Mai thí chủ có biết vì sao vợ y lại hạ độc không?

Mai Dao Lâm ngần người :

- Đó thì... thì...

- Đó là vì con của nàng ta! Mọi người biết vợ y là ai không?

Mai Dao Lâm ngơ ngẩn lắc đầu :

- Làm sao có thể đoán ra được?

- Nàng ta chính là đệ tử của bản ni!

- Ô!

Mọi người giờ mới vỡ lẽ, thảo nào lão sư thái lại biết trước mọi sự. Liễu Phàm sư thái chậm rãi nói tiếp :

- Thuốc chữa bệnh không chết, Phật độ người hữu duyên, bản ni cũng từng tận hết tâm lực định độ hóa Vạn Tượng công tử, song ngặt nỗi y quá là ngoan cố, bản ni thấy không còn cách nào hơn, mới cự tuyệt lời van cầu của đệ tử... vì không muốn con mình có một người cha vạn ác, tệ đồ đã phải dùng đến thủ đoạn như vậy, bản ni tuy biết trước, nhưng đã không ngăn cản.

Mai Dao Lân giọng nghiêm túc :

- Ra vậy, nếu kể về công lao bình định võ lâm, sư đồ lão sư thái chính là người đứng đầu.

Liễu Phàm sư thái xua tay :

- Mai thí chủ không nên nói vậy... Xin đừng trách bản ni mạn khách, tệ đồ tuy chính tay diệt thân phụ, song đó là vì bất đắc dĩ, nỗi đau khổ trong lòng khó thể tưởng tượng nổi, lát nữa hẳn y đến đây, không chừng bản ni còn phải khuyên can một phen, chứ vị...

Mai Dao Lân vội tiếp lời :

- Mọi người cũng đã đến lúc cáo từ rồi, Dao Lân nhất định sẽ bám rõ với gia phụ, một ngày gần đây sẽ cùng đến bái kiến lão nhân gia.

Liễu Phàm sư thái xua tay :

- Đừng, ngày mai đây bản ni sẽ cùng tệ đồ đi xa rồi, mọi người không tìm được đâu.

- Vậy thì... thì...

Liễu Phàm sư thái mỉm cười :

- Lúc nào nên gặp là tự sẽ gặp, lúc không nên gặp, miễn cưỡng cũng chẳng thể được, mọi người đi đi, tệ đồ có lẽ đã sắp đến.

Thế là mọi người đành lần lượt cáo từ Liễu Phàm sư thái.

Đi được một quãng, Điền đạo nhân bỗng ha hả cười nói :

- Lão đạo sĩ này đã xem xong tuồng hát rồi, giờ đây việc giữa các vị không còn dính dáng đến lão đạo sĩ này nữa, Dao Lân tạm biệt!

Không chờ mọi người lên tiếng đã phi thân bỏ đi. Mai Dao Lân khẽ thở dài lẩm bẩm :

- Chúng ta nên đi đâu đây? Vạn Tượng cung...

Kim Phụng Ngọc Nữ cười tiếp lời :

- Nếu như Lân đệ muốn làm Minh chủ võ lâm thì hãy đến Vạn Tượng cung, còn như không muốn, dĩ nhiên sẽ có người của chín đại môn phái đứng ra lo liệu, không cần chúng ta phải bận tâm.

Mai Dao Lân trầm ngâm :

- Vậy là chúng ta chỉ còn đến Hạnh Hoa sơn trang ở Phục Ngưu sơn thôi.

Kim Phụng Ngọc Nữ nhoen cười :

- Không cần đến đó, bởi mới đây đã có phi phụng truyền thư, báo tin lệnh tôn và lệnh đường đã lên đường thẳng đến nước Quy Phụng rồi.

- Ô, thật vậy ư?

Phụng Úc Bình dẫu môi :

- Chả lẽ bọn này lại lừa dối Lân ca hay sao? Nước Quy Phụng cũng đã có thư truyền đến, Quốc Thái đã tuyên chỉ mở kho bạc, sẽ bày đại tiệc đón tiếp chúng ta.

Mai Dao Lân hớn hờ :

- Vậy là chúng ta đành phải đến Quy Phụng quốc rồi!

Thế là dưới sự chuyên chở của hai con chim phụng to lớn, mọi người lên đường đến nước Quy Phụng.

Một tháng sau, trên giang hồ đã loan truyền một tin mừng trọng đại, đó là Mai Dao Lân chẳng những trở thành Phò mã nước Quy Phụng mà còn cùng lúc cưới cả Kim Phụng Ngọc Nữ Hoa Diễm Phương và Điều Đài Mục Nữ Vân Phụng Linh.

Trong khi ấy, trong giới võ lâm Trung Nguyên cũng tràn ngập không khí yên vui hòa thuận.

Bạn đang đọc truyện *Long Kiếm Truy Hồn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.